1890 — Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ, 1890 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Ἐδρύθη τὸ ἔτος 1876

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΓΑΡΑΙΟΥΣ

1890

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾶ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἐτησία, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι 31ου Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀδέτου	φρ. 2,50	καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου	φρ. 2,80
Χαρτοδέτου	» 3,50	καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου	» 4—

Εὑρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

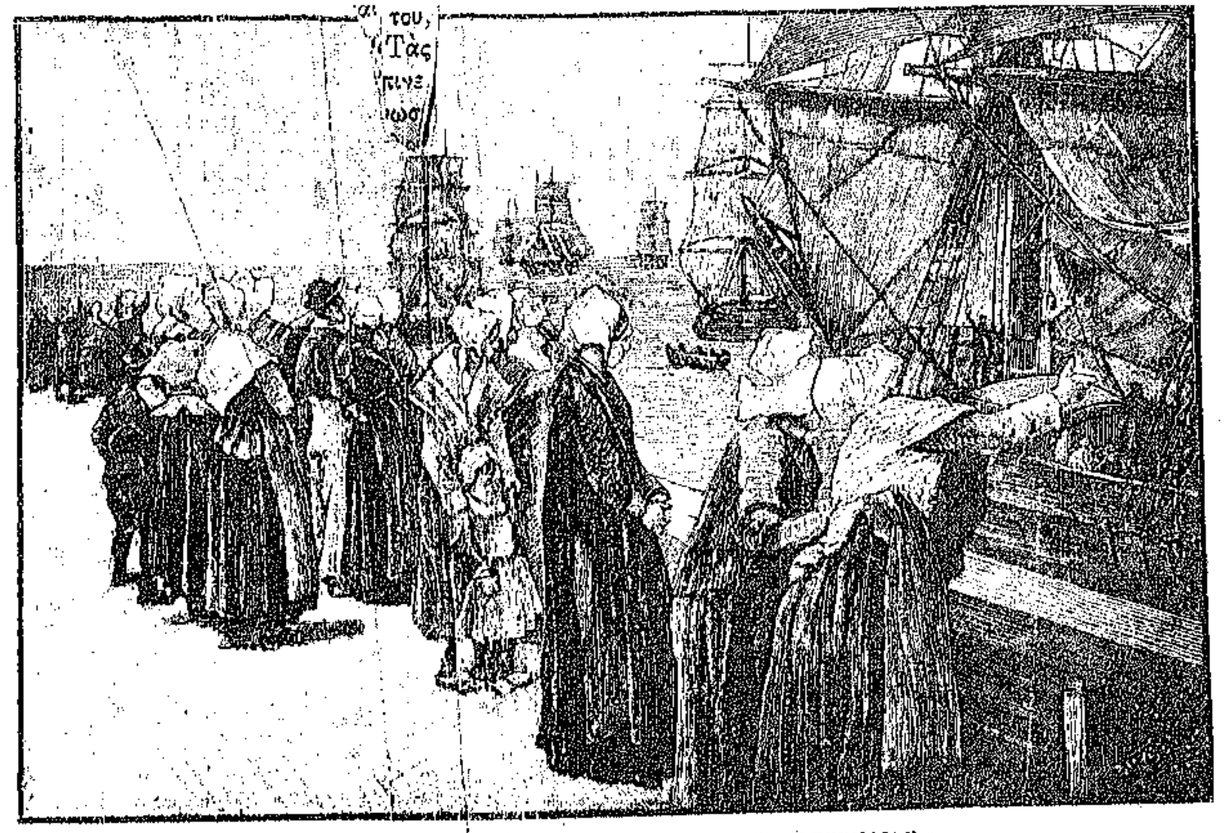

« Η Τύχη » ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΣ »

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΤΟ ΦΕΚΑΜ. — ΟΙ ΑΛΙΕΙΣ ΤΗΣ ΝΙΦΟΥΣΣΗΣ. — Η ΤΥΧΗ. — Η ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΑΙ Ο ΒΩΚΟΥΡΙΚΗΣ. — Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. — ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ.

Πρωΐαν τινὰ οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι [illegible] συναθροισθῇ εἰς τὴν ἀμμώδη παραλίαν καὶ [illegible] μακρὰν προκυμαίαν τοῦ Φεκὰμ καὶ παρετήρουν [illegible] τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα ἡτοιμάζοντο γ' ἀπάρωσι [illegible] νὰ [illegible] εἰς τὴν Νέαν Γῆν.

Αἱ μητέρες, αἱ σύζυγοι τῶν ἀπῆλεόν[illegible] περίλυποι, συλλογιζόμεναι ὅτι πάλοι [illegible] ἀναχωρήσαντας τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν ἐ[illegible] ἀλλ' οἱ ἁλιεῖς καὶ αἱ οἰκογένειαί τῶν εἶν[illegible] ἠθυισμένοι εἰς τὰς πικρίας αὐτὰς τῆς ζοῆς.

Μία γυνή, νέα ἀκόμη, μὲ ὡραίους [illegible] ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην καταμέλαινα, ἵστ[illegible]ται ἐπὶ τῆς προκυμαίας μόνη. Ἡ προσοχή της ὅλη εἶνε ἐστραμμένη πρὸς τὸν υἱόν της, ὅστις εἶνε ναυτόπαις ἐπὶ ἑνὸς τῶν πλοίων ἐκείνων. Τὸν βλέπει τρέχοντα ἐπάνω κάτω, ἀναρριχώμενον εἰς τὰ ἐξάρτια, ἐκτελοῦντα τὰ προστάγματα τοῦ πλοιάρχου. Ἀλλ' ὅταν ἡ Τύχη διέρχεται πλησίον τῆς προκυμαίας, τὸ παιδίον, διότι εἶνε παιδίον σχεδὸν ἀκόμη, στελ[illegible]ρὸς [illegible] τὴν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς [illegible]τὸν φίλημα ἀποχαιρετισμοῦ. Τότε [illegible] καταλαμβάνουσι τὴν δυστυχῆ μητέρα. Συμ[illegible]κει τὰς χεῖράς της, παρατηρεῖ καὶ παρακαλεῖ χαμηλοφώνως τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της.

Ἡ μήτηρ, ἥτις ἔκλαιε βλέπουσα τὸν πάρωνα (βρίκιον) ἐξαφανιζόμενον εἰς τὸν ὁρίζοντα μετὰ τοῦ υἱοῦ της, ὠνομάζετο Μαριάννα. Ὀρφανὴ γονέων οὖσα ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἀνετράφη εἰς σχολεῖον καλογραιῶν, ὅπου ἔμαθε καὶ ἀρκετὰ γράμ-

ματα. Ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι ἐτῶν ὑπανδρεύθη τὸν Ὑβόνα Ἰωσίκην, ἁλιέα, νέον καλοκαμωμένον καὶ ἄξιον.

Ἡ Μαριάννα ἦτο καλὴ οἰκοκυρά, ἐργατική, οἰκονόμος. Δὲν ἠγάπα τὰς φλυαρίας καὶ τὰς ἀσκόπους συζητήσεις, καὶ ὅταν ἐπήγαινεν εἰς τὴν βρύσιν οὐδέποτε συνείθιζε νὰ κακολογῇ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην. Ὅταν ὅμως εἶχέ τις ἀνάγκην τῆς βοηθείας της τότε νὰ ἐδόλπατε μὲ ποίαν προθυμίαν προσεπάθει νὰ φανῇ χρήσιμος. Ἂν ἠσθένει γειτόνισσά τις, ἔτρεχε παρὰ τὸ προσκέφαλόν της, τῇ ἔδιδεν ἰατρικά, ἐπεριποιεῖτο τὰ ἔχοντα ἀνάγκην περιποιήσεων τέκνα της. Ἐβοήθει τοὺς ἐνδεεῖς καὶ τοὺς πεινῶντας.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ὀκτωβρίου τὰ πλοῖα ἀπέπλευσαν πάλιν πρὸς ἁλιείαν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, ὁ ἄνεμος ἀπόγαιος. Ἐπειδὴ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διηυθύνθησαν δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν ἔμελλον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ ἐπιστρέψωσι τὴν ἐπαύριον. Μετὰ τῶν ἄλλων ἁλιέων ἦτο καὶ ὁ Ἰωσίκης. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐπέσκυψε φοβερὰ θύελλα· ἡ θάλασσα ἐξηγριώθη, καὶ ὁ ῥόχθος τῶν πελωρίων κυμάτων της ἠκούετο μέχρι τῶν οἰκίσκων τῶν ἁλιέων. Πᾶσα ἀνεμοζάλη ἐμπνέει ἀπερίγραπτον ἀνησυχίαν καὶ ἀγωνίαν εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἁλιέων· ὅλην τὴν νύκτα δὲν εἰμποροῦν νὰ κλείσουν μάτι, καὶ μετὰ παλμῶν καρδίας περιμένουν πότε νὰ φωτίσῃ, διὰ νὰ ἴδουν μὴ φαίνεται ἐρχόμενον τὸ πλοιάριον τὸ φέρον τὸ προσφιλές των ὄν.

Τὰ πλεῖστα πλοῖα εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς Ψεκάμ, ἄλλα κατέφυγον εἰς ἕνα πλησίον λιμένα. Μόνον τρία ἔλειπον. Ἐνύκτωσεν, ἐξημέρωσεν· οὐδεμία εἴδησις. Ὤ, τί ὀδυνηραί, τί ἀγωνιώδεις, τί ἀπερίγραπτοι ὧραι προσδοκίας! Ἀλλ' εἰς μάτην· οὐδεμία ἐλπὶς πλέον ἔμενεν. Φεῦ! οἱ πνιγμένοι δὲν ἐπιστρέφουν πλέον...

Ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας, ἡ Μαριάνα ἡ δυστυχὴς χήρα ἦτο σχεδὸν τρελλή. Ὁ μονογενὴς υἱός της, ὁ μικρὸς Ὑβών, ἐννεαετὲς παιδίον, ἐλυπήθη κατάκαρδα· νύκτα καὶ ἡμέραν ἔκλαιε καὶ ἐζήτει τὸν πατέρα του· οὔτε νὰ φάγῃ ἤθελεν οὔτε νὰ κοιμηθῇ.

Μετὰ τρεῖς μῆνας βαρείας καὶ ἀπαρηγορήτου λύπης, ὁ γέρων ἐφημέριος τοῦ Ἔτρετὰ ἔκρινε καλὸν νὰ νουθετήσῃ τὴν Μαριάνναν.

— Παῦσε πλέον τὰ δάκρυα, κόρη μου, τῇ εἶπε· λυπήσου τὸ παιδί σου· ἂν ἐξακολουθήσουν αὐτοὶ οἱ θρῆνοι, ὁ υἱός σου ἠμπορεῖ νὰ πάθῃ καμμίαν ἐγκεφαλικὴν ἀσθένειαν.

Ἡ Μαριάννα κατετρόμαξεν ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκρυψε τὴν θλῖψιν της εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της· ἐμειδία ὅτε ἦτο μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ της, ἔπαιζε παιγνίδια διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, καὶ ἔκλαιε μόνον τὴν νύκτα ὅ-

Μόνη
χήρας ἦτ-
τρωσε τὴ-
Ὁ Ὑβὼν ε-
διόλου ἔκα-
μετ' ἐνθου-

— Ἂν ἡ
εἰρηνοδίκης
δελφαι τῆς
διὰ τὰς πρ
λιστα προσέ

Ἡ Μαριά

— Εἰρηνάκη, δὲ
γίνῃ, ἂν εἰνοῆσκα

Ἀλλ' ὁ Ὑβὼν εἶχεν ἄλλην κλίσιν· ἠγάπα τὴν θάλασσαν κατὰ πλάσ· ἡ κλίσις αὐτὴ ἐνέπνεε μεγάλην ἀνησυχίαν εἰς τὴν μητέρα του· ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ πάθῃ ἡ ἀτυχὴς χήρα; ἦτο δεσμευμένη δι' ἱερᾶς ὑπηρέσεως ὁ σύζυγός της, ὅτε ἔζη, ἐπανελάμβανε κὰ αὐτὴ ἀκαταπαύστως: «Σὰν ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα τὸ παιδί μας καὶ θέλει νὰ γίνῃ ναυτικός, ἂς γίνῃ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ· μὰ νὰ κυττάξωμε νὰ τὸ μάθωμε γράμματα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα καπετάνιος. Θὰ βάλῃς καὶ σὺ τὰ δυνατά σου, αἰ Μαριάννα μου;

Ἡ Μαριάννα ὑπέσχετο, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ καιρὸς θὰ μεταβάλῃ τὰς ἰδέας τοῦ συζύγου της· ἀλλ' ὁ σύζυγος κατεβροχθίσθη ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τώρα αὕτη ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της, μολονότι ἡ θάλασσα τῇ ἐνέπνεε ἀνεκδιήγητον φόβον καὶ φρίκην.

Ὁ Ὑβὼν ἀπεφοίτησεν ἐκ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Εἰσῆλθεν ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα ξυλουργόν, τὴν δ' ἑσπέραν ἐμελέτα καθήμενος παρὰ τὴν ῥάπτουσαν μητέρα του. Βλέπων αὐτὴν καταλυπημένην κ[illegible]ραντεύων τὸ αἴτιον τῆς θλίψεώς της τῇ ἔλεγ[illegible]χνάκις.

— Μ[illegible]ρα, σὰν λυπᾶσαι ποῦ θὰ γίνω ναυτικός, 'πές μο[illegible] νὰ μὴ γίνω.

Ἀλλ[illegible]δὴ ἡ σκληρὰ ἡμέρα ἐπλησίαζεν. Ἡ Μαριάννα [illegible]ράσισε νὰ δείξῃ καρτερίαν, νὰ καταπνίξῃ τὰ δάκ[illegible] καὶ τοὺς λυγμοὺς καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ τέκνον τη[illegible] τὴν μόνην της ἀγάπην καὶ παρηγορίαν νὰ ὑπάγ[illegible] μακράν, μακράν, νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ σπλάγχ[illegible] της εἰς τὴν ἄσπλαγχνον καὶ ἀνηλεῆ θάλασσα.

Ὁ π[illegible]ιάρχης Βοῦργος εἶχε δίπλωμα δι' οὗ τῷ ἐπετρέ[illegible]το νὰ πλέῃ εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας τοῦ κόσμου. [illegible] Εἶχε δώσῃ πρὸ ἐτῶν ἐξετάσεις ὅτε ἦτο νέος φιλ[illegible]τιμος καὶ φιλόπονος, πρὶν ἀκόμη ἀποκτήσῃ τὸ [illegible]βερὸν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἡμέραν τινὰ ἔμελλε[illegible] νὰ τὸν καταστρέψῃ. Διότι ἦτο μέθυσος,

ἀδιόρθωτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐταξείδευε πάντοτε μακράν, σπανίως δὲ ἤρχετο εἰς τὴν γενέθλιόν του πόλιν Ψεκάμ, ὅπου ἔζη ἡ μήτηρ του, οὐδεὶς ἐγνώριζε καλῶς τὸν χαρακτῆρά του. Τὰς ὀλίγας ἡμέρας καθ' ἃς ἔμενεν ἐν Ψεκάμ, δὲν ἔπινε, χάριν τῆς γηραιᾶς μητρός του, ἐφαίνετο γνωστικὸς καὶ φρόνιμος καὶ τοιοῦτον τὸν ἐνόμιζον ὅλοι.

Εἰς τοῦτον ἐνεπιστεύθη τὸ παιδί της ἡ Μαριάννα, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ προστατεύῃ τὸ ὀρφανόν!

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Βοῦργος σαραντακτὼ ὥρας μετὰ τὸν ἀπόπλουν ἤρχισε τὰ συνηθισμένα του· ἐστρώθη κάτω εἰς τὸ θαλαμίσκον του καὶ ἔπινε τὸν περίδρομον. Οὔτε τὸν ἔμελε τί ἄνεμος ἔπνεε, ποῦ διηυθύνετο ἡ Τύχη· μόνη του μέριμνα ἦτο τὸ ποτήριον. Περὶ τοῦ πλοίου ἐφρόντιζεν ὁ δεύτερος, γηραιὸς καὶ εὐσυνείδητος θαλασσινός.

Τὸ πλοῖον ἔφθασεν αἰσίως εἰς Ἅγιον Πέτρον. Ὁ πλοίαρχος καὶ ἐκεῖ ἔπινε καὶ ἐκοιμᾶτο, ἐκοιμᾶτο καὶ ἔπινε, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα ὅλον εἰργάζετο. Ἄλλοι ἡλίευον ὀνίσκους (μουρούνας) ἄλλοι ἀλάτιζον καὶ ἐπάστωνον αὐτοὺς ἐντὸς βαρελίων. Τὸ ἦπαρ τῶν ὀνίσκων ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξάγεται τὸ γνωστὸν μουρουνόλαδον ἠγόραζον ἔμποροι ἐπίτηδες ἐρχόμενοι ἐκεῖ.

Καὶ ὁ Ὑβὼν εἰργάζετο δραστηρίως. Μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς ἐργασίας του, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι διεσκέδαζον ἢ ἀνεπαύοντο, ἔκαμνεν ἐκδρομὰς εἰς τὰ πέριξ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἡ ἀκατάπαυστος ἐργασία, ἡ σκληραγωγία, ὁ καθαρὸς ἀὴρ τοῦ πελάγους τὸν εἶχον ἐνδυναμώσῃ, καὶ ἡ ὑγεία του ἦτο ἐξαίρετος.

Κυριακήν τινα τὸ πλήρωμα ἀνῆλθεν εἰς Ἅγιον Πέτρον ὅπως μεθύσῃ ἐν τοῖς ἐκεῖ καπηλείοις. Ὁ Ὑβών, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μέθη ἐνέπνεεν ἀκατανίκητον ἀποστροφήν, καὶ ἀληθῆ φρίκην, ἔμεινεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας μόνος. Ἐνεθυμήθη τὴν μητέρα του, τὸν οἰκίσκον των, τὴν πατρίδα του, καὶ δάκρυα ἔβρεξαν τὰς παρειάς του.

Αἴφνης ἤκουσε θόρυβον, φωνάς, φιλονικίας. Παιδία μικρὰ καὶ μεγάλα ἔτρεχον πρὸς τὴν προκυμαίαν σύροντα μέγα δέμα. Ὁ Ὑβὼν πλησιάσας εἶδεν ὅτι τὰ μικρὰ παιδία ἤθελον νὰ ἐμποδίσωσι τὰ μεγάλα νὰ ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὸ δέμα· τὸ δέμα ἐκεῖνο ἐκινεῖτο καὶ ἐστέναζε θρηνωδῶς. Ὁ Ὑβὼν ὥρμησε νὰ βοηθήσῃ τὰ μικρὰ παιδία· ἐπειδὴ δὲ ἦτο δυνατὸς καὶ ῥωμαλέος καὶ ὁ γρόνθος του ὅπου ἔπιπτε δὲν ἔπαιζεν, οἱ ἀντίπαλοί του ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγήν. Τότε ὁ Ὑβὼν ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εὗρεν ἕνα κύνα, ἔχοντα μέγεθος ἀρνίου, μαῦρον, μὲ μίαν λευκὴν γραμμὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Διατί ἄραγε τὰ παιδία ἤθελον νὰ πνίξωσι τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο ζῷον; Εἷς ἐκ τῶν μικρῶν ἔλυσε τὴν ἀπορίαν του. Ὁ κύριος τοῦ κυνὸς νομίσας ὅτι ἐλύσσαξε παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰ παιδία νὰ τὸν πνίξουν χωρὶς ὅμως νὰ τὸν βασανίσουν. Ἀλλ' οἱ μεγάλοι ἔπραττον ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, καὶ ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἤδη τὸν ἔσυρον εἰς τοὺς δρόμους μὲ μίαν πέτραν εἰς τὸν λαιμόν, οἱ δὲ μικροὶ διεμαρτύροντο καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ φιλονικία.

— Ἐλύσσαξε! ἀνεφώνησεν ὁ Ὑβών, ἆ, μπᾶ! ἕνα λυσσασμένο σκυλὶ δὲν θὰ μ' ἐκύτταζε μὲ τέτοια γλυκὰ μάτια καὶ δὲν θὰ ἔγλειφε τὰ χέρια μου. Καὶ μηδὲν ἄλλο σκεφθεὶς ἔλαβεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τὸν κύνα καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς μικρὰν ἐγκαταλελειμμένην καλύβην, ὅπου τὸν ἔκρυψε μέχρις οὗ ἰάθῃ ἐντελῶς· πρὸς τοῦτο δὲ δὲν παρῆλθε πολὺς καιρός, διότι ἡ δῆθεν λύσσα τοῦ κυνός, ἡ κατατρομάξασα τὸν κύριον του ἦτο ἁπλοῦστατα ἡ συνήθης εἰς τὰ κυνάρια ἀσθένεια.

Ὁ κύων παρηκολούθει πιστῶς τὸν νέον κύριόν του, καθήμενος πλησίον του ἐπὶ τῆς προκυμαίας κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἐργασίας· ὁσάκις δὲ ὁ Ὑβὼν ἀπήρχετο μετὰ τῶν ἄλλων ναυτῶν πρὸς ἁλιείαν, ὁ κύων ἐπήδα εἰς τὴν λέμβον, ἐκάθητο εἰς τὴν πρύμνην, ἐφαίνετο ὡς διευθύνων τὸ ἔργον. «Σὰν πλοίαρχος» ἔλεγον οἱ ναῦται, καὶ τὸ ὄνομα Πλοίαρχος τῷ ἔμεινε.

Ἡ Τύχη εἶχεν ἤδη πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἀπάρῃ ἐκ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἡμέραν τινὰ ὁ Ὑβὼν ἦτο ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀσχολούμενος εἰς χειρισμόν τινα ἱστίου. Ὁ Πλοίαρχος, ἐξηπλωμένος εἰς τὸν ἥλιον, ἐκίνει ἡσύχως τὴν οὐράν του, εὐχαριστημένος καὶ ἀμέριμνος.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ Βοῦργος, μεθυσμένος ὡς πάντοτε. Εἶδε τὸν κύνα, τοῦ ὁποίου τὸ ὡραῖον τρίχωμα ἀπέστιλβεν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ναυτόπαιδα:

— Ἰωσίκη, εἶπεν, ἀγοράζω τὸν σκύλο σου.

— Δὲν εἶνε διὰ πούλημα, κῦρ πλοίαρχε,

— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα ἂν εἶνε ἢ δὲν εἶνε διὰ πούλημα; Σοῦ λέγω πῶς θέλω νὰ τὸν ἀγοράσω καὶ θὰ τὸν ἀγοράσω! Σοῦ δίδω εἰκοσιπέντε φράγκα· πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζει.

— Κῦρ πλοίαρχε, εἶπεν ἡσύχως ὁ Ὑβών, διότι ἤξευρεν ἐκ πικρᾶς πείρας ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξάπτῃ τὸν μέθυσον ἐκεῖνον, κῦρ πλοίαρχε, ἐγὼ τὸν ἐπεριποιήθηκα καὶ τὸν ἐμεγάλωσα γιὰ νὰ τὸν πάγω 'ς τὴ μάννα μου.

— Σ' τὴ μάννα σου! 'ς ἐκείνη τὴν κοκκοβάγια τὴν Μαριάννα, 'ς ἐκεῖνα τὸ φαντασμένο τὸ ξόανο, ποῦ σοῦ μιλάει σὰν νὰ εἶνε καμμιὰ πριγκιπέσσα! ἀνέκραξε πελιδνὸς ἐξ ὀργῆς ὁ Βοῦργος.

— Κάνε μου τὴν χάρι, κῦρ πλοίαρχε, εἶπε μετὰ θυμοῦ ὁ Ὑβών, νὰ μὴν ἀναφέρῃς τὴ μάννα μου 'ς τὰ κανάλογά σου!

— Σώπα, βουβάσου, βρωμόπαιδο! σὰν δὲ βουβαθῇς 'ς τὴ στιγμὴ σ' ἁρπάζω ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ σὲ πετῶ 'ς τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ πρῶτα θὰ κάνω ἀρχὴ ἀπὸ τὸ σκύλο σου. Ἔλα θὰ μοῦ τὸν πωλήσῃς ἢ ὄχι;

Παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς μέθης ἥρπασε τὸν Πλοίαρχον ἐκ τοῦ δερματίνου περιλαιμίου του καὶ μικροῦ δεῖν ἔπνιξεν αὐτόν. Ὁ κύων δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀντισταθῇ. Ὁ Βοῦργος τὸν ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ αἰωροθεσίου (1) ἕτοιμος νὰ τὸν κρημνίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

— Νά, τὸν πνίγω, ἀνέκραξεν ἀφρίζων ἐκ λύσσης, σὰν δὲν πάρῃς ἀμέσως ὅρκο πῶς μοῦ τὸν πουλᾷς.

Ὁ Ὑβών, περίτρομος ἐφώνησε:

— Σοῦ τὸν δίνω, κῦρ πλοίαρχε, δὲν θέλω παράδες, ὄχι, σοῦ τὸν δίνω, μὴν τὸν πνίξῃς!

— Καλά, εἶπεν ὁ Βοῦργος, καταπραϋνθεὶς ἀμέσως, καὶ ἀφήσας τὸν κύνα. Λί, σεῖς, τ' ἀκούσατε; εἶπε πρὸς τοὺς ναύτας, ὁ σκύλος εἶνε δικός μου.

Ὁ Πλοίαρχος ἐξηγριωμένος καὶ ἀσθμαίνων συνῆλθε μόνον ὅτε ὁ ἕτερος πλοίαρχος κατέβη εἰς τὸν θαλαμίσκον του.

Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ὁ Βοῦργος δὲν ἐφάνη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ Ὑβὼν ἤλπιζεν, ὅτι ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος εἰς τὴν καθημερινὴν παραζάλην τῆς μέθης του ἐλησμόνησε τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κυνός.

Ἀλλ' ἑσπέραν τινὰ ὁ Βοῦργος ἐζήτησε τὸν Ἀζώρ.... Κατ' ἀρχὰς οἱ ναῦται δὲν ἐνόησαν περὶ τίνος Ἀζὼρ ἐπρόκειτο. «Τὸν Ἀζώρ, φέρετέ μου, ἐφώναζε, τὸν Ἀζώρ, τὸν μόναν μου φίλον!» καὶ σχεδὸν ἔκλαιε.

Εἷς τῶν ναυτῶν ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλοιάρχου. Ἀλλ' ὁ Ἀζὼρ ἢ Πλοίαρχος, κατακεκλιμένος πλησίον τοῦ ναυτόπαιδος εἶχε διακρίνῃ τὸν Βοῦργον. Ὁ κύων ἀντέστη πάσῃ δυνάμει νὰ ἐγερθῇ· δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν βάρβαρον διαγωγὴν τοῦ Βούργου. Ὁ πλοίαρχος ἐπλησίασεν ὀλίγον, ἀλλ' ἰδὼν τὴν ἐπιθετικὴν στάσιν τοῦ κυνὸς καὶ τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας του ἔκρινε φρόνιμον νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ κατῆλθεν ἄπρακτος εἰς τὸν θαλαμίσκον του ἐν μέσῳ τῶν γελώντων τῶν ναυτῶν.

Ὁ Βοῦργος ἦτο ἤδη ἡμιπαράφρων ἐκ τῆς μέθης, ὅσον δ' ἔπινε τόσῳ παραφορώτερος καθίστατο καὶ μανιωδέστερος κατὰ τοῦ Ἰωσίκη, καθ' οὗ ἔτρεφε σχέδια ἐκδικήσεως.

Παρῆλθον ἀκόμη ἡμέραι τινές. Ὁ Βοῦργος βαρυνθεὶς τὸν πλοῦν, βλέπων δὲ ὅτι ἡ προμήθεια τῶν ποτῶν ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα, προσέταξε ν' ἀναπετάσουν ὅλα τὰ ἱστία. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἔβλαπτεν ἐφ' ὅσον ὁ ἄνεμος ἔπνεε μέτριος.

Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὁ ἄνεμος ἔπνευσε σφοδρὸς ἐξεγείρων μεγάλα κύματα. Ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὸν ὁρίζοντα. Ἡ Τύχη ἐπάλαιε κατὰ τῆς ἐξηγριωμένης θαλάσσης. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον προεμηνύετο δεινὴ καταιγίς, βέβαιος δὲ κίνδυνος ἠπείλει τὸ πλοῖον ἂν ἔπλεεν οὕτω πλησίστιον. Ὁ δεύτερος λοιπὸν προσέταξε νὰ συστείλωσι τὸν ἀρτέμονα (νὰ μαϊνάρουν τὸν φλόκο). Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἱστίον τοῦτο εἶχε περιπλεχθῇ, ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναβῇ τις εἰς τὸ αἰωροθέσιον ὅπως τὸ ἀπαλλάξῃ.

Ὁ Ὑβὼν ὥρμησεν. Ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καὶ ὁ Βοῦργος ἀνέβη ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἶδε τί συνέβαινε.

— Ποιὸς εἶπε νὰ μαϊνάρουν τὸν φλόκο; ἐφώνησε μὲ βροντώδη καὶ ἀγρίαν φωνήν; Τοῦ σπάνω τὸ κεφάλι ἐκεινοῦ ποὺ θέλει νὰ κάμῃ τὸν πλοίαρχο ἐδῶ μέσα! Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδε τὸν ναυτόπαιδα πλησίον τοῦ ἀρτέμονος.

— Σύ, πάλι, ὄχεντρα! ἐκραύγασε μετὰ λύσσης, καὶ ἔξω φρενῶν ἐκ τοῦ μίσους καὶ τῆς μέθης, ἐρυθροὺς ἔχων ὀφθαλμούς, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τὸ πολύκροτον, σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ....

Ὁ Ὑβὼν δὲν ἐτραυματίσθη, κατὰ τὰ φαινόμενα· ἀλλ' ὁρμεμφύτως ὀπισθοχωρήσας ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, τρόμου κραυγὴν ἐκβαλών. Εἷς ναύτης τὸν εἶδε καὶ τῷ ἔρριψε σωσίβιον, ἕτερος ναύτης τῷ ἔρριψε καὶ δεύτερον.

— Ἂς τὸ σώσωμεν τὸ παιδί! ἀνεφώνησεν ὁ δεύτερος. Ἀλλ' ὁ ἄνεμος πνέει σφοδρότατος. Καὶ τὸ πλοῖον ὁλοταχῶς πλέον, προχωρεῖ, ἀπομακρύνεται. Εἶνε ἀργὰ πλέον!....

Τότε ἐξέσπασε πλέον ἡ κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου μεθύσου ἀγανάκτησις τῶν ναυτῶν. Ὥρμησαν, τὸν συνέλαβον, τὸν κατεβίβασαν εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ τὸν ἐκλείδωσαν, ἀφ' οὗ ἀφῄρεσαν ἐκεῖθεν ὅπλα, πῦρ, ποτά.

Ἀλλ' ὁ ἀποκτηνωθεὶς Βοῦργος δὲν εἶχε πλέον συνείδησιν· δὲν ἠσθάνετο τὴν ἐλαχίστην μεταμέλειαν διὰ τὴν πρᾶξίν του.

— Καὶ τί σὰν πάγῃ ὁ μοῦτσος! ἐψέλλιζε, φθάνει ποὺ μ' εἶνε ὁ Ἀζώρ.

Ὄχι, ὁ κύων δὲν ἔμεινεν· πανταχοῦ ἀνεζήτησαν αὐτὸν οἱ ναῦται, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρον· εἷς ναύτης ἐνεθυμήθη ὅτε ὅτι εἶδεν ὄγκον τινὰ πίπτοντα εἰς τὴν θάλασσαν καθ' ἣν στιγμὴν ἐρρίφθη καὶ τὸ δεύτερον σωσίβιον.

Ἐν ᾧ ὁ Βοῦργος ἐβλασφήμει καὶ ἠπείλει φρικωδῶς ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του, τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοίου ἀνέλαβεν ὁ δεύτερος, οὕτω δὲ ἡ Τύχη κατώρθωσε νὰ φθάσῃ αἰσίως εἰς Φεκάμ.

Ἐκεῖ τὸ πλήρωμα κατήγγειλε τὸν Βοῦργον.

(1) Αἰωροθέσιον, τὸ ἐν τῇ κοινῇ τῶν ναυτικῶν γλώσσῃ φιλαρέτο· γαλλιστὶ bastingage.

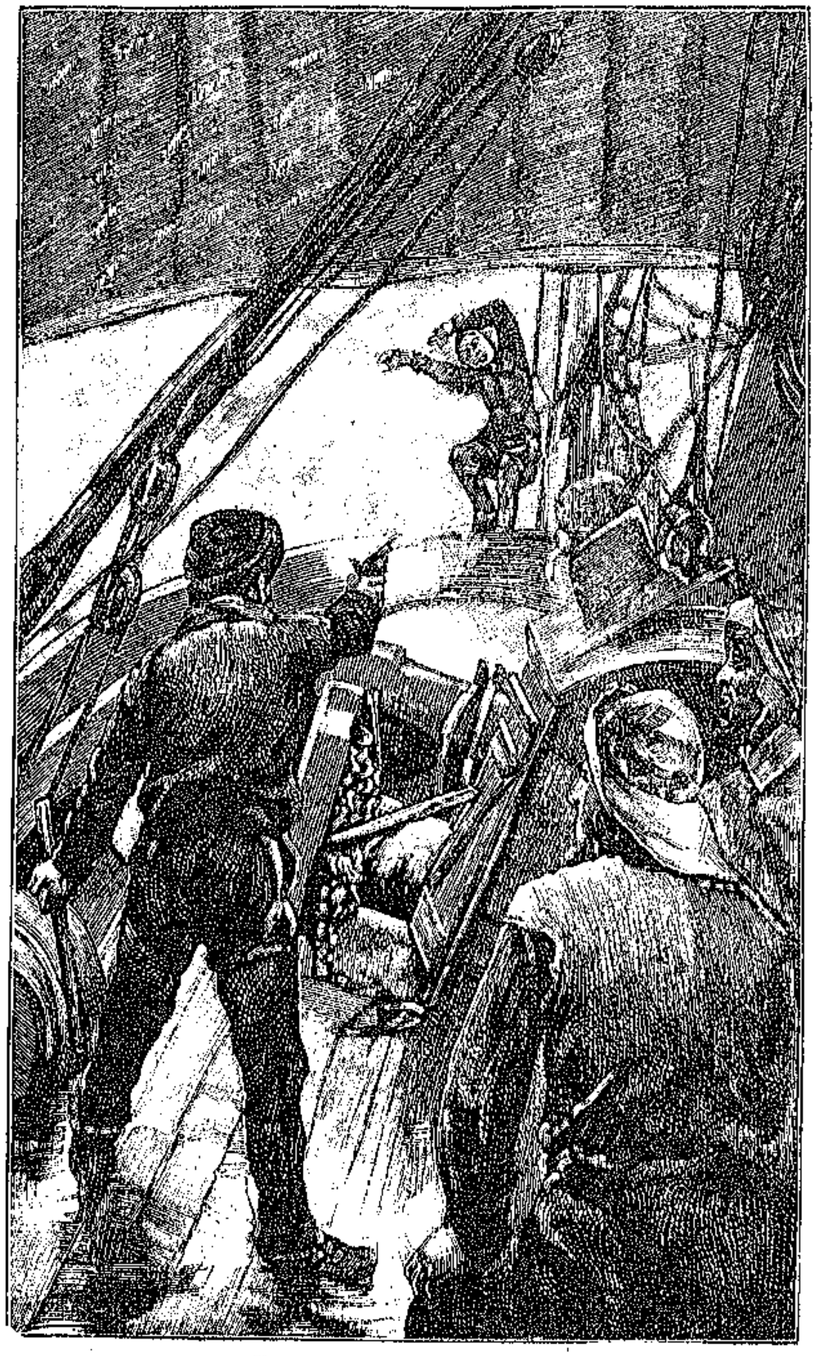

« ΣΚΟΠΕΥΕΙ ΚΑΙ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ.. » (Σελ. 4)

Ἀλλ' οὗτος δὲν ἦτο πλέον εἰς κατάστασιν ν' ἀπολογηθῇ διὰ τὴν πρᾶξίν του. Ἡ ἀδιάκοπος καὶ ὑπερβολικὴ μέθη ἐτάραξεν ὁλοσχερῶς τὸ λογικόν του καὶ ἐπήνεγκεν εἰς αὐτὸν μανίαν.

Τὸν ἐνέκλεισαν ἐντὸς φρονοκομείου, ὅπου φοβεραὶ ὀπτασίαι τὸν ἐβασάνιζον, καὶ φόβοι καὶ τύψεις συνειδότος ἄγριαι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς του.

Ἡ μήτηρ τοῦ Βούργου ἠθέλησε νὰ δώσῃ μηνιαίαν τινὰ σύνταξιν εἰς τὴν Μαριάνναν, ἡ ὁποία τώρα ἔμεινε παντέρημος εἰς τὸν κόσμον, ἄνευ προστάτου, ἄνευ στηρίγματος.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ ναυτόπαιδος δὲν ἐδέχθη, τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελον νὰ τῇ πληρώσουν τὸ αἷμα τοῦ τέκνου της!

["Επεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

12 Ἰανουαρίου, 1890. Μοῦ ἀρέσουν τὰ εὔμορφα! ναὶ μοῦ ἀρέσουν τὰ εὔμορφα, ἀλλὰ περισσότερον ἡ τάξις. Ἡ τάξις καὶ τὰ ἄσχημα τὰ εὐμορφαίνει.

Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου ἔχω τοποθετήσῃ χρυσόδετα βιβλία, λαμπρὰ εἰκονογραφημένα περιοδικά, λογῆς λογῆς κονδυλοφόρους καὶ μολύβια, μετάλλινον μελανοδοχεῖον καὶ μίαν μεγάλην ὑδρόγειον σφαῖραν. Ἀντικρύ μου ὁ χάρτης τῆς χρυσῆς μας πατρίδος, δεξιά του φωτογραφίαι τῶν συγγενῶν μου καὶ ἀριστερὰ ὁ ἡμεροδείκτης. Ὁ ἡμεροδείκτης αὐτὸς ὁ ὁποῖος μᾶς δείχνει πῶς περνοῦν αἱ ἡμέραι γρήγορα καὶ πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ μὴ χάνωμεν ἄδικα τὸν καιρόν μας. Ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των πάντοτε, μὲ τάξιν τοποθετημένα. Εὐχαριστοῦμαι νὰ τὰ βλέπω ἔτσι καθαρὰ καὶ κάτι λυπηρὸν αἰσθάνομαι μέσα μου ὅταν βλέπω ἄλλον καὶ τοὺς ταράσσει τὴν ἡσυχίαν των. Καὶ τώρα ἐνθυμοῦμαι πόσον κακὸν ἦτον ὅ,τι ἔκαμνα ὅταν ἤμουν μικρός· καὶ πόσον θὰ ἐλυποῦσα τὴν μητέρα μου ἅμα ὅλα τὰ ἔβαζα ἄνω κάτω. Καὶ μὲ ἐσυμβούλευε ἡ καλή μου μητέρα, καὶ μὲ ἐμάλωνε καὶ μὲ ἐτιμώρει· ἕως ὅτου ἐννόησα τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμω καὶ τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος: Διότι μὲ τὴν τάξιν ὄχι μόνον οἰκονομεῖ κανεὶς χρόνον, διαθέτει τὸν περισσεύοντα καιρὸν εἰς κάτι ὠφέλιμον, ἀλλ' αἰσθάνεται καὶ ἠθικὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ τὰ περὶ ἑαυτὸν εἰς ἁρμονίαν. Μὲ τὴν τάξιν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς καθαρὸς—καὶ ἡ καθαριότης εἶνε ἀρετὴ—νὰ διατηρῇ τὰ πράγματά του εἰς καλὴν κατάστασιν.

Διατηρῶ πάντοτε ζωηρότατα εἰς τὴν μνήμην μου μίαν ἡμέραν τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Ἦτο καὶ τότε 12 Ἰανουαρίου ὅπως καὶ σήμερον.

—Νικήτα! ἔλα 'δῶ παιδί μου, ἐφώναξεν ἡ μητέρα μου ἀπὸ τὸ δωμάτιον της.

Καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἔτρεξα.

—Τί εἶν' αὐτά, καλέ, δὲν μοῦ λές; Δὲν λυπᾶσαι τὰ χρήματα ποῦ ἔδωκαν οἱ ἄνθρωποι νὰ σοῦ ἀγοράσουν ὅλα αὐτά; μοὶ λέγει ἡ μητέρα μου ἅμα ἐμβῆκα, καὶ ἐγὼ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι δὲν τολμῶ νὰ τὴν κυτάξω.

Εἶχε δίκαιον! Ὅλα τὰ δώρα ποῦ μοῦ εἶχον στείλῃ οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἦσαν σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Μιᾶς κουκλας εἶχε σπάσῃ τὸ κεφάλι, ἑνὸς τυμπανιστοῦ εἶχε τρυπήσῃ τὸ τύμπανον, ἑνὸς μικροῦ γραφείου αἱ θῆκαι εἶχον γυμνωθῇ ἀπὸ τοὺς κονδυλοφόρους.

Μετὰ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ἔστρεψα γύρω καὶ εἶδα τὰ συντρίμματα ἐκεῖνα τῶν παιγνιδίων καὶ περίλυπος ἐκύτταξα ἔπειτα τὴν μητέρα μου. Μὲ ἔβλεπεν ἐκείνη εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μὲ τὸ γλυκύ της, τὸ θωπευτικὸν βλέμμα καὶ ἐζήτει νὰ διακρίνῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν λόγων της. Δὲν τῆς ὡμίλησα τίποτε. Τὰ ἐσύναξα ὅλα, τὰ ἐτοποθέτησα ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶ καὶ ἐζήτησα νὰ τὰ διορθώσω!

Τὰ μικρούλικα δάκτυλά μου μετὰ δυσκολίας ἐκινοῦντο καὶ δὲν κατόρθωνον τίποτε.

Τὸ μόνον, ἐνθυμοῦμαι, τὸ ὁποῖον εἰμπόρεσα νὰ κάμω ἦτο νὰ περάσω εἰς τὴν θηλειὰ τῶν δύο κονδυλοφόρους τοῦ γραφείου τοὺς ὁποίους εὑρῆκα. Ἡ μητέρα ἡ ὁποία ἐστέκετο ἐκεῖ πάντοτε καὶ μὲ ἐπέβλεπε ἦλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον μου.

Τότε, δὲν ξεύρω διατί, ἀφῆκα τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἐνασχόλησιν τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ, ἐπήδησα ἐπάνω της, τὴν ἀγκάλιασα, τὴν ἐφίλησα καὶ δάκρυα σιωπηλὰ μετανοίας ἔσταζον ἀπὸ τὰ μάτια μου ἐπάνω εἰς τὰ μάγουλά της! Δὲν ὡμιλοῦσα· καὶ ὅμως πῶς ἤθελα νὰ τῆς εἰπῶ:

— Μετανοῶ! Μετανοῶ!

Ἡ σιωπή της ὅμως καὶ ἡ ἀπάθειά της εἰς τὰ κλαύματά μου μ' ἔκαμε ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

— Ἔλα, μαμά, φίλησέ με, δὲν θὰ τὸ ξανακάμω πιά! — Ναί, δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃς! εἶνε εὔκολον νὰ τὸ λές.—Ὄχι, μαμά, ὄχι· σοῦ τὸ ὑπόσχομαι μὲ τὴν καρδιά μου!—Γιὰ κύττα ὅμως. Ἂν ξαναπέσῃς πάλιν 'ς τὸ ἴδιο σφάλμα .... τότε!—Μάλωσέ με, τιμώρησέ με, ἄφησέ με νυστικόν, σκότωσέ με, ἂν θέλῃς!—Αἱ μητέρες δὲν σκοτόνουν τὰ παιδιά των. Τὰ θέλω νὰ γίνουν καλὰ νὰ τὰ βλέπουν ἔπειτα νὰ χαίρωνται—Θὰ χαρῇς λοιπόν! Θὰ χαρῇς!—Καλά! νὰ ἰδοῦμε!

Καὶ μ' ἔσφιγξεν εἰς τὸ στῆθος της, μ' ἐφίλησε· καὶ τότε ἐνῷ τὰ μάτια μου ἦσαν θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα ποῦ ἔτρεχαν ποτάμι ἐπάνω μου, εἶδα δύο χλωμὰ μαργαριταράκια νὰ κυλοῦν κρυφὰ ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ἀ, τὴν καλή μου μητέρα, πῶς τὴν ἀγαποῦσα, πῶς τὴν ἀγαπῶ!

Κατέβηκα ἀπὸ ἐπάνω της, ἐσύναξα τὰ παιγνίδια ἐκεῖνα καὶ ἔπειτα ἐκάθησα εἰς τὸ παράθυρον, ἐπῆρα ἓν βιβλίον νὰ διαβάσω καὶ κάποτε ἔβλεπα τὲς βαρκοῦλες μὲ τὰ λευκὰ πανάκια των, ποῦ ἔσχιζαν τὰ νερὰ τῆς γαλανῆς θαλάσσης....

Ἡ μητέρα ἔμεινεν εἰς τὸν σοφᾶ καὶ ἤρχισε νὰ ράπτῃ.....

Ὕστερ' ἀπὸ 'λίγο ἀφῆκα τὸ βιβλίον, ἐστήριξα τὴν κεφάλήν μου μὲ τὴν χεῖρα μου καὶ ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι.

Δὲν τὰ εἶχα σπάσῃ ἐγὼ ἐκεῖνα. Δὲν εἶχα ἐγὼ καταστρέψῃ τὸ γραφεῖον! Τὰ παραπέταξα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ἄλλος, ἴσως ἡ ὑπηρέτρια θὰ τὰ ἐπῆρα νὰ τὰ ἰδῇ, καὶ τὰ ἔσπασε, ἢ κανὲν ἄλλο παιδάκι ποῦ ἦλθε 'ς τὸ σπίτι.

Φαίνεται ὅμως ὅ,τι ἐλησμόνησα ὅτι ἦτον ἐκεῖ ἡ μητέρα, καὶ ὅτι ἐσκεπτόμην τὸ ἐφώναζα, διότι ἤκουσα τὴν μητέρα νὰ μοῦ λέγῃ.

— Ἐσὺ πταίεις. Ἂν εἶχες τάξιν!...

Ἀ ναί, τάξιν! Ἂν εἶχα τάξιν, ἅμα τὰ ἐπαιξα καὶ ἐχόρτασα πλέον, θὰ τὰ ἐφύλαγα εἰς τὸ ἐρμάρι μου καὶ θὰ ἦσαν ἀκέραια.

Ἐσηκώθηκα, ἔτρεξα πάλιν εἰς τὴν μητέρα μου, τὴν ἐφίλησα ἐκ νέου καὶ τῆς εἶπα μὲ φωνὴν ἡ ὁποία ἐμαρτυροῦσε τὴν πεποίθησίν μου.

«Θὰ ἔχω τάξιν εἰς τὸ ἑξῆς! Ναί, θὰ ἔχω!»

Τόσα ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ δὲν τὴν ἐλησμόνησα, οὔτε θὰ την λησμονήσω ποτέ ἀφοῦ εἶνε ἡμέρα τοιαύτης ὑποσχέσεως τὴν ὁποίαν φυλάττων εἶμαι τόσον εὐτυχής.

Ὅστις θέλει νὰ ζήσῃ εὐτυχὴς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἂς ἀκούῃ τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, ἂς ἔχῃ τάξιν καὶ θὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἔπειτα ὅταν μεγαλώσῃ ὅπως κ' ἐγὼ τώρα. Θὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ θὰ χαίρεται διότι ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του, ὁ πατέρας του, οἱ ὁποῖοι παιδεύονται τόσον καὶ κοπιάζουν καὶ τυραννοῦνται διὰ νὰ μᾶς ἀναθρέψουν.....

Νικήτας Παραίτης

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
Φλκ

Η ΤΟΠΟΛΙΑ

Ἀ τὸ δρόμο ποῦ περνᾶς γιὰ τὰ Βιτώλια,
Τὸ χωριουδάκι 'βρίσκεις τὴν Τοπόλια.
Ψηλὰ ὁ δρόμος ἄσπρος ξεχωρίζει,
Καὶ κάτω ποταμάκι μουρμουρίζει,
Ποῦ κρύσταλλα νερὰ γλυκὰ κυλάει
Σὲ πράσινου μικροῦ βουνοῦ τὸ πλάϊ,
Καὶ λούζει τὰ κλαδιά, τὰ χορταράκια
Καὶ τ' ἄσπρα καὶ τὰ μαῦρα λαλαράκια.
Καὶ τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴ στολίζουν
Τὰ σπίτια τῆς Τοπόλιας ποῦ ἀσπρίζουν.

Τοῦ πράσινου βουνοῦ ὁ ἴσκιος πέφτει
Ἀ τοῦ ποταμιοῦ τὸν καθαρὸ καθρέφτη,
Κ' ἐκεῖ ποῦ κόχη τὸ ποτάμι κάνει
Τὸ ἕνα τῆς Τοπόλιας εἶνε χάνι.
Εἰς τοῦ χανιοῦ τὸν ἡλιακὸν ἂν ἔβγῃς
Καὶ ρίξῃς μιὰ ματιά, κολνᾶς, δὲ φεύγεις.
Τὸ πράσινο βουνὸ καὶ τὸ ποτάμι,
Τὸ χόρτο τὸ χλωρὸ καὶ τὸ καλάμι,
Τὸ χρῶμα τοῦ ἀνοῦ, τὸ χωριουδάκι,
Τὸ δένδρο, τὸ κλαρί, τὸ λουλουδάκι,

Θαρρεῖς ἀνοίγουν ὅλα τους τὸ στόμα
Καὶ σοῦ φωνάζουν· « μεῖνε, μεῖν' ἀκόμα
» Μεῖνε, διαβάτη, μεῖνε ν' ἀνασάνῃς,
» Ἀ αὐτὴν τὴν ἄκρα ὅλα τὰ ξεχάνεις.
» Αὐτὴ ἡ ἄκρα, ἄκρα παραδείσου,
» Βάλσαμο χύνει μέσα 'ς τὴν ψυχὴ σου.
» Μεῖνε, διαβάτη, μεῖνε καὶ δὲν χάνεις,
» Βάσανα, πίκρες, ὅλα τὰ ξεχάνεις.
» Ἐ! σύ, ποῦ τρέχεις ναῦρῃς τὰ Βιτώλια,
» Στάσου 'λιγάκι, μεῖνε 'ς τὴν Τοπόλια.»

Χρ. Σαμαρτζιδης

ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ

Τῆς Ἑλλάδος ἀγόρια, π' ἀκόμη
σᾶς βαραίνει πολὺ τὸ βιβλίο
καὶ σᾶς θέλγουν περσότερο οἱ δρόμοι
καὶ τὰ χιόνια, παρὰ τὸ σχολεῖο,
δὲν εἰξέρετε πόσην ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα!

Τὸν καιρό σας ἂν χάνετε τώρα
κι' ἀμαθεῖς εἰς τὸ μέλλον βρεθῆτε,
δίχως ἄλλο θὰ ἔρθῃ μιὰ ὥρα
ποῦ μὲ θλίψη πολλὴ θὰ 'ντραπῆτε
καὶ θὰ κλάψῃ πικρὰ κ' ἡ πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκειά της ἐλπίδα.

Στοχασθῆτε μιὰ μάνα θλιμμένη,
ποῦ μὲ πόνο σᾶς λέει τὰ δεινά της
καὶ σᾶς δείχνει πληγαῖς, ποῦ προσμένει
ν' ἀνασάνετε σεῖς σὰν παιδιά της·
καὶ θὰ νοιώσετε πόσην ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα.

Τί χαρὰ, τί τιμὴ, φαντασθῆτε,
ἂν τινὲς ἀπὸ σᾶς, μὲ τοὺς χρόνους,
ἐγινόνταν μεγάλοι πολῖται
σὰν αὐτοὺς τοὺς ἐνδόξους προγόνους!
καὶ τί δόξα τρανὴ 'ς τὴν πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκειά της ἐλπίδα!

Ὁ στρατός μας, ὁ στόλος, καὶ ἄλλα
τόσα στάδια λαμπρὰ καρτεροῦνε
νὰ προβάλετε μ' ἔργα μεγάλα,
ποῦ 'ς τὸν κόσμο γοργὰ ν' ἀκουσθοῦνε
καὶ νὰ κάμουν χρυσὴ τὴν ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα.

Μιὰ φωνοῦλα τιμῆς ἂς λαλήσῃ
ἀπὸ τώρα γλυκὰ 'ς τὴν καρδιά σας,
καὶ θὰ ἔρθῃ καιρὸς ν' ἀντηχήσῃ
τιμημένο παντοῦ τ' ὄνομά σας
καὶ μεγάλη νὰ γίν' ἡ πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκειά της ἐλπίδα.

Γ. Μαρτινελης

ΔΥΟ ΘΥΜΑΤΑ

Ἦτον ἡ νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους. Ἡ μικρὰ Λιλὴ μὲ μίαν μεγάλην κούκλαν εἰς τὴν ἀγκάλην καθισμένη εἰς τὸ παράθυρον ἔβλεπεν ἔξω τὰ χιόνια ποῦ ἄσπριζαν τὸν δρόμον. «Τὶ καλὰ ποῦ εἴμεθα ἐδῶ, ἀγάπη μου», ἔλεγεν εἰς τὴν κούκλαν της, «κοντὰ εἰς τὴν φωτιὰν δὲν φοβούμεθα οὔτε κρύον, οὔτε χιόνια».

Καὶ ἡ ἄψυχη κούκλα ἀνοιγόκλειε τὰ μάτιά της ὡσὰν νὰ ἄκουε τάχα καὶ νὰ παρεδέχετο τὰ λόγια τῆς μικρᾶς κυρίας της.

Τὸ παράθυρον ἦτο χαμηλὸν χαμηλὸν ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον, ὥστε ἐφαίνοντο οἱ διαβάται ποῦ ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς εἰς τὰ τζάμια του

Ἔξαφνα μιὰ μαύρη σκιὰ ἐστάθη καὶ ἐκτύπησε δειλὰ δειλὰ τὸ τζάμι. Ἡ Λιλὴ ἐτρόμαξεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἔσφιξε τὴν κούκλαν εἰς τὰ στήθη της. Ἐπῆρεν ὅμως θάρρος εὐθὺς ἅμα εἶδεν ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρον μίαν γυναῖκα μ' ἕνα παιδὶ εἰς τὴν ἀγκαλιάν.

— Τί θέλεις, κυρά; ἠρώτησεν.

—Ὀλίγην φωτιὰν νὰ ζεστάνω τὸ παιδί μου ποῦ παγώνει ἀπὸ τὸ κρύο.

— Δὲν περισσεύει φωτιά, ἀπεκρίθη ἡ Λιλή, ἔχω κ' ἐγὼ νὰ ζεστάνω τὴν κούκλαν μου.

Καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ περισσότερον τὰ λόγια τῆς πτωχῆς μητέρας, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐπῆγε κοντὰ κοντὰ εἰς τὴν ἀναμμένην θερμάστραν καὶ ἐκάθισεν. Ἐκεῖ ἐνύσταξε καὶ ἀπεκοιμήθη μὲ τὴν κούκλαν εἰς τὴν ἀγκαλιάν.

Τὸ πρωὶ ὅταν ἔφεξεν ἡ ἡμέρα ἡ πτωχὴ μητέρα ἦτον ἀκόμη ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον καθισμένη κάτω εἰς τὰς πέτρας καὶ ἡ Λιλὴ κοντὰ εἰς τὴν θερμάστραν. Εἰς τὰ γόνατα τῆς μητέρας τὸ παιδὶ εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ εἰς τὰ γόνατα τῆς Λιλῆς ἡ κήρινη κούκλα εἶχε λυώσῃ ἀπὸ τὴν φωτιάν...

Ἡ μητέρα ἔκλαιε τὸ παιδί της καὶ ἡ Λιλὴ τὴν κούκλαν της.

Γεωργιος Δροσινης

ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μάμμη τῆς Φρόσως καὶ τοῦ Νίκου τοῖς ἔδωκε τὴν πρωτοχρονιὰν δῶρον ἀπὸ ἓν ὡραῖον βιβλίον μὲ εἰκόνας.

Τὰ δύο ἀδέλφια ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ τὰ ἐξετάζουν μὲ προσοχήν. Ἡ λάμπα εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ φωτίζει τὰ χαριτωμένα προσωπάκια των.

Τὸ ἓν βιβλίον ἔχει διαφόρους τοποθεσίας. Ἓν φύλλον παριστάνει μίαν λίμνην καὶ εἰς τὸ μέσον ἓν νησάκι· τὸ νησάκι εἶνε στολισμένον με δένδρα καὶ ἄνθη καὶ ἡ σκιά του φαίνεται καταπράσινη μέσα εἰς τὸ νερὸν τῆς λίμνης.

Μία ἄλλη εἰκὼν παριστάνει μέσα εἰς ἓν ἥσυχο λιβάδι ἕνα μικρὸν βοσκόν, κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον· τριγύρω βόσκουν σκόρπια τὰ πρόβατα· ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρός· ἡ φύσις φορεῖ τὴν φορεσιὰ τῆς ἀνοίξεως· ὑψηλά, ἐπάνω εἰς ἕνα λοφίσκον, διακρίνεται ἕνα μικρὸ ἐξωκκλήσι.

Ἄλλη εἰκὼν παριστάνει ἓν παράθαλάσσιον μέρος· ἡ ἀκρογιαλιὰ ἔξω εἶνε στρωμένη μὲ ἄμμον· εἰς τὸ λιμανάκι εἶνε ἀραγμένον ἕνα κότερον· μακρυά, μακρυά, σχεδὸν εἰς τὸ

ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος, μία βαρκοῦλα μὲ ἀνοιγμένο πανάκι μόλις διακρίνεται· ὁ ἥλιος εἶνε εἰς τὴν δύσιν του· χρυσίζει καὶ ῥοδοκοκκινίζει τὰ σύννεφα· ἡ θάλασσα εἶνε κόκκινη ὡσὰν ἀπὸ ἀναλαμπὴν πυρκαϊᾶς.

Καὶ ἄλλας ὡραίας εἰκόνας ἔχει τὸ βιβλίον· τὰ παιδία ταξειδεύουν μὲ τὸν νοῦν των εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ ὡραίους καὶ ἡ φαντασία των τρέχει εἰς ὡραῖα καὶ ποιητικὰ μέρη.

Τὸ ἄλλο βιβλίον ἔχει ἄλλου εἴδους εἰκόνας.

Ἐδῶ εἶνε μία μητέρα ποῦ νανουρίζει τὸ παιδάκι της νὰ κοιμηθῇ, καὶ τὸ κυττάζει μὲ ἀγάπην. Ἡ Φρόσω καὶ ὁ Νῖκος συλλογίζονται ὅτι ἦσαν καὶ αὐτοὶ μίαν φορὰν τόσον μικρὰ καὶ τοὺς ἐνανούριζε ἡ μητέρα των, καὶ νοιώθουν πλειὸ πολὺ ἀγάπη δι' αὐτὴν μέσα εἰς τὴν καρδιά των.

Ἐκεῖ ἕνα πτωχὸ κοριτσάκι μ' ἐνδύματα τρυπημένα, χωρὶς ὑποδήματα, στέκει εἰς μίαν ἄκρην καὶ τουρτουρίζει ἀπὸ τὸ κρύο· οἱ δρόμοι, αἱ στέγαι, ὅλα εἶνε χιονισμένα· δύο παιδιὰ καλοενδυμένα περνοῦν μὲ τὴν μητέρα των, καὶ δίδουν ὅ τι ἔχουν εἰς τὸ πτωχὸν κοριτσάκι· εἰς τὸ πρόσωπόν των φαίνεται ἡ συμπάθεια ποῦ αἰσθάνονται διὰ τὸ κακόμοιρον ὀρφανόν. Ἡ Φρόσω καὶ ὁ Νῖκος συλλογίζονται τί καλὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καλὸν εἰς τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ἀποφασίζουν νὰ δώσουν εἰς μερικὰ πτωχὰ τῆς συνοικίας των ὅσα χρήματα ἔχουν εἰς τὸν *κουμπαρᾶν* των.

Μία ἄλλη εἰκὼν παριστάνει ἕνα στρατιώτην ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸν πόλεμον νικητής· ἡ γυναῖκά του, τὰ παιδιά του, οἱ γονεῖς του, οἱ συγγενεῖς του, τὸν ἀγκαλιάζουν, τὸν φιλοῦν, μὲ δάκρυα, μὲ χαράν. Τί γλυκεῖα στιγμή! Τὰ παιδία συλλογίζονται ὅτι ἡ Πατρὶς εἶνε χωρὶς ἄλλο ἱερὸν πρᾶγμα ἀφ' οὗ δι' αὐτὴν κανεὶς δὲν συλλογίζεται τὴν ζωήν του, καὶ δι' αὐτὴν χύνει τὸ αἷμά του.

Καὶ ἄλλα καλὰ αἰσθήματα βάζει τὸ βιβλίον ἐκεῖνο εἰς τὴν καρδίαν τῶν δύο παιδίων, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ φῶς τῆς λάμπας παρατηροῦν μὲ προσοχὴν τὰς ὡραίας εἰκόνας.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

(Διάλογος διὰ τὰ νηπιαγωγεῖα)

ΑΝΝΑ (4 ἐτῶν)

Σοφὴ θὰ γίνω γλήγορα,
'Σ τὸ χρόνο θὰ γνωρίζω
Νὰ γράφω πιὰ ἐλεύθερα,
Γοργὰ νὰ συλλαβίζω.

ΠΑΥΛΟΣ (3 ἐτῶν)

Ἐγὼ 'ς τὸ χρόνο φρόνιμος,
Ὑπήκοος θὰ γίνω,
Χωρὶς φωνὲς καὶ κλάμματα
Τὸ λάδι μου θὰ πίνω.

ΑΝΝΑ

Ὧρες πολλὲς 'ς τὸ διάβασμα
Προσεκτικὴ θὰ μένω,
Καὶ μὲ τὴν κούκλα ἔπειτα
Παιχνίδι θὰ χορταίνω.

ΠΑΥΛΟΣ

Θὰ στέκω νὰ μὲ πλένουνε
Δάκρυ χωρὶς νὰ χύνω,
Κι' ὅταν μὲ 'ντύν' ἡ μάνα μου
Φιλάκια θὰ τῆς δίνω.

ΑΝΝΑ

'Σ τὸν Πλάστη θὰ προσεύχωμαι
Γιὰ σένα θὰ τοῦ τάζω,
Καὶ 'ς τοὺς πτωχοὺς τὰ χρήματα
Θὰ δίνω ποῦ συνάζω.

ΠΑΥΛΟΣ

Ποτὲ δὲν θὰ μαλώνωμε
Μὲ τὴν μικρὴ γατίτσα·
Θὰ μ' ὁδηγεῖς 'ς τὰς πράξεις μου,
Εἰς ὅλα σύ, 'Αννίτσα!

ΦΑΚ

ΩΦΕΛΙΜΟΣ!

Κωνσταντῆς εἶνε υἱὸς μικρεμπόρου ἐπαρχιακῆς τινος πόλεως τῆς Ἑλλάδος. Εἶνε γνωστικὸν καὶ προκομμένον παιδί.

Ἐπειδὴ ἡ μητέρα του ἔχει πολλὰς ἐργασίας εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Κωνσταντῆς προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀνακουφίζῃ ὅσον ἠμπορεῖ. Κάμνει προθύμως πᾶσαν παραγγελίαν· πηγαίνει μὲ τὴν καρδιά του ὅπου τὸν στέλλει ἡ μητέρα του καὶ ἐπιστρέφει γρήγορα. Πηγαίνει εἰς τὴν ἀγοράν, πηγαίνει εἰς τὰ μαγαζεῖα. Δίδει λεπτομερῆ λογαριασμὸν εἰς τὴν μητέρα του, τί ἔδωκε ἐδῶ καὶ τί ἔδωκε ἐκεῖ, διότι εἶνε πολὺ προσεκτικὸς καὶ ἀγαπᾷ καὶ τὴν τάξιν. Ἡ μητέρα του εἶνε πάντοτε εὐχαριστημένη καὶ ἔχει δίκαιον· ὁ Κωνσταντῆς εἶνε ἱκανὸν καὶ πρακτικὸν παιδί, δὲν ὁμοιάζει κἄτι ἄλλα, τὰ ὁποῖα κοιμοῦνται ἐν ᾧ περιπατοῦν καὶ δὲν ἠξεύρουν νὰ ψωνίσουν δέκα λεπτῶν πρᾶγμα.

*

Τὸ βράδυ, ὁ πατήρ του ποτίζει τὸν κῆπον. Εἶνε ἤδη κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ τοὺς δρόμους τῆς ἡμέρας· ὁ Κωνσταντῆς λοιπὸν γεμίζει τὸ ποτιστήρι καὶ τὸ φέρει εἰς τὸν πατέρα του. Τὸ ποτιστήρι εἶνε βαρὺ δι' ἕν παιδίον ἑνδεκα ἐτῶν· ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς βάζει ὅλα τὰ δυνατά του. Ἔχει θέλησιν, βλέπει δὲ καὶ πόσον εὐχαριστεῖται ὁ πατήρ του, ποῦ ἔχει ἕν τόσον καλὸν καὶ ἄξιον παιδίον καὶ ἡ εὐχαριστησις τὸν κάμνει ἀκόμη δυνατώτερον.

*

Ὁ πάππος εἶνε πολὺ γέρων· περιπατεῖ μὲ κόπον· εἶνε μελαγχολικός, ὅπως οἱ γέροντες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν μὲ τί νὰ περάσουν τὴν ὥραν των. Ὅταν ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἔχῃ σχολεῖον πηγαίνει καὶ περιπατεῖ μαζί του. Ὁ πάππος στηρίζεται εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἐγγόνου. Ὁ Κωνσταντῆς λέγει διάφορα πράγματα καὶ διασκεδάζει τὸν πάππον του. Ὁ γέρων περιμένει μὲ ἀνυπομονησίαν πότε νὰ ὑπάγῃ περίπατον μὲ τὸν Κωνσταντῆν.

Ἐν' ᾧ ἡ μητέρα ἑτοιμάζει τὸ φαγητόν, ἡ μικρὰ ἀδελφὴ στενοχωρεῖται, εἶνε μικρὰ ἀκόμη καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ παίξῃ μόνη της. Ὁ Κωνσταντῆς ὅμως δὲν τὴν ἀφίνει νὰ στενοχωρηθῇ, παίρνει τὴν κοῦκλά της καὶ τὴν χορεύει. Ἡ μικρὰ ἀδελφὴ πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαράν. Ὁ Κωνσταντῆς λέγει νόστιμα πράγματα καὶ ἡ ἀδελφοῦλα ξεκαρδίζεται εἰς τὰ γέλια. Ὁ δὲ Κωνσταντῆς βλέπων αὐτὴν νὰ γελᾷ γελᾷ καὶ αὐτὸς καὶ διασκεδάζει ὅσον κ' ἐκείνη.

*

Εἰς τὴν γειτονείαν των δὲν εἶνε ὅλοι γραμματισμένοι. Ὁ Μπαρμπασωτήρης ἔχει τὸν υἱόν του στρατιώτην εἰς τὰς Ἀθήνας, θέλει νὰ τοῦ στείλῃ ἐπιστολήν, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρει οὔτε τὴν ὑπογραφήν του νὰ γράψῃ ὁ δυστυχής. Πηγαίνει εἰς τὸν Κωνσταντῆν καὶ τοῦ τὴν γράφει τὴν ἐπιστολήν. Ὁ Μπαρμασωτήρης λέγει τὸ ἴδιο πρᾶγμα πολλὰς φορά. Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς ἐκθέτει μὲ σαφήνειαν τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ γέρων γείτων. Ὁ υἱός του εἰς τὰς Ἀθήνας ἐννοεῖ τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ πατήρ του. Πόσον εὐγνώμων εἶνε ὁ Μπαρμπασωτήρης! συχνὰ πυκνὰ φιλοδωρεῖ μὲ κανὲν ὀπωρικὸν τὸν Κωνσταντῆν· ἀλλὰ καὶ ὁ Κωνσταντῆς ὠφελεῖται· αἱ ἐπιστολαὶ ποῦ γράφει εἶνε μεγάλη ἄσκησις, λαμπρὰ γύμνασις δι' ἐκθέσεις ἰδεῶν.

*

Τὸ βράδυ ὅλη ἡ οἰκογένεια κάθηται τριγύρω εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ πάππος, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία ἀποκοιμίζει τὴν μικράν. Τότε ὁ Κωνσταντῆς ἀναγινώσκει κἄτι, πότε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν του, πότε ἀπὸ τὴν Διαπλασιν. Ἀναγινώσκει μὲ ἔκφρασιν, τονίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει τὴν φωνήν του, διὰ νὰ ἐννοήσουν καλλίτερα οἱ ἀκροαταί του.

— Εὖγε σου, Κωνσταντῆ! τοῦ λέγει ὁ πάππος.

Ὁ Κωνσταντῆς εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε πρῶτος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Τὸν ὠφελεῖ πολὺ ἡ γύμνασις ποῦ κάμνει κάθε ἑσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

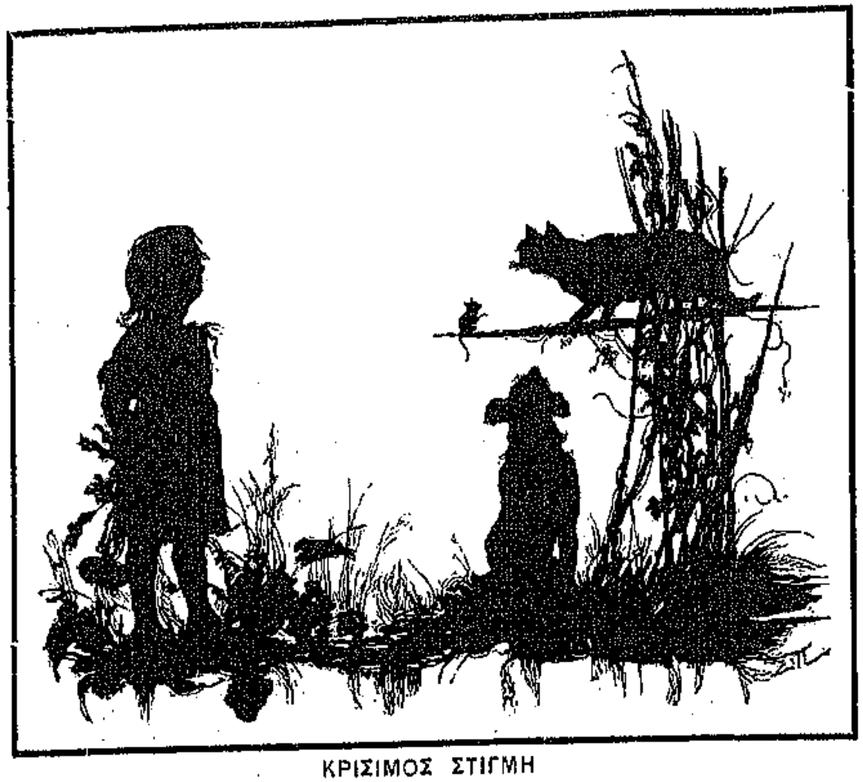

ΚΡΙΣΙΜΟΣ ΣΤΙΓΜΗ

Ο ΘΕΡΜΟΣ ΑΗΡ ΕΙΝΕ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΟΣ ΤΟΥ ΨΥΧΡΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ὁ Σωτηράκης καὶ ἡ Φιφὴ ἔπαιζαν ἐν ἁπλούστατον καὶ διασκεδαστικὸν παιγνίδι. Ἡ μήτηρ των τοῖς ἔδωκεν ἓν πιάτον μὲ σαπουνάδαν καὶ δύο ἀχυρίνους σωλῆνας. Τὰ παιδία ἐβύθιζον τὸ ἓν ἄκρον τοῦ σωλῆνος εἰς τὴν σαπουνάδαν καὶ ἐφύσων ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον. Μικρὰ σφαῖρα ἐσχηματίζετο εἰς τὸ ἄκρον, ἥτις ηὔξανεν ἐφ'ὅσον τὰ παιδία ἐφύσων. Ὅταν ἐγίνετο μεγάλη ὡς πορτοκάλιον τὰ παιδία ἐκλίνουν τὸν σωλῆνα, ἡ σφαῖρα ἀπεχωρίζετο, λαμβάνουσα δὲ χρῶμα κυανοῦν, κίτρινον, ἐρυθρόν, ὅπως τὸ οὐράνιον τόξον, ἀνέβαινε βραδέως εἰς τὸν ἀέρα. Τὰ παιδία τὴν παρηκολούθουν μὲ τὰ βλέμματά των μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἔσπανε.

—Παράξενον! εἶπεν ὁ Σωτηράκης, ἀφήσας τὸν ἀχύρινον σωλῆνα, πῶς ἀναβαίνουν μονάχαι ὑψηλὰ αὐτὲς αἱ σαπουνόφουσκες; Πῶς γίνεται αὐτό;

—Ἔχεις δίκαιον νὰ ἐρωτᾷς, παιδί μου, εἶπεν ὁ πατήρ του πλησιάσας· πρέπει πάντοτε νὰ ἐξετάζωμεν καὶ νὰ μανθάνωμεν τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐννοοῦμεν. Ἄκουσε λοιπὸν νὰ μάθῃς τί συμβαίνει. Ὁ ἀέρας τὸν ὁποῖον φυσᾷς μέσα εἰς τὴν φοῦσκαν εἶνε θερμότερος ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, διότι ἐξέρχεται ἀπὸ τοὺς πνεύμονας, μέσα δὲ εἰς τὸ σῶμά μας εἶνε μεγάλη ζέστη. Ἀλλὰ ὅσῳ ζεστότερος εἶνε ὁ ἀέρας τόσῳ καὶ ἐλαφρότερος εἶνε. Ὁ καπνός, παραδείγματος χάριν, ἀναβαίνει ὑψηλά, διότι ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀέρα ποῦ ἐζεστάθη καὶ ἔγεινε ἐλαφρότερος. Ὁ ζεστὸς ἀήρ, τὸν ὁποῖον φυσᾷ τὸ στόμα ἀναβαίνει φυσικὰ ὅπως ὁ καπνός, ἐν ᾧ δ' ἀναβαίνει συμπαρασύρει μαζί του καὶ τὴν σφαῖραν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτότατον καὶ ἐλαφρότατον περικάλυμμα ὕδατος.

Τὰ δύο παιδία ἤκουον μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Εἰξεύρετε τί εἶνε τὰ πελώρια αὐτὰ ἀεροπόρα, τὰ ὁποῖα σηκόνουν πολλοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἀναβαίνουν ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ σύννεφα; Ἄλλοτε τὰ ἐγέμιζον, ἀνάπτοντες ὑποκάτω φωτιάν, ἡ ὁποία ἔστελλεν εἰς αὐτὰ ζεστὸν ἀέρα, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ στόμα σας εἰς τὲς σαπουνόφουσκες· σήμερον τὰ γεμίζουν μὲ γκάζ τὸ ὁποῖον φωτίζει τοὺς δρόμους καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε ἀκόμη ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸν ζεστὸν ἀέρα. Τὰ ἀεροπόρα εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλείτερα, καὶ στερεώτερα ἀπὸ τὲς μικρὲς αὐτὲς φοῦσκες, αἱ ὁποῖαι σπάνουν μόλις ἀναβοῦν ὀλίγα μέτρα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σας. Ἀλλ' ἡ αἰτία ἥτις τὰ κάμνει ν' ἀναβαίνουν εἶνε ἡ ἰδία· ἡ σφαῖρα τοῦ σάπωνος ὅπως καὶ τὸ ἀεροπόρον ἀναβαίνουν εἰς τὸν ἀέρα διότι εἶνε ἐλαφρότερα αὐτοῦ.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Στέντωρ.

Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἑλληνικὰς στρατιὰς σύνηθες ἦτο νὰ ἔχωσιν εἰς ἑκάστην πτέρυγα τρεῖς ἄνδρας ὅπως μεταδίδωσι τὰς διαταγὰς τῶν ἀξιωματικῶν εἰς τοὺς στρατιώτας. Ὁ εἷς ἐκ τούτων ἐκράτει τὴν σημαίαν καὶ ὁ ἕτερος τὴν σάλπιγγα. Ἐν τῇ συγχύσει ὅμως τῆς μάχης καὶ τῷ θορύβῳ ἦτο ἀδύνατον καὶ τὴν σημαίαν νὰ ἴδωσι καὶ τὴν σάλπιγγα νὰ ἀκούσωσι. Τότε ὁ τρίτος ἀνὴρ (ὅστις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχε φωνὴν δυνατωτάτην) ἐγνωστοποίει διὰ τῆς φωνῆς του τὰ διατάγματα. Ὁ Ὅμηρος διηγεῖται περὶ ἑνὸς τοιούτου ἀνδρὸς ὀνομαζομένου Στέντωρος, ὅστις τόσον ἰσχυρῶς ἐφώναζεν, ὡς πεντήκοντα ἄνδρες ὁμοῦ. Ἔκτοτε ἀποκαλοῦσι Στέντωρα τὸν ἔχοντα ἰσχυρὰν καὶ βαρύηχον φωνήν.

Νέα χρῆσις τοῦ χάρτου.

Διὰ τοῦ χάρτου, ἰσχυρότατα πεπιεσμένου, κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσωσι τροχοὺς τῶν ἁμαξῶν, ἁμάξας μάλιστα, λέμβους. Τελευταίως ἐπεχείρησαν νὰ καταστήσωσι πρακτικωτέραν τὴν χρῆσιν τοῦ συμπεπιεσμένου χάρτου πρὸς κατασκευὴν πετάλων. Τὰ μετάλλινα πέταλα ἐκ τῆς χρήσεως λειαίνονται καὶ γλυστρῶσιν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων. Ἐδοκίμασαν νὰ τὰ ἀντικαταστήσωσι διὰ καουτσοὺκ ἀλλὰ ἡ ὕλη αὐτὴ κατεστρέφετο εὐκόλως. Νῦν ἐν Γερμανίᾳ κατεσκεύασαν πέταλα διὰ συνθέσεως ἐν ᾗ ὁ πεπιεσμένος χάρτης κατέχει τὴν μεγαλητέραν ποσότητα. Δὲν ἀπορροφᾷ τὸ ὕδωρ καὶ ἡ χρῆσις καθιστῶσα αὐτὸ ἀνώμαλον ἀντὶ νὰ τὸ λειαίνῃ ἐμποδίζει τὸν ἵππον νὰ γλυστρᾷ.

Ἀεναλείπουσα λίμνη.

Ἐν Οὐγγαρίᾳ ὑπάρχει ἡ περίεργος αὕτη λίμνη, ὀνομαζομένη Νοουσίδελ· κεῖται εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Ὀδενβούργου, 35 χιλιομέτρων μήκους καὶ 15 πλάτους. Τὰ ὕδατα αὐτῆς εἶνε ὑποκίτρινα καὶ ἀλκαλικά. Ἡ λίμνη αὐτὴ τὸ θέρος δι' ὑπογείων ὑπερμεγέθων ὀχετῶν ἐξαφανίζεται ὑπὸ τὴν γῆν ἀφίνουσα εἰς τοὺς κατοίκους τὴν χώραν ἐλευθέραν πρὸς καλλιέργειαν. Ἡ ἐπὶ ἑξάμηνον διαβροχὴ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τῶν ὑδάτων καθιστᾷ αὐτὸ καρποφόρον καὶ ἄφθονοι καστάνουσιν ἐκεῖ οἱ δημητριακοὶ καρποί. Οὕτως οἱ γεωργοί τοῦ μέρους αὐτοῦ, τὸ μὲν θέρος μετατρέπονται εἰς γεωργούς, ἐνῷ τὸν χειμῶνα, ὅτε τὰ ὕδατα μετὰ βορᾶς ἐπανέρχονται, ἐπαναλαμβάνουσι τὴν ἁλιείαν των καθότι τὰ ἐπανερχόμενα ὕδατα πλήθουσιν ἰχθύων. Συμβαίνει πολλάκις, πλημμύραι ἐκ τῆς λίμνης αὐτῆς τῆς διαλειπούσης προερχόμεναι, νὰ κατακλύζωσι τὰς περιξ πεδιάδας. Ἡ αἰτία τῆς κατὰ καιροὺς ἐξαφανίσεως τῶν ὑδάτων δὲν ἐξηκριβώθη ἀκόμη ἂν καὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι αἱ ὑπόγειοι αὗται σύραγγες φέρουσι τὰ ὕδατα εἰς τὸν Δούναβιν. Ἄλλοι ὅμως ἐγνωμάτευσαν ὅτι ὑπόγειοι θόλοι, ἀπέραντοι κοιλότητες τὰ δέχονται κατὰ τὸ θέρος.

Ἀριθμητικὴ διὰ μηχανῆς.

Ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Πασκὰλ πολλοὶ ἐζήτησαν νὰ ἐφεύρωσι μηχανὴν ἥτις αὐτομάτως νὰ ἐκτελῇ τὰς ἀριθμητικὰς πράξεις. Τὰ κατασκευασθέντα ὅργανα ὅμως ἦσαν πολὺ ἢ ὀλίγον ἀτελῆ.

Μαθηματικός τις ὁ κ. Λέων Μπολλὲ πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων παρουσιάσθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν φέρων μηχανὴν τῆς ἐφευρέσεώς του, ἥτις ἐκτελεῖ τὰς προσθέσεις, τὰς ἀφαιρέσεις, τοὺς πολλαπλασιασμοὺς καὶ τὰς διαιρέσεις: ἐκτὸς τούτου δίδει τὰ τετράγωνα τῶν ἀριθμῶν, τὰς ἀριθμητικὰς ἢ γεωμετρικὰς προόδους καὶ ἐκτελεῖ λογαριασμοὺς τῶν τόκων. Ἐν ἑνὶ λόγῳ τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ δύναται νὰ κατορθώσῃ ὅλας τὰς πρακτικὰς ἐργασίας διότι δι' αὐτοῦ δύναται νὰ σχηματισθῇ ἀριθμὸς ἐκ 19 ψηφίων.

Λέων ὀδοντολγῶν.

Φαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων εἶνε ὑποκείμενος εἰς ἀσθενείας ὅπως καὶ ἡμεῖς. Καί, ἂν καὶ ὁ πόνος τοῦ ἑνὸς δὲν θεραπεύει τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἄλλου, ἄς παρηγορηθῶμεν ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου.

Λέων θηριοτροφείου τινὸς ὑπέφερε φοβερὰ ἀπὸ ὀδοντόπονον καὶ ἐξέβαλλε φοβεροὺς μυκηθμούς, δυναμένους νὰ συγκινήσωσι καὶ τὸν μᾶλλον σκληροκάρδιον ὀδοντοϊατρόν. Ὅλοι οἱ πρακτικοὶ προσκληθέντες δὲν ἐδέχθησαν νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐγχείρησιν ἐπὶ τοιούτου βασιλικοῦ πελάτου. Ὅμως κτηνίατρος, ὀλιγώτερον ψοφοδεής, ἀνέλαβε τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ βεβλαμμένου τραπεζίτου. Ἐν ἐλλείψει ὅμως ἰδίας καθέδρας διὰ λέοντας, διέταξε καὶ προσέδεσαν ἰσχυρῶς τὸ θηρίον ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ του, μεταξὺ δὲ τῶν σιαγόνων του, ὅπως κρατηθῶσιν ἀνοικταί, ἐσφήνωσαν ἰσχυρὸν τεμάχιον ξύλου. Ἡ σύνεσις εἶνε ἡ μήτηρ τῆς ἀσφαλείας.

Σοφὰ λόγια.

—Ὄχι τόσον ἡ ἀνάγκη, ὅσον ὁ φόβος ἐπικειμένης ἀνάγκης, κάμνει τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ. Ἀκολουθῆτε μὲ θάρρος τὸν δρόμον σας καὶ θὰ φθάσετε εὐτυχῶς εἰς τὸ τέλος.

—Ὅστις συγχωρεῖ τὸν ἐχθρόν του ἔχει μεγάλον χαρακτῆρα.

—Ἡ εὐτυχία εἶνε θυγάτηρ τῆς ἐπιμονῆς, τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς τάξεως.

—Τὰ παιδία δὲν πρέπει νὰ φυλάττωσι μυστικὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ὁ «Πλοίαρχος» τοῦ ὁποίου σήμερον ἠρχίσαμεν τὴν δημοσίευσιν εἶνε μυθιστόρημα ἐφάμιλλον τῶν «Διετῶν διακοπῶν» καὶ ὅλων τῶν εἰς προηγούμενα ἔτη τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιευθέντων. Ἂν σᾶς ἠρώτα τις, ποῖον ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν ἕως τώρα ἡ «Διάπλασις» σᾶς ἀρέσει περισσότερον, θὰ εὑρίσκεσθε εἰς δύσκολον θέσιν ποῖον νὰ προτιμήσετε. Καθὼς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον τὸ ἀποῖον, ἐρωτηθέν, ποῖον ἐκ τῶν δύο ἀγαπᾷ περισσότερον τὸν μπαμπᾶ του ἢ τὴν μαμά του, ἀπήντησε: «καὶ τοὺς δυὸ πειὸ πολύ!» ἀπαράλλακτα καὶ οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» ἂν ἠρωτῶντο ποῖον ἀπ' ὅλα της τὰ μυθιστορήματα τοῖς ἤρεσε περισσότερον θὰ ἀπήντων: «ὅλα πειὸ πολύ!»

Καὶ βέβαια! τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν τοῦ ἤρεσεν ἡ «Ἀνοικτὸ κάρδια», ὁ δημοσιευθεὶς τὸ 1884, οἱ «Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες», οἱ δημοσιευθέντες τὸ 1885, ὁ «Βράχος τῶν Γλάρων» (1886), ἡ «Κόρη τοῦ Γερωθωμᾶ» (1887), ὁ «Ἰωάννης Καστέρας» (1887—1888), αἱ «Διετεῖς διακοπαί» (1889); Ἕκαστον εἰς τὸ εἶδός του ἦτο ἔξοχον. Καὶ ὁ «Πλοίαρχος» δὲν εἶνε κατώτερος κανενὸς ἐξ αὐτῶν· εἶνε ἐφάμιλλος ὅλων ὁμοῦ καὶ ἑνὸς ἑκάστου χωριστά. Θὰ ἀρέσῃ εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀναγνώστας μας, μικροὺς καὶ μεγάλους, θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων γενικῶς, νέων καὶ γερόντων, θὰ τέρψῃ, θὰ διδάξῃ, θὰ συγκινήσῃ, θὰ γεμίσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ δάκρυα, τὰς καρδίας μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα, διότι εἶνε συγκινητικὸν εἰς ἄκρον, περιπετειῶδες, περιπαθές, λεπτόν, πλῆρες περιγραφῶν ἐξαισίων, καταρθωμάτων γενναίων, πράξεων εὐγενῶν, ἀξιοθαυμάστων, ἀξιομιμήτων.

Τὰς εἰκόνας του ἐζωγράφησεν ὁ ἔξοχος γάλλος καλλιτέχνης Μυρμπάχ. Τὴν δὲ ἐξελληνίσιν τοῦ ἔργου ἀνεδέχθη χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» ὁ ἐν Γερμανίᾳ ἤδη ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους εὑρισκόμενος φίλος τῶν καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων συντακτῶν τῆς «Διαπλάσεως» κ. Αἰμίλιος Εἰμαρμένος (Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης), ἀποφασίσας νὰ θυσιάσῃ ὀλίγας ὥρας τὴν ἑβδομάδα ἐν μέσῳ τῶν σπουδαίων του μελετῶν τῆς φιλοσοφίας καὶ ἰδίως τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης, εἰς ἣν ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν ἐπεδόθη.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ «Πλοίαρχος» τοῦ ὁποίου σήμερον ἠρχίσαμεν τὴν δημοσίευσιν. Οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» ἀπλήστως θὰ τὸν ἀναγνώσωσι, καὶ ὅταν φθάσωσιν εἰς τὸ τέλος θὰ ἀρχίσωσιν ἐκ νέου τὴν ἀνάγνωσίν του· οἱ δὲ φιλομουσότεροι θὰ τὸν ἀναγνώσωσι δεκάκις, θὰ μάθωσι νὰ τὸν διηγῶνται ἀπὸ μνήμης ὁλόκληρον, φράσιν πρὸς φράσιν, λέξιν πρὸς λέξιν.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Τὸ πουλάκι μου ταξειδεύει εἰς μακρυνὰς χώρας· χθὲς ἔλαβα τὸ ἑξῆς τηλεγράφημά του:

«Ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

«Ἔρθασα εἰς Αἴγυπτον Τίποτε κακὸν δὲν μοῦ ἔτυχε. «Αὔριον πετῶ εἰς τὰ ἐνδότερα. Θὰ ἐκλέξω τὰ καλλίτερα «ποῦ γίνονται, καὶ θὰ σοῦ τὰ φέρω τὸ γρηγορώτερον.

«τὸ πουλάκι σου.»

Τὸ τηλεγράφημα εἶνε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ξεύρετε δὲ διατί ταξειδεύει τὸ πουλάκι μου; Ἐπέταξε εἰς τὴν Ἀφρικὴν βαθειά, διὰ νὰ μοῦ προμηθεύσῃ καὶ ἄλλα πουλάκια. Ναί, καὶ ἄλλα πουλάκια. Οἱ συνδρομηταί μου ἐπλήθυναν καὶ ἕνα δὲν ἤρκει δι' ὅλους. Ποῖον θὰ πρωτοεπεσκέπτετο καὶ ποῖον θὰ ἄφινε; Διότι, μάθετε, νέοι μου φίλοι συνδρομηταί, ὅτι τὸ πουλάκι μου αὐτὸ τὸ ἔχω διὰ νὰ ἔρχεται κρυφὰ εἰς τὰς οἰκίας σας, εἰς τὸ σχολεῖον σας, εἰς τὰς διασκεδάσεις σας, νὰ βλέπῃ πῶς φέρεσθε, ἂν εἴσθε φρόνιμοι, ἐπιμελεῖς, ὑπήκοοι, ἐνάρετοι καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ νὰ μοῦ τὰ λέγῃ ὅλα, ὅλα!

Μερικοὶ μικροὶ φίλοι μου, τοὺς ὁποίους μοῦ κατήγγειλε τὸ πουλάκι πέρυσιν, ἐνόμισαν ὅτι οἱ γονεῖς των, ἢ οἱ ἀδελφοί των μοῦ τὰ γράφουν, ἀλλὰ κατόπιν ἐπληροφορήθησαν τὸ ἐναντίον. Καὶ εἶνε ἀληθὲς ὅτι κάποτε μοῦ τὰ γράφουν καὶ οἱ γονεῖς, ἀλλά, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν των τὸ πουλάκι μοῦ τὰ ἔχει εἰπῇ ὅλα καὶ ἐγὼ ἐκδίδω τὴν ἀπόφασίν μου περὶ τῆς τιμωρίας ἢ τῆ, ἀμοιβῆς ἡ ὁποία ἁρμόζει εἰς τὸν καλένα.

Οὕτω π. χ., πρὶν φύγῃ διὰ τὴν Ἀφρικὴν τὸ πουλάκι, μοῦ ἐξεμυστηρεύθη μερικὰ πράγματα διὰ τὸν μικρὸν μου φίλον τὸ *Ἀφράτο Μύγδαλο* (Μὴ νομίσῃς καὶ σύ, *Ἀφράτο Μύγδαλο*, ὅτι ἡ μαμά σου μοῦ τὰ ἔγραψε; αἴ;)

— Τὸ *Ἀφράτο Μύγδαλο*, καλή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἔγεινε....

— Τί ἔγεινε; λέγε μου γρήγορα, πουλάκι, διότι ἀνησυχῶ!

— Συλλογίσου! ἐξηκολούθησε τὸ πουλάκι, ἐνῷ ἡ καϊμένη ἡ μητέρα του τὸν ἐμάλωνε γιὰ τὴν μεγάλη του λαιμαργία (Λαιμαργία! Πῶ! πῶ!) Ἐνῷ τὸν ἐσυμβούλευε καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα μπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ δυστυχῆ εἰς τὸν κόσμον, αὐτὸς οὔτε κἂν συνησθάνθη το σφάλμα του, ἀλλὰ τὴν ἐκύτταζε 'ς τὰ μάτια καὶ ἐγελοῦσε!

— Φθάνει, φθάνει! τοῦ εἶπα τότε· καὶ τὸ πουλάκι ἐσιώπησε.

Ἔκτοτε τὸ ἐσυλλογιζόμην καὶ πάντοτε ἐδάκρυζα, διότι ἐλυπούμην καὶ αὐτὸ καὶ τὴν καϊμένη τὴν μητέρα του ποῦ τὴν κάμνει νὰ λυπῆται τόσον. Τώρα ὅμως ἀπεφάσισα νὰ τὸ τιμωρήσω διὰ καλά.

Λοιπόν, *Ἀφράτο Μύγδαλο*, δὲν ἔχει νὰ δημοσιευθῇ πλέον εἰς τὸ φύλλον μου πνευματική σου ἄσκησις, ἂν δὲν διορθωθῇς, ἂν δὲν καταλάβῃς τί φρικτὸν ἐλάττωμα εἶνε ἡ λαιμαργία. Ἕως ὅτου νὰ γυρίσῃ τὸ πουλάκι μου δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ λέξιν, μὰ λέξιν πλέον. Ἂν ἐπιστρέψῃ καὶ σὲ εὕρῃ τὸν ἴδιον, θὰ εἰπῶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεσαι Ἰωάννης (Ἄ, ὄχι! ὄχι! δὲν τὸ λέγω τώρα), ἂν ὅμως σὲ εὕρῃ, ὡς ἐλπίζω, διορθωμένον, τότε θὰ κηρύξω ὅτι εἶσαι καλὸ παιδὶ καὶ ἄξιον τῆς ἀγάπης μου καὶ τῆς ἀγάπης τῶν φίλων μου. Φρόνιμα λοιπόν, παιδί μου, φρόνιμα! ὑπακοὴ καὶ σέβας εἰς τοὺς γονεῖς οἱ ὁποῖοι κοπιάζουν τόσον νὰ σὲ ἀναθρέψουν!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ μαθήματος ὁ διδάσκαλος κάμνει ἐπιθεώρησιν τῆς καθαριότητος τῶν μαθητῶν.

— Δεῖξέ μου τὰ χέρια σου, Ἀνδρέα· τί προσπαθεῖς νὰ τὰ κρύψῃς;

Ὁ Ἀνδρέας προβάλλει δειλῶς τὴν δεξιὰν χεῖρα.

—Τί ἀκάθαρτο χέρι εἶνε αὐτό; Ὁμοιάζει μὲ πόδι χοίρου! Ἂν μπορέσῃς νὰ μοῦ δείξῃς ἄλλο ἕνα χέρι τόσο ρυπαρὸ μέσα εἰς ὅλο τὸ σχολεῖο, δὲν θὰ σὲ τιμωρήσω.

— Δὲν εἶνε διόλου δύσκολο αὐτό, κύριε διδάσκαλε! λέγει ὁ Ἀνδρέας παρουσιάζων τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νιράϊδας τῆς Λίμνης.

⁂

Ὁ μικρὸς Σωτήρης εἶνε ἀμελέστατος μαθητὴς καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν καὶ ἐφέτος.

—Ἂν εἶχες ὀλίγο φιλότιμο, θὰ ἔπαιρνες τοὐλάχιστον ἕνα *σχεδὸν καλῶς*, ἀλλ' εἶσαι ὅλως διόλου ἀφιλότιμο παιδί· κρῖμα 'ς τὲς ἐλπίδες μου, λέγει ὁ πατήρ του ἐπιπλήττων αὐτόν.

Καὶ ὁ Σωτηράκης δικαιολογούμενος.

— Τί λές, καλὲ πατέρα, ἐγὼ παρὰ τρίχα θὰ ἔπαιρνα τὸ *ἄριστα*· κι' ἂν δὲν πιστεύῃς 'ρώτησε νὰ ἰδῇς ὅτι τὸ 'πῆρε ὁ μαθητὴς ποῦ καθότανε δίπλα μου πάντοτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπροσπελάστου Πράχου.

⁂

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐφημερὶς αὐτή, μπαμπᾶ; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς Κωστάκης τὸν πατέρα του.

— «Ἄστυ», παιδί μου, ἀπαντᾷ οὗτος.

— Τὴν ἀφίνω, λέγει ὁ Κωστάκης, ἀλλὰ 'πές μου πῶς ὀνομάζεται;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Καταχαρούμενη ἀρχίζει τὸ δωδέκατον ἔτος τοῦ περιοδικοῦ της ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ μὲ ὅλην της τὴν καρδιὰ εὔχεται εἰς τοὺς ἀπείρους τὸν ἀριθμὸν παλαιοὺς καὶ νέους συνδρομητάς της αἴσιον καὶ τρισευτυχὲς τὸ νέον ἔτος, μὲ πολλὴν φρονιμάδα, μὲ πολλὴν προκοπὴν καὶ μὲ μεγάλους βαθμοὺς εἰς τὰς ἐξετάσεις των.

Ἔχω, καλοί μου φίλοι, νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐφέτος πράγματα πολλὰ καὶ ὡραῖα ποῦ οὔτε τὰ φαντάζεσθε καθόλου, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς διασκεδάσουν, θὰ σᾶς διδάξουν, θὰ σᾶς τέρψουν, θὰ σᾶς συγκινήσουν. Ἔχω χιλίας δύο ἐκπλήξεις νὰ σᾶς παρουσιάσω ἐφέτος, ποῦ νὰ λέγετε:— Μὰ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ!—Ποῦ 'μπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ καλλιτέραν φίλην ἀπὸ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ!— Πῶς νὰ μὴν ὑπερηφανεώμεθα διότι ἔχομεν εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἕνα τέτοιο περιοδικὸ 'σὰν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ!» Θὰ ἰδῆτε ἐφέτος, θὰ ἰδῆτε!

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους τῆς καρδίας μου διὰ τὰς ἐνθέρμους εὐχάς των ὅλας καὶ ὅλους τοὺς φίλους μου ὅσοι ἐνθυμήθησαν νὰ μὲ εὐχηθοῦν τὸ νέον ἔτος καὶ τοὺς στέλλω ἀπὸ ἓν φίλημα θερμότατον μὲ πολλὴν ἀγάπην.

Πολὺ μὲ ἐχαροποίησε ἡ ὡραία σας ζωγραφιτσα, *Ἀκτὶς Ἡλίου* καὶ *Ἄσπρο λαγουδάκι*, καὶ ἡ τρυφερά σου ἐπιστολή, *Ἐπολαῖε*, καὶ τὰ θερμά σου αἰσθήματα, *Σπινθηροβολῶν Ἥλιε*, καὶ τὰ ὡραῖα σου ἄνθη, *Νεράϊδα τῆς Λίμνης*, καὶ τὰ πλήρη αἰσθήματος καὶ ἀγάπης ποιηματάκια σας, *Μέλλων Ναύαρχε*, *Πτερωτὴ Φήμη*, *Μαῦρε Κύκνε*, καὶ τόσων καὶ τόσων ἄλλων αἱ ἐνδυσιώδεις ἐπιστολαί. Σᾶς ἀγαπῶ ὅλους καὶ σᾶς φιλῶ πολύ, πολύ.

Ὁ πόθος σου θὰ πραγματοποιηθῇ, *Ἠλιοστάλακτος Πύλη*, διότι θὰ δημοσιευθῇ λίαν προσεχῶς μουσικὴ σύνθεσις. Τὰ φύλλα ὅλα σοὶ ἐστάλησαν· καὶ τώρα σὲ φιλῶ κ' ἐγὼ περιπαθῶς καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ τόσον λεπτὰ αἰσθήματά σου.

«....Διατρέχω τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Ἐν τούτοις ὅμως ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι συνδρομήτριά σου «ἕως ὅτου νὰ γηράσω, ἐὰν γηράσω Θεοῦ θέλοντος, καὶ «πάντοτε θὰ σὲ διαβάζω μὲ τὴν αὐτὴν χαράν». Αὐτά, μεταξὺ ἄλλων, μοῦ γράφει ἡ *Γαληνιαία Θάλασσα* τὴν ὁποίαν ὑπερευχαριστῶ καὶ τὴν συγχαίρω διὰ τὴν ἀγαθὴν της καρδίαν καὶ τὰ σπάνια προτερήματά της.

Δὲν πιστεύω νὰ ἦτον τὸ ἰδικό μου πουλάκι αὐτὸ ποῦ εἴδετε ἀγαπητὲ *Μαρμαίρων Ἀστὴρ* καὶ καλικέλαδος *Καρδερίνα*. Τὸ ἰδικόν μου τώρα εἶνε περισσεία σὲ χῶρες μακρυνές. Καὶ καλὰ ἐκάμετε ποῦ μοῦ εἴπατε σεῖς πῶς περιεθάλψατε αὐτὸ τὸ πτωχόπαιδο, διότι ἄλλως δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανα νὰ χαρῶ τόσον.

Ἴσως ἦτον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδεν ἡ *Ἐαρινὴ Νύξ*. Καὶ τὸ πτωχὸ ἐχιονίζετο ἐκεῖ 'ς τὴ μοναξιά. Ὁ Θεὸς ὅμως ποῦ προστατεύει τὰ ἔρημα τοῦ ἔστειλε τὴν *Ἐαρινὴν Νύκτα* νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα δύο σπόρους, νὰ τὸ φιλοξενήσῃ. Αὐτὸ τὴν ἐκύτταξε μιὰ στιγμή, εἶδε καὶ τὸ φυλλάδιόν μου καὶ ἔπειτα ἐπανέλαβε τὸν δρόμαν του.

Εὔμορφο γραμματάκι μοῦ ἔστειλεν ἡ *Πρωϊκὴ Πάργα*. Πόσον θάρρος μοῦ δίδει ἡ ἠθικὴ αὐτὴ ὑποστήριξις τῶν γονέων τῶν μικρῶν μου φίλων ὅπως ἐξακολουθῶ πάντοτε τὸ ἔργον μου τὸ τόσον δύσκολον. Ἐναγωνίως περιμένω τὴν «Διάπλασιν», μοῦ γράφει, ἀλλ' ἀτυχῶς ὅταν τὴν λαμβάνω πρῶτον θὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἡ μητέρα μου, ἔπειτα ὁ δεύτερός μου ἀδελφός, ὕστερον ἡ ἀδελφή μου, ἀκολούθως ἡ μικρὰ τριετής μας Χρυσῆ θὰ ἴδῃ τὰς εἰκόνας καὶ τελευταῖος ἐγὼ ὁ καϊμένος. Καὶ τόση σύγχυσις καὶ κακὸ γίνεται, ποῖος νὰ πρωταρπάξῃ τὸ φύλλόν σου, ὥστε ὁ πατήρ μου τὸ κρατεῖ εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ μᾶς τὸ φέρῃ πάντοτε Κυριακήν, ὅτε ἔχομεν καιρὸν ὅλοι νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν.» Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν μοὶ δεικνύετε. Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους!

Καλὰ ἔκαμες, *Πυραμίς*, καὶ μοῦ τὰ ἔγραψες ὅλα αὐτὰ τὰ εὐχάριστα νέα· θὰ ἰδῇς ὅτι ὁ Στέφανος εἴξευρε τί ἔλεγε ὅταν σοῦ εἶπε ὅτι εἶμαι μία καλὴ φίλη τῶν φίλων μου εἷς ἐκ τῶν ὁποίων εἶσαι καὶ σύ τώρα· γράφε μου συχνὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ εὔμορφα γραμματάκια σου, νὰ τὰ διαβάζω νὰ χαίρεται ἡ ψυχή μου.

Εἴμπορεῖς νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, *Μυκώμενε Βορρᾶ*. Σὲ παρακαλῶ ὅμως τὰς πνευματικάς σου ἀσκήσεις καὶ τὰς λύσεις νὰ τὰς γράφῃς εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου.

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ πολύ, *Σπινθηροβολῶν Ἥλιε*, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς αὔξησιν τῶν ἐκεῖ φίλων μου· εἰπέ τους ὅτι τοὺς ἀγαπῶ πολὺ καὶ αὐτοὺς ὅσον καὶ σέ.

Μὲ χαρὰν μου ἔμαθα, *Βύρων*, ὅτι ὁ φίλος μου *Ἀνοικτόκαρδος* εἶνε καὶ ἰδικός σου φίλος καὶ ὅτι εἶνε ἐκ τῶν ἐπιμελεστάτων μαθητῶν τῆς τάξεώς σας· ἂν καὶ ὅτι εἶνε ἐπιμελέστατος τὸ ἐγνώριζα, ὅμως εὐχαριστοῦμαι νὰ τὸ ἀκούω συχνά.

Σοὶ ἔστειλα ὅσα ἐζήτησες, *Εὐπραξία Μ.* Γράφε μου τώρα ποῦ ἔκαμες ἀρχήν.

Ἀφοῦ τόσον εὐχαριστεῖσαι νὰ σοῦ ἀπαντῶ, *Φαλαινίς*, γράφε μου λοιπὸν συχνά. Κ' ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι ἐπίσης.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς ὀκτὼ φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, ἀρχόμενον ἀπὸ σήμερον, δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βουλόμενοι ἔκ τε τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, οὓς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρὺ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου]

1. Λεξίγριφος.

Τὰ ζῷα—ὄχι ὅλα, τὸ γνωρίζω—
Φέρουν ἐμὲ ὡς καλλονὴν μεγάλην.
Ἐγὼ δ' εἰ, κήπους φύομαι κι' ἀνθίζω.
Τὸ σύνολον εἰς κήπους ζήτει πάλιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλησιφαοῦς Σελήνης.

2. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε ῥῶ καὶ βάλε ΥΥ,
Ὁ καρπὸς νὰ μὴ φανῇ,
Καὶ 'ς τὸν τόπο του νὰ μείνῃ
Ὅ τι βγαίν' ἀπ' τὸ καμίνι.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρ. Σ.

3. Αἴνιγμα.

Ἄνευ ἐμοῦ «Διάπλασις» δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ,
Καὶ τότε φεῦ! ἀδύνατον τόσα καλὰ νὰ δρέπῃς.
Καθένας εἶν' ἀνάξιος ἐμένα νὰ γεννήσῃ,
Εἷς μόνον μ' ἔκτισε ποτέ· καὶ τώρα δὲν μὲ βλέπεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγικοῦ Καθρέπτου.

4. Κυβόλεξον.

Ζῷον καλὸν πλὴν πονηρόν· ποτέ μου δὲν τὸ πιάνω.
Ἂν κατὰ τύχην ἔγινες τὸ δεύτερόν μου, αἴ καλὰ
Μπορεῖς τὸ τέταρτον ἂν θὲς νὰ γίνῃς. Μὲ πολλὰ
Ἐσώθηκε τὸ τρίτον μου 'ς ἕνα νησὶ ἐπάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατιγιαράκου.

5. Ῥόμβος.

Τὸ φῶς τὰ δυό μου ἄκρα σᾶς δανείζει.
Ὁ δὲ σταυρός μου σημειοῖ ἐκεῖνον ποῦ γελᾷ.
Ἡ πρώτη λέξις δυὸ φορὲς 'ς τ'αὐτί σου ψιθυρίζει.
Τὸν ἵππον ἡ δευτέρα μου δηλοῖ ποῦ πηλαλᾷ.
Δὲν θ'ἀρνηθῇς τὰ δῶρόν μου, τὸ τρίταν μου ἐὰν φιλῇς.
Τὸ τέταρτον ἐπίρρημα τοῦ χρόνου.
Τὸ πέμπτον μου κυττάζεις μετὰ πόνου.
Ἐγὼ ἔδωκα τὸ ὄνομα Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλάρου Ἰχθύος.

6. Ἀστήρ.

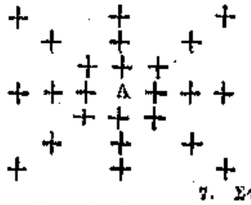

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων εἰς τρόπον ὥστε καθέτως νὰ ἀναγινώσκεται νομίς, ὁριζοντίως πόλις, καὶ διαγωνίως δύο νῆσοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

7. Στιχουργία.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάτωθι ὁμοιοκαταληξιῶν νὰ γραφῇ τετράστιχον. Ἐκ τῶν σταλησομένων τὸ κάλλιστον θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ «Διαπλάσει» μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα ἢ τὰ ψευδώνυμα τῶν συνθετῶν ἄλλων λόγου τετραστίχων. Θὰ λογισθῶσι δ'ἁπλῶς ὡς ὀρθαὶ λύσεις πάντα τὰ ἄλλα τετράστιχα ὧν ἡ ἔννοια καὶ τὸ μέτρον θὰ εἶνε ἀνεπιλήψιμα. Ἡ τάξις τῶν ὁμοιοκαταληξιῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ κατ' ἀρέσκειαν.

Θέλει, μέλι, δός μου, κόσμου.

8. Σταυρός.

Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων σχημάτισον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐξ ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου καὶ ἑνὸς ἀντικειμένου κοινῆς χρήσεως: ΑΙΛΟΟΠΣΣΥ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπαλαῦ Κύματος.

9—14. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας;

Λαός, ἄνθος, ῥοῦς, ῥάδιος, αἰών, Ἄρης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

15—20. Φωνηεντόγριφοι.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσατε ἐξ λέξεις ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ τρία διάφορα φωνήεντα.

Ἡ θέσις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Αἱ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

1) Φιλόσοφον· 2) Ζῷον· 3) Ῥωμαῖον Αὐτοκράτορα· 4) Ποταμόν· 5) Μοῦσαν· 6) Φυσικὸν φαινόμενον.

α') ΣΤΚΡΣ. β'.) ΔΣΛΦΔ. γ'.) ΤΡΗΞΝ. δ'.) ΑΝΣ. ε'.) ΑΚ. ς'.) ΜΣΝ.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

21. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 1 2 1 6 5	= Ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως.
2 1 3 4 5	= Ἔντομον.
3 2 1 6	= Ποτάν.
4 1 2 3 4 2	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5 2 3 6	= Γυνὴ πατριάρχου τῶν Ἑβραίων.
6 3 2	= Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροπολικοῦ τοῦ Κανάρη.

22. Ἀπροσδόκητον.

Κατὰ τί ὁμοιάζουσι οἱ ἵπποι καὶ τὰ ἄνθη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθάας Περιστερᾶς.

23. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων 8 λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα τετραπόδου.

1) Προφήτης· 2) Ἀρχαία θεότης καὶ ἀρετή· 3) Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· 4) Ἀρχαῖος τραγικός· 5) Θηρίον· 6) Πτηνόν· 7) Θεὸς τῆς θαλάσσης· 8) Πλοῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Θεοφορίδου.

24. Φωνηεντόλεπον.

*—πλ**τ*ς—δ*ν—φ*ρ**—μ'ν*ς— τ'ν — *'τ'χ''ν.—*—θ''ρ*ν—*''ς'ν —''τ'χ'—μ'—'τ'—'χ''—''ν'—πλ''σ''ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Κρήτης.

25. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ἡ—ἀ'ι'ία—εἶ'ε—'ή'η'—'ὁ'ι'ο' — 'ε''ῶ'α— 'έ''α — ἄ'ια—αὐ'ῆ'ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσιγκ—Τσιγκ—Τσί.

26. Γρῖφος.

$\frac{\text{Μονῆς}}{\text{τῆς}}$ καὶ $\frac{\text{τῆς}}{\text{μονῆς}}$ Τ' Πᾶν τακτῶν τε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδωμένου Ποντικοῦ.

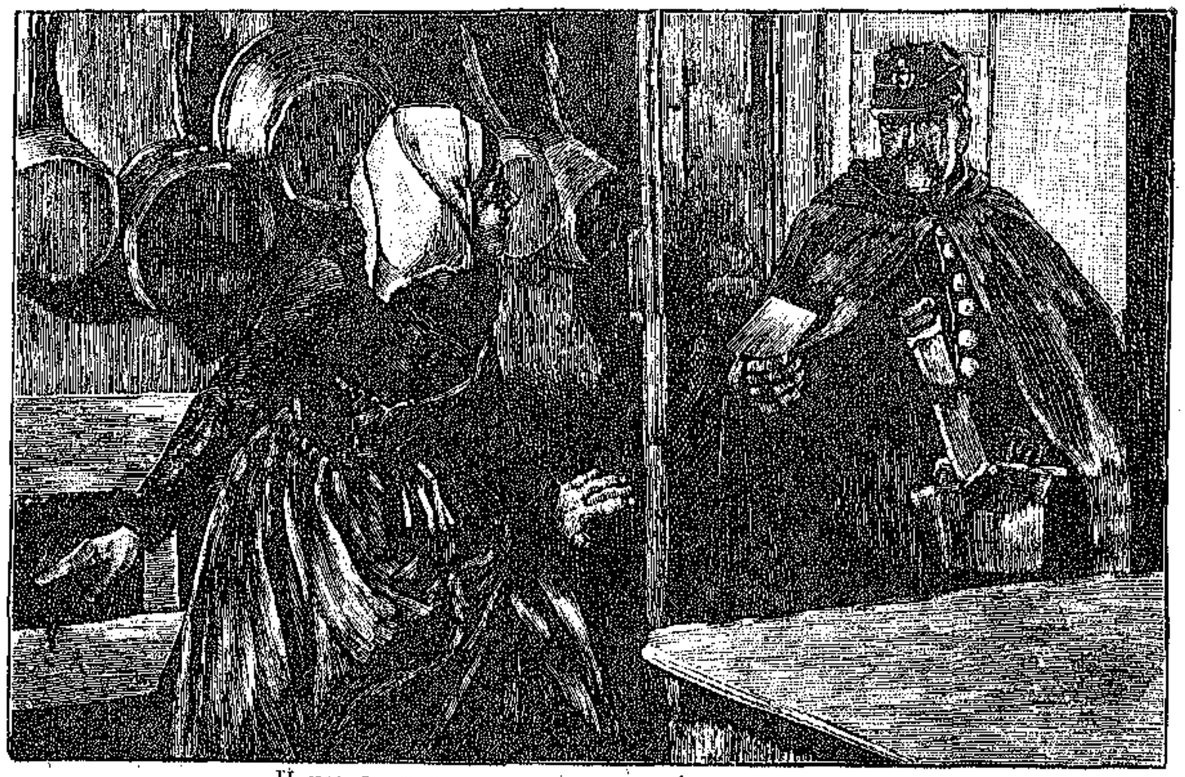

«Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΚΤΥΠΑ ΔΥΝΑΤΑ ΩΣ ΣΦΥΡΙΟΝ ΟΤΑΝ ΕΙΑΕ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΣΤΗΝ» (Σελ. 18)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 1]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ.—Η "ΑΘΗΝΑ,,.—Η ΣΩΤΗΡΙΑ. — ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΕΣΤΟΥΡΗΣ. — ΡΙΟΝ ΙΑΝΕΪΡΟΝ.— Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ.

Κατὰ κεφαλῆς ἔπληξε τὴν Μαριάνναν τὸ νέον δυστύχημα. Διὰ μιᾶς, ἀποτόμως, ἔμαθε τὴν φοβερὰν εἴδησιν. Δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ κοιμηθῇ, οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ κλαύσῃ κἄν.

Εὐθὺς ὡς ἀνέλαβεν ὀλίγας δυνάμεις, ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Φεκάμ. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Ἐτρετά, καὶ ἔζη ἐκεῖ ἀπαρηγόρητος καὶ ἀπηλπισμένη, ὡς ὅλοι ὅσοι ἀπώλεσαν τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, προσευχομένη καὶ κλαίουσα ἀκαταπαύστως.

Ἐπὶ ἑνὸς βράχου, ὑψηλά, ἔκειτο τὸ μικρὸν παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας τῆς Βοηθούσης. Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαριάνα ἀνέβη ἕως ἐκεῖ ἐπάνω. Ἄλλοτε πλησίον της ἦτο ὁ Ὑδών, καὶ τώρα!... Εἰς τὰς πικρὰς ἀναμνήσεις της βυθισθεῖσα δὲν ἐνόησεν ὅτι ἀνεχώρησαν πάντες ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς. Στιγμήν τινα ἡ χήρα προσήλωσε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας. Ἀλλ' ἄφνης εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της ἠσθάνθη ἀνεξήγητον συγκίνησιν. Τῇ ἐφάνη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Θεοτόκου ἐστράφησαν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν παρατήρησαν, ἐν ᾧ φωνὴ μυστηριώδης ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς της: «Ἔλπιζε!»

Μὴν ἀπεκοιμήθη καὶ εἶδεν ὄνειρον; Οὐδ' αὐτὴ τὸ εἴξευρε. Καταβεβλημένη ἐκ τῆς συγκινήσεως κατέβη μὲ τρέμοντα γόνατα τὸ μονοπάτι τοῦ βράχου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκίσκον της.

Κρυφία ἀνεξήγητος ἐλπὶς ἐγεννήθη ἐν τῇ ψυχῇ της. Ἀνέλαβε θάρρος, ἀνέκτησε κατὰ μικρὸν τὴν ὑγείαν της. Ἤθελε νὰ ζήσῃ τώρα. Διατί; τί ἤλπιζε;

Ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, τὴν προσεκάλεσαν εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς γειτονίσσης ἀσθενούσης βαρέως· ἡ δὲ Μαριάννα ἔσπευσε προθύμως καὶ ἔμεινε παρὰ τὴν κλίνην της μέχρι τῆς ἑνάτης τῆς πρωΐας.

Τότε διηυθύνθη ἐν τάχει εἰς τὴν κατοικίαν της, ἤναψε πυράν, καὶ ἔπιε κυαθίσκον καφέ, ὅστις τὴν ἀνεζωογόνησε. Ἔπειτα ἐδυθίσθη εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

Ἐξαφνα κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν· ἡ Μαριάννα ἐσηκώθη καὶ ἤνοιξε, καὶ ἡ καρδία της ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ ὡς σφυρίον ὅτε εἶδε τὸν γραμματοκομιστήν.

— Σοῦ φέρω ἕνα γράμμα ἀπὸ μακρινὰ μέρη, εἶπον οὗτος, ἀπὸ τὴν Βρασιλίαν.

Καὶ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μητέρα, ἥτις ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ υἱοῦ της. Ἀλλὰ τρομερὸς φόβος, ἀγωνία ἀπερίγραπτος συνέσφιγξαν τὴν καρδίαν της.

Μήπως ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἐγράφη πρὸ τοῦ δυστυχήματος καὶ παρέπεσεν, ἀπεπλανήθη, ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ; Ἡ γυνὴ αὕτη ἡ ἐλπίζουσα καθ' ὃν χρόνον τὰ πάντα τῇ ἔλεγον ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς, τώρα ἐκ τῆς πολλῆς εὐτυχίας δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ! Αἱ χεῖρές της ἔτρεμον.

— Ἄνοιξε τὸ γράμμα αὐτό, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν εἰς τὸν γραμματοκομιστήν.

Ὁ γραμματοκομιστὴς ἐξετέλεσε τὴν παράκλησίν της.

Ἡ Μαριάννα ἥρπασε τὴν ἐπιστολὴν καὶ παρετήρησε τὴν ἡμερομηνίαν.

Ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐπιστολῆς ἦτο πολὺ μεταγενεστέρα τοῦ δυστυχήματος· ἐκεῖνο εἶχε συμβῇ περὶ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ἐν ᾧ ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ἑξῆς ἡμερομηνίαν: Ῥίον Ἰανείρον, 1 Νοεμβρίου 18...

— Τώρα, ἄφησέ με μονάχη, εἶπεν ἡσύχως εἰς τὸν γραμματοκομιστήν.

Ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ μόνη, ἄνευ ξένου μάρτυρος, τὴν ἀνεκλάλητον εὐδαιμονίαν της.

Εὐχαριστήσασα ἐκ βάθους καρδίας τὸν Θεὸν ἀνέγνωσε·

«Ἀγαπητή μου μητέρα,

«Εἶνε κάμποσες ἡμέρες τώρα ποῦ εἴμεθα εἰς τὸ Ῥίον Ἰανείρον· τὸ ταχυδρομεῖον φεύγει αὔριον καὶ σοῦ γράφω τί ἔγεινε ἔπειτα ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ σοῦ ἔστειλα καὶ σοῦ ἔγραφα πῶς μ' ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸ πλοῖον Ἀθηνᾶ. Εἶμαι πολὺ καλά· ὅλοι μ' ἀγαποῦν, ἀλλὰ πλειὸ πολὺ ἀπὸ ὅλους ὁ κ. Λεστούρης. Αὐτὸ τὸ ὄνομα νὰ τὸ λέγῃς συχνὰ εἰς τὴν προσευχήν σου!

Εἶχαν σκοπὸ νὰ μὲ στείλουν ὀπίσω μὲ ἕνα ἐμπορικὸν πλοῖον. Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ κυβερνήτης ἔμαθεν, ὅτι ὁ ὑπάρχος τοῦ ἐμπορικοῦ εἶνε μέθυσος καὶ κακορρίζικος ἄνθρωπος.

«Καὶ τὸν Πλοίαρχον τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον διὰ νὰ τὸν στείλουν ὀπίσω· ἀλλὰ ἐγλύτωσε ἕνα κοριτσάκι καὶ ὁ κυβερνήτης τὸν ἐκράτησε. Ἂν δὲν ἤσουν τόσον μακρυά, μητέρα, ἂν δὲν ἐλυποῦμην διὰ τὸν χωρισμόν σου, θὰ ἤμουν εὐτυχής. Ὦ! δὲν ἠξεύρεις πῶς σ' εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ ἔμαθες ν' ἀγαπῶ τὴν ἐργασία! Ὁ κ. Λεστούρης ἔλεγε προχθὲς πῶς ὁ καθένας τὸ νοιώθει πῶς μ' ἐδασκάλευσε καλὸς δάσκαλος.

«Λοιπὸν ἔχε ὑπομονή, καλή μου μητέρα. Πρόσεχε τὴν ὑγεία σου καὶ φύλαγε τὸν ἑαυτό σου.

«Γράψε μου εἰς τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος· ἡ ἐπιγραφὴ νὰ εἶνε Ἰβὼν Ἰωσίκης, ναύτης, εἰς τὴν φρεγάδα Ἀθηνᾶ. Θὰ εἴμεθα εἰς τὸ Τουλὸν εἰς τὰ τέλη Ἰουλίου ἢ ἀρχὰς Αὐγούστου.»

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε καὶ ἄλλας λεπτομερείας καὶ χαιρετίσματα ἰδιαιτέρως πρὸς ἕκαστον τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων.

Εἶνε καιρὸς νὰ ἴδωμεν πῶς ἐσώθη ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου ὁ Ἰβών.

Πρὸ μιᾶς ἤδη ἑβδομάδος ἡ Ἀθηνᾶ, ὡραία ἀμφίπλους 1) φρεγάς, εἶχεν ἀποπλεύσῃ ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Βρέστης· ἔμελλε δὲ νὰ προσορμισθῇ πρῶτον μὲν εἰς Μαρτινίκαν, ἔπειτα δὲ εἰς Βρασιλίαν, καὶ ἀφ' οὗ περιέπλεε καὶ ἄλλας χώρας θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Τουλὸν ὅπως ἀφοπλισθῇ· δὲν ἔμελλεν ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ, διότι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ καὶ ἐκ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Ἀθηνᾶ ἐχρησίμευεν ὡς σχολὴ τῶν δοκίμων.

Μετὰ διετῆ διαμονὴν ἐν τῇ σχολῇ τῆς Βρέστης οἱ νεαροὶ μαθηταὶ ὑφίστανται τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις των· ἔπειτα δέ, ἀφ' οὗ παρέλθωσιν αἱ δίμηνοι παύσεις ἐπιβιβάζονται ἐπὶ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μέλλουσι νὰ μάθωσι τὸ θαλασσοπλοεῖν, ἀκούοντες συγχρόνως καὶ μαθήματα, τὰ ὁποῖα παραδίδουσιν εἰς αὐτοὺς ἀξιωματικοί. Μετὰ δεκάμηνον πλοῦν καὶ διδασκαλίαν ὑφίστανται καὶ δευτέρας ἐξετάσεις καὶ τότε γίνονται δόκιμοι πρώτης τάξεως. Ὁ βαθμὸς οὗτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς.

Κυβερνήτης τῆς φρεγάδος εἶνε ὁ κ. Χερταί, βαθμὸν πλοιάρχου ἔχων. Ὁ κ. Χερταὶ εἶνε ἀνδρεῖος ἀξιωματικός, διοικῶν δὲ τοὺς πεζοναύτας ἐπολέμησε γενναίως ὑπὲρ τῆς πατρίδος του καὶ κατὰ τὴν πο-

(1) Ἀμφίπλουν λέγεται τὸ πολεμικὸν πλοῖον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ πλέῃ εἴτε μὲ ἱστία εἴτε δι' ἀτμοῦ.

λιορκίαν τῶν Παρισίων ἐτραυματίσθη· ἕνεκα δὲ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ προεβιβάσθη ταχέως καὶ ἀλλεπαλλήλως. Πάντες τὸν ἐξετίμων καὶ τὸν ἠγάπων, ἀνώτεροί τε καὶ ὁμοιοβάθμοι, ἦτο ὑγιής, οὐδὲν παράπονον εἶχε κατὰ τῆς τύχης, καὶ ὅμως πάντοτε ἦτο σοβαρὸς καὶ σκέπτικός, ὡς νὰ ἔκρυπτεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του μεγάλην λύπην. Ὅταν ἐμειδία, ἐμειδία μόνον μὲ τὸ ἄκρον τῶν χειλέων. Τί εἶχε; Οὐδεὶς τὸ ἐγνώριζε, ἴσως δὲ οὔτε θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Πολλοὶ προσεπάθησαν νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν.

Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἐπεκράτησε γαλήνη, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο οἱ ναῦται ἐτοποθέτησαν καὶ ἐστοίβασαν τὰ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸ πλοῖον τὴν τελευταίαν στιγμήν. Τὸ βαρόμετρον ἥσυχον ἕως τότε, ἤρχισε νὰ ταράσσεται καταπληκτικῶς. Τὴν ἑσπέραν τῆς 7 Ὀκτωβρίου κατέβη ταχέως εἰς τὰ 738 χιλιοστημόρια, ἀνῆλθε δὲ ἀκόμη ταχύτερον. Οἱ ταξιδεύσαντες γνωρίζουσι τὰ σημεῖα ταῦτα τὰ προμηνύοντα σφοδρὸν ἄνεμον, συχνὰ δὲ καὶ φοβερὰν καταιγίδα. Οἱ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἔλαβον τὰς ἀπαιτουμένας προφυλάξεις, ἐστερέωσαν τὰ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου δεδεμένα ἀκάτια, συνέπτυξαν τὰ ἱστία. Ἕως τότε, ἐπειδὴ ἔπνεεν εὐνοϊκώτατος βορειανατολικὸς ἄνεμος τὸ πλοῖον ἔπλεε τῇ βοηθείᾳ τῶν ἱστίων, τώρα δ' ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν καὶ ὁ ἀτμός.

Τὴν ὀγδόην τοῦ μηνός, ἡ θύελλα ἐπέσκηψεν αἰφνιδίως. Ὁ οὐρανὸς ἦτο μαῦρος ὡς πίσσα. Ἤρχισε ν' ἀστράπτῃ καὶ νὰ βροντᾷ. Ἄνεμος μανιώδης ἐξήγειρε τὰ κύματα. Τὸ πλοῖον ἔτριζεν ὀδυνηρῶς.

Οἱ πλεῖστοι τῶν νεαρῶν δοκίμων εἶχον ἰδῇ ἕως τότε τὴν τρικυμίαν ἐν τῷ λιμένι καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ εὑρισκόμενοι, πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν κατετρόμαξαν· ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐπέτρεψεν ἡ φιλοτιμία νὰ δείξῃ τὸν τρόμον του.

— Σὰν σηκωθοῦν τὰ κύματα, λέγει εἷς γέρων δίοπος, θὰ ἰδῆτε πῶς θὰ τὴν πετοῦν τὴν Ἀθηνᾶ μας σὰν καρυδόφλουδα.

— Ὡς τόσο ὁ ἀτμὸς ἔχει τὰ καλά του, λεγει ἕτερός τις· βάνετε μὲ τὸ νοῦ σας νὰ ταξειδεύαμε μὲ πανιὰ καὶ νὰ σκαρφαλώναμε 'στὰ κατάρτια αὐτὴν τὴν ὥρα, μὲ τέτοια φουρτοῦνα!

Ἦτο ὀγδόη ὥρα τῆς πρωΐας, ὁ δὲ ἥλιος διεπέρα τὰ πυκνὰ σύννεφα καὶ διέχεε θαμβὸν καὶ ψυχρὸν φῶς. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται τῆς ὑπηρεσίας μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατώρθωνον νὰ μένουν εἰς τὰς θέσεις των, διότι τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος ἐτίνασσεν αὐτοὺς τῇδε κἀκεῖσε.

Τὴν ὀγδόην ἀκριβῶς ὥραν ἀνέβη εἰς τὴν γέφυραν τῆς Ἀθηνᾶς ὁ κ. Λεστούρης διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν τετραωρίαν, τουτέστι νὰ φυλάξῃ ἐπὶ τέσσαρας ὥρας. Ὁ κ. Λεστούρης ἦτο ὁ πρῶτος κατ' ἀρχαιότητα ὑποπλοίαρχος τῆς φρεγάδος καὶ ὁ προσφιλέστατος εἰς τὸν κυβερνήτην ἀξιωματικός.

Ὁ πρὸ τοῦ κ. Λεστούρη ἀξιωματικὸς τῆς τετραωρίας, ἐν ᾧ τῷ ἔδιδε τὸ τηλεσκόπιον, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν ὅτι πάρων τις, πρὸς τὰ δεξιά, ἔπλεε πρύμα ἀνοικτὰ ἔχων ὅλα τὰ ἱστία του.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε τρελλοί, εἶπε.

Καὶ καταβὰς ἀπὸ τὴν γέφυραν διηυθύνθη ἐν τάχει εἰς τὸν θαλαμίσκον του διὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, διότι τὰ ἄγρια καὶ θραυόμενα κύματα τὸν εἶχον βρέξῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ὁ κ. Λεστούρης παρετήρησε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὸν πάρωνα, ἐνόμισε δ' ὅτι ἤκουσε παρατεταμένον, θλιβερόν, ὀξὺν στεναγμόν, ἀκουόμενον ἐν μέσῳ τοῦ πατάγου τῆς τρικυμίας καὶ τῆς ἀγρίας βοῆς τοῦ ἀνέμου.

— Ὁ ἄνεμος μουγκρίζει, εἶπεν εἷς πηδαλιοῦχος.

— Ὄχι, δὲν εἶνε ὁ ἄνεμος, εἶνε φωνὴ ἀνθρωπίνη! εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης.

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς τετραώρου φυλακῆς ἔστρεψε τὸ τηλεσκόπιόν του πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐνόμισεν ὅτι προήρχοντο αἱ κραυγαί.

— Εἰς ναυαγός! ἀνέκραξε σχεδὸν ἀμέσως... δύο!

Ταυτοχρόνως δὲ ὁ ὀπτὴρ (1) ἐπανέλαβε:

— Δύο ἄνθρωποι ἐπάνω εἰς ἓν σωσίβιον (2), δεξιά!

Ὁ ὑπαρχος (3) τῆς Ἀθηνᾶς ἐγνωστοποίησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν κυβερνήτην, ὅστις ἦλθεν ἀμέσως.

Ναί, ἦσαν δύο ἄνθρωποι ἐπὶ ἑνὸς σωσιβίου, διεκρίνοντο καλλίτερον ὁλονὲν καὶ εὐκρινέστερον. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ ὁρμῇ του πλοῦ της θὰ τοὺς ἔκοπτεν.

— Ἀριστερὸν τὸν οἴακα!... Ὅλον! φωνάζει ὁ κυβερνήτης, ἔπειτα δὲ στιγμάς τινας, ἀγωνιώδεις στιγμάς, μένει διστάζων.

Ὁ σάλος τῆς θαλάσσης γίνεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν σφοδρότερος. Ἂν διέταττε νὰ καταβιβάσουν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἦτο δυνατόν, δὲν θὰ ἐξέθετεν ἀρά γε εἰς βέβαιον κίνδυνον τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνθρώπων, χωρὶς κἂν νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ σώσῃ ἐκείνους τοὺς δυστυχεῖς;

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς ἡ εὐθύνη τοῦ κυβερνήτου εἶνε βαρεῖα, τρομερά, καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει, καὶ πρέπει ν' ἀποφασίσῃ ταχέως.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ προσφιλεστάτου ὄντος σας, κυβερνῆτα, προστάξατέ με νὰ εἴπω νὰ καταβιβάσουν μίαν ἄκατον. Ποῖος ἔρχεται, μαζί μου, παιδιά; φωνάζει ὁ κ. Λεστούρης.

— Ἐγώ, ἐγώ! ἀποκρίνονται ἑκατὸ φωναὶ ἀξιωματικῶν, δοκίμων, ναυτῶν. Οὐδεὶς διστάζει! Πάντες εἶνε ἕτοιμοι ν' ἀκολουθήσωσι τὸν ἀνδρεῖον ἀξιωματικὸν ὅστις ἐπικαλεῖται τὴν αὐταπάρνησίν των.

1) Ὁ ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ σκοπός. 2) ἡ κουλούρα 3) ὁ δεύτερος, ὁ μετὰ τὸν κυβερνήτην.

— Ὦ! σᾶς ἱκετεύω, κυβερνῆτα!

— Πήγαινε, εἶπεν ὁ κυβερνήτης, ὁ κ. Χερταί, καὶ ὁ Θεὸς ἂς σᾶς προστατεύσῃ!

Τὸ πρόσωπόν του εἶνε κάτωχρον! Ποία θλίψις, ποία τύψις συνειδότος ἂν πνιγῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι!

— Μηχανὴ ὀπίσω καὶ ἠρέμα! προστάζει.

Ὁ κ. Λεστούρης διέταξε νὰ καταβιβάσωσι μίαν ἄκατον, πηδᾷ δὲ εἰς αὐτὴν μετὰ ὀκτὼ ἀτρομήτων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐξέλεξε. Μεθ' ὅλην τὴν σπουδὴν καὶ τὴν συγκίνησιν ἡ ἄκατος κατεβιβάσθη ἐν τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Τὸ πλήρωμα ὁλόκληρον παρακολουθεῖ τὰς περιπετείας τοῦ δράματος τούτου μετ' ἀγωνίας ἀπεριγράπτου.

Ἡ Ἀθηνᾶ διατοιχεῖ (παρακυλιέται) βραδέως πλέουσα· Ὕψιστε, Θεέ! πελώριος ὄγκος κύματος ἐκάλυψε τὴν ἄκατον. Κατεποντίσθη! ὄχι, ἰδοὺ πλέει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, ἰδοὺ ἐπλησίασε τοὺς ναυαγούς.

Ζήτω! συνέλαβον τὸ σωσίβιον. Ὁ ἥλιος λάμπει πρὸς στιγμὴν καὶ φωτίζει τὸ πρόσωπον τῶν σωτήρων. Ἀλλὰ πῶς θὰ πλησιάσῃ ἡ ἄκατος; Ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἔφθασε καὶ θὰ τὴν κατασυντρίψῃ ἐπὶ τῆς φρεγάδος.

Ἐν τούτοις ἡ ἄκατος πλησιάζει. Ὁ κυβερνήτης ἔδωκε τὸ κέλευμα νὰ δέσωσι στερεῶς εἰς τὸ σκάφος δέκα σχοινία ἀπολήγοντα εἰς ἐπισπαστὸν βρόχον (συρτοθηλειὰν) καὶ νὰ ῥίψωσιν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς ἐν τῇ ἀκάτῳ μέχρις οὗ τὸ συλλάβωσι σωτῆρες καὶ σωθέντες, καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ἀνελκύσωσι.

— Προσοχή, εἶπεν ἐν τέλει, ἡ ζωὴ τῶν συντρόφων σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀταραξίαν σας!

Ἡ ἄκατος ἔφθασε πλησιέστερον, ἀπὸ δὲ τοῦ πλοίου ἔρριψαν εἰς αὐτὴν ἓν πεῖσμα (πρυμνήσιον σχοινίον). Ὁποία συγκίνησις. Ἀξιωματικοὶ καὶ δόκιμοι καὶ ναῦται δὲν ἀναπνέουσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐπὶ τέλους οἱ ἐν τῇ ἀκάτῳ κατώρθωσαν νὰ συλλάβωσι τὸ σχοινίον.

Μετά τινα λεπτὰ ἐννέα ἄνθρωποι καὶ εἷς πελώριος κύων ἀνειλκύσθησαν εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὁ κ. Λεστούρης ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀνδραγαθήματος ἐκείνου, ἀνέβη τελευταῖος. Οὐδεὶς λείπει, σωτῆρες καὶ σωθέντες εἶνε ἐκεῖ ἅπαντες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον κεκμηκότες, φέροντες μώλωπας, ἀλλὰ ζῶντες. Οὐρρά! Ζήτω!... Ἦτο καιρὸς! μετ' ὀλίγον ἡ ἄκατος κατασυντρίβη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς φρεγάδος.

Τὸ πλοῖον, κατὰ διαταγὴν τοῦ κυβερνήτου, ἐστράφη πλαγίως (ἐστάθη τραβέρσο). Τὰ κύματα σαρώνουσι τὸ κατάστρωμα. Οἱ ἀτρόμητοι ἄνδρες, οἱ προκινδυνεύσαντες τὴν ζωήν των ὑπὲρ δύο ἀγνώστων ὄντων, εἶνε κάτω διότι ἔχουσιν ἀνάγκην περιθάλψεως. Πάντες συγχαίρουσι τοὺς γενναίους ἐκείνους. Ὁ κυβερνήτης σφίγγει τὴν χεῖρά των. Οὐδέποτε ἦτο τόσον εὔθυμος καὶ τόσον συγκεκινημένος.

— Ἐγελοῦσε, μὰ τὸν Ἅϊ-Νικόλα, τὸν εἶδα κ' ἐγελοῦσε, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον εἷς κελευστής, ὅστις ἐγνωρίζε πρὸ πολλοῦ τὸν κυβερνήτην· σὰν θέλετε μὴ μὲ πιστεύετε, μὰ ἐγὼ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ποῦ ἐγελοῦσε, καὶ ἐγελοῦσε μὲ ὅλη τὴν καρδιά του· ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα ἔτσι χαρούμενο!

Οἱ δὲ σωθέντες; Τὸν μὲν ἕνα ἐξ αὐτῶν μετεκόμισαν οἱ ναῦται εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ πλοίου καὶ τὸν ἐξήπλωσαν ἐπὶ κλίνης.

Τὸν δὲ κύνα μετεκόμισαν εἰς τὸ μέρος τοῦ πλοίου ὅπου διέμενον οἱ δόκιμοι· ἀθλία ὅμως ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ ταλαιπώρου ζῴου.

Ἀλλὰ σοβαρωτάτη εἶνε καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ἑτέρου ναυαγοῦ· τὸ παιδίον εἶνε ἐντελῶς ἀναίσθητον, μελανὰ εἶνε τὰ χείλη του καὶ συνεσφιγμένοι οἱ ὀδόντες του. Ἐν τούτοις ζῇ· εἷς δὲ τῶν ἰατρῶν τῆς Ἀθηνᾶς προσέταξε νὰ τὸ κυλίσωσιν εἰς μαλλίνην κάπαν, οἱ νοσοκόμοι παρέχουσιν εἰς αὐτὸ τὰς ἀπαιτουμένας περιποιήσεις, τὴν μεσημβρίαν δὲ ὁ ἰατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι τὸ παιδίον ἐσώθη.

Εἶχε πίῃ πολλήν, πολλὴν θάλασσαν· ὀλίγον ἀκόμη ἂν δὲν ἐπρόφθανον οἱ σωτῆρες τὸ παιδίον θ' ἀπέθνησκε.

— Χρεωστεῖ μίαν μεγάλη λαμπάδα εἰς τὸν κ. Λεστούρην, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἀπὸ τρίχα τὸ ἔσωσε καὶ μὲ τί κίνδυνον!

Πάντες οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶνε εὐχαριστημένοι, μολονότι ἡ τρικυμία μαίνεται. Ἡ Ἀθηνᾶ πλέει γενναίως. Οἱ γηραιότεροι τῶν ναυτῶν βεβαιοῦσι ὅτι οὐδέποτε εἶδον πλοῖον νὰ παλαίῃ τοιουτοτρόπως κατὰ τῶν κυμάτων, ν' ἀντιμένῃ ἢ ὅπως λέγουσι κοινῶς οἱ ναῦται, νὰ στέκῃ τραβέρσο.

Οἱ νεαροὶ δόκιμοι συζητοῦσι ζωηρῶς περὶ τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον τοὺς συνεκίνησε τόσον πολύ. Θαυμάζουσι τὸν κ. Λεστούρην καὶ λυποῦνται ὅτι δὲν συμμετέσχον καὶ αὐτοὶ τοῦ κινδύνου. Ἀλλ' ἡ διάσωσις τοῦ κυνὸς εἶχε, φαίνεταί τι, τὸ κωμικόν.

— Ὅταν ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ὄγκος, ποῦ ἔσταζε θάλασσα, ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἐτραβοῦσαν ἐπάνω καὶ αὐτὸς ἐκτυπιέτο κ' ἐπαράδερνε μοῦ ἐφάνη σὰν νὰ ἦτο καμμία ἀρκοῦδα!

Οἱ ἀναγνῶσται πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐμάντευσαν ὅτι οἱ δύο ναυαγοὶ ἦσαν ὁ Πλοίαρχος καὶ ὁ Ὑδῶν Ἰωσίκης.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ ἄγεμος ἐκόπασεν ἐν μέρει· οἱ ναῦται ἠδύναντο νὰ βαδίζωσιν ἐλευθέρως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἤρχισαν δὲ τακτοποιοῦντες τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἡ τρικυμία εἶχε κρημνίσῃ καὶ διασκορπίσῃ. Τὸ πλοῖον ἔπαυσε τὲς βόλτες καὶ ἐξηκολούθησε τὸν πρὸς τὰ πρόσω πλοῦν του.

Ὁ Πλοίαρχος, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸν παρέλαβον οἱ δόκιμοι καὶ τὸν ἐσκέπασαν εἰς μίαν γωνίαν μὲ ἓν παλαιὸν μάλλινον σκέπασμα, ἐβυθίσθη εἰς βαθὺν καὶ πολύωρον ὕπνον, ὁ ὁποῖος τὸν ὠφέλησε πολύ.

Ἐξύπνησε σχεδὸν στεγνός, ἠσθάνθη δ' ἀμέσως ὅτι ἦτο πληγωμένος· πότε εἶχε τραυματισθῇ; πῶς; δὲν τὸ ἐνεθυμεῖτο, δὲν τὸ ἤξευρε· οὔτε ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ.

Οἱ ναῦται ἔτρωγον, ὅτε αἴφνης εἶδον ὅτι ὁ κύων ἀνεπήδησε καὶ ἔτρεχεν, ἀσφραινόμενος, ζητῶν, προσπαθῶν νὰ εὕρῃ τι. Οὐρρά! ἀνεφώνησαν πάντες μιᾷ φωνῇ!

— Κι' ὁ σκύλος τὴ 'γλύτωσε· εἶπεν εἷς τῶν ναυτῶν. Μὰ τί γυρεύει;

— Δὲν τὸ καταλαβαίνετε; τὸν ἀφέντη του γυρεύει, εἶπεν εἷς θωρακίτης καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ θεραπευτηρίου.

Ὁ Πλοίαρχος ὥρμησεν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην τοῦ κυρίου του, ἐκβάλλων κραυγὰς χαρᾶς, σχεδὸν ἀνθρωπίνους κραυγάς! Προστρίβει τὴν ὡραίαν, μεγάλην κεφαλήν του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον κλαίει ἐκ τῆς χαρᾶς. Ὁ Ὑδῶν δὲν εἶχε τολμήσῃ ἀκόμη νὰ ζητήσῃ τὸν Πλοίαρχον, τὸν πιστὸν Πλοίαρχον, ὅστις τὸν ἔσωσε· διότι ἂν αὐτὸς δὲν ἐξέβαλλε τὰς παρατεταμένας ἐκείνας ὠρυγάς, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῶσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ τρικυμιώδους ἐκείνου πελάγους εὑρίσκετο ἓν παιδίον, ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὴν ἀγρίαν ὀργὴν τῶν κυμάτων;

— Σὰν ἔπεσα 'ς τὴ θάλασσα γιὰ νὰ ξεφύγω τὴ σφαῖρα τοῦ Βούργου, εἶπεν ὁ Ὑδῶν διηγούμενος τὴν ἱστορίαν του, ἐβούλιαξα βαθυά, τὰ κύματα μὲ 'κουκούλωσαν, μὰ πάλι ἀνέβηκα ἀπάνω· τότε εἶδα πῶς ἔρριψαν δύο σωσίβια ἀπὸ τὴν Τύχη· ἄδραξα τὸ ἕνα κ' ἐπιάσθηκα μ' ὅλη τὴ δύναμί μου· τὴν ἴδια στιγμὴν βλέπω 'ς τὸ ἄλλο τὸν Πλοίαρχο. Τότε ἔκανα καρδιά, καὶ ἄρχισα νὰ κολυμβῶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Τύχης· μὰ αὐτὴ ἔτρεχε, ἔφευγε σὰν ἀστραπή.... Ἦταν ἀλάργα πλειά... Μὲ εἶχεν ἀφήσῃ, μὲ εἶχε παραιτήσῃ 'ς τὴ μέση τοῦ πελάγου, μὲ τέτοια φουρτοῦνα!... Ἐχάθηκα! εἶπα μὲ τὸ νοῦμου. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ λυπηθῇ. Θυμήθηκα τὴν μανοῦλά μου καὶ τότε παρεκάλεσα μὲ ὅλην τὴν καρδιά μου τὴν Παναγία Θεοτόκο: «Παναγία, βοήθα!» καὶ σὺ Ἅϊ-Νικόλα!» Ὕστερα πλειὰ δὲν θυμᾶμαι τίποτε· παρὰ μονάχα πῶς μέσα 'ς τὴ βοὴ τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσας ἄκουα ἕνα δυνατό, παραπονετικὸ οὔρλιασμα...»

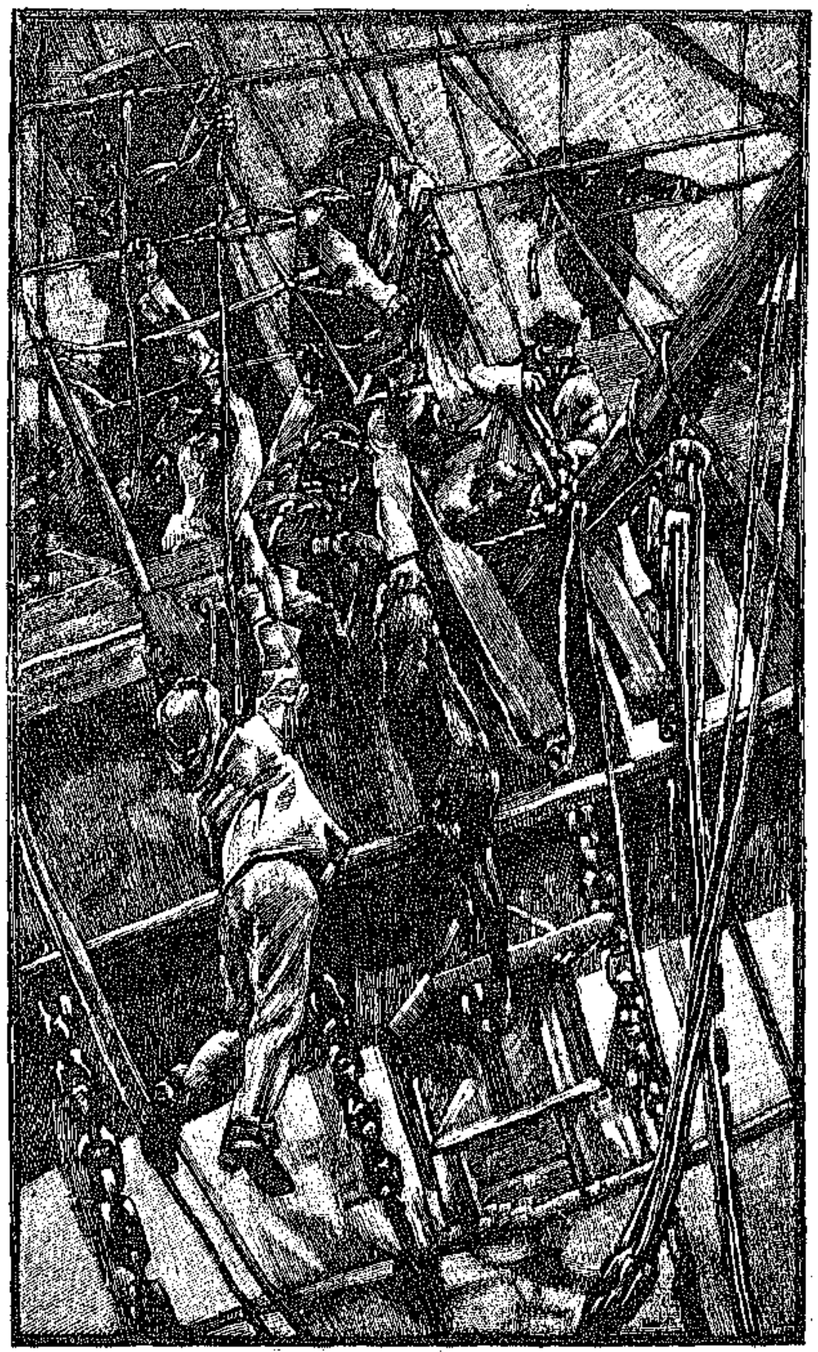

« ΕΙΣ ΠΕΛΩΡΙΟΣ ΚΥΩΝ ΑΝΕΙΛΚΥΣΘΗ » (Σελ. 20)

[Ἕπεται συνέχεια] ΛΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΠΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ περάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΕΙΣ ΤΑΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΙΣ

Τρυφερὰ τῆς Ἑλλάδος κοράσια,
ἂν ἡ ἔνδοξη γῆ ποῦ πατεῖτε
σᾶς στολίση μὲ κάλλη θαυμάσια,
μὴ γιὰ τοῦτο καὶ μόνο θαρρῆτε.
Ἄλλους πόθους καὶ ἄλλην ἐλπίδα
ἔχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα.

Στολισμὸς ἀρετῆς μὲ παιδεία
πλειὸ πολὺ τὴν γυναῖκα συσταίνει.
Εἶναι κάλλη, ποῦ μήτε ἡλικία,
μήτ' ἀρρώστια ποτὲ δὲν μαραίνει,
καὶ πολὺ τὰ ζηλεύ' ἡ πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα.

Ἀδέτε πόσαις γυναίκαις ποῦ ζοῦνε
σεβασταὶς εἰς τοῦ κόσμου τὴν μνήμη
γιὰ τὸ φῶς, ποῦ μ' ἀγάπη σκορποῦνε
ποιὰ 'ς τὴν μιὰ, ποιὰ 'ς τὴν ἄλλη ἐπιστήμη.
Τέτοιον πόθο καὶ τέτοιαν ἐλπίδα
ἔχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα.

Ἀλλ' ὑπάρχουν μ' αὐταὶς κ' Ἑλληνίδαις
ποῦ 'ς τὰ γράμματα χαίρουν πρωτεῖα,
καὶ πολλαὶς ξακουσταὶς ἡρωίδαις,
φημισμέναις γιὰ θάρρος κι' ἀνδρεία·
καὶ γλυκὰ ταὶς θυμᾶται ἡ πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα.

Στοχασθῆτε, π' ἀφοῦ καθεμιά σας
εὐτυχήση νὰ γίνη μητέρα,
θὰ μορφώσετε σεῖς τὰ παιδιά σας
γιὰ νὰ γίνουν πολῖται μιὰ μέρα
καὶ νὰ κάμουν τιμὴ 'ς τὴν ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα.

Μὲ καρδιὰ 'ς τὴν μελέτη βαλθῆτε,
γιατὶ φεύγουν ἀγύριστα οἱ χρόνοι·
κι' ἂν μὲ πόθο ψυχῆς θυμηθῆτε
ποῦ ἡ γυναῖκα τὸ ἔθνος μορφόνει,
θὰ εὐτυχήσ' ἡ καϋμένη πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα

Γ. Μαρτινελης

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

— Μία συμβουλὴ θὰ σοῦ δώσω, κῦρ Θοδωράκη, εἶπεν ὁ γέρων ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλεως εἰς τὸν δεκαετῆ Θεόδωρον, ὁ ὁποῖος τὸ παρελθὸν θέρος εἶχεν ὑπάγῃ χάριν ὑγείας εἰς τὸ ὡραῖον κτῆμα τοῦ θείου του, εἰς τὴν Εὔβοιαν.

— Τί συμβουλή, Μπαρμπαστάμο; ἠρώτησε τὸ παιδίον. — Νὰ μὴν πειράζῃς καθόλου τὸν κῦρ Κοκκινολαίμη, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.!

Καὶ ἔδειξεν ἕνα παμμέγιστον ἰνδιάνον ὅστις ἐπεριπάτει εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὀρνιθοτροφείου καμαρωτὸς καὶ ὑπερήφανος· αἱ ὄρνιθες καὶ αἱ πάπιαι καθὼς τὸν ἔβλεπον ἐπαραμέριζον μὲ φόβον καὶ ἀπεμακρύνοντο.

—Μόνον εἰς ἐμένα ἐπιτρέπει, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων, νὰ κρατῶ ἐμπρός του κόκκινο μαντῆλι, κι' αὐτὸ πλειὰ γιατὶ μὲ γνωρίζει τόσον καιρὸν τώρα· ἀλλ' ἂς τολμήσῃ κανένας ἄλλος καὶ θὰ ἰδῇ τὶ θὰ πάθῃ· ζηλεύει ὁ φίλος, καὶ τὸ κόκκινο, τὸ ἀγαπητὸ χρῶμά του, δὲν θέλει νὰ τῶχῃ κανένας ἄλλος ἀπ' αὐτόν· Ἔχε τὸν νοῦ σου, κῦρ Θοδώράκη.

Ὁ Θεόδωρος παρετήρησε μὲ περιέργειαν τὸν φεβερὸν κοῦρκον καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀκούσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ γέροντος ἐπιστάτου. Ἐκτὸς τούτου ὁ Θεόδωρος δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν συντροφιὰν τοῦ Κοκκινολαίμη, αὐτὸς διεσκέδαζε μὲ τοὺς κυνηγετικοὺς σκύλους καὶ μὲ τοὺς ἵππους, καὶ ὅταν ἔβλεπε τὸν Κοκκινολαίμην ἐτραβοῦσε φρόνιμα φρόνιμα ἄλλον δρόμον.

Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ οἱ ἀγαπητοί του φίλοι δὲν ἦσαν εἰς τὴν ἔπαυλιν. Οἱ ἵπποι ἦσαν εἰς τοὺς ἀγρούς, οἱ κυνηγετικοὶ σκύλοι ἦσαν εἰς τὸ κυνήγιον μὲ τὸν θεῖόν του καὶ τὸν Μπαρμπαστάμον. Ὁ Θεόδωρος ἐστενοχωρήθη. Ἡ θεία του τὸ παρετήρησε καὶ τὸν εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα νὰ φορέσῃ τὰ καλά του τὰ ἐνδύματα καὶ νὰ ὑπάγουν μαζὶ περίπατον πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε διευθυνθῆ ὁ θεῖος, διὰ νὰ τὸν προϋπαντήσουν ὅταν θὰ ἐπιστρέφῃ ἀπὸ τὸ κυνήγιον. Τὸ σχέδιον αὐτὸ ὑπερήρεσεν εἰς τὸν Θεόδωρον καὶ ἦτο εὐχαριστημένος.

Ἔτρεξε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἤρχισε νὰ ἐνδύεται. Ἐκ τὸ κιβώτιόν του ὑπῆρχον

πέντε ἓξ ζεύγη περιποδίων τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἦτο κόκκινον· ὁ Θεόδωρος καθὼς τὸ εἶδεν ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλὴν τοῦ Μπαρμπαστάμου καὶ ἠθέλησε νὰ φορέσῃ ἓν ἄλλο ζεῦγος «διὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἱστορίες μ' ἐκεῖνον τὸν ἀνόητον ἰνδιάνο.» Ἀλλ' ἔξαφνα τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ κάμῃ τὸ παληκάρι. — Μπά! εἶπε, ἐγὼ περνῶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὲς χῆνες καὶ δὲν τὲς φοβοῦμαι καὶ θὰ φοβηθῶ αὐτὸν τὸν Κοκκινολαίμη!

Καὶ ἀμέσως ἐφόρεσε τὰ κόκκινα περιπόδια, ἐνεδύθη καὶ κατέβη κάτω. Ἡ θεία δὲν εἶχεν ἑτοιμασθῆ ἀκόμη καὶ ὁ Θεόδωρος ἐπερίμενε κάτω εἰς τὴν θύραν. Τὶ κρῖμα ὅτι ὁ Κοκκινολαίμης δὲν ἔβλεπε τὰς δύο ἐρυθρὰς κνήμας, ἀλλὰ περιεπάτει εἰς τὴν αὐλὴν ἐν μέσῳ χηνῶν καὶ ὀρνίθων ὅλως διόλου ἀδιαφόρως!...

—Χωρὶς ἄλλο μὲ φοβεῖται! εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Θεόδωρος, δὲν κοτᾷ νὰ μὲ πλησιάσῃ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν δὲν ἔρχεται αὐτὸς 'ς ἐμὲ θὰ πάγω ἐγὼ 'ς αὐτόν. Καὶ μὲ τόλμην ὁ μικρὸς ἥρως προχωρεῖ πρὸς τὸν κοῦρκον, σηκόνει ὑψηλὰ τὴν μίαν κνήμην καὶ ἐρωτᾷ εἰρωνικῶς: «Λοιπόν, κῦρ Κοκκινολαίμη, πῶς πάν τὰ κέφια; εἴμαστε καλά;

Ὁ Κοκκινολαίμης κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον τὸν ἐνέπαιζεν, ἀλλ' ἔξαφνα παρετήρησε τὰ κόκκινα περιπόδια. Ἄγριος, ὀργίλως κλώζων, σύρων εἰς τὸ ἔδαφος τὰς πτέρυγάς του, ὥρμησεν ἐμπρός, ἔρριψε κάτω τὸν Θεόδωρον, καὶ θὰ σοῦ τὸν διώρθωνεν ὅπως τοῦ ἔπρεπε, ἂν εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἤρχετο ἡ θεία του νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Ὁ περίπατος, διὰ τὸν ὁποῖον τόσην χαρὰν εἶχεν ὁ Θεόδωρος δὲν ἦτο πλέον δυνατός· διότι ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν λεκάνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπινον τὰ πουλαρικὰ καὶ ἐβράχη ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια καὶ ἐκαταλέρωσε τὰ ὡραῖα του φορέματα.

Συμμαζευμένος καὶ ζαρωμένος παρηκολούθησε τὴν θείαν του εἰς τὴν οἰκίαν, ρίπτων πλαγίως φοβισμένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Κοκκινολαίμη, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε πλέον εἰς τὴν ζωήν του ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ.

Φιλομηλα

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΛΕΤΗΝ

— Ἐμελέτησες, Γιάγκο

— Ἐδιάβασα, πατέρα.

— Ὥστε δὲν ἐμελέτησες. Λυποῦμαι, παιδί μου, δι' αὐτό. Διότι μεγάλη παρὰ πολὺ μεγάλη ἡ διαφορὰ τῶν δύο αὐτῶν. Ἄκουσε λοιπόν. Ἐπειδὴ εἶσαι μικρὸς καὶ οἱ μικροὶ πρέπει ν' ἀκοῦν ὅλα τὰ καλά, διὰ νὰ τὰ ἐντυπώνουν εἰς τὴν μνήμην των καὶ ἔπειτα νὰ τὰ ἐφαρμόζουν.

«Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μιχαλάκης ἦσαν ἀδελφοί. Οἱ γονεῖς των ἦσαν καλοὶ καὶ τὰ ἐξεπαίδευον ὅπως ἁρμόζει εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ Ἑλληνόπαιδα. Καὶ οἱ δύο ἀγαποῦσαν τὰ βιβλία. Τὰ ἀγαποῦσαν ὑπερβολικὰ καὶ ἐχαίρετο ὁποιος τὰ ἔβλεπε. Ὅμως: ὁ Παῦλος ἐμελετοῦσε τὰ βιβλία ἐνῷ ὁ Μιχαλάκης τὰ ἐδιάβαζε μόνον. Ὁ Παῦλος ἅμα ἔβλεπε τὸ βιβλίον ἐκάθητο προσεκτικός, ἐκύτταζε τὸ τί ἔγραφεν, ἐνεκολποῦτο τὸ καλόν, ἀπεδίωκε τὸ κακὸν καὶ ἐμορφώνετο καὶ διώρθωνε τὰ ἤθη του καὶ διέπλαττε τὸν χαρακτῆρά του. Ὅ,τι ἀνεγίνωσκε καλὸν καὶ θεάρεστον τὸ ἀπετύπωνεν εἰς τὴν μνήμην του καὶ τὸ ἐξετέλει.

«Ὁ Μιχαλάκης κατεβροχθίζε βιβλίον ὀγκῶδες εἰς διάστημα ὀλίγων ὡρῶν, πολλάκις ἔμενε νυστικὸς διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ· ἀλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ὅλη αὐτὴ ἡ προθυμία δὲν τὸν ὠφέλει. Τὴν ἐπαύριον ἢ καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς μόνον ἐλησμόνει τί εἶχεν ἰδῇ ἐκεῖ, οἱ χαρακτῆρες, καὶ οἱ καλοὶ καὶ οἱ κακοὶ ἐξηφανίζοντο ἀπὸ τὸν νοῦν του. Οὐδὲν καλὸν ἀπέμενεν ὡς ἀμοιβὴ τοῦ τόσου κόπου καὶ πόνου τῆς ἀναγνώσεως! Ἔμενεν ὁ ἴδιος ὅπως καὶ πρίν.

«Ὁ Παῦλος ἀνεγίνωσκε καὶ ἐμελέτα ὅπως τελειοποιηθῇ. Ὁ Μιχαλάκης ἐδιάβαζε διὰ νὰ σκοτώνῃ τὴν ὥραν του.

«Χρόνοι ἐπέρασαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου τῆς μελέτης καὶ τοῦ θάμνου τοῦ διαβάσματος ἐφανερώθησαν. Τοῦ μὲν ἦσαν ἀγλαοὶ καὶ εὔγευστοι καὶ δροσεροὶ καὶ ἐπιθυμητοί, τοῦ δὲ μικροί, ἄψυχοι, ἄνοστοι, ἐλεεινοί. Ὁ Παῦλος δηλαδὴ ἔγινε μέγας καὶ ὀνομαστὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὁ δὲ Μιχαλάκης ἔμεινε πάντοτε μὲ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, τὰ ἀσυνάρτητα καὶ συγκεχυμένα, ἅτινα ἀπεκόμιζεν ἐκ τοῦ διαβάσματος.»

Ὁ Γιάγκος προσεκτικὸς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ πατρός του καὶ θὰ τοὺς τηρήσῃ, διότι ἀμέσως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ μετὰ προσοχῆς ἔσκυψε ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τῶν βιβλίων του. Ὅταν ἐσηκώθη τὸ πρόσωπόν του ἦτο χαρούμενον, καὶ ἡ συνείδησίς του ἱκανοποιημένη.

Οἱ γονεῖς του θὰ τὸν χαροῦν κατόπιν καὶ ἡ κοινωνία θὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὸ πολύτιμον μέλος της.

Ἀ! εἶνε μεγάλη ἡ διαφορὰ τῆς μελέτης ἀπὸ τὸ διάβασμα.

Φλκ

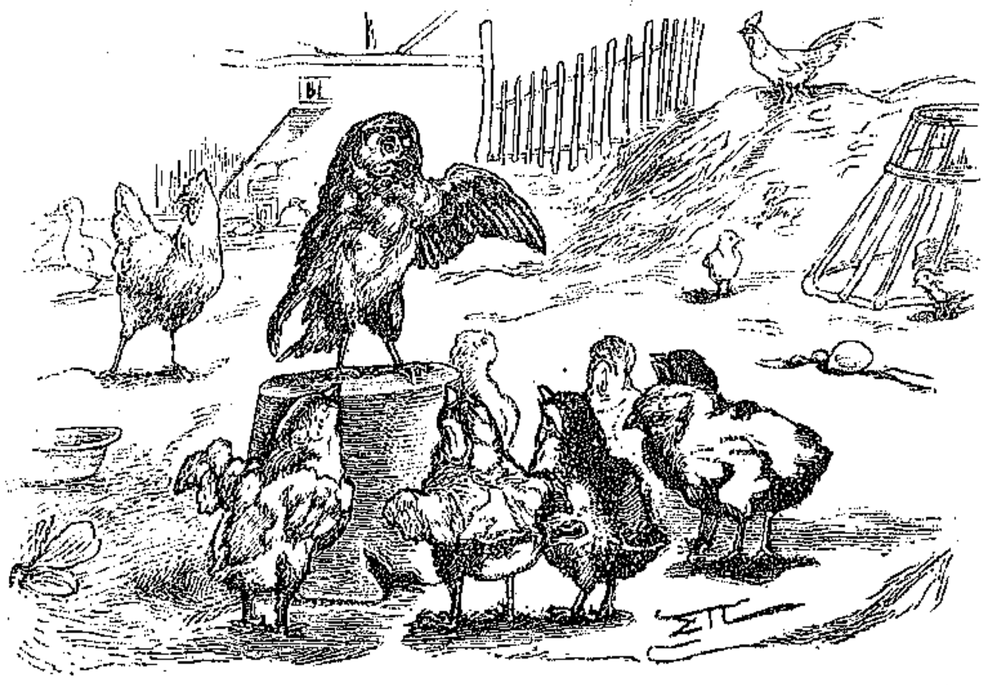

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ

Σκαλίζουν τῆς αὐλῆς τὸ χῶμα
Τρελλὰ κοτόπουλα, μικρά,
Ἀξέννοιαστα, χωρὶς πτερά,
Μὲ πούπουλο 'ς τὸ σῶμά τους ἀκόμα.

Σπουργίτης ξαφνικὰ πετιέται
Σ' τὴ μέση τους μέσ' 'ς τὴν αὐλὴ
Καὶ μὲ εὐφράδεια πολλὴ
Τοὺς λέγει καὶ καμαρωτὸς κουνιέται :

— Ἐσεῖς δὲν 'μοιάζετε μ' ἐμένα
Ποΐχω φτερούγια καὶ πετῶ·
Μέσ' 'ς τὸ κοφίνι σας γι' αὐτὸ
Νὰ μένετε βουβὰ καὶ ζαρωμένα.

Ἂν ἔλθῃ κλέφτης νὰ σᾶς πάρῃ,
Πρὶν βῆμα κάμετ' ὡς ἐκεῖ
Ὥρα γιὰ σᾶς θἀρθῇ κακή·
Ἀκοῦστε! καὶ θὰ μοῦ χρωστᾶτε χάρι.»

— Θὲ νἄρθῃ κλέφτης νὰ μᾶς πάρῃ ;
Γιὰ 'δὲς τὴ μάνα μας ἐκεῖ...
Γι' αὐτὸν ἡ ὥρα ἡ κακή !
Στὴ μάνα μόνο θὰ χρωστοῦμε χάρι

Τὰ λόγια κράτησε γιὰ σένα,
Γιατὶ γεράκι φοβερό,
Γιατὶ γατάκι πονηρό,
Σπουργίτη, σὲ προσμένουν πεινασμένα !

ΦΑΚ

Η ΚΥΨΕΛΗ

Τί ζωὴ εὐτυχισμένη
Κάνει ἡ μέλισσα ἐκεῖ !
Μέσ' 'ς τὸ μέλι πάντα μένει,
Μέσ' 'ς τὸ μέλι κατοικεῖ.

Τὴν κυψέλη της κυττάζω
Καὶ ζηλεύω καὶ πονῶ,
Τὴ μητέρα μου ἀγκαλιάζω
Καὶ τὴ ζήλεια μου ξεχνῶ.

Εἶνε πειὸ γλυκὰ ἀπ' τὸ μέλι
Τῆς μητέρας τὰ φιλιά,
Κ' εἶνε πάντοτε κυψέλη
Ἡ θερμή της ἀγκαλιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΟΛΚΑ·ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΜΙΚΡΑΣ ΧΕΙΡΑΣ

Τονισθεῖσα ὑπο ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

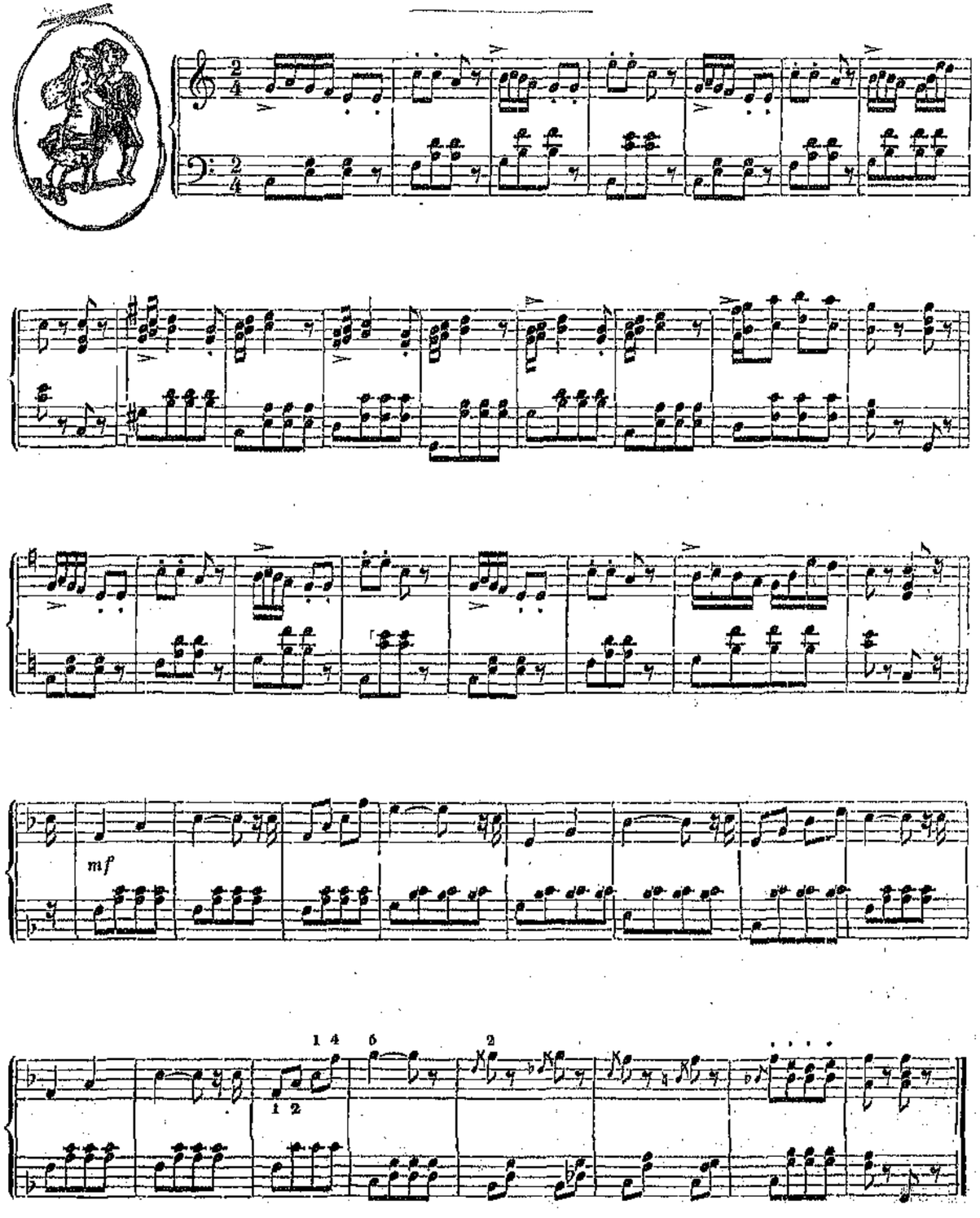

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Πρὸ ἀρκετῆς ὥρας εἶχε σημάνῃ ἡμεσημβρία. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου εἶχεν ἤδη ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ ἀντὶ νὰ ὁρμήσωσιν ἔξω φαιδρῶς καὶ νὰ ἀπολαύσωσι, κατὰ τὸ σύνηθες, τὴν μετὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος ἐλευθερίαν, ἔμενον ἐκεῖ, ἀπετέλεσαν ὁμίλους καὶ συνδιελέγοντο μετ' ἐνδιαφέροντος.

Διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς σπουδαίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν εἴδησιν. Ἡ Φίλη καὶ προστάτις τῶν Ὡραίων Τεχνῶν πριγκίπισσα, ἡ ἐξαιρετικῶς ὑπὲρ τοῦ Ὠδείου ἐνδιαφερομένη, προσεκάλει τοὺς μαθητὰς εἰς μουσικὴν ἑσπερίδα, μετά τινας ἑβδομάδας, διὰ νὰ παίξουν πρὸ τῆς Αὐλῆς καὶ ἄλλων ἐπισήμων προσκεκλημένων. Παρεκάλεσε δὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὠδείου νὰ ἐκλέξῃ ἐκ τῶν μαθητῶν τρεῖς, τοὺς ἀρίστους, εἰς τοὺς ὁποίους ν' ἀναθέσῃ νὰ παίξουν ἐπὶ βιολίου ἓν ἰδικόν του ἕκαστος μουσικὸν σύνθεμα, ὁ δὲ ἀριστεύων δὲ ἐκ τῶν 3 ἔμελλε νὰ λάβῃ ἓν ὡραιότατον καὶ πολύτιμον βιολίον καὶ χιλίας δραχμάς.

Ποῖοι ἄρά γε θὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς, καὶ ποῖος πάλιν θὰ ἦτο ἐκ τῶν τριῶν ὁ εὐτυχὴς νικητής; περὶ τούτων συνεζήτουν μετὰ τόσου ζήλου οἱ μαθηταὶ τοῦ Ὠδείου, καὶ διὰ τοῦτο ἔμενον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς παραδόσεως.

Ἐκ τῶν συζητήσεων τῶν παιδίων ἐφαίνετο ὅτι τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν ἦτο πιθανώτερον νὰ ἐκλεχθοῦν. Ὁ Ἰωάννης, φαιδρὸν καὶ ζωηρὸν παιδίον, μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὅτε ἤκουσε λεγόμενον μετὰ βεβαιότητος τὸ ὄνομά του, εὐθύμως σείων τὸ τόξον τοῦ βιολίου του εἶπε:

—Βέβαια, πολὺ θὰ χαρῶ ἂν μ' ἐκλέξῃ ὁ κύριος διευθυντὴς καὶ θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ ἐπιτύχω· τὸ ἴδιο δὲν θὰ κάμῃς καὶ σύ, Πέτρε;

Τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέτεινεν ὁ Ἰωάννης τὸν λόγον, ἦτο δεκατριετὲς περίπου ὠχρόν, μὲ μεγάλους καὶ ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην στηριζόμενον εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο βεβυθισμένον ὡς εἰς ὄνειρον. Ὁ Ἰωάννης ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησίν του, διὰ νὰ λάβῃ ἀπάντησιν.

— Ὤ, εἶπε μὲ ἐνθουσιασμὸν τὸ παιδίον, θὰ διαγωνισθῶ καὶ θὰ βάλω ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου νὰ πάρω τὸ βραβεῖον. Συλλογίσου, τί εὐτυχὴς ποῦ θὰ εἶνε ἡ μητέρα μου, ὅταν πάγω πάλιν μία Κυριακὴ 's τὸ σπίτι μας καὶ ῥίξω 's τὴν ποδιά της τὰς χιλίας δραχμάς! Καὶ τὸ βιολί; Δὲν εἶπε ἡ πριγκίπισσα πῶς θὰ χαρίσῃ κ' ἕνα βιολὶ εἰς τὸν νικητήν; Πόσος καιρὸς εἶνε τώρα ποῦ λαχταρῶ νὰ ἔχω ἕνα καλὸ βιολί· αὐτὸ τὸ παλαιὸ τοῦ πατέρα μου δὲν ἀξίζει πλειά.

— Ἐγὼ οὔτε διὰ τὰς χιλίας ψωροδραχμὰς θέλω νὰ βραβευθῶ, οὔτε διὰ τὸ βιολί· καὶ βιολὶ καλὸ ἔχω καὶ χρήματα ὅσα θέλω· καὶ δὲν ἐννοοῦσα νὰ παιδευθῶ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα· ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ δόξα· καὶ θὰ λάβω μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν μονάχα διὰ νὰ φανῶ νικητὴς ἐμπρὸς εἰς τὸν πρίγκιπα καὶ τὴν πριγκίπισσαν καὶ τόσους ἐπισήμους!

Τοὺς λόγους τούτους εἶπε παιδίον τι ὡραιοτάτην φορῶν ἐνδυμασίαν· ἦτο υἱὸς ἑνὸς ἐκ τῶν εὐπατριδῶν τῶν πέριξ, ὁ δὲ διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸ ἐξαιρετικὴν εὔνοιαν· τὸ παιδίον τοῦτο, ἕκτακτον μνήμην ἔχον πρὸς ἀπομνημόνευσιν μουσικῶν τεμαχίων, ὠνομάζετο Μάρκος. Οἱ συμμαθηταί του δὲν τὸν ἠγάπων ἕνεκα τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς ἀλαζονείας μεθ' ἧς ἐφέρετο πρὸς πάντας, ἰδίως δὲ πρὸς τοὺς πτωχοτέρους. Περισσότερον δὲ πάντων τῶν ἄλλων κατεφρόνει καὶ περιέπαιζε τὸν Πέτρον, υἱὸν πτωχῆς χήρας ἀξιωματικοῦ.

Πράγματι ὁ Πέτρος ἦτο τὸ πτωχότατον τῶν ἐν τῷ Ὠδείῳ παιδίων, καὶ ἂν δὲν παρουσιάζετο περίστασίς τις ὅλως διόλου ἔκτακτος, ὁ δυστυχὴς ὀρφανὸς δὲν θὰ κατώρθου νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν θερμότατον πόθον τῆς ζωῆς του, νὰ νὰ γίνῃ δῆλα δὴ μουσικός.

Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πράγμα.

Ἡμέραν τινά, μετὰ τὸ Πάσχα, ὁ Πέτρος

ἐπῆγε μόνος νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ χαρῇ τὴν τελευταίαν ἡμέραν της ἐλευθερίας του, διότι τὴν ἐπαύριον ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα ῥάπτην. Ἐπῆρε καὶ τὸ μικρὸν βιολίον του μαζί, καὶ καθήσας ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιὰν δένδρου ἔπαιζε, ὡς νὰ διηγωνίζετο μὲ τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα ἐκελάδουν μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα. Ἔπειτα ἀφῆκεν εἰς τὸ πλάγι του τὸ βιολίον, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ πρασίνου ἐδάφους καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὅτε ἐξύπνησεν, ἐν ᾧ ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του ἔκπληκτος, εἶδε πρὸ αὐτοῦ μίαν μεγαλοπρεπῆ κυρίαν καὶ ἕνα εὐγενῆ κύριον, οἱ ὁποῖοι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶχον καταβῇ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, ἥτις ἐφαίνετο ἐκεῖ πλησίον.

— Παιδί μου, ἠμπορεῖς νὰ εὕρῃς ἕνα σιδηρουργόν; ἠρώτησεν ὁ κύριος· κάτι ἐχάλασεν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ὁ ὑπηρέτης δὲν ἠξεύρει τὸν δρόμον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον.

— Ὤ, ναί, εἶπε τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀνεπήδησε κατακόκκινον καὶ ἐχαιρέτισε μὲ εὐγένειαν, θὰ τρέξω γρήγορα νὰ φέρω ἕνα.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως τρέχον, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπέστρεψε μετά τινος σιδηρουργοῦ, ὅστις ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν.

Ἕως ὅτου γίνῃ ἡ ἐπιδιόρθωσις, ἡ ὁποία διήρκεσεν ἀρκετὴν ὥραν, ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ πριγκίπισσα—διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐν τῇ ἁμαξῇ—συνωμίλουν μετὰ τοῦ παιδίου, τοῦ ὁποίου ἡ συμπαθής, εὐφυής, ἐκφραστικὴ μορφὴ ἤρεσεν εἰς αὐτοὺς πολύ.

Ἔμαθον λοιπὸν ὅτι ὁ διακαής, ὁ μονος πόθος τῆς ζωῆς του ἦτο νὰ γίνῃ μουσικός, καὶ ὅτι ἡ λύπη του, ἡ μεγάλη λύπη του προήρχετο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ὄνειρόν του καὶ ὅτι ἐπρόκειτο—αὔριον μάλιστα!—νὰ ἔμβῃ εἰς ῥαπτικὸν κατάστημα.

Ἐντὸς τῆς ἐπιδιορθωθείσης ἁμάξης, ἥτις μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψεν ὀπίσω, ἦτο καὶ τὸ παιδίον· ἀλλ' ἥστραπτεν ἐκ χαρᾶς, ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὥρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός του καὶ τὴν ἐφίλει καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς τῇ ἔλεγεν ὅτι τώρα πλέον ἠμπόρει νὰ γίνῃ καλλιτέχνης, διότι ἡ πριγκίπισσα ὑπεσχέθη νὰ τὸ βάλῃ ὑπότροφον εἰς τὸ Ὠδεῖον καὶ ὅτι αὔριον πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖ.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἐνεγράφη εἰς τὸ Ὠδεῖον. Ἦτο ὁ ἐπιμελέστατος, ὁ πλέον ἀκούραστος μαθητὴς ὅλης τῆς σχολῆς. Μόνον τὴν κυριακὴν εὕρισκεν ὀλίγον καιρὸν καὶ ἔτρεχεν εἰς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία μὲ ἀνησυχίαν καὶ λύπην ἔβλεπε τὰς ἄλλοτε ῥοδοκοκκίνους καὶ δροσερὰς παρειὰς τοῦ παιδίου γινομένας ὁσημέραι ὠχροτέρας.

Διότι, ναί, εἶνε ἀληθές, εἰργάζετο πολύ, παρὰ πολύ! Καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἔμενε πολλὴν ὥραν εἰς τὴν αἴθουσαν. Πρῶτος ἀνεχώρησε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωματιόν του καὶ ἀφωσιώθη πάλιν ὁλοψύχως εἰς τὴν μουσικήν. Μετ' ὀλίγον ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι τὸ παράδειγμά του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου ἐδήλωσε πράγματι ὅτι οἱ μαθηταὶ τοὺς ὁποίους ἐξέλεξε διὰ νὰ παίξουν πρὸ τοῦ πρίγκιπος, τῆς πριγκιπίσσης καὶ τῆς αὐλῆς ἦσαν ὁ Ἰωάννης, ὁ Μάρκος, καὶ ὁ Πέτρος· συνεβούλευε δὲ εἰς τὰ τρία παιδία νὰ καταβάλουν πᾶσαν φροντίδα ὅπως ἀναδειχθοῦν ἄξιοι τῆς τιμῆς ἐκείνης

Ἀφ' οὗ ἐξῆλθον τἄλλα παιδία ἐκ τῆς αἰθούσης, ὁ Μάρκος εἶπε περιφρονητικῶς πρὸς τὸν Πέτρον.

—Ἀλήθεια, θὰ λάβῃς καὶ σὺ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν: Δὲν ἐνθυμεῖσαι τί ἔπαθες εἰς τὴν συναυλίαν τῆς σχολῆς, ποῦ στάθηκες 's τὴ μέσην καὶ δὲν μπόρεσες νὰ φθάσῃς ὡς τὸ τέλος; Ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ ἐδοκίμαζα νὰ γίνω γέλοιος ἄλλη μία φορά.

— Καὶ βέβαια θὰ λάβῃ μέρος, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης ἀντὶ τοῦ ἀρχίσαντος ἤδη νὰ διστάζῃ Πέτρου· μὴ φοβεῖσαι, σὺ Πέτρο μου, τότε σ' ἔπιασε πυρετὸς ἐν ᾧ ἔπαιζες καὶ δι' αὐτὸ ἔπαυσες, ἀλλὰ τώρα θὰ εἶσαι καλά· τόσον δὲ γλυκὺν τόνον εἶχεν ἡ φωνή του, τόσην ἐνθάρρυνσιν εἶχε τὸ φιλικόν του βλέμμα, ὥστε ὁ Πέτρος λησμονήσας τοὺς κακοὺς λόγους τοῦ Μάρκου ἔτρεξε μὲ χαρὰν εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ ἐργασθῇ.

Αἱ ἡμέραι παρῆλθον ταχέως.

Ὁ Πέτρος εἰργάζετο μὲ ἀπερίγραπτον ζῆλον, καὶ ὁ Ἰωάννης κατέβαλλε διὰ τὸ μουσικὸν σύνθεμά του πολὺν κόπον· ὁ Μάρκος ὅμως, ὁ ὁποῖος εἶχε μνήμην ἐξαιρετικὴν ἀλλ' ὄχι καὶ παραγωγικὴν φαντασίαν, δὲν κατώρθου νὰ συνθέσῃ τίποτε, ἀλλ' ἠρκεῖτο παίζων γυμνάσματα διὰ νὰ ἐξασκῆται ἡ χεὶρ του.

Ἑσπέραν τινὰ ἐστηρίχθη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του καὶ ἔβλεπε τὰ τρεμοσβύνοντα ἄστρα δυσηρεστημένος κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, διότι αἱ ἡμέραι ἐπλησίαζον καὶ αὐτὸς ἀκόμη δὲν εἶχε κάμῃ τίποτε.

Ἔξαφνα ἀνώρθωσε τὴν κεφαλήν του καὶ ἠκροάσθη.

Ἐκ τοῦ ἄνωθεν δωματίου ἐξήρχοντο γλυκύτητοι τόνοι, συγκινητική, περιπαθεστάτη μελῳδία ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ.

—Ὁ Πέτρος εἶνε, εἶπε μὲ φθόνον ὡς ἔπαυσε τὸ μουσικὸν τεμάχιον· κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν Πέτρον δὲν ἠμπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του τέτοιες μελῳδίες. Τὸ ἤξευρα· αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖον· ἀλλ' ὄχι, δὲν πρέπει, ὄχι, δὲν θὰ τὸ πάρῃ!

Καὶ τὸ ὡραῖον καὶ ὑπερήφανον πρόσωπόν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἄσχημον καὶ βδελυρόν.

Ἀμέσως ἤνοιξε φῶς, ἥρπασε τὸ τετράδιον τῆς μουσικῆς, ἔλαβε μίαν γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ τὴν μελῳδίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσῃ.

Ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἡ χεὶρ ἡ κρατοῦσα τὴν γραφίδα ἐσταμάτησε. Ἡ συνείδησίς του ἄραγε ἐκράτησεν αὐτήν, τὸν ἠμπόδισε νὰ διαπράξῃ τὴν ἄτιμον ἐκείνην πρᾶξιν; Ἢ μὴ εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ ὠχροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον μὲ ἀπαστράπτοντας ἐκ τῆς χαρᾶς ὀφθαλμοὺς ἐσυλλογίζετο πῶς θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὴν νίκην εἰς τὴν μητέρα του;

Ἡ συνείδησις ὅμως μετ' ὀλίγον ἐσιώπησε, ἡ ὠχρὰ μορφὴ ἐξηφανίσθη, ἔμεινεν ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ φιλοδοξία, καὶ αὐταὶ ἐκίνησαν τὴν σταματήσασαν χεῖρα νὰ γράψῃ ἀπὸ μνήμης τὴν μελῳδίαν.

Ἔπειτα κατευχαριστημένος ἀλλὰ καὶ ἀνήσυχος ἔσβυσεν ὁ Μάρκος τὸ φῶς καὶ κατεκλίθη, ἀλλ' ὁ ὕπνος του δὲν ἦτο τόσον ἥσυχος, ὅσον ἐκείνων οἵτινες ἔχουσιν ἥσυχον τὴν συνείδησίν των, διότι ἔχουσι πράξῃ τὸ καθῆκόν των.

Ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς μουσικῆς ἑσπερίδος. Μεγαλοπρεπεῖς ἅμαξαι παρέλαβον καὶ ἔφερον εἰς τὸ πριγκιπικὸν μέγαρον τὰ παιδία καὶ τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὠδείου.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

[Ἐλευθέρως διασκευασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΛΙΜΙΔΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

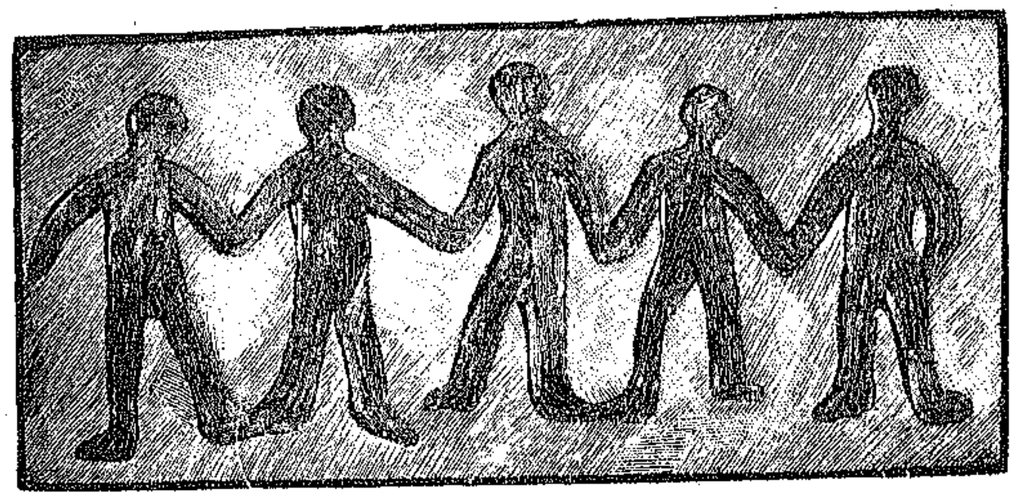

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μαμὰ ἐθέρμανε τὸν κλίβανον βέβαια κάτι καλὸν ἑτοιμάζει νὰ ψήσῃ. Τί νὰ εἶνε;

—Πές μας μητέρα, τί εἶνε μέσα 'ς τὸν φοῦρνο;

— Πέντε ἀδελφάκια.

— Πέντε ἀδελφάκια;

— Πέντε ἀδελφάκια. Καθένα ἀπὸ τὰ παιδάκια μου θὰ πάρῃ καὶ ἕνα. Ἕνα ἡ Ἄννα, ἕνα ὁ Νῖκος, ἕνα ὁ Γεωργάκης, ἕνα ὁ Λεωνίδας καὶ ἕνα ὁ Δημητράκης.

— Μὰ πῶς εἶνε αὐτὰ τὰ πέντε ἀδελφάκια; Ἔχουν χέρια, πόδια, κεφάλια ὅπως κ' ἐμεῖς;

— Ναί, ἔχουν καὶ χέρια, καὶ πόδια καὶ κεφάλια· τὸ δέρμα των εἶνε μελαχροινὸ καὶ γιαλιστερό.

—Ὤ, πῶς ἤθελα νὰ τὰ ἰδῶ, εἶπεν ὁ Γεωργάκης. Πότε λοιπόν, μαμά, θὰ ἀνοίξῃς τὸν φοῦρνο νὰ τὰ ἰδοῦμε;

—Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα θὰ εἶνε ἕτοιμα· ὑπομονή, ὑπομονή.

Πόσον μεγάλη φαίνεται ἡ μισὴ ὥρα ὅταν περιμένει κανείς!

Ἀλλά... τὸ ὡρολόγιον τοῦ τοίχου ἐσήμανε μισή.

Ἡ μητέρα τρέχει εἰς τὸν κλίβανον, τὸν ἀνοίγει.

Τί ἄρά γε θὰ τραβήξῃ ἀπὸ μέσα;

— Ἂς ἰδοῦμε, τὰ πέντε ἀδελφάκια θὰ εἶνε! ἂς ἰδοῦμε, φωνάζουν ἀνυπόμονα τὰ παιδάκια.

Τὰ πέντε ἀδελφάκια ἐξέρχονται πραγματικῶς ἀπὸ τὸν κλίβανον χορεύοντα καὶ κρατούμενα ἀπὸ τὰ χεράκια των.

Εἶνε, καθὼς εἶπεν ἡ μαμά, μὲ κεφάλι, μὲ χέρια, μὲ ποδάρια. Ἔχουν δέρμα λεῖον γυαλιστερόν. Εἶνε πέντε κουκλίτσαι ἀπὸ ζύμην.

— Τί εὐτυχία! Τί νόστιμοι ποῦ εἶνε! Τὰ παιδάκια πετοῦν ἀπὸ τὴν χαράν των.

Ἡ μαμὰ δίνει ἕνα εἰς τὴν Ἄνναν, ἕνα εἰς τὸν Νῖκον, ἕνα εἰς τὸν Γεωργάκην, ἕνα εἰς τὸν Λεωνίδαν, ἕνα εἰς τὸν Δημητράκην.

Ὁ μικρὸς Λεωνίδας καὶ ὁ Δημητράκης θέλουν νὰ ἰδοῦν ἂν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοὶ εἶνε τόσον καλοὶ ὅσον καὶ νόστιμοι. Τοὺς δοκιμάζουν λοιπὸν μὲ τὸ στόμα, ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη πολὺ ζεστοὶ καὶ καίεται ὀλίγον ἡ γλῶσσά των.

Ἡ Ἄννα, εἶνε μεγάλο κορίτσι εἶνε ὀκτὼ χρόνων. Προτιμᾷ νὰ φυλάξῃ τὸν ἀνθρωπάκον της, παρὰ νὰ τὸν φάγῃ. Τοῦ ἔδεσε εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα εὔμορφο οὐρανὶ κορδελάκι, ποὺ τὸ νοστιμίζει περισσότερον ἀκόμη, καὶ αὔριον ὅταν τὰ ἄλλα ἀδελφάκια δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἡ Ἄννα θὰ ἔχῃ ἀκόμη τὸν ἰδικόν της ἀνθρωπάκον.

***

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Αἱ κοῦκλαι τοῦ Ἐδισον.

Ὁ μέγας ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Ἐδισον κατεσκεύασε κούκλας, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἔθεσε μικρὸν φωνογράφον. Αἱ κοῦκλαι λοιπὸν αὐταὶ ὁμιλοῦν, καὶ τὰ εὐτυχῆ κοράσια ὅσα τὰς ἀπέκτησαν δὲν θὰ ἔχουν ἐνώπιόν των πλέον ἕνα ἄφωνον καὶ βωβὸν πλάσμα, ἀλλὰ θ' ἀκούουν μίαν γλυκεῖαν, παιδικὴν φωνήν.

— Καὶ τί λέγουν ἄρά γε αἱ κοῦκλαι αὐταί; θὰ μ'ἐρωτήσετε.

— Πολὺ ὡραῖα πράγματα, μικραί μου φίλαι· εἰς τὰ καλὰ κοριτσάκια λέγουν ποιηματάκια, εὐχάς, καὶ κανένα τραγουδάκι· ἀλλ' εἰς τὰ ἄτακτα, τὰ ἀκατάστατα κορίτσια λέγουν ἄλλου εἴδους λόγια· τὰ συμβουλεύουν, τὰ ἐπιπλήττουν, χονδρύνουν τὴν φωνήν των. Μοῦ εἶπαν δὲ ὅτι εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα ν' ἀκούῃ κανεὶς μίαν κοῦκλαν νὰ ἐπιπλήττῃ. Τὰ φιλότιμα κορίτσια δὲν ἔχουν φόβον νὰ πάρουν τέτοιες δυσάρεστες κοῦκλες, διότι οἱ γονεῖς των θὰ τοῖς δώσουν ἀπὸ τὰς πρώτας.

Ἄλλη ἐφεύρεσις τοῦ Ἐδισον.

Ὁ Ἐδισον ἐφεῦρεν ἓν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἀντὶ νὰ σημαίνῃ τὰς ὥρας τὰς φωνάζει μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν Μία! δύο! τρεῖς! καὶ τὰ λοιπά· ἀλλ' ὅταν εἶνε μεσημβρία δὲν φωνάζει δώδεκα! ἀλλά: *Ὀρίστε 'ς τὸ τραπέζι!*

Καὶ ἄλλην εὐφυεστάτην ἐπινόησιν ἔκαμεν ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς κατεσκεύασε μίαν γυναικείαν μορφήν, ἡ ὁποία ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου χασμᾶται καὶ μέσα εἰς τὸ χασμούρημά της λέγει: Καλὴ νύκτα κυρίαι, καὶ κύριοι, ὥρα γιὰ ὕπνο!»

Ἡ φύσις μάγος.

Τὰ ὡραῖα ῥόδα, τὰ πολύχρωμα ῥόδα, τὰ εὐωδιῶντα ῥόδα, καὶ ἡ ἄλλη πληθὺς τῶν ἀνθέων εἰξεύρετε πόθεν γεννᾶται; Ἐξ ἀχρόου χυμοῦ! Ἐπὶ τοῦ κορμοῦ γεννᾶται κομβίον τι μεγεθυνόμενον ὁλονὲν ἐκ τοῦ ὑγροῦ τὸ ὁποῖον τὸ στέλεχος τῷ ἀποστέλλει· τὸ κομβίον αὐξάνει, διαρρήγνυται καὶ ἐξ αὐτοῦ γεννῶνται, ὑποθέσωμεν, τὰ ῥόδα. Τὸ ὑγρὸν αὐτό, ὁ χυμὸς αὐτὸς πῶς μεταδίδει εἰς τὰ πέταλα τοῦ ῥόδου τὰ τόσον ὡραῖά του χρώματα, πῶς τὸ μετατρέπει εἰς βελούδινον κόκκινον, εἰς κίτρινον, πῶς τὸ κάμνει λευκόν, ἢ πῶς τὸ χρωματίζει ῥοδινὸν ὡσὰν τὴν πολυαγαπημένην σας ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ; Οἱ φυσικοὶ λέγουν ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου θλώμενον ὑπὸ τοῦ χυμοῦ αὐτοῦ, γίνεται τὸ αἴτιον τῶν ὡραίων τῶν μαγευτικῶν ἀποχρώσεων. Ἡ φύσις ὅμως ὡς ὁ πλέον φημισμένος μάγος ἐνεργεῖ τὰ πάντα διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὕτως ὁ ἄχρους αὐτὸς χυμὸς ὁ φθάνων εἰς τὰ φύλλα διὰ μικροσκοπικῶν, ἀοράτων σωλήνων, χρωματίζει αὐτὰ παντοιοτρόπως ἐνῷ ἐνδύει τὸ φύλλωμα διὰ τοῦ ὡραίου πρασίνου φορέματος.

Σοφὰ λόγια.

Ὁ ἀγαπῶν νὰ κακολογῇ εἶνε ἄνθρωπος προστυχος καὶ μέτριος τὸν νοῦν, ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ κακολογῇ ἡ ἀφυΐα του. Ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνικανότητά του προσπαθεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλειπούσας ἀρετὰς ἀμφισβητῶν τὰς τῶν ἄλλων.

Δύο πράγματα εἶνε ἀχώριστα ἀπὸ τὸ ψεῦδος: πολλαὶ ὑποσχέσεις καὶ πολλαὶ προφάσεις.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» χάριν εὐρυτέρας διαδόσεως ἐπωλήθη ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πρὸς 10 λεπτὰ ἀντὶ τῆς συνήθους τιμῆς αὐτοῦ τῶν 25 λεπτῶν.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαιρίας ἠγόρασε διὰ μιᾶς 24 ἀντίτυπα.

— Τί θὰ τὰ κάμῃς, Κουφιοκεφαλάκη, τόσα φύλλα, τὸν ἐρωτᾷ εἰς φίλος του.

— Πάρε καὶ σὺ 24 καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς.

— Μὰ γιατί;

— Νά, δὲν βλέπεις; τὰ ἄλλα φύλλα θὰ πωλοῦνται 25 λεπτά, λοιπὸν ἂν δώσῃς τώρα 2,40 παίρνεις ὅσα φύλλα θὰ πάρῃς ὅλο τὸ χρόνο μὲ ἓξ δραχμάς. Κατάλαβες τώρα; κερδίζεις τρεῖς κ' ἑξῆντα!

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Διαβάτου.

*

Ἡ Λιλὴ ἡ ὁποία μόλις εἶνε τεσσάρων ἐτῶν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν κῆπον μὲ φορέματα καταλασπωμένα.

— Ἀ! Λιλή! Λιλή! τί φορέματα εἶνε αὐτά; δὲν εἶνε μία ὥρα ποῦ σ' τὰ 'φάρεσα καὶ ἰδὲς πῶς τὰ 'λέρωσες! Δὲν βλέπεις αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι ποῦ εἶνε ἐπάνω 'ς τὸ μεγάλο ὡρολόγι πῶς εἶνε πάντοτε καθαρό; Πῶς δὲν λερώνεται αὐτό.

Ἡ Λιλὴ σκέπτεται πρὸς στιγμήν.

— Μὰ δὲν εἶνε δύσκολο, μαμά, νὰ εἶνε κανεὶς καθαρὸς ὅταν εἶνε ἀπὸ χρυσάφι καμωμένος!

Βοτάλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τῆς Λίμνης.

*

Ὁ Μπεμπὲς ἀκούει τὸν προγυμναστὴν τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ παραδίδῃ εἰς αὐτὸν περὶ τοῦ πότε δύο τρίγωνα εἶνε ἴσα.

— Μαμά, ἀναφωνεῖ ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ προγυμναστής, αὐτὸς δὲν εἶνε δάσκαλος, εἶνε ζαχαροπλάστης.

— Πόθεν τὸ ἐννοεῖς, Μπεμπέ;

— Γιατί ὅλο γιὰ τρίγωνα 'μιλοῦσε!

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Ὀρέων.

*

— Μαμά, ἠρώτα ὁ μικρὸς Ἀλέκος, διατί δημοσιεύουν πάντοτε τὴ φωτογραφία καὶ τὴ βιογραφία τῶν σπουδαίων ἀνθρώπων ἀφοῦ πεθάνουν καὶ ὄχι ὅταν γεννηθοῦν;

Βοτάλη ὑπὸ τῆς Παχομένης Κρήτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ πουλάκι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σας, νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαράν της, διότι οἱ φίλοι της ἐφέτος τὴν ἐδέχθησαν μὲ περισσοτέραν ἀγάπην ἀπὸ ἄλλοτε, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, μὲ ἕνα γλυκὸ λογάκι ὁ ἕνας, μὲ ἕνα ζαχαρένιο φίλημα ἡ ἄλλη. Κ' ἐπῆρα θάρρος καὶ γελαστὴ γελαστὴ ἐβγῆκα εἰς τὰς ὁδούς, νὰ μὲ γνωρίσουν ὅσοι δὲν μὲ εἶξευραν καὶ δὲν εὑρέθη ἄνθρωπος νὰ μὴ ζητήσῃ τὴν γνωριμίαν μου. Οἱ ἀκούραστοι ἐφημεριδοπῶλαι δὲν ἐπρόφθαναν νὰ μοιράζουν τὰ φύλλα μου καὶ οἱ ἀγοραστὰ ἐνεθουσιάζοντο, ἐνεπνέοντο, καὶ ἔλαβα γράμματα, γράμματα, ἄπειρα, ποῦ δὲν χωρεῖ σήμερον τὸ φύλλον μου νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλα, θὰ ἀπαντήσω ὅμως εἰς τὸ ἑπόμενον καὶ ἂς μὴ ἀνησυχήσῃ κανεὶς ἂν δὲν ἴδῃ σήμερον τὸ ὄνομά του.

Ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα, ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα ποῦ ἔλαβα εἶνε τὸ γραμματάκι τῆς *Μπιρμπίρας*. Ἴσως δὲν σᾶς φανῇ τόσον καλλιτεχνικὸν τὸ ψευδώνυμόν της, ἀλλ' ἔχει δι' αὐτήν, ὡς μοὶ γράφει, ἀναμνήσεις τρυφεράς, ἐπειδὴ ὁ πόππος της ὅταν τὴν ἐχόρευεν εἰς τὰ γόνατά του τὴν ὠνόμαζε μπιρμπίραν, διότι τὸ στόμα της ἤθελε βασιλικὰ ἔξοδα διὰ νὰ κλείσῃ. Ἀκούσατε λοιπὸν τί μοῦ γράφει ἡ *Μπιρμπίρα* καὶ ἂν μπορέσετε μὴ συγκινηθῆτε:

«Ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.

«Ἤμην πολὺ μικρὰ ὅταν σ' ἐγνώρισα, καὶ τὰ πρῶτά σου γράμματα τὰ ἔμαθα εἰς τὰς ὡραίας σου σελίδα. Ἐπὶ 6 ἔτη κατὰ σειρὰν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς σου ἡ οἰκογένειά μας, ἂν καὶ εἰς μίαν μακρυνὴν ἄκραν τῆς Μαύρης θαλάσσης, σὲ εἶχε ἀληθινὸ πουλάκι ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ μᾶς ἔφερε εἰς τὸ ράμφος του ὀλίγο Ἑλληνισμό, ὀλίγη ἐλεύθερη πατρίδα, ἕνα κῦμα τῆς Σαλαμῖνος.

«Οἱ 6 πρῶτοι τόμοι σου ἔγειναν τὸ μικρό μας Εὐαγγέλιο. Ἔπειτα ὅμως ἦλθαν χρόνια ἀτυχῆ διὰ τὴν οἰκογένειάν μας καὶ ἐστερήθημεν τὴν γλυκειά σου συντροφιά.

«Εὑρισκόμεθα τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ σπουδάσωμεν. Δὲν θὰ σοῦ εἴπω τί ὑπεφέραμεν ἕως ὅτου κατορθώσῃ καὶ εὕρῃ μίαν θέσιν ὁ πατέρας, διότι, δὲν εἶνε δυνατὸν βέβαια νὰ μὴ τὸ ἐνόησες, δὲν πλέον μέσα εἰς τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ περιττόν.

«Τὸ τάλληρον ποῦ μοῦ ἐχρειάζετο διὰ τὴν συνδρομήν σου, νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, δὲν εἰμπόρεσα νὰ τὸ ἐξαικονομήσω καὶ ἀπὸ τὸ οἰκογενειακόν μας ταμεῖον ποτὲ δὲν ἐπερίσσευσε. Τώρα ὅμως ὅπου ἀπεφάσισες νὰ βγαίνῃς καὶ λιγάκι 'ς τὸ δρόμο νὰ ἰδῇς τί γίνονται καὶ ἐκεῖνοι ποῦ σὲ ἐπεθύμησαν, ἀλλὰ μόνον 50 λεπτὰ ἔχουν τὸν μῆνα διὰ νὰ σὲ φιλοξενοῦν, τώρα λοιπὸν σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶμαι ἡ πλέον τακτικὴ ἀπὸ τὰς τακτικωτέρας σου ἀναγνωστρίας.

«Πεύρω ὅτι εἶσαι καλή, καὶ ἂν δὲν μοῦ ἀπαντήσῃς ἀκόμη, θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σὲ τρώγω (μὴ φοβᾶσαι, δὲν εἶμαι ἀνθρωποφάγος) καὶ νὰ σὲ ἀγαπῶ

«Σὲ φιλῶ, ΜΠΙΡΜΠΙΡΑ ἐτῶν 12.»

Καὶ ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε καὶ θὰ σὲ θεωρῶ φίλην μου, καλή μου *Μπιρμπίρα*,

Καλῶς μᾶς ὥρισες, *Ἀκακία*, μὲ τὸ νέον ἔτος. Τί καλὰ θὰ μᾶς φέρῃς; Εὐφυεῖς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐπιτυχῆ παιδικὰ πνεύματα; Δί';

Καὶ ποῖος, φίλε, *Θεμ. Χριστοφίδη*, δὲν ἠσθένησεν ἐφέτος; εὐτυχῶς εἰς τοὺς πολλοὺς ἦτον περαστικὴ ἡ ἀσθένεια.

Ὅσα φύλλα χρειάζεσαι, *Κυπριακὲ Ἀστήρ*; εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου. Τιμᾶται ἕκαστον 25 λεπτά.

Μὴ λησμονήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, *Ἀγγελιοφόρος Περιστερά*. Γράφε μου τακτικά, διότι ἄλλως θὰ νομίσω ὅτι ἀσθενεῖς καὶ θὰ λυπηθῶ πολύ.

Ἀκοῦς ἐκεῖ ἕνα! καὶ δύο τρυφερὰ καὶ γλυκὰ φιλάκια, φιλτάτη *Πάϊχουσα Κρήτη*. Καὶ ἂν ἀληθεύῃ πῶς μετὰ τὸ τσίγκρισμα ἡ φιλία εἶνε στενωτέρα καὶ πιστοτέρα, συλλογίζομαι τί ἀγάπη θὰ μᾶς συνδέσῃ. Ἔστειλα ἠλεγραφικῶς τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸ πουλάκι μου. Ἀλήθεια σοῦ φαίνομαι σὰν ἕνα πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅσον περισσότερον ἔχεις τόσον περισσότερον θέλεις; Ἄλλα καὶ ἄλλοι πολλοὶ μοὶ ἔγραψαν ὅσα σὺ γράφεις. «Διαβάζω γρήγορα γρήγορα τὸ φύλλον σου καὶ ἔπειτα ἀρχίζω νὰ λογαριάζω τὰς ἡμέρας διὰ νὰ ἰδῶ μετὰ πόσον καιρὸν θὰ τυπωθῇ τὸ ἄλλο· ὥστε οὔτε πρὶν οὔτε ἀφοῦ ἔβγῃς εἶμαι εὐχαριστημένη.» Ἀπὸ τὰ τετράστιχά σου μ' ἀρέσουν τὸ α' καὶ τὸ δ', ἀλλὰ καὶ τὸ β' τάχα δὲν μ' ἀρέσει;

Τί διαφέρει, φίλε μου, *Κάλχα*, ἐρωτᾷς, ὁ λεξίγριφος τοῦ στοιχειογρίφου καὶ τοῦ συλλαβογρίφου; Θὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργεια σου προσεχέστατα διὰ τῆς δημοσιεύσεως ὁδηγιῶν πρὸς λύσιν καὶ σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων. Εἰς τὰς λύσεις σου, φαίνεται, δὲν θὰ ἐσημείωνες τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας σου καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἔγινε τὸ λάθος.

Δεκτὸν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὸ *Ἀγνὸν Γριαντάφυλλον* καὶ περιμένω ἀγνὰ γραμματάκια του.

Ἄλλο ψευδώνυμον, φίλε Δ. Δ. Κ τὸν *Ῥῆγας Φεραῖος* ἔχει ἄλλος μου φίλος πρὸ πολλοῦ πολλοῦ καιροῦ.

Ὡραῖα καὶ τρυφερὰ τὰ γραμματάκια σας, *Ἐργάνη Ἀθηνᾶ* καὶ *Φιλόπατρι Ἴων*. Θὰ σᾶς ἐκπλήξω ἰφέτος μὲ τὰ νέα μου, μὲ τὰ περίεργα, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς διηγηθῶ. Σᾶς εὐχαριστῶ δὲ ἐκ καρδίας διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργείας σας, καὶ δι' ὅσας ἀκόμη μέλλετε νὰ κάμετε.

Ἄδικα τὰ παράπονα σου, *Τέκνον τῶν Ὀρέων*. Εἰς τὸ φύλλον τῆς 15 Δεκεμβρίου σοὶ ἀπήντησα ἐκτενέστατα. Εἶπα καὶ ἄλλατε, ἐγὼ τοὺς φίλους μου δὲν τοὺς λησμονῶ, οὔτε κάμνω ἐξαιρέσεις μεταξὺ αὐτῶν.

Χρόνια καὶ καιροὶ ἐπέρασαν ἕως οὗ λάβω ἐπιστολήν σου, προσφιλὴς *Μυρουσία*, μὲ κατεμάγευσε τὸ γραμματάκι σου, καὶ ἐκλεκτὰ εἶνε ὅλα τὰ ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνεις, πλήρη ποιήσεως καὶ θελγήτρου· ὁποιο θέλεις διάλεξε. Ἀσπασμοὺς εἰς τὴν *Κελαδίστραν* καὶ περαστικὰ εἰς τὸν μπαμπᾶ σου ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του.

Πᾶν ὅ,τι μοῦ στέλλεις, ἀγαπητὲ *Βαρσουδαίη* τὸ λαμβάνω· μὴ ἀνησυχῇς λοιπόν.

Οἱ ἔπαινοι τοὺς ὁποίους ἤκουσες περὶ τῆς «Διαπλάσεως», νέε μου φίλε, Δ. Ζ. καὶ μόνος σου τώρα θὰ ἰδῇς πόσον δίκαιοι ἦσαν. Τὸ ψευδώνυμον Ἀθῶος Παῖς, τὸ προτιμῶ.

Περὶ τῆς τιμῆς τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως» ἰδὲ εἰς τὸ ἐξώφυλλον, φίλε Χ. Σαράντη.

Δὲν τὸ ἐπερίμενα ποτὲ αὐτό, *Φοῖν. Σῆ*. Ἀπὸ τεμπελιὰ δὲν μοῦ ἔγραφες! Δὲν τὸ ἐπερίμενα, ὄχι! Ἀλλὰ πάλιν ἀφοῦ ὁμολογεῖς τὸ σφάλμα σου, καλά, σὲ συγχωρῶ. Ἴλησέ μου τὸν *Στρατηγόν* μοῦ ἤρεσαν ὑπερβολικὰ αἱ εἰκόνες του· καὶ σὺ τώρα γράφε μου τακτικὰ καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὴν ἰδίαν λέξιν.

Ἀφοῦ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἦτο ὑπὸ πνευματικὴν ἄσκησιν, βεβαίως ἀνήκει εἰς ἄλλον. Ἐκλεξον λοιπὸν νέον, καὶ ὑπ' αὐτὸ γράφε μου, συχνά, φιλτάτη *Ἐλένη Μακρέ*, τέτοια εὔμορφα καὶ χαριτωμένα γραμματάκια.

Ἐξυπνότατον καὶ γεμάτο χάρι τὸ γραμματάκι σου, *Μυρομμάτα*, πόσον μ' εὐχαρίστησε, δὲν ξεύρεις. Γράφε μου λοιπὸν συχνὰ νὰ μὲ χαροποιῇς τόσον, καὶ μὴ βρίσκῃς τόσας προφάσεις.

Πολὺ καλά, *Ὑάκινθε*, νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερον καὶ κάπως περισσότερα. Γράφε μου, νὰ συνειθίζῃς νὰ ἐκθέτῃς τὰς ἰδέας σου, νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου]

27. Συλλαβόγριφος.

Τί φόβος! τί τρεμούλιασμα! καὶ ταραχὴ ὁποία
Ὁ κόσμος ὁ ταλαίπωρος ὁπόταν μὲ ἰδῇ!
Καὶ ὅμως ἀπὸ τέσσαρα συνίσταμαι στοιχεῖα
Καὶ ἕνα μέσ' 'ς τὴ μέση των, ἕνα μικράκι Δή.

Ἐστάλη ὑπὸ Παντολέοντος Ἀ. Λύρη.

28. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα τὸ πρῶτόν μου ἐστί, γράμμα τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ ἄνθρωπος δὲν γίνεται χωρὶς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Ὀρέων.

29. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας ἀπαντῶμαι·
Ἄνευ κεφαλῆς τὴν νύκτα εἰς τὸν οὐρανὸν πλανῶμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

30. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε χῖ καὶ βάλε μῦ,
Καὶ θὰ 'δῆς εἰς τὴ στιγμὴ
Τὸ κουλουριασμένο χέλι
Τί φαγεῖ νὰ γίνῃ μέλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρ. Ε.

31. Στοιχειόγριφος.

Τοῦ Αἰγαίου εἶμαι νῆσος, ἂν ἓν γράμμα μου ἀλλάξῃς,
Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ πέσω καὶ θὰ πλέω· μὴ τρομάξῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου τῆς Ἐυστίας.

32. Ἀναγραμματισμός.

Τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα ζητῶν θὰ μ' ἀπαντήσῃς·
Τρεῖς μῆνας δὲ κατ' ἔτος ζῶ, ἂν μ' ἀναγραματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Λ. Μαυρουδίνη.

33. Μωσαϊκόν.

Εἴχαμε μιὰ ῥοδακινιὰ
Καὶ μιὰ καλὴ πορτοκαλιὰ
Καὶ φουντωμένη ἀπιδιὰ
Καὶ μιὰ πεντάμορφη ἐλιά·
Κ' ἐπῆρ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ λιγάκι
Κ' ἓν ἄλλο ἔκαμα δενδράκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλάκη.

34. Αἴνιγμα δημῶδες.

Ἄσπρο εἶνε τὸ χωράφι
Καὶ μελαγχροινὸς ὁ σπόρος.
Καὶ 'μιλεῖ καὶ συντυχαίνει
Σὰν ἐκεῖνον ποῦ τὸ σπέρνει.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλ. Γ. Σαράντη.

35. Τρέγωνον.

1. Ἥρως σπουδαῖος· ἤκμασα εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους.
2. Μέλας ἐγὼ καὶ ζοφερός.
3. Βιβλία, ξύλα ἔφθειρα καὶ φθείρω τόσον δὰ μικρός.
4. Ἐν χρήσει σύνδεσμος ἐγὼ καὶ νῦν κ' εἰς τοὺς προγόνους.
5. Ἐγὼ 'ς τὸν κόσμον κατοικῶ, εἰς τὰν λαὸν ἐπίσης,
Καὶ ἂν ὁ κόσμος μ' ἀπωθῇ, ἰσὺ μὴ μὲ μισήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σώφρονος Γιοῦ.

36. Ῥόμβος.

Εἰς τὸν ἀσκὸν εὑρίσκεται πρῶτον καὶ τελευταῖον.
Μὴ ἐμπιστεύου εἰς ἐμέ, φίλον ποτὲ δὲν ἔχω.
Παντὸ, ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν ὡς κύριος κατέχω.
Ἂν εἶσαι σὺ τὸ κεντρικόν, μὴ ὁμιλήσῃς πλέον,
Σὲ προσκαλεῖ τὸ πήδημα, ἐλθὲ ἐὰν τολμήσῃς.
Προφύλαττε τὰ ροῦχά σου, πτωχὸς θὰ καταντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

37—39. Μεταμορφώσεις.

[Περὶ τοῦ τρόπου τῆς λύσεως τῶν μεταμορφάσεων ἴδ. Τόμ. 16. σελ. 112.]

Α') Ἡ *Ἴρις* δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Μῆλον*.
Β') Τὸ *κῆτος* δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *φάρος*.
Γ') Ἡ *Ἠώς* δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Μάτη*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπρεύτου Σκανδάλου.

40. Παίγνιον.

Τοποθετουμένων δώδεκα πεσσῶν τοῦ δομινοῦ κατὰ τὸν κάτωθι τρόπον σχηματίζονται τρεῖς ὁπαὶ Α, Β, C.

Πῶς εἶνε δυνατὸν ἐγγίζοντες ἕνα μόνον πεσσὸν νὰ σχηματίσετε πέντε ὁπὰς ἀντὶ τῶν ὑπαρχουσῶν τριῶν;

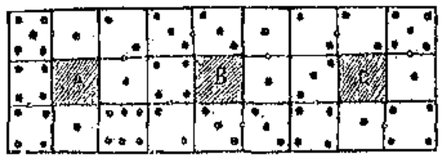

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νιρᾶιδας τῆς Λίμνης.

41—45. Κεκρυμμένα ὀνόματα κορασίων.

α') Ἄπειροι νῆσοι ἀποτελοῦσι τὴν Ὠκεανίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος.

β') Μὴ ἔχε τὴν συνήθειαν νὰ ἀποκόπτῃς διὰ τῶν ὀδόντων τοὺς ὄνυχας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλωσσοῦς.

γ') Ὁ Βόλγας εἶνε ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ρωσσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας τῶν Κρητῶν.

44. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ δὲν δύναται νὰ βρέχῃ ἀδιακόπως δύο ἡμέρας;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθάνας Πιριστερᾶς.

45. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον πρᾶγμα εἶνε συγχρόνως πρῶτον καὶ τέταρτον;

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Ι. Μπότσαρη.

46. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Μούσης.

1. Ἔντομον ἐργατικόν. 2. Γυνὴ δι' ἣν μέγας πόλεμος ἐγένετο. 3. Μουσικὸν ὄργανον. 4. Ζῷον. 5. Ἀρχαῖος ποιητής. 6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7. Θεὸς τῆς Μυθολογίας. 8. Μέγας ποταμός. 9. Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαλαινίδος.

47. Συλλαβικὴ μεσοστοιχίς.

Αἱ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητουμένων λέξεων συλλαβαὶ ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Εὐρώπης.

1. Κράτος. 2. Κάτοικος ἀρχαίου ἐνδόξου βασιλείου. 3. Οὐράνιον σῶμα. 4. Κάλυμμα περικὸν τῆς κεφαλῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

48. Γρῖφος.

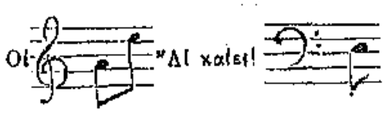

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1889 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

182. Λευκάς, λευκή. — 183. Πλαγγών, ἀγκών. — 184. Ὕμνος, ὕπνος. — 185. Λιμήν, λίμνη. — 186. Ὄρνις καὶ ὠόν. — 187. Ἠ ἠχώ. — 188. Ἀετός.—

189.
Α
Α Ν Α
Α Γ Α Π Ω
Α Ν Α Ξ Ι Ο Σ
Α Π Ι Ο Ν
Ω Ο Ν
Σ

—190. Ε, Ν, Α.—191. Ἠγόρασε δώδεκα πήχεις. — 192. Νυκτὶ βαήν, νυκτὶ βουλὴν Νυκτὶ τὴν νίκην δίδου.

—193-197. Α'.) Πηνειός. Β'.) Μεσσηνία· Γ'.) Παρθένιον. Δ'.) Κλείσοβα· Ε'.) Σαρωνικός. —

198-202. Προσθέτοντες τὸ γράμμα ι σχηματίζομεν τὰς λέξεις: Εἶρα, μαῖα, κόραι, Μαρία, αἶνος. — 203. ΚΛΕΟ. ΜΕΝΗΣ (1. Κίσσα. 2. Λέων. 3. Ἐάν. 4. Ὄναγρος. 5. Μαραθών. 6. Ἔλαφος. 7. Ναυσικάα. 8. Ἡρακλῆς. 9. Σαλαμίς. — 204. ΖΕΥΣ, ΑΡΗΣ (1. ΖήτΑ. 2. ΈαΡ. 3. ΥλακΗ. 4. ΣάμοΣ).

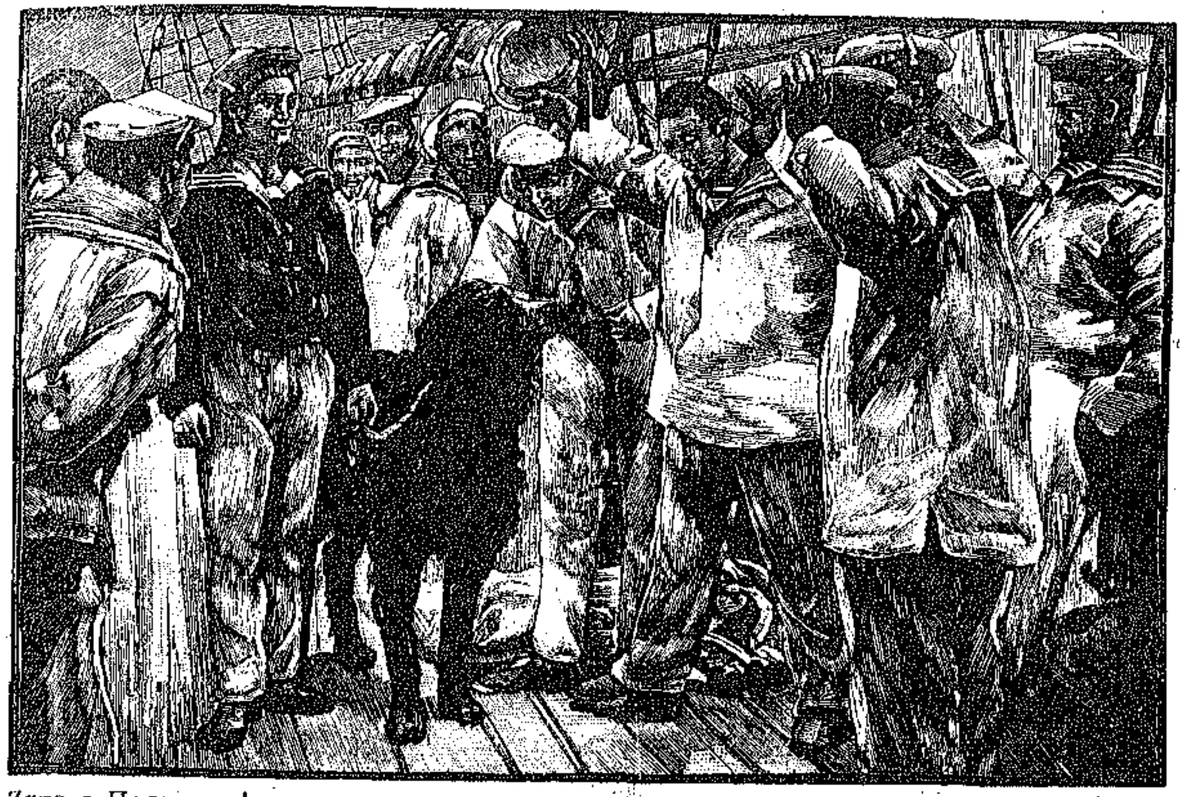

«ΖΗΤΩ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ! ΑΝΕΦΩΝΗΣΑΝ ΟΙ ΝΑΥΤΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΥΒΟΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝΤΑ ΤΟΝ ΚΥΝΑ» (Σελ. 36)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 17]

Τὴν ἱστορίαν του ἐξιδιηγεῖτο ὁ Ὑβὼν μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐνώπιον τοῦ ἱερέως τοῦ πλοίου, τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Ρουστάνου, τοῦ κ. Λεστούρη, καὶ ἄλλων τινῶν. Ὁ ἰατρὸς εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ παιδίον νὰ σηκωθῇ ἐκ τῆς κλίνης. Ὁ Πλοίαρχος ἦτο κατακεκλιμένος πλησίον του, κρατῶν τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν του, τῶν ὁποίων ὁ εἷς ἔφερεν ἐπίδεσμον. Ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος ἦτο τετραυματισμένος καὶ τὸ τραῦμα ἦτο βαθύ. Κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ εἰς τὸ θεραπευτήριον, ὅτε ἤρχετο ἡ σειρὰ τοῦ κυνὸς παρουσιάζε καὶ αὐτὸς τὸν πόδα του! Ἀφ' οὗ δ' ἐτελείωνεν ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ θεραπεία ὁ Πλοίαρχος ἔλειχεν εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ, ὅστις πολὺ εὐχαριστεῖτο ἐκ τούτου.

Ὅτε παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κυβερνήτου ὁ Ὑβὼν κατ' ἀρχὰς ἔδειξε μεγάλην συστολήν· ἀλλ' ὁ κύριος Λεστούρης, ὅστις ἦτο παρὼν τὸν ἐνεθάρρυνε, καὶ τότε τὸ παιδίον ἐξέφρασε θερμῶς τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν σωτηρίαν του. Κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ οἱ ναῦται ἔδωκαν εἰς τὸ παιδίον μίαν ναυτικὴν στολήν, ἡ ὁποία τῷ ἐπήγαινε θαυμάσια.

Τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, τὴν ἑσπέραν ὁ κυβερνήτης εἶπεν εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς ὅτι σπανίως εἶδε τόσον ἐκφραστικὴν καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν.

Αὐτὸ ἐφρόνει καὶ ὁ κ. Λεστούρης.

Εἰς τοῦτον ἐξέφραζεν ὁ Ὑβὼν ἄνευ ἀμηχανίας καὶ στενοχωρίας τὴν εὐγνωμοσύνην του. Μετ' αὐτοῦ συνδιελέγετο ἐλευθέρως. Τῷ ὡμίλει περὶ τῆς μητρός του, περὶ τῆς πατρίδος του, περὶ τοῦ πόθου τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ σπουδάσῃ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἠσθάνετο ὁσημέραι περισσότερον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ παιδίου, καὶ ἐξεπλήττετο βλέπων τόσον εὐγενῆ αἰσθήματα ἐν τῷ υἱῷ τοῦ ἁλιέως.

Ὁ κ. Λεστούρης προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸ παιδίον· καὶ προσδιώρισε τὰς ἐργασίας τὰς

ὁποίας ὤφειλε νὰ κάμῃ. Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐπεδόθη ὁ Ὑβὼν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν στοιχειωδῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς ἱστορίας. Εἰς δὲ πρωρεύς, ἔμπειρος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐδίδασκεν εἰς αὐτόν, κατ' ἐντολὴν τοῦ κ. Λεστούρη, θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὰ τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ φρεγὰς δὲν προσωρμίσθη εἰς τὴν νῆσον Μαρτινίκαν, διότι ἐκεῖ εἶχεν ἐνσκήψῃ δεινὴ ἐπιδημία· ἀφῆκαν τὰ ἔγγραφα καὶ τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν των μέχρι Χαβάνης· ἀλλ' ἐκεῖ οὐδὲν ἐμπορικὸν πλοῖον εὑρίσκετο διευθυνόμενον εἰς Γαλλίαν, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιβιβάσουν τὸ παιδίον ὅπως τὸ ἀποστείλωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὁ Ὑβὼν ἦτο κατευχαριστημένος ἐκ τῆς ἀναβολῆς ταύτης, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου μέχρις ὅτου φθάσωσιν εἰς Ρίον Ἰανέϊρον. Εἶχε γράψῃ μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα του ὅπως τὴν καθησυχάσῃ, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εἶχεν ἀπολεσθῆ.

Ὁ Ὑβὼν ἠσθάνετο ἀληθῆ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν σωτῆρά του, πράγματι δὲ ὁ Ἰωάννης Λεστούρης ἦτο ἄξιος πάσης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Ὁ Ἰωάννης (οὕτω θὰ ὀνομάζωμεν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ χάριν συντομίας) ἀνετράφη μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔπεσεν ἐνδόξως ἐπὶ τοῦ παιδίου τῆς μάχης, ἡ δὲ μήτηρ του μείνασα χήρα, συνεκέντρωσεν ὅλην τὴν στοργήν της εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἀδελφήν του, μικροτέραν αὐτοῦ κατά τινα ἔτη. Ὁ Ἰωάννης ἠγάπα τὴν θάλασσαν μὲ ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τὰς σκληραγωγίας της, καὶ ἐγένετο ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ μετὰ σπουδὰς ἀρίστας.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο τύπος ἀξιωματικοῦ, ἡ πεῖρα καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας του ἐδίδαξαν αὐτὸν νὰ εἶνε ἐπιεικής, νὰ παρέχῃ πάντοτε τὸ καλὸν παράδειγμα. Ἐβοήθει δὲ προθύμως τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῆς βοηθείας του· διὰ τοῦτο ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ τὸν ἐξετίμων καὶ τὸν ἠγάπων, οἱ δὲ ναῦται ἠδύναντο κυριολεκτικῶς νὰ πέσωσιν εἰς τὸ πῦρ χάριν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶχε βαθμὸν ὑποπλοιάρχου ὁ Ἰωάννης.

Μετὰ μικρὰν διαμονὴν εἰς τὴν Χαβάναν ἡ φρεγὰς ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν της. Ἐπανελήφθησαν τὰ μαθήματα, αἱ δὲ ἔκτακτοι τοῦ παιδίου πρόοδοι ἐκίνουν εἰς ἔκπληξιν τὸν προστάτην αὐτοῦ. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου εἶπεν ὁ Ἰωάννης:

— Οὐδέποτε ἕως τώρα συνήντησα τοιαύτην εὐφυΐαν· ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ τοῦ παιδίου εἶνε κάτι ἔκτακτον ὅπως καὶ ἡ μνήμη του· μανθάνει μὲ ἀπερίγραπτον εὐκολίαν, ὅ,τι δ' ἔμαθεν ἅπαξ δὲν τὸ λησμονεῖ ποτέ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ρουστάνος εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ προσέτι ἔχει καὶ χαρακτῆρα εὐθὺν καὶ τίμιον. Εἶνε ἁμαρτία νὰ καταδικασθῇ αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ γίνῃ ἀργότερα ἁπλοῦς ναύτης. Δὲν θὰ τοῦ ὠφελήσουν διόλου ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματά του, ἴσως μάλιστα γίνουν καὶ αἰτία νὰ ὑποφέρῃ πολλὰς πικρίας.

— Ἂν ἦτο μόνον δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἴσως ἠμποροῦσε κανεὶς μὲ κάποιας θυσίας νὰ τὸ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν ναυτικὴν σχολήν, ἀλλὰ δυστυχῶς μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος.

— Ὤ, εἶπεν ὁ ἀρχιμανδρίτης ἠξεύρω πολὺ καλὰ ποῖος θὰ ἔκαμνε τὰς ἀπαιτουμένας θυσίας.

Καὶ ἐγέλασε, καὶ ὁ Ἰωάννης δ' ἐγέλασε, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ κ. Λεστούρης ἦτο συνειθισμένος εἰς τοιαύτας θυσίας ὑπὲρ εὐγενῶν σκοπῶν. Ἔπραττε δὲ ταύτας ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ κομπασμοῦ μὲ ἀληθῆ καὶ μεγαλόψυχον αὐτοπάρνησιν διότι τὸ βαλάντιόν του δὲν ἦτο πάντοτε βαρύ. Τὴν πατρικήν του κληρονομίαν εἶχε δωρήσῃ ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν ἀδελφήν του διὰ νὰ διπλασιασθῇ ἡ προίξ της καὶ ἀποκατασταθῇ εὐκολώτερον καὶ καλλίτερον.

Πολλάκις συνεσκέφθη ὁ ἀρχιμανδρίτης μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἰωσίκη.

Εἰς Ρίον Ἰανέϊρον, ἐπληροφορήθη ὁ κυβερνήτης ὅτι ἐν ἐμπορικὸν τριΐστιον ἀτμόπλοιον ἦτο ἕτοιμον νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ πρόξενος λαβὼν γνῶσιν τοῦ πράγματος ἐνήργησε τὰ δέοντα παρὰ τῷ πλοιάρχῳ ἐκείνου ὅπως παραλάβῃ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τὸν Ὑβόνα καὶ τὸν Πλοίαρχον.

Ὁ Ὑβὼν σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος συνεσκεύαζε τὰ πράγματά του ὅπως τὴν ἐπαύριον ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ προστάτης του ἔμαθεν ὅτι ὁ ὕπαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐκείνου ἀτμοπλοίου ἦτο μέθυσος καὶ ἐλεεινὸς ἄνθρωπος. Ἡ εἴδησις αὕτη ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν τὸν Ἰωάννην.

Τὴν ἑσπέραν, ἐν ᾧ ἐδείπνει μετὰ τοῦ κυβερνήτου ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀνησυχίαν του. Ὁ δὲ κυβερνήτης ἀπήντησεν ἀμέσως:

— Ἂς τὸ κρατήσωμεν τὸ παιδί· βλέπω ὅτι ὁ ἀρχιμανδρίτης μας εἶνε δυσηρεστημένος ποῦ φεύγει. Ἀργότερα εὑρίσκομεν κατάλληλον περίστασιν, καὶ τὸ στέλλομεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἰς τοὺς πίνακα τοῦ πληρώματος τῆς Ἀθηνᾶς θ' ἀναφέρεται ὡς ὑπηρέτης τοῦ διαμερίσματος τῶν δοκίμων ἀλλὰ δὲν θὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν. Εἶσθε εὐχαριστημένοι;

Ὁ ἀρχιμανδρίτης καὶ ὁ Ἰωάννης ηὐχαρίστησαν θερμότατα τὸν κυβερνήτην.

Ὅτε ὁ Ὑβὼν ἔμαθε τὴν εὐχάριστον εἴδησιν ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν χαράν του. Ἀλλ' ἡ κατάστασις δὲν ἦτο τόσον εὐχάριστος ὅσον ἐνόμιζεν. Ὁ κυβερνήτης δὲν ἤθελε νὰ κρατήσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸν

Πλοίαρχον· ἦτο φαίνεται πολὺ ζωηρός· δύο ἢ τρεῖς φορὰς παίζων μετὰ τῶν δοκίμων ὥρμησεν ἐπὶ τῶν διαβαινόντων ἀξιωματικῶν, μίαν φορὰν δ' ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἕνα ἀνώτερον ἀξιωματικόν. Τέλος ἀπεφασίσθη ν' ἀποπεμφθῇ ἐκ τοῦ πλοίου.

Ἑσπέραν τινὰ ὁ Ἰωάννης εἶπεν εἰς τὸν Ὑβόνα ὅτι ὁ Πλοίαρχος ἐπωλήθη· ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος! Ὁ Ἰωάννης ἐφαίνετο τεθλιμμένος σχεδὸν ὅσον καὶ ὁ Ὑβών. Ὁ ἀγοραστὴς ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ πλοῖον ὅπως παραλάβῃ τὸν κύνα, τὸν ὁποῖον ἠγόρασε ἀντὶ διακοσίων φράγκων.

— Διατὶ νὰ μὴν εὐχαριστηθῇ τὸ παιδί; εἶπεν ὁ κυβερνήτης· διακόσια φράγκα, εἶνε κάτι· καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφήν του θὰ ἔχῃ ἀνάγκην χρημάτων· ὁ Πλοίαρχος τρώγει περισσότερον ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον. Τί θὰ τὸν κάμουν εἰς τὸ Ἐτρετά;

Πάντα ταῦτα ἦσαν λογικά, λογικώτατα καὶ ἐν τούτοις μεγάλη, βαθεῖα ἦτο ἡ λύπη τοῦ παιδός. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ πόσα φιλήματα ἔδωκεν εἰς τὸν Πλοίαρχον ὀπίσω ἀπὸ τὸ μεγάλον τηλεβόλον τῆς πρώρας, ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν ἴδῃ!...

Ἐρυθροὶ ἐκ τῶν δακρύων ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὑβόνος ὅτε ὁ Ἰωάννης ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Ἄκουσε, τῷ εἶπεν οὗτος, θὰ ἔλθῃς μαζί μου ἔξω εἰς τὴν ξηράν· ἔχω ν' ἀγοράσω μερικὰ πράγματα καὶ σὲ χρειάζομαι. Καὶ ἔπειτα φοβοῦμαι μὴν κάμῃς καμμίαν ἀνοησίαν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἰδῇς τὸν Πλοίαρχον νὰ φεύγῃ. Ἄκουσε κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη· πρέπει νὰ μάθῃς νὰ εἶσαι ἄνδρας καὶ νὰ ὑπακούῃς παντοῦ καὶ πάντοτε χωρὶς δισταγμόν!

Ὁ Ὑβὼν ἠσθάνθη πόσην ἀγαθότητα ἐνεῖχεν ἡ πρότασις αὕτη τοῦ κ. Λεστούρη. Ἀφ' οὗ ἐνηγκαλίσθη ἅπαξ ἀκόμη τὸν Πλοίαρχον καὶ τῷ ἔδωκεν ἐν τελευταῖον φίλημα ἐπήδησεν εἰς τὴν φαλαινίδα, καὶ μετὰ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν ἀπεβιβάσθη εἰς τὸ Ρίον Ἰανέϊρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΔΟΞΑΖΕΤΑΙ.— ΕΝ ΤΗΙ ΕΡΥΘΡΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΙ. — ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΛΕΣΤΟΥΡΗ — ΕΙΣ ΕΤΡΕΤΑ. —

Ὁ κύων βλέπων ἀπομακρυνόμενον ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἐφόλκιον ἡτοιμάσθη νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως παρακολουθήσῃ τὸν κύριόν του. Μήπως εἶχε μαντεύσῃ τὰ συμβαίνοντα; Ἀλλ' ὁ Ὑβὼν τὸν ἐπέπληξε καὶ τὸν προσέταξεν αὐστηρῶς νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ Πλοίαρχος ἐπέστρεψε μελαγχολικὸς εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν ὥραν πολλὴν παρατηρῶν θλιβερῶς τὸν λιμένα, μὴ θέλων μήτε νὰ παίξῃ μήτε νὰ καταβῇ μετὰ τῶν ναυτῶν εἰς τὸ ἑστιατόριον τὴν μεσημβρίαν.

— Ὁ Ἄγγλος ποῦ τὸν ἀγόρασε πολὺ θὰ δυσκολευθῇ νὰ τὸν ἡμερώσῃ καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ! εἶπεν εἰς τῶν ναυτῶν. Τί ἰδέα ὡς τόσο κι' αὐτὴ νὰ πουλήσουν τέτοιο σκύλο! Ὅλοι τὸ 'πῆραν καῦμὸ ποῦ φεύγει!

Ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ προστατευόμενός του ἔμειναν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς Ρίον Ἰανέϊρον καὶ περὶ τὴν ἑσπέραν ἐπανῆλθον εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ Ὑβὼν καθὼς ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα διηυθύνθη ταχέως πρὸς τοὺς ναύτας, θέλων νὰ μάθῃ τί ἔκαμεν ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος ὅτε ἦλθε νὰ τὸν παραλάβῃ ὁ ἄγνωστος ἀγοραστής. Εἰς τὴν πρώραν ἤκουσε φωνὰς καὶ ταραχήν. Ὅλοι καθὼς τὸν εἶδον, ὡμίλουν, ἐφώναζον συγχρόνως:

— Ὁ Πλοίαρχος θὰ μείνῃ, σὰν θέλῃς σύ· ὁ κυβερνήτης εἶπε πῶς δὲν θέλει πλειὰ νὰ τὸν πωλήσῃ 's τὸν Ἄγγλο. Ἐγλύτωσε τὸ κορίτσι ἑνὸς προξένου.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τοῦ δώσουν τὸ μετάλλιο, εἶπεν εἷς δίοπος φέρων αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ μετάλλιον διότι ἔσωσε πνιγόμενον τινὰ ἐκ βεβαίου θανάτου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πλοίαρχος, ὅστις εἶχε γευματίσῃ παρὰ τῷ κυβερνήτῃ προσέρχεται καὶ ὁρμᾷ ἐπὶ τοῦ κυρίου του μὲ κραυγάς, μὲ ἐναγκαλισμούς, μὲ φιλήματα. Εἰς πηδαλιοῦχος ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸν Ἰωσίκην ὅτι τὸν περιμένουν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν μ ε σ ό δ ο μ ο ν (1) μετὰ τοῦ Πλοιάρχου. Ἐκεῖ ὁ Ὑβὼν ἔμαθε τί συνέβη.

Ὁ πρόξενος τῆς Ἀγγλίας εἶχε προσκληθῇ μετὰ τῆς οἰκογενείας του ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου Χερταὶ εἰς γεῦμα ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' ἡ μεταφέρουσα τοὺς προσκεκλημένους ἄκατος ἕνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος αὐτῆς συνεκρούσθη μὲ μεγάλην ὁρμὴν πρὸς τὴν δεξιὰν κλίμακα. Τὸ ὀκταετὲς κοράσιον τοῦ προξένου καθήμενον εἰς τὴν ἐπισκαλμίδα (κουπαστὴν) τῆς ἀκάτου ἐκ τοῦ σφοδροῦ κλονισμοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Πολλοὶ ὥρμησαν τότε εἰς τὸ ὕδωρ, ἐν οἷς καὶ ὁ πατὴρ τοῦ κορασίου. Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία, καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἀρχὰς δὲν ἀνησύχησαν πολύ. Ὁ καθεὶς ἔλεγεν: «ὅταν θ' ἀναβῇ τὸ κορίτσι θὰ τὸ πιάσωμεν.» Ἀλλὰ μετά τινα λεπτά, ὁ πατὴρ καὶ οἱ ἄλλοι πεσόντες εἰς τὴν θάλασσαν μεθ' ὅλας τὰς καταδύσεις καὶ τὰς ἐρεύνας των δὲν εὗρον τίποτε. Ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου ἐξέβαλλε σπαρακτικὰς κραυγάς. Δύω δόκιμοι κατέδυσαν πρὸς τὴν τρόπιν (καρίναν). Ὑπῆρχε φόβος μήπως τὸ δυστυχὲς κοράσιον παρεσύρθη ὑπὸ τὴν τρόπιν καὶ τότε θὰ ἐπνίγετο πρὶν προφθάσουν νὰ τὸ σώσουν. Ὁ κυβερνήτης προσέταξε νὰ καταβιβασθῇ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης

(1) Τὸ κοινὸν δωμάτιον τῶν ἀξιωματικῶν, τὸ γαλλιστὶ carré des officiers καὶ ἀγγλιστὶ gun-room.

εἰς ναύτης μὲ καταδυτικὴν μηχανήν. Ἀλλὰ τοῦτο θ' ἀπήτει καιρὸν καὶ καιρὸς δὲν ὑπῆρχε!.. Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἀγωνία ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἀλλ' αἴφνης εἰς ναύτης φυλάττων σκοπὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, ὅπου οὐδεὶς ἐφρόντισε νὰ ἐξετάσῃ, ἐφώνησε:

« Ὁ Πλοίαρχος κρατεῖ τὸ κορίτσι! »

Καὶ πράγματι πλησίον τῆς ἀριστερᾶς κλίμακος ἐφάνη ὁ κύων κολυμβῶν μετὰ δυνάμεως καὶ φέρων τὸ κοράσιον· ἐκράτει δ' αὐτὸ μὲ τὸ στόμα του ἐκ τοῦ ἐνδύματος οὕτως ὥστε ἡ κεφαλὴ τῆς μικρᾶς ἦτο ἐκτὸς τοῦ ὕδατος. Ἥρπασαν μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα τὸ κοράσιον· ἀνέπνευσεν εἰσέτι καὶ μετὰ πολλὰς ἐντριβὰς καὶ ἄλλας περιποιήσεις συνῆλθε καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἡ μικρὰ κόρη διηγήθη ὅτι ὅτε ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν τῇ ἐφάνη ὅτι ἐκτύπησε κάπου μὲ ὁρμήν· προσεπάθει ν' ἀναβῇ ἐπάνω, ν' ἀναπνεύσῃ· ἀλλὰ τὸ φόρεμά της εἶχε σκαλώσῃ κάπου ἐκεῖ κάτω καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλευθερωθῇ· ἔξαφνα ἠσθάνθη ὅτι κάποιος τὴν ἥρπασεν ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ τὴν ἔσυρεν ἐπάνω μὲ ὁρμήν. Ἀνέπνεε καὶ πάλιν καὶ εἶδεν ὅτι εἰς πελώριος σκύλος τὴν ἐκράτει εἰς τὸ στόμα του. Αὐτὰ μόνον ἐνεθυμεῖτο.

Τὸ κατώρθωμα τοῦ Πλοιάρχου κατέστησεν αὐτὸν διὰ μιᾶς ἔνδοξον. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἐφάνη ἐξυπνότερος ἀπὸ ὁλόκληρον πλῆθος ἀνθρώπων· καὶ πράγματι ἐννόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἕλικος καὶ οὕτω ἔσωσε τὴν μικρὰν κόρην τοῦ προξένου. Καθήμενος ἐπὶ ὑψηλοῦ μέρους τοῦ πλοίου καὶ περιβλέπων τὸν λιμένα, εἶδε πίπτον τὸ κοράσιον καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ ὕδωρ πρὸ τῶν ἄλλων.

Πάντες τὸν ἐπῄνουν, τὸν ἐθώπευον. Ὁ Πλοίαρχος ἔμενεν σοβαρός, ἀξιοπρεπής, ἀνταποδίδων ἐνίοτε τὰς φιλοφρονήσεις τὰς ὁποίας τῷ ἔκαμνον, καὶ τρώγων τὰ τεμάχια τῆς σακχάρεως τὰ ὁποῖα τῷ ἔδιδεν ἡσωθεῖσα.

Ὁ ἄγγλος πρόξενος ἠρώτησεν εἰς ποῖον ἀνῆκεν ὁ σωτὴρ τῆς θυγατρός του, καὶ τί ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Μαθὼν δὲ ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἕνα ἐκ τοῦ πληρώματος καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πωληθῇ εἶπεν ὅτι αὐτὸς προσφέρει πεντήκοντα λίρας στερλίνας.

— Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὑρίσκονται τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, ὅστις διηγήθη εἰς τὸν Ὑβόνα τὰς λεπτομερείας ταύτας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ὑβὼν προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου, ὁ ὁποῖος ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν τὴν προσφορὰν τῶν πεντήκοντα ἀγγλικῶν λιρῶν. Ὁ ἄγγλος πρόξενος προσέθηκεν ἀγγλιστί, ὅτι θὰ εἶνε εὐτυχὴς ἂν δυνηθῇ νὰ πράξῃ τι περισσότερον παρὰ ν' ἀγοράσῃ τὸν κύνα. Ὁ Ὑβών, ὅστις εἶχε προχωρήσῃ ἀρκετὰ εἰς τὴν γλῶσσαν ταύτην, ἐννόησε τοὺς λόγους τοῦ προξένου, καὶ λίαν συγκεκινημένος, κατακόκκινος, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ εἶπε:

« ΑΝ Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΠΑΡΕΤΗΡΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ...» (Σελ. 37)

— Ὦ, σᾶς παρακαλῶ πολύ, κύριε πρόξενε, μεσολαβήσατε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν ὁ κύριος κυβερνήτης νὰ κρατήσω μαζί μου τὸν Πλοίαρχον!... Δίδω ὑπόσχεσιν ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶνε πολύ, πολὺ φρόνιμος.

— Ἀλλὰ συλλογίσου δὰ ὀλίγο, παιδί! εἶπεν ὁ κυβερνήτης, περισσότερον συγκεκινημένος ἀφ' ὅ,τι ἤθελε νὰ φανῇ· πενῆντα λίραι στερλίναι εἶν' αὐταί· μὲ ἄλλους λόγους 1250 φράγκα· δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. Δὲν συλλογίζεσαι ὀλίγον τὴν μητέρα σου; Τί θὰ εἰπῇ ἂν μάθῃ ὅτι ἐκράτησες τὸν σκύλον καὶ δὲν ἐπῆρες τὰς 50 λίρας;

Ὁ Ὑβὼν σκεφθεὶς στιγμάς τινας ἀπήντησε:

— Κύριε κυβερνῆτα, εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὔτε ἡ μητέρα μου θὰ ἤθελε νὰ τὸν πωλήσω. Χωρὶς τὸν Πλοίαρχο δὲν θὰ μὲ ἄκουε ὁ κ. Λεστούρης καὶ δὲν θὰ μ' ἐγλύτωνε. Ὤ, ὁ καϊμένος μου ὁ Πλοίαρχος! Ἂν δὲν ἐπιτρέπετε νὰ τὸν κρατήσω, δότε μου τὴν ἄδειαν, κύριε κυβερνῆτα, νὰ τὸν δώσω χωρὶς τίποτε εἰς τὸν κύριον πρόξενον· νὰ τὸν πωλήσω δὲν βαστᾷ ἡ ψυχή μου· θὰ τὰ συχαίνωμαι τὰ χρήματα ποῦ θὰ πάρω!

Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐκεῖ συνεκινήθησαν, ὁ δὲ Ὑβὼν ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ κρατήσῃ τὸν Πλοίαρχον. Ὁ κυβερνήτης τῷ ἐμειδίασε καὶ ὁ πρόξενος ἔσφιγξε τὴν χεῖρά του. Ὁ Πλοίαρχος ἔμεινεν ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

— Ζήτω ὁ Πλοίαρχος! ἀνεφώνησαν οἱ ναῦται βλέποντες τὸ παιδίον ὁδηγοῦν τὸν κύνα, ἀκτινοβολοῦν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ Ὑβών, ἀφ' οὗ παρῆλθον αἱ συγκινήσεις, ἐξήγησεν εἰς τὸν Πλοίαρχον εἰς ποῖον νὰ χρεωστῇ χάριν ὅτι ἔμεινε μαζί του, καὶ ὅτι δὲν πρέπει πλέον νὰ ρίπτῃ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς μὲ τὰ πηδήματά του, ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ δεικνύῃ πρὸς αὐτοὺς τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ὁ Πλοίαρχος ἐνόησε, φαίνεται, ὅσα τῷ εἶπεν ὁ Ὑβών· βραδύτερον δέ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πλοῦ, ὅτε ἔβλεπε τὸν κυβερνήτην Χερταὶ νὰ βηματίζῃ ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, ὥρας ὁλοκλήρους, χωρὶς νὰ λέγῃ λέξιν, βυθισμένον εἰς πικρὰς σκέψεις, ὁ Πλοίαρχος τὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος ἀνυπομονῶν πότε νὰ φανῇ χρήσιμος, πλησιάζων ὅτε ἐνόει ὅτι ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος. Ἂν ἔπιπτε χειρόκτιον ἢ μανδήλιον τὸ ἐλάμβανεν ἀμέσως καὶ τὸ προσέφερεν. Ἂν ἔβλεπεν ὅτι αἱ ἐκδουλεύσεις του δὲν ἐγίνοντο δεκταὶ μετὰ προθυμίας, δὲν ἐπέμενε περισσότερον, ἀλλ' ἀνεχώρει. Ἂν τοὐναντίον εὕρισκε θερμὴν ὑποδοχὴν τότε ἔσειε τὴν οὐράν του μὲ χάριν, ἐγίνετο περιποιητικός, καὶ ἠνάγκαζε τὰς ὀπίσω συμπεπλεγμένας χεῖρας τοῦ κυβερνήτου νὰ στηριχθοῦν θωπευτικῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Ἂν ὁ κυβερνήτης παρετήρει εἰς τὸ πέλαγος καὶ ὁ Πλοίαρχος παρετήρει ἐπίσης μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν κυμάτων, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγάς του τόσας ψυχάς, εἶχεν ὡς σύντροφον, εἰς τὸν μονότονον περίπατόν του, ὅστις διήρκει ὥρας ὁλοκλήρους, τὸν κύνα ἐκεῖνον.

Ἐν μέσῳ τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν δοκίμων, τῶν ναυτῶν ὁ Πλοίαρχος ἦτο ζωηρός, πλήρης εὐφυΐας, διασκεδαστικός, ἀκούραστος· ἀλλ' εἰς τὴν πρύμνην πλησίον τοῦ κυβερνήτου ἐγίνετο καθ' ὁλοκληρίαν διαφορετικός· ἦτο εὐγενής, περιποιητικός, ἀλλὰ σοβαρός, δεικνύων σέβας πρὸς τὸν κυβερνήτην, καὶ θάρρος τὸ ὁποῖον δὲν ἔφθανε μέχρις οἰκειότητος.

Κάτι τι συνέδεε καὶ συνήνου τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα τὰ τόσον διάφορα ἀλλήλων. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι συνεννοοῦντο ἀναμεταξύ των.

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL.

ΤΖΙΡΙ-ΤΖΙΜ... ΜΠΟΥΜ!

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βαδῆ-Κομπώ, βασιλεὺς τῆς Κισάμβας εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικήν, μετέβη εἰς Παρισίους πρό τινων μηνῶν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Παγκόσμιον Ἔκθεσιν. Κατεθέλχθη ἐκ τοῦ ταξειδίου του ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης καὶ ἐπέστρεψεν ὀπίσω εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐκπεπολιτισμένος πλέον καθ' ὅλα, ὡς αὐτὸς τοὐλάχιστον πιστεύει.

Καὶ βέβαια! τίς δύναται νὰ εἴπῃ τὸ ἐναντίον! εἶδε τόσα θαυμάσια πράγματα, ἀνέβη εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἔϊφελ· περιῆλθε τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν μὲ σιδηροδρόμους, μὲ λεωφορεῖα, μὲ ἁμάξας, μὲ πλοῖα· παρευρέθη εἰς τόσας ἐπισήμους παρουσιάσεις, εἰς συμπόσια, εἰς τελετάς! ὡμίλησε μὲ τὸ τηλέφωνον, ἀντήλλαξε τηλεγραφήματα. Ἤκουσε τόσας στρατιωτικὰς μουσικάς, τόσα ᾄσματα, τόσα μελοδράματα! Καὶ μάλιστα ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν του μίαν ἡμέραν ἠγόρασεν ἓν ὄργανον καὶ διώρισεν ἀρχιμουσικόν του τὸν πρῶτον τυχόντα ἐνώπιόν του μαῦρον ἐκ τῆς ἀκολουθίας του, τὸν Κετιμκουροῦ.

Ὅλοι οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου προστατεύουσι καὶ ἐνθαρρύνουσι τὰς κα-

λάς τέχνας· καὶ ὁ Βαδῆ-Κομπὼ ἀνεδείχθη ἴσος μὲ τοὺς πλέον πεπολιτισμένους ἡγεμόνας, καὶ ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανος διὰ τοῦτο!

Τὰς πρώτας ἡμέρας ἦτο καταγοητευμένος μὲ τὸ ὄργανόν του. Ὁ κύλινδρος ἐγύριζε, ἐγύριζε καὶ οἱ ἦχοι ἐξήρχοντο ὅπως ἐξέρχεται τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ κόσκινον... Ἅμα ἐτελείωνε ἤρχιζε πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ὁ Βαδῆ-Κομπὼ δὲν ἐβαρύνετο νὰ ἀκούῃ τοὺς θορυβώδεις ἤχους.

Ἀλλ' ἀφοῦ ἤκουσε δὲν ἤξεύρω πόσας φορὰς τὸ ἴδιον τεμάχιον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ἔγεινε πολὺ εὐαίσθητον τὸ αὐτὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος καὶ αἴφνης ἀνεγνώρισε μίαν στροφήν:

— Στάσου! ἐφώναξεν εἰς τὸν ἀρχιμουσικόν του· αὐτὸ μοῦ τὸ ἔπαιξες πρὸ μιᾶς ὥρας. Θέλω τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ παίξῃς τώρα.

Ψεῦ! ὁ δυστυχὴς Κετιμκουροῦ μόνον νὰ στρέψῃ εἴξευρε τὸν κύλινδρον τοῦ ὀργάνου, αὐτὴ ἦτον ὅλη του ἡ τέχνη. Ἔστρεφε λοιπὸν μὲ ὅλην του τὴν ταχύτητα καὶ ὁ θόρυβος ἐγίνετο δυνατώτερος, ἀλλὰ δὲν ἤλλαζεν ὁ ἦχος. Καὶ ὅσον περισσότερον ἐγύριζε τόσον ἀνεγνώριζεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἤχους ὅλους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἕως ὅτου τὸν ἔπιασεν ὁ ἀράπικος θυμός του. Διέταξε νὰ παύσῃ τὸ ὄργανον, εἶπεν ὅτι ἐβαρέθηκε πλέον νὰ ἀκούῃ τὴν μουσικὴν αὐτὴν ἡ ὁποία τοῦ ἔφερε ἀηδίαν καὶ τὸν ἀπεκοίμιζεν, καὶ ἐκρήμνισεν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἀρχιμουσικὸν καὶ ὄργανον.

Ὁ δυστυχὴς Κετιμκουροῦ εἴξευρε ποῦ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως του! Εἰς τὴν Κισάμβαν ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀπόλυτος κυρίαρχος, κάμνει ὅ,τι θέλῃ, καὶ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βαδῆ-Κομπὼ δὲν τὸ λογαριάζει διὰ τίποτε τὸ πετσὶ ἑνὸς μαύρου.

Ἐν τούτοις καθεὶς τὸ θέλει τὸ δέρμα του ὁποῖον δήποτε χρῶμα καὶ ἂν ἔχῃ· καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ Κετιμκουροῦ ἀγαποῦσε τὸ ἰδικόν του, ἐζάρωσε ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἐβυθίσθη εἰς θλιβερὰς σκέψεις.

Ὁ καϊμένος ὁ Κετιμκουροῦ! ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη θὰ ἔμενεν εἰς Παρισίους. Μετ' ὀλίγον ἡ συνοδεία ὅλη ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν μαῦρον τόπον των. Θὰ ἐπανέβλεπε τὴν καλύβην του, τὴν πατρίδα του. Ἀλλὰ φεῦ! μόλις ἔφθανε ἀπὸ τὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξεῖδι θὰ ἐπεχείρει ἄλλο, ἀκόμη μακρυνότερον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπέστρεφε ποτέ, ποτέ!...

Ἀχ! πολὺ ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρωνε τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ διὰ τὸν ὁποῖον, ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἦτο τόσον ὑπερήφανος. Τί νὰ κάμῃ τώρα;... Τί νὰ ἐπινοήσῃ διὰ νὰ κάμῃ τὸν βασιλέα του νὰ τοῦ ἀρέσῃ πάλιν ἡ μουσική... καὶ ὁ μουσικός;

Ὁ δυστυχὴς μαῦρος δὲν θὰ ἐπενόει τίποτε μόνος του, ἂν δὲν τὸν ἐβοήθει ἡ τύχη· αὐτὸς ὁ τίτλος του τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ κατηρᾶτο, αὐτὸς καὶ τὸν ἔσωσε ἀντὶ νὰ τὸν καταστρέψῃ.

Ἐπειδὴ ὁ Κετιμκουροῦ ἦτο ἀρχιμουσικὸς τοῦ βασιλέως, ἔγεινε περιζήτητος μεταξὺ τῶν μουσικῶν τῶν Παρισίων. Πολλοὶ μουσικοδιδάσκαλοι ἦλθον νὰ τὸν ἐρωτήσωσι περὶ τῆς μουσικῆς τῆς πατρίδος του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωσι νὰ τοῖς δώσῃ τὰ δημοτικὰ ἄσματα τῆς Κισάμβας. Ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Ὠδείου, ἠρώτησε καὶ αὐτὸς καὶ ἔμαθε τί εἶνε αὐτὸ τὸ Ὠδεῖον, καὶ τότε μία ἰδέα ἔλαμψεν εἰς τὴν κεφαλήν του... Μία ἰδέα ἡ ὁποία τοῦ ἐφάνη φωτεινοτέρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα τῆς Ἐκθέσεως! Ἂν κατώρθωνε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν του θὰ ἐσώζετο! Καὶ ὄχι μόνον θὰ ἐσώζετο, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ θὰ ἀπέκτα καὶ ἄλλον τίτλον. Ἀ! ὁ ἰδιότροπος κύριος του, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐβαρύνθη τοὺς μαλακοὺς ἤχους τοῦ μουσικοῦ μύλου του! Τότε λοιπὸν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ ἀποκτήσῃ ὀρχήστραν πλήρη, ὀρχήστραν ὅπως τοῦ Θεάτρου, ὅπως τοῦ στρατοῦ, ὅπως τοῦ Ὠδείου· ἡ φιλοδοξία του, βλέπετε, δὲν εἶχεν ὅρια.

Ἀλλ' ὁ Βαδῆ—Κομπὼ δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δέχονται εἰς ἀκρόασιν τοὺς αὐλικούς των ὅταν περιπέσωσιν εἰς δυσμένειαν. Ἔπρεπεν ἐξ ἐφόδου νὰ ἁρπάσῃ τὴν χάριν ὁ Κετιμκουροῦ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν εἰσέρχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ὁ Βαδῆ-Κομπὼ κατῴκει μὲ τὴν ἀκολουθείαν του, καὶ παραλαμβάνει πέντε ἀραπόπουλα· μία ἅμαξα τοῦ ξενοδοχείου τοὺς περιφέρει καὶ τοὺς ἐξ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ τοὺς ἐπαναφέρει ὀπίσω μόλις ἀφοῦ ἐνύκτωσε, κατόπιν πολυώρου μυστηριώδους ἐκδρομῆς... Τὰ πάντα εἶνε ἕτοιμα...

Τὴν ἰδίαν νύκτα, πανικὸς κατέλαβε τοὺς ἐν

τῷ ξενοδοχείῳ!... Ἐνόμισαν ὅτι ἔγεινεν ἔκρηξις τοῦ ἀεριόφωτος, ὅτι ἐκρεμνίζοντο, ὅτι οἱ Παρίσιοι μετεβάλλοντο εἰς ἐρείπια!... Ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδὲν τούτων συνέβη, καὶ ἡ ἡσυχία μετ' ὀλίγον ἀποκατέστη.

Ἐζήτησαν πληροφορίας καὶ ἔμαθον ὅτι ἁπλούστατα ὁ βασιλεὺς τῆς Κισάμβας ἐτέλει ἑορτήν. Ὁ ἀρχιμουσικός του ἔδιδε συναυλίαν εἰς τὰ ἰδιαίτερά του δωμάτια.

Τέσσαρα μεγάλα τύμπανα, μία βαθεῖα βάρβιτος καὶ τρία κύμβαλα!... Καὶ πῶς ἐγέλων τὰ ἀραπόπουλα, πῶς ἐστριφογύριζον τὰ μάτια των! πῶς ἔτριζον τὰ δόντια των! καὶ πόσον δυνατὰ ἐκτύπων τὰ ὀργανά των... καὶ πόσον ὡραῖος ἦτο ὁ θόρυβός των ἐκεῖνος!

Τζιρὶ-τζίμ.. μπούμ!... Νὰ μουσική! αὐτὴ εἶνε μουσική!..

Καὶ τὰ παράθυρα ἔτρεμον καὶ τὸ πάτωμα ἔτριζε!...

Ἡ μουσικὴ ἐξημερώνει τὰ ἤθη! Ὁ εὐτυχὴς Κετιμκουροῦ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ φοβῆται· θὰ σώσῃ τὸ δέρμα του, θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ κυρίου του, θὰ διατηρήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον...

Ναί, μετ' ὀλίγον, ὅταν ἡ πρόοδος τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ σταματήσῃ, εἰσχωρήσῃ μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ Λουαπούλα, τοῦ ποταμοῦ τῆς πατρίδος του, ὅταν αἱ τέχναι θὰ ἐκτιμῶνται καὶ ἐκεῖ, χάρις εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του ταύτην εἰς τὴν Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων, ὁ βασιλεὺς Βαδῆ-Κομπὼ θὰ ἀπονείμῃ εἰς τὸν εὐνοούμενόν του νέον τίτλον, τὸν τίτλον τὸν ὁποῖον ὀνειροπολεῖ καὶ ὁ ὁποῖος θὰ δώσῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Εὐρώπης μίαν ἰδέαν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πατρίδος του: ὁ μέγας καὶ πολὺς Κετιμκουροῦ θὰ διορισθῇ, καὶ λίαν δικαίως, Διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου τῆς Κισάμβας (Κεντρικὴ Ἀφρική).

(Marthe Bertin)

***

ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Ὅσο πολλὰ τὰ κάλλη σου
Κι' ἂν εἶνε, μαύρη ξενιτειά,
Ποτέ τους δὲν μοῦ 'κλέψανε
Χαρούμενη, γλυκειὰ ματιά!

Ποῦνε τῆς δόλιας μάνας μου
Τ' ἀγαπημένο τὸ πλευρὸ
Καὶ τοῦ καλοῦ πατέρα μου
Τὸ πρόσωπο τὸ σοβαρό;

Καὶ ποῦνε τ' ἀδελφάκια μου
Ποῦ τ' ἀγαποῦσα τρυφερὰ
Καὶ κἄποτ' ἔτσι ψέμματα
Ἐυλοκοπούμεθα γερά;

Καὶ ποῦνε τὸ καλύβι μας
Καὶ ποῦ τὸ δάσος τὸ πυκνὸ
Καὶ τ' ἀργυρὸ ποτάμι μας
Ποῦ ζωγραφεῖ τὸν οὐρανό;

Καὶ ποῦ τὰ προβατάκια μας,
Ὠφέλιμα καὶ ταπεινά,
Μὲ τὸ γλυκό τους βέλασμα
Μέσα 'ς τὰ δάση 'ς τὰ βουνά

Σημά σου, ἄχ! δὲν ταύρηκα,
Πικρὴ καὶ μαύρη ξενιτειά!
Γι' αὐτὸ τὸ χωριουδάκι μας
Γυρεύ' ἡ κάθε μου ματιά!

Εἶνε μεγάλ' οἱ δρόμοι σου
Κ' εἶνε τὰ σπίτια σου 'ψηλά
Καὶ τρέμω μὴν πλακώσουνε
Τὴν ἔρημή μου τὴ ψωλιά!

Εἰς τὸ χωριό μου ἂς 'γύριζα,
Ἄχ! ἂς μὴν ἔμενα ἐδῶ,
Καὶ τὴ ζωή μου ἔδινα
Ἀφοῦ τὸ σπίτι μας ἰδῶ.

Ὅσο πολλὰ τὰ κάλλη σου
Κι' ἂν εἶνε, μαύρη ξενιτειά,
Ποτέ τους δὲν μοῦ 'κλέψανε
Χαρούμενη, γλυκειὰ ματιά!

Φλκ

Ο ΜΙΜΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΤΣΟΣ

Ὁ Μίμης καὶ ὁ Κώτσος μία σχόλη
Σ' τοῦ γέρο-Πανταζῆ τὸ περιβόλι
Ἐμβαίνουνε κρυφά, κι' εὐθὺς ἀρχίζουν
Τὰ σῦκα τοῦ ψτωχοῦ νὰ δεκατίζουν.

Ἐπάνω 'ς ταῖς συκαῖς ἀνεβασμένοι.
Τὰ σῦκα κόψτουν, τρῶν, 'σὰν λιμασμένοι.
Τί κάμετε, παιδιά; Κλεψιά; ὡς πότε
Τὰ σῦκα τοῦ ψτωχοῦ γέρου θὰ τρῶτε;

Ἔ! Μίμι, ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸ θέλει;
Ἔ! Κώτσο, οὔτε κἂν γι' αὐτὸ σὲ μέλλει;
Σὲ λόγια γνωστικὰ φαγᾶς προσέχει;
Τ' αὐτιά του 'ς τὴν κοιλιὰ θαρρεῖς πῶς ἔχει·

Ἐκεῖ ποῦ σῦκα τρῶν 'σὰν λιμασμένοι,
Σκυλὶ μὲ γαυγητὸ πηδᾷ καὶ βγαίνει,
Κι' ὁ γέρο-Πανταζῆς τοὺς βλέπει, τρέχει.
Σ' τὸ χέρι του χονδρὴ ματσούκα ἔχει.

« Κλεφτόπουλα μικρά, θὰ σᾶς τσακώσω,
« Τὴ ράχι σας καλὰ θὰ διορθώσω,
« Αὐτή μου ἡ χονδρή, χονδρὴ ματσούκα
« Τὴ ράχι σας θὰ στρώσῃ τ ά κ α τ ο ύ κ α

» Ἀνάποδα τὰ δυό σας θὰ καθίσω
« Σ' τὸν γάδαρον' ἐκεῖ, νὰ σᾶς γυρίσω,
« Ὁ κόσμος νὰ σᾶς 'δῇ ἀπὸ ἐμένα,
« Κλεφτόπουλα μικρά, μουντζουρωμένα . »

— « Ἀχ! γέρο-Πανταζῆ, ὁ Μίμης λέει,
« Γιά, 'δές, γιὰ δὲς ἐκεῖ, ὁ Κώτσος κλαίει.
« Ἀχ! γέρο-Πανταζῆ, μὴ μᾶς 'ντροπιάσῃς,
« Δευτέρα πειὰ φορὰ δὲ θὰ μᾶς πιάσῃς.

« Συχώρεσέ μας πειά! Γιὰ τὴ ζημία
« Σοῦ φέρνομε οἱ δυὸ δραχμούλα μία.
« Ἐκάναμε κακό! Συμπάθησέ μας, »
« Νὰ γίνωμε καλοὶ βοήθησέ μας. »

Ὁ γέρο-Πανταζῆς τὸ σκύλο πέρνει,
Τὸν δένει μὲ σχοινί, καὶ σ κ ά λ α φέρνει.
« Ἐλᾶτε τόρα πειά! Συγχωρεμένοι! »
Κατέβηκαν κ' οἱ δυὸ ἐντροπιασμένοι.

Ὁ γέρο-Πανταζῆς τοὺς ἀγκαλιάζει,
Τοὺς παίρνει, τοὺς φιλεῖ καὶ τοὺς φωνάζει
« Παιδιά μου, νὰ σᾶς 'πῶ δὲν ἔχω ἄλλα,
« Τὸν κλέφτη περιμένει ἡ κρεμάλα . »

Χρ. Σαμαρτζιδης

Η ΠΗΓΗ

(Μῦθος)

Πλησίον ἑνὸς μεγάλου δρόμου ἦτο μία πηγή· ἔκειτο μεταξὺ δύο βράχων, δὲν τὴν εὕρισκεν ὁ ἥλιος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ νερόν της, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦτο ἡ θερμότης, ἦτο πάντοτε δροσερώτατον. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν πηγὴν ἦτο μία μεγάλη ἐπιγραφή: *Νὰ εἴσθε σὰν ἐμέ!*

Μίαν καυστικὴν ἡμέραν τοῦ θέρους τρεῖς ὁδοιπόροι συνηντήθησαν πλησίον τῆς πηγῆς, εἷς ἔμπορος, εἷς γέρων, καὶ ἓν παιδίον· ἀφ' οὗ ἔπιον καὶ ἐδροσίσθησαν, ἐκάθισαν εἰς τὴν σκιὰν τῶν βράχων. Ἀνέγνωσαν τὴν παλαιὰν ἐπιγραφὴν καὶ εἶπον: τί ἐννοεῖ ἄρά γε;

— Αὐτὸ τὸ νερὸ ποῦ πηγάζει ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἔμπορος, τρέχει μακράν, ἑνόνεται μὲ ἄλλα ρυάκια, γίνεται ποτάμιον· πηγαίνει ἐμπρὸς ἀκαταπαύστως, μεγαλόνον πάντοτε καὶ γίνεται ποταμός. Ἡ ἐπιγραφὴ σημαίνει: Πρέπει νὰ εἶσθε δραστήριοι καὶ καρτερικοὶ διὰ νὰ γίνεται πλούσιοι.

—Ἐγὼ νομίζω, εἶπεν ὁ γέρων, ὅτι ἔχει ἄλλην ἔννοιαν. Τὸ νερὸν τῆς εὐεργετικῆς πηγῆς τρέχει διὰ τοὺς δίψασμένους διαβάτας· ἂς τὴν μιμηθῶμεν· πρέπει νὰ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ βοηθῶμεν τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Σύ, παιδί μου, τί νομίζεις;

Τὸ παιδίον τότε εἶπε:

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ πηγὴ μᾶς συμβουλεύει νὰ φυλάττωμεν τὴν καρδίαν μας τόσον καθαρὰν ὅσον διαυγὲς εἶνε τὸ νερόν της. Ὅταν τὸ νερὸν εἶνε ἀκάθαρτον κανεὶς δὲν τὸ πλησιάζει εἰς τὰ χείλη του· ὅταν ἡ καρδία μας δὲν εἶνε καθαρὰ κανεὶς δὲν θέλει νὰ εἶνε φίλος μας.

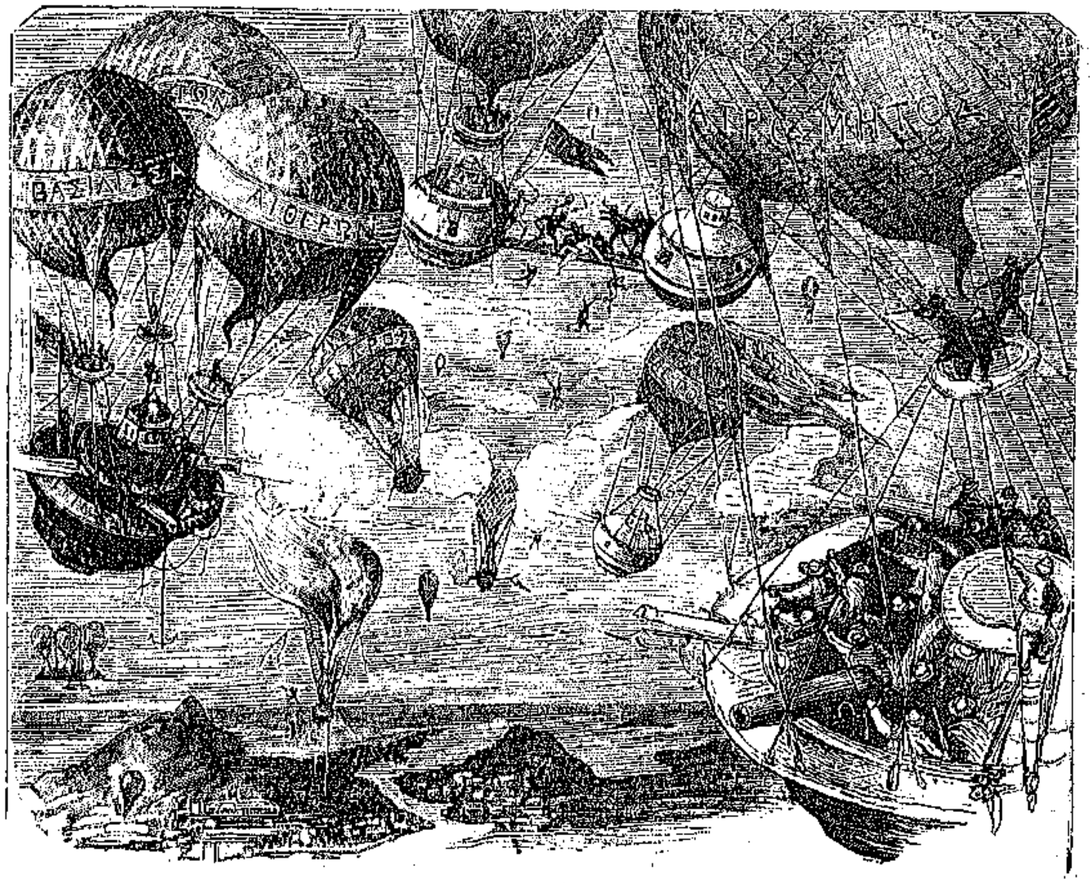

« Και τα αεροστατα εφορμοει κατ' αλληλων » (Σελ. 42)

ΠΡΟΟΔΟΣ!

Τί λαμπρὸν πρᾶγμα ἡ πρόοδος!

Ἄλλοτε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου — εἰς ἐποχὴν πολὺ μεμακρυσμένην ἀπὸ ἡμᾶς — ὅταν οἱ ἐχθροὶ εὑρίσκοντο ἀντιμέτωποι, πρὸ τοῦ νὰ συνάψωσι τὴν μάχην ἀπήγγελλον λόγους: — Εἶμαι ὁ δεῖνα, υἱὸς τοῦ τάδε, ἔγγονος ἐκείνου· ὁ πατέρας μου ἐσκότωσε ἐκεῖνον, ἐγὼ ἐσκότωσα αὐτόν!

Ὁ ἄλλος ἀπήντα τότε· καὶ παρήρχοντο αἱ ὧραι, μὲ τοὺς ὡραίους αὐτοὺς λόγους τοὺς ὁποίους μᾶς διέσωσεν ὁ Ὅμηρος καὶ τόσοι ἄλλοι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐγνώριζον τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὁποῖον ἐμάχοντο, ἐπὶ πλέον εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θεωρῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἐχθρόν των, δὲν τοὺς ἐχώριζεν ἢ μόνον τὸ ξίφος των, καὶ ἔβλεπον ποῦ ἐκτύπων καὶ ποῖος ἔπιπτεν.

Τώρα εἶνε διαφορετικά.

Οἱ στρατοὶ εὑρίσκονται ἕως εἴκοσι χιλιόμετρα μακρὰν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου:

— Μπάμ! Μπούμ! Μπίμ!

Βροχὴ σφαιρῶν, τὰ ὀβούζια ἐκρύγνυνται, οἱ ἄνθρωποι πίπτουσιν, αἱ οἰκίαι καταρρέουσιν καὶ οὐδεὶς γνωρίζει πόθεν προέρχεται ἡ καταστροφὴ αὐτή.

Λαμπρὸν πρᾶγμα ἡ πρόοδος!

Τίς θὰ ἐφαντάζετο ποτέ, ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ νοὸς ὅπως τὸν χρησιμοποιήσῃ οὗτος πρὸς καταστροφὴν τῶν ὁμοίων του! Ἀλλὰ δὲν ὁμιλοῦσιν οὕτω οἱ ἄνθρωποι τῆς προόδου!

Μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ ἀλλάξῃ πάλιν ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων! Ἠξεύρετε ὅτι οἱ σοφοὶ καταγίνονται νὰ εὕρωσι τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου, τὸ μέσον δηλαδὴ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ διευθύνῃ τὴν ἀεροπόρον σφαῖραν κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέλησιν. Μετ' ὀλίγον θὰ στεφθῇ δι' ἐπιτυχίας καὶ ἡ προσπάθεια αὕτη.

Ἴσως λοιπὸν θὰ σκέπτεσθε:

— Πόσον θὰ εἶνε εὐχάριστον νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς οὕτω! Δὲν θὰ ζηλεύωμεν πλέον τὰ πτηνά! ὅπως καὶ αὐτὰ θὰ διασχίζωμεν τὸν αἰθέρα! Ὁποῖαι ἀπόψεις ἐκ τοῦ ὕψους αὐτοῦ! Αἱ πεδιάδες, τὰ δάση, αἱ λόχμαι, θὰ ἐκτυλόσσωνται κάτωθεν ἡμῶν ὡς ἀ-

πέραντος τάπης μυριόχρωμος. Θὰ διερχώμεθα ἄνωθεν καὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων!

— Ἀ! φίλοι μου! πιστεύετε ὅτι πρὸς τέρψιν σας καταγίνονται πρὸς εὕρεσιν τοῦ πηδαλίου τοῦ ἀεροστάτου; Πιστεύετε ὅτι πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος καταβάλλονται αἱ τόσαι προσπάθειαι; Περὶ ἄλλου πρόκειται!

Ἕνεκα τῆς προόδου .. ἡ γῆ δὲν θὰ εἶνε πλέον ἀρκετὰ εὐρεῖα ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς πεδίον μάχης εἰς τοὺς κατοίκους της. Ὅταν ὅμως καταστῶσι κύριοι τῆς ἀτμοσφαίρας, ὁποία εὐτυχία! Τάχιστα, μηχανευθῆτε νέας πολεμικὰς μηχανάς! τηλεβόλα βάλλοντα μακρότερον ἀκόμη, ὅλας ἐκρηκτικὰς ἰσχυροτέρας· δὲν μάχονται πλέον οἱ στρατοὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, οὔτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης· αἱ μάχαι συγχροτοῦνται ἄνωθεν τῶν νεφῶν... Καὶ τὰ ἀερόστατα ἐφοδιάσωσι τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ τὰ τηλεβόλα βροντῶσι καὶ τὰ μυδράλλια ἐκσφενδονίζουσι τὸν θάνατον, καὶ καταπίπτει ἐκ τοῦ ὕψους τῶν αἰθέρων βροχὴ ἀνθρωπίνων ὄντων κατακρημνιζομένων ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων βράχων, καταβυθιζομένων εἰς τὴν ἀγρίαν θάλασσαν...

Ὦ! τί λαμπρὸν πρᾶγμα ἡ πρόοδος!

[Victorien Aury] Φλκ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδ. σελ. 26]

Ἡ θαυμασία αἴθουσα ἦτο πλήρης ἐπισήμων προσκεκλημένων. Κατ' ἀρχὰς ἔπαιξαν ἄλλοι μουσικοί· ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν τριῶν νεαρῶν βιολιστῶν· πρῶτος ἔμελλε νὰ παίξῃ ὁ Ἰωάννης, ἔπειτα ὁ Μάρκος, καὶ τελευταῖον ὁ Πέτρος.

Ὁ Ἰωάννης ἔπαιξε μετὰ θάρρους, πολὺ δ' ἐπηνέθη καὶ τὸ σύνθεμά του καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του, ἐν τέλει δὲ κατεχειροκροτήθη.

Ἔπειτα προσῆλθεν ὁ Μάρκος· τὸ ὡραῖον καὶ ὑψηλὸν παιδίον, τὸ ὑπερήφανον καὶ κανονικὴν ἔχων τὴν μορφήν, ἔκαμεν ἀμέσως ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ὑπεκλίθη μὲ χάριν καὶ πλήρης θάρρους, βέβαιος περὶ τῆς νίκης, ἤρχισε νὰ παίζῃ.

Ὁ Πέτρος ἵστατο εἰς παράμερον γωνίαν, ὀπίσω τῆς σκηνῆς, λίαν συγκεκινημένος καὶ κρατῶν μὲ τὴν χεῖρά του τὴν σφοδρῶς κτυπῶσαν καρδίαν του. Ἐσυλλογίζετο ὅτι μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβάλλῃ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του νὰ νικήσῃ.

Μόλις ἤκουε τί ἔπαιζεν ὁ Μάρκος· ἀλλ' αἴφνης προσήλωσε τὴν προσοχήν του, εἰς τοὺς τόνους τοῦ παιζομένου συνθέματος.

Πῶς; τί συνέβαινε; Ἡ μελῳδία τὴν ὁποίαν οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠκροῶντο συγκεκινημένοι, χωρὶς ν' ἀναπνέωσιν, ἦτο ἡ ἰδική του, ἐκείνη τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς του, ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ἐστήριζεν ὅλας τὰς ἐλπίδας του. Πῶς ἦτο δυνατὸν αὐτό; Τὰ γόνατά του ἔτρεμον, ἡ κεφαλή του ἐζαλίσθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾶς καθέκλας ψιθυρίζων:

— Ὦ, Μάρκε, πῶς εἰμπόρεσες καὶ τὤκαμες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

Οὐδεὶς παρετήρησε τὴν θλῖψιν τοῦ πτωχοῦ παιδίου, οὐδεὶς ἐνόησε τὸν πόνον του, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν ῥαγδαῖα χειροκροτήματα ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ὁ Μάρκος, ἐπαινούμενος καὶ εὐγε καὶ συγχαρητήρια λαμβάνων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, κατέβη ἀπὸ τὴν ἐξέδραν.

— Γρήγορα, Πέτρε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης εἰς τὸν φίλον του, ἀγνοῶν καθ' ὁλοκληρίαν τί συνέβαινε, εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πῶς θὰ βραβευθῇ ὁ Μάρκος, ἀλλ' ἔχε ἀκόμη θάρρος, ἴσως νικήσῃς σύ!

Ὁ Πέτρος ἀνηγέρθη. Δὲν τῷ εἶχεν εἴπῃ τοσάκις ἡ μήτηρ του ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν, ὅστις μᾶς βοηθεῖ ὅταν κανεὶς ἄλλος δὲν δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ; Ὕψωσε πρὸς τὰ ἄνω τὸ βλέμμα του· παράδοξος ἐλπὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἠσθάνθη θάρρος ὁποῖον οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ.

Δὲν εἶδε τὸ χρυσοστόλιστον ἐκεῖνο πλῆθος, δὲν ἐπρόσεξε εἰς τὸ βλέμμα τοῦ οἴκτου μὲ τὸ ὁποῖον τὸν παρετήρουν πολλοί, αὐτὸν τὸν ὠχρὸν καὶ ἰσχνόν, τὸν τολμῶντα νὰ διαγωνισθῇ πρὸς τὸν νεαρὸν ἐκεῖνον καλλιτέχνην, ὅστις κατέθελξε τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἐχειροκροτήθη τόσον ἐνθουσιωδῶς παρ' αὐτῶν.

Ὦ! ἂν εἴξευρον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποῖος ἦτο ὁ ἀληθὴς καλλιτέχνης!...

Τί ἔμελλε νὰ παίξῃ τώρα ὁ Πέτρος, ἀφ' οὗ ὁ ἄλλος ἔκλεψε τὸ σύνθεμά του;

Ἤρπασε τὸ τόξον καὶ μὲ τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου ἐξέφρασε τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του.

Κατ' ἀρχὰς ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν καὶ οἱ τόνοι ἐξήρχοντο δειλοί· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον ἐλησμόνησε ποῦ ἦτο, ἐλησμόνησε τὰ πάντα, καὶ μόνον ἤκουε τὴν ἔμπνευσιν, ἥτις ψιθυρίζει εἰς τοὺς μεγαλοφυεῖς καλλιτέχνας τὰ ἀριστουργήματα.

Τὸ βιολίον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου ἐκείνου ἔκλαιε, ἐνόμιζες· ἦτο τόσον παραπονετικὴ ἡ μελῳδία! ὅλη ἡ λύπη μιᾶς ψυχῆς ἀπηλπισμένης ἐξεχύνετο εἰς ἐξαίσιον θρῆνον.

Ἐντὸς τῆς αἰθούσης οὐδεὶς ἀνέπνεε πλέον· ἐξ ὅλων τῶν ὀφθαλμῶν ἔρρεον δάκρυα, τὰ δὲ δακρυσμένα βλέμματα ἔμενον προσηλωμένα εἰς τὸ μαγικὸν τόξον.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ λύπη ἐκείνη ἤρχιζε νὰ διαλύεται, ὅπως ἐξατμίζεται ἡ ὁμίχλη ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἡ ἐλπὶς ἀνεγεννᾶτο ἐντὸς τοῦ ταλαιπώρου ἐκείνου ὄντος· ὑπάρχει Θεός, Θεὸς προστάτης τῶν ἀδικουμένων καὶ ταπεινῶν· καὶ τώρα τὸ βιολίον ἀνέπεμπε, θὰ ἔλεγες, διακαῆ προσευχὴν πρὸς τὸν Πλάστην, ὕμνον ἀπεριγράπτου μελῳδίας καὶ ὕψους, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον δι' οὗ οἱ χοροὶ τῶν ἀγγέλων δοξολογοῦσιν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸν Θεόν! Θεῖον φῶς περιέλουε τὴν μορφὴν τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου, λάμψιν οὐρανίαν ἐξέπεμπον οἱ ὀφθαλμοί του.

Ἔληξε τὸ μέλος· ἄκρα, βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησεν ὀλίγας στιγμὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ· ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἐβρόντησε θύελλα χειροκροτημάτων, πολύ, πολὺ ἰσχυροτέρων τῶν προηγουμένων, καὶ πάντες μεγάλοι καὶ μικροί, ἀνωρθοῦντο διὰ νὰ ἴδωσι τὸν καλλιτέχνην· ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ὀλίγα βήματα προχωρήσας, κατέπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὅτε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδεν ὅτι εὑρίσκετο ἐντὸς ἀγνώστου δωματίου ἐπὶ ἀναπαυτικῆς κλίνης. Ἠσθάνετο ὅμως μεγάλην ἀδυναμίαν· τὰ ὦτά του ἐβόϊζον· ἤκουσε δὲ μίαν φωνὴν ἐρωτῶσαν μετ' ἐνδιαφέροντος:

— Ὑπάρχει ἐλπίς, ἰατρέ;

— Ὑπάρχει ἐλπίς, Ὑψηλοτάτη· θὰ προσπαθήσω νὰ σώσω τὸ παιδί αὐτό.

Ἔπειτα ὁ Πέτρος ἀπεκοιμήθη· ἐβυθίσθη εἰς βαθὺν λήθαργον, οὔτε ἐννόει ὅτι ὁ ἰατρὸς ἐκάθητο εἰς τὸ προσκέφαλόν του, καὶ ὅτι μία μεγαλοπρεπὴς κυρία ἤρχετο συχνὰ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἠρώτα περὶ αὐτοῦ. Ἡ κρίσις τῆς ἀσθενείας διήρκεσεν ὁλόκληρον τὴν νύκτα.

— Ὁ πυρετὸς ἔπεσε, ἐσώθη τὸ παιδίον, εἶπεν ὁ ἰατρός, τὴν πρωΐαν.

Τότε ἐξύπνησε καὶ ὁ Πέτρος· ἦτο ἥσυχος τώρα καὶ ἐνεθυμήθη λεπτομερῶς ὅλας τὰς συγκινήσεις του, τὰς ἐλπίδας του, τὴν φοβερὰν στιγμὴν ὅτε εἶδεν ὅλα τὰ ὄνειρά του κατακρημνιζόμενα, τὸ αἰφνίδιον θάρρος του, τὴν νίκην του, τὸ βραβεῖον.

— Ποῦ εἶνε τὸ βιολί; ἠρώτησε μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

— Ἐδῶ εἶνε, παιδί μου, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ὡραιότατον βιολίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁρίσῃ ὡς βραβεῖον.

— Ἕως ὅτου νὰ γίνῃς καλὰ δὲν πρέπει νὰ παίξῃς! εἶπε μὲ αὐστηρότητα ὁ ἰατρός, εἰδεμὴ θ' ἀποθάνῃς.

— Καλά, εἶπε μὲ εὐπείθειαν τὸ παιδίον, δὲν θὰ παίξω· δόστε μου μονάχα λίγο τὸ βιολί νὰ τὸ ἀγκαλιάσω καὶ ὕστερα τὸ παίρνετε πάλι.

Τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔθεσε εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ μὲ τὰ ὠχρὰ καὶ ἰσχνὰ δάκτυλά του ἐθώπευε τὰς χορδάς· οὕτω ἀπεκοιμήθη, καὶ τότε ἡ νοσοκόμος ἔλαβε σιγὰ σιγὰ τὸ προσφιλὲς βιολίον καὶ τὸ ἔθεσεν ἐντὸς τῆς θήκης του, ἐπί τινος τραπέζης.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἦτο ἀκόμη καλλίτερον· ἔκειτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε τίποτε περὶ τῆς ἀσθενείας του καὶ τὸν ἐπερίμενε μὲ ἀνησυχίαν· μία χεὶρ ἔλαβεν αἴφνης τὴν ἰδικήν του, καὶ ἓν παιδίον ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης του:

— Πέτρε, Πέτρε, εἶπε μὲ λυγμούς, μὲ συγχωρεῖς;

— Μάρκε, εἶπεν ἡσύχως ὁ Πέτρος, ἂν δὲν μ' ἔκαμνες νὰ λυπηθῶ τόσον πολύ, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ παίξω ὅπως ἔπαιξα καὶ νὰ νικήσω. (Τὸ ἀγαθὸν παιδίον δὲν προσέθεσεν ὅτι ἡ λύπη ἐκείνη, καὶ ὁ ἀγὼν ὅπως ἐκφράσῃ τὸν

πόνον τῆς ψυχῆς του ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ θανατώσουν).

— Λοιπὸν μὲ συγχωρεῖς; ἐπανέλαβεν ὁ Μάρκος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε καὶ ὁ Ἰωάννης.

—Ὤ, ναί! Πάρε τώρα αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πήγαινέ τα εἰς τὴν μητέρα μου μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννην, καὶ εἰπέτε της νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ τοῦ μικροῦ μουσικοῦ, ἥτις παρ' ὀλίγον ν' ἀναβῇ εἰς τὸν οὐρανόν, ἔμεινεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Πέτρος ἀνέρρωσε· ὅταν δὲ τελειώσῃ ἡ προθεσμία τὴν ὁποίαν προσδιώρισεν ὁ ἰατρὸς διὰ νὰ ἀνακτήσῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὰς δυνάμεις του, ἡ πριγκήπισσα θὰ στείλῃ τὸν προστατευόμενόν της εἰς τὸ Ὠδεῖον τῆς Λειψίας διὰ νὰ τελειοποιηθῇ.

Καὶ μετά τινα ἔτη τὸ ὄνομα ἑνὸς μεγάλου καλλιτέχνου θὰ διαφημίζεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὸ ὄνομα ἑνὸς μεγάλου μελοποιοῦ ὅστις θὰ κάμῃ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων νὰ αἰσθανθοῦν ἀρρήτους συγκινήσεις· ὁ μέγας αὐτὸς μελοποιός, ὁ ἔνδοξος αὐτὸς καλλιτέχνης θὰ εἶνε ὁ Πέτρος, τὸ ὀρφανόν, ὁ υἱὸς τῆς χήρας.

[Ἐλευθέρας διασκευασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΟΜΙΧΛΗ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ὁ ὡρολόγιον τοῦ τραπεζικοῦ καταστήματος ἐσήμανε τὴν ὀγδόην ὥραν, καὶ οἱ δύο γραμματεῖς ὁ κύριος Σμὶθ καὶ ὁ κύριος Τάϋλορ ἐσκούπισαν τὰς πέννας των, ἔκλεισαν τὰ μεγάλα καταστιχά των, καὶ ἐξεκίνησαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς οἰκίας των. Ἀλλὰ φεῦ! καθὼς ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ κατάστημα παρετήρησαν ὅτι πυκνὴ ὁμίχλη, ὁποία μόνον ἐν Λονδίνῳ γίνεται, εἶχε σκεπάσῃ τὴν γιγαντιαίαν πόλιν.

Οἱ δύο γραμματεῖς ἐπέστρεψαν βιαστικὰ ὀπίσω, ἐζήτησαν ἀδᾶς ἀπὸ τὸν θυρωρὸν καὶ ἀπεχωρίσθησαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματος. Ὁ μὲν κύριος Σμὶθ ἐστράφη πρὸς τὰ δεξιά, ὁ δὲ κύριος Τάϋλορ ἐπροχώρησε κατ' εὐθεῖαν.

Ὁ δεύτερος, ὅστις ἐπόθει μὲ λαχτάραν τὸ ζεστὸν καὶ ἀναπαυτικὸν δωμάτιον τῆς οἰκίας του, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ἡ γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του, ἐβάδιζε ταχέως καὶ ἤδη διέκρινε τὸν φράκτην ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὰ μικρὰ οἰκιακὰ κηπάρια τῆς ὁδοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει, ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον· ἀλλ' αἴφνης ἡ ἀδᾶς του ἔσβυσε.

Τριγύρω τὸ σκότος ἦτο βαθύτατον.

Ἦσαν ἀναμμένοι μὲν οἱ φανοὶ τοῦ φωτεινοῦ, ἀλλὰ τόσον ἀμυδρῶς ἔφεγγε τὸ φῶς των διὰ μέσου τῆς πυκνῆς ὁμίχλης ὥστε ὁ ἀπομακρυνόμενος ὀλίγα βήματα ἐξ αὐτῶν δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Ὁ κύριος Τάϋλορ ἔψαχνεν ἀνυπομόνως ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ διὰ νὰ πιάσῃ τὸν φράκτην, ἀλλὰ πολλὴν ὥραν ὁ κόπος του ἐπῆγε χαμένος. Ἐπὶ τέλους τὸν ἐπέτυχε, καὶ γερὰ κρατῶν αὐτὸν διὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ, ἐπροχώρει θαρραλέως.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς, τοὺς ὁποίους ἔκαμνε, μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦ φράκτου, τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸ τῆς οἰκίας του· μετά τινα λεπτὰ ἔμελλε νὰ εἶνε εἰς τὸ σπιτάκι του, ἀνάμεσα 'ς τὴ γυναικοῦλά του καὶ τὰ παιδάκια του καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ εὐωδιάζον φαγητόν.

Ἀλλὰ παράδοξον πρᾶγμα! Ὁ φράκτης ἐξετείνετο ὁλονέν, ἀδιακόπως· ποῦ ἦτο λοιπὸν ἡ εἴσοδος, ἡ ὁποία ὡδήγει εἰς τὴν οἰκίαν του; Πῶς ἤλλαξαν τόσον πολὺ τὰ πράγματα τὴν ἑσπέραν ἐκείνην!

Ὁ κύριος Τάϋλορ, μὴ ἀφίνων τὸν ἀτελείωτον φράκτην ἐπροχώρει, σκεπτικός, ἀνήσυχος. Ἀλλ' ἔξαφνα συνεκρούσθη δυνατὰ μὲ ἕνα ὅστις ἤρχετο ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος.

Καὶ οἱ δύο ἐζήτησαν συγγνώμην, ἀλλὰ καθὼς εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον ἀλλήλους ἐξεκαρδίσθησαν εἰς τὰ γέλια.

— Καλησπέρα, κὺρ Τάϋλορ, καιροὺς καὶ ζαμάνια ἔχομε νὰ ἰδῇ ὁ ἕνας μας τὸν ἄλλον.

— Καλή σας ἑσπέρα, κὺρ Σμὶθ, καὶ ἀπὸ ποῦ; παρακαλῶ;

—Ἀπὸ ὅπου καὶ σύ. Ἔχασα τὸν δρόμο, καϊμένε, 'ς τὴν πυχνὴ ὁμίχλη, γιατί ἔσβυσε τὸ δαδί μου.

— Καὶ τὸ 'δικό μου τὸ ἴδιο, ἀπήντησεν ὁ κύριος Τάϋλορ· Θαρροῦσα πῶς σὲ 'λίγο θὰ ἤμουν 'ς τὸ σπίτι μου, γιατί ἔβλεπα πλέον τὸν φράκτην τῶν κήπων· μὰ ἔσβυσε τὸ φῶς μου καὶ ἔψαξα ἕνα τέταρτο ὅσο νὰ τὸν εὕρω· ἀλλὰ δὲν νοιώθω τί συμβαίνει ἀπόψε, φίλε μου Σμιθ, πάγω, πάγω, μὰ αὐτὸς ὁ ἀφωρισμένος ὁ φράκτης δὲν ἔχει τελειωμό, καὶ δὲν βρίσκω τὴν εἴσοδο νὰ πάγω 'ς τὸ σπιτάκι μου, ποῦ μὲ περιμένουν ἡ γυναῖκά μου καὶ τὰ παιδιά μου.

— Ἕως τὸ πρωΐ νὰ τρέχῃς τριγύρω 'ς αὐτὸν τὸν φράκτην δὲν θὰ φθάσῃς 'ς τὸ σπίτι σου· εἶπε γελῶν ὁ Σμὶθ.

— Τί λές, ἀδελφέ; μὴν 'τρελλάθηκα καὶ δὲν ξεύρω τί μοῦ γίνεται;

— Ὄχι, αὐτὸ δὲν τῶπαθες, ἀλλὰ ἔπαθες κάτι ἄλλο· αὐτὸς ὁ φράκτης ποῦ κρατεῖς, εἶνε ὁ φράκτης τοῦ μεγάλου κήπου τῆς πλατείας, καὶ ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ τρέχεις κρατῶντας τὸν φράκτην κάμνεις τὸν γῦρον τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος εἶνε στρογγυλὸς ὅπως ξεύρεις. Ἐνόησες λοιπὸν τί τρέχει;

— Αἴ, καὶ τώρα τί θὰ κάμωμεν; εἶπεν ὁ Τάϋλορ μετὰ κωμικῆς ἀπελπισίας.

— Εὐτυχῶς, ἐγὼ ξεύρω ποῦ εἴμεθα· ἔλα μαζί μου, ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἡ θέσις ὅπου στέκουν αἱ ἅμαξαι.

Οἱ δύο γραμματεῖς ἔφθασαν ἄνευ ἄλλης περιπετείας εἰς τὴν πλησίον πλατεῖαν, εὗρον μίαν κενὴν ἅμαξαν, ἀνέβησαν, καὶ ὁ ἁμαξηλάτης εὑρίσκων τοὺς δρόμους μὲ τὸ φῶς τῶν φανῶν τῆς ἁμάξης του ἔφερεν πρῶτον τὸν ἕνα καὶ ἔπειτα τὸν ἄλλον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ δύο φίλοι πολλάκις ἐγέλασαν, ἐνθυμούμενοι τὴν σύγκρουσιν καὶ ἀναγνωρίσιν των ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυκνῆς ἐκείνης ὁμίχλης.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μογγολικὸς μῦθος.

Μιὰ φορὰ κ'ἕναν καιρὸν ἦτο ἕνα λεοντάρι, λέγει ἕνας μογγολικὸς μῦθος, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ φάγῃ δυὸ 'μέρες 'ς τὴν ἀράδα τὸ ἴδιο φαγητό, γι' αὐτὸ κάθε 'μερα ἔτρωγε ἄλλης λογῆς ζῷο. Μιὰ 'μέρα ἔπιασε ἕνα λαγό· τὸν 'κύταξε κουνῶντας τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Σήμερα θὰ μείνω νηστικός· τί νὰ σὲ κάνω σένα; οὔτε 'ς τὸ δόντι μου δὲ θὰ κολλήσῃς.

— Φάγε με μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, νὰ γλυτώσω καὶ μὴ μὲ βασανίζῃς τοῦ κάκου, εἶπεν ὁ λαγός· ἐμένα τώχει ἡ τύχη μου νὰ φαγωθῶ· σήμερα τὸ πρωΐ 'λίγο ἔλειψε νὰ μὲ φάγῃ ἕνα ἄλλο ἄγριο θηρίο· μὰ ἦταν τῆς μοίρας μου ἡ ἰδική σου ἡ κοιλιὰ νὰ γίνῃ τάφος μου.

— Τί; εἶπε μὲ μουγκρητὸ τὸ λεοντάρι. Καὶ βρίσκεται 'ς τὸν κόσμο ἄλλο θηρίο σὰν κ' ἐμένα; γρήγορα νὰ μοῦ τὸ δείξῃς!

— Ὁρισμός σου, ἀφέντη, εἶπεν ὁ λαγός.

Καὶ ὁλαγὸς ἐμπρός, τὸ λεοντάρι ὀπίσω ἔφθασαν 'ς ἕνα πηγάδι.

— Γιὰ κύττα 'δῶ μέσα, τοῦ λέγει.

Τὸ λεοντάρι ἔσκυψε, καὶ τί νὰ ἰδῇ; ἕνα ἄγριο θηρίον, ἕνα φοβερὸ θηρίον ποῦ ἐκύτταζε μὲ θυμό, καὶ εἶχε σηκωμένη τὴν χαίτη του μὲ 'περηφάνεια, ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο σὰν αὐτό.

— Τὸ εἶδες; λέγει ὁ λαγός.

— Στάσου νὰ τοῦ δείξω 'γώ! λέγει τὸ λεοντάρι μὲ θυμὸ καὶ πέφτει μὲ ὁρμὴ μέσα 'ς τὸ πηγάδι γιὰ νὰ ξεσχίσῃ τὸ ἄλλο τὸ θηρίο, καὶ πνίγεται. Κ'ἔτσι ἐγλύτωσε ὁ λαγός. — Ἡ σοφία νικᾷ τὴν ἀνδρεία.

Δένδρα παράγοντα ὑποκάμισα.

Ὑπάρχουσι χῶραι εἰς τὰς ὁποίας φύονται δένδρα παράγοντα ψωμὶ καὶ γάλα, καὶ βούτυρον· ἀλλ' εἰς τὴν Νοτίαν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν δένδρα τὰ ὁποῖα παράγουν ὑποκάμισα! Ἐκεῖ φύεται ἓν δένδρον ἔχον ὕψος πενήντα ποδῶν· οἱ κάτοικοι κόπτουν ἐξ αὐτοῦ κυλινδρικὰ τεμάχια ἕως δύο ποδῶν διαμέτρου, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποχωρίζουν τὸν κόκκινον ἰνώδη φλοιόν. Ὁ φλοιὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ εἶδος ἐνδύματος, ὁμοιάζει δὲ μὲ σάκκον ἄρραφον καμωμένον ἀπὸ χονδρόπανον. Τὸ ἐπάνω ἄνοιγμα χρησιμεύει διὰ τὴν κεφαλήν, διὰ τοὺς βραχίονας δὲ ἀνοίγουν ἑκατέρωθεν οἱ ἰθαγενεῖς δύο ὀπάς. Τὸ τοιοῦτο δένδρον πολὺ εὐλόγως ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ἐργοστάσιον χρωματιστῶν ὑποκαμίσων. Λέγουν ὅτι ὑπάρχουν καὶ δένδρα τὰ ὁποῖα παράγουν ἕτοιμα καπέλλα!

Σοφὰ λόγια.

—— Διὰ τῆς τάξεως, διὰ τοῦ ζήλου καὶ διὰ τοῦ θάρρους εὐκόλως δύναταί τις νὰ σωθῇ καὶ ἐκ τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων.

——Ἡ ἀνδρεία δὲν συνίσταται εἰς τὸ ἀψηφεῖν πάντα οἱονδήποτε κίνδυνον, ἀλλ' εἰς τὸ ἐκτίθεσθαι εἰς κίνδυνον ὑπὲρ ἀγαθοῦ τινος σκοποῦ.

ΝΕΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας τρέφον ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἐπανειλημμένας ἐξέδωκεν ἐγκυκλίους ὑπὲρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της, δι' ὧν ἐξαίρει τὴν ἀξίαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καὶ συνιστᾷ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας. Ἐν τῇ ἀπὸ 31 Μαΐου 1887 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἀναφέρεται ἡ πολυσήμαντος καὶ τιμητικωτάτη φράσις ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ « **παρέσχεν ἀληθεῖς ὑπηρεσίας** εἰς τὴν χώραν ἡμῶν». Ἤδη πάλιν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἀναδημοσιευομένην νέαν ὑπὲρ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἐγκύκλιον, χρονολογουμένην ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., ἣν ἀπηύθυνε πρὸς πάντας τοὺς Γυμνασιάρχας, Καθηγητάς, Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν Σχολείων, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἀποκαλεῖται « **τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα.** »

Μεθ' ὑπερηφανείας ἀναγράφομεν τὴν εὐχάριστον ταύτην εἴδησιν· τὴν δὲ ἐξαιρετικὴν καὶ πεφωτισμένην ἐκτίμησιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας θεωροῦμεν ὡς ἠθικὴν ἡμῶν ὑποχρέωσιν, ὅπως εἰς τὸ μέλλον καταστήσωμεν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἔτι μᾶλλον ἀξίαν τῆς ἀποδιδομένης αὐτῇ ὑψηλῆς τιμῆς, καὶ τῆς ἐνθουσιώδους ἀγάπης ἣν ἀνέκαθεν ἔδειξαν πρὸς αὐτὴν αἱ Ἑλληνόπαιδες. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι, εἴμεθα βέβαιοι, μεθ' ἴσης ὑπερηφανείας θὰ ἴδωσιν, ὅτι ἡ ἐκτίμησις των πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ταυτίζεται πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδευτικῆς τοῦ ἔθνους ἡμῶν Ἀρχῆς.

Ἀριθ. Πρωτ. 190. Ἐ γ κ ύ κ λ ι ο ς

Διεκπ. Περὶ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος « ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς κ.κ. Γυμνασιάρχας, Καθηγητὰς, Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν σχολείων, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων » περιοδικὸν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον χάριν τῆς ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων τῶν παίδων συνιστῶμεν εἰς πάντας ὑμᾶς ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι συντελοῦμεν οὕτω εἰς τὴν προκοπὴν τῶν ἠθικῶν καὶ θρησκευτικῶν συναισθημάτων τῶν παίδων, ἅτινα τῇ προτροπῇ ὑμῶν ἤθελον ἀναγνώσῃ τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν τοῦτο περιοδικὸν σύγγραμμα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Ἰανουαρίου 1890.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

Ὁ Διεκπεραιωτὴς
Στέφ. Μ. Παρίσης.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀντωνάκη εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν εὑρίσκει ἐξηπλωμένον ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην ἐνῷ ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ π. μ.

—Κοιμᾶσαι ἀκόμη, ὀκνηρέ; Ἔλα, σήκω! ὁ ἥλιος ἀνέτειλε ἐδῶ καὶ δύο ὧρες!

— Καὶ πταίω ἐγώ, μπαμπᾶ, ἂν ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος πρὶν ξημερώσῃ; ἀπαντᾷ ὁ ὀκνηρὸς Ἀντωνάκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

Ἐν τῷ σχολείῳ:

— Εἰπέ μου, Λουκιανέ, ποῖον ζῷον προσκολλᾶται περισσότερον εἰς τὸν ἄνθρωπον;

— Ὁ σκύλος, διδάσκαλε.

— Καὶ σύ, Στέφανε, τί λέγεις;

— Ἐγώ, διδάσκαλε, νομίζω, ὅτι ἡ βδέλλα προσκολλᾶται περισσότερον ἀπὸ τὸν σκύλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλυάρου Ἐγγύος.

Ὁ Γεωργάκης φέρει εἰς τὸν κύριον Παῦλον ἓν πινάκιον γλυκίσματα ἐκ μέρους τοῦ πατρός του.

— Μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς νὰ σᾶς πῶ πολλὰ χαιρετίσματα καὶ νὰ σᾶς φέρω αὐτὰ τὰ γλυκά.

— Εὐχαριστῶ πολύ, παιδί μου, ἀπαντᾷ ὁ κύριος Παῦλος· νὰ πῆς ὅμως τοῦ μπαμπᾶ σου ὅτι εἶνε πολλά.

Καὶ ὁ Γεωργάκης:

— Τὸ ἴδιο ἔλεγε καὶ ἡ μαμά, ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς τῆς εἶπε: Ἔννοια σου καὶ ἀπὸ τὸν κ. Παῦλον δὲν τὰ χάνεις· θὰ σοῦ στείλῃ καὶ αὐτὸς διπλᾶ καὶ τριπλᾶ· εἶνε φιλότιμος ἄνθρωπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μισοληγγιτσούλας.

— Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἀράπης, φωνάζει ἕνα πρωὶ ὁ μικρὸς Νῖκος.

— Καὶ γιατί; τὸν ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφή του.

— Νά, γιὰ νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκην νὰ μὲ πλαίνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παχούσης Κρήτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Τί μετριοφροσύνη εἶνε αὐτή, *Καμέλια*; Εὔχομαι ὑπὸ τὴν μετριοφροσύνην σου νὰ κρύπτεται μεγάλη ἐξυπνάδα καὶ ν' ἀριστεύσῃς εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Ὁ *Τουρκομάχος Ἕλλην*, πλοσφιλεῖς μου φίλοι, εἶνε μικρός, μικρός· ἀλλ' ἀγαπᾷ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ· μὲ τὴν βοήθειαν τῆς μητέρας του μοῦ ἔγραψε ἕνα γραμματάκι. Ξεύρεις ὅμως, *Τουρκομάχε Ἕλλην*; ἔχω ἕνα πουλάκι, τὸ ὁποῖον πηγαίνει 'ς τὰ σπίτια τῶν φίλων μου καὶ βλέπει τί κάμνουν καὶ μοῦ τὰ λέγει. Πρόσεχε λοιπὸν νὰ εἶσαι φρόνιμος. Ἀκούεις, μικρέ μου φίλε;

Δὲν εἶνε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Δάγγειε Πυρετέ*. Δὲν εὕρισκες τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐδιάλεξες αὐτὴν τὴν κατηραμένην ἀρρώστια;

Διὰ τί ἀκατάλληλον τὸ ψευδώνυμόν σου; τοὐναντίον εἶνε πολὺ καλόν, *Μεγαλοπτέρυξ Ἀετέ*.

Πολὺ λυπηρὰ ἡ ἀπώλεια τῆς τόσον καλῆς καὶ γλυκείας ἀδελφῆς σου, *Μυρωμένη Ἀνθοδέσμη*. Σὲ συλλυποῦμαι ἐκ καρδίας καὶ εὔχομαι εἰς τὸν Ὕψιστον νὰ σὲ παρηγορήσῃ. Εὐχαρίστως θὰ ἀναγινώσκω τὰ γραμματάκια σου. Καὶ τοῦ *Πολεμιστοῦ τῶν Θερμοπυλῶν* τὸν ὁποῖον φίλησέ μου γλυκὰ γλυκὰ καὶ εἰπέ του νὰ εἶνε πάντοτε πολὺ προκομμένο παιδί.

Ἔσο ἥσυχος, *Ἀθανάσιε Λεονάρδε*, αἱ λύσεις σου ἦλαι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν.

Πολὺ καλὰ ἔκαμες, *Ἀθῶε Πατ*, καὶ ἔστειλες τὰς λύσεις εἰς ἰδιαίτερον φύλλον· παρακαλῶ δὲ ὅλους μου τοὺς φίλους *νὰ στέλλωσιν εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου τὰς λύσεις, εἰς ἄλλο πάλιν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ εἰς τρίτον τὰ παιδικὰ πνεύματα*, ἄλλως θὰ εὑρεθῶ μὲ δυσαρέσκειάν μου εἰς τὴν ἀνάγκην *νὰ μὴ τὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν*.

Νέος μου φίλος, ὁ *Λιγκαβάνης* μοὶ ἔστειλε σήμερον μικρὸ μικρὸ γραμματάκι. Ἔλαβε δῶρον τὴν «Διάπλασιν» τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ ἐνεγράφη διὰ τὸ τρέχον, καί... φοβεῖται τὸ πουλάκι. Ἂν εἶσαι, νέε μου φίλε, φρόνιμος καὶ ἐπιμελὴς τίποτε δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τὸ πουλάκι. Τότε ὅλο ἐπαίνους θὰ ἀκούῃς. Ὁ μὴ ἔχων τὴν συνείδησίν του καθαρὰν ἐκεῖνος καὶ φοβεῖται.

Ἡ ἐπιθυμία σου ἐξετελέσθη, *Πάσχουσα Κρήτη*· καὶ ἀπὸ καρδίας σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα.

Λοιπόν, *Μαρουσία*, εἰς τὸ ἑξῆς, *Ἀνατέλλουσα Σελήνη*, αἴ; Αἱ κρίσεις τοῦ σεβασταῦ πατρός σου περὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ὅτι χαίρεται νὰ βλέπῃ τοιοῦτον περιοδικὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε ἡ καλλιτέρα δι' ἐμὲ ἀμοιβὴ καὶ μεγάλη ἀνακούφισις τῶν πικρῶν τὰς ὁποίας δοκιμάζω. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς φιλικοὺς χαιρετισμοὺς τῶν οἰκείων σου.

Ἐπίσης ὡραία, ἐπίσης θελκτικὴ θὰ εἶνε ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ τοῦ ἔτους τούτου, φιλτάτη *Κελαδίστρα*. Τὸ πρῶτον τεῦχος δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸ ἔλαβες. Φίλησέ μου τὸν ἀδελφούλην σου ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ τόσον ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ γράφῃ καλά, καὶ γράψε μου γρήγορα ὅτι ἔγεινε ἐντελῶς καλὰ ὁ μπαμπᾶς σου καὶ ὅτι ἐξῆλθε, νὰ χαρῶ.

Τώρα μόνον ἔμαθες νὰ λύῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, *Φλύαρος Χελιδών*; Πολὺ καλά· ἀπὸ σήμερον τακτικὰ θὰ περιμένω λύσεις καὶ νόστιμα γραμματάκια σου.

Χάρις τοῦ Θεοῦ θέλεις νὰ μετονομασθῇς, φιλτάτη Χ.Π' Θ.; Καλὰ λοιπόν. Τὸ λάθος συνέβη ἐπειδὴ τὸ ἴδιον ψευδώνυμον ἔφερεν ἄλλη συνώνυμός σου.

Μὲ κατελύπησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀμφιτρίτη*. Ἐπερίμενα ποτὲ νὰ σὲ ἀναγκάσῃ ἡ ἀδελφή σου διὰ νὰ μοῦ γράψῃς; Τί ἔγεινε λοιπὸν ἡ τόση μας φιλία;

Πῶς συνέβη τοῦτο, μετὰ τεσσάρων ἐτῶν γνωριμίαν τώρα μόλις νὰ μοῦ γράψῃς, *Κυρὰ Καίτη*; Τώρα τοὐλάχιστον γράφε μου συχνά.

Ὡραῖαι αἱ σκέψεις σου, *Ἄξων τοῦ Κόσμου*· ἡ μετριοφροσύνη σου θὰ σὲ κάμῃ μέγαν καὶ πολὺν ἡμέραν τινά.

Πῶς, *Γαληνιαία Θάλασσα*, δὲν εἶδες ὅτι συνεστήθη ἐφέτος καὶ ἀνωτάτη τάξις διαγωνιζομένων διὰ τοὺς ὑπερβάντας τὸ 15ον ἔτος; Τώρα πλέον καὶ ἡ γιαγιάδες καὶ αἱ παπούληδες μποροῦν νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου.

Πολὺ καλά, *Ἀπρόπτον Σκάνδαλον*. Θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις σου διὰ τὸν διαγωνισμόν. Σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς εὐχάς σου ὅπως δεκαπλασιασθῶσιν οἱ συνδρομηταί μου, αἱ ὁποῖαι, φαίνεται, θὰ πραγματοποιηθοῦν διότι αἱ ἐγγραφαὶ πᾶνε περίφημα.

Τόπο! τόπο! διὰ τὴν γρηοῦλαν τὴν καϊμένην τὴν *Θεὰν Ἀρτέμιδα*· εἶνε !! ἐτῶν! Καὶ ἐφοβεῖτο μὴ δὲν τὴν δεχθῶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου διὰ τὴν μεγάλην της ἡλικίαν! Ὄχι ἐσὲ μόνην ἀλλὰ καὶ τοὺς γέροντας συνδρομητάς μου δέχομαι ἐφέτος.

Δεκτὸν βεβαίως τὸ ψευδώνυμόν σου, *Καλὴ Ἐλπίς*. Προσπάθησε νὰ ἐπιτύχῃς λοιπὸν ἀφοῦ πρώτην φορὰν διαγωνίζεσαι.

Σοῦ συγχωρῶ, *Μαρμαίρων Ἀστήρ*, τὸ λάθος· ἐφ' ὅσον τὸ προελθὸν ἐκ τῆς μεγάλης σου πρὸς ἐμὲ ἀγάπης καὶ τῆς... ἀπροσεξίας σου. Γλυκὰ φιλήματα εἰς τὴν *Καρδερίναν*.

Ἐκρίθη ἄξιον δημοσιεύσεως ἐπειδὴ ἦτο καλόν, *Κρύνιον Ὄρος*, τὸ ἑξάστιχόν σου. Ἡ μετριοφροσύνη σου σὲ τιμᾷ.

Σὲ ἠρνήθην; Ἐγώ; Τί λές καλέ, *Ἠπειρωτάκε*; ποῖος σοῦ τὸ εἶπε; Ἂν εἶνε ἰδική σου σκέψις, μὲ ἀδικεῖς ὑπερβολικά, διότι δὲν θὰ εὑρῇς φαίνεται, τί ἀγάπην τρέφω διὰ τοὺς φίλους μου. Φίλησέ μοῦ τρυφερά, τρυφερὰ τὴν *Ἠπειρωτοπούλαν*.

Ὅταν εἶνε κανεὶς 8 χρόνων μόνον, *Λευκὴ Περιστερά*, δὲν δύναται νὰ γράφῃ ἀπταίστως. Οὐχ ἧττον ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ ἐπιμονὴ θὰ σὲ διδάξωσι πολλὰ πολλὰ πράγματα.

Περαστικὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν σου, καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου, φίλε *Τάκη Πλατανίτη*.

Καὶ σὺ ἀσθενῆς, *Φαλαινίς*; Ἀλ πότε τέλος θὰ περάσῃ ὁ γεροχειμῶνας νὰ φυσήσῃ καὶ ἡ αὔρα τῆς ἀνοίξεως, νὰ ἀναζωογονήσῃ ὅλας μου τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους! Περιμένω τὰ τῆς ἐκδρομῆς σου.

Τί νὰ τὸ κάμῃς τὸ δελτίον ἐρωτᾷς, *Τέκνον τῶν Ὀρέων*, ἀφοῦ ἔστειλες τὴν συνδρομή σου; Ἡ καλλιτέρα χρησιμοποίησις εἶνε νὰ ἐγγράψῃς ἐκεῖ νέον συνδρομητὴν κανένα φίλον σου!

Ὀλύμπιοι Θεοί! Καλὸν τὸ ψευδώνυμόν σας. Αἱ πνευματικαί σας ἀσκήσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἂν εἶνε καλαί. Τὸ πουλάκι μου τότε ποῦ εἶχε κάμῃ ἕνα ταξειδάκι εἰς τὴν Σύρον,— πρὸ τριῶν τεσσάρων μηνῶν—χωρὶς νὰ ξεύρῃ πῶς θὰ γίνετε συνδρομηταί μου μοῦ εἶπε τί φρόνιμοι καὶ τί ἐπιμελεῖς ποῦ εἶσθε: Σᾶς, εὔχομαι νὰ ἐξακολουθῆτε πάντοτε ἔτσι!

Δήλωσις. Μετὰ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου διανέμεται τὸ *δεύτερον τομίδιον* τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ πρὸς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1890 ἐλήφθη ἤδη ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαρτίου]

49. Λεξόγριφος.

Ἄνθος εἶμι καὶ κόπτωμαι εἰς τρία μόνον μέρη
—Χωρὶς νὰ δράξῃς κοπτερὸν καὶ φαβερὸν μαχαῖρι—
Εἰς γράμμα, ἐπιφώνημα, καὶ εἰς ἐσένα, φίλη,
Ἀλλ' ὅταν σὺ εὑρίσκεσαι ὅλως διόλου μόνη.
Καὶ ὁμοιάζει τὅλον μου μὲ κερασένια χείλη,
—Ἔχει καὶ ἄλλα χρώματα—ἀνθίζει ἐν χειμῶνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παραθεοθέντος.

50. Λεξόγριφος.

Μῦρα τὸ πρῶτόν μου σκορπᾷ,
Κοινὸν τὸ δεύτερόν μου.
Καθεὶς νὰ τρώγῃ ἀγαπᾷ
Πολὺ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Μακρῆ Δημαλᾶ.

51. Στοιχειόγριφος.

Σ' τὴ «Διάπλασι» συχνάκις μὲ διαβάζεις,
Σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις ἐσύ πάλι.
Σὲ τυραννῶ καὶ σύμοῦ χωλοσκάζεις,
Μὰ ποιὸ πολὺ μὲ ξενικὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

52. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε νῦ καὶ βάλε θῆ
Καὶ ἀμέσως θὰ βρεθῇ
Ἀπ' ἀγκυλωτὸ χορτάρι
Ὄργανο γλυκὸ μὲ χάρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ταγχ—Τσόγχ—Τσί.

53. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι μία τῶν ἠπείρων.
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Ἥρωα τινὰ ἀρχαῖον
Παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυκωμέναιου Πορφᾶ.

54. Μωσαϊκόν.

Ἡ νῆσος Κῶς, τὰ Μέγαρα, ἡ πόλις ἡ ὡραία,
Ὁ Ὑμηττός, ἡ Κέρκυρα, ἡ λίμνη Φενεὸς
Καὶ εἰς λιμὴν συνέπραξαν — ὁποία ἡ ἰδέα! —
Καὶ πόλις περισπούδαστος ἀνῆλθεν εἰς τὸ φῶς!

Ἐστάλη ὑπὸ Φιλήμονος καὶ Παυκίδος.

55. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

1. Ὅταν δὲν μ' ἔχεις, τί κακό! θὰ κλαίεσαι συχνά.
2. Ὅσοι μὲ ἔχουν μ' ἀγαποῦν· ὅταν μὲ χάσουν κλαῖνε.
3. Εἶμ' ὀρυκτόν, καὶ βέβαια θὰ 'ξεύρῃς πῶς μὲ λένε,
Γιατί σοῦ εἶμαι χρήσιμον νὰ γράφῃς μελανά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρασίνου Λόφου.

56. Ῥόμβος.

Ῥόδος· ἐδῶ τὸ πρῶτόν μου καὶ ἔσχατον ἐπίσης.
Ὅταν ἐλθῇ τὸ δεύτερον εὐωλιᾷ ἡ φύσις.
Ἂν κέκτησαι τὸ τρίτον μου, ὡς δίκαιος θὰ ζήσῃς.
Ἂν ἀγαπᾷς τὸ κεντρικόν, πτωχὸς θὰ κατανυτήσῃς.
Αἱ ἄμαξαι ἄνευ ἐμοῦ διόλου δὲν κινοῦνται.
Οἱ πλεῖστοι ῥόμβοι δι' ἐμοῦ συνήθως περατοῦνται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

57. Αἴνιγμα δημῶδες.

Ἀπὸ γκρεμὸ γκρεμίζεται,
Ποτέ του δὲν ραΐζεται,
Κι' ἂν γκρεμιστῇ δὲν χάνεται.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

58. Παίγνιον.

Τίνι τρόπῳ δυνάμεθα, τοποθετοῦντες 19 δεκάρας κατὰ σειράν, νὰ σχηματίσωμεν μετὰ πέντε μετατοπισμοὺς πέντε σωροὺς ἀπὸ δύο δεκάρας ἕκαστον, ἀφοῦ ἐγείροντες τὴν μετατοπιζομένην καὶ ὑπερπηδῶντες δύω ἁπλᾶς ἢ διπλᾶς δεκάρας τὴν τοποθετήσωμεν ἐπὶ τῆς τρίτης;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπινθηροβολοῦντος Ἤλιου.

59. Αἴνιγμα.

Ἄνευ ἐμοῦ καὶ ἄνθρωποι καὶ ζῶα καὶ φυτὰ θὰ ἔλειπον ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς· ἄνευ ἐμοῦ καὶ ὁ ἥλιος θὰ ἀνέτελλε καὶ θὰ ἔδυε ἄνευ μαγευτικῶν ἀποχρώσεων· καὶ ὅμως ἂν περικαλύψῃς δι' ἐμοῦ τὰ θαλάσσια ὄντα, φεῦ! ἀπόλλυνται. Ἡ δύναμίς μου εἶνε μεγάλη, μηδενὶ παραβαλλομένη. Καταστρέφω τὸ πᾶν ὅταν εἶμαι λίαν ἰσχυρός, συχνάκις ὅμως γνωρίζω νὰ θωπεύω ὡς ἡ τρυφερωτάτη χείρ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικολάου Καληφέρη.

60. Μαθηματικὸν σόφισμα.

Ἀπόδειξον μαθηματικῶς ὅτι ἓν ποτήριον κενὸν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν ποτήριον πλῆρες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυκλίωνος.

61. Πρόβλημα.

Ὅτε ἠρώτησαν παιδίον τι πόσων ἐτῶν ἦτο, ἀπεκρίθη: «Μετὰ 15 ἔτη θὰ ἔχω ἡλικίαν τριπλασίαν τῆς περυσινῆς.» Πόσων ἐτῶν ἦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Α. Μαυρουδίνη.

62. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Αἰσθητήριον ὄργανον. 3. Τετράποδον. 4. Μέρος τοῦ χρόνου. 5. Πτηνόν. 6. Πόλις τῆς Γαλλίας. 7. Διάσημος ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων. 8. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῶν Κιρμαδίκ.

63. Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων 7 νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης σχηματίσον τὸ ὄνομα νήσου ἐπίσης τῆς Μεσογείου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἔρμ. Καλαμδοκίδου.

64. Μεσοστιχίς.

Τὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητουμένων λέξεων γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Ἀθηναίου στρατηγοῦ.

1) Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. 2) Βασιλεὺς οὗ ὁ υἱὸς ἔγινεν αἴτια τῆς καταστροφῆς του. 3) Νῆσος τῆς Τουρκίας. 4) Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 5) Μέρος τοῦ σώματος. 6) Περίφημος ἱστορικὸς ἀρχαῖος. 7) Ὄργανον ἠπάναγκες εἰς τοὺς ζωγράφους.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡρακλέους Μαφούνη.

66. Φωνηεντόλιπον.

—'ρ'τ'——'γ'θ'τ*ς—κ**—*—μ'τρ**φρ'σ'ν'—**'ν' — τ' —κ*λλ'τ'ρ'—πρ'τ'ρ'μ*τ'—*'ς—μ*'ν—κ'ρ'ν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαπφοῦς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1880 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

205. Πηγή, γῆ — 206. Χριστός, ἱστός.— 207. Κισσός, Ἴσσος.—208. Τράπεζα.—209. Ἀριστογείτων.— 210. Τοῦ ἀριθμοῦ 9.— 211-214. Α'.) *Ὥρα*, ὥρα, δῶρα, δῶμα, κῶμα, σῆμα, νῆμα, νεῦμα, *ψεῦμα*. — Β'.) *Λεῖμος*, ἄμμος, ἄλλος, ἄλως *Ἄθως*,—Γ'.) *Βρέφος*, Βρέννος, Ρέννος, Ρῆνος, Θρῆνος, Θρόνος, Κρόνος, κρῆνος, *κρῖνον*.—Δ'.) *Σῶμα*, σῆμα, νῆμα, μνῆμα, μνήμη, *κνήμη*. — 215. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, Ἀμαλία, κάλαμος, ἑλλανοδίκαι, διάκονος, Ἱμαλάια, Μενέλαος, ὄνος Νεῖλος, Σαλαμίς — 216. Ἡ Πολυξένη (πολύ, ξένη).—217. ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ (1. Ἀθῆναι, 2. Νέρων· 3. Τῆνος· 4. Ἰάσων· 5. Σωκράτης· 6, Θάλεια· 7. Ἔαρ· 8. Ναυσικάα· 9. Ἠλέκτρα· 10. Σπάρτη). — 219. ΑΙΑΣ (1. Πειραιεύς. 2. Ἀννίβας. 3. Πέτ Αλον. Ἀθυσηνία) — 219. Τὸ νὰ ἀναφέρῃς τὰς κακὰς πράξεις τῶν ἄλλων πρὸς δικαιολογίαν τῶν ἰδικῶν σου, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ θέλῃς νὰ καθαρισθῇς μὲ βόρβορον. — 220. Ἡ «Διάπλασις» τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα εἰσέρχεται θριαμβευτικῶς ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φυλλαδίου εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της.

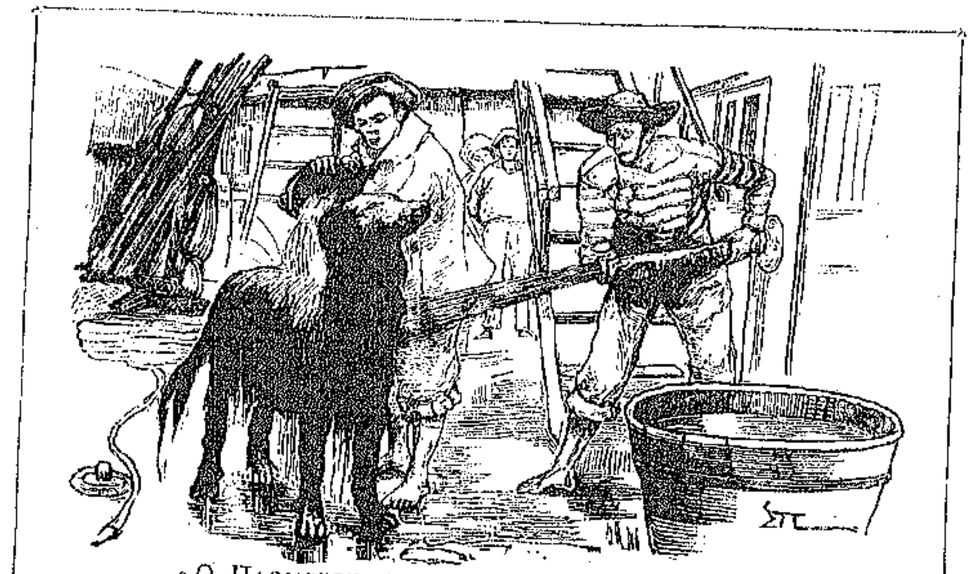

«Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΥΝΗΡΧΕΤΟ ΤΟΤΕ ΟΛΙΓΟΝ» (Σελ. 50)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 33]

Πολὺ μακρὰ θὰ ἐγίνετο ἡ διήγησις ἡμῶν ἂν περιεγράφομεν λεπτομερῶς ὅλας τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας ἔπλευσεν ἡ Ἀθηνᾶ. Ὁ Ὑβὼν ἐδείκνυε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον πρὸς ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔβλεπεν εἰς τοὺς ἀπομεμακρυσμένους ἐκείνους τόπους καὶ προσεπάθει ἐξ ὅλων νὰ ὠφεληθῇ, νὰ μάθῃ, νὰ γίνῃ καλλίτερος.

Ὁ καθαρώτατος καὶ ὑγιεινότατος ἀὴρ τοῦ πελάγους, αἱ ποικίλαι ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐργασίαι, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν ἀρίστην γυμναστικήν, ἀνέπτυξαν καὶ ἐδυνάμωσαν τὸ σῶμά του. Τώρα δὲν εἶνε πλέον παιδίον, εἶνε σχεδὸν νεανίας· βεβαίως θὰ γίνῃ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, θὰ ἔχῃ ῥωμαλέον ἀλλὰ καὶ εὔκαμπτον καὶ χαριτωμένον σῶμα· τὸ πρόσωπόν του εἶνε εὔμορφον, ἐκφράζει δὲ νοημοσύνην καὶ θέλησιν. Ἔχει ζωρωτάτους γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἡ κόμη του, αἱ ὀφρύες, τὰ βλέφαρα εἶνε καστανά, ἡ ῥὶς του εἶνε κάπως μεγάλη, τὸ στόμα κάπως μεγάλον, αἱ παρειαὶ ἰσχναί, οἱ ὀδόντες ὡραιότατοι.

Τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀρχιμανδρίτου καὶ τοῦ κ. Λεστούρη αὐξάνει ὁσημέραι, ἐφ' ὅσον παρατηροῦν τὰς προόδους του εἰς τὰ μαθήματα καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρός του· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὑβὼν πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας διήρχετο μετ' αὐτῶν, ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τοὺς τρόπους των, ν' ἀποκτᾷ κατὰ μικρὸν συμπεριφορὰν καλῶς ἀνατεθραμμένου νέου.

Οἱ φθονεροί — φεῦ! ποῦ δὲν ὑπάρχουν φθονεροί; —ψιθυρίζουν μὲ κακεντρέχειαν «Μᾶς κάνει καὶ τὸν εὐγενῆ!» Ὁ Ὑβὼν ἀκούσας ποτὲ τοιαύτην τινὰ ἐμπαικτικὴν φράσιν ἐλυπήθη κατάκαρδα, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης τὸν παρηγόρεσεν εἰπὼν ὅτι ὅταν τις ἐκτελῇ τὸ καθῆκόν του πρέπει ν' ἀδιαφορῇ τί λέγουν καὶ τί σκέπτονται οἱ κακεντρεχεῖς, τὸν συνεβούλευσε δὲ νὰ μὴ δίδῃ ποτὲ ἀφορμὴν εἰς ζυλοτυπίαν, ἀλλὰ νὰ εἶνε μετριόφρων καὶ προσεκτικὸς εἰς τοὺς λόγους του.

Πράγματι δὲ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Ὑβόνος, ἡ εὐπροσηγορία του καὶ ἡ προθυμία του πρὸς πάντας ἠνάγκασαν καὶ τοὺς ὀλίγους οἵτινες ἐζήλευον νὰ λησμονήσωσι τὴν ζηλείαν των καὶ νὰ αἰσθανθῶσιν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν πρὸς αὐτόν.

Πλὴν δὲ τούτου καὶ ὁ Πλοίαρχος αὐξάνει τοὺς φίλους τοῦ κυρίου του. Ὁ κύων εἶνε ἡ μόνη διασκέδασις τοῦ πληρώματος κατὰ τὰς μακρὰς καὶ μονοτόνους ὥρας τοῦ πλοῦ. Οἱ δόκιμοι, οἱ ναῦται τὸν διδάσκουν ποικίλα παιγνίδια· ὁ δὲ Πλοίαρχος τὰ μανθάνει μετὰ καταπληκτικῆς νοημοσύνης καὶ τὰ ἐκτελεῖ μετὰ μεγίστης ἐπιδεξιότητος.

Κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα ἡ φρεγὰς εὑρίσκετο εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ὁ καύσων ἦτο ἀφόρητος. Ὁ ταλαίπωρος Πλοίαρχος! Οὐδέποτε μὲν παρεπονεῖτο, ἀλλ' ἡ φοβερὰ θερμότης τὸν εἶχεν ἐξαντλήσῃ τὸν δυστυχῆ. Καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως ἀφοῦ ἐφόρει τὴν βαρεῖαν ἐκείνην γοῦναν, ἥτις περιετύλισσε τὸ σῶμά του καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο κἂν νὰ ἐκδυθῇ καὶ νὰ κρεμάσῃ εἰς τὸν τοῖχον, μείνῃ δὲ γυμνὸς εἰς μίαν γωνίαν τοῦ πλοίου καὶ δροσισθῇ; Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἡμερῶν δὲν ἔπαιζε πλέον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀλλ' οὔτε ἄλλος κανεὶς ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶχε διάθεσιν πρὸς παιγνίδια.

Ὁ ἄνεμος, ὁ φλογερὸς καὶ πνιγηρὸς ἄνεμος, ὁ πνέων ἐκ τῆς ἐρήμου ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ λεπτοτάτην ἄμμον, κόνιν δυσδιάκριτον, καὶ ἐξεσφεδόνιζεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Οἱ ναῦται καιόμενοι ὡς νὰ ἦσαν μέσα εἰς τὴν πυρὰν καμίνου ἐνεθυμοῦντο μὲ πόνον τὰς συνεχεῖς βροχὰς τῆς πατρίδος των, αἵτινες δροσίζουσι τὴν γῆν καὶ ζωογονοῦσι τὴν φύσιν.

Οἱ ναῦται κατέβρεχον συχνὰ τὸ πλοῖον διὰ τῶν ἀντλιῶν, τοῦτο δὲ ἐπέφερε μεγάλην ἀνακούφισιν, μολονότι τὸ ὕδωρ δὲν ἦτο ψυχρὸν ἀλλὰ χλιαρὸν ἐκ τῆς θερμότητος. Ὁ Πλοίαρχος βλέπων ἑτοιμαζομένην τὴν ἀντλίαν ἔτρεχε διὰ νὰ καταβρέξωσι καὶ αὐτόν, καὶ συνήρχετο τότε ὀλίγον, ὠρθοῦτο εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἡ γλῶσσά του δὲν ἐκρέματο πλέον ἐκτὸς τοῦ στόματός του.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὸ Σουέζ. Ἀλλοίμονον! Ὑπάλληλοι τοῦ ὑγιειονομείου ἀναβαίνουσιν εἰς τὸ πλοῖον. Εἰς τὸ θεραπευτήριον εὑρίσκονται ἀσθενεῖς τινες· μὴ χαρακτηρισθῇ ἡ ἀσθένεια αὐτῶν ὡς ὕποπτος καὶ καταδικασθῇ τὸ πλοῖον των εἰς κάθαρσιν; Αὐτὸ μόνον λείπει! Ἀλλ' ὄχι, δόξα σοι ὁ Θεός, λαμβάνουσι καθαρὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα καὶ ἐξακολουθοῦσι τὸν πλοῦν. Εἰσέρχονται εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ, τὴν ὁποίαν διαπλέουσιν οὐχὶ ἄνευ δυσκολίας τινός, διότι ἓν πελώριον ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον εἶχε καθίσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς διώρυγος καὶ ἐμπόδιζε τὸν διάπλουν.

Ἰσμαηλία! Πορτ Σαΐδ! Οἱ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἀναπνέουσι, πάντες ἀπὸ τοῦ κυβερνήτου μέχρι τοῦ Πλοιάρχου αἰσθάνονται ἀνακούφισιν· ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὸ μαρτύριον ἐκεῖνο τοῦ ἀφορήτου καύσωνος.

Ἰδοὺ καὶ ἡ ὡραία Σμύρνη· ἡ Ἀθηνᾶ διαμένει ἐκεῖ δύο περίπου ἑβδομάδας, ἔπειτα δ' ἀποπλέει καὶ καθορμίζεται εἰς τὴν Μελίτην· ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ διατηροῦνται ἀκόμη ζωνταναὶ αἱ ἀναμνήσεις τῶν ἱπποτῶν, οἵτινες ἦλθον ἐκ Ῥόδου, ἀφ' οὗ ὑπερησπίσθησαν αὐτὴν μεθ' ἡρωϊκῆς γενναιότητος κατὰ τῶν Τούρκων.

Τέλος προσορμίζονται, ἢ ὅπως λέγουσιν οἱ ναυτικοί μας πιάνουν εἰς τὴν Ἀλγερίαν, τὴν ὡραίαν γαλλικὴν καὶ μαυρητανικὴν πόλιν, γραφικωτάτην διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀνάμιξιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ μετὰ τῶν ἀραβικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Ὁ Ὑβὼν περιῆλθε καὶ τὰς νέας συνοικίας καὶ τὰς παλαιάς, παρατηρῶν τὰ πάντα μετὰ περιεργείας καὶ ἐνδιαφέροντος.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀποπλεύσῃ εἰς Τουλὸν ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Ὑβὼν ἔλαβε πικρὰν ἀπόδειξιν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἀγαθοὶ καὶ εὐθεῖς τὸν χαρακτῆρα ὅσον ἐφαντάζετο, ὁ δὲ Πλοίαρχος εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ γίνῃ ἐνδοξότερος.

Ἂς ἴδωμεν τί ἔγραψεν ὁ Ἰωσίκης εἰς τὴν μητέρα του:

«Ἀγαπητή μου μητέρα, θὰ σοῦ διηγηθῶ ἓν σοβαρὸν περιστατικόν, τὸ ὁποῖον μοῦ συνέβη. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχήσῃς, δὲν μοῦ συνέβη τίποτε κακόν· καὶ τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε πολὺ καλά. Πιστεύω ὅτι εἶσαι καλὰ ὅπως κ' ἐγώ. Τὰ γράμματά σου τὰ ἔλαβα ἀσφαλῶς, τὸ ἓν εἰς τὸ Ἄδεν καὶ τὸ ἄλλο ἐδῶ. Πολὺ ἐλυπήθην ποῦ μοῦ ἔστειλες χρήματα δύο φορᾶς, ποῖος εἰξεύρει τί στερήσεις θὰ ὑπέφερες διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃς, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὰ ἤγγισα καὶ θὰ σοῦ τὰ φέρω ὀπίσω μὲ μερικὰ ἄλλα ποῦ ἐκέρδισα ἀπὸ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν τετραδίων τῆς βοτανικῆς τοῦ ἰατροῦ. Ὁ κ. Λεστούρης μοῦ κάμνει τὴν χάριν καὶ φυλάττει αὐτὰ τὰ χρήματα. Πῶς θὰ τὸν ἐκτιμήσῃς, μητέρα, καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσῃς τὸν κ. Λεστούρην ἂν τὸν γνωρίσῃς. Νὰ ἤξευρες πόσον τὸν ἀγαπῶ ἐγώ! ὄχι ὅμως ὅσον σέ, καλή μου μητεροῦλα, αὐτὸ ἐννοεῖται.

»Λοιπὸν ἀρχίζω τὴν διήγησίν μου. Ἕως ὅτου νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, δύο φορὰς ἔλειψαν χρήματα ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοῦ φροντιστοῦ· μολαταῦτα ἦτο βέβαιος ὅτι πάντοτε ἐκράτει ἐπάνω του τὸ κλειδίον τοῦ ταμείου. Μίαν φορὰν ἔγινεν ἄφαντον ἓν χαρτονόμισμα τῶν 100 φρ. μίαν ἄλλην φορὰν 180 φρ. εἰς χρυσόν. Πῶς νὰ εὑρεθῇ ὁ κλέπτης; Περνοῦν τόσοι πολλοὶ ἄνθρωποι κάθε ἡμέραν ἀπὸ τὸν μεσόδομον, ποῦ εἶνε τραπεζαρία καὶ συγχρόνως αἴθουσα τῶν ἀξιωματικῶν! Τὸ δωμάτιον τοῦ φροντιστοῦ ἔχει συγκοινωνίαν μὲ τὸν μεσόδομον, ὅπως καὶ ὅλα τὰ δωμάτια τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν. Ἔγειναν ἀνακρίσεις ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀνεκαλύφθη. Ὁ φροντιστὴς ἤλαξε τὴν κλειδωνιάν· καὶ κάμποσον καιρὸν αἱ κλοπαὶ ἔπαυσαν. Ἀλλὰ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐχάθη ἔξαφνα τὸ ὡρολόγιον τοῦ κ. Λεστούρη. Ὁ κ. Ἰωάννης ἦτο βέβαιος ὅτι τὸ εἶδεν ἐπάνω εἰς τὴν ἱματιοθήκην του, ὅπου τὸ ἔθετε πάντοτε, τὴν στιγμὴν ὅπου τὸν ἐκάλεσε ὁ κυβερνήτης· ὅταν ἐπέστρεψε, τὸ ὡρολόγιον εἶχε γίνῃ ἄφαντον... Ὁ κ. Λεστούρης τὸ ἐπῆρε μεγάλον καϋμόν, κ' ἐγὼ ἐκαταλυπήθηκα.

»Μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ κ. Ἰωάννης μὲ προσκαλεῖ εἰς τὸν θάλαμόν του, κλείει τὴν θύραν καὶ μοῦ λέγει ἀμέσως ὀρθὰ κοφτά, κυττάζων με κατὰ πρόσωπον: «Παιδί μου, Ὑβών, σὲ κατηγοροῦν ὅτι σὺ ἔκαμες ὅλας αὐτὰς τὰς κλοπάς, ἀλλὰ σὲ ὁρκίζομαι ὅτι ἐγὼ σὲ νομίζω ἀθῷον. Σκέψου μὲ ἀταραξίαν, καὶ ἂς προσπαθήσωμεν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν εἶσαι ἔνοχος. Καὶ πάλιν σοῦ λέγω ὅτι οὔτε ὁ ἅγιος ἀρχιμανδρίτης οὔτε ἐγὼ σὲ ὑποπτευόμεθα.

»Εἰς τὴν ἀρχήν, μητέρα, μοῦ ἐφάνη ὅτι μὲ ἐκτύπησε κεραυνὸς, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω. Ἀλλ' ὁ προστάτης μου μ' ἐκύτταξε μὲ τόσην καλωσύνην!... Ἦλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἐφώναξα:

»— Ποῖος μὲ κατηγορεῖ; Ποῖον λόγον ἔχουν νὰ κατηγοροῦν ἐμὲ καὶ ὄχι ἄλλους;»

»— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τί συμβαίνει, ἀπεκρίθη ὁ κ. Λεστούρης. Πρέπει νὰ σοῦ εἴπω ὅτι εἶνε μία ἑβδομὰς τώρα ὅπου ἐπαρατηροῦσα κάτι παράδοξα πράγματα. Οἱ ναῦται συνωμίλουν μὲ ζωηρότητα εἰς τὸ κατάστρωμα, εἰς τὴν πρώραν· ἀλλ' ἅμα ἐπλησίαζα καὶ ἔπαυον εὐθύς· τί συνέβαινε; διὰ νὰ ἡσυχάσω ἠρώτησα ἕνα κελευστήν, ἀλλ' οὗτος δὲν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἐδίσταζε, ἐμάσσα τοὺς λόγους του. Ἐπὶ τέλους μοῦ ὡμολόγησεν ὅτι οἱ ναῦται ἐψιθύριζον μεταξύ των ὅτι σὺ ἤξευρες τί ἀπέγειναν τὰ χρήματα τοῦ φροντιστοῦ, καὶ ὅτι σὲ εἶχαν ἰδῇ νὰ περιφέρεσαι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυβερνήτου. Ὁ κελευστὴς μοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι ἡ ὑποψία αὐτὴ διεδίδετο καθημέραν περισσότερον.

»Ἔβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου καὶ κατώρθωσα ἐπὶ τέλους ν' ἀνακαλύψω, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λεστούρης, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἐπιμονὴν καὶ ἐπιδεξιότητα, ὅτι ὁ πρῶτος ὅστις ἔρριψε τὴν ἰδέαν διὰ σὲ εἶνε ὁ Φούρναρης, ὁ τραπεζοκόμος τοῦ κυβερνήτου. Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι οἱ ναῦται, ὅσοι ἔχουν ἐργασίαν εἰς τὸν μεσόδομον, φοβοῦνται νὰ μὴ κατηγορηθοῦν αὐτοὶ ὡς ἔνοχοι, φαίνονται πρόθυμοι νὰ φορτώσουν εἰς τὴν ράχιν ἑνὸς τὰς κλοπὰς ὅπου ἔγειναν καὶ νὰ μείνουν αὐτοὶ ἥσυχοι.

»Ὁ κ. Λεστούρης ἠρώτησεν ἔπειτα τὸν Φούρναρην μὲ ἀδιαφορίαν τάχα:

»— Εἶσαι τῆς ἰδέας λοιπὸν ὅτι ἀνεκάλυψες τὸν κλέπτην καὶ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰωσίκης;

»— Ἐγώ; εἶπεν ὁ Φούρναρης· ἄ, μπᾶ! ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε, οὔτε γι' αὐτὸν οὔτε γιὰ κανένα ἄλλον. Καὶ ὡρκίσθη ὅτι αὐτὸς δὲν εἶπε τίποτε δι' ἐμέ.

»Ἀλλ' ἔχω ἀποδείξεις, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λεστούρης ὅτι ἔλεγε ψεύματα. Σήμερα τὸ πρωὶ ὅμως αἱ διαδόσεις ἔφθασαν μέχρι τῶν ἀξιωματικῶν. Σοῦ τὰς λέγω λοιπόν. Ὑποπτεύεις σὺ ποῖος νὰ εἶνε ὁ κλέπτης;

»— Ναί, ἀπήντησα χωρὶς δισταγμόν· διὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὁ Φούρναρης, θὰ εἰπῇ πῶς αὐτὸς εἶνε ὁ ἔνοχος. Δὲν τὸν εἶχα συλλογισθῇ ἕως τώρα· ἀλλ' αὐτὴ τὴν στιγμήν...

»— Εὖγε! εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης, κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον ἐσκέφθηκα· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἀποδείξωμεν; πῶς νὰ τὸν καταπείσωμεν τὸν ἄθλιον νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πρᾶξίν του ἂν πραγματικῶς αὐτὸς ἔκλεψε τὰ χρήματα καὶ τὸ ὡρολόγιόν μου; τὸ ὡρολόγιόν μου τὸ εἶχα εἰς τὴν θήκην του ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸν θάλαμόν μου καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἔγινε ἄφαντον.

»Ἐν ᾧ δὲ ὡμίλει ὁ προστάτης μου ἤνοιγε καὶ ἔκλειε τὴν θήκην τοῦ ὡρολογίου· ὁ Πλοίαρχος ἦτο εἰς τὸν θάλαμον, ἐλησμόνησα νὰ σοῦ τὸ γράψω ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Καθὼς εἶδε λοιπὸν τὸν κ. Ἰωάννην νὰ κινῇ τὴν θήκην ἐνόμισε ὅτι ἤθελε νὰ παίξῃ μαζί του καὶ ἤρχισε νὰ μυρίζεται τὴν θήκην.

»— Μία ἰδέα μοῦ ἦλθε, ἐφώναξα· ἠξεύρετε, κύριε Λεστούρη, ὅτι ὁ Πλοίαρχος παίζει συχνὰ μὲ τοὺς ναύτας καὶ εὑρίσκει τὰ πράγματα ποῦ κρύπτουν; Τί λέτε, δοκιμάζομεν;

»— Μάλιστα, νὰ δοκιμάσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Λεστούρης, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐπιτύχωμεν. Εἶνε τόσον μεγάλον τὸ πλοῖον! Ἐν τούτοις ἂν ὁ Φούρναρης τὸ ἔκλεψε, δὲν ἠμπόρεσε ἀκόμη νὰ τὸ πωλήσῃ, διότι δὲν ἐβγῆκεν εἰς τὴν ξηρὰν ἀφ' ὅτου τὸ ἔχασα.

»Ἡ θήκη εἶνε ἀπὸ ξύλον καμφορέας, καὶ εἶχε δυνατὴν εὐωδίαν· τὴν ἐπῆρα λοιπόν, τὴν ἔβαλα σιμὰ εἰς τὴν μύτην τοῦ Πλοιάρχου καὶ τῷ εἶπα:

»— Σκάλισε, σκάλισε, νἀβρῆς τὸ ὡρολόγι.

Ὁ Πλοίαρχος ἐμυρίσθη, μ' ἐκύτταξε, ἐκίνησε τὴν σύραν του, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπῆγε καὶ ἔξυσε μὲ τὰ νύχια του τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τ' ἀνοίξῃ. Ὁ κ. Λεστούρης ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰ κινήματα τοῦ Πλοιάρχου, διότι μέσα εἰς τὸ συρτάρι ἐκεῖνο ἦτο ἡ ἀλυσσίδα τοῦ ὡρολογίου, ἡ ὁποία εἶχε σπάσῃ πρὸ ὀλίγου καιροῦ.

»— Περίμενε, μοῦ εἶπε, στάσου αὐτοῦ καὶ κράτει τὸν σκύλο, καὶ πρὸ πάντων μὴ βγάλῃς ἄχνα!»

»Ὁ κ. Λεστούρης ἐπέστρεψε μετὰ μισὴν ὥραν, μαζί του δὲ ἦσαν ὁ φροντιστὴς καὶ δύο ἀξιωματικοί.

»— Διηγήθην τὴν ὑπόθεσιν ὅλην εἰς τὸν ὑπαρχον, μοῦ εἶπε ὁ προστάτης μου, καὶ τοῦ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ ἐνεργήσωμεν ὅπως μᾶς φανῇ καλλίτερον· μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ κάμωμεν γρήγορα· μᾶς δίδει προθεσμίαν μισὴν ὥραν· εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Φούρναρης θὰ ἐργάζεται εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ ὑλικοῦ. Μοῦ εἶπεν ἀκόμα: «Ἂν ἔχετε κάποιαν βεβαιότητα ὅτι θὰ εὕρετε τίποτε εἰς τὸν σάκκον τοῦ τραπεζοκόμου ἢ εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του ἐρμάρι, ἀνοίξετέ το, ἀλλ' ἐμπρὸς εἰς μάρτυρας. Ἐμπρός! εἰς τὸ ἔργον τώρα!»

»Ὡδήγησα τὸν Πλοίαρχον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ

σάκκος τοῦ Φούρναρη· ἀλλὰ δὲν ἔδωκε προσοχὴν καὶ ἔμεινε ἥσυχος. Τότε τὸν πηγαίνω εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ κυβερνήτου· τὴν θήκην τοῦ ὡρολογίου τὴν εἶχα σιμὰ εἰς τὴν μύτην του καὶ ἔλεγα κάθε στιγμὴν :

»— Σκάλισε, σκάλισε, ναύρης τὸ ὡρολόγι.

»Ὁ Πλοίαρχος ἐφαίνετο ὅτι ἔνοιωθε πόσον σοβαρὰ ἦτο ἡ στιγμὴ ἐκείνη δι' ἐμέ. Ἀφοῦ ἐμυρίσθη καλά, ἐσκάλισε, ἔξυσε μὲ τὰ νύχια του, ἐστάθη ἔξαφνα ἐμπρὸς εἰς τὴν σκευοθήκην τῶν ἀσημικῶν καὶ ἤρχισε νὰ κινῇ μὲ δύναμιν τὸ ἕνα πόδι της· πρὸ πάντων δὲ μὲ τὸ ὀπίσω πόδι τὰ εἶχε βάλῃ ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦσε οὔτε μὲ τὸ πόδι του οὔτε μὲ τὸ ρύγχος του νὰ φθάσῃ.

»— Γῆν ὁρῶμεν! » φωνάζει εἰς δόκιμος, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὴν θύραν μὲ ἀρκετοὺς ἄλλους καὶ μᾶς ἐκύτταζε.

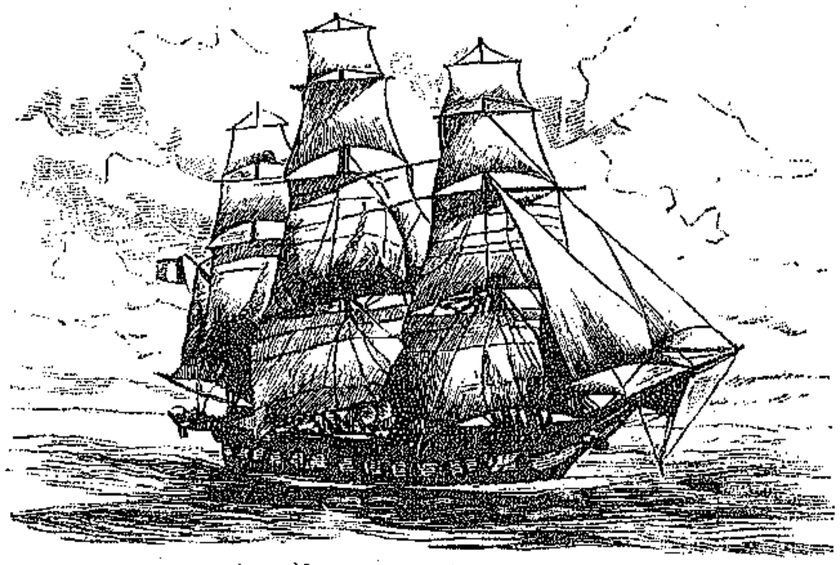

Η ΦΡΕΓΑΣ « ΑΘΗΝΑ »

»Ἀνάπτει ἓν φωσφόρον καὶ τὸ ρίπτει ὀπίσω ἀπὸ τὴν σκευοθήκην καὶ ἐξαπλόνεται χάμου διὰ νὰ ἴδῃ.

»— Βλέπω ἕνα κουτὶ δεμένο μὲ σύρμα εἰς τὸ ὀπίσω πόδι, λέγει.

»Μὲ τὸ μαχαῖρι του σπάνει τὸ σύρμα καὶ τραβᾷ ἐμπρὸς τὸ κουτί. Τὸ ἀνοίγομεν καὶ εὑρίσκομεν μέσα τὸ ὡρολόγιον, ἓν χαρτονόμισμα τῶν 100 φράγκων, 320 φρ. εἰς χρυσόν, ἓν δακτυλίδιον τὸ ὁποῖον ὁ κυβερνήτης ἐνόμισεν ὅτι ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐν ᾧ ἐπλύνετο, δύο ἀσημένια μαχαιροπέρουνα τοῦ κυβερνήτου ἐπίσης, τὰ ὁποῖα εἶχαν χαθῇ δὲν εἰξεύρω πρὸ πόσου καιροῦ, καὶ τὰ ὁποῖα τὰ εἶχε σπάσῃ ὁ κλέπτης διὰ νὰ χωρέσουν μέσα εἰς τὸ κουτί.

»— Ζήτω ὁ Πλοίαρχος!

»Αὐτὴ ἡ φωνή, αὐτὴ ἡ ζητωκραυγὴ ἀκούεται ἀπὸ τὴν πρώραν ἕως τὴν πρύμνην τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅλοι ἔμαθον τὸ νέον κατόρθωμά του καὶ ὅλοι εἶνε ἐνθουσιασμένοι.

»Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ὁ κυβερνήτης· εἶχεν ἀναχωρήσῃ μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ δὲν εἴξευρε τίποτε, εὐχαριστήθη δὲ πολὺ διότι ἐφάνη ἡ καθαρὰ ἀλήθεια καὶ ἀπεδείχθη ἡ ἀθωότης μου.

»— Νὰ ἔχῃς χάριν αὐτουνοῦ ἐδῶ! εἶπε καὶ ἔδειξε τὸν Πλοίαρχον.

»Ὁ καϊμένος ὁ Πλοίαρχός μου! τὸν ἐπαινοῦν, τὸν χαϊδεύουν, τοῦ δίδουν ζάχαρη, τὴν ὁποίαν τρώγει μὲ σοβαρότητα. Ἡ ἀδυναμία του εἶνε ἡ ζάχαρη, ξεύρεις.

»— Ὡς τόσον πολὺ μετριόφρων εἶνε ὁ Πλοίαρχος, καθόλου δὲν ὑπερηφανεύθη διὰ τὸ κατόρθωμά του! εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης, ὁ ὁποῖος ἦτο κατευχαριστημένος καὶ ἐγέλα μὲ ὅλην τὴν καρδιά του.

»Ναί, καλή μου μητεροῦλα. Αὐτὴ ἡ ἡμέρα ποῦ ἤρχισε τόσον ἄσχημα δι' ἐμέ, ἐτελείωσε πολύ, πολὺ καλά. Ὤ, ναί, εἶμαι εὐχαριστημένος! Τὴν νύκτα ἐκοιμήθηκα βαθειὰ διότι ἤμουν κατακουρασμένος ὡς νὰ μὲ εἶχαν σπάσῃ 'ς τὸ ξύλο. Μὲ τί χαρὰ συλλογίζομαι ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἀγκαλιάν σου καὶ θὰ σὲ φιλῶ. Ὤ, πόσα πράγματα ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ! Αὔριον σαλπάρομεν διὰ τὸ Τουλόν.

»Καλὴν ἀντάμωσιν, λοιπόν, ἀγαπητή μου μητέρα.

»Μένω μὲ τὴν εὐχήν σου

»*Ὁ ἀγαπητὸς υἱός σου*

» Ὑβων Ἰωσίκης.»

Ὁ Φούρναρης ἀφ' οὗ ἀπεκαλύφθησαν αἱ κλοπαί του, βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἀρνηθῇ τὰς ὡμολόγησε καὶ ὁ ἴδιος· ἔπραξε δὲ τοῦτο ὄχι μὲ ἐντροπὴν καὶ μεταμέλειαν, ἀλλὰ μὲ ἀναισχυντίαν, προβάλλων ὡς δικαιολογίαν του ὅτι μόνον οἱ πλούσιοι δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ λάβουν τὰ χρήματα τῶν ἄλλων.

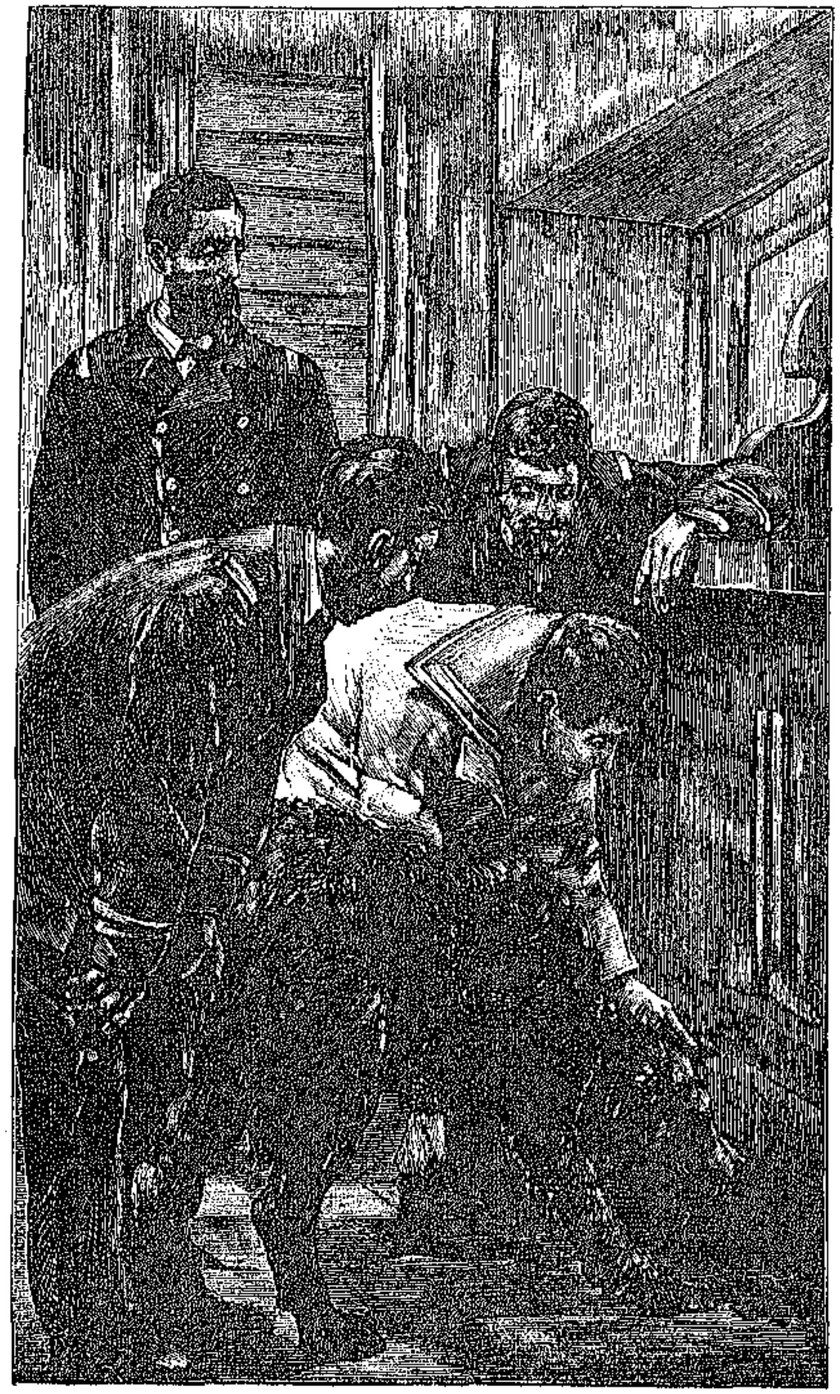

« Ὁ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΕΣΤΑΘΗ ΕΞΑΦΝΑ ΕΜΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΕΥΟΘΗΚΗΝ » (Σελ. 52)

Δικασθεὶς ἀπὸ τὸ ναυτοδικεῖον κατεδικάσθη εἰς δέκα ἐτῶν δεσμὰ ὁ πρώην τραπεζοκόμος. Ὁ ἄθλιος ἀφοῦ ἤκουσε τὴν καταδίκην του ἐφώναξε μὲ θρασύτητα : « Δὲν τἄχω μήτε μὲ τοὺς δικαστάς μου ποῦ πληρόνονται γιὰ νὰ κάνουν αὐτὴ τὴ βρωμοδουλειά, μήτε μὲ τὸν ἀξιωματικὸ ποῦ μ' ἐκδικήθηκε γιατὶ τοῦ ἔκλεψα τὸ ὡρολόγι· μὰ ἂν πέσῃ καμμιὰ φορὰ 'ς τὰ χέρια μου αὐτὸς ὁ Ἰωσίκης καὶ ὁ ἀναθεματισμένος ὁ σκύλος του, θὰ ἰδοῦν τί θὰ 'πῇ Φούρναρης καὶ πόσ' ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος!»

Ὁ Φούρναρης ἐστάλη εἰς τὰς εἱρκτὰς τῆς Νέας Καληδονίας, ἐκεῖ ὅπου ἐξορίζονται ὑπὸ τῆς Γαλλίας οἱ χειρότεροι κακοῦργοι οἱ σκληρυνθέντες εἰς τὸ κακὸν καὶ ἀδιόρθωτοι!

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΜΙΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

Ἐὰν κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνας, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἔτυχε νὰ ῥίψετε κανὲν μάτι εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ πατρός σας (κανὲν μάτι μόνον, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἠρχίσατε ἀκόμη ν' ἀναγινώσκετε πολιτικὰς ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας οὔτε νὰ ἐννοήσετε ἠμπορεῖτε, οὔτε σᾶς συμφέρει νὰ ἐννοήσετε) ἢ ἐπροσέξατε εἰς τὰς συνομιλίας τῶν φίλων οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ περάσουν τὴν βραδυὰ των μὲ τὴν οἰκογένειάν σας, θὰ εἴδατε ἢ θὰ ἠκούσατε βέβαια πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Στάνλεϋ. Θὰ ἠκούσατε ὅτι ὁ μέγας οὗτος ἐξερευνητής, συνοδευόμενος ἀπὸ ὀλίγους ἄνδρας, ἐπεχείρησε μεγάλον ταξείδιον εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ κατοικουμένους ἀπὸ ἀγρίους καὶ σκληροὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ σώσῃ ἕνα ἄλλον Εὐρωπαῖον, τὸν Ἐμὶν-πασᾶν, ὅστις ἦτο διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἀπειλεῖτο δὲ ἀπὸ τοὺς ἀπολιτίστους ἰθαγενεῖς τῶν μερῶν ἐκείνων καὶ θὰ ἐφονεύετο ἂν ὁ Στάνλεϋ δὲν ἔφθανεν ἐγκαίρως . . .

Ἀλλὰ σήμερον δὲν πρόκειται νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸν βίον τοῦ Στάνλεϋ. Καμμίαν ἄλλην ἡμέραν θὰ τὸ πράξω ἴσως, διότι φρονῶ ὅτι αἱ βιογραφίαι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθησαν, ὠφέλησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε συντελεστικαὶ εἰς τὸ νὰ ἐξευγενίζουν τὰς νεαρὰς καρδίας, ν' ἀναπτύσσουν τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματά των καὶ νὰ παρασκευάζουν ἄνδρας τοῦ καθήκοντος, εὐγενεῖς καὶ φρονηματίας, ὁ βίος δὲ τοῦ Στάνλεϋ εἶνε ἀληθὲς μυθιστόρημα, τερπνὸν καὶ διδακτικὸν συνάμα. Σήμερον ὅμως θὰ σᾶς διηγηθῶ τὸν βίον ἄλλου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐπρόλαβε τὸν Στάνλεϋ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξερευνήσεως τῆς Ἀφρικῆς, θεωρεῖται δὲ μεγαλείτερος καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη.

Ἔτυχε βεβαίως ν' ἀκούσετε τὸ ὄνομα τοῦ Λιβιγκστῶνος. Ἐὰν ἀνοίξετε ἐν ὁποιονδήποτε λεξικὸν θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ τὸν παραβάλλῃ μὲ τὸν Χριστοφόρον Κολόμβον καὶ τὸν Βάσκο δὲ Γάμα. Ἂν ὁ πρῶτος ἐκ τῶν δύο τούτων μεγαλοφυῶν ναυσιπόρων προσέθεσεν εἰς τὴν γῆν ὁλόκληρον ἡμισφαίριον διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, ὁ δεύτερος δὲ πρῶτος ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος καὶ ἐγνώρισε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν κόσμον ὅλον τὸ νότιον καὶ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς, ὁ Λιβιγκστων ἐδώρησεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν μέσην Ἀφρικήν, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ αὐτοῦ δὲν εἶχε πατήσῃ ποῦς πολιτισμένου ἀνθρώπου. Οἱ ἄνδρες οὗτοι δικαίως θεωροῦνται ἴσοι καὶ μεγαλείτεροι ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους κατακτητάς, ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα καὶ ἀπὸ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα. Αὐτοὶ περιωρίζοντο νὰ κατακτῶσι γνωστὰς χώρας χύνοντες ἀφειδῶς τὸ ἀνθρώπινον αἷμα. Ὁ Κολόμβος, ὁ Βάσκος δὲ Γάμα, ὁ Λιβιγκστων, ὁ Στάνλεϋ χωρὶς νὰ χύσωσιν οὔτε σταγόνα αἵματος καὶ μὲ μόνον ὅπλον τὴν μεγαλοφυΐαν των, εἰσδύουν εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ κατακτῶσιν αὐτούς, ὄχι ὑπὲρ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Δαυὶδ Λιβιγκστων ἐγεννήθη εἰς τὴν Σκωτίαν τὴν 19 Μαρτίου 1813. Μόλις ἐμεγάλωσεν ὀλίγον καὶ κατέστη ἱκανὸς δι' ἐργασίαν τὸν εἰσήγαγεν ὁ πατήρ του εἰς ἓν βαμβακουργεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἰργάζετο ὡς ὑπάλληλος. Ὁ Λιβιγκστων ἦτο τότε δέκα μόλις ἐτῶν. Ὁ παῖς εἶχε φύσιν φιλομαθῆ. Ἠγόρασε βιβλία καὶ ἤρχισε μόνος νὰ ἐργάζεται, ἀφιερῶν εἰς τὴν μελέτην ὅσας ὥρας τοῦ ἄφηνεν ἐλευθέρας ἡ ἐργασία του. Διὰ τῆς ἐπιμονῆς του κατώρθωσεν οὕτω νὰ καταστῇ κύριος τῆς λατινικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς, νὰ σπουδάσῃ δὲ ἀρκούντως τὴν βοτανικὴν καὶ τὴν γεωλογίαν. Εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἑπτὰ ἐτῶν ὑπέστη μετ' ἐπιτυχίας τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις του ὡς ἰατρός. Ὁ ἁπλοῦς ἐργάτης, διὰ τῆς ἐπιμελείας του, εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς σοφόν.

Ὅτε ἦτο ἀκόμη νέος ὁ Λιβιγκστων, μελετῶν τὸν χάρτην τῆς Ἀφρικῆς, παρετήρησεν ὅτι ὁ γεωγράφος εἶχεν ἀφήσῃ λευκὸν ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς εὐρυτάτης αὐτῆς ἠπείρου, ἥτις εἶνε ἀρκετὰς φορὰς μεγαλειτέρα τῆς Εὐρώπης. Ὁ Λιβιγκστων ἐζήτησε πληροφορίας, ἔμαθε δὲ πράγματι ὅτι ἡ κεντρῴα Ἀφρικὴ ἦτο ἐντελῶς

ἄγνωστος. Ἔκτοτε τὸν ἐκυρίευσεν ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ ἐξερευνητὴς τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ μέρους τῆς γῆς. Γνωστὸν ἦτο μόνον ὅτι εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους κατῴκουν ἄγριαι φυλαί, αἱ ὁποῖαι ἦσαν σκληρόταται· ὅτι ἀντὶ πάσης ἄλλης θρησκείας ἐπίστευον εἰς χονδροειδεστάτας προλήψεις· καὶ ὅτι ὁ καννιβαλισμός, δηλαδὴ ἡ φοβερὰ συνήθεια τοῦ τρώγειν ἀνθρώπινον κρέας, ἦτο ἔθιμον σχεδὸν γενικόν. Ὁ Λιβιγκστων εἶχε μεγάλην καρδίαν καὶ συνεπάθει εἰς ὅλας τὰς ταλαιπωρίας τῶν ὁμοίων του. Ἡ ἰδέα ὅτι ἠδύνατο νὰ διαδώσῃ μεταξὺ τῶν ἀγρίων τούτων φυλῶν τὰ δόγματα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς χριστιανωσύνης τὸν ἐγοήτευσεν. Ἔκτοτε δὲ ὡς σκοπὸν τοῦ βίου του ἔταξε τὴν ἀποστολὴν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς ἀγνώστους ἐκείνας χώρας τῆς μέσης Ἀφρικῆς καὶ νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ἐξερευνῶν αὐτάς, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, προσπαθῶν νὰ κάμῃ χριστιανοὺς τοὺς βαρβάρους, τοὺς ὁποίους ἔμελλε νὰ συναντήσῃ.

Διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μέγα σχέδιόν του ἀνεχώρησε διὰ θαλάσσης εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀποικίαν τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ἥτις κεῖται, καθὼς εἴπομεν, εἰς τὴν νοτιωτέραν ἄκραν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπροχώρησε πρὸς βορρᾶν, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν αἰθιοπικὴν χώραν καὶ προσεκολλήθη πλησίον ἰσχυροῦ τινος ἀρχηγοῦ διὰ νὰ ἐκμάθῃ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν τόπων, τοὺς ὁποίους ἔμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ. Ὁ φυλάρχης οὗτος ἐπεριποιήθη παντοιοτρόπως τὸν Λιβιγκστῶνα. Τόσον δὲ τὸν ἠγάπησεν, ὥστε μετ' ὀλίγον ἔγεινε χριστιανὸς μὲ ὀλίγους ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν ὁ Λιβιγκστων ἐπροχώρησε βορειότερον, ἀνεκάλυψε μίαν μεγάλην λίμνην ὀνομαζομένην *Νγκαμὶ* καὶ ἕνα πλατύτατον ποταμόν, τὸν *Ζαμβέζην*, τοῦ ὁποίου ἕως τότε οἱ Εὐρωπαῖοι μόνον τὰς ἐκβολὰς ἐγνώριζον. Τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ *Ἁγίου Παύλου τῆς Λοάνδης*, τὴν ὁποίαν εἶχον κτίσῃ οἱ Πορτογάλλοι εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἠναγκάσθη νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πέντε μῆνας, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κόπους τοῦ ταξειδίου του καὶ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τοὺς πυρετούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε προσβληθῆ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ.

Ὅταν ἀνέρρωσεν, ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Καλὴν Ἐλπίδα, συνέλαβε σχέδιον, τὸ ὁποῖον κανεὶς πρὸ αὐτοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκτελέσῃ. Ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καθ' ὅλον της τὸ πλάτος τὴν ἀφρικανικὴν ἤπειρον. Τὸ μεγαλεπήβολον αὐτὸ ταξείδιον ἐπέτυχεν ὅπως καὶ τὸ πρῶτον, χάρις εἰς τὴν ἀκαταπόνητον ἐνεργητικότητα τοῦ περιηγητοῦ. Οὔτε οἱ θανάσιμοι πυρετοί, οἱ ὁποῖοι μαστίζουν τοὺς νοσηροὺς αὐτοὺς τόπους, οὔτε τὰ φοβερὰ ζῷα, λέοντες δηλαδή, ἐλέφαντες, ῥινοκέρωτες, πάνθηρες, δηλητηριώδεις ὄφεις, τὰ ὁποῖα τρέφονται εἰς τὰ ἀπέραντα δάση των, οὔτε ἡ ἀγριότης τῶν αἰθιοπικῶν φυλῶν, αἱ ὁποῖαι τοὺς κατοικοῦν, ἴσχυσαν ν' ἀναχαιτίσωσι τὸν Λιβιγκστῶνα. Ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τοὺς γιγαντιαίους καταρράκτας τοῦ Ζαμβέζη, ὅπου ὁ ποταμός, ἔχων εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο πλάτος 1700 μέτρων, πίπτει ἐντὸς φοβεροῦ βαράθρου βάθους 138 μέτρων, ὁ ἀκούραστος ταξειδιώτης ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν *Κιλιμάναν*, πόλιν κειμένην ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐὰν ῥίψετε ἐπὶ τοῦ χάρτου ἓν βλέμμα εἰς τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα διέτρεξεν οὕτως ὁ Λιβιγκστων, θὰ ἰδῆτε ὅτι διῆλθε ὅλας τὰς χώρας τὰς εὑρισκομένας εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰς ὁποίας οὐδεὶς Εὐρωπαῖος εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἕως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Μετὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιτυχίαν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλούτισε τὴν γεωγραφικὴν ἐπιστήμην διὰ πολυτίμων πληροφοριῶν, ὁ Λιβιγκστων ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν Ἀγγλίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε φύγῃ πρὸ δέκα ἓξ ἐτῶν (1856). Αἱ στερήσεις, οἱ κόποι καὶ οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους ὑπέστη κατὰ τὸ πολυετὲς αὐτὸ ταξείδιόν του, ὄχι μόνον δὲν ἐφύχραναν τὸν ζῆλόν του, ἀλλὰ τοὐναντίον τὸν ἐνίσχυσαν εἰς τὸ ἔργον του καὶ τοῦ ηὔξησαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς πέρας.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1856 ἀνεχώρησεν ἐκ νέου ἐξ Ἀγγλίας· ἐπανῆλθεν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ζαμβέζη, ἀνέπλευσε τὸν ποταμὸν τοῦτον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ παραποτάμιον αὐτοῦ, τὸν *Σχιρέ*, μὲ μικρὸν ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν λίμνην *Νυάσσαν*, ἡ ὁποία ἔχει πλάτος 80—100 χιλιομέτρων, μῆκος 320 καὶ βάθος 180—200 μέτρων. Αἱ ὄχθαι τῆς λίμνης ταύτης

εἶνε θαυμασίως ὡραῖαι. Ἄπειροι καλύβαι ἐγείρονται ἐπ' αὐτῶν κατοικούμεναι ἀπὸ Αἰθίοπας, οἱ ὁποῖοι ζῶσι διὰ τῆς ἁλιείας. Μετὰ τὸ δεύτερον τοῦτο ταξείδιον ὁ Λίβιγκστων ἐπανῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ συμπολῖταί του τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλας τιμάς, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἐν Ἀγγλίᾳ, δὲν ἔπαυσαν νὰ τοῦ ἐπιδαψιλεύουν δείγματα θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης. Ἀλλὰ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του μάτην ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν πείσωσιν ὅτι ἀρκούντως εἶχεν ἐργασθῇ διὰ τὴν δόξαν του καὶ ὅτι ἦτο καιρὸς πλέον ν' ἀποστρατευθῇ, οὕτως εἰπεῖν, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ταξείδιόν του ὁ Λίβιγκστων παρέστη μάρτυς αὐτόπτης τῶν φρικτῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας προκαλεῖ τὸ ἐν Ἀφρικῇ ἐξασκούμενον ἐμπόριον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ἀπὸ ἀσυνειδήτους σωματεμπόρους, ὅπως εἰς τὴν Εὐρώπην πωλοῦνται οἱ ἵπποι, οἱ βόες, τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα ἄλογα ζῷα. Εἶχεν ἴδῃ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν φυλῶν νὰ πωλῶσι τοὺς ὑπηκόους των εἰς Ἄραβας ἐμπόρους, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ἀπὸ μακρὰν χάριν τοῦ ἀτίμου ἀλλ' ἐπικερδοῦς αὐτοῦ ἐμπορίου. Ὁ ἀγαθὸς Ἄγγλος ἰατρὸς ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς χώρας, ὅπου τὸ ἔθιμον τοῦτο, ὅπερ δυστυχῶς καὶ σήμερον ὑφίσταται, ἐκυριάρχει καὶ νὰ ἐργασθῇ μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις πρὸς ἐξολόθρευσιν αὐτοῦ. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Λιβιγκστῶνος δύο μεγάλα αἰσθήματα διημφισβήτουν τὰ πρωτεῖα· ἡ ἀγάπη τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὁ ἔρως τῆς ἐπιστήμης.

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

Μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν φίλων του διὰ νὰ τὸν κρατήσωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ Λίβιγκστων ἀνεχώρησε καὶ πάλιν εἰς Ἀφρικήν. Τὴν 19 Μαρτίου 1866 κατέλειπε τὴν νῆσον *Zanzibár*, ἡ ὁποία κεῖται εἰς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς ἠπείρου ταύτης καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς, διευθυνόμενος πρὸς δυσμάς. Τὸ ἑπόμενον ἔτος ἀνεκάλυψε τρεῖς μεγάλας λίμνας, τὴν λίμνην *Tanganikar*, τὴν λίμνην *Moero* καὶ τὴν *Bangouélo*. Κατόπιν ἔπεσε βαρέως ἀσθενὴς καὶ τρία ἔτη παρῆλθον χωρὶς κανεὶς νὰ εἰξεύρῃ τί ἀπέγεινεν. Εἶχεν ὑποκύψῃ εἰς τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου, εἶχεν ἀποθάνῃ ἀπὸ ἀσθένειάν τινα, ἢ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς; Ἢ μὴ ἆρά γε ἔζη καὶ ἦτο αἰχμάλωτος; Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Ὁ ἥλιος λάμπει εἰς τὸ στερέωμα, δὲν ἀνέβη ὅμως ἀρκετὰ ὑψηλὰ καὶ ἡ ὁμίχλη δὲν διελύθη. Σύννεφον πυκνὸν σκεπάζει τὸ περιβολάκι τῆς Ἀκαδημίας καὶ ὁ δρόμος εἶνε ὑγρὸς ὡς νὰ ἔβρεξε. Δὲν διακρίνεται καλὰ καλὰ ποῦ τελειώνει ἡ ὁδὸς Πανεπιστημίου, καὶ ἂν τὰ σπίτια ἐκεῖνα τὰ μακρυνὰ ἀκουμβοῦν εἰς τὴν γῆν, ἢ ἀνωτέρα δύναμις τὰ ἔκτισεν εἰς τὸν ἀέρα!

Ὁ κόσμος φοβισμένος ἐξέρχεται ἀπὸ τὰς οἰκίας καὶ ἐρωτᾷ τὸν κάθε φίλον ποῦ θ' ἀπαντήσῃ:

— Καὶ 'ς τὸ σπίτι τί γίνονται;

— Δόξα τῷ Θεῷ καλά, τῷ ἀποκρίνεται ὁ εἷς.

—Ἄσχημα, φίλε μου, ὅλοι ἄρρωστοι! τῷ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Καὶ ἄλλου τὸ πρόσωπον εἶνε χαρούμενον καὶ ἄλλου λυπημένον.

*

Τοιαῦτα συμβαίνουσιν ὅτε ὁ Ἀλέκος Βαλῆς, παιδάκι ἔξυπνο καὶ καμαρωμένο, ἐρωτᾷ μὲ δάκρυα τὴν μητέρα του:

— Λοιπόν, μαμά, νὰ πάω 'ς τὸ γιατρό;

—Ἄφησε νὰ ἰδοῦμε ὡς τὸ βράδυ, παιδί μου.

« Αχ! παιδι μου! παιδακι μου!» (Σελ. 58)

Τὸ μεγαλείτερο παιδί της εἶνε ἄρρωστον. Τὸ προσέβαλεν ἡ ἐπιδημία!

Ὁ Μιχαλάκης ἦτον κακὸ παιδί. Δὲν ἀγαποῦσε τὰ γράμματα, δὲν ἤκουε τὴν μητέρα του, δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Θεόν! Τρία τὰ μεγαλείτερα ἐλαττώματα, τὰ χειρότερα ποῦ γίνονται εἰς τὸν κόσμον.

Τὸ πρωὶ εἶχε πάῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ διδάσκαλος τοὺς εἶπεν ὅτι τὰ μαθήματα θὰ διακοποῦν ἕνεκα τῆς ἐπιδημίας καὶ νὰ προσέχουν νὰ περάσουν φρόνιμα τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν διακοπῶν καὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὰ μαθημένα των μαθήματα. Μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ ἔφυγαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Ἀλέκος Βαλῆς· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Ἀλέκος ἐπέστρεψε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνῷ ὁ Μιχαλάκης ἔσμιξε μὲ τοὺς φίλους του, κακὰ παιδιὰ καὶ διεστραμμένα καὶ ἀμελῆ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Στάδιον. Ἐκεῖ ἤρχισαν τὸν πετροπόλεμον καὶ τὸ κυνηγητό. Ἴδρωσαν, ἄναψαν, ἐκοκκίνησαν· ἔπειτα ἐκάθισαν εἰς τὸν ἀέρα νὰ ξεκουρασθοῦν, καὶ τοῦτο ἤρκεσε νὰ κρυολογήσῃ ὁ Μιχαλάκης, νὰ ἀρρωστήσῃ. Ἐγύρισε τὸ μεσημέρι εἰς τὸ σπίτι μὲ δυνατὸν πονοκέφαλον. Ἡ μητέρα του ἤρχισε νὰ τὸν συμβουλεύῃ, νὰ τὸν μαλώνῃ, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν κατάστασίν του τὸν ἐλυπήθη. Ἡ μητρική της στοργὴ ἔσβυσε κάθε ἄλλο αἴσθημα καὶ ἐπροσπάθησε μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ Ἀλέκος ἔβλεπε τὸν ἀδελφόν του κόκκινον σὰν παπαροῦνα καὶ ἔτρεμε.

Ἠννόει ὅτι τὸ κόκκινον ἐκεῖνο χρῶμα δὲν ἦτο ἀπὸ ἐντροπήν, ἀλλὰ ἀπὸ πυρετόν, ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἐφώναζεν εἰς τὴν μητέρα του:

— Λοιπόν, μαμά, νὰ πάω 'ς τὸ γιατρό;

—Ἄφησε νὰ ἰδοῦμε ὡς τὸ βράδυ, παιδί μου!

*

Καὶ ἀφῆκαν. Ἀλλὰ πρὸς τὸ βράδυ ἦτον χειρότερα. Ἦλθεν ὁ ἰατρός. Τί νὰ 'πῇ! Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἦτον ζωγραφισμένη ἡ ἀπελπισία.

— Δὲν εἴμεθα καλά, κυρία, θὰ ἔλθω πάλιν μετ' ὀλίγας ὥρας.

Καὶ ἔφυγε ἀφοῦ διώρισε τὰ ἀναγκαιοῦντα ἰατρικά.

Ἡ μητέρα ἡ δυστυχισμένη ἐθρήνει παρέκει σιωπηλῶς καὶ ὁ Ἀλέκος εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον προσηύχετο εἰς τὸν Πλάστην νὰ σώσῃ

τὸν ἀδελφόν του. Ὁ πατέρας, μακρυὰ ξενιτευμένος διὰ νὰ κερδίζῃ νὰ τοὺς τρέφῃ, οὔτε εἴδησιν εἶχε τῆς σκηνῆς αὐτῆς.

Ὁ ἰατρὸς ἦλθε καὶ πάλιν, καὶ πάλιν, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη του τίποτε δὲν κατώρθωσε· ἔσβυνε ὁ Μιχαλάκης καθ' ἡμέραν, ὡσὰν νὰ ἦταν κερακι καὶ ὁ πυρετὸς τὸ φυτίλι ποῦ ἄναβε καὶ τοῦ ἐρροφοῦσε τὴν ἰκμάδα του, τὴν ζωήν του!

Μίαν βραδυά, ἐφάνη ὅτι ἦτον καλλίτερα· ἡ μητέρα του, τέσσαρα ἡμερόνυχτα ἐκεῖ εἰς τὸ πλευρόν του ἄγρυπνος, δὲν ἐξεκολοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ ἐπάνω του.

— Μητέρα! εἶπε μὲ ἀδύνατον φωνήν.

Καὶ ἡ μητέρα ἔκυψε νὰ ἀκούσῃ.

— Τί θέλεις, ἀγόρι μου;

—Ἤτον μεγάλο τὸ σφάλμα μου, καὶ σὲ τυραννῶ μὲ τὸ στραβό μου κεφάλι, συγχώρησέ μου το! Ἂν γίνω καλά, θὰ σοῦ ξεπληρώσω τὲς πίκρες ποῦ σ' ἐπότισα καὶ τὰ βάσανα ποῦ ὑπέφερες. Συγχώρησέ με τώρα!

Ἡ μητέρα ἐσιώπα: ὅμως ἔπιασε τὰ ἀδύνατα χεράκια του, ἔσκυψε ἐπάνω καὶ ἐφιλοῦσε ἐφιλοῦσε τὸ χλωμὸ πρόσωπόν του.

Μὲ τὰ φιλιά της, μὲ τὴ συγχώρησί της ἐπέταξε καὶ ἡ ψυχή του, καθαρισμένη, εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ δυστυχὴς μητέρα ἔχασε τὴν δύναμίν της, ἐκόπηκαν τὰ ἤπατά της καὶ γονατίσασα πρὸ τῆς κλίνης ἐφώναξε μὲ ἀπερίγραπτον πόνον:

—Ἄχ! παιδί μου! παιδάκι μου!...

Ὁ ἄγγελος ὁ φύλαξ του ἐπῆρε τὴν ψυχήν του καὶ ἐπέταξε χαρούμενος εἰς τὸν Ὕψιστον διὰ τὸ μετανοῆσαν ἀπολωλὸς πρόβατον.

Ὁ Ἀλέκος ἔμαθε τὴν θλιβερὰν εἴδησιν, καὶ ἔκλαυσε πολύ, πολὺ τὸν ἀδελφόν του· περιποιεῖται τὴν δυστυχῆ μητέρα του, τῆς ἐκτελεῖ τὰς θελήσεις της χωρὶς τὸ παραμικρὸν νὰ ἀντείπῃ. Ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ πατέρας, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ εἴδησις ἔφθασεν ἀπροσδόκητος, ὡς κεραυνός, θὰ εὕρῃ μία ψυχὴ λιγώτερη 'ς τὸ σπίτι.

Δὲν βαρυγκομοῦν ὅμως μὲ τὸν Θεόν, διότι Ἐκεῖνος ὅ,τι πράττει τὸ κάμνει διὰ τὸ καλόν μας.

Φλκ

ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΥΛΑ

—Ἔλα, καϊμένε Μαυρούλη, φθάνει πλειὰ ὅσο 'σκάλισες μέσα εἰς τὸ παληοσέντουκο, εἶπεν ἡ Ἀσπροῦλα εἰς τὸν ἀδελφόν της, εἰμπορεῖς νὰ κτυπήσῃς, καὶ τὸ κάτω κάτω νὰ μὴν εὑρῇς καὶ τίποτε.

— Σιώπα σύ, δὲν νοιώθεις ἀπ' αὐτά, εἶπε μὲ θυμὸν ὁ μικρὸς γάτος κύψας ἔξω ἀπὸ τὸ κιβώτιον, ἐγὼ ὅ,τι μυρίζομαι τὸ μυρίζομαι καλά· ἡ μύτη μου δὲν κάνει λᾶθος· λοιπὸν σκαλίζω νὰ εὕρω κεφτέδες.

Καὶ ὁ λαίμαργος Μαυρούλης ἐσκάλιζε βαθύτερα καὶ ὅλο βαθύτερα, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε ἄλλο τίποτε παρὰ χαρτιὰ καὶ χαρτιά.

— Μαυρούλη, Ἀσπροῦλα! ἐφώναξαν ἀπὸ τὸν κῆπον δύο δροσεραὶ παιδικαὶ φωναί· ἡ Ἀσπροῦλα ἐτέντωσε τὰ αὐτιά της καὶ ἤρχισε νὰ βωβωνίζῃ ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Εἶνε τὰ κορίτσια, εἶπε, πρέπει νὰ καταιβοῦμεν εἰς τὸν κῆπον νὰ παίξωμεν μαζί των.

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Μαυρούλης, δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν νὰ πάγω 'ς τὸν κῆπο. Καὶ τί νὰ κάνω 'ς τὸν κῆπο; Νὰ κάθωμαι ἥσυχα ἥσυχα 'ς τὸ πλάγι τῆς κούκλας, ἢ νὰ τρέχω ἐπάνω κάτω χωρὶς λόγο. Τί ἔχει νὰ φάγω 'ς τὸν κῆπο; μὲ τὰ φύλλα δὲν γεμίζει ἡ κοιλιά μου.

— Ἐντροπή, Μαυρούλη, ἐντροπὴ νὰ λέγῃς αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀπήντησεν ἡ Ἀσπροῦλα· λησμονεῖς πῶς μᾶς δίδουν πάντοτε ἀπὸ ὅ,τι τρώγουν; ἐξέχασες καὶ τὸ ἄλλο; σὲ λίγες ἡμέρες θὰ μᾶς προσκαλέσουν εἰς συνανάστροφήν, καὶ θὰ μᾶς προσφέρουν καφὲ καὶ γλυκίσματα. Κάτω 'ς τὸν κῆπο θὰ γίνῃ τὸ γλέντι.

— Καλά, καλά, ἂς ἔλθῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα καὶ θὰ τρέξω μὲ τὰ τέσσαρα, τότε δὲν θὰ ἔχω παράπονον. Μὰ σήμερα τί νὰ πάγω νὰ κάμω; Πήγαινε σύ, μονάχη σου, τρέξε γιατὶ τὰ κορίτσια ἔρχονται ἐπάνω.

Ταῦτα λέγων ὁ Μαυρούλης ὠρθώθη καὶ ἠκροᾶτο μὲ προσοχήν. Ἀλλὰ καθὼς εἶδε τὸ λυπημένον πρόσωπον τῆς Ἀσπρούλας, εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφήν του.

—Ἂν βρῶ κανένα μεγάλο κεφτὲ θὰ σοῦ κρατήσω καὶ σένα λιγάκι. Ἀκοῦς; ἔρχονται! φύγε!

Πραγματικῶς παιδικὰ βήματα ἠκούοντο εἰς τὴν κλίμακα. Ἡ Ἀσπροῦλα ἐξῆλθε ταχέως ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν.

— Νά, ἡ Ἀσπροῦλα, ἐφώνησε μὲ χαρὰν ἓν κοράσιον. Ἀσπροῦλά μου, ἔφερες μαζί σου καὶ τὸν Μαυρούλη; Ἀ! θὰ εἶνε κάτω χωρὶς ἄλλο, καὶ τρέχεις νὰ τὸν εὕρῃς αἴ; Καλά, στάσου νὰ κλείσω τὴν θύρα καὶ ἔπειτα τὸν ζητοῦμε μαζί.

— Τώρα ἄκουσε, Ἀσπροῦλά μου, τὰ νέα. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐπῆγαν εἰς τῆς θείας, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἐπήγαμεν γιατὶ πονεῖ λιγάκι τὸ πόδι τῆς Σοφίας.

—Ἐγὼ ἔμεινα νὰ τῆς κάμω συντροφιάν. Λοιπὸν ἐπειδὴ ἐμείναμε μονάχες 'ς τὸ σπίτι, ἡ μητέρα μᾶς ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ κάμωμε τὴ διασκέδασι ποῦ ἔχω εἰπῆ. Ἡ ἡμέρα εἶνε ὡραία σήμερα, 'σὰν καλοκαιρινή, ὁ ἥλιος εἶνε ζεστός, κ' ἐστρώσαμε ἕνα τραπεζάκι κάτω 'ς τὸν κῆπο. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα, καὶ μᾶς περιμένουν τὰ φιλτζάνια τοῦ καφέ, τὰ γλυκίσματα· μὰ δὲν θὰ πιοῦμε καφέ, θὰ πίνωμε γάλα — αὐτὸ σᾶς ἀρέσει καὶ σᾶς καλλίτερα ἀπὸ τὸν καφέ, δὲν εἶν' ἔτσι;...

Αὐτὰ εἶπεν ἡ Φρόσω καὶ ἔβλεπεν ἀπ' ἐδῶ, ἔβλεπεν ἀπ' ἐκεῖ, νὰ εὕρῃ τὸν Μαυρούλη, ἀλλά, φυσικά, δὲν τὸν εὗρε.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος τοῦ κήπου ὅπου ἦτο ἐστρωμένη ἡ τράπεζα. Ὅλα ἦσαν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Εἰς τὸ μέσον ἦτο ἓν πινάκιον γεμᾶτον γλυκίσματα, εἰς τὸ ἄκρον δὲ ἐκάθητο ἐπὶ χαμηλοῦ καθίσματος ἡ Κοῦκλα σοβαρὰ καὶ ἀκίνητος.

Ἡ Φρόσω ἐκάθησε μὲ τὴν Ἀσπροῦλαν εἰς μίαν καθέκλαν, ἀλλ' ἡ Σοφία ἐσυλλογίζετο τὸν Μαυρούλην.

— Ποῦ εἶνε καὶ δὲν ἔρχεται ὁ Μαυρούλης ποῦ ἀγαπᾷ τόσον τὰ γλυκά!

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀσπροῦλα δὲν ἦτο εὐχαριστημένη νὰ εἶνε μόνη εἰς τὴν εὐωχίαν ἐκείνην, καὶ δὲν εἰμπόρει νὰ μείνῃ ἥσυχος εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Φρόσως.

— Ἡ Ἀσπροῦλα ξεύρει ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ Μαυρούλης, εἶπεν ἡ Σοφία, ἄφησέ την νὰ πάγῃ νὰ τὴν εὕρῃ· ἂς προσμένωμε λίγο.

Ἡ Φρόσω ἀφῆκε τὴν Ἀσπροῦλαν ἐλευθέραν, αὐτὴ δὲ ἀνέβη τρεχάτη τὴν κλίμακα, ἔφθασεν ἕως εἰς τὴν κλεισμένην θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἐφώναζε·

— Μαυρούλη, ἔλα γρήγορα, γρήγορα κάτω· σήμερα μᾶς κάμνουν τὸ τραπέζι, ἔχουν κάτι γλυκά, ἄλλο νὰ σοῦ τὸ λέγω καὶ ἄλλο νὰ τὰ ἰδῇς!

Ἀλλ' ἐντὸς τοῦ δωματίου ἔπεσε μὲ κρότον τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου καὶ φωνὴ θρηνώδης ἠκούσθη:

— Νιάου! νιάου! ὤχ! τὸ ποδαράκι μου! νιάου! τὸ σιχαμένο τὸ σκέπασμα ἔπεσε ἐπάνω μου, νιάου καὶ μ' ἐθανάτωσε, νιάου, νιάου!

— Κακόμοιρε Μαυρούλη, εἶπε μὲ λύπην ἔξωθεν ἡ Ἀσπροῦλα· ἔλα λοιπὸν γρήγορα!

— Μπορῶ νὰ ἔλθω; ἡ θύρα εἶνε κατάκλειστη! ὄχι, ὄχι! δὲν θἄρθω, δὲν μπορῶ νὰ τρέξω! Κ' ἔπειτα δὲν θέλω νὰ μάθουν τί ἔπαθα, καὶ νὰ γελᾷ μαζί μου πάλιν ἡ μαγείρισσα ἡ Κατερίνα. — Πήγαινε, πήγαινε μονάχη σου. Ἄχ! συμφορὰ ποῦ μ' εὑρῆκε νὰ μὴ φάγω γλυκίσματα κ' ἐγὼ ὁ ἄμοιρος.

— Ἐεύρεις τί ἐσκέφθηκα, εἶπεν ἡ Ἀσπροῦλα διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, φάγε μονάχος σου τὸν κεφτὲ καὶ μὴ μοῦ φυλάγῃς ἐμένα.

— Τὸν κεφτέ; ποῖον κεφτέ; Τί μοῦ κεφτολογᾶς ἀδελφή; δὲν 'βρῆκα τίποτε· ἐγελάσθηκα· κἄτι ἀκούμβησε σὲ κεφτὲ καὶ μοῦ μύρισε· δὲν 'βρῆκα τίποτε σοῦ λέγω· ἄλλη φορὰ θὰ εἶμαι ἐξυπνότερος. Ὤχ! τὸ ποδαράκι μου, νιάου, νιάου!

Ἡ Ἀσπροῦλα ἔτρεξε εἰς τὸν κῆπον, ὅπου ἦσαν τὰ κοράσια. Ὅταν αὐτὰ εἶδαν ὅτι ἡ Ἀσπροῦλα ἐπέστρεψε χωρὶς τὸν ἀδελφόν της, ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ Μαυρούλης δὲν θὰ ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον χωρὶς αὐτόν. Ἡ Ἀσπροῦλα ἐκαλοπέρασε τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τὴν ἐπαύριον ὅτε ἡ Σοφία καὶ ἡ Φρόσω ἐπῆγαν εἰς τὸ ἀπόκετρον δωμάτιον εὗρον τὸν Μαυρούλην κοιμώμενον ἐπὶ παλαιοῦ φορέματος. Ὁ Μαυρούλης ἐξύπνησεν ἐκ τοῦ θορύβου καὶ ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἐξέβαλε λυπηρὸν νιαούρισμα καὶ ἔδειξε τὸν πληγωμένον πόδα εἰς τὸ κοράσιον.

Παρῆλθον ἀρκεταὶ ἡμέραι ἕως ὅτου νὰ ἰατρευθῇ ἐντελῶς ὁ λαίμαργος γάτος· ἡ μαγείρισσα δὲν ἔμαθε τίποτε· ἀλλ' ἡ Σοφία καὶ ἡ Φρόσω ἐμάντευσαν τί συνέβη εἰς τὸν κύριον Μαυρούλην καὶ διατί δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ τραπέζι κάτω εἰς τὸν κῆπον.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΚΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Οἱ γονεῖς τῆς Μαρίκας εἶνε πλούσιοι· ἔχουν ἕνα ὡραῖον σπίτι εἰς τὴν Κηφισιάν, καὶ ἕνα μεγάλον μεγάλον κῆπον.

Πηγαίνουν ἐκεῖ κάθε καλοκαῖρι καὶ περνοῦν δύο τρεῖς μῆνας.

Ἡ Μαρίκα περιμένει μὲ καρδιοκτύπι τὴν ὥραν πότε θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Κηφισιάν.

Τῆς ἀρέσει καὶ ἡ Μπίρνα, τῆς ἀρέσει καὶ τὸ Κεφαλάρι, τῆς ἀρέσει καὶ ἐκεῖνος ὁ δρόμος ποῦ ἀπὸ μακρὰν φαίνεται τὸ Τατόϊ· ἀλλ' ἀπ' ὅλα περισσότερον τῆς ἀρέσει ὁ κῆπός των.

Ἔχει τόσα ὡραῖα δένδρα, τόσα λουλούδια· τὸ χορταράκι εἶνε ἁπαλὸ ἁπαλὸ σὰν βελοῦδο· καὶ ὁ ἀέρας ποῦ φυσᾷ εἶνε τόσον καθαρὸς καὶ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν εἶνε τόσον γλυκό!

Ἕνα πρωὶ ἡ Μαρίκα ἀφοῦ ἐξύπνησε καὶ ἔπιε τὸ γάλα της—γάλα τῆς στιγμῆς ἀπὸ τὴν ἐλβετικὴ ἀγελάδα ποῦ ἔχουν—κατέβη εἰς τὸν κῆπον· ἡ ἡμέρα ἦτο ὡραία· ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλη, καὶ ἡ δρόσος ἡ ὁποία ἦτο ἐπάνω εἰς τὰ λουλούδια ἔλαμπε σὰν νὰ ἦταν διαμάντια.

Ἡ Μαρίκα ἔκοπτε λουλούδια διὰ νὰ τὰ κάμῃ ἀνθοδέσμην τὴν ὁποίαν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν γιαγιάν, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ κατὰ τὸ μεσημέρι.

Ἀλλ' ἐκεῖ σιμά της, μέσα ἀπὸ τὰ χορτάρια ἠκούσθη ἕνας κρότος· κάτι ἐπήδησε καὶ ἔτρεχε. Ἦτο θηρίον; ἦτο φίδι;

Ἡ Μαρίκα ἐτρόμαξε, καὶ τὸ χέρι της ποῦ ἡτοιμάζετο νὰ κόψῃ ἕνα λουλοῦδι ἔμεινεν ἀκίνητον. Ὁ κρότος ἐπλησίαζε· ἡ καρδία τῆς Μαρίκας ἐκτυποῦσε δυνατά.

Ἔξαφνα πηδᾷ ἀπ' ἐμπρός της καὶ τρέχει μὲ τὰ τέσσαρα ἕνας λαγός, μὲ τ' αὐτιὰ ριγμένα ὀπίσω, μὲ τὴν οὐρὰ σηκωμένη. Σοῦ εἶχε ἕνα φόβο ὁ κακομοίρης! ἡ καρδία του θὰ ἐκτυποῦσε ἀκόμη δυνατώτερα ἀπὸ τῆς Μαρίκας!

Ἡ Μαρίκα ἐγέλασε καθὼς εἶδε ποῖον ἦτο τὸ φοβερὸν θηρίον ποῦ τὴν ἔκαμε κ' ἐτρόμαξε τόσον. Ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν δειλὸ λαγό, ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο του, ἐκεῖνον ἐκεῖ ἐφοβήθηκε;

Ἀλλ' ὕστερα ἐσυλλογίσθη πῶς ἕνας κυνηγὸς τῆς Κηφισιᾶς τοὺς ἔφερε πέντε πέντε σκοτωμένους, καὶ εἶπε:

—Καὶ πῶς νὰ μὴ φοβῆται ὁ πτωχός! ἂν τὸν ἔβλεπε κανένας κυνηγός, ἢ καὶ ὁ πατέρας, μπάμ μία καὶ πάρ' τον κάτω· κάθε στιγμὴ κινδυνεύει νὰ τὸν σκοτώσουν· ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του δὲν μποροῦν νὰ τὸν προφυλάξουν· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὅλην τὴν ἐλπίδα του τὴν ἔχει 'ς τὰ πόδια του καὶ δός του 'τρέχει! Ὁ καϊμένος ὁ λαγός! Ἡ Μαρίκα ἐσκέφθη τότε ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε σὰν τὸν λαγό, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Δύο ὀνόματα γλυκὰ ἐψιθύρισε τὸ στόμα της: πατέρα, μητέρα. Ἐσυλλογίσθη ὅλην τὴν ἀγάπη ποῦ τῆς ἔχουν, ἐσυλλογίσθη τὴν ἀνησυχίαν των ἅμα ἀρωστήσῃ λιγάκι, πῶς στέλλουν καὶ φωνάζουν ἀμέσως τὸν ἰατρόν, καὶ πῶς δὲν ἔρχεται ἡ καρδιά των 'ς τὸν τόπον της πρὶν νὰ γίνῃ καλά. Αὐτὰ ἐσυλλογίσθη ἡ Μαρίκα καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι ἐπῆγε καὶ ἀγκάλιασε καὶ ἐφίλησε τὸν καλόν της πατέρα καὶ τὴν καλήν της μητέρα.

Κ' ἐκεῖνοι τὴν ἐπῆραν εἰς τὴν ἀγκάλην των καὶ τὴν ἐφίλησαν. Ἂν εἴξευραν τί καλὰ αἰσθήματα εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Μαρίκα μέσα 'ς τὴν καρδιά της θὰ τὴν ἐφιλοῦσαν ἀκόμη περισσότερον. Ἀλλ' ἡ Μαρίκα δὲν εἶπε τίποτε· εἶπε μόνον μὲ τὸν νοῦν της ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ πολύ, πολὺ τοὺς γονεῖς της καὶ νὰ μὴ τοὺς δυσαρεστῇ ποτέ.

Ἡ Μαρίκα ὁσάκις καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον συλλογίζεται καὶ τὸν λαγόν.

Τί ἔγεινε ὁ καϊμένος ὁ λαγός; ζῇ ἀκόμη ἢ τὸν ἔρριψε αἱματωμένο καὶ νεκρὸ τὸ βόλι κανενὸς κυνηγοῦ; Ὁ ἄμοιρος λαγός!

ΙΟΥΛΙΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν εἰκοστὸν διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὕρεσιν τῶν λόγιων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ψαλλόμενον ἐπὶ τῆς μουσικῆς τῆς ἐν σελίδι 25 Πόλκας-Διαπλάσεως

Πέρασ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἥλιος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανό·
Γύρισε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνό.

Μὲ χαρὰ μεγάλη
Ὁ καθεὶς ἂς ψάλλῃ
Τῆς γιορτῆς τὰ κάλλη
Τρά λα λα λά λα λά!

Πέρασ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἥλιος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανό·
Γύρισε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνό.

Γ'αὐτὸ λοιπὸν ἐμπρὸς 'ς τὴν ἐξοχὴ
Ἐμπρός, παιδιά, μ' ὁλόχαρη καρδιά!
Τί χαροπὴ δροσάτη ἐποχή!
Κόψτε, κόψτε λούλουδα, παιδιά!

Πέρασ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἥλιος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανό·
Γύρισε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνό.

Ἔλυωσαν τὰ χιόνια,
Ἦλθαν χελιδόνια,
Καὶ περνοῦν τὰ χρόνια
Τρά λα λα λά λα λά!

Πέρασ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἥλιος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανό,
Γύρισε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνό.

Ψαλ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

'Ως γνωστὸν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τὴν σύνταξιν τῶν *παιδικῶν πνευμάτων* ὡς καὶ τῶν *πνευματικῶν ἀσκήσεων* ἔχει ἀναθέσῃ ἀνέκαθεν εἰς τοὺς φίλους αὐτῆς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνωστρίας. 'Εκτὸς τῆς τέρψεως, τὴν ὁποίαν τοῖς παρέχει διὰ τῆς δημοσιεύσεως μικρῶν παιδικῶν συνδιαλέξεων ἢ εὐφυῶν ἢ ἀστείων, παρέχει εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν μεγαλειτέραν ἀκόμη εὐχαρίστησιν νὰ συντάσσωσι τοιούτους μικροὺς παιδικοὺς διαλογίσκους, καὶ νὰ τοὺς δημοσιεύῃ μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστέλλοντας αὐτούς.

Πόσον ὠφέλιμον εἶνε τοῦτο ἰδιότι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἐπιδιώκει πρὸς τῇ τέρψει καὶ τὴν ὠφέλειαν τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν της; εὐκόλως ἐννοεῖται. Διὰ τῶν *παιδικῶν πνευμάτων* ἀληθῶς ὀξύνεται τὸ πνεῦμα τῶν ἀγαπητῶν της φίλων· ὁ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ μίαν εὐφυολογίαν, ὁ εὑρίσκων τέρψιν ἐν αὐτῇ εἶνε ἤδη εὐφυής· καὶ ἐν παρόδῳ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ συνδιαλέξεως ἂν τὴν ἀκούσῃ, θὰ τῷ κάμῃ ἐντύπωσιν ἐνῷ διὰ τὸν ἀσυνήθιστον περᾷ ἀπαρατήρητος ὡς ὡραῖον θέαμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μύωπος. 'Εννοεῖται λοιπὸν μετ' ὁποίας εὐχαριστήσεως δημοσιεύει τὰ *παιδικὰ πνεύματα* τῶν συνδρομητῶν της καὶ πόσον ἐκτιμᾷ τοὺς ἀποστέλλοντας τοιαῦτα.

'Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θέλουσα νὰ ὑπεκκαύσῃ ἔτι μᾶλλον τὸν ζῆλον καὶ νὰ κινήσῃ τὴν ἅμιλλαν τῶν ἐνασχολουμένων εἰς τὸ δύσκολον τοῦτο καὶ ἀρκετὰ προσόντα ἀπαιτοῦν εἶδος προέτεινε καὶ ἄλλους διαγωνισμοὺς πρὸς σύνθεσιν *παιδικοῦ πνεύματος*, ὧν τὰ ἀποτελέσματα ὑπερέβησαν πᾶσαν προσδοκίαν, διότι πλεῖστοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς κατῆλθον μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὸν εὐγενῆ πνευματικὸν ἀγῶνα· ἐλπίζει δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸν σήμερον προτεινόμενον διαγωνισμὸν οὐκ ὀλίγοι θὰ λάβωσι μέρος.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ :

Οὔτε ὁ ἀριθμὸς τῶν σταλησομένων *παιδικῶν πνευμάτων* ὁρίζεται, οὔτε ὁ χρόνος τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν.

Πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς αὐτὴν ἓν ἢ περισσότερα *παιδικὰ πνεύματα* καὶ νὰ τὰ στέλλῃ ὁπόταν θέλῃ.

'Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνει νὰ δημοσιεύῃ πάντα τὰ στελλόμενα πρὸς αὐτὴν *παιδικὰ πνεύματα*, οὔτε νὰ αἰτιολογῇ τὴν μὴ δημοσίευσιν αὐτῶν· θὰ δημοσιεύῃ μόνον ὅσα κατὰ τὴν κρίσιν της νομίζει κατάλληλα διὰ τὸ φύλλον της, ἀδιαφοροῦσα ἂν εἶνε πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα ἐκ ξένων γλωσσῶν. 'Εκ τῶν στελλομένων θὰ ἐκλέγῃ πάντοτε τὰ καλλίτερα καὶ αὐτὰ θὰ δημοσιεύῃ ἄν, ἐννοεῖται, *δὲν ἔχωσι δημοσιευθῇ ἄλλοτε ἐν τῇ* ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ. Μίαν μόνον θερμὴν σύστασιν ἀπευθύνει πρὸς τοὺς φίλους της ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ : νὰ μὴ ἀντιγράφωσι παιδικὰ πνεύματα ἐξ ἄλλων ἑλληνικῶν δημοσιευμάτων διὰ νὰ μὴ ἐκθέσωσιν αὐτὴν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἐκληφθῇ ὡς κλέπτουσα τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων.

'Ο Διαγωνισμὸς οὗτος τοῦ παιδικοῦ πνεύματος θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ φύλλου τῆς 15ης 'Απριλίου (τεύχους 7ου) καὶ θὰ λήξῃ εἰς τὸ φύλλον τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. (τεῦχος 24ον). Οἱ θέλοντες λοιπὸν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ ἂς ἀρχίσωσι νὰ στέλλωσι *παιδικὰ πνεύματα* εὐθὺς ἅμα λάβωσι τὸ παρὸν τεῦχος.

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν στελλόμενα παιδικὰ πνεύματα πρέπει νὰ εἶνε γεγραμμένα εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ στέλλοντος αὐτὰ καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν ὑπὸ ψευδώνυμον ἐπιθυμῇ νὰ δημοσιεύωνται.

Τὰ βραβεῖα εἶνε τὰ αὐτὰ οἷα καὶ κατὰ τὸν προηγούμενον 24ον διαγωνισμόν. Θὰ ἀπονεμηθῇ δὲ τὸ μὲν πρῶτον βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον οὗτινος θὰ δημοσιευθῶσι πλειότερα παντὸς ἄλλου *παιδικὰ πνεύματα* εἰς τὰ τεύχη τῶν μηνῶν 'Απριλίου μέχρι Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. Τὸ δεύτερον δὲ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς τοὺς δύο τοὺς ἀμέσως ἑπομένους μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον, καὶ τὸ τρίτον εἰς τοὺς τρεῖς τοὺς ἑπομένους μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Πάντες δὲ οἱ λοιποὶ θὰ ἐπαινεθῶσιν ἢ θὰ τύχωσιν εὐφήμου μνείας.

Ἅμα τῇ λήξει τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶσι καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ.

Οἱ ἀριστεύοντες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀξιοῦνται καὶ τῆς τιμῆς τῆς δημοσιεύσεως τῆ. εἰκόνος των ἐν αὐτῇ, ἂν ἀποστείλωσι τὴν φωτογραφίαν των. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀριστευσάντων εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς δὲν ἀπέστειλαν εἰσέτι τὴν φωτογραφίαν των παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλωσι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν Κουφιοκεφαλάκην ἔγραψεν εἷς φίλος του ἀπὸ τὰς 'Αθήνας νὰ ἀνέλθῃ, ἂν ἔχῃ εὐχαρίστησιν, νὰ περάσῃ μαζί του μίαν ἡμέραν, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἂν δέχεται τὴν πρόσκλησιν καὶ ποίαν ἡμέραν θὰ ἀνέλθῃ διὰ νὰ τὸν περιμένῃ.

'Ο Κουφιοκεφαλάκης ἠρώτησε τὴν μητέρα του τί πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν φίλον του.

— Γράψε του, τῷ εἶπε, ὅτι θὰ ἀνεβῇς τὸ Σάββατο ἢ τὴν Κυριακὴ ἀναλόγως τοῦ καιροῦ.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης γράφει :

— "Αν βρέχῃ τὸ Σάββατο, θὰ ἔλθω τὴν Κυριακή, καὶ ἂν βρέχῃ τὴν Κυριακή, θὰ ἔλθω τὸ Σάββατο.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Αφροδίτης τῆς Μήλου.

*

'Ο Δημητράκης ποτίζει ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους τὸν κῆπόν του.

—Γιατί, παιδί μου, ποτίζεις ἀπὸ τώρα; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Νά, μαμά, γιατὶ βλέπω νὰ ἔρχωνται ἀπὸ μακρυὰ σύννεφα καὶ φοβοῦμαι μήπως βρέξῃ.

'Εστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

— Λοιπόν, Ζωίτσα πόσα κάμνουν 2 καὶ 4;

'Η μικρὰ Ζωίτσα μετρῶσα ἐπὶ τῶν δακτύλων :

— Τρία, τέσσερα, πέντε... ἕξ, μαμά.

— Καὶ 4 ἀκόμη;

'Η Ζωίτσα μετρῶσα πάλιν ἐπὶ τῶν δακτύλων :

—'Επτά, ὀκτώ, ἐννέα... δέκα, μαμά.

— Καὶ ἄλλα 4;

'Η Ζωίτσα παρατηροῦσα πρὸς στιγμὴν τὰς χεῖράς της:

— Μὰ δὲν ἔχω πλέον δάκτυλα, μαμά.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ανδρείου Ἕλληνος.

*

'Ο 'Αλέκος κλαίει γοερῶς· ἔξαφνα σιωπᾷ καὶ στρέφεται πρὸς τὴν μητέρα του :

— Μαμά, λέγει, διατί ἔκλαια;

—'Επειδὴ δὲν σὲ ἄφησα νὰ πᾷς περίπατον.

—"Α ! ναί, ἐθυμήθηκα ! ἀπαντᾷ ἐκεῖνος καὶ ἀρχίζει πάλιν νὰ κλαίῃ.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Πασχαλίνης Κρήτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Καὶ βέβαια, *Τέκνον τῶν 'Ορέων*, ὅτι δέχομαι τὸν φίλον σου Γ. Σ. καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν συνδρομητῶν μου νὰ τὸν ἐγγράψω καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Τί ἄλλο καλλίτερον θέλω;

Πολλάς, ἀπείρους εὐχαριστίας, *Φιλόμουσος Πολυξένη*, διὰ τὴν τρυφεράν σου ἀγάπην καὶ τὸ ὡραῖον σου ἄνθος. Φίλησέ μου γλυκὰ τὰ ἀδελφάκια σου.

Πῶς ἀποθαρρύνεσαι οὕτω, *'Αθῶε Παῖ*; "Αν δὲν ἐδημοσιεύθησαν αἱ πνευματικαί σου ἀσκήσεις δὲν θὰ ἦσαν καλαί· στεῖλε ἄλλας !

Αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχει ἡ «Διάπλασις» *Κάλχα*, νὰ μεταδίδῃ τὰς γνώσεις της εἰς ὅλους τοὺς φίλους της, νὰ μορφώνῃ τὸν νοῦν των νὰ διαπλάττῃ τὴν καρδίαν των, νὰ τοὺς ποδηγετῇ εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ οὕτω νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἀγαπημένην καὶ πολυπαθῆ πατρίδα μας τέκνα ἄξια τῶν μεγάλων προγόνων μας.

Πῶς χαίρομαι ὅταν διαβάζω τέτοια γραμματάκια ὡσὰν τὸ ἰδικόν σου, *'Αγγελιοφόρος Περιστερά*, ὅταν βλέπω ὅτι κατέχω πλησίον τῶν μικρῶν μου φίλων θέσιν καὶ διδασκάλου, καὶ φίλου καὶ γονέων !

Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας σὲ δέχομαι, νέα μου φίλη *Μυροβόλος Ἄνοιξις*, καὶ περιμένω συχνὰ χαριτωμένας ἐπιστολάς σου.

Πῶς νὰ θυμώσω; Δὲν σοῦ ἔγραφα, *'Αφρικανὲ Λέων*, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἐσιώπας. Ἔπειτα τόσα πολλὰ ἔχω νὰ ἀπαντήσω ὥστε δὲν μένει θέσις καὶ διὰ τοὺς λησμονοῦντάς με.

'Αφ' ὅτου ἤρχισα νὰ διαβάζω τὸ περιοδικόν σου, φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἔγεινα πειὸ καλὸ κορίτσι, μοῦ λέγει ἡ νέα μου φίλη *Λευκὴ Καμέλια*, καὶ μὲ ἀγαποῦν περισσότερον ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά.—'Αλλ' ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ ἐκδίδω, μικροῦλά μου, καὶ εἶμαι κατενθουσιασμένη, βλέπουσα ὅτι ὁ σκοπός μου ἐπιτυγχάνει τόσον καλά.

Σοβαρός, μὲ ὕφος σχεδὸν τραγικὸν μοῦ γράφει ὁ φίλος μου *'Ιωάννης Δελφός*. Τί εἶν' αὐτά, καλέ; 'Ενόμισα πῶς ἦσο κανένας συμβολαιογράφος ὅταν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Φιλόπατρι*, καὶ ἐξακολούθει νὰ μοὶ γράφῃς ὑπὸ τοῦτο.

Πόσους συγκινεῖ ἡ «Διάπλασις» καὶ πόσον ἀγαπᾶται δεικνύει καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Γκρὶμ-Κὰμ-Κάμ*. Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω θέσιν νὰ τὴν δημοσιεύσω. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην σου, καλέ μου φίλε.

Καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ χωρισθῶμεν ἔτσι διὰ παντός, *Βασιλὶς τῶν 'Ανθέων*; Πιστεύω ὅτι λαμπρὰ θὰ σὲ ἀντικαταστήσουν ἡ *'Αττικὴ Νὺξ* καὶ ὁ *Φίλος τῶν 'Ανθέων*. Τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἡ αὐτὴ εὐφυΐα. Δἴ;

Λευκόπεπλος Νύμφη μόνον θὰ εἶνε καλλίτερον καὶ συντομώτερον, φιλτάτη, *Θ. Λ. Ζ.* Δεκτὴ πάντοτε μεταξὺ τῶν φίλων μου, καὶ ἐξ ἴσου ἀγαπητή.

Τὰς τιμὰς τῶν βιβλίων περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς, *'Απρόσοπτον Σκάνδαλον*, εὑρίσκεις ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ.

Οὐδεὶς ἄλλος ἔχει τὸ ψευδώνυμον τοῦ *Λάμποντος 'Ηλίου*, ὥστε σοὶ ἀνήκει, φίλε Ε.Μ.

Μοῦ ἀρέσει παρὰ πολὺ τὸ ψευδώνυμον *Παρθενικὴ Καρδία*, φιλτάτη Ε. Π. Φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν σου καὶ εἰπέ της ὅτι καὶ ἐγὼ τὴν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε.

Καμμίαν προσωπικὴν ἐξαίρεσιν δὲν κάμνω, *Μυκώμενε Βορρᾶ*, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν δημοσιευομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Προτιμῶ μόνον τὰς καλλιτέρας ἐκ τῶν στελλομένων μοι καὶ αὐτὰς δημοσιεύω χωρὶς νὰ ἐξετάζω ἂν ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ δεῖνα ἢ ὑπὸ τοῦ τάδε· οὐδεμίαν δὲ ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνω νὰ δημοσιεύω καὶ ὅσας δὲν μ' ἀρέσουν. Ὅσοι δὲν ἔχουν πεποίθησιν εἰς τὴν κρίσιν μου ἂς μὴ μοῦ στέλλουν.

Καλά, καλά, *Διαυγὲς 'Ρυάκιον*, ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ προταθῇ διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Τὰς Πνευματικὰς 'Ασκήσεις, Λύσεις, κλπ. εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν

Σὲ εὐχαριστῶ πολύ, *Μιμῆκε Μέξη*, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν σὲ εὐχαριστῶ πολύ.

Μεγίστην τῳόντι σημασίαν δίδω εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, *Σπινθηροβολῶν Ἥλιε* δικαίως λοιπὸν μοὶ ἔγραφες αὐτά· μὲ ὑπερευχαρίστησεν ἡ εἴδησις τῆς λαμπρᾶς ἰδέας τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ κόσμος ἐκεῖ δι' ἐμέ.

Χαριτωμένα μοῦ γράφει ἡ *Πυραμίς*, πρώτη φορὰ ποῦ λύει πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ στιχουργεῖ καὶ ἐν τούτοις καλούτσικα τὰ ἐκατάφερε. Σοῦ εὔχομαι ἐπιτυχίαν καὶ ἔνδοξον μέλλον !

'Η δημοσίευσις τῆς ἐπιστολῆς σου, καλή μου *Μπερμπίρα*, δὲν συνεκίνησε μόνον ἐσέ, ἀλλὰ καθὼς τὸ ὑπέθετα συνεκίνησεν ὅλας μου τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους καὶ οἱ περισσότεροι μοῦ ἔγραψαν δι' ἐσὲ καὶ μὲ παρακαλοῦν νὰ σοῦ διαβιβάσω τὰ φιλικὰ των αἰσθήματα καὶ πολλοὺς ἀσπασμούς.

Καλὸν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, *Κυναίγειρε*, διατί θέλεις νὰ τὸ ἀλλάξῃς;

Μὲ κάμνει νὰ ὑπερηφανεύωμαι ἡ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ σας, φίλτατε *Χαραλάμπη Σαράντη*, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ φανῶ ἀκόμη περισσότερον ἀξία τῶν ἐπαίνων τοὺς ὁποίους ἀπὸ τῆς ἕδρας του μοῦ ἔπλεξε.

Καλὰ λοιπόν, *'Αμφιτρίτη*· πιστεύω εἰς τὴν εἰλικρίνειάν σου καὶ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν μοῦ ἔχεις. Τώρα ναί ! αὐτὰ τὰ δυό σου γραμματάκια μὲ ἔκαμαν πολύ, πολὺ εὐτυχῆ. Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν Huguenoti δὲν σὲ ζηλεύω, σὲ καμαρώνω. Τὴν νέαν σου φωτογραφίαν περιμένω ἀνυπομόνως νὰ τὴν στείλω εἰς τὸν ξυλογράφον.

Μυρίας εὐχαριστίας, *Πρῶτε Σωματοφύλαξ*, διὰ τὰς φιλικὰς προσπαθείας σου.

Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν, *Μικρὲ Ἥρως* γράφε μου συχνά.

Φίλησέ μου τοὺς ἀδελφούς σου, *Ψευδωνυμίδη*, καὶ τώρα ποῦ ἤρχισες στέλλε μου τακτικὰ ἐπιστολάς.

Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω, μοῦ γράφει ἡ *'Αφροδίτη τῆς Μήλου*, πῶς κάμνουν χωρὶς ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μερικὰ παιδιά !
—Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, μικρά μου φίλη !

Κάτι λάθος θὰ συνέβη, ἀγαπητὲ *Βασαρδάνη*, ἂν ἐδημοσιεύθη τὸ αἴνιγμά σου μὲ ὄνομα ἄλλου. Στεῖλε τώρα νέας πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Καὶ σήμερον, καλοί μου φίλοι ὅσοι μοῦ ἐστείλατε ἐπιστολάς, δὲν μοῦ ἔμεινε θέσις νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλους σας. Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον θὰ διαθέσω περισσότερον χῶρον διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν μας καὶ θὰ ἔχῃ ὁ καθεὶς τὴν ἀπάντησίν του. Τώρα σᾶς φιλῶ γλυκὰ γλυκά.

Δήλωσις : Μετὰ τοῦ προσεχοῦς τεύχους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ διανεμηθῇ τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ πρὸς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς· θὰ ἐπισπευσθῇ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν καθυστερούντων φύλλων ἡ ἔκδοσις ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι. 'Η καθυστέρησις προῆλθεν ἕνεκα βραδύτητος περὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν εἰκόνων ἐκ Παρισίων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἀπριλίου]

66. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ἐπίσης·
Τὸ ὅλον θὰ κρατήσῃς ὁπόταν ξιφουλκήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Μογιατζόγλου.

67. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον δὲν ἀκούει, τὸ δεύτερον πονεῖ,
Καὶ τ' ὅλον διορίζει ὁ γιατρὸς 'ς τὸν ἀσθενῆ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Ὀλύμπου.

68. Στοιχειόγριφος.

Κύματα μὲ βρέχουν.
Κόψε τὸ κεφάλι μου,
Σ' τὸ τραπέζι μ' ἔχουν
Καὶ γλεντοῦν τὰ κάλλη μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθανασίου Δ. Λεονάρδου.

69. Στοιχειόγριφος.

Μὲ κεφαλὴν σὲ κλείω,
Ἀκέφαλον σὲ λύω.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

70. Στοιχειόγριφος.

Ἐκ συλλαβῶν συνίσταται τὸ ὄνομά μου δύο
Μὲ πίνεις καὶ δροσίζεσαι, μὲ πίνεις σὲ μεθύω.
Ἀλλ' ἓν ἐκ τῶν στοιχείων μου ἂν ἴσως ἀποβάλλῃς,
Εἰς χρήσιμον τετράποδον εὐθὺς μὲ μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

71. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

1. Ἐγὼ τὰς πόλεις συνιστῶ καθὼς καὶ τὰ χωρία.
2. Τὰ Περσικὰ ἐστόλιζα πάλαι ποτὲ κρανία.
3. Εἴθε τοιοῦτος νὰ φανῇς εἰς κάθε μιά σου πρᾶξιν
Καὶ θὰ πηγαίνῃς τακτικὰ εἰς ἀνωτέραν τάξιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

72. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου τῆς φύσεως εἷν' ἓν ἐκ τῶν στοιχείων.
Τὸ δεύτερόν μου μόριον οὐχὶ ἐκ τῶν σπανίων.
Τὸ τρίτον εἶνε μετοχὴ συνηθεστάτου ῥήματος.
Τὸ τέταρτον, συστατικὸν παντὸς ἐν γένει κρίματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀναστασίας Σιλίνης.

73. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων, μὲ κέντρον τὸ Ν, σχημάτισον σταυρὸν ἐκ δύο λέξεων ἀπὸ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ προσέχῃς νὰ μὴ κυριευθῇς: Α Δ Ι Ι Μ Ν Ο Ο Σ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παπλωματάκι τοῦ Καδῆ-Κιοί.

74. Ἀπτήρ.

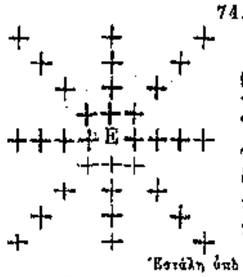

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται κανονικῶς τὸ ὄνομα Ῥωμαίου στρατηγοῦ, ὁριζοντίως τὸ ὄνομα ὄρους τῆς Ἑλλάδος καὶ διαγωνίως πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους, καὶ ἥρως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

76—77. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

Α'.) Λέων βάτραχον θορυβωδῶς κοάζοντα ἰδών, τὸν κατεπάτησεν.

Β'.) Ἡ σάλπιγξ ἠχεῖ νὰ συναθροισθῶσιν οἱ στρατιῶται.

Γ'.) Ἔχεις ὦτα ὡς ἀκούων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

78. Φύρδην — μίγδην.

Ουγρεζά χέμιρ σαυλείτετα υσο πῆνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παρθενικῆς Καρδίας.

79—80. Μεταμορφώσεις.

Β'.) Ὁ ὄνος δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *μύλος*.

Β'.) Ὁ κόπος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *νόσος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

81. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μέρους τοῦ σώματος, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα λυρικοῦ ποιήματος.

1. Μέρος τοῦ χρόνου. 2. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 3. Ἑβραϊκὸν ὄνομα πασίγνωστον. 4. Μέρος τοῦ λόγου.

Ἐστάλη ὑπὸ Σάββα Πασαρίβα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

1.' Κεράσιον (κέρας, ἴον). — 2. Καρπός, καπνός. — 3. Πλάσις. —

4. ΓΑΛΗ
ΑΝΗΡ
ΛΗΤΩ
ΗΡΩΣ

—5.
Φ
ΔΙΣ
ΚΕΛΗΣ
ΔΕΧΟΜΑΙ
ΦΙΛΟΓΕΛΩΣ
ΣΗΜΕΡΟΝ
ΣΑΛΟΣ
ΙΩΝ
Σ

—6.
Σ Α Σ
Δ Ρ Ο
ΛΚΘ
ΚΑΛΑΜΑΙ
ΙΔΜ
Κ Ι Ι
Σ Λ Σ

—7. Ἄξια λόγου τετράστιχα ἐπὶ τῶν δοθεισῶν ὁμοιοκαταληξιῶν ἀπέστειλαν ἡμῖν οἱ ἑξῆς: *Πάσχουσα Κρήτη, Χάρις τοῦ Θεοῦ, Νεράϊδα τῆς Λίμνης, Μελιγαλᾶς, Ξενοφῶν ὁ Ἀθηναῖος, Ἀμφιτρίτη, Κρόνιον Ὄρος, Καποδίστριας, Καρδερίνα, Μιχαὴλ Σ. Λυκούδης, Φίλος τῶν Ἀνθέων, Πυραμίς, Κῦμα τοῦ Εὐξείνου, Χ. Στεφανόπουλος, Κορυδαλός, Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων, Μαγευτικὸς Βόσπορος, Γεώργιος Κλ. Λεοντίδης.*

Τῶν τριῶν πρώτων τὰ τετράστιχα εἶνε τὰ σχετικῶς καλλίτερα διὸ καὶ δημοσιεύομεν αὐτά.

Τετράστιχον τῆς «Πασχούσης Κρήτης»

Ἄχ! ἕνα πόθο ἱερὸ ἔχω γλυκὸ σὰν μέλι
Ποῦ κλέ' ἑλληνικὴ καρδιὰ παρακαλεῖ καὶ θέλει.
Θεέ μου! τὴν Ἑλλάδα μας νὰ ἰδῶ μεγάλη δόξ μου,
Σὰν ἄλλοτε τρισένδοξη, βασίλισσα τοῦ κόσμου.

Τετράστιχον τῆς «Χάριτος τοῦ Θεοῦ»

Ὅταν ἡ ψυχή μου πάσχει, ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου
Καὶ ἂν ἔχῃ τί τὰ θέλει!
Μή, Θεέ, μ' ἐγκαταλίπῃς, τῆς ψυχῆς γαλήνην δόξ μου,
Καὶ τὰ τραύματά μου χρῖσον μὲ παραμυθίας μέλι.

Τετράστιχον τῆς «Νεράϊδας τῆς Λίμνης»

Γλυκύτερο ἀπὸ ζάχαρη, γλυκύτερο ἀπὸ μέλι,
Ἀπ' ὅλα πειο γλυκύτερο καλὸ αὐτοῦ τοῦ κόσμου,
Εἶνε τῆς μανας τὸ φιλί· αὐτὸ ἡ ψυχή μου θέλει,
Αὐτό, Θεέ, παρακαλῶ, νὰ τῶχω πάντα δόξ μου.

8.
Α
Υ
ΠΙΛΟΣ
Ο
Σ

9-14. Προσθέτοντες τὸ γράμμα γ σχηματίζομεν τὰς λέξεις: ἄλγος, γνάθος, γῦρος, Γάρδιος, γωνία, γῆρας. — 15-20. Α'.) Σωκράτης· Β'.) Δίδελφος· Γ'.) Περτίναξ· Δ'.) Νεῖλος· Ε'.) Κλειώ· Ϛ'.) Ἄνεμος. — 21. ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ, ἀκρίς, ῥακή, Ἰκαρία, Σάρα, Ἥρα. — 22. Διότι ἔχουν πέταλα. — 23. ΙΧΝΕΥΜΩΝ (1. Ἰωνᾶς. 2. Χάρις. 3. Νέστωρ. 4. Εὐριπίδης. 5. Ὕαινα. 6. Μελεαγρίς. 7. Ὠκεανός. 8. Ναῦς. — 24. Ὁ πλοῦτος δὲν φέρει μόνος τὴν εὐτυχίαν· ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν εὐτυχῆ μὲ ὅ,τι ἔχει εἶνε πλούσιος. — 25. Ἡ ἀδικία εἶνε μήτηρ γόνιμος γεννῶσα τέκνα ἄξια αὐτῆς. — 26. Διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς τὰ πάντα κτῶνται.

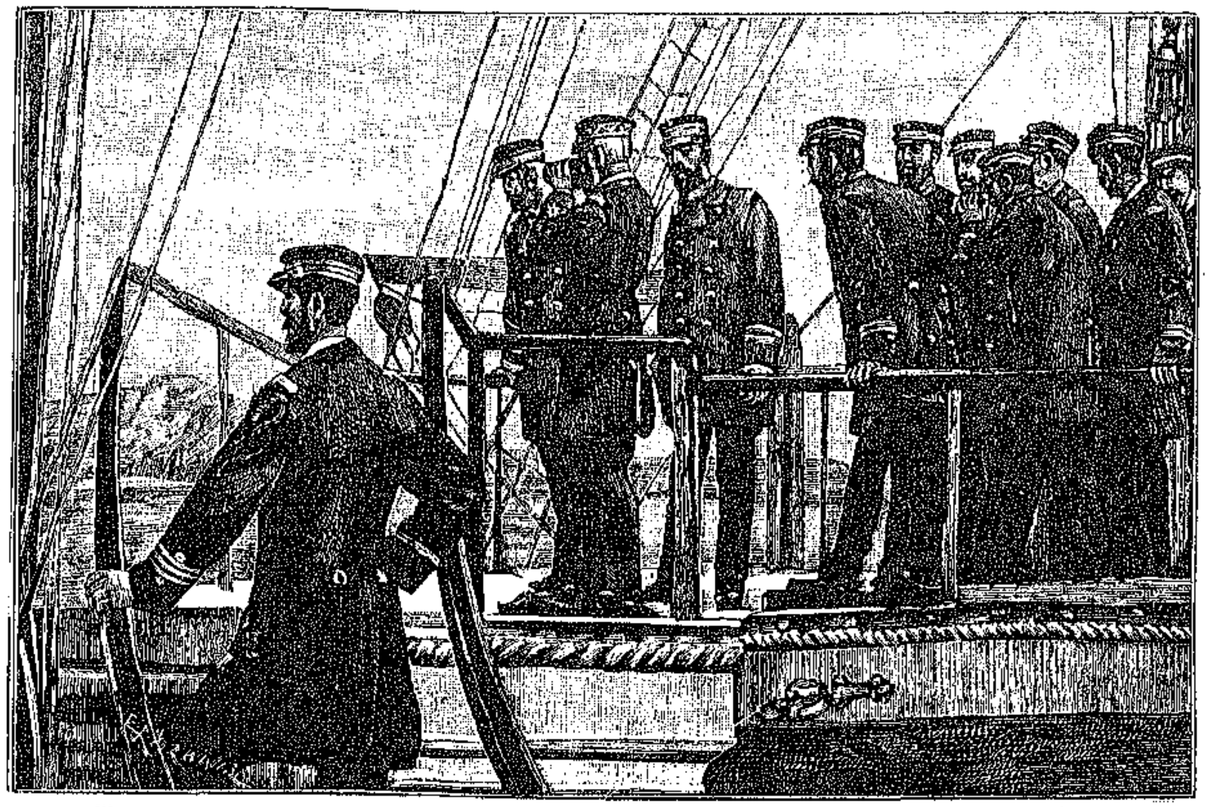

« Τί ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΑ ΕΙΝΕ ΕΙΠΕΝ Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΩΝ ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΟΠΤΡΑΣ ΤΟΥ » (Σελ. 68)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ ΔΕ NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 49]

Τὴν ὀγδόην Αὐγούστου ἐπὶ τῆς ταχείας ἁμαξοστοιχίας τῶν Παρισίων ἥτις ἀνεχώρησε τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν ἦσαν δύο εὐτυχῆ ὄντα. Ἡ ἁμαξοστοιχία ἔτρεχεν ὁλοταχῶς, ἐσταμάτα, ἐξεκίνει καὶ ἔτρεχε πάλιν ὡς ἀστραπή. Ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑδὼν ἐνόμιζον ὅτι ἐπήγαινον ἀργά. Τόσην ἀνυπομονησίαν εἶχον νὰ φθάσωσι!

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχον ἀποβιβασθῆ ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς Τουλών. Τὴν προτεραίαν περὶ τὴν ἑσπέραν εἶχον φθάσῃ εἰς Παρισίους. Ἔμειναν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, καθ' ἃς ὁ Ὑδὼν εἶδε τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα τῆς μεγάλης καὶ θαυμαστῆς πόλεως. Ἀλλ' ἀμφότεροι, ὁ Ὑδὼν καὶ ὁ προστάτης δὲν ἔβλεπον· τὴν ὥραν ν' ἀναχωρήσωσι καὶ νὰ φθάσωσιν εἰς Ἑτρετὰ ὅπου τοὺς περιέμενον αἱ μητέρες των.

Ἐπειδὴ ἡ Βριγίτα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Λεστούρη εἶχεν ἀνάγκην θαλασσίων λουτρῶν, ἡ κ. Λεστούρη ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ τὸ θέρος εἰς Ἑτρετά. Ἐνοικίασαν λοιπὸν πρὸ δύο ἑβδομάδων χαριεστάτην ἐξοχικὴν οἰκίαν, καὶ ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὸν Ἰωάννην, ὅστις εἶχε λάβῃ τρίμηνον ἄδειαν.

Ἡ ἁμαξοστοιχία ἔφθασε τέλος εἰς τὸν πλησιέστερον πρὸς τὸ Ἑτρετὰ σταθμόν. Τρεῖς γυναῖκες περιέμενον. Πόσον συγκεκινημέναι ἦσαν, πόσον ἐκτύπα ἡ καρδία των!

Ἡ κυρία Λεστούρη συνῆψε γνωριμίαν μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ὑδόνος, περὶ τῆς ὁποίας πολλάκις εἶχε γράψῃ ὁ Ἰωάννης ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του. Ἡ εὐγενὴς δέσποινα ἐξετίμησε μεγάλως τὴν Μαριάνναν. Αἱ δύο μητέρες ὡμίλουν ἀκαταπαύστως περὶ τῶν τέκνων των, περὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τοῦ ἑνός, περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἄλλου.

Καλὰ καλὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη σταματήσῃ ἡ ἁμαξοστοιχία ὅτε νεαρὸς ναύτης ἐπήδησεν ἐκ τινος βαγονίου καὶ διασκελίζων μὲ μεγάλα βήματα τὴν ἐξέδραν ὥρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός του.

Οποία χαρά! οποία εὐτυχία! Ἡ συγκίνησις παραλύει τὰς λύπας των, λέξιν δὲν δύνανται ν' ἀρθρώσωσι, σφίγγοντα μόνον περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, παρατηροῦνται μὲ στοργὴν καὶ δάκρυα, σιωπηλά, ἀνακουφιστικὰ δάκρυα βρέχουσι τὰς παρειάς των.

Καὶ ὁ Ἰωάννης εὑρέθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός του. Πάντες οἱ ἐπιβάται τοῦ σιδηροδρόμου ἔκυπτον ἐκ τῶν θυρίδων καὶ ἔβλεπον τὸ συγκινητικὸν θέαμα.

— Τίνος εἶνε ὁ σκύλος; ἐφώναξεν αἴφνης εἷς ἄνθρωπος τοῦ σιδηροδρόμου.

— Ἀ, Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Ὑβών, μητέρα, μὲ ἔκαμες νὰ λησμονήσω τὸν Πλοίαρχον. Ἰδικός μου εἶνε ὁ σκύλος, ἰδοὺ τὸ εἰσιτήριόν του, λέγει πρὸς τὸν ὑπάλληλον.

Ἐν ᾧ ὁ κ. Λεστούρης ἐφρόντιζε περὶ τῶν ἀποσκευῶν, ὁ Ὑβών λαβὼν τὸν κύνα ἐκ τοῦ ποδὸς ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα του καὶ τοὺς συνέστησε σοβαρῶς πρὸς ἀλλήλους:

— Μητέρα, ὁ Πλοίαρχος.

— Πλοίαρχε, ἡ μητέρα.

Ὁ κύων εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεται πολλάκις λόγος διὰ τὴν μητέρα, καὶ ἐφάνη σοβαρός, ἐκβάλλων συγχρόνως μικρὰς ὑλακάς, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὸν Ὑβόνα ἐξέφραζον συγκίνησιν. Ὁ Πλοίαρχος ἀνορθωθεὶς εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας του καὶ στηρίξας ἐλαφρῶς τοὺς ἐμπροσθίους ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Μαριάννης ἔλειξε δὶς ἢ τρὶς τὸ πρόσωπόν της. Σημειώσατε ὅτι ὁ Πλοίαρχος δὲν συνήθιζεν, ὅπως ἄλλοι κύνες, νὰ φιλῇ τὸν τυχόντα, μόνον ὅσους ἠγάπα ἐφίλει.

Ὁ Ὑβὼν παρουσίασεν ἔπειτα τὸν Πλοίαρχον εἰς τὴν μητέρα τοῦ κ. Λεστούρη καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν του· ἡ Βριγίτα ἔμεινε κατενθουσιασμένη, εἶπε δὲ ὅτι τὸ νοημονέστατον ἐκεῖνο ζῷον τῇ ἐφαίνετο ἀκόμη ἀνώτερον τῶν ἐπαίνων, τοὺς ὁποίους ἔγραφε περὶ αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπιστολάς του.

Τέλος αἱ τρεῖς κυρίαι καὶ ὁ Λεστούρης ἀνέβησαν εἰς τὴν ἅμαξαν, ὁ Ὑβὼν ἐκάθησε πλησίον τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ ἀνεχώρησαν· ὁ Πλοίαρχος παρηκολούθει τὴν ἅμαξαν, τρέχων καὶ σκιρτῶν, καταμαγευμένος ἐκ τῆς ἐλευθερίας του, μετὰ τὸν ἐν τῷ βαγωνίῳ περιορισμόν.

Ἰδοὺ ἡ ἀπόκρημνος ἀκτή. Μακράν, ἐκεῖ κάτω διακρίνεται τὸ Ἔτρετὰ καὶ τὸ παρεκκλήσιον τὸ ὁποῖον ὑψοῦται ἐπὶ τῶν βράχων. Ἡ Μαριάννα, ὁ Ὑβών, ὅλοι εἶνε βαθέως συγκεκινημένοι, καὶ αἰσθάνονται ὑγραινομένους τοὺς ὀφθαλμούς των, ἀλλὰ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα δὲν εἶνε λύπης, εἶνε χαρᾶς δάκρυα.

Ὁ Πλοίαρχος, εὐθὺς ἀμέσως ἔδειξεν ὅτι ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ Ἔτρετὰ καὶ ἰδίως ἐκ τῆς κατοικίας τῆς κυρίας του, ἡ ὁποία ἔκειτο πλησίον τῆς παραλίας. Ἅμα τῇ ἀφίξει ὥρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐλούσθη, ἔκτοτε δὲ πολλάκις τῆς ἡμέρας ἔκαμνε τοιαῦτα ὑγιεινὰ λουτρά.

— Νὰ γνωστικοὶ ἄνθρωποι, ἐφαίνετο λέγων μὲ τὸν νοῦν του, δὲν κατοικοῦν εἰς σπίτι ποῦ πλέει ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ κτυποῦν τὰ κύματα, οὔτε ζοῦν εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο κλῖμα ποῦ ψήνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα ὅπως ὁ φοῦρνος τὰ ψωμιά.

Ὁ Πλοίαρχος διήρχετο τὸν καιρόν του ὁτὲ μὲν μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Λεστούρη, ὁτὲ δὲ μετὰ τοῦ κυρίου του καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Τινὲς ἐκ τῶν ἐλθόντων χάριν τῶν λουτρῶν εἰς Ἔτρετά, εἶχον ἀκούσῃ περὶ τῆς μοναδικῆς εὐφυΐας τοῦ κυνὸς καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν προσελκύσουν μὲ γλυκίσματα νὰ κάμῃ παιγνίδια πρὸς διασκέδασίν των. Ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος σπανίως ἐδέχετο τὰ δῶρά των· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ηὐχαρίστει μὲ φιλοφροσύνην, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Δὲν ἦτο συνήθης καὶ κοινὸς κύων, εἶχε συναίσθησιν καὶ τῆς ἀξίας του καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του, καὶ δὲν κατεδέχετο νὰ γίνῃ ὄργανον διασκεδάσεως ἀνθρώπων ἀγνώστων. Τὴν εὐφυΐαν καὶ ἐπιδεξιότητα ἐφύλαττε διὰ τοὺς φίλους του· δι' ὅσους ἠγάπα ἦτο φιλόφρων, περιποιητικός, πρόθυμος εἰς πάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΝΑΥΑΡΧΙΣ ΤΡΙΑΙΝΑ.— Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΝΑ ΛΑΒΗΙ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΝ. — ΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΙΝΗΣ. —

Μετὰ δύο ἔτη εὑρίσκομεν ἐν Χερβούργῳ, ἐν τῇ αἰθούσῃ ξενοδοχείου τινος, ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀφήσαμεν εἰς Ἔτρετά.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Λεστούρη ηὔξησε. Ὁ κ. Ἰωάννης ἐνυμφεύθη πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους κόρην ὡραίαν, μὲ λαμπρὰν ἀνατροφήν, ἀξίαν αὐτοῦ καθ' ὅλα. Εἶχεν ἀποκτήσῃ καὶ μικρὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον τώρα ἦτο τριῶν μηνῶν.

Πόσον σκληραὶ εἶνε αἱ στιγμαὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ! Αἱ σύζυγοι τῶν ναυτικῶν εἶνε ἀπαρηγόρητοι. Ὁ σύζυγος ἀναχωρεῖ μακρὰν καὶ ἡ οἰκία φαίνεται ἔρημος. Ἡμέραν καὶ νύκτα εἶνε ἀνήσυχοι. Ποῦ ταξειδεύει ἄραγε τὸ προσφιλὲς πρόσωπον; μήπως ἠσθένησε; μὴν ἔγινε τρικυμία καὶ ἔπαθε τίποτε τὸ πλοῖον; Ἡμέραν τινὰ λαμβάνουσι μίαν ἐπιστολήν, ἐπιστολὴν παλαιάν, ἑνὸς ἢ δύο μηνῶν, καὶ τότε ἡ ἀνήσυχος καρδία καταπραΰνεται πρὸς στιγμήν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀρχίζει ἡ βάσανος πάλιν καὶ ἡ βάσανος αὕτη διαρκεῖ μέχρις ὅτου φανῇ ἐρχόμενον τὸ πλοῖον. Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τότε τὰς συγκινήσεις, τὴν ἀγαλλίασιν, τὰ δάκρυα, τοὺς σφικτοὺς ἐναγκαλισμοὺς τοῦ συζύγου,

τῆς γυναικός, τῶν παιδίων; Ὦ εὐτυχεῖς, ἀνεκφράστως εὐτυχεῖς, πανευτυχεῖς ὧραι!

Ἡ μήτηρ τοῦ κ. Λεστούρη εἶχε γηράσῃ ἤδη πολύ, ὁ δὲ υἱός της σκέπτεται ὅτι ὁ πλοῦς θὰ διαρκέσῃ δύο ὁλόκληρα ἔτη καὶ ὅτι πολλὰ δυσάρεστα εἶνε δυνατὸν νὰ συμβοῦν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο.

Καὶ ἡ Μαριάννα εἶνε εἰς Χερβοῦργον μετὰ τοῦ υἱοῦ της. Ὁ Ὑβὼν εἶνε δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἡ δὲ ναυτικὴ στολὴ τὴν ὁποίαν φορεῖ τῷ πηγαίνει θαυμάσια. Ἡ Μαριάννα δὲν μετεβλήθη πολὺ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, τὰ δύο ἔτη τὰ ὁποῖα ἔζησε μετὰ τοῦ υἱοῦ της, — φεῦ! πόσον ταχέως παρῆλθον! — τὴν ὠφέλησαν, τὴν ἐδυνάμωσαν.

Κατὰ τὰ δύο ταῦτα ἔτη ὁ Ὑβὼν εἰργάσθη μετὰ σπανίου ζήλου. Ὁ κ. Λεστούρης ἐδείκνυε θερμὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὰς σπουδάς του, ἡ δὲ ἐπιμέλεια καὶ ἡ φιλαμάθεια τοῦ προστατευομένου του ἦσαν ἄξιαι τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ προστάτου. Ὁ Ὑβὼν ἐλάμβανε μαθήματα μαθηματικῶν καὶ γερμανικῆς γλώσσης, ἐκ δύο σπουδαίων καθηγητῶν, ἐλθόντων εἰς Ἔτρετὰ χάριν λουτρῶν. Ποῖος τοὺς ἐπλήρωνε; Μὴν ζητεῖται πολλὰς λεπτομερείας. Ὁ κ. Λεστούρης τὸ ἠξεύρει, ἀλλ' ἂν τὸν ἐρωτήσετε, δὲν πιστεύω νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ.

Ὁ κ. Ἰωάννης πρὸ ὀλίγου προβιβασθεὶς εἰς πλοίαρχον ἔμελλε νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ὕπαρχος ἐπὶ τῆς Τριαίνης, ναυαρχίδος, φερούσης τὴν σημαίαν τοῦ ἀντιναυάρχου Λαζονσέρ, διοικητοῦ τῆς μοίρας τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας.

Ὁ κ. Λεστούρης συνεβούλευσε τὸν Ὑβόνα, νὰ ἔλθῃ εἰς Χερβοῦργον, εἰς τὴν μοῖραν τοῦ στόλου, διότι ἐκεῖθεν ἦτο εὔκολον νὰ τὸν συμπεριλάβῃ ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος· οὔτε ἡ Μαριάννα, οὔτε ὁ υἱός της ἐδίστασαν νὰ ὑπακούσουν εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Ἰωάννου· βαρεῖαν ὀλῖψιν ἠσθάνθη ἡ Μαριάννα, ἀλλ' ἔκρυψε τὴν λύπην της εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της, ἐκράτησε τὰ δάκρυά της διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τὸ τέκνον της καὶ ἠκολούθησε τὸν Ὑβόνα εἰς Χερβοῦργον, ὅπου μετέβη ἐπίσης καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Λεστούρη.

Ὁ κ. Ἰωάννης συνομιλῶν ἐν Χερβούργῳ μετὰ τῆς μητρός του εἶπε:

— Δὲν ἠξεύρεις πόσον εἶμαι εὐχαριστημένος, μητέρα, ὅτι ἔπεισες τὴν κυρίαν Μαριάνναν νὰ κατοικήσῃ μαζί σας κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας.

— Ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ἀκόμη περισσότερον εὐχαριστημένοι, εἶπεν ἡ Βριγίτα ἡ ὁποία τώρα ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν νεᾶνις ὡραιοτάτη καὶ χαριεστάτη· θὰ κάμνωμεν μαζὶ περιπάτους καὶ ἐκδρομάς, θὰ παρηγορῆται μὲ τὴν συντροφιάν μας καὶ θὰ λησμονῇ τὴν λύπην της.

Ἡ Βριγίτα ὡμίλει τοιουτοτρόπως διότι ἠσθάνετο εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Ὑβόνος· πρὸ τινων μηνῶν εἶχεν ἀσθενήσῃ βαρέως· ἡ δὲ μήτηρ της εἶχε τόσον τρομάξῃ ὥστε δὲν εἶχε σκεφθῇ περὶ τοῦ πρακτέου· εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἡ Μαριάννα ἔδειξεν ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν, ὅλην τὴν αὐταπάρνησιν, ὅλην τὴν μεγαλοψυχίαν της· μὲ τὰς ἐγκαίρους περιποιήσεις της ἐπρόλαβε τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἔσωσε τὴν Βριγίταν.

Ὅτε λοιπὸν ἡ μήτηρ τοῦ κ. Λεστούρη τὴν προσεκάλει νὰ ὑπάγῃ μαζί των εἰς Βρετάνην, ἡ Μαριάννα ἤξευρεν ὅτι ἡ πρόσκλησις ἦτο εἰλικρινής, προήρχετο ἐκ καρδίας καὶ διὰ τοῦτο ἐδέχθη. Καὶ ἔπειτα πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη εἰς Ἔτρετά, ἐκεῖ ὅπου εἶχεν ὑποφέρῃ ἄλλοτε τοιοῦτο μαρτύριον; Τὸ Ἔτρετὰ ἄνευ τοῦ τέκνου της τῇ ἦτο κόλασις.

Καὶ ὁ Ὑβὼν βαθεῖαν λύπην ἠσθάνετο τὴν ὥραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ἀλλ' ἡ λύπη αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν σπαραγμὸν τῆς μητρός του. Ἦτο δυστυχὴς ὁ Ὑβὼν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀλλὰ καὶ εὐτυχὴς ταὐτοχρόνως. Τὸ ὄνειρον τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας, νὰ ἐπιβῇ πολεμικοῦ πλοίου, ἐξεπληροῦτο. Πλὴν δὲ τούτου θεωρεῖ μέγα εὐτύχημα νὰ ταξειδεύῃ μετὰ τοῦ κ. Λεστούρη. Εἶνε καὶ νέος, μόλις δεκαοκτὼ ἐτῶν, καὶ ὅλα τῷ φαίνονται ὡραῖα, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν κίνησιν, τὰς περιπετείας, τοὺς κινδύνους· εἶνε φιλότιμος, θέλει νὰ προαχθῇ, τίποτε δὲ δὲν κατορθοῦται χωρὶς ἀγῶνα καὶ ἐγκαρτέρησιν.

Ἡ Τρίαινα ἔμελλε ν' ἀποπλεύσῃ ἐκ τοῦ λιμένος τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν πρωΐαν. Ἡ Μαριάννα ἐπεθύμει ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς προκυμαίας καὶ νὰ παρακολουθήσῃ διὰ τοῦ βλέμματος τὸ πλοῖον ἕως ὅτου ἐξαφανισθῇ εἰς τὸν ὁρίζοντα. Ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ κ. Λεστούρη εἶνε ἀσθενής, ἡ δὲ Μαριάννα ἡ ὁποία δὲν ἀποφεύγει καμμίαν θυσίαν ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ ἂν εἶνε, ἔκαμε τὴν θυσίαν νὰ μείνῃ πλησίον της· αἱ δύο μητέρες θὰ κλαύσουν ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν υἱῶν των· βραδύτερον ἡ μόνη παρηγορία των θὰ εἶνε νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν.

— Καὶ ὁ Πλοίαρχος; λέγει ὁ Ὑβὼν τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Φυσικώτατα ὁ Πλοίαρχος εἶχεν ἔλθῃ μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Χερβοῦργον καὶ πολλάκις τὸν εἶχε συμπεριλάβῃ ὁ Ὑβὼν ἐπὶ τῆς Τριαίνης.

— Τὸν Πλοίαρχο, μητέρα, πρέπει νὰ τὸν δέσῃς καλὰ αὔριο τὸ πρωΐ· διότι ἂν μᾶς ἰδῇ ποῦ ἀναχωροῦμεν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ καμμίαν ἀνοησίαν.

Ὁ κύων ἀκούσας προφερόμενον τὸ ὄνομά του ἐφαίνετο ὡς νὰ ἠκροᾶτο μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ λεγόμενα. Ἡ Βριγίτα παρετήρησε τὴν ἔκφρασιν τοῦ Πλοιάρχου καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ἐν ᾧ τὸν ἐθώπευε μὲ τὰς λεπτοφυεῖς χεῖράς της:

— Πλοίαρχέ μου, ἐκατάλαβές τί εἶπαν;

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρός·

ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ τὴν θάλασσαν ἐτάρασσεν ἐλαφρῶς ἥσυχος βορειοανατολικὴ αὖρα. Πολὺ πλῆθος εἶχε συρρεύσῃ εἰς τὴν προκυμαίαν διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἀποπλέον θωρηκτόν. Ἡ Τρίαινα πρὶν ἐκπλεύσῃ τοῦ λιμένος, περιέπλευσε τὸν ὅρμον ὡς ν' ἀπεχαιρέτα τὰς προσφιλεῖς ἀκτὰς τῆς πατρίδος, τὰς ὁποίας μακρόν, μακρὸν χρόνον δὲν ἔμελλε νὰ ἴδῃ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Τρίαινα παρέπλεε τὴν προκυμαίαν διευθυνομένη εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος ὁ ναύαρχος Λαζονσὲρ ἀνέκραξε :

— Ἕνας ἄνθρωπος κολυμβᾷ ὡς νὰ ζητῇ νὰ προφθάσῃ τὴν Τρίαιναν !

Ὁ ναύαρχος ἦτο ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, μετά τινων ἀξιωματικῶν, οἵτινες τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν εἶχον ὑπηρεσίαν.

— Τί ἄνθρωπος νὰ εἶνε ; ἐξηκολούθησεν ὁ ναύαρχος παρατηρῶν μὲ τὰς διόπτρας του. Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ἀνεφώνησε μετ' ὀλίγον, εἶνε ἕνας πελώριος μαῦρος σκύλος.

— Τότε εἶνε ὁ Πλοίαρχος, ὁ σκύλος ἑνὸς θωρακίτου τοῦ πλοίου μας, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης. Τί δυστύχημα ! Ἐλπίζει νὰ μᾶς προφθάσῃ καὶ θὰ κολυμβᾷ ἕως ὅτου ἐξαντληθοῦν αἱ δυνάμεις του καὶ νὰ πνιγῇ. Πῶς τὸν ἀπέλυσαν ;

Πάντες παρετήρουν μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των δρᾶμα. Πολλοὶ συνεκινήθησαν. Ὁ Ὑβὼν εἶδε τὰ πάντα ἐκ τῆς πρώρας ὅπου εὑρίσκετο. Ἀδρὰ δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειάς του, ὅ,τι ἠσθάνετο ἦτο ἀπερίγραπτον. Ὁ κ. Ἰωάννης ὠχρίασε. Ὁ Πλοίαρχος εἶχεν ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἐπὶ ἑνὸς σημαντῆρος (σαμαδούρας) καὶ ἀμέσως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Εἶχε πολὺ κουρασθῇ ὁ δυστυχής, ἐπροχώρει ἀργά, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω· ἡ κεφαλή του ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὴν Τρίαιναν, τὴν ὁποίαν τίς οἶδε μὲ ποῖον ἀγωνιῶδες βλέμμα θὰ παρηκολούθουν οἱ ὀφθαλμοί του. Ὤ, χωρὶς ἄλλο θὰ προτιμήσῃ νὰ πνιγῇ παρὰ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ σχέδιόν του. Ἰδού, οἱ πόδες του μόλις κινοῦνται πλέον, ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ θωρηκτοῦ ἀπόστασις γίνεται ὁλονὲν μεγαλειτέρα. . .

— Ὄχι, δὲν ἀντέχω πλέον, ἀνέκραξεν ὁ ναύαρχος, εἶνε πολὺ σκληρόν ! Πλοίαρχε, εἶπε πρὸς τὸν κυβερνῶντα τὸ πλοῖον ἀξιωματικόν, στείλατε ἀμέσως ἓν ἐφόλκιον μὲ δύο ἄνδρας διὰ νὰ σώσουν αὐτὸ τὸ ζῷον καὶ μηχανὴ ὀπίσω καὶ ἠρέμα !

— Πῶς, κύριε ναύαρχε, θέλετε νὰ κρατήσωμεν δι' ἕνα σκύλον ;

— Μάλιστά, ἀπήντησεν ὁ ναύαρχος, καὶ ἀμέσως ! Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρησιν, μὲ τὴν τάξιν δὲ καὶ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖται πᾶς χειρισμὸς ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, τὸ θωρηκτὸν ἐχαλάρωσε τὸν δρόμον του καὶ μετ' ὀλίγον ὠπισθοδρόμησεν. Ἓν ἐφόλκιον (φελοῦκα) κατεβιβάσθη ἐν σπουδῇ εἰς τὴν θάλασσαν, δύο ναῦται ἐπέβησαν αὐτοῦ κωπηλατοῦντες ῥωμαλέως πρὸς τὸν δυστυχῆ Πλοίαρχον ὅστις ἐπαράδερνέ πλέον χωρὶς νὰ δύναται νὰ προχωρῇ. Τὸν ἀνείλκυσαν εἰς τὸ ἐφόλκιον καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ βυθισθῇ. Ὁ Ὑβὼν ἔτρεμεν ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν του ὑπὲρ τοῦ ναυάρχου ἐκείνου. Ἅμα δὲ οἱ ναῦται καὶ ὁ κύων ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ εὐθὺς ἡ Τρίαινα ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν της, καὶ ἔπλευσε διὰ μέσου τοῦ δυτικοῦ στομίου τοῦ λιμένος· μετ' ὀλίγον τὸ Χερβοῦργον, οἱ λόφοι, αἱ ἀγγλικαὶ νῆσοι ἐξηφανίσθησαν. Ἡ Τρίαινα ἔπλεεν ἤδη εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Κατευόδιον ! Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς προστατεύῃ καὶ νὰ φέρῃ ὀπίσω ὑγιεῖς τοὺς ἐπ' αὐτῆς !

Ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ ἦτο πρωρεύς τις τὸν ὁποῖον εἶχον παραλάβῃ ἐκ Χερβούργου· ὁ ἐκ μεγάλων λιμένων ἔκπλους εἶνε δυσκολώτατος, δι' ὃ τὰ πολεμικὰ καὶ τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ πλοῖα παραλαμβάνουσιν ἐγχωρίους πρωρεῖς, γνωρίζοντας καλῶς τὸν λιμένα. Εἰς τὸν πρωρέα ἐκεῖνον, ἑτοιμαζόμενον νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς ἀκάτου αὐτοῦ εἰς Χερβοῦργον, ἔδωκεν ὁ κ. Λεστούρης ἐπιστολήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ διηγεῖτο τὰς περιπετείας τοῦ Πλοιάρχου. Μία ἐπιστολὴ τῆς Βριγίτας, τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἔλαβεν εἰς Σαΐγγον, ἐξήγησεν εἰς αὐτὸν πῶς ἐδραπέτευσεν ὁ κύων. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Ὑβόνος συνέτριψε τὴν ἅλυσιν καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Ἐκ τελωνοφύλακός τινος ἐπληροφορήθησαν ὅτι πελώριος σκύλος διενυκτέρευσεν ἐπὶ τῆς μεγάλης προκυμαίας καὶ ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξεκίνησεν ἡ Τρίαινα, ὥρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν διευθυνόμενος πρὸς τὸ θωρηκτόν.

Ὁ Πλοίαρχος ἐννόησεν ἄρά γε εἰς ποῖον ὤφειλε τὴν σωτηρίαν του ; Πιθανόν, διότι ἐφέρετο πρὸς τὸν ναύαρχον ὅπως ἄλλοτε πρὸς τὸν κυβερνήτην Χερταί· ἐμάντευσεν ὅμως ἀμέσως ὅτι ὁ ναύαρχος ἦτο εὔθυμος καὶ ζωηρὸς καὶ ὄχι σοβαρὸς ὅπως ὁ κυβερνήτης, καὶ ἐφέρετο ἀναλόγως. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ τὸν διεσκέδαζεν, ὅταν ἀπεβιβάζετο εἰς τὴν ξηρὰν τὸν ἠκολούθει.

Ὁ ναύαρχος ἠγάπα πολὺ τὰ μικρὰ παιδία καὶ ὁ Πλοίαρχος ἐπίσης· ὁ Πλοίαρχος ἔπαιζε μαζί των, ὅταν εἰς τοὺς λιμένας εἰς τοὺς ὁποίους ἐναυλόχει ἡ Τρίαινα ἤρχοντο οἰκογένειαι ἐπ' αὐτῆς ἔκαμνε τὰς ἐπιθυμίας των χωρὶς νὰ στενοχωρῆται καὶ ν' ἀνυπομονῇ.

Ἓν ἐκ τῶν παιγνιδίων τὰ ὁποῖα διεσκέδαζον μέχρις ἐνθουσιασμοῦ τοὺς μικρούς του φίλους ἦτο τὸ ἑπόμενον.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐν ᾧ δέκα δώδεκα ναῦται ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν γραμμήν, ὁ Ὑβὼν ἔλεγεν εἰς τὸν Πλοίαρχον : «Πάρε τοὺς σκούφους !» Καὶ ὁ Πλοίαρχος ἐλάμβανε παρευθὺς διὰ τῶν ὀδόντων του τὸν σκοῦφον ἑκάστου ναύτου καὶ ἔφερεν ἕκαστον εἰς τὸν κύριόν του· ὁ Ὑβών, ἀφοῦ ἔδενε καλὰ διὰ μανδηλίου τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλοιάρχου, ἀνεκάκτευεν ὅσον ἠμπόρει περισσότερον τοὺς σκούφους. Ἔπειτα ἔλυε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυνὸς καὶ ἔλεγε εἰς αὐτόν : «Τώρα πήγαινε νὰ δώσῃς εἰς τὸν καθένα τὸ πρᾶγμά του »· ὁ Πλοίαρχος ἐλάμβανε μὲ τοὺς ὀδόντας ἕκαστον σκοῦφον καὶ τὸν ἔθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε. Οὐδέποτε ἔκαμνε λάθος. Οἱ σκοῦφοι ἐντὸς φέρουν τὸν ἀριθμὸν τοῦ μητρῴου ἑκάστου ναύτου. «Ξεύρει καὶ διαβάζει !» ἐφώναζον ἔκθαμβοι οἱ θεαταί, «χωρὶς ἄλλο ξεύρει καὶ διαβάζει ! . . .»

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

«Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΕΛΕΙΞΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΝΑΣ» (Σελ 66)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον κορασίδος. Ἀριστερὰ ἱματιοθήκη μετὰ συρταρίων, ἐν τῷ μέσῳ τραπέζιον μετὰ βιβλίων καὶ τετραδίων, εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς θύρα.

Κλειώ

(Κάθηται πρὸ τοῦ τραπεζίου ἀναγινώσκουσα. Ἔπειτα ἐγείρει τὴν κεφαλήν). Ἤκουσα ἅμαξαν ἡ ὁποία ἐστάθη εἰς τὴν θύραν κάτω· θὰ εἶνε ἐπισκέψεις . . . χωρὶς ἄλλο ἡ κυρία Ἀθηνᾶ. Ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφή μου εἶνε εἰς τὴν αἴθουσαν, ὥστε ἐγὼ εἶμαι ἐλευθέρα τοὐλάχιστον ἐπὶ μίαν ὥραν. Γρήγορα λοιπὸν ἂς μὴ χάσωμεν τὴν εὐκαιρίαν *(Κλείει τὸ βιβλίον, ἀπωθεῖ τὰ τετράδια καὶ κλείει τὴν θύραν σύρουσα τὸν σύρτην).* Νὰ μ' ἔβλεπε κανεὶς θὰ ἔλεγε βέβαια ὅτι ἑτοιμάζομαι νὰ κάμω καμμίαν κακὴν πρᾶξιν καὶ προφυλάττομαι τόσον πολὺ· καὶ ὅμως τί ἀθῳότερον πρᾶγμα παρὰ νὰ παίξῃ ἓν κοράσιον μὲ τὴν κούκλαν του. *(Ταῦτα λέγουσα ἀνοίγει ἓν τῶν συρταρίων τῆς ἱματιοθήκης καὶ ἐξάγει ἀνὰ ἓν διάφορα ἐνδύματα πλαγγόνος καὶ τὰ ἀπλώνει ἐπὶ τοῦ τραπεζίου. Ἔπειτα λαμβάνει μεγάλην πλαγγόνα καὶ κρατοῦσα αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της κάθηται ἐπὶ μικροῦ σκίμποδος).* Τὴν καϊμένην μου τὴν Ξανθούλα ! πόσον θὰ ἐστενοχωρήθη τόσον καιρὸν περιωρισμένη ! Ἀλλὰ βλέπεις, ἀγάπη μου, ὅτι χθὲς μόλις ἦλθα ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὅπου καὶ ἐγὼ ἔμενα περιωρισμένη δέκα ὁλοκλήρους μῆνας. Σὲ βεβαιῶ ὅτι πάντοτέ σε εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου καὶ ἐζήλευα τὴν εὐτυχίαν τῶν μικρῶν κορασίων τὰ ὁποῖα ζοῦν πάντοτε ἀχώριστα ἀπὸ τὴν κούκλα των. Ἔλα τώρα, Ξανθούλα μου, νὰ σε κάμω εὐμορφούλα *(Τὴν ἐνδύει).* Ἂν μ' ἔβλεπεν ἡ ἀδελφή μου ὅτι ὁμιλῶ μαζί σου

θὰ μ' ἔλεγεν ὅτι εἶμαι ἀκόμη μωρό. Καὶ διατί τάχα μωρό; Πολὺ περισσότερον διασκεδάζω νὰ σε στολίζω, κόρη μου, παρὰ νὰ κάθημαι νὰ παίζω ὅ τι δήποτε ἄλλο . . . Ὤ! τί κομψὴ πού μου ἔγινες! . . . Εἶσαι εὐχαριστημένη; *(Τὴν κάμνει νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τοῦ τραπεζίου).*

Δέν μου λέγεις κάτι τι; *(Τὴν ἀναλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας της).* Κύτταξέ με. Ἐγὼ πάντοτε σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγεις τίποτε; Οὔτε ἓν βλέμμα γλυκὺ τοὐλάχιστον, οὔτε ἓν μειδίαμα; . . . Μήπως μού την ἐπῆραν τὴν Ξανθούλαν μου καὶ ἔβαλαν ἄλλην εἰς τὸν τόπον της; Φαίνεσαι ὅτι δέν μ' ἀκούεις πλέον, δέν με καταλαμβάνεις. Καὶ ὅμως ἄλλοτε τί ὡραῖα συνενοούμεθα! *(Κρούει τις τὴν θύραν).* Ποῖος εἶνε; Ποῖος κτυπᾷ; *(Φωνὴ ἔξωθεν):* Κυρία Κλειώ, μᾶς ἐμήνυσαν ὅτι ἡ Μαρίκα εἶνε χειρότερα. Σᾶς το λέγω σᾶς, γιατί εἰς τὴ σάλα εἶνε ἐπισκέψεις καὶ δέν 'μπορῶ νὰ 'πάγω.

ΚΛΕΙΩ

Εἰπὲ εἰς τὸν Παῦλον ὅτι θὰ πᾶμε νὰ την ἰδοῦμε τὸ ἀπόγευμα *(Ἐπανέρχεται πλησίον τοῦ τραπεζίου).* Τὴν καϊμένην τὴν Μαρίκαν! ἓξ ἐτῶν κοριτσάκι καὶ νὰ ὑποφέρῃ τόσον πολύ! Ἄχ! πόσον λυποῦμαι! Ὁ πατήρ της λείπει, ἡ μήτηρ της περιποιεῖται τὰ μικρά της ἀδελφάκια, καὶ αὐτὴ ἡ καϊμένη δὲν ἔχει κανένα νὰ την διεσκεδάσῃ. Θεέ μου, τί νὰ της κάμω ἐγώ; Ἤθελα ὅμως νὰ την κάμω νὰ εὐχαριστηθῇ! Χθὲς που ἐπῆγα νὰ την ἰδῶ, εἶχε 'ς τὸ κρεββατάκι της μίαν κουκλίτσα τῶν εἴκοσι λεπτῶν καὶ τὸ μισὸ κεφαλάκι της ἦτο σπασμένο· καὶ ὅμως μὲ πόσην ἀγάπην τὴν ἐθώπευε καὶ την κατεφίλει! *(Φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της).* Κάτι μοῦ ἦλθε εἰς τὸν νοῦν: νὰ της χαρίσω τὴν Ξανθούλα μου μαζί μὲ ὅλη της τὴν προῖκα; Ὤ! πόσον θὰ χαρῇ! Καὶ ἔπειτα νομίζω ὅτι θὰ συμφωνῇ καλλίτερα μαζί της *(Λαμβάνει τὴν πλαγγόνα εἰς χεῖράς της).* Τί λέγεις, ἀγάπη μου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι πάρα πολὺ μεγάλη πλέον; πλησιάζω νὰ γίνω δεκατεσσάρων ἐτῶν: τώρα πλέον εἶμαι μεγάλη. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, Ξανθούλα μου. Ἀλλὰ ὅταν σ' ἀποχωρισθῶ τί θὰ κάμω; Θὰ στενοχωρηθῶ πολύ. Πόσον εὐχάριστον μοῦ ἦτο νὰ καταγίνωμαι νὰ σου κόπτω καὶ νὰ σου ράπτω φορεματάκια! Νὰ λοιπὸν καὶ ἐγὼ τί θὰ κάμω· θὰ μεγαλώσω τὰ ἰχνάρια καὶ θὰ ἐργάζωμαι διὰ τὴν μέλλουσαν μητερούλα σου καὶ θὰ σε ἀντικαταστήσουν τὰ πτωχὰ παιδάκια· εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ράπτω τὰ φορεματάκια των. Ἀπεφασίσθη. Μετὰ πολλῆς μου λύπης, ἀλλὰ δέν πρέπει νὰ μετανοήσω καὶ νὰ μεταβάλω ἀπόφασιν.

Λοιπὸν ἄς σε φιλήσω ἄλλην μίαν φοράν, Ξανθούλα μου, δέξαι τὸν τελευταῖόν μου ἀσπασμόν, διότι σὺ εἶσαι καὶ ἡ *τελευταία κούκλα μου.*

ΝΙΝΑ

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Εἰς τὰ Πατήσια εἶνε ἕνας χηπουρὸς ἀπὸ τὴν Νάξον, ποῦ τὸν λέγουν Μπάρμπα-Μανώλη. Ἔχει δύο θυγατέρας, τὴν μίαν ἕως δεκαεπτὰ χρόνων, καὶ τὴν ἄλλην ἕως ἐννέα.

Ἡ Σμαραγδὴ—ἡ μεγάλη—προσέχει καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸ Ῥηνιὸ—τὸ μικρότερο—, διότι δὲν ἔχουν μητέρα—ἀπέθανε ἡ καϋμένη—καὶ αὐτοὶ ἔγεινε δευτέρα μητέρα 'ς τὴν ἀδελφοῦλά της.

Αὐτὴ πλένει τὰ ροῦχά της αὐτὴ καὶ τὰ μπαλόνει· αὐτὴ τῆς μαθαίνῃ νὰ κάμνῃ τὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ γίνῃ νοικοκυρὰ μίαν ἡμέραν.

Τὸ Ῥηνιὸ εἶνε καλὸ κορίτσι· πρόθυμο εἰς τὴ δουλειά, ζωηρό, ἀκούραστο· πολλὲς φορὲς βοηθεῖ μὲ τὴν Σμαραγδὴ τὸν πατέρα τους νὰ ποτίσουν τὸν κῆπο, ἁρμέγει τὴν ἀγελάδα, κάμνει ἀνθοδέσμας μὲ τριαντάφυλλα καὶ τὰς πωλεῖ εἰς τὸν δρόμον τῶν Πατησίων, καὶ εἶνε εὐχαριστημένον τὸ Ῥηνιό, ὅταν ἔρχεται ὀπίσω εἰς τὸ σπιτάκι των, ποῦ εἶνε μέσα εἰς τὸν κῆπον, ν' ἀκούῃ νὰ κυδουνίζουν τὰ λεπτὰ εἰς τὴν τσεποῦλά του.

Εἶνε καλὸ κορίτσι, σᾶς λέγω· ἀλλ' ἔχει ἕνα ἐλάττωμα, ἔχει πεῖσμα· καὶ τί πεῖσμα; Φοβερό. Ἄμα εἰπῇ ὄχι! ἐτελείωσε· δὲν ἀλλάζει γνώμη· ὅ,τι καὶ ἂν τῆς εἰπῇ κανεὶς τοῦ κάκου· λόγια χαμένα.

Ἡ Σμαραγδὴ θέλει νὰ μάθῃ εἰς τὸ Ῥηνιὸ νὰ πλέκῃ κάλτσες· τοῦ ἔχει δείξῃ δυὸ τρεῖς φορές, καὶ τὸ Ῥηνιό, ἔξυπνο καὶ τετραπέρατο ποῦ εἶνε, ἔμαθε κάπως νὰ πλέκῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω διατὶ δὲν ἐπῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι τὸ πλέξιμο· ὅταν τοῦ εἰπῇ ἡ ἀδελφή του νὰ πλέξῃ κατσουφιάζει· σήμερα μάλιστα τὸ ἔπιασε τὸ πεῖσμά του.

— Ὄχι! δὲν θέλω νὰ πλέξω! εἶπε.

— Ἔλα, Ῥηνιό μου, ἔλα, καλό μου κορίτσι, πάρε νὰ μάθῃς νὰ πλέκῃς, ἔλα, χρυσό μου, ἔλα.

Τίποτε! 'ς τοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα. Τὸ Ῥηνιὸ δὲν ἀκούει· κάθεται εἰς τὴν καθέκλαν μὲ μοῦτρα κατεβασμένα καὶ οὔτε ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀδελφήν του.

Τότε σηκόνεται ἡ Σμαραγδή, κόπτει ἕνα κομμάτι ψωμί, τὸ βάζει εἰς ἕνα πιάτο, βάζει κ' ἕνα ποτῆρι νερό, καὶ ἀφίνει τὸ πιάτο κοντὰ εἰς τὴν καθέκλαν.

Τὸ Ῥηνιὸ καταλαμβάνει τί σημαίνουν ὅλα αὐτά· σημαίνουν ὅτι ἂν δὲν πλέξῃ, μόνο ξηρὸ ψωμὶ θὰ φάγῃ.

Καὶ ἴσα ἴσα σήμερα ποῦ ἔχουν κουκιὰ μὲ κρέας-κουκιὰ καὶ ἀγκινάρες,-τὸ φαγητὸ ποῦ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ ὅλα!

Καὶ ὅμως κάθεται καρφωμένον εἰς τὴν καθέκλα· τέτοιο κατηραμένο πεῖσμα ἔχει!

Ἡ Σμαραγδὴ εἶνε λυπημένη διὰ τὸν κακὸν τρόπον τῆς ἀδελφῆς της· ραγίζεται ἡ καρδιά της νὰ τὴν βλέπῃ κακὸ κορίτσι. Ἄχ! πῶς θὰ ἐλυπεῖτο ἡ καϊμένη ἡ μανοῦλά της ἂν τὴν ἔβλεπεν αὐτὴν τὴν στιγμήν! Αὐτὸ συλλογίζεται ἡ Σμαραγδή.

Πλησιάζει πάλιν εἰς τὸ Ῥηνιό.

— Ἄχ! κακὸ κορίτσι, τοῦ λέγει, δὲν συλλογιέσαι λιγάκι τὴν μανοῦλά μας ποῦ σὲ βλέπει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κλαίει;

Τὸ Ῥηνιὸ ἐγύρισε καὶ εἶδε τὴν ἀδελφήν του ὡσὰν νὰ τῆς ἔλεγε:—Ἀλήθεια;

— Ναί, εἶπεν ἡ Σμαραγδή, εἶνε λυπημένη καὶ κλαίει ποῦ δὲν ἀκοῦς· συλλογίσου το μιὰ φορά! ἔλα, ἄφησε πλειὰ αὐτὸ τὸ κακό σου πεῖσμα καὶ πάρε νὰ πλέξῃς.

Τὸ Ῥηνιό, ἀκούμβησε τὸ χέρι του εἰς τὸ μάγουλό του, ἔβαλε τὸ μικρὸ δάκτυλο εἰς τὸ στόμα του καὶ ἔμεινε συλλογισμένον.

Ἔμεινε συλλογισμένον ὀλίγην ὥραν καὶ ἔπειτα σιγὰ σιγὰ ἄπλωσε τὰ χεράκια του, ἐπῆρε τὴν κάλτσα καὶ ἤρχισε φρόνιμα, φρόνιμα νὰ πλέκῃ.

Ἔπλεκε καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν καλήν του τὴν μανοῦλαν, ἡ ὁποία τώρα θὰ ἦτο εὐχαριστημένη ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἀκούραστα ἦσαν τὰ μικρά του δάκτυλα· ὅταν ἐτελείωσε, τὸ ἐφίλησε γλυκὰ ἡ ἀδελφή του, τὸ εἶδε ὁ πατέρας ποῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ εἶπε:

— Νὰ τὸ χαρῶ ἐγὼ τὸ Ῥηνιό μου!

Ἔστρωσαν καὶ τὸ τραπέζι καὶ τὸ Ῥηνιὸ ἔφαγε τὸ ἀγαπημένον του φαγητόν.

Τὸ Ῥηνιὸ μετὰ τὸ φαγητὸν ἐκάθησεν εἰς τὸν ἴσκιο ἑνὸς δένδρου καὶ ἐσυλλογίζετο· τώρα ὅλοι εἶνε εὐχαριστημένοι, ἡ μητέρα ἀπ' τὸν οὐρανό, ὁ πατέρας ποῦ μοῦ εἶπε νὰ μὲ χαρῇ, ἡ Σμαραγδὴ ποῦ μ' ἐφίλησε· καὶ κοντὰ σ' ὅλα ἔφαγα καὶ κουκιὰ καὶ ἀγκινάρες μὲ κρέας! Ἂν εἶχα πεῖσμα, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ ἐγίνονταν· τὸ πεῖσμα δὲν εἶνε καλὸ διὰ κανένα, οὔτε γιὰ 'κεῖνον ποῦ τῶχει· ἄλλη φορὰ δὲν θἄχω πεῖσμα!

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδ. σελ. 54]

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡτοιμάζοντο νὰ στείλωσιν εἰς Ἀφρικὴν ἰδιαίτερον σῶμα διὰ ν' ἀνεύρῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν μέγαν περιηγητήν, ὅταν ὁ *Ἑρρῖκος Στάνλεϋ*, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε ἀνταποκριτὴς τῆς μεγάλης καὶ πλουσιωτάτης ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος *Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης* εἰς τὴν Ἱσπανίαν, προσεκλήθη τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὸν διευθυντήν του νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους, ὅπου καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀφιχθῇ ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἐξ Ἀμερικῆς. Ὁ Στάνλεϋ ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν, ἰδοὺ δὲ μὲ ποίαν ἀφελῆ μετριοφροσύνην διηγεῖται τὴν συνομιλίαν του μὲ τὸν διευθυντήν του κ. Βέννετ:

Ἑρρῖκος Στάνλεϋ

«Εἰς τὰς τρεῖς ἀνεχώρησα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠναγκάσθην νὰ μείνω εἰς τὴν Βαϋώνην, ἔφθασα εἰς Παρισίους τὴν ἑπομένην νύκτα. Διηυθύνθην κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Μεγάλον Ξενοδοχεῖον καὶ ἐκτύπησα τὴν θύραν τοῦ κ. Βέννετ.

— Ὁρίστε! ἔκραξε μία φωνή.

Ηὗρα τὸν κ. Βέννετ εἰς τὸ κρεββάτι.

— Ποῖος εἶσθε; ἠρώτησε.

— Εἶμαι ὁ Στάνλεϋ.

—Ἄ! Πάρετε ἕνα κάθισμα. Ἔχω νὰ σᾶς ἀναθέσω σπουδαίαν ἀποστολήν.

Ἔρριψε τὸν κοιτωνίτην του ἐπάνω του καὶ μοῦ εἶπε μὲ ζωηρότητα:

—Ποῦ νομίζετε ὅτι εὑρίσκεται ὁ Λίβιγκστων;

—Νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω, κύριε.

—Πιστεύετε ὅτι ἀπέθανεν;

—Ἴσως ἀπέθανεν, ἴσως καὶ ζῇ.

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι ζῇ, ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ τὸν εὕρωμεν καὶ σᾶς ἀποστέλλω εἰς ἀναζήτησίν του.

— Ἐσκέφθητε, κύριε, τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ταξείδιον τόσῳ μεγάλον;

— Θὰ πάρετε κατ' ἀρχὰς 25,000 φράγκα. Ἀφοῦ τὰ ἐξαντλήσετε, θὰ ζητήσετε ἄλλα τόσα· καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἀλλὰ ν' ἀνεύρετε τὸν Λιβιγκστῶνα.

— Πρέπει νὰ διευθυνθῶ κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἀναζήτησίν του;

—Ὄχι· θὰ παρευρεθῆτε πρῶτον εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ. Ἀπ' ἐκεῖ θ' ἀναπλεύσετε τὸν Νεῖλον. Ἔμαθα ὅτι ὁ Βάκερ πηγαίνει εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον. Λάβετε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας πληροφορίας περὶ τῆς ἀποστολῆς του. Ὅταν ἀναβαίνετε τὸν ποταμόν, θὰ περιγράφετε ὅ,τι ἔχει τὸ ἀξιοθέατον καὶ θὰ συντάξετε ἕνα ὁδηγὸν διὰ τοὺς περιηγητάς.

— Καὶ ἀπ' ἐκεῖ;

— Κατόπιν καλὰ θὰ κάμετε νὰ ὑπάγετε εἰς Ἱεροσόλημα. Λέγουν ὅτι ἐσχάτως ἔγειναν ἐκεῖ σπουδαῖαι ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις.

Ἀπ' ἐκεῖ θὰ διευθυνθῆτε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ λάβετε θετικὰς πληροφορίας περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Κεδίβου τῆς Αἰγύπτου διαφορᾶς.

—Ἔπειτα;

— Θὰ περάσετε ἀπὸ τὴν Κριμαίαν. Λέγουν ὅτι πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ κατ' αὐτὰς ἀπ' ἐκεῖ ρωσσικὴ ἀποστολή, μεταβαίνουσα εἰς Χίβαν. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ὑπάγετε εἰς τὰς Ἰνδίας, διερχόμενοι διὰ Περσίας. Ἠμπορεῖτε νὰ γράψετε μίαν εὔμορφον ἀνταπόκρισιν ἀπὸ τὴν Περσέπολιν. Ἀπὸ τὰς Ἰνδίας θὰ ἀναχωρήσετε διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ Λιβιγκστῶνος. Ἂν μάθετε ὅτι διευθύνεται πρὸς τὴν παραλίαν τῆς Ζανζιβάρης, ἀναχωρήσατε πρὸς συνάντησίν του καὶ μάθετε ἐκ στόματός του ὅλας τὰς ἀνακαλύψεις του. Ἂν ἀπέθανε, φέρετε μαζί σας βεβαίας ἀποδείξεις τοῦ θανάτου του. Καληνύκτα σας.

— Καληνύκτα σας, κύριε. Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἄνθρωπος θὰ τὸ κάμω, προσέθηκα.»

Ὁ Στάνλεϋ ἀνεχώρησεν ἐκ Ζανζιβάρης τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1871, μὲ πολυπληθῆ συνοδείαν Μαύρων, τροφάς, ἐμπορεύματα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐχρειάζετο διὰ τὸ μακρυνὸν καὶ ἐπικίνδυνον ταξείδιόν του. Τὸ καραβάνιον ἐπροχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς δυσμάς. Ὁ Στάνλεϋ καθ' ὁδὸν συνέλεγεν ὅσας πληροφορίας ἦτο δυνατὸν νὰ μάθῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ Λιβιγκστῶνος. Τέλος μετὰ πορείαν πολλῶν μηνῶν ἔμαθεν ὅτι ὁ ἔνδοξος περιηγητὴς εὑρίσκετο εἰς ἓν χωρίον, καλούμενον *Οὐδζιζί*, κείμενον δὲ εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Ταγκανύκας. Διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο, εὐνόητος δὲ ἦτο ἡ συγκίνησίς του, ὅταν διέκρινε μακρόθεν τὸν Λιβιγκστῶνα, καταβεβλημένον ἀπὸ κόπους καὶ ταλαιπωρίας:

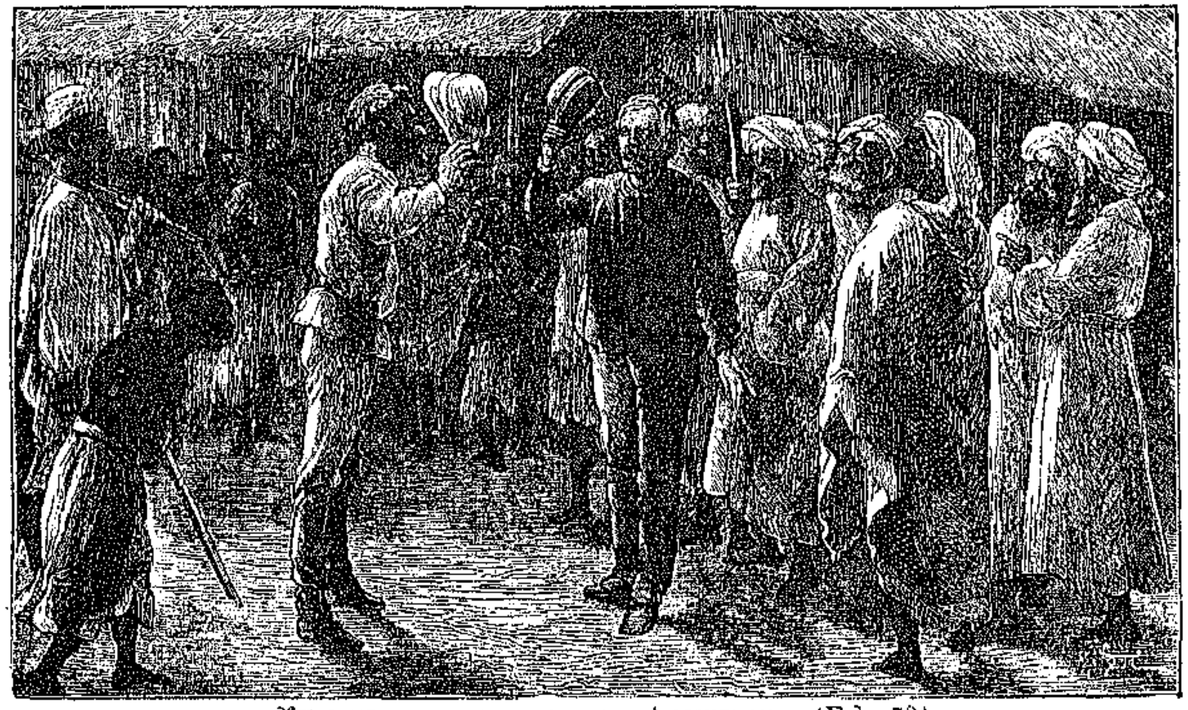

«Ὑποθέτω ὅτι εἶσθε ὁ ἰατρὸς Λιβιγκστων;» (Σελ. 73)

«*Ἐνῷ ἐπροχώρουν* (λέγει εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε κατόπιν) *παρετήρησα τὴν ὠχρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἐφόρει φτακτερὸν παντελόνιον, κόκκινον σουρτοῦκον καὶ οὐρανὶ κασκέτο μὲ ἓν ἐξασπρισμένον χρυσὸν γαλόνι... Τὸν ἐπλησίασα βραδέως καὶ ἐξάγων τὸν πῖλόν μου: «Ὑποθέτω ὅτι εἶσθε ὁ ἰατρὸς Λίβιγκστων;» «Μάλιστα» μοῦ ἀπήντησεν, χαιρετῶν με διὰ τοῦ πίλου του καὶ μὲ γλυκὺ μειδίαμα. Ἐφορέσαμεν ἐκ νέου τὰ καλύμματά μας καὶ ἐσφίγξαμεν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὴν χεῖρα. «Εὐγνωμονῶ τὸν Θεόν, εἶπον ἐγώ, διότι κατώρθωσα νὰ σᾶς συναντ-*

τήσω. — «Καὶ ἐγὼ σᾶς εὐχομαι τὸ καλῶς ἤλθατε» ἀπήντησεν ἐκεῖνος».

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν εἰς τὸν αὐτὸν ἀφελῆ τόνον. Ὁ Λίβιγκστων διηγήθη τὰς τελευταίας περιηγήσεις του, τὰς ταλαιπωρίας τὰς ὁποίας ὑπέστη, τοὺς ἀπεριγράπτους μόχθους τοὺς ὁποίους ἐδοκίμασε. Τὸ πρόσωπόν του, αἱ χεῖρές του, αἱ ὁποῖαι ἔτρεμον ἀπὸ τὸν πυρετόν, τὰ ράκη τὰ ὁποῖα ἔφερεν, εὐγλώττως παρίστανον τί εἶχεν ὑποφέρῃ ὁ θεῖος ἐκεῖνος ἀνήρ. Ὁ Στάνλεϋ δὲν ἠμποροῦσε νὰ χορτάσῃ τὰς διηγήσεις του καὶ ὅσον τὰς ἤκουε τόσον ηὔξανεν ὁ θαυμασμός του πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτόν, τόσον μεγάλον καὶ τόσον μετριόφρονα συγχρόνως. Κατόπιν διηγήθη καὶ αὐτὸς τί συνέβη εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὰ ἓξ ἔτη, ὅπου ὁ Λίβιγστων ἔλειπεν ἐξ αὐτῆς. ἔδωκε δ' εἰς αὐτὸν ἐνδύματα, τροφάς, κρέας παστὸν καὶ συμπεπυκνωμένον ζωμόν, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε τόσην ἀνάγκην ὁ Ἄγγλος περιηγητής. Οἱ δύο περιηγηταὶ ἔπιον εἰς τὸ τέλος καὶ μίαν φιάλην καμπανίτου οἴνου, τὴν ὁποίαν ὁ Στάνλεϋ εἶχε φέρῃ μαζί του καὶ ἐφύλαττε διὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν περίστασιν. Καμπανίτης εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἀφρικῆς! Βέβαια ἦτο πρώτη φορά, ὅπου τέτοιο κρασὶ ἐπίνετο ἐκεῖ. Ὁ ἀγαθὸς Λίβιγκστων δὲν εἴξευρε πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γενναῖον ἄνδρα, ὅστις περιεφρόνησε τόσους κινδύνους διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἀνεύρῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Πολλαὶ ἡμέραι παρῆλθον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὁ Λίβιγκστων ἀνελάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς δυνάμεις του. Ὅταν ἔγεινεν ἐντελῶς καλά, ὁ Στάνλεϋ τὸν καθικέτευσε νὰ διευθυνθοῦν ὁμοῦ πρὸς ἀνατολάς, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ζανζιβάρην καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀναχωρήσουν διὰ τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ὁ Λίβιγκστων κατ' οὐδένα λόγον ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐπεθύμει νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐξερεύνησιν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχεν ἀναλάβῃ πρὸς δυσμὰς τῆς λίμνης Ταγκανύκας. Ὁ Στάνλεϋ λοιπὸν ἀνεχώρησε μόνος, φέρων τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Λιβιγκστῶνος πρὸς τοὺς συγγενεῖς του καὶ τὸ ὀγκῶδες ἡμερολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μέγας περιηγητὴς καθ' ἑκάστην κατέγραφε τὰς σημειώσεις του καὶ τὰς παρατηρήσεις του. Ὁ Στάνλεϋ ἐπανῆλθεν αἰσίως εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου πρὸ διετίας ἀνυπομόνως ἀνεμένετο ἡ ἔκβασις τῆς ἀποστολῆς του. Ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλας τιμάς. Ἀλλ' ὁ φθόνος καὶ ἡ κακεντρέχεια δὲν ἀνέχονται ποτε τὰς μεγάλας πράξεις, ὅσον καὶ ἂν εἶνε λαμπρὰ ἡ ἀξία των. Ἄγγλοι δημοσιογράφοι σοβαρῶς ὑπεστήριξαν ὅτι ὁ Στάνλεϋ δὲν εἶχεν ἀνεύρῃ τὸν Λιβιγκστῶνα, ὅτι τὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας ἔφερε μαζί του τὰς εἶχε πλαστογραφήσῃ ὁ ἴδιος. Εὐτυχῶς ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ *Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης* εἶχε φέρῃ μαζί του τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Λιβιγκστῶνος. Ἐκεῖνο τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὴν δυσφημίαν καὶ ἐκεραύνωσε τοὺς συκοφάντας του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λίβιγκστων, ἐξακολουθῶν τὰς ἐρεύνας του, εἰσέδυσεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς, πρὸς δυσμάς, ὡς εἶπε πρὸς τὸν Στάνλεϋ. Οὕτω, μετὰ πορείαν ἑβδομάδων πολλῶν, ἔφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης *Βαγκουέλο*. Ἐκεῖ κατελήφθη ἀπὸ ραγδαίας βροχάς, αἱ ὁποῖαι ἐπροξένησαν φοβερὰς πλημμύρας, ἠναγκάσθη δὲ νὰ σταματήσῃ εἴς τι αἰθιοπικὸν χωρίον, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὁποίου τὸν ἐδέχθη φιλικώτατα. Εἰς τὰ νοσηρὰ ἐκεῖνα μέρη προσεβλήθη ἐκ νέου ἀπὸ πυρετούς. Αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν ταχέως. Μίαν ἡμέραν δὲν ἠδυνήθη νὰ γράψῃ οὔτε τὰς συνήθεις σημειώσεις, τὰς ὁποίας τακτικῶς καθ' ἑκάστην κατέγραφεν εἰς τὸ σημειωματάριόν του. Τὴν 17 Μαΐου 1873, οἱ πιστοὶ ὑπηρέται, οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευον, εἰσελθόντες εἰς τὴν καλύβην του, τὸν εὗρον νεκρόν. Εἶχεν ἀποθάνῃ τὴν νύκτα, προσβληθεὶς ἐξ ἰσχυροῦ πυρετοῦ.

Τότε ἔγεινε καταφανὴς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ὁ Λίβιγκστων μὲ τὴν ἄπειρον καλοκαγαθίαν του εἶχεν ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ἀμαθεῖς, ἀξέστους καὶ ἁπλοϊκοὺς ἐκείνους Μαύρους. Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πτῶμά του. Τὸ ἐταρίχευσαν ὅπως ἠμποροῦσαν καλλίτερον, τὸ ἐτύλιξαν εἰς ἓν τεμάχιον ὑφάσματος, καὶ τὸ ἔβαλαν ἐπὶ τοῦ φορείου, μὲ τὸ ὁποῖον περιέφεραν τὸν Λιβιγκστῶνα κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του, ὅτε ἐντελῶς ἐξαντληθεὶς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ περιπατήσῃ. Συνάμα συνέλεξαν μὲ εὐλάβειαν ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν ἀντικείμενα, τὰ ὅπλα του, τὰ ἐνδύματά του, τὰ ἔγγραφά του, καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς ἀνατολὰς

ἄγουσαν, περιφρονοῦντες τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου, διὰ νὰ παραδώσουν τὰ λείψανα τοῦ Λιβιγκστῶνος εἰς χεῖρας τῶν συμπατριωτῶν του. Εἶχον πεισθῇ καὶ αὐτοὶ ὅτι ὁ κύριός των ἦτο μέγας ἀνὴρ καὶ ὅτι ὁ νεκρός του ἔπρεπε νὰ ταφῇ εἰς εὐπρεπὲς μνημεῖον.

Ἡ πένθιμος συνοδεία ἔφθασεν εἰς Ζανζιβάρην τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἑπομένου ἔτους (1874). Ὁ νεκρὸς τοῦ ἐξόχου περιηγητοῦ παρεδόθη εἰς τὸν Ἄγγλον πρόξενον, ἀπεστάλη δ' ὑπ' αὐτοῦ εἰς Ἀγγλίαν. Ἡ κηδεία τοῦ Λιβιγκστῶνος ἐτελέσθη μετὰ πρωτοφανοῦς μεγαλοπρεπείας ἐν Λονδίνῳ. Τὰ ὀστᾶ του σήμερον ἀναπαύονται εἰς τὸ *Οὐεστμίνστερ*, ὅπου θάπτονται ὅλοι οἱ Ἄγγλοι, οἵτινες ἐπρόσφεραν ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα των.

Ὁ ἀγγλικὸς λαός, τιμῶν τὸν ἔνδοξον υἱὸν τῆς Ἀγγλίας, ἐτίμησεν ἑαυτόν. Ὁ Δαυὶδ Λιβιγκστων, ὅστις συνεδύαζε μετὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ, μετριοφροσύνην καὶ ἁπλότητα ἀξιοθαύμαστον, εἶνε εἷς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους καὶ εὐγενεστέρους ἄνδρας τοῦ αἰῶνός μας. Ὁ βίος του εἶνε λαμπρὸν ὑπόδειγμα μιμήσεως, ὁ φλογερὸς δὲ ἔρως του πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ ἀκαταδάμαστον θάρρος, ἡ σιδηρᾶ θέλησις, ἡ ἐπιμονή, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ γλυκύτης του κατέστησαν τὸ ὄνομά του ἐσαεὶ ἔνδοξον.

Δημ. Καλαμανος

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΔΟΙ

Δύο κάδοι, κατοικοῦντες εἰς τὸ ἴδιον πηγάδι, ἦσαν δεμένοι εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ ἰδίου σχοινίου. Συνηντήθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ πηγαδίου· ὁ εἷς κατέβαινεν ἄδειος, ὁ ἄλλος ἀνέβαινε γεμᾶτος.

Ὁ ἄδειος λέγει εἰς τὸν γεμᾶτον.

— Διατί εἶσαι τόσον λυπημένος; τί ἔχεις καὶ κλαίεις;

—Ἄχ! ἅμα ἀνεβῶ ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπήντησεν οὗτος, ὁ κηπουρὸς θὰ μοῦ πάρῃ τὸ δροσερὸ αὐτὸ νερὸν τὸ ὁποῖον ἐπῆρα ἀπὸ κεῖ κάτω, καὶ θὰ μὲ στείλῃ πάλιν εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ πηγαδίου. Ἀλλὰ σὺ διατὶ χοροπηδᾷς μὲ τόσην χαράν;

— Ἐγὼ συλλογίζομαι ὅλως διόλου διαφορετικὰ ἀπὸ σέ· τώρα καταβαίνω ἄδειος εἰς τὸ κατασκότεινον πηγάδι· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θ' ἀναβῶ γεμᾶτος μὲ καθαρὸν νερὸν καὶ θὰ ἰδῶ πάλιν τὸ φῶς.

Ἐπιμύθιον. Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν καὶ τὴν καλὴν καὶ τὴν κακήν των ὄψιν. Φρονιμώτεροι καὶ εὐτυχέστεροι εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὴν καλὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων. Οἱ βλέποντες μόνον τὴν κακὴν λυποῦνται ἀνωφελῶς, καὶ τοῦτο οὔτε καλλιτέρους τοὺς κάμνει, οὔτε πλέον εὐτυχεῖς.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Κώδων τοῦ ναοῦ σημαίνει.
Τέρπονται οἱ οὐρανοί.
Ἄνωθεν ἠχεῖ φωνή·
«Χαῖρε, κεχαριτωμένη.»

Ἀρωμάτων εὐωδίας
Ἐνεπλήσθη ὁ ναός.
Συνηγμένος ὁ λαὸς
Ἀναπέμπει εὐλογίας.

Χαῖρε, τῆς ζωῆς ἡ ζῶσα
Καὶ ἀκένωτος πηγὴ
Ἣν ὁ κόσμος εὐλογεῖ,
Καὶ δοξάζει πᾶσα γλῶσσα.

Χαῖρε, μῆτερ παναγία,
Ἧς ἐδείχθη ὁ βλαστὸς
Ἐν Ἁγίοις θαυμαστός,
Καὶ ἀνθρώπων σωτηρία.

Ἐκλεκτὸν Θεοῦ δοχεῖον
Ἡ δεχθεῖσα τὸν Θεόν,
Σὲ γεραίρει πᾶς αἰὼν
Δι' ᾀσμάτων ἐγκαρδίων.

Ἐν χαρᾷ, ὦ γῆ, εὐφραίνου
Τοῦ Ἀνάρχου ὁ υἱὸς
Δι' ἡμᾶς ὑπερφυῶς
Γίνεται υἱὸς παρθένου.

Αλ. Κατακουζηνος

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΤΕ ΤΑ ΑΝΘΗ

Ἔχετε ἴσως κἦπον ἢ τοὐλάχιστον μικρὰν πρασιάν. Σπείρετε ἄνθη.

Τὸ ἄνθος τρόπον τινὰ εἶνέ τι ζωντανόν, δροσερόν, χαρίεν, εἶνε σύντροφος καὶ λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς γλῶσσαν θείαν.

Τὸ ἄνθος εἶνε ἡ εἰκὼν ἑνός τινος διανοήματος τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ στίχος εἶνε εἰκὼν ἑνός τινος διανοήματος τοῦ ποιητοῦ. Τὸ ἄνθος φαίνεται ὅτι σὲ βλέπει, καὶ τὸ βλέμμα του εἶνε ἡ ἀναπτυσσομένη κάλυξ. Τὸ ἄνθος ζῇ, καὶ ζῇ ζωὴν μετὰ χάριτος ἐκδηλουμένην, ζωήν, ἥτις εἶνε σύμβολον τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἀθῳότητος καὶ τῆς σεμνότητος. Ὅτε τὸ ἄνθος ταράσσεται κατὰ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, διδάσκει ἡμᾶς μάθημα γλυκύτατον, ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς ἄλλον τινὰ ἥλιον θερμαίνονται τὴν καρδίαν μας διὰ τοῦ φωτός του. Τὸ ἄνθος τὸ φυόμενον ὑποκάτω τῶν θάμνων διδάσκει ἡμᾶς τὴν ταπεινοφροσύνην. Ὅτε δὲ παρατηρεῖ ἡμᾶς καὶ φαίνεται ὅτι μας παρακαλεῖ νὰ το ποτίσωμεν διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ζωήν του τὴν σχεδὸν ἀποξηρανθεῖσαν, διδάσκει ἡμᾶς νὰ ἐπιζητῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀληθῆ ψυχικὴν δρόσον. Τέλος ὅτε κλίνει καὶ μαραίνεται, ὑπενθυμίζει ἡμᾶς ὅτι καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀποχρωματισθῇ, ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ ἄνθους καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου, αἵτινες φαίνονται ὅτι πολὺ διαφέρουσι κατὰ τὴν διάρκειαν, συγχέονται πρὸ τῆς αἰωνιότητος πρὸ τῆς ὁποίας χίλια ἔτη εἶνε ὡς μία ἡμέρα.

Μάλιστα, σᾶς προτρέπω νὰ καλλιεργῆται τὰ ἄνθη, διότι ἡ ζωὴ τῶν θελκτικῶν τούτων δημιουργημάτων ἐμποιεῖ γαλήνην, ἠρεμίαν, ἁρμονίαν, εἰρήνην· ζωογονεῖ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐνισχύει τὴν καρδίαν, διότι πᾶν ὅ τι εἶνε θαλερόν, δροσερόν, μεστὸν ζωῆς, ἐπιδρᾷ ἐφ' ἡμῶν αἰσίως, ἐπωφελῶς, ἡ δὲ ἐπίδρασις αὕτη ἀναπτύσει πάσας τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὰς δυνάμεις. Ω.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Δάση, κοιλάδες κι' ἀψηλὰ βουνὰ
Πρασινοντύθηκαν ὅλα, κι' ἀνθίζουν,
Ἡ γῆ ξανάνειωσε γεννᾶ, γεννᾶ
Λουλούδια, μῦρα γύρω ποῦ σκορπίζουν.

Καὶ τὰ λουλούδια μυστικὰ λαλοῦν
Τ' ἀγέρι μαλακὰ σὰν τὰ λικνίζει·
Καὶ λὲν' καὶ λὲν' ἐνῷ κρυφομιλοῦν:
— Ἡ ἄνοιξις τὰ κάλλη μας χαρίζει.

Ὁ μενεξὲς κρυμμένος ταπεινὸς
Δὲν ἔχει σύντροφον ἀγαπημένο
Μὰ ἡ μυρωδιὰ τοῦ λέει καθενός:
— Ἐδῶ, ἐδῶ θὰ μ' εὕρετε κρυμμένο!

Παντοῦ ζωή, λουλούδια, μυρωδιές,
Παντοῦ φωνές, τρελὲς χαρές, τραγούδια·
Ἡ ἄνοιξις θερμαίνει τὲς καρδιές,
Φέρνει 'ς τὴ γῆ μυριόχρωμα λουλούδια.

Φακ

ΕΛΕΟΝΟΡΑ Γ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ
(Ἐργατικὴ Μέλισσα)
Βραβευθεῖσα εἰς τὸν δέκατον ἕνατον διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς ὑφίσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τὰ χωράφια 'ξηραμένα
Περιμένουν τὰ καϊμένα
Τῆς βροχούλας τὸ νερό,
Γιὰ νὰ πιοῦν καὶ νὰ χορτάσουν
Καὶ οἱ γεωργοὶ νὰ πιάσουν
Τὴ δουλειὰ μὲ τὸν καιρό.

Πέφτει, πέφτει ἡ βροχούλα!
Τί χαρά, καὶ τί δροσούλα!
Ἐμαλάκωσεν ἡ γῆ.
Τὸ ἀλέτρι, τὸ ζευγάρι
Ὁ καθένας σας ἂς πάρῃ!
'Σ τὸ ποδάρι, γεωργοί!

'Πάνω κάτω τὸ ἀλέτρι·
Τί αὐλάκια! μέτρει, μέτρει!
Ποῦ ἀνοίγει 'ς τὴ σειρά.
'Πάνω κάτω τὸ ζευγάρι,
Ποιὸς κριθάρι, ποιὸς σιτάρι
Σπέρνει μὲ κρυφὴ χαρά.

Ἦλθ' ἡ ἄνοιξις· τί χάρι!
Φουντωμένο τὸ κριθάρι,
Τὸ σιτάρι σας χλωρό·
Ἦλθε καὶ τὸ καλοκαῖρι·
Τὸ δρεπάνι σας 'ς τὸ χέρι,
γεωργοί, τὸ κοφτερό.

Ὅλα τά σπαρτὰ 'ψθασμένα·
Πέφτουν, πέφτουν θερισμένα·
Τί δεμάτια! τί πολλά!
Τί χαρά, τί πανηγῦρι!
Θὰ θερίσῃ ὁ ποιος σπείρῃ,
Θὰ χαρῇ καὶ θὰ γελᾷ.

'Σ το ἀλώνι, 'ς τὸ ἀλώνι
Τὰ δεμάτια του ξαπλόνει
Ὁ καθένας μὲ χαρά.
Καὶ γυρνοῦν, γυρνοῦν τὰ βώδια
Κι' ἀλωνίζουν μὲ τὰ πόδια
Τὰ σπαρτὰ ξηρά, ξηρά.

'Αλωνίζουν, ἀλωνίζουν.
Φύσ', ἀέρι, καὶ λιχνίζουν,
Ἡ δουλειὰ νὰ μὴ σταθῇ,
Ὁ καθένας γιὰ νὰ πάρῃ
'Σ τὰ σακκιά του τὸ σιτάρι
Καὶ 'ς τὸ σπίτι του νἀλθῇ.

Τὰ σακκιὰ 'ς τὸ σπίτι πέρνουν
Καὶ σιγά, σιγὰ τὰ φέρνουν
'Σ τὸν καλὸ τὸν μυλωνᾶ·
Καὶ ἀλεῦρι τὸ σιτάρι
Ὅταν γείνῃ, νὰ τὸ πάρῃ
Ὁ καθένας δὲν ξεχνᾷ.

Καὶ ζυμώνει κάθε 'μέρα
Τὰ ψωμάκια ἡ μητέρα,
Καὶ τὰ στέλνει 'ς τὸν ψωμᾶ·
Κι' ὁ ψωμᾶς καλὰ τὰ ψήνει,
Μὰ καὶ κάποτε τ' ἀφήνει,
Ἂς τὸ ποῦμε, καὶ ὠμά.

Χρ. Σαμαρτζιδης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Σὲ θαυμάζω, *Τουρκομάχε "Ελληνι*! ναί! σὲ θαυμάζω καὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ διὰ τὴν ἐπιμέλειάν σου καὶ τὴν φρονιμάδα σου. Πότε κηΰλας ἔμαθες εἰς τὶ διαιρεῖται τὸ ἀλφάβητον! πότε ἔφθασες εἰς τὰς συλλαβάς! Μὰ σὺ θὰ γίνῃς σοφὸς μίαν ἡμέραν!

"Οταν προτείνω διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων, *Βασιλόπαις Ναυσικάα*, θὰ ἠμπορῇς νὰ βραβευθῇς ἂν μοῦ στείλῃς τὰς καλλιτέρας ἀπὸ ὅλους τους ἄλλους. Τὰ διηγηματάκια ποῦ μοῦ στέλλουν οἱ μικροί μου φίλοι τὰ διαβάζω καὶ χαίρω, ἀλλὰ δὲν τὰ δημοσιεύω. *Αὐτὸ τὸ ἔχω εἰπῆ πολλὲς φορές. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὡραῖον* · διατὶ θέλεις νὰ τὸ ἀλλάξῃς;

Μὲ χαρὰν μου εἶδα, *Μικρὰ Ἀκανθυλλίς*, ὅτι εἴμεθα παλαιοὶ γνώριμοι καὶ ἐλπίζω νὰ γίνωμεν καὶ καλοὶ φίλοι.

Σὲ ἀγαπῶ πολὺ διὰ τὴν εἰλικρινειάν σου, Νικόλαε Ν., καὶ διὰ τὰ ὡραῖα σου αἰσθήματα. Δὲν νομίζεις ὅτι τὸ ψευδώνυμον *Ἀγία Σοφία* ἀνταποκρίνεται εἰς τοὺς πόθους σου;

Δὲν εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, *Γράμ-Κὰμ-Κάμ*, τὴν ἀπάντησίν μου; πῶς λοιπὸν πάλιν ἀμφιβάλλεις ἂν εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου;

Στέλλε μου, *Μικρὲ Σμυρναῖε*, πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα καὶ θὰ τὰ δημοσιεύω ἂν εἶνε καλά.

Θὰ γίνῃ τὸ θέλημα σου, *Σαπφώ*, καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου.

Τί ἔγεινες, *Δούλη Ἑλλάς*, καὶ δὲν μοῦ γράφεις πλέον; Ὕστερα ἀπὸ τὸ ποίημα ἐκεῖνο, τίποτε ἄλλο πλέον; Μιλιά; ὡς νὰ ἦτο τὸ κύκνειον ᾆσμά σου;

Πῶς ὄχι, *Χρυσαλλίς*; δεκτόν, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σὺ δεκτὴ εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

"Οτι..... μ' ἐξέχασες; ἤθελες νὰ γράψῃς, *Παρθενικὴ Καρδία*, αἴ; Ἀμ' δὲ σ' ἐξέχασα; σ' ἀγαπῶ πολὺ πολύ.

Βέβαια φίλη σου εἶμαι, *Μουσηγέτα Ἀπολλον*, καὶ σ' ἀγαπῶ ὅσον καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἔστω καὶ ὀλίγα, ἀλλὰ γράφε μου, *Μαγευτικὲ Βόσπορε*. Τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» πρέπει νὰ τὸ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν ἀνταποκριτὴν παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνεις καὶ τὰ φύλλα.

Τί λέγεις, *Ἄσπρο Ἀρνάκι*, τί λέγεις, *Εὔζωνε*, νὰ μὴ θυμώσω, νὰ μὴ δυσαρεστηθῶ διὰ τὰ γραψίματά σας; Καὶ ποιὸ ἄλλο μικρὸ παιδάκι εἰμπορεῖ νὰ μάθῃ σὲ τόσον ὀλίγον καιρὸν νὰ γράφῃ τόσον εὔμορφα γραμματάκια ὡσὰν τὰ ἰδικά σας! γράφετέ μου συχνά, νὰ βλέπω τὰς προόδους σας καὶ νὰ χαίρω · ἐγὼ πολὺ ἀγαπῶ τὰ ἔξυπνα καὶ ἐπιμελῆ παιδάκια.

"Ἐλαβα πάλιν τὸ μικρουλάκι καὶ χαριτωμένο γραμματάκι σου, *Φαλαινίς*, μὲ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ποῦ ἐσύναξες εἰς τὴν ἐκδρομήν σου. Τί ὡραῖα ποῦ ἀναπνέει κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχήν, αἴ;

Σκληρά, πολὺ σκληρὰ τὰ λόγια σου, *Μυροβόλος Ἀνοιξις*. "Αν ἔβλεπες τί πλῆθος γράμματα ἔχω ν' ἀπαντήσω καὶ ἂν ἔβλεπες τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἰδικοῦ σου, ἡ ὁποία μαζὶ μὲ πλῆθος ἄλλας ἔμεινεν ἔξω διότι δὲν εἶχε τόπον τὸ φύλλον νὰ τὰς χωρέσῃ... θὰ μ' ἐδικαίωνες.

Τὸ πρῶτον τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος», *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, τιμᾶται 50 λεπτά, δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα ἀμεταχείριστα.

Ὑπομονὴ λοιπὸν ἕως τοῦ χρόνου, *Φλύαρος Χελιδών* · τώρα στέλλε ὅσας δύνασαι νὰ εὑρίσκῃς λύσεις.

Καὶ θὰ σὲ συμβουλεύω πάντοτε, *Λευκὴ Περιστερά*, καὶ σὲ καὶ κάθε ἄλλον φίλον μου ὅταν τυχαίνῃ περίστασις. Πλησίον τοῦ ψευδωνύμου σου μὴ λησμονῆς νὰ γράφῃς πάντοτε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου.

Πολὺ ἐχάρην ποῦ σὲ εἶδα νὰ πετάξῃς σιμά μου, *Κίτρινον Πουλίον*, καὶ θέλω νὰ ἀκούω συχνὰ τὸ κελάδημά σου.

"Αν παρατηρήσῃς τὴν λύσιν ἑνὸς οἱουδήποτε ἐκ τῶν δημοσιευθέντων Ρόμβων θὰ ἐννοήσῃς πῶς λύονται, φίλε *Ἀτζηπίρη* · οὐχ' ἧττον ὅμως θὰ δημοσιεύσω ὀδηγίας περὶ συνθέσεως καὶ λύσεως τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων παντὸς εἴδους, ὅταν προτείνω διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν τοιούτων.

Τὸ πουλάκι μου ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψε, φίλε *Τάκη Πλατανίτη* · ἀλλ' ὅταν ἐπανέλθῃ φέρον τοὺς νέους συντρόφους του, τί ἔχει νὰ γίνῃ! Παντοῦ, παντοῦ θὰ τρέχουν καὶ θὰ μοῦ λέγουν ὅι' ὅλους τοὺς φίλους μου · ἄρα δὲν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδες.

Λοιπόν, Ἀθάνατε Σωκράτη, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ διήγημα τῆς ἐφετεινῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ; Δὲν εἶνε ὡραῖον; Καὶ ποῦ νὰ ἴδῃς παραπέρα!

Θὰ προτείνω καὶ διαγωνισμὸν διηγήματος μετ' ὀλίγον, *Πάσχουσα Κρήτη* · ὥστε ἑτοίμασε τὰ πτερὰ τῆς φαντασίας μου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος*. Γράφε μου καὶ θὰ πεισθῇς ὅτι οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν κάμνω · ὅλους τοὺς φίλους μου τοὺς ἀγαπῶ ἐξ ἴσου.

Κάθε φορὰ ὅπου στέλλεις λύσεις, φίλε *Ἐπαμεινώνδα Μοσχονήσιε*, πρέπει νὰ σημειώνῃς καὶ τὴν ἡλικίαν σου μαζὶ μὲ τὸ ὄνομά σου, διὰ νὰ μὴ γίνῃ κανὲν λάθος καὶ ἀδικηθῇς εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ.

"Αν εἶνε καλαὶ αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις καὶ τὰ παιδικὰ πνεύματα ποῦ θὰ μοῦ στέλλῃς, *"Ηρω τῶν Ψαρῶν*, θὰ δημοσιεύωνται· μὴν ἀμφιβάλλῃς!

Δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὸ ψευδώνυμον αὐτό. *Κωστάκη*, διότι καμμία ἄλλη φίλη μου δὲν τὸ ἔχει.

Καλὸν παράδειγμα σοῦ εἶνε, *Καλλικάντζαρε*, ἡ *Ἑσπερία Λύρα* · μιμήσου την καὶ θὰ ἀριστεύσῃς καὶ σὺ μίαν ἡμέραν.

Μὴ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, *Κυανέων αὐτό*, δὲν τὸ ἔχει ἄλλος.

Τῳόντι, *Ἀετὲ τῶν Χειρωτῶν Ὀρέων*, τὸ γνωμικὸν «Σπεῦδε βραδέως» δὲν πρέπει νὰ τὸ λησμονῇς ποτέ.

Ποῖος σοῦ εἶπε αὐτὰς τὰς ἀνοησίας, *Ἀθῶε Παῖ*, καὶ πῶς εἶχες τὴν ἁπλότητα νὰ τὰς πιστεύσῃς; ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις μου τοὐλάχιστον δὲν ἐνόησες ὅτι ἦσαν φλυαρίαι ὅλα ὅσα σοῦ εἶπαν;

Καὶ τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» σοῦ ἔστειλα, *Κόρων Ἀθηναῖε*, καὶ τὰ αἰνίγματά σου ἂν δὲν ἐδημοσιεύθησαν δὲν θὰ εἴπῃ ὅτι σὲ ἠρνήθην· ἀλλ' ὅτι δὲν μοῦ ἤρεσαν, καὶ ἂν μοῦ στείλῃς ἄλλα ποῦ νὰ μ' ἀρέσουν θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἰδοὺ ὅτι θὰ ἴδῃς τὸ ὄνομά σου εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου, φίλε *Κωνσταντῖνε Γιόκα*.

"Οχι διότι σὲ ἐλησμόνησα, *Ἀνατέλλουσα Σελήνη*, ἀλλὰ διότι εἶχες πολύν, πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐγκατέλιπες τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐπέτρεψα εἰς τὴν *Μαρουσίαν* νὰ τὸ λάβῃ αὐτή. Τώρα μὲ χαρὰν μου βλέπω νὰ μοῦ λέγῃς ὅτι δὲν θὰ παύσῃς ποτὲ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ θὰ παρακαλέσω τὴν *Μαρουσίαν* νὰ λάβῃ ἄλλο ψευδώνυμον, ἀφοῦ τὸ τῆς *Ἀνατελλούσης Σελήνης* ἀνήκει πρὸ πολλῶν πολλῶν ἐτῶν εἰς σέ, τὴν τόσον ἀγαπητήν.

Γράψε μου ἂν ἰατρεύθη τὸ χέρι σου, φίλε *Ἀθανάσιε* Λεονάρδε, διότι ἀνησυχῶ.

Ἐδιάβασα τὰ δύο σου ποιηματάκια, *Ἀφρικανὲ Λέων*· δὲν ἦσαν πολὺ καλά, ἀλλὰ θὰ κατορθώσῃς μὲ τὸν καιρὸν νὰ γράψῃς καλλίτερα. Τὸ ὑστερόγραφόν σου ἀκατανόητον.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ φιλικά σου αἰσθήματα, *Ἀλέξανδρε Μέγα*, καὶ λυποῦμαι διὰ τὰ ἄδικα παράπονά σου. Ἐπίστευσες ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ λησμονήσω ἕνα τόσον καλὸν ἀρχαῖον φίλον μου;

Δὲν ξεύρω οὔτ' ἐγὼ πῶς παρατίπτουν τὰ φύλλα σου, *Μελιγαλῆ*, ἐνῷ στέλλονται ἀνελλιπῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μου μὲ τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν ἐσημείωσες.

"Οταν στέλλῃς πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, φίλε *Α. Ἀναγνωστόπουλε*, πρέπει καὶ τὰς λύσεις των ὁμοῦ νὰ στέλλῃς, ἄλλως δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰς κρίνω ἂν εἶνε ἄξιαι δημοσιεύσεως.

Πές τά μου νὰ μὴ 'ς τὰ 'πῶ, *Ζακυνθία Κόρη*. Τίς ἐκ τῶν δύο ἐλησμόνησε τὴν ἄλλην; Εἰς τὸν *Μικρὸν Λαίμαργον* στέλλω πολλὰ φιλήματα, ἀλλὰ μὴ καὶ εἶνε τῳόντι λαίμαργος; Θὰ μοῦ τὸ εἰπῇ τὸ πουλάκι ὅταν ἔλθῃ, καὶ τότε...

Λαμπρὰ ἡ ἰδέα τῆς ἀξιολόγου διδασκαλίσσης σας, *Ἀκτὶς Ἡλίου*, νὰ σᾶς βάλῃ, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐκθέσεως ἰδεῶν αὐτὸ τὸ Σάββατον, νὰ μοῦ γράψετε ἐπιστολήν · θὰ εἰπῇ ὅτι ἐννόησε πολὺ καλὰ διὰ ποῖον σκοπὸν προτρέπω ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ ἔχουν ἀλληλογραφίαν μαζί μου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα σας, νὰ ράψετε, σὺ καὶ τὸ *"Ασπρο Λαγουδάκι*, περικαλύμματα προσκεφαλαίων διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, δεικνύει μὲ πόσον εὐγενῆ αἰσθήματα ἐπότισαν τὴν τρυφερὰν καρδίαν σας οἱ καλοὶ γονεῖς σας · φίλησέ μου τὸ *"Ασπρο Λαγουδάκι* καὶ τὴν μικρούλαν *"Ολγαν*, ὄχι ὅμως καὶ τὸν *Ἰβάν*, ὄχι! διότι τὸ πουλάκι μοῦ εἶπε, ὅτι ὅταν θυμώνῃ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ λέγῃ: «Δὲν ἀγαπῶ τὴν "Ολγαν! εἶνε κακή! εἶνε ἄσχημη!» Κάποτε μάλιστα θέλει καὶ νὰ τὴν κτυπήσῃ. "Ενα παιδὶ πέντε χρόνων νὰ φέρεται μὲ τέτοιον τρόπον 'ς τὴν ἀδελφούλαν του ποῦ μόλις εἶνε ἓξ μηνῶν καὶ εἶνε τόσον ὡραία. "Ω!.. "Οχι, δὲν θέλω νὰ μοῦ τὸν φιλήσῃς τὸν Ἰβάν.

Καὶ βέβαια μ' εὐχαριστεῖ νὰ μοῦ γράφῃς, *Παγερὲ Χειμών* · γραμματάκια μὲ τόσην χάριν, μὲ τόσην ποίησιν, ὡσὰν τὸ πρῶτόν σου αὐτό, τὰ διαβάζω μὲ πολλὴν ὄρεξιν καὶ αἰσθάνομαι μεγίστην ἀγαλλίασιν.

Μὲ συνεκίνησεν, *Ἀττικὴ Νύξ*, ἡ τρυφερωτάτη ἐπιστολή σου καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη σου. Εἶμαι εὐτυχὴς ἔχουσα τόσῳ καλὴν φίλην.

Κολακεύομαι, *Πρασίνη Χλόη*, ἀκούουσα ὅτι εἶμαι ἡ καλλιτέρα σου διασκέδασις, καὶ ὑπερηφανεύομαι βλέπουσα ὅτι πληρέστατα ἐπιτυγχάνει ὁ σκοπός μου.

Λοιπόν, *Τάκιν Θε*, εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα; Ἡ φωτογραφία σου ποῦ εἶνε; Τὴν περιμένω.

Γράψε μου διὰ τὸν σκύλον σου, *Φίλε τῶν Ἀνθέων* · εἶνε ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ «Πλοιάρχου»; Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅτι μ'ἀγαπᾷς τόσον πολύ; Φίλησέ μου τὴν παλαιάν μου φίλην ἀδελφήν σου ἡ ὁποία σ' ἐνέπνευσε τόσον ἀγαθὰ αἰσθήματα.

Γράφε μου ὅπως μπορεῖς, *Ἐλευθέρα Ἑλλάς* · ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπαιτητική, ξεύρω ὅτι τὰ μικρὰ κοριτσάκια δὲν γράφουν περίφημα· καὶ ὅμως τὸ γραμματάκι σου ἦτο ποσολὺ καλὰ γραμμένον καὶ μ' εὐχαρίστησε.

Ἀπαραίτητος εἶνε, ἀγαπητὲ *Π. Καραπᾶνε*, ἡ τήρησις τῆς ὀρθογραφίας εἰς τὰ κυβόλεξα, καθὼς καὶ εἰς τὰ τρίγωνα καὶ εἰς τοὺς ρόμβους, διότι ἄλλως ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ λύσις των.

Δὲν ἐξεδόθη καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοὶ ἐστάλη, φίλε *Γεώργιε Ζῶτε* · ὅταν ἐκδοθῇ θὰ ἀναγγελθῇ καὶ θὰ σοὶ σταλῇ.

Ὡραῖον ψευδώνυμον ἐξέλεξες, *Ὄχθη τοῦ Στρυμόνος* ἂν εἶνε ἐπίσης ὡραῖαι καὶ αἱ πνευματικαί σου ἀσκήσεις θὰ δημοσιεύωνται.

Εἶμαι εὐτυχής, *Ξενοφῶν Ἀθηναῖε*, διότι κατορθώνω νὰ ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν σου τόσον γλυκείας ἀναμνήσεις, καὶ διότι εὑρίσκεις καὶ τώρα ἀκόμη ὅτε εἶσαι φοιτητὴς τῆς νομικῆς τέρψιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περιοδικοῦ μου. Δι' ἐν τῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ τῆς ὡραίας ἐπιστολῆς σου σκέψεις πρὸ πολλοῦ καὶ ἐμὲ ἀπασχολοῦσι.

Γράφε μου λοιπόν, *Λύγη*, ἀφοῦ ὁ ζῆλός σοῦ λείπει· τὸ ψευδώνυμόν σου πολὺ ὡραῖον.

Ἡ μετάφρασίς σου μοὶ ἤρεσε, *Ἀῖα Μαστιγοφόρε* · τὴν ἀνέγνωσα ὅλην, ἂν καὶ ἐγνώριζα τὸ διήγημα διότι τὸ εἶχα δημοσιεύσει ἄλλοτε.

Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμόν σου, *"Ανθος τοῦ "Εαρος*, πρέπει νὰ γράφῃς καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου ἂν θέλῃς νὰ τὸ ἔχῃς ἰδικόν σου πάντοτε.

Τὰ ἔλαβες τώρα, *Μαρμαίρων Ἀστήρ*; Σοῦ τὰ ἔστειλα.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς σου, φίλε *Σ. Ν. Οἰκονόμου*.

Νὰ μὴ μοῦ τὰ στέλλῃς μὲ σακκουλάκι τὰ φιλήματά σου, *Φοὺρ-Σῆ*, διότι ξεκυμαίνουν· καλλίτερα εἰς κανένα κουτάκι μετάλλινον ποῦ δὲν ἔχει πόρους.

Δὲν σοῦ ἀπήντησα λέγεις, *Πυραμίς*; πῶς δὲν σοῦ ἀπήντησα! Τί ἦσαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ τέσσαρες στίχοι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου μου;

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ στέλλει πολλοὺς πολλοὺς ἀσπασμοὺς εἰς τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, τὸν *Κατεργαράκον* καὶ τὴν *Ἐλένην Μ. Θεοτόκη*, παρ'ὧν περιμένει συχνοτέρας ἐπιστολάς.-Εἰς τὸν *Βασιλέα τῶν Φαιάκων* αὐτινος δέχομαι τὸν ἀδελφόν μεταξὺ τῶν φίλων μου.—Εἰς τὸν *Θερ. Χριστοφίδην* τοῦ ὁποίου ἐξετέλεσα τὴν παράκλησιν.—Εἰς τὸν *Δία τὸν Κρονίωνα*, τὴν *"Ανναν Σεφέρη*, τὸν *Λ. Ν. Σ.* τὸν *Ἀλέκον Ἐπιφανίου* καὶ τὸν *Σ. Κορνέλλον*, οὓς εὐχαρίστως δέχομαι εἰς τοὺς διαγωνισμούς.—Εἰς τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας*, τὸν *Ναύαρχον τοῦ Αἰγαίου*, τὸν *Πύργον*, τὸν *Βριάν*, τὸν *Ἐθελοντὴν τῆς Κρήτης*, τὸ *Γορπιλοβόλον*, καὶ τὸν *Ζωγρηθέντα Ὁδοιπόρον*, τῶν ὁποίων τὰ ψευδώνυμα εἶνε δεκτά.

Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομόνως τὴν φωτογραφίαν σου. *Πρωϊκὴ Πάργα*, νὰ τὴν δημοσιεύσω.

Τί τραγικὸν ὕφος εἶνε αὐτό, *Στρατηγὲ Γόρδων*; Τὰ παράπονά σου δὲν ἔχουν καμμίαν ὑπόστασιν· ὅλοι ξεύρουν ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀγαπᾷ τοὺς φίλους της · ὥστε ὁ θεῖός σου ἠθέλησε βεβαίως νὰ σὲ πειράξῃ.

Καὶ ὑπὸ τὸ νέον σου ψευδώνυμον, *Ἀκακία*, ὅ,τι μοῦ γράψῃς θὰ τὸ αναγνώσω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Καὶ ἐγώ, *Μαυρομμάτα* μου, πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἐδημοσίευα ὅπως πρὶν φιλικοὺς χαιρετισμοὺς καὶ ἀσπασμοὺς τῶν φίλων μου πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἔμενε τότε θέσις διὰ τὰς ἀπαντήσεις μου, ἀφοῦ καὶ τώρα μένουν πλῆθος ἀπαντήσεων ἔξω διότι δὲν χωροῦν. Φίλησέ μου τὴν *Βαρκούλαν* καὶ εἰπέ της ὅτι ἐσημείωσα τὴν ὁραχμήν της μαζὶ μὲ τὰς δύο ἰδικάς σου εἰς τὸ «Ταμεῖον τῶν ἀπόρων μαθητῶν» καὶ ἅμα ἰδῶ τὴν περίστασιν κατάλληλον θὰ ἀνοίξω πάλιν κατάλογον συνεισφορῶν διὰ τὰ καϊμένα τὰ πτωχὰ παιδάκια. Λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένη; Μὴ μοῦ 'πῆς ὄχι, γιατὶ θὰ σκάσω!

Ἐλησμόνησες νὰ ἐπιθέσῃς γραμματόσημον εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, φίλε *Ἰωάννη Μαλαμῆ Μαυραγάνη*, καὶ ἐπλήρωσα 50 λεπτά, τὰ ὁποῖα μοὶ ὀφείλεις· κατ' ἀρχὴν δὲν τὰς δέχομαι τὰς ἀπληρώτους ἐπιστολάς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐπιγραφήν ἐννόησα ὅτι ἦτο ἰδική σου καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀφήσω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, διὰ νὰ μὴ λυπηθῇς μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν. Ὁ ἀδελφός σου δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

Τὰ παιδικὰ πνεύματα, φίλε *Κωνσταντῖνε Γιόση*, κάμνουν τὸν γύρον ὅλου τοῦ κόσμου· τὰ μᾶλλον ἐπιτυχημένα μεταφράζονται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ δημοσιεύονται εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικά. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σοῦ φανῇ παράδοξον ὅ,τι μοῦ γράφεις.

Δήλωσις. Οἱ πληρώσαντες ἤδη τὴν συνδρομήν των οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Γραφεῖον μας ἀλλ' εἰς ἀνταποκριτάς, καὶ μὴ λαβόντες εἰσέτι τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» παρακαλοῦνται νὰ μὴ ἀπευθύνωσι πρὸς ἡμᾶς τὰ παράπονά των, ἀλλὰ πρὸς αὐτοὺς τούτους τοὺς ἀνταποκριτάς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Ἀπριλίου]

82. Λεξιγρίφος.

Ἕνα μέρας τῆς οἰκίας κ' ἕνας κάτοικος αὐτῆς
Τῆς Ἑλλάδος μίαν νῆσον σχηματίζουν παρευθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Μαλαμᾶ Μαυραγάνη.

83. Στοιχειόγριφος.

Σοφὸς εἰμὶ ἐκ τῶν σοφῶν τῆς πάλαι ἐποχῆς·
Πλὴν χάνω τὴν σοφίαν μου τὴν κεφαλὴν ἂν χάσω·
Καὶ μ' αἵματα καὶ πτώματα τὸν κόσμον θὰ σκεπάσω
Ἀφοῦ καὶ ἤμην ἄνθρωπος τόσον σκληρᾶς ψυχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελιγαλᾶ.

84. Στοιχειόγριφος.

Βάλε ῥῶ καὶ δεῦξε νῦ
Καὶ ἀμέσως θὰ φανῇ
Ἀπὸ ἕνα χορταράκι
Ἔνδοξο μικρὸ νησάκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

85. Κυβόλεξον.

Τῆς Ἑλλάδος εἶμαι πόλις καὶ θὰ μ' εὕρῃς, ὡς ἐλπίζω.
Ἀκρωτήριον ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τὰ πολὺ μεγάλα.
Ξύλα, γῆν καὶ ὅ τι θέλεις ἐγὼ μόνη τὰ χωρίζω.
Σχηματίζομαι μονάχος ὅταν εὑρεθοῦν καὶ τἄλλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀράχθου.

86. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον εἶνε ποταμὸς μεγάλος τῆς Ἑλλάδος,
Τὸν ἀπαντᾶτε ῥέοντα διὰ τερπνῆς κοιλάδος.
Τὸ δεύτερόν μου ποταμὸς μεγάλος εἶν' ἐπίσης,
Ἀλλὰ εἰς ἄλλην ἤπειρον ἐκεῖνον θ' ἀπαντήσῃς.
Τὸ τρίτον εὐκολώτατα θὰ δυνηθῇς νὰ εὕρῃς
Ἂν ἴσως τὰ δυὸ πρῶτά μου νὰ μοῦ εἰπῇς εἰξεύρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

87. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΑΗΙΚΝΣΣΣ σχημάτισον σταυρὸν συνιστάμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος δύο πτηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σάββα Πασαρίδα.

88. Ἀστήρ.

+ + +
+ + + +
+ + M + +
+ + + +
+ + +

Ἀντικαθιστῶντες τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων ἀναγνώσατε καθέτως τὸ ὄνομα νήσου, ὁρίζοντίως τόπον ἱερόν, διαγωνίως τόπον ἀσφαλείας καὶ ἔντομον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

89—90. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἐποχῶν.

Α'.) Ὁ ἀετὸς εἶνε ἀρπακτικὸν πτηνόν.

Β'.) Δὲν καθιστᾷ εὐτυχῆ μόνον ὁ πλοῦτος τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἡ ἀρετή.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Μαυρομμάτας.

91. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ εἶμαι πολὺ ἄσατος εἶμαι πάντοτε ἀγαπητός, διότι ἄνευ ἐμοῦ οὐδεὶς σχεδὸν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρέσκῃ. Περιφρονῶ τὴν λογικὴν καὶ ἀναγκάζω καὶ αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς νὰ μὲ ἀκολουθῶσιν. Τὰ πάντα ὑπαχωροῦσιν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας μου. Εἶμαι γέρων διότι ὑπάρχω ἀφ' ὅτου ἐπλάσθη ὁ κόσμος καὶ ὅμως διὰ τῶν νεωτερισμῶν μου γοητεύω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γιλαστῆς.

92. Φύρδην — μίγδην.

Ῥακλελίτα νὰ πισᾷσω ἄρπα νὰ γλέσῃ αρμπαγτὰ ρασυδεστά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρασίνης Γουσταρίτσας.

93—100. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἑνὸς ψηφίου τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Νοῦς, Κήθυρα, ἀσμένη, Νεμέα, Κάρσ κανών, κορφίς, Κρέων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πωσχούσης Κρήτης.

101. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	=	Πόλις νήσου τῆς Μεσογείου
2 4 3 4 5 7 8	=	Πρόθυμος νὰ γελᾷ.
3 4 5 7 8	=	Εὐῶδες φυτόν.
4 5 6 7 8	=	Εἶδος ποιήσεως.
5 4 3 7 8	=	Φαντασιώδης διήγησις.
6 2 1 7 6	=	Ὑγρόν.
7 1 3 1 7 8	=	Χρονικὸν σημεῖον.
8 4 1 7 8	=	Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδιμίου Ποντικοῦ.

102. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἔπιπλον. 3. Φυσικὸν φαινόμενον. 4. Ἓν τῶν μυστηρίων. 5. Ἡλικία. 6. Γνώρισμα τῶν πτηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Νυκτός.

103. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων ἑκατὸν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους σχημάτισον μίαν μεγάλην νῆσον τῆς Μεσογείου.

Ἐστάλη ὑπὸ Σταύρου Ἀνδρούτσου.

104. Γρῖφος.

τος
τας τος
Ὁ τος ΠΑ τος Λ σοφὲ λείας, Ν | ξε.
τας τος
τος

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Σ. Λυκούδη.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Ἰανουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

27. Ἐπιδημία (Ε, Π, δή, Μ, Α).—28. Ψυχὴ (Ψ, Υ).—29. Γαστήρ, ἀστήρ.—30. Χέλι, μέλι.—31. Λέσβος, λέμβος.—32. Ῥέα, ἔαρ.—33. Ῥοιά.—34. Τὸ βιβλίον.—35.

Ι Λ Σ Ω Ν
Λ Δ Η Σ
Σ Η Σ
Ω Σ
Ν

—36.

Λ
Π Υ Ρ
Π Ο Θ Ο Σ
Λ Υ Θ Λ Δ Η Σ
Ρ Ο Δ Ο Σ
Σ Η Σ
Σ

—37-39. Α'.) Ἴος, οἶος, οἶνος, ὄνος, πόνος, μόνος, μένος, μέλος, Μῆλος. Β'.) Κῆτος, κῆπος, κόπος, τόπος, τόνος, ὄνος, ὄρος, φόρος, φάρος. Γ'.) Πύλος, πόλος, Πόρος, φόρος, φόνος, μόνος, μόνης, Μάνης, Μάνη.—40. Ὠθοῦντες ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δακτύλου τὸν δεξιόθεν εὑρισκόμενον πεσσὸν πέντε· ἓν σχηματίζομεν πέντε ὁπὰς ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα:

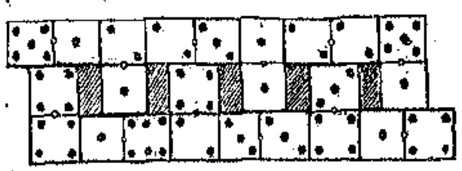

—41-43. α'.) Εὐρώπη. β'.) Ἄννα. γ'.) Ὄλγα.—44. Διότι μεσολαβεῖ ἡ νύξ.—45. Τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς σελήνης.—46. ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ (1. Μύρμηξ. 2. Ἑλένη. 3. Λύρα. 4. Πίθηκος. 5. Ὅμηρος. 6. Μῆλος. 7. Ἑρμῆς. 8. Νεῖλος. 9. Ἥλιος).—47. ΣΙΚΕΛΙΑ (1. Ῥω-σί-α. 2. Μα-κε-δων. 3. Ἠ-λι-ος. 4. Τι-ά-ρα).—48. Ἡ λαμία καὶ ἡ Μυκάλη εἰσὶν πόλεις.

« Οἱ ΝΑΥΛΟΙ ΕΚΡΑΤΟΥΝΤΟ ΟΡΜΕΜΦΥΤΟΣ » (Σελ. 83)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 65]

Ἡ Τριαινὶς εἶχεν ἤδη πρὸ δεκαοκτὼ μηνῶν ἀπάρῃ ἐκ Χερβούργου. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἔπλεε μὲ ἀτμὸν ἢ μὲ ἱστία, ἄλλοτε δ' ἐναυλόχει εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Εὑρίσκετο εἰς Χόγκον ὅτε συνέβη τὸ ἐπισόδειον τὸ ὁποῖον θέλομεν διηγηθῇ.

Ἡμέραν τινὰ ἔπνεε Μέσης (ἄνεμος βορειοανατολικός, ὁ κοινῶς ὑπὸ τῶν ναυτικῶν καλούμενος Γραῖγος) καὶ ἡ θάλασσα ἦτο ἀρκετὰ τεταραγμένη· τὸ βαρόμετρον ὅμως δὲν εἶχε καταβῇ καὶ ὁ ναύαρχος ἠθέλησε νὰ ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν μὲ τὴν λέμβον του (σκαμπαδίαν) τὴν ὁποίαν νὰ ρυμουλκῇ ἡ ἀτμάκατος. Ὁ ναύαρχος παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν πλοίαρχον, ἕνα δόκιμον, καὶ τὸν Ἰωσίκην, ὅστις ἐκράτει τὸν ἐπενδύτην του. Ὁ δόκιμος καὶ ὁ Ἰωσίκης, ὡς καὶ οἱ λεμβῖται εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ μείνωσιν εἰς Χόγκον, ἀλλὰ τὴν ἑνάτην καὶ ἡμίσειαν μ. μ. ἔπρεπε πάντες νὰ εὑρεθῶσιν εἰς τὴν προκυμαίαν ἀναμένοντες τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου· ἡ ἀτμάκατος ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ρυμουλκήσῃ ἐκ νέου τὴν λέμβον.

Τὴν ὡρισμένην ὥραν ὁ ναύαρχος εὗρεν εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς προκυμαίας τὴν λέμβον του καὶ πάντας ὅσοι εἶχον ἔλθῃ μαζί του· ἀλλ' ἡ ἀτμάκατος εἶχε πάθῃ βλάβην τινὰ καὶ δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πλεύσῃ.

— Ὁ μηχανικός, εἶπεν ὁ δόκιμος εἰς τὸν ναύαρχον, ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ τὴν φέρῃ ἕως ἐδῶ, ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ πλέον· καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἀναφέρω, κύριε ναύαρχε, ὅτι ὁ λεμβάρχος τῆς ἀτμακάτου εὑρίσκει τὴν θάλασσαν πολὺ περισσότερον τεταραγμένην παρὰ τὸ ἀπόγευμα· θὰ ἔχωμεν τὸν ἄνεμον ἐναντίον μας καὶ δὲν κρίνει φρόνιμον νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπόψε μὲ τὸ ἱστίον· μὲ κώπας δὲ μᾶς χρειάζονται ὧραι διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Τριαιναν.

Ὁ ναύαρχος ἤκουσε μὲ προσοχὴν τοὺς λόγους τούτους ἐξετάζων συγχρόνως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν κατάστασιν τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις δὲν ἦτο διόλου καθησυχαστική· ἡ θυελλώδης πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐδίωκε μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴν τὰ σύννεφα, οἱ ἱστοὶ τῶν ἠγκυροβολημένων πλοίων ἐκινοῦντο, οὐδὲν ἄστρον ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἠρώτησε τὸν λέμβαρχον ἂν πραγματικῶς ὑπῆρχε κίνδυνος, οὗτος δὲ βλέπων ὅτι ὁ ναύαρχος ἐφαίνετο δυσηρεστημένος δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ ὅσην βεβαιότητα πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν δόκιμον.

— Ναί, δὲν λέγω ὄχι, ἡ θάλασσα εἶνε φουρτουνιασμένη, μὰ μὲ δυὸ μουδες, καὶ μὲ βόλτες θὰ πᾶμε γρήγορα· ὡς τόσο ὅμως πρέπει νἄχωμε τὸ νοῦ μας καὶ 'ς τὲς σκότες, γιατὶ φυσοῦν κάτι σαγιανάκια τοῦ διαβόλου!

— Καλά, εἶπεν ὁ ναύαρχος, θὰ τὸν ἔχωμεν τὸν νοῦν μας, ἀλλὰ πρέπει ὅπως ὅπως νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Γρίαιναν, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἔξω. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν νεαρὸν δόκιμον προσεῖπε:

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι δὲν φοβεῖσθε!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δόκιμος ἡτοιμάζετο νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ναύαρχον τί εἶχεν εἰπῇ χαμηλοφώνως εἰς τοὺς λεμβίτας ὁ λέμβαρχος, ὅτι δηλαδὴ πολὺ ἀμφίβαλλε ἂν θὰ κατώρθωνε νὰ φθάσῃ ἡ λέμβος σῶα καὶ ὑγιὴς εἰς τὸ πλοῖον μὲ τοιοῦτον καιρόν· διότι ὄχι μόνον ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ὁρμητικός, ὄχι μόνον ἡ θάλασσα ἦτο τρικυμιώδης, ἀλλὰ καὶ ἡ λέμβος, ἡ ὁποία ἦτο καλὴ διὰ γαλήνιον καιρόν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τρικυμίαν.

Ἀλλὰ καθὼς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ ναυάρχου, ἡ φιλοτιμία του δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ εἴπῃ τίποτε, ἐκ φόβου μὴ θεωρηθῇ δειλός, καὶ ἀπήντησεν ἁπλῶς.

— Νὰ φοβηθῶ; κύριε ναύαρχε, δὲν ὑπάρχει λόγος· μὲ δύο σειράς (μοῦδες) τί ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν; Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ δέσωμεν καὶ μόνον μίαν σειράν. (1)

Οἱ ναῦται ἐν τούτοις εἶχον προσδέσῃ τὰς πλεκτάνας, αἱ ὁποῖαι ὀλιγοστεύουσαι τὸ πλάτος τοῦ πανίου δὲν ἐξέθετον πολὺ μέρος αὐτοῦ εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀνατείλῃ ἡ σελήνη καὶ ἔφεγγε διὰ μέσου τῶν διωκομένων νεφῶν.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ ναύαρχος, ἀφήσατε καὶ τὰς δύο σειράς, ἀφ' οὗ τὰς ἔδεσαν, καὶ ἐμπρός!

Λύριον θὰ στείλωμεν διαταγὰς περὶ τῆς ἀτμακάτου, τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες θὰ κοιμηθοῦν ἀπόψε εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ ναύαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὴν λέμβον. Ὁ Πλοίαρχος ἐκάθησεν εἰς τὴν συνήθη του θέσιν, πλησίον τοῦ οἰακιστοῦ (τιμονιέρη) τοῦ κρατοῦντος τὸν οἴακα τοῦ πηδαλίου. Μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκυβέρνα ὁ κύων τὴν λέμβον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΕΝ ΤΩ ΛΙΜΕΝΙ ΤΟΥ ΚΟΓΚΟΥ—Ο ΥΒΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΙΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ—ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ —ΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ—ΥΟΚΟΧΑΜΑ

Ὁ Ὑβὼν φυσικὰ δὲν ἔδωκε καμμίαν γνώμην διότι οὐδεὶς τὸν ἠρώτησεν, ἀλλ' ἦτο ἀρκετὰ ἀνήσυχος, διότι εἷς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀκάτου τῷ εἶχεν εἰπῇ:

— Ἔχε τὸ νοῦ σου 'ς τὲς σκότες, Ὑβών· δὲν εἶνε γιὰ καλὸ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μὲ τέτοιον ἀέρα καὶ μὲ τέτοια φουρτοῦνα!....

Ἐφ' ὅσον ἡ λέμβος ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τὴν ξηράν, ἔπλεε ταχέως χωρὶς νὰ κάμνῃ πολλὰ νερά, μολονότι τὰ κύματα ἐγίνοντο ὁλονὲν μεγαλείτερα καὶ ἀγριώτερα. Ἀλλὰ καθὼς ἐξῆλθεν εἰς τὸ πέλαγος, μολονότι εἶχον δεθῇ καὶ αἱ δύο σειραὶ τοῦ ἱστίου, τὰ κύματα εἰσώρμων εἰς αὐτήν. Μακρόθεν ἔλαμπον οἱ φανοὶ τῆς Γριαίνης, τὸ ῥεῦμα ἦτο φοβερόν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ λέμβος ἐστρέφετο διὰ τὴν τρίτην διαδρομὴν (βόλταν) πελώριος ὄγκος θαλασσίου ὕδατος εἰσώρμησεν εἰς αὐτήν. Πάντες κατεβράχησαν, ἐπειδὴ δὲ ἦτο ψῦχος, ἤρχισαν νὰ τρέμωσιν.

— Δέσατε καὶ τὴν τρίτην σειράν, παιδιά! εἶπεν ὁ ναύαρχος, καὶ ἂς ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω. Ὅπως πηγαίνομεν θὰ χρειασθῶμεν ὥρας καὶ ὥρας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Γρίαιναν.

Ὁ ναύαρχος τὰς λέξεις ταύτας εἶπεν ἡσύχως· διότι καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ὡς πάντοτε ἀτάραχος.

Ὁ χειρισμὸς ἐξετελέσθη μετὰ πολλῆς ταχύτητος καὶ ἐπιδεξιότητος· κατὰ τὴν αἰφνιδίαν ὅμως στροφὴν τῆς λέμβου πολλὴ θάλασσα εἰσώρμησε πάλιν εἰς αὐτήν.

— Ἂν ὁ Λεστούρης ἤξευρε εἰς ποίαν θέσιν εὑρισκόμεθα θὰ ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, ἐσκέπτετο ὁ ναύαρχος.

Καὶ πραγματικῶς ἡ κατάστασις ἦτο δεινή. Ἡ λέμβος ὁτὲ μὲν ἐβυθίζετο εἰς μέγιστον βάθος, ὁτὲ δὲ ἀνέβαινεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων· τότε τὸ πηδάλιον ἔμενεν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κυβερνήσῃ τὴν λέμβον.

Ὁ ναύαρχος ἐκέλευσε νὰ καταβιβάσωσι τὰ ἱστία καὶ νὰ ἀρχίσωσι νὰ κωπηλατῶσιν. Ἡ θέσις τῶν ἐν τῇ λέμβῳ ἦτο κρισιμωτάτη· ἡ προκυμαία ἐν τούτοις δὲν ἦτο μακρὰν καὶ ὁ ἐρυθρὸς αὐτῆς φανὸς διεκρίνετο ἤδη εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου ὀργυιῶν· ὁ δίοπος ἐσύριξε τὸ κέλευμα· ἀλλ' ἐν σχοινίον τοῦ ἀκατίου ἱστίου (τρίγκου) ἦτο περιπεπλεγμένον καὶ ὁ τρόχιλος (μακαρᾶς) δὲν ἐδούλευε· ἐν ᾧ δὲ οἱ ἄλλοι κατεγίνοντο μὲ σπουδὴν νὰ διορθώσωσι τὸ πρᾶγμα, ὁ ναύτης ὅστις ἐκράτει ἕνα πόδα (σκόταν) ἐτέντωσεν αὐτὸν μὲ δύναμιν.

Σφοδρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, πολὺ σφοδροτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς προηγουμένας, εὑροῦσα περισσοτέραν ἀντίστασιν εἰς τὸ ἱστίον κατέκλινε πλαγίως τὴν λέμβον.

Ὁ δόκιμος εἶδε τὸ σφάλμα τοῦ χειρισμοῦ ἐκείνου καὶ ἐνόησε τὸν κίνδυνον, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἡ λέμβος ἐγέμισε νερὸν καὶ ἐβυθίζετο. Ὁ ἄνεμος εἶχε θραύσῃ πρότερον τὸν ἕνα ἱστὸν τώρα ἔθραυσε καὶ τὸν ἕτερον. Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἀλλὰ ἐκρατοῦντο ὁρμεμφύτως ἀπὸ τὴν πρώραν ἢ τὴν πρύμναν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ λέμβος εἶχε πλησιάσῃ περισσότερον εἰς τὴν ξηράν, ἡ προκυμαία δὲν ἦτο μακράν, οὔτε τὰ κύματα ἦσαν πλέον τόσον μεγάλα, τώρα ὅτε προφυλάσσοντο ἀπὸ τὴν ξηράν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μεγάλη ἄκατος ἐξέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος διευθυνομένη εἰς τὸ πέλαγος· ὁ φανὸς αὐτῆς ἐφαίνετο· οἱ ναυαγοὶ διετήρουν τὸ θάρρος των, καὶ ἤλπιζον ὅτι θὰ λάβωσι βοήθειαν.

— Ὅταν πλησιάσῃ αὐτὴ ἡ ἄκατος ὅσον ν' ἀκούωνται αἱ φωναί μας, θὰ φωνάξω: Βοήθεια! ὅσον δυνατὰ ἠμπορῶ· τὸ ἴδιο νὰ κάμετε καὶ σεῖς εἶπεν ὁ δόκιμος εἰς τοὺς ναύτας.... Κύριε ναύαρχε! ἐφώναξε μετ' ὀλίγον ὁ δόκιμος ἐκπληττόμενος ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ναυάρχου. Ἀχ! Θεέ μου! ὁ ναύαρχος δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ!

Εἷς ναύτης εἶπεν ὅτι εἶδε τὸν ναύαρχον, τὸν Ἰωσίκην καὶ τὸν Πλοίαρχον κρατουμένους σφιχτὰ πλησίον ἀλλήλων, πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐνόησε πῶς ἐξηφανίσθησαν. Πολλοὶ ναῦται ἔπεσαν· ἐζήτησαν πέριξ τῆς λέμβου ζητοῦντες τὸν ναύαρχον· ἡ σελήνη ἐξελθοῦσα τῶν νεφῶν ἐφώτιζε τοὺς ναυαγοὺς καὶ τὴν κορυφὴν τῶν κυμάτων. Ἀλλ' εἰς μάτην· ὁ ναύαρχος ἐξηφανίσθη! οἱ ναῦται βλέποντες ὅτι τὸ ἰσχυρὸν ῥεῦμα παρέσυρεν αὐτοὺς μακράν, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ προσωρινὸν στήριγμά των.

Ἡ ἐκ τοῦ λιμένος ἐρχομένη ἄκατος ἐπροχώρει ταχέως. Δέκα ἑπτὰ φωναὶ συγχρόνως ἐφώναζαν: Βοήθεια! Ὁ δόκιμος ὅστις ἦτο νεώτερος καὶ περισσότερον ἀδύνατος τῶν σκληραγωγημένων ναυτῶν ἠσθάνθη ὅτι αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουσι, καὶ ὅτι ἔμελλε ν' ἀπολύσῃ τὸ στήριγμα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκρατεῖτο, διὰ τοῦτο ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρά του:

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν, ἤκουσαν! ἂς φωνάξωμεν πάλιν!

Φωνάζουσιν ἐκ νέου, ἄλλαι φωναὶ ἀποκρίνονται εἰς τὰς ἰδικάς των, καὶ μετὰ δέκα περίπου λεπτὰ μία μεγάλη ἐμπορικὴ ἀτμάκατος ἐπλησίασε καὶ ἔσωσε τοὺς ναυαγοὺς ἐκ βεβαίου κινδύνου· ἡ ἀτμάκατος ἐκείνη ἀνῆκεν εἰς ἓν ἀμερικανικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ· ὁ δόκιμος εἶπεν ἀγγλιστὶ εἰς τὸν λέμβαρχον, ὅτι πρέπει νὰ ἐξερευνήσωσιν τὰ πέριξ, διότι ὁ ναύαρχος καὶ εἷς ναύτης ἐξεφανίσθησαν.

— Δὲν πιστεύω νὰ εὕρωμεν τίποτε μὲ τέτοιον καιρόν, εἶπεν ὁ ἀμερικανὸς λέμβαρχος, ἀλλ' ἂς κάμωμεν τὸ καθῆκόν μας.

Ἐν τούτοις ἔδωκε τὸ κέλευμα εἰς τὸν μηχανικὸν καὶ ἡ ἀτμάκατος ἐπροχώρει βραδέως· ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν κυμάτων, δὶς δὲ ἢ τρεῖς οἱ ναῦται ἐνόμισαν ὅτι διέκρινάν τι ἐπιπλέον· ἐπλησίαζον, ἀλλ' ἔβλεπον μὲ λύπην ὅτι εἶχον ἀπατηθῇ. Ἔξαφνα δυνατὸν οὐρλιασμα ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς των, ὁμοιάζον μὲ γοεράν, ἀπελπιστικὴν κραυγὴν ἀνθρωπίνην.

— Εἶνε ὁ Πλοίαρχος, ἀνέκραξεν εἷς ναύτης, εἶνε ὁ Πλοίαρχος, χωρὶς ἄλλο, τὸν ἄκουσα· ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ οὐρλιάζῃ ἔτσι, τὴν ἡμέραν ποῦ ἕνας θωρακίτης ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄρμπορο 'ς τὴ θάλασσα!

Τὸ οὐρλιασμα δὲν ἔπαυεν· ἡ ἄκατος διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐφαίνετο προερχόμενον καὶ μετά τινα δευτερόλεπτα ἔφθασε πλησίον ἀμόρφου ὄγκου ὅστις ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε μετὰ τῶν κυμάτων.

Ἐσταμάτησαν, ἔρριψαν ἐν σχοινίον τὸ ὁποῖον εἶχον προετοιμάσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἔσυραν τὸν Ὑβόνα, ὅστις συνέλαβεν αὐτὸ μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐν ᾧ μὲ τὴν ἄλλην ὑπεστήριζε τὸν ναύαρχον. Ὅτε ἐπλησίασαν εἴκοσι ῥωμαλέοι βραχίονες ἀνείλκυσαν καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν ἄκατον. Ὁ ναύαρχος εἶχε καταπίῃ πολλὴν θάλασσαν καὶ ἐλυποθύμησε. Ὁ Ὑβὼν ἀνέκραξε· «ὁ Πλοίαρχος ἐδῶ εἶνε, τραβήξετε καὶ τὸν Πλοίαρχον». Ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν λησμονήσωσι. Τώρα κάθεται πλησίον τοῦ κυρίου του, φαίνεται δὲ καὶ αὐτὸς ἐπίσης κατακουρασμένος. Τέλος πάντων ὅλοι ἐσώθησαν!

Ὁ ναύαρχος, διάβροχος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ κάτωχρος, ἦτο σχεδὸν ἀναίσθητος· ἤνοιγε κάποτε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔτρεμεν ὅμως πολὺ καὶ οἱ ὀδόντες του ἐκτύπων. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν Γρίαιναν.

— Λίγ! ἀπὸ τῆς ἀκάτου! ἐφώναξεν ὁ σκοπός· τί σᾶς ἔπιασε καὶ ζυγόνετε ἀπὸ τὰ δεξιά;

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς τετραωρίας εἰδοποιηθεὶς ἦλθεν ἀμέσως.

— Βοήθειαν, ἐφώναξε πρὸς αὐτὸν ὁ δόκιμος, ἔχομεν ἀνάγκην βοηθείας· ἡ λέμβος μας ἀνεποδογυρίσθη, εἴμεθα καταμουσχευμένοι, καὶ τὰ φορέματα ἐκοκκάλιασαν ἐπάνω μας· ἀλλ' ὁ ναύαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι εἴμεθα σῶοι καὶ ὑγιεῖς.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἀκόμη τρικυμιώδης καὶ μετὰ

(1) Σειραὶ κοινῶς *μπίντες* ἢ *μοῦδες* ἢ *ντριτσαρόλια*, εἶνε σειραὶ θηλειῶν κατὰ πλάτος τοῦ ἱστίου, εἰς τὰς ὁποίας περνοῦν μικρὰ σχοινία καλούμενα *πλεκτάνας* κοινῶς *τουρνέλλες* ἢ *σαλπμάστρες*· οἱ ναῦται ὅταν πνέῃ δυνατὸς ἄνεμος κανταίνουν τὸ πανὶ ἀναλόγως δένοντες τὴν πρώτην, ἢ καὶ τὴν δευτέραν, ἢ καὶ τὴν τρίτην σειράν. (Σ. τ. Μ.)

πολλῆς δυσκολίας κατώρθωσαν οἱ ἐπὶ τῆς ἀκάτου ναυαγοὶ ν' ἀποβιβασθῶσιν ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ.

Τέλος ὁ ναύαρχος ὑποστηριζόμενος ὑπὸ δύο ἀξιωματικῶν καὶ οἱ ἄλλοι βοηθούμενοι ὑπὸ φίλων καὶ συντρόφων ἀνέβησαν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου ἦλθον ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ οἱ ἀξιωματικοί, ἀφυπνισθέντες ἀπὸ τὸν ἀσυνήθη ἐκεῖνον θόρυβον.

Οὐδεὶς τῶν ἐπὶ τῆς Τριαίνης ἐφαντάζετο τὰ γενόμενα· πάντες ἦσαν ἥσυχοι.

— Ὁ ἄνεμος εἶνε σφοδρός, εἶχεν εἴπῃ ὁ κυβερνήτης· ὁ ναύαρχος βεβαίως θὰ μείνῃ ἔξω μὲ τοὺς ἄνδρας οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευσαν· θὰ ἐπιστρέψῃ αὔριον· αὐτὸ συνέβη καὶ ἄλλοτε.

Ὁ ναύαρχος, ἐξηντλημένος, αἰσθανόμενος πόνους εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του, οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ ἠδύνατο. Διέταξε μόνον ἕνα ἀξιωματικὸν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν λέμβαρχον καὶ τοὺς ναύτας ἀμερικανικῆς ἀκάτου καὶ νὰ τοῖς δώσῃ ἐκ μέρους του πεντακόσια φράγκα.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, προσεκάλεσε τοὺς δύο ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς τῆς Τριαίνης.

— Τίποτε ἄλλο δὲν αἰσθάνομαι πλέον, εἶπε, παρὰ ἕνα δυνατὸν πόνον εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα· ἂν ἡ ἐξαφνικὴ αὐτὴ ψυχρολουσία, μὲ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ψύχος τῆς περασμένης νυκτὸς δὲν μ' ἐπείραξε περισσότερον θὰ 'πῆ ὅτι εἶμαι γερὸ κόκκαλο· ὡς τόσον εὐθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα. Καὶ χωρὶς τὴν γεναιότητα τοῦ Ἰωσίκη καὶ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ σκύλου του, αὐτὴν τὴν στιγμήν, χωρὶς ἄλλο, θὰ μ' ἔτρωγαν τὰ ψάρια. Ἠξεύρετε πῶς μ' ἔσωσε; ἠρώτησεν ἐν τέλει.

— Ὄχι, κύριε ναύαρχε, δὲν ἠξεύρομεν καμμίαν λεπτομέρειαν· ὁ δόκιμος ὁ ὁποῖος ἦτο μαζί σας, εἶπε μεταξὺ ἄλλων περὶ τοῦ Ἰωσίκη, ἀλλ' ὀλίγιστα πράγματα. Ἦτο κατακουρασμένος χθὲς ὅταν τὸν εἶδα καὶ κοιμᾶται ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Τότε ὁ ναύαρχος διηγήθη τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν ἤδη· ὅτε ἀνετράπη ἡ λέμβος εἶχε κρατηθῇ ἀπὸ τὸν κοπηστῆρα (κουπαστὴν) αὐτῆς.

»Ἐκρατούμην ἀπὸ τὴν πρύμνην, ἐξηκολούθησεν ὁ ναύαρχος, μὲ ὅλην τὴν δύναμίν μου· ἀλλὰ τὰ χέρια μου εἶχαν κουρασθῇ, εἶχαν κοκκαλιάσῃ· μίαν στιγμὴν ὅπου προσεπάθησα νὰ ἀνατιναχθῶ ὀλίγον ὑψηλότερα, ἕνα φοβερὸν κῦμα μ' ἐκουκούλωσε, καὶ τὸ στήριγμα ποὺ ἐκράτουν ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐπειδὴ χθὲς ἦτο ψῦχος ἐφόρουν βαρέα φορέματα, πλὴν δὲ τούτου καὶ αἱ ἐπωμίδες μου παρέλυον τὰς κινήσεις μου. Τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν, ὅτε ἤμην εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Τετέλεσται!» Ἐν τούτοις ἀνέβην εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐπειδὴ δὲ ἡ σελήνη ἔφεγγε, εἶδα ποῦ ἤμην καὶ ἐνόησα ὅτι τὸ ῥεῦμα μὲ παρέσυρε μακράν· ἤρχισα νὰ κολυμβῶ, προσπαθῶν νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν λέμβον· ἀλλὰ δὲν διέκρινα τίποτε. Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθην ὅτι δὲν ἠμπόρουν πλέον νὰ κινήσω τοὺς βραχίονάς μου. «Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σου στιγμή!» εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου. Ἀλλ' ἔξαφνα ἤκουσα μίαν φωνήν, εἶδα κάτι ὁμοιάζον μὲ σῶμα ἀνθρώπου.

«— Εἶμαι ἐγώ, ὁ δίοπος Ἰωσίκης, κύριε ναύαρχε, ἐφώναζεν ἡ φωνή.

«Καὶ εἶδα τὸν Ἰωσίκην, σχεδὸν γυμνὸν διότι εἶχεν ἐκβάλῃ τὰ περισσότερα φορέματά του, νὰ κολυμβᾷ πρὸς ἐμὲ σκουντῶν ἐμπρός του ἓν κωπίον.

«— Σᾶς ἐζητοῦσα, κύριε ναύαρχε, πιάσετε τὸ κωπί, εἶπε.

«Τὸ ἐκράτησα καὶ ὁ Ἰωσίκης ἐξηκολούθει νὰ κολυμβᾷ διευθύνων τὸ κωπίον πρὸς τὴν προκυμαίαν. Μοὶ ἔδιδε θάρρος. «Θὰ φθάσωμεν κύριε ναύαρχε.» Ἐν τούτοις ἡ προκυμαία ἦτο μακρὰν ἀκόμη, τὸ δὲ ψῦχος μὲ εἶχε διαπεράσῃ· ὁ Ἰωσίκης ἐκολύμβα γεναίως σύρων τὸ κωπίον, ἀλλὰ τὸ κοπιαστικὸν ἐκεῖνο κολύμβημα τὸν ἐκούραζε.

«— Δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ κρατηθῶ, παιδί μου· θ' ἀπολύσω τὸ κωπί· τοῦ κάκου ἀγωνίζεσαι· θὰ χαθῶμεν καὶ οἱ δύο· σῶσε τὸν ἑαυτόν σου· πήγαινε ἕως τὴν προκυμαίαν. Σὲ τὸ διατάττω!

«— Τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον! θὰ μείνω μαζί σας ἕως τέλους!

«Εἶχα ἀπολύσῃ τὸ κωπὶ καὶ ἤρχισα νὰ πίνω θάλασσαν· ὁ Ἰωσίκης τὸ εἶδε καὶ ἐκράτησε τὴν κεφαλήν μου ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ κύματα δὲν ἦσαν πλέον μεγάλα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν. Αἱ σωματικαὶ δυνάμεις μὲ εἶχαν ἐγκαταλείψῃ, ἀλλ' εἶχα ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματός μου.

«— Ἄφησέ με, τῷ εἶπα· σὲ τὸ διατάττω, ἀκούεις; ὁ ναύαρχος σὲ τὸ διατάττει!

«Ἠσθανόμην ὅτι ὁ δυστυχὴς νέος εἶχεν ἀποκάμῃ ἐπίσης κολυβῶν διὰ δύο, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐβυθιζόμεθα ἀμφότεροι. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἤκουσε μὲ ἄδραξε ἀκόμη σφικτότερα, καὶ τὰ ὀνύχιά του ἐμβῆκαν εἰς τὸ κρέας μου. Βλέπετε τὰ σημάδια κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνί μου; ἀκόμη μὲ πονοῦν! Καμμία ἐλπὶς πλέον δὲν ὑπῆρχε, καὶ δὲν ἠξεύρω τί συνέβη ἕως τὴν στιγμὴν ὅπου ὁ Ἰωσίκης ἐφώναξε, «Ἐδῶ, ἐδῶ Πλοίαρχε!» Ὁ σκύλος ἥρπασε τὸν κύριόν του. «Ὄχι, ἀνέκραξεν ὁ δίοπος, τὸν ναύαρχον πιάσε!» Καὶ μὲ ἥρπασεν ἀπὸ τὸν γιακᾶν τοῦ ἐπενδύτου μου, κρατῶν τὴν κεφαλήν μου ἐκτὸς τῆς θαλάσσης.

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ἐν φῶς.

«— Κράτει καλά, ἐφώναζεν ὁ Ἰωσίκης εἰς τὸν σκύλον, κράτει καλά, ἔρχεται βοήθεια, καὶ οὔρλιαζε, ἀκούεις; οὔρλιαζε!

«Ἄλλο τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι ἕως τὴν ὥραν

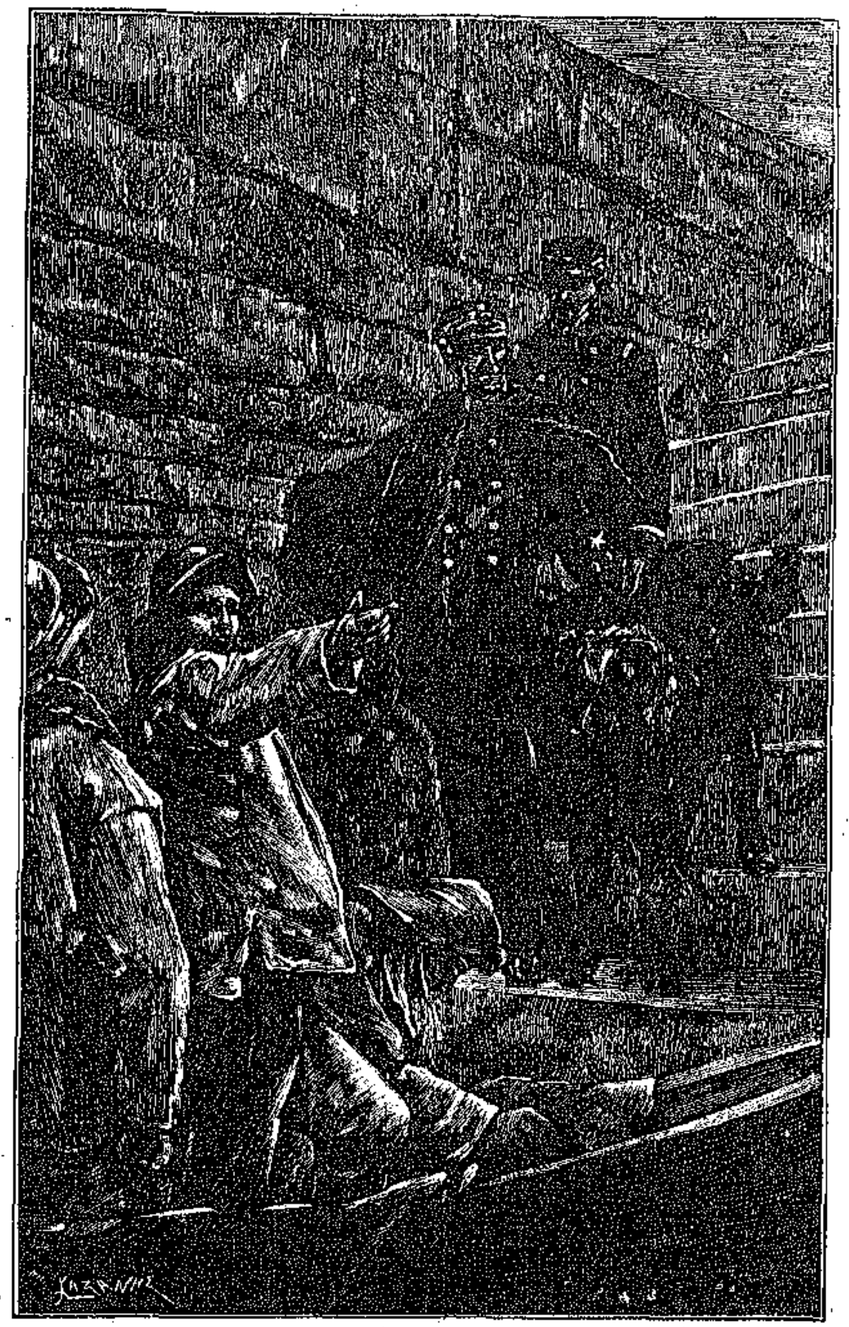

«Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΗΚΟΥΕΝ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ» (Σελ. 82)

ὅπου συνῆλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τουρτουρίζων ἀπὸ τὸ κρύο, μέσα εἰς τὴν ἄκατον τῶν ἀμερικανῶν. Ἀλλὰ χωρὶς τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ναύτου αὐτοῦ θὰ ὑπῆρχε μία θέσις ἀντιναυάρχου κενὴ αὐτὴν τὴν στιγμήν. Καλέσατε τὸν Ἰωσίκην, κυβερνήτα. Ἂς φέρῃ μαζί καὶ τὸν σκύλον.

«Ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Πλοίαρχος προσῆλθον μετ' ὀλίγον. Ὁ ναύαρχος ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωσίκη καὶ εὐχαρίστησεν αὐτὸν ἐκ βάθους καρδίας· οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν συνεχάρησαν· εἰς ὅλους ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν ἡ μετριοφροσύνη τοῦ νέου.

«Ὁ κ. Λεστούρης, καθὼς ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Ὑβόνος, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς δύο χεῖρας, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησε.

«— Εἶμαι εὐτυχής, Ὑβών, εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος διὰ σέ, θὰ τὸ γράψω εἰς τὴν μητέρα σου!

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΙΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας ΔΕ ΝΑΝΤΕΙΙΙ.

ΟΤΑΝ Η ΓΙΑΓΙΑ ΗΤΟ ΜΙΚΡΑ

— Γιαγιά, καλή μου γιαγιά, πές μου κάτι τι, εἶπε μὲ παρακλητικὴν φωνὴν ἡ μικρὰ Φρόσω, καθήσασα ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τῆς μάμμης της.

Ἡ καλὴ γιαγιὰ ἐσκούντησε τὰ ματογυάλια της εἰς τὸ μέτωπόν της, ἀφῆκε κατὰ μέρος τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκε καὶ εἶπε :

— Σὰν τί θέλεις νὰ σοῦ 'πῶ, Φροσάκι μου, τὴν Κοκκινόσκουφη ἢ τὴν Σταχτοποῦτα ;

— Ὄχι, ὄχι, γιαγιά, σήμερα δὲν θέλω νὰ μοῦ 'πῆς παραμύθια, θέλω νὰ μοῦ πῆς κάτι ποῦ νὰ σοῦ ἔγινεν ὅταν ἤσουν μικρὸ κορίτσι.

Ἡ γιαγιὰ ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶπε :

«Τὸν καιρὸν ποῦ ἤμουν ὀλίγα χρόνια μεγαλείτερη ἀπὸ ὅ,τι εἶσαι σὺ τώρα ἡ πατρίδα μας δὲν ἦταν ἥσυχη, γιατὶ ἦταν ἐπανάστασις καὶ εἴχαμε πόλεμο. Εἴχαμε ἕνα μεγάλο κτῆμα ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ἐκατοικούσαμε 'ς αὐτὸ ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, ὁ μικρὸς ἀδελφός μου ὁ Στάθης κ' ἐγώ. Ἕνα τέταρτο μακριὰ ἦταν τὸ χωριὸ ποῦ εἶχε σχολεῖο. Μὰ 'ς ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες, μέσα 'ς τοὺς φόβους καὶ τὲς τρομάρες ὀλίγο συλλογιζόμασθε τὸ σχολεῖο. Τὸ καλὸ ἦταν πῶς τὸ χωριό μας δὲν ἦταν ἐπάνω 'ς τὸ μεγάλο δρόμον, ἦταν εἰς τὴν κόχη ἑνὸς βουνοῦ, παράμερο καὶ μοναχικό· σπανίως 'φαίνονταν ἐκεῖ στρατιῶται, λιγοστοὶ κι' αὐτοί, καὶ γι' αὐτὸ ἐπερνοῦσαν ἡμέρες, πολλὲς φορὲς ἑβδομάδες, χωρὶς νὰ λάβωμεν καμμίαν εἴδησιν.

«Ἕνα σαββατόβραδο, — τὸ θυμοῦμαι γιατὶ ὁ πατέρας ἐκείνην τὴν ὥραν εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν ἑσπερινὸν — ἦλθε ἕνας βοσκὸς καὶ ἔφερε μιὰ μεγάλη εἴδησι, πῶς ὁ στρατός μας μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ σταυροῦ ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς καὶ πῶς μία μεγάλη πόλι μὲ κάστρα καὶ κανόνια, ποῦ τὴν εἶχαν ἕως τότε οἱ ἐχθροί, ἔγινε δική μας. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἔκλαιαν ἀπὸ τὴν χαράν· ὁ πατέρας ἐπῆρε τὸν βοσκὸν κ' ἐπῆγε 'ς τὸ χωριὸ κ' ἐκεῖ ἐμαζεύθηκαν ὅλοι 'ς τὴν πλατεῖα καὶ ὁ βοσκὸς ἐδιηγήθηκε καταλεπτῶς πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα.

«Τότε ὁ πατέρας μου πῆρε τὸν πρωτόπαπα κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε, αὔριο Κυριακὴ νὰ γίνῃ μία μεγάλη δοξολογία εἰς τὴν ἐκκλησία διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸν διὰ τὴν νίκην. Ὅλοι εὑρῆκαν σωστὴ τὴν ἰδέα καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μὴ λείψῃ κανένας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

«Τὸ σήμαντρο — δὲν εἴχαμε καμπάνα τότε — ἐσήμανε τὴν αὐγὴ αὐγὴ καὶ ὅλοι ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα ὡς καὶ ὁ γέρο-Νικόλας ποῦ 'φύλαγε τὰ κοπάδια μας ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησία. Ἐγὼ μονάχα ἔμεινα 'ς τὸ σπίτι μὲ τὸν ἀδελφό μου τὸν Στάθη ποῦ ἤτανε πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τόσο δρόμο. Κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶμαι εἰς τὴν ἐκκλησία τὴν ἡμέρα ἐκείνην, ἀλλὰ πάλιν ἤμουν εὐχαριστημένη καὶ ὑπερήφανη ποῦ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ μητέρα τὰ κλειδιὰ τῶν ἐρμαριῶν καὶ ἄφησε τὸν Στάθη 'ς τὴν φύλαξί μου. Ἦτανε εὔμορφη Κυριακή, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, τὰ βουνὰ ἦσαν καταπράσινα, οἱ κῆποι γεμᾶτοι λουλούδια ἐσκόρπιζαν εὐωδία τριγύρω. Ἐγὼ ὅμως τὴ δουλειά μου! Ἔκαμα ὅλα ὅσα μοῦ παρήγγειλε ἡ μητέρα μου, καὶ ὁ Σταθάκης ἔτρεχε κατόπι μου. Ἀπὸ τοὺς δρόμους εἶχε κουρασθῆ τὸ καϊμένο· τῶδαλα λοιπὸν 'ς τὸ κρεββατάκι του καὶ ἀποκοιμήθηκε· τότε γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι ἔτρεξα 'ς τὴν ἀγαπημένη μου τὴ θέσι, 'ς τὴ μηλιά, ποῦ ἅμα ἀνέβαινε κανένας ἐπάνω ἔβλεπε ὅσο μακριὰ ἤθελε τριγύρω. Ἐφαίνονταν ἀπ' ἐκεῖ κ' ἡ ἐκκλησια τοῦ χωριοῦ ἐπάνω 'ς ἕνα ὕψωμα. Ἐκύτταξα κάτω κατὰ τὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ τί νὰ ἰδῶ ; τρία καράβια, ὄχι μακριὰ ἀπ' τὴ στερειά. Τόσο μεγάλα καράβια καμμιὰ φορὰ δὲν εἶχαν ἔλθῃ 'ς τὰ μέρη μας. Μὴν ἦσαν ἐχθρικὰ καράβια ; Σ' τὴ στιγμὴ καταβαίνω ἀπ' τὴ μηλιά, τρέχω 'ς τὸ σπίτι, πηγαίνω 'ς τὴν κάμαρα τοῦ πατέρα μου, παίρνω τὸ κιάλι του, γυρνῶ πίσω, καὶ σκαρφαλώνω 'ς τὴ μηλιά. Ἐκεῖ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιὰ κυττάζω. Τὰ καράβια ἦσαν γεμᾶτα ἀνθρώπους ἁρματωμένους. Ἦταν φανερὸ πῶς εἶχαν 'ς τὸ νοῦν τους νὰ βγοῦν 'ς τὴ στεργιά· πλειὸ σιμὰ 'ς τὴ θάλασσα ἦταν τὸ κτῆμά μας, ἐμᾶς ἤρχουνταν νὰ κλέψουν, νὰ ρημάξουν, κ' ὕστερα τὸ χωριό! Ὅλοι ἦσαν 'ς τὴν ἐκκλησία. Κανένας δὲν εἶδε τὸν ἐχθρό. Ἀλλ' ἐγὼ ποῦ τὸν εἶδα ἔπρεπε νὰ δείξω πῶς εἶμαι κορίτσι μὲ καρδιά, καὶ νὰ μὴν τὰ χάσω ἀπὸ τὴν τρομάρα μου. Ἤξερα ποῦ εἶχε ἡ μητέρα μου τὰ διαμαντικὰ καὶ τὰ χρυσαφικά της, ποῦ εἶχε τὰ ἀσημικὰ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ποῦ εἶχε ὁ πατέρας τὸ μικρὸ σεντοῦκι ποῦ ἤτανε γεμᾶτο λίρες καὶ πεντόλιρα. Ἔτρεξα 'ς τὸ σπίτι σὰν νὰ εἶχα φτερὰ κ' ἐκουβάλησα ἕνα ἕνα τὰ πράγματα 'ς τὸ ὑπόγειο, καὶ τἄκρυψα σὲ μιὰ κρυψώνα καὶ ἔβαλα ἐμπρὸς κάσες ποῦ νὰ μὴ τοῦ περνᾷ κανενὸς ὑποψία πῶς ἐκεῖ 'πίσω εἶνε τίποτε κρυμμένο. Ὕστερα γύρισα πάλι πίσω 'ς τὴ μηλιὰ κ' ἐκύτταξα. Τὰ καράβια εἶχαν σιμώσῃ, μία βάρκα ἤρχονταν ἔξω. Ἀχ! κακὸ ποῦ μᾶς εἶχε εὑρῆ! Δὲν εἶχα καιρὸ διὰ χάσιμο. Ὅπως ἤμουν ἔτρεξα 'ς τὴν ἐκκλησιά. Σ' τὸ χωριὸ ψυχὴ δὲν φαίνονταν 'ς τοὺς δρόμους· ὅλοι ἦσαν 'ς τὴ δοξολογία.

«Ἔφθασα 'ς τὴν ἐκκλησία, κι' ἐμβῆκα σιγὰ σιγὰ μέσα. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ πρωτόπαπας ἔβγαζε λόγο γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερία. Ὅλοι τὸν ἄκουαν μὲ προσοχὴ καὶ συγκίνησι, ἐμένα κανένας δὲν γυρνοῦσε νὰ μὲ ἰδῇ. Τί νὰ κάνω ; Τὸ στασίδι τοῦ πατέρα μου ἦταν ἐμπρός, σιμὰ εἰς τὸν θρόνο

τοῦ δεσπότη, μὰ σιμὰ 'ς τὴν πόρτα, 'ς τὸ παγγάρι στέκονταν ὁ νοννός μου ποῦ ἦταν ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας. Ἀμέσως πάγω 'ς αὐτὸν καὶ τοῦ λέγω σιγὰ σιγὰ πῶς τρία ἐχθρικὰ καράβια ἦλθαν 'ς τὸ λιμάνι. Ὁ νοννός μου σὰν τἄκουσε ἔγινε πολὺ σοβαρός, μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἐτράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ μοῦ εἶπε νὰ τοῦ τὰ 'πῶ ὅλα καταλεπτῶς. Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ 'φίλησε καὶ μοῦ εἶπε :

«— Εἶσαι καλὸ κορίτσι! ὁ Θεὸς σ' ἐφώτισε κ' ἦλθες καὶ τὸ εἶπες· τώρα θ' ἁρματωθοῦμε ὅλοι. Ἀλλὰ σὺ μπορεῖς νὰ μὰς ὠφελήσῃς ἂν κατορθώσῃς νὰ κάμῃς τοὺς ἐχθροὺς ν' ἀργοπορήσουν. Ἐσένα δὲν θὰ σὲ πειράξουν· ἂν κάνουν καὶ καμμία ζημία 'ς τὸ κτῆμα σας, τὴν πληρόνει ὅλο τὸ χωριό. Δεῖξε θάρρος καὶ καρδιά, κόρη μου, κύτταξε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς κρατήσῃς ἐκεῖ, ὅσ τους νὰ φᾷν νὰ πιοῦν, γιὰ νὰ μὴν ἔλθουν 'ς τὸ χωριὸ πρὶν ἁρματωθοῦμε κατά πως πρέπει. Ἀϊντε πήγαινε τώρα μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Δεῖξε γνῶσι, δεῖξε καρδιά, στοχάσου πῶς 'ς τὸ χέρι σου εἶνε νὰ γλυτώσῃς τὸ βιὸς τόσων ἀνθρώπων, νὰ γλυτώσῃς ψυχές.

»Ἔτρεξα 'ς τὸ σπίτι, μὰ ἡ καρδιά μου 'κτυποῦσε δυνατά· ἀπ' ὀπίσω μου ἄκουα θόρυβο· οἱ ἄνθρωποι 'χύθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ὁ πατέρας μου καὶ ὁ νοννός μου ἔδιναν διαταγὲς 'ς τοὺς χωρικοὺς τί καὶ πῶς νὰ κάνουν· μὰ ἐγὼ ἔτρεχα· εἰς τὸ σπίτι τὰ εὑρῆκα ὅλα ὅπως τὰ εἶχα ἀφήσῃ, καὶ ὁ Σταθάκης κοιμώτανε ἀκόμη 'ς τὸ κρεββατάκι του. Ἀλλὰ μόλις ἐμβῆκα 'ς τὸ κελάρι γιὰ νὰ ἰδῶ τί πράγματα ἔπρεπε νὰ ἑτοιμάσω γιὰ τοὺς μουσαφιρέους, ἄκουσα πατήματα ἀλόγων. Τέσσαρες καβαλλάρηδες ἐφάνηκαν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι· αὐτοὶ μονάχα εἶχαν βγῆ πρῶτοι μὲ τὴ βάρκα, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν τόπον καὶ νὰ κάμουν σινιάλο καὶ 'ς τοὺς ἄλλους νὰ ἔλθουν. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρες ἦταν καλλίτερα ἐνδυμένος καὶ φαίνονταν σὰν ἀξιωματικός· ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ μοῦ εἶπε μὲ γλῶσσα ποῦ μόλις ἐννοιωθα :

«— Ποῦ εἶνε τὸ ἀφεντικὸ αὐτοῦ τοῦ τσιφλικιοῦ ;

«— Σ' τὴν ἐκκλησία, εἶπα.

«— Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι ;

«— Κανένας δὲν εἶνε ἐδῶ· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶνε 'ς τὴν ἐκκλησία καὶ λειτουργοῦνται. Ἡ καρδιὰ μου ἐκτυποῦσε δυνατά, ἀλλὰ ἐφαίνομουν σὰν ἥσυχη καὶ ἔκανα τὴ φωνή μου νὰ μὴ τρέμῃ.

«Ὁ ἀξιωματικὸς εὐχαριστήθηκε ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἔλειπαν, διότι ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ εὐκολώτερα τὴ δουλειά του, καὶ εἶπε δύο τρία λόγια 'ς τοὺς ἄλλους ποῦ δὲν τὰ 'κατάλαβα.

«— Πόσο βαστᾷ ἡ ἐκκλησία; μ' ἐρώτησε ὕστερα ἀπὸ λίγο.

«— Ὡς δυὸ ὧρες ἀκόμη· τώρα ἡ ὥρα εἶνε ὀκτώ· 'ς τῆς δέκα γίνεται πάντα ἡ ἀπόλυσι

«Ὁ ἀξιωματικὸς ἐφώναξε πλειὸ σιμὰ τοὺς ἄλλους τρεῖς καὶ κρυφομιλοῦσαν 'ς τὴν γλῶσσά τους· τὰ πρόσωπά των ἔδειχναν πῶς ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι. Εἰς τὸ τέλος τοὺς ἔδωκε μερικὲς διαταγές, τοὺς ἔδειξε τὸ χωριό, ἐπήδησε 'πάνω 'ς τἄλογό του καὶ ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

«Καθὼς ἐννόησα, ἐσχεδίαζε νἄρθῃ ἔξαφνα μὲ τοὺς στρατιώτας του, νὰ πατήσῃ τὸ χωριό, ν' ἁρπάξῃ καὶ νὰ κλέψῃ. Μιὰ τρομάρα ἀπερίγραπτη μ' ἔπιασε. Ἀλλ' εἶπα πῶς ἐκείνη ἦταν ἡ ὥρα νὰ δείξω πῶς ἔχω καρδιὰ καὶ ἐπῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ τοὺς κρατήσω τοὺς στρατιώτας μὲ κάθε τρόπο· τοὺς ἔκαμα νεῦμα νὰ κοπιάσουν 'λίγο νὰ ξεκουρασθοῦν, νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν ὅσο θέλουν.

«Αὐτοὶ ἐγελοῦσαν μὲ τὸ ἀνόητο κορίτσι ποῦ ἔκανε τέτοιες περιποιήσεις 'ς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο εἶχαν καὶ αὐτοὶ ὄρεξι νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν καὶ ἀφοῦ εἶδαν καλὰ μὴ φαίνεται ἀκόμη ὁ ἀξιωματικός τους, κατέβηκαν ἀπὸ τὰ ἄλογά τους καὶ τὰ ἔδεσαν εἰς ἕνα δένδρο. Ἐκάθησαν κοντὰ 'ς ἕνα τραπέζι ποῦ ἦταν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι μας. Τοὺς ἔφερα τὰ καλλίτερα πράγματα ποῦ εἴχαμε· αὐτοὶ ἔτρωγαν σὰν λιμασμένοι καὶ ἔπιναν σὰν νὰ εἶχαν μεγάλη δίψα, καὶ ὅλο μιλοῦσαν κ' ἐγελοῦσαν καὶ εἶχαν μεγάλο γλέντι. Ἐγώ, 'ς αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἀνέβηκα μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο ἂν ἔρχεται βοήθεια, εἶδα τὸν πατέρα μου καὶ τὸν νοννό μου ποῦ ἤρχονταν μὲ ὅλους τοὺς χωρικούς· ὅλοι ἦσαν ἁρματωμένοι σὰν ἀστακοί. Τότε ἐπῆρα 'ς τὴν ἀγκαλιά μου τὸν Σταθάκην μας καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὴν 'πίσω θύραν. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐσηκώθηκαν κ' οἱ στρατιῶται κ' ἔλυσαν τὰ ἄλογά τους, ἀλλὰ καθὼς εἶδαν τοὺς ἁρματωμένους, ἐπήδησαν εἰς τ' ἄλογά τους κ' ἔφυγαν σὰν ἀστραπή.

«Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγη ὥρα ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, ἐκεῖ εἶχε βγῆ καὶ ἄλλο στράτευμα, πεζικό, ἔμειναν κάμποση ὥρα ἐκεῖ ὅσο νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφασι, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐμβῆκαν πάλι 'ς τὲς βάρκες καὶ ἐγύρισαν ὀπίσω 'ς τὰ καράβια τους. Οἱ ἄνθρωποι τῶν μερῶν μας εἶνε παληκάρια καὶ τῶξεραν οἱ ἐχθροὶ πῶς δὲν θὰ καλοπεράσουν.

«Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες τὰ καράβια δὲν φαίνονταν πλειά· τὸ χωριό μας ἐγλύτωσε· τί χαρὰ ποῦ εἶχα ὅταν ὁ πατέρας μοῦ ἔλεγε : λαμπρό μου κορίτσι! καὶ ἡ μητέρα μ' ἀγκάλιαζε μὲ δάκρυα.»

— Ἐτέλειωσε κι' ὅλα ; εἶπεν ἡ μικρὰ Φρόσω μὲ λύπην ὅτε εἶδεν ὅτι ἡ μάμη ἐσταμάτησε, ὤ! σὲ παρακαλῶ, γιαγιάκα, 'πές μου κι' ἄλλο ἀκόμη!

— Ὄχι, σήμερα ὄχι, εἶπεν ἡ γιαγιά· ἀκοῦς; σημαίνει ὁ ἑσπερινὸς καὶ θὰ πάγω 'ς τὴν ἐκκλησία· μὰ ἂν εἶσαι καὶ αὔριο καλὸ κορίτσι, θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἄλλες ἱστορίες ἀπὸ τὰ χρόνια ποῦ ἤμουν μικρή.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΤΕΙΝΟΜΥΑΛΟΙ

ΜΥΘΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μικρὰ Ἀσπασία δὲν εἶχε μάθῃ τὸ μάθημά της καὶ ἡ διδασκάλισσά της, ἡ κυρία Πηνε-

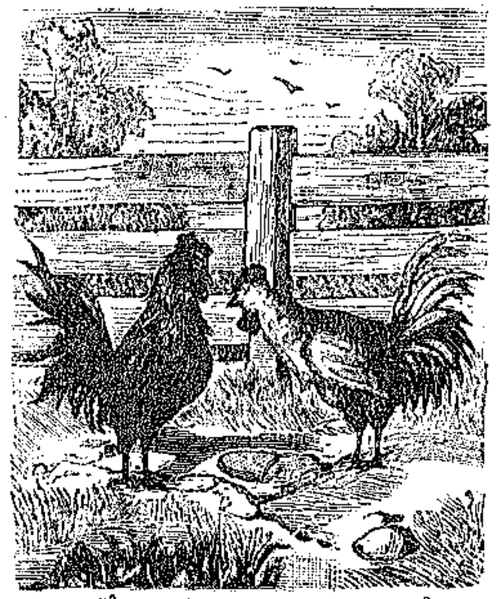

λόπη, τῆς ἔδωκε νὰ φάγῃ ψωμὶ ξερό, δηλαδὴ χωρὶς προσφάγι. Τὸ ψωμὶ ἦτον ἄσπρο ἄσπρο

καὶ ἀφράτο καὶ πολὺ ὀρεκτικόν· ἀλλ' ἡ Ἀσπασία δὲν ἦτον εἰς τὰ σύγκαλά της, καὶ της ἔπταιεν ὅλος ὁ κόσμος· ἦτον δυσηρεστημένη καὶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, ὅπως τὸ παθαίνουν οἱ ἀμελεῖς ἄνθρωποι καὶ μάλιστα τὰ μικρὰ παιδία ὅσα δὲν κάμνουν τὰ χρέη των. Τρέχει εὐθὺς εἰς τὸν κῆπον, εἰς τὸ περίφραγμα ὅπου ἔβοσκον ὄρνιθες καὶ πετεινοί, καὶ πετᾷ τὸ ψωμί της μέσα εἰς τὸ περίφραγμα καὶ ἄν την πιάσῃς, γυρίζει 'ς τὸ σπίτι τρεχάτη. Ἔπρεπε ὅμως νὰ σταθῇ, διότι θὰ ἔβλεπε κάτι τι τὸ ὁποῖον πολὺ ἤθελέ την ὠφελήσῃ.

Δύο πετεινοὶ ἐπεριπατοῦσαν μαζὶ καὶ ἐσκάλιζαν τὸ χῶμα μήπως ἀνακαλύψουν κανένα σκουληκάκι ἢ κανένα γυμνοσάλιαγκα. Ἐκεῖ δὰ νὰ σου καὶ ἀκοῦν πάφ! Γυρίζουν καὶ βλέπουν τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Τί ἔπρεπε νὰ κά-

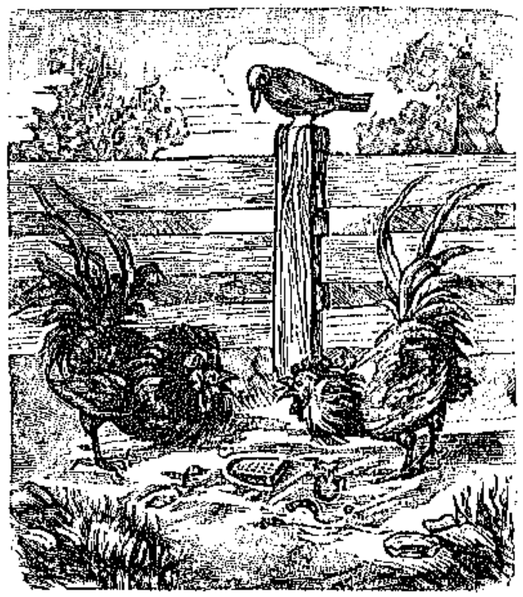

μουν; νὰ το μοιρασθοῦν σὰν καλὰ ἀδελφάκια καὶ φρόνιμα φρόνιμα· ἀλλ' αὐτοὶ ἤθελαν καὶ καλὰ νὰ το κρατήσῃ ὅλον καθένας τους διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ὁ κῦρ Μαῦρος εἶπε:

«Φίλε μου, τὸ κομμάτι τὸ ψωμὶ εἶνε 'δικό μου, διότι ἐγὼ το εἶδα πρῶτος.

— Ἀμ' δέ; Ποῦ τὸν ηὕραμε τὸν κύριον!» ἐφώναξεν ὁ κῦρ Ξανθός, καὶ ἄρχισε μεγάλη φιλονικία, φωνὴ καὶ κακό.

Ἐκεῖ δὰ νὰ καὶ φαίνεται ἀπὸ μακριὰ ὁ κῦρ Κόρακας. Ἐπετοῦσε πολὺ βιαστικὰ καὶ κατέβη καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω 'ς τὸν φράκτην. Οἱ δύο φίλοι μας δὲν τὸν ἐπῆραν εἴδησιν.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἀγριεμένοι σὰν ἀστακοί, τὰ λειριά των ἦσαν κόκκινα φωτιά, εἶχαν ἀνοικτὰ τὰ στόματά των καὶ ἔδειχνεν ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὰ μυτερὰ τὰ νύχια του.

Ἀφ' οὗ κάμποσην ὥραν ἐφοβέρισαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὰς φωνὲς καὶ μὲ τὰ πηδήματα, ἦλθαν ἔπειτα καὶ εἰς τὰ ἔργα. Ποῖος ἀρά γε νὰ ἤρχισε πρῶτος τὴν μάχην;

Πολὺ δύσκολον εἶνε τὸ ζήτημα. Ἐγὼ ὅμως πιστεύω ὅτι καὶ οἱ δύο μαζὶ ὥρμησαν ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου. Ἐκεῖ σᾶς ἤθελα νὰ ἐβλέπετε πῶς ἐμαδοῦσαν τὰ πτερά των καὶ πῶς ὁ ἀέρας ἐγέμισε πτερὰ τριγύρω 'ς τὰ δύο παλληκάρια.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτον νικητὴς ὁ κῦρ Ξανθός, ἀλλ' ἔπειτα ὁ κῦρ Μαῦρος τοῦ ρίχνεται τοῦ κῦρ Ξανθοῦ, καὶ ὡς νὰ 'πῇς κύμινο, σοῦ τον

στρώνει κατὰ γῆς καὶ τοῦ δίνει κάτι τσιμπιές, Θεέ μου φύλαγε! Καὶ θὰ τὸν ἀποτελείωνε τὸν κακόμοιρον, ἀλλὰ ἂς ἔχῃ χάριν τοῦ κῦρ Κόρακα.

Ὁ καϊμένος ὁ κῦρ Κόρακας θὰ ἔτρεξε καὶ τους ἐξεχώρισε, ὡς φαίνεται, ἔ; Νὰ τί θὰ εἰπῇ καλὸς ἄνθρωπος... Μπᾶ! καλὸς κόρακας ἤθελα νὰ εἰπῶ.

Ὁ κῦρ Κόρακας ὅταν τους εἶδεν αἱματοκυλισμένους, πετᾷ σιγὰ σιγὰ κατὰ γῆς καὶ ἁρπάζει τὸ κομμάτι τὸ ψωμὶ χωρὶς νὰ τον καταλάβουν. Ὁ κῦρ Μαῦρος ἀφ' οὗ ἐχόρτασε τσιμπιὲς τὸν ἀντίπαλό του, γυρίζει μὲ χαρὰ νὰ πάρῃ τὸ ψωμί, ἀλλὰ ποῦ ψωμί! οὔτε ψωμὶ βλέπει οὔτε ψιχουλο.

«Τί ἔγινε; εἶπε μέσα του. Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω πῶς σηκώνει τὸ κεφαλάκι του καὶ βλέπει τὸν κῦρ Κόρακα καθισμένον ἐπάνω 'ς τὸν φράκτην μὲ τὸ ψωμὶ 'ς τὸ στόμα.

Ὁ κακόμοιρος ὁ νικητὴς τὴν ἔπαθε χιώτικη!

Τότε ἐνόησε τὴν ἀνοησίαν του... ἐβοήθησε τὸν παλαιόν του φίλον νὰ σηκωθῇ, καὶ ἀφ' οὗ

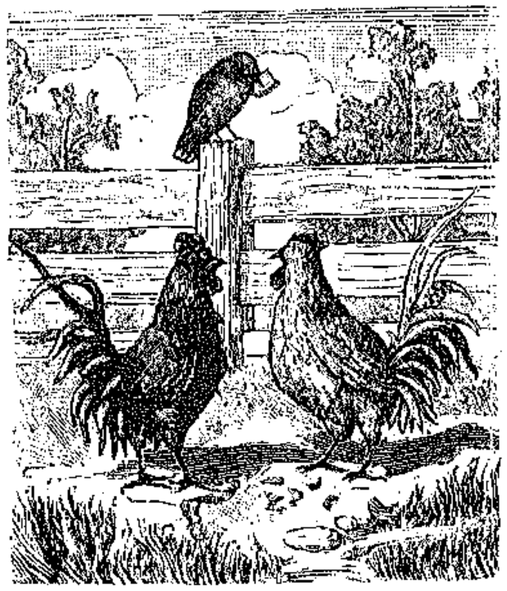

τον ἐτίναξε καλὰ καλά, ἔφυγαν οἱ δύο σὰν βρεγμένες κότες, καὶ ἐχώθηκαν εἰς τὸν ὀρνι-

θῶνα κατεντροπιασμένοι, διότι ἐχάλασαν τὸν κόσμον διὰ τὸ τίποτε.

Ὁ δὲ κλέπτης ἐπέταξε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ ψωμὶ 'ς τὸ στόμα καὶ ἐψιθύριζε τὴν γνωστὴν παροιμίαν: *Δύο μαχομένων ὁ τρίτος κερδίζει.*

[Μίμησις] Π. Ι. Φ.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Πρωταπριλιά, πρωταπριλιά,
Ὁ κόσμος περιβόλι·
Χριστὸς ἀνέστη! πασχαλιά!
Χαρὰ Θεοῦ καὶ σχόλη.

Χριστὸς ἀνέστη! μὲ τάρνὶ
Σ' τὴ σούβλα περασμένο,
Καὶ μὲ ταψγό μας, χριστιανοί,
Τὸ κόκκινο βαμμένο.

Χριστὸς ἀνέστη! μὲ φιλιά,
Μ' ἀγάπη 'ς τὴν καρδούλα,
«Χριστὸς ἀνέστη! πασχαλιά,»
Λέει καὶ μιὰ παιδούλα·

Παιδούλα μὲ χρυσᾶ μαλλιά,
Μὲ χείλια κορανέλια,
Τὴν λένε Τριανταφυλλιὰ
Τὴν τριανταφυλλένια.

Τῆς μάνας πέρνει τὰ φιλιά,
Τῆς δίνει τὰ φιλιά της,
Καὶ πὰ' ἡ Τριανταφυλλιὰ
Σ' τὴν τριανταφυλλιά της.

«Ἕνα μονάχο ἀνοιχτὸ
«Ἔχεις τριανταφυλλάκι,
«Τριανταφυλλούλα μου, κι' αὐτὸ
«Θὰ πάρω μὲ φιλάκι.

«Καὶ θὰ τὸ βάλω 'ς τὰ μαλλιὰ
«Τὸ τριανταφυλλάκι.
«Τὸ δίνεις, τριανταφυλλιά,
«Νὰ πάρῃς τὸ φιλάκι;»

Τὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιᾶς
Ἐσείσθηκαν μὲ χάρι.
Τὸ δίνει τῆς Τριανταφυλλιᾶς,
Κι' ἐκείνη θὰ τὸ πάρῃ.

Χρ. Σαμαρτζιδης

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΙΣΤΙΟΝ

Κάτω εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον διεσκέδαζον ἐπὶ τῆς βραχώδους παραλίας ἡ Λουκία, ἡ ἐξαδέλφη της Ἑλένη καὶ ὁ ἐξάδελφός της Ἰουλιανός.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἦτο νέος κοῦφος καὶ ἤθελε νὰ ἐπιδεικνύῃ σοφίαν καὶ εὐφυΐαν, δύο πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ἐν ἀφθονίᾳ. Μάλιστα δὲ ἐπηγγέλλετο τὸν ἄθεον, ὅτι δὲν πιστεύει τίποτε, καὶ προσεπάθει νὰ πείσῃ τὰς δύο νεάνιδας, νομίζων ὅτι γίνεται εἰς αὐτὰς εὐάρεστος. Ἀλλ' ὅμως συνέβη τοὐναντίον, διότι καὶ αἱ δύο ἦσαν ἀπὸ πολλῆς ὥρας σκυθρωπαὶ καὶ κατηφεῖς, λυπούμεναι διὰ τὴν κουφότητά του. Ὅθεν καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ.

Λίφνης αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου διέχυσαν τελευταίαν τινὰ λάμψιν θαυμασίαν καὶ ζωηροτάτην. Παρευθὺς δὲ αἱ δύο νεάνιδες ἀνεφώνησαν «Τί ὡραῖον θέαμα! πόσον μεγάλα τοῦ Θεοῦ τὰ ποιήματα!»

— Καὶ πιστεύετε, εἶπε τότε πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰουλιανός, πιστεύετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιστατεῖ εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου;

— Μάλιστα, τὸ πιστεύομεν, ἀπεκρίθησαν αἱ καλαὶ νεάνιδες.

— Ὁ Θεός! ὑπέλαβεν ὁ Ἰουλιανός· καὶ τον εἴδετε ποτέ σας τὸν Θεόν.

Ἡ Λουκία ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της μετὰ πολλοῦ οἴκτου. Ἀποβλέψασα δὲ ἔπειτα πρὸς τὸ ἀπέραντον πέλαγος εἶδε μακρόθεν λέμβον ἁλιευτικήν, τῆς ὁποίας τὸ λευκὸν ἱστίον ἐκολποῦτο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὥστε ἔπλεε μετὰ μεγίστης ταχύτητος.

Στραφεῖσα τότε πρὸς τὸν ἄπιστον ἐξάδελφόν της ἔδειξε πρὸς τὴν λέμβον διὰ τοῦ δακτύλου.

— Κύτταξε, Ἰουλιανέ, ἐκεῖ πέρα.

— Ἔ; τί μὲ τοῦτο;

— Ποῖος κάμνει τὴν λέμβον νὰ πλέῃ μετὰ τόσης ταχύτητος;

— Ὁ ἄνεμος· καὶ τί τάχα μ' ἐρωτᾷς;

— Ὁ ἄνεμος; ἐπανέλαβεν ἡ Λουκία. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τον βλέπω τὸν ἄνεμον, προσέθεσε πειρακτικῶς.

Ω.

ΠΟΝΩ!

Μαῦρες εἰδήσεις μοῦφεραν ἀπ' τὴ γλυκειὰ πατρίδα.
Ἡ μάνα μου ἀρρώστησεν, ἡ μάνα μου πονεῖ
Κ' ἐγὼ μακριὰ 'ς τὴν ξενιτειὰ δὲν ἔχω πειὰ ἐλπίδα·
Πλάστη, Παρθένα, εἰπῆτέ μου τὸ τί θὲ νὰ γενῇ!

Σ' τὸν πόνο σοῦ διπλᾶ πονῶ κ' ἐγώ, καλὴ μανούλα,
Ἂς σ' ἔβλεπα νὰ μοῦδινες χρυσῆ παρηγοριά.
Τόρα ἐδῶ 'ς τὴν ξενιτειὰ τὴν ἔρμη μου καρδούλα
Λὲς σχίζουν ἄκαρδα, σκληρὰ κι' ἀνήμερα θεριά.

Ἂς ἤμουνε 'σ τὸ πλάϊ σου νὰ ξαγρυπνήσω 'λίγο,
Κι' ὅλα τοῦ Πλάστη τ' ἀγαθὰ γιὰ σένα θὰ σκορπῶ!
Ἔτσι 'ς τὸ μαῦρον πόνο σου τὰ σπλάχνα μου σ' ἀνοίγω
Νὰ ἰδῇς τὸ πῶς σ' ἀγάπησα καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ!

Φαβ

ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

— Καλῶς ἤλθατε, καλῶς ἤλθατε, παιδιά μου, ἐφώναξεν ἐκ τοῦ κήπου ὁ κ. Θεολόγης εἰς τὰ δύο ἀνέψιά του, τὰ ὁποῖα ἦλθον ὡραίαν τινὰ ἡμέραν εἰς τὸ κτῆμά του νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι· τὸ ὡραῖον τοῦτο κτῆμα ἔκειτο τρία τέταρτα τῆς ὥρας μακρὰν τῆς πόλεως, καὶ τὰ παιδία εἶχον κάμῃ ἐξαίρετον καὶ ὑγιεινὸν περίπατον.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μάρθα ἐπλησίασαν, ἐκαλημέρησαν τὸν θεῖον, καὶ τῷ εἶπον τὰ χαιρετίσματα τῶν γονέων των καὶ τῆς μάμμης.

— Εἰς καλὴν ὥραν ἤλθατε, εἶπεν ὁ κ. Θεολόγης· σήμερον θὰ πετάξουν αἱ μέλισσαι καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ τὰς βάλω εἰς νέον μελισσοκόφινο. Ἀλλά, ἐξηκολούθησεν ὁ θεῖος, ἔπειτα ἀπὸ τέτοιον περίπατον ἠμπορεῖ νὰ θέλετε νὰ ξεκουρασθῆτε.

— Ὄχι, ὄχι θεῖε, ἀπήντησαν ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος τὰ δύο παιδία, ἡ δὲ μικρὰ Μάρθα εἶπε μὲ παρακλητικὸν τόνον: «Σὲ παρακαλῶ, θεῖε, δεῖξέ μας τὰ μελίσσια σου!»

Ὁ θεῖος ἐμειδίασε μὲ εὐχαρίστησιν· πρὸ πολλῶν ἐτῶν κατεγίνετο μὲ ζῆλον καὶ ἀγάπην εἰς τὴν μελισσοκομίαν, καὶ ὅλον τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἄφινον αἱ ἄλλαι ἐργασίαι τοῦ μεγάλου κτήματός του τὸν ἀφιέρωνεν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν μελισσῶν.

— Εἴσθε καλὰ παιδιὰ ἀφ' οὗ ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὰς μελίσσας μου, εἶπε· ἀλλὰ καὶ ἀξίζουν νὰ ἐνδιαφέρεται κανεὶς δι' αὐτάς. Ἔπειτα θὰ σᾶς δώσω ὡραῖον μέλι νὰ φάγετε. Ἀλήθεια, ἐχαιρετίσατε τὴν θείαν σας;

— Θέλει κ' ἐρώτημα; ἀπήντησεν ὁ Παῦλος· ἡ θεία μᾶς ἔστειλεν εἰς τὸν κῆπον.

— Καλά, λοιπόν, ἐλᾶτε· νὰ στέκεσθε κἄπως μακρὰν ἀπὸ ἐμέ, ἀλλὰ νὰ μὴ φοβῆσθε, ὅτάν πετοῦν αἱ μέλισσαι.

— Ἀλλὰ ἂν μᾶς κεντρίσουν, θεῖε; ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν ἡ Μάρθα.

— Μὴ φοβῆσαι ὅλως διόλου, μικρά μου, εἶπεν ὁ θεῖος ἡσύχως· αἱ μέλισσαι δὲν κεντρίζουν εὔκολα χωρὶς αἰτίαν, μόνον ὅταν τὰς κτυπᾷ κανεὶς καὶ τὰς ἐρεθίζῃ, τότε κεντρίζουν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ἓν κέντρισμα χάνουν τὸ κέντρον των καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸ καὶ τὴν ζωήν των, καὶ καθὼς μοῦ φαίνεται, τὸ ἠξεύρουν τοῦτο, καὶ μόνον ἐν ἀνάγκῃ μεταχειρίζονται τὸ ὅπλον των.

Τὰ παιδία παρηκολούθησαν τὸν θεῖόν των εἰς τὸν μελισσῶνα, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, πλησίον λιβαδίου γεμάτου ἀπὸ ἄνθη, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἔτρεχεν ἥσυχον ρυάκιον. Πολλάκις ἤδη εἶχον ἴδῃ τὰ παιδία τὰς καλαμοπλέκτους κυψέλας καὶ εἶχον

θαυμάσῃ τὴν φιλεργίαν τῶν μελισσῶν. Σήμερον ὅμως φαίνεται ὅτι συνέβαινε κάτι τι ἔκτακτον, διότι ζωηρὰ κίνησις ἐπεκράτει, ἰδίως εἰς μίαν κυψέλην. Πολυάριθμοι μέλισσαι ἦσαν συνηθροισμέναι κατὰ πυκνὰς ὁμάδας, καὶ συνωθοῦντο εἰς τὴν ὀπὴν τῆς κυψέλης, ἄλλαι δὲ ἐπέτων μὲ ἀνήσυχον βόμβον ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Θὰ μείνωμεν ἐδῶ πλησίον, εἶπεν ὁ θεῖος· μετ' ὀλίγον θὰ πετάξουν.

Ἡ Μάρθα ἀπέτεινε καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις εἰς τὸν θεῖόν της, ἀλλ' οὗτος εἶπεν ὅτι θ' ἀπαντήσῃ ἀργότερα εἰς ὅλας τὰς ἀπορίας της, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν προσοχήν του εἰς τὰς μελίσσας.

Ἡ κίνησις αὐτῶν ἐγίνετο ὁλονὲν ζωηροτέρα, ὁ βόμβος των δυνατώτερος, πλῆθος πολὺ συνεσφίγγετο καὶ συνωθεῖτο· ἀλλ' αἴφνης χιλιάδες μελισσῶν ἀνυψώθησαν ταὐτοχρόνως εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ θεῖος, ὅστις παρετήρει μὲ ἄκραν προσοχὴν πᾶσαν κίνησίν των, ἔνευσεν εἰς τὰ παιδία, νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι.

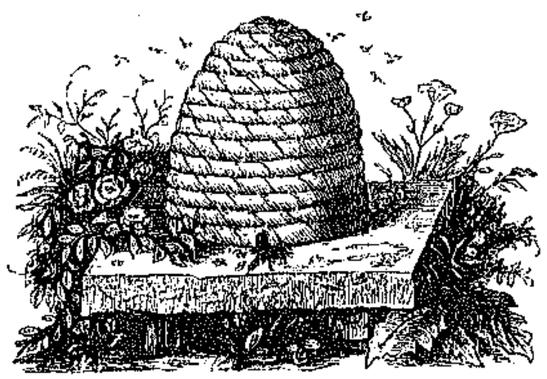

ΚΥΨΕΛΗ

Τὸ σμῆνος διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου καὶ ἐκεῖ ἐκάθησε. Εἰς τὸν κλάδον μιᾶς μηλέας ἐσχηματίσθη μετ' ὀλίγον μαῦρος ὄγκος, ὁ ὁποῖος ὁλονὲν ἐγίνετο μεγαλείτερος, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μάρθα παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ὁ πελώριος ἐκεῖνος βότρυς (τσαμπὶ) ἀπετελεῖτο ἀπὸ μελίσσας, αἱ ὁποῖαι συνεσφίγγοντο πλησίον ἀλλήλων, ὑπεράνω ἀλλήλων.

Ὁ θεῖος Θεολόγης ἔλαβεν ἐκ τοῦ μελισσῶνος μίαν καλαμόπλεκτον κυψέλην, τὴν ἔχρισε ἔσωθεν μὲ μέλι καὶ τὴν ἔτριψε μὲ εὐώδη βότανα. Ἔπειτα εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸν μελισσῶνα ὅτε δ' ἐξῆλθε τὰ παιδία δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τοὺς γέλωτάς των, διότι ὁ θεῖος των ἦτο ἀληθῶς κωμικότατος. Εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει κάλυμμα ἀπὸ δυνατὸν λινὸν πανίον, τὸ ὁποῖον κατέβαινε μέχρι τῶν ὤμων του καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε σφίξῃ περὶ τὸν λαιμόν του μὲ λεπτὸν σχοινίον· ἐμπρὸς ὅμως, εἰς τὸ μέρος τὸ καλύπτον τὸ πρόσωπον, ἦτο προσηρμοσμένον συρματίνον πλέγμα· τὰς χεῖράς του ἐπροφύλαττον μεγάλα χειρόκτια ἐκ χονδροῦ μαλλίου.

— Ὅποιος πάγει εἰς τὸν πόλεμον, εἶπεν ὁ θεῖος, γελῶν ἐπίσης, πρέπει νὰ εἶνε καλὰ ὡπλισμένος. Αὐτὴ ἐδῶ, ποῦ βλέπετε, εἶνε ἡ πανοπλία μου ἐναντίον πολλῶν, πολλῶν μικρῶν ἐχθρῶν, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ προφυλαχθῶ, μολονότι μὲ γνωρίζουν καὶ δὲν θέλουν νὰ μὲ βλάψουν.

Ταῦτα λέγων ἐπλησίασεν εἰς τὸ σμῆνος τῶν μελισσῶν καὶ ἐσκέπασεν αὐτὸ ἐπιδεξίως μὲ τὴν κυψέλην. Ἐν τούτοις ἑκατοντάδες μελισσῶν ἐξέφυγον καὶ ἐβόμβουν πέριξ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του, ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειροκτίων, ἀλλ' ὁ κ. Θεολόγης ἔμεινεν ἥσυχος, ἔθεσε μὲ προσοχὴν ἓν σανίδιον ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς κυψέλης, ἀνέστρεψεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔθεσεν ἐπὶ ἑνὸς καθίσματος.

— Λαμπρὰ ἐπιτυχία! εἶπεν εἰς τὰ ἀνέψιά του κατευχαριστημένος. Ἰδέτε, καὶ αὐταὶ αἱ μέλισσαι ποῦ ἔμειναν ἔξω πετοῦν μέσα ἀπὸ τὸ ἐμπρὸς ἄνοιγμα· ἡ βασίλισσα εἶνε μέσα, καὶ αἱ ὑπήκοοί της αἱ ὁποῖαι πετοῦν ἀκόμη ἔξω, θὰ μαζευθοῦν σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν νέαν κατοικίαν των.

Ἡ μικρὰ Μάρθα δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ τὰ συμβαίνοντα· παρετήρει λοιπὸν μὲ ἔκπληξιν καὶ ἀπορίαν, ὁ δὲ θεῖος ἰδὼν τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς της ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Δὲν ἠξεύρεις τίποτε διὰ τὰς μελίσσας; ἠρώτησεν.

—Ξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Μάρθα· μᾶς δίδουν μέλι καὶ κάμνουν κηρί.

— Αἴ, αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον διὰ τὰ παιδία ποῦ ἀγαποῦν τὰ γλυκά, εἶπεν ὁ θεῖος.

— Ἐγὼ δὲν τὰς ἀγαπῶ μόνον διὰ τὸ μέλι τὰς μελίσσας, εἶπεν ὁ Παῦλος· τὰς ἀγαπῶ καὶ διὰ τὸ κηρί, καὶ τὸν χειμῶνα, ὅταν βλέπω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰς λαμπάδας, ὁ νοῦς μου γυρνᾷ εἰς τὸ καλοκαῖρι καὶ ἐνθυμοῦμαι τὰς μελίσσας.

— Ἐγὼ ὅμως, εἶπεν ὁ θεῖος Θεολόγης, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐκβάλῃ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, τὰς ἀγαπῶ ὄχι μόνον διότι μᾶς εἶνε χρήσιμοι, ὄχι μόνον διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὁποίαν μᾶς δίδουν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φιλεργίαν των, διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν τάξιν των· ὅταν βλέπω πῶς καὶ πόσον ἐργάζονται συλλογίζομαι τί ἐντροπὴ εἶνε νὰ ὑπάρχουν νωθροὶ καὶ ὀκνηροὶ ἄνθρωποι καὶ πηγαίνω μὲ ζῆλον καὶ προθυμίαν εἰς τὸ ἔργον μου.

—Σὲ παρακαλῶ, θεῖε, εἰπέ μας τί εἰξεύρεις διὰ τὰς μελίσσας καὶ διὰ τὴν βασίλισσάν των, εἶπεν ἡ μικρὰ φιλομαθὴς Μάρθα.

— Ὦ, ναί κ' ἐγὼ σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Παῦλος.

Ὁ θεῖος ἀπήντησε:

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΚΗΦΗΝ

ΕΡΓΑΤΙΣ ΜΕΛΙΣΣΑ

— Ἐλᾶτε νὰ καθήσωμε κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριά, διότι πρέπει νὰ βλέπω τί γίνονται αἱ μέλισσαι καὶ ἐκεῖ σᾶς λέγω ὅ,τι θέλετε.

— Ὅλαι αἱ μέλισσαι μιᾶς κυψέλης, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦν νὰ εἶνε καὶ εἴκοσι καὶ τριάντα χιλιάδες, ἔχουν μίαν βασίλισσαν. Τὴν βασίλισσαν αὐτὴν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας τὴν περιποιοῦνται αἱ ἄλλαι μέλισσαι· τὸ κύτταρόν της εἶνε πολὺ μεγάλον, δὲν εἶνε δὲ ἐξάγωνον ὅπως τῶν ἄλλων ἀλλὰ ὠοειδές. Αἱ ἄλλαι μέλισσαι τὴν ὑπηρετοῦσι μὲ προθυμίαν, φέρουσιν εἰς αὐτὴν τὸ μέλι των διὰ νὰ γίνῃ δυνατὴ καὶ νὰ κάμῃ ὅπως πρέπει τὴν ἐργασίαν της.

— Καὶ τί ἐργασίαν κάμνει; ἠρώτησε μὲ περιέργειαν ἡ Μάρθα.

— Τίποτε ἄλλο, παρὰ γεννᾷ αὐγά, ἓν εἰς κάθε κύτταρον· ἀλλὰ τόσα πολλὰ γεννᾷ ὥστε εἰς ἓν θέρος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν φθάνει εἰς 30 ἢ 40 χιλιάδας. Εἶνε λοιπὸν ὄχι μόνον ἡ βασίλισσα ἀλλὰ μᾶλλον ἡ μήτηρ ὅλου τοῦ λαοῦ της, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν τιμᾷ οὗτος.

Ὁ θάνατός της ἐπιφέρει τὴν διάλυσιν καὶ τὴν καταστροφὴν ὅλου τοῦ κράτους της. Ἡ ἐργασία παύει, αἱ μέλισσαι διασκορπίζονται περίλυποι καὶ ἀπαρηγόρητοι, καὶ μετ' ὀλίγον τίποτε δὲν μένει ἐξ αὐτῶν.

— Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ τὴν βασίλισσαν; ἔχει κανὲν ἰδιαίτερον σημάδι; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα.

— Βεβαίως ἀπεκρίθη ὁ θεῖος, ἠμποροῦμεν νὰ τὴν γνωρίσωμεν, μολονότι δὲν φορεῖ οὔτε στέμμα οὔτε βασιλικὴν πορφύραν. Ἔχει σῶμα περισσότερον ἐπίμηκες τῶν ἄλλων, μικροτέρας πτέρυγας· τὸ σῶμά της εἶνε ὀλιγώτερον τριχωτόν, τὸ δὲ κέντρον της κυρτόν. Οἱ κηφῆνες εἶνε μεγαλόσωμοι, ἔχουσι χονδρὰν κεφαλήν, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι κέντρον, αἱ δὲ μικραὶ μέλισσαι, αἱ ἐργάτιδες, ἔχουσιν εὐθὺ κέντρον.

— Καὶ ποῦ εὑρίσκεται τὸ κέντρον των; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος, ἀπήντησεν ὁ θεῖος, εὑρίσκεται καὶ τὸ δηλητήριον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε βαμμένον τὸ κέντρον καὶ δι' αὐτὸ προξενεῖ τόσον πόνον. Νὰ ἔχωμε καὶ καλὸ ἐρώτημα, ἠξεύρετε πῶς ἰατρεύεται τὸ πρίξιμον τοῦ κεντρίσματος, τὸ ὁποῖον πονεῖ τόσον πολύ;

—Ἡ μητέρα μοῦ ἔβαλε λάσπη ἐπάνω εἰς τὸ πρήξιμον ὅταν μίαν φορὰν μ' ἐκέντρισε μία σφῆκα, εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Καλὸ εἶνε αὐτό, ἀπήντησεν ὁ θεῖος, ἀλλ' ἀκόμη καλλίτερον εἶνε νὰ βάλωμεν ἐπάνω ἀμμωνίαν· διὰ τοῦτο ἔχω πάντοτε εἰς τὸ σπίτι.

—Ἀλλὰ πολὺ παράξενον μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Παῦλος, οἱ κηφῆνες νὰ μὴ ἔχουν κανὲν κέντρον· αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὰ ὅπλα, ὡς ἄνδρες ποῦ εἶνε.

— Δὲν τὰ ἔχουν ὅμως· ἡ ζωή των εἶνε σύν-

τομος καὶ τὸ τέλος των λυπηρόν, διότι τὸν Αὔγουστον γίνεται μία μάχη, ἡ λεγομένη μάχη τῶν κηφήνων, μεταξὺ τῶν ἐργατίδων μελισσῶν καὶ τῶν κηφήνων. Οἱ κηφῆνες εἶνε σχετικῶς ὀλίγιστοι κατὰ μέσον ὅρον 1000 εἰς κάθε μελισσοκόφινον καὶ οὔτε ἠμποροῦν νὰ πληθύνουν ἐπειδὴ δὲν ἔχουν κέντρον· αἱ ἄλλαι μέλισσαι λοιπὸν τοὺς θανατώνουν ἢ τοὺς διώκουν ἀπὸ τὴν κυψέλην· τὸ δὲ ψῦχος τῆς νυκτὸς τοὺς ἐξολοθρεύει.

—Τί σκληρὸν πρᾶγμα! ἀνεφώνησεν ἡ Μάρθα· καὶ διατί τὸ κάμνουν αὐτὸ αἱ κακαὶ μέλισσαι;

— Διότι οἱ κηφῆνες εἶνε ὀκνηρὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα διέρχονται τὴν ζωὴν των ἐν ἀργίᾳ καὶ ἀδρανείᾳ, καὶ ζοῦν ἀπὸ τὸ μέλι τὸ ὁποῖον κατασκευάζουν καὶ οἰκονομοῦν αἱ φιλόπονοι μέλισσαι. Αὐτοὶ οὔτε κυττάρα κτίζουν, οὔτε μέλι συνάγουν. Κάθηνται εἰς τὸ μελισσοκόφινον χωρὶς νὰ κάμνουν τίποτε, καὶ μόνον ὅταν εἶνε ὡραία ἡ ἡμέρα πετοῦν μετὰ μεσημβρίαν ὀλίγην ὥραν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πρὸς διασκέδασιν.

["Επεται τὸ τέλος] Α. Ε.

ΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ

Ὁ Γιαννάκης ἔχει μερικὰ χρυσόψαρα εἰς ἓν ὑάλινον δοχεῖον τ' ἀγαπᾷ πολὺ καὶ τὰ περιποιεῖται· καθημέραν ἀλλάζει τὸ νερόν των· Πόσην χαρὰν αἰσθάνεται ὅταν τὰ βλέπει νὰ κινοῦνται, ν' ἀναβαίνουν, νὰ καταβαίνουν!

Πρό τινων μηνῶν ὅταν ἔκαμε τόσον ψῦχος, ὁ Γιαννάκης ἐσυλλογίζετο τὰ χρυσόψαρά του.

— Τὰ καϊμένα τὰ ψαράκια μου, πόσον θὰ κρυώνουν! Αἰ τὰ δὲν ἠποροῦν νὰ φορέσουν διπλᾶ φορέματα σὰν ἐμέ. Νὰ χύσω, λέγει, ὀλίγο ζεστὸ νερόν, νὰ ζεσταθοῦν τὰ κακόμοιρα; Καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα παίρνει ζεστὸν νερὸν καὶ τὸ χύνει εἰς τὸ ὑάλινον δοχεῖον.

Κατ' ἀρχὰς τὰ χρυσόψαρα ἐφαίνοντο κατευχαριστημένα· ἐσκίρτων, ἔτρεχον, ἐντὸς τοῦ ὑελίνου δοχείου. Ὁ Γιαννάκης ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του: Τὰ καϊμένα ἰδέ τα πῶς εὐχαριστοῦνται! Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπαυσαν νὰ κινοῦνται· ἀνέβησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, ἀναποδογυρισμένα.

— Μὰ αὐτὰ πέθαναν! φωνάζει ὁ Γιαννάκης. Ἄχ, ψάρια μου, ψαράκια μου!

Ναὶ ἀπέθανον διότι τὰ ἐζεμάτισεν ὁ φίλος των Γιαννάκης.

Ὁ ταλαίπωρος Γιαννάκης ἀφοῦ ἔκλαυσεν ἀρκετά, ἀπεφάσισε νὰ μὴ κάμῃ τίποτε τοῦ κεφαλιοῦ του, ἂν δὲν ἐρωτᾷ πρωτήτερα τοὺς γνωρίζοντας περισσότερα ἀπ' αὐτόν.

* * *

Ο ΑΡΤΟΠΟΙΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Ὁ Νικόλας, θαλασσινὸς καταγόμενος ἐκ τῆς νήσου Μήλου ἦτο ναύτης εἰς ἓν ἀμερικανικὸν πλοῖον. Ἐν ᾧ ἔπλεον πρὸ μιᾶς νήσου τῆς Ἀφρικῆς ἠγέρθη σφοδρὰ καταιγίς, τὸ πλοῖον ἐναυάγησεν ὅλοι οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐπνίγησαν, αὐτὸν δέ, ἀφ' οὗ ἐπάλαισε πολλὴν ὥραν μὲ τὰ κύματα, διότι ἦτο ἔξοχος κολυμβητής, ἡ ἐξηγριωμένη θάλασσα τὸν ἔρριψεν ἀναίσθητον εἰς τὴν παραλίαν.

Ὅτε συνῆλθεν ὁ Νικόλας εἶδεν ὅτι τριγύρω του ἦσαν μαῦροι· ἐνόησεν ὅμως ἀμέσως ὅτι οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἀνθρωποφάγοι καὶ ὅτι δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον νὰ ἐνταφιασθῇ μέσα εἰς τὰς κοιλίας των. Τοὐναντίον μάλιστα ἐφαίνοντο καλοὶ καὶ ἥμεροι, καὶ ἐπεριποιήθησαν ὅπως ἠδύναντο τὸν λευκὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐναυάγησεν εἰς τὴν παραλίαν τῆς νήσου των. Τῷ ἔδωκαν δέρματα ζώων νὰ ἐνδυθῇ καὶ μίαν καλύβην νὰ κατοικῇ. Ὁ Νικόλας ἐπήγαινε εἰς τὸ κυνήγι μαζί των, διότι οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἐκείνης ἔζων μὲ κρέας πτηνῶν ἢ ζώων καὶ μὲ χόρτα.

Μίαν ἡμέραν ὁ Νικόλας παρετήρησεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἔρριπτον σπόρους εἰς τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἔτρεφον πέριξ τῶν καλυβῶν των.

Ὁ Νικόλας παρετήρησεν μὲ προσοχὴν τοὺς σπόρους ἐκείνους.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε σιτάρι! ἀνέκραξε. Τί; ἔχετε σιτάρι καὶ δὲν εἰξεύρετε νὰ κάμετε ψωμί; Θὰ σᾶς κάνω κ' ἐγὼ ἕνα καλὸ ἀφ' οὗ σεῖς μοῦ ἐκάνατε τόσα. Καὶ ὁ Νικόλας ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἐν ᾧ οἱ ἄγριοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνόουν τί ἔλεγε, διότι ὁ Νικόλας δὲν εἶχε μάθῃ ἀκόμη τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγρίων, ἐγέλων βλέποντες τὸν λευκὸν ἄνθρωπον νὰ χορεύῃ.

Ὁ Νικόλας ἤρχισε τὴν ἐργασίαν ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Κατεσκεύασε πλίνθους, τοὺς ἔψησε καὶ μὲ αὐτοὺς ἔκτισε ἕνα φοῦρνον. Ἄλεσε ὅπως ἠμπόρεσε τὸν σῖτον μεταξὺ δύο πετρῶν, ἐζύμωσε τὸ κάπως χονδροαλεσμένον ἀλεύριον μὲ νερὸν καὶ ἅλας καὶ τὸ ἔψησεν εἰς τὸν φοῦρνον. Οἱ ἄγριοι παρετήρουν μὲ προσοχὴν τί ἔκαμνεν ὁ Νικόλας ἀλλὰ δὲν ἐννόουν τί τρέχει καὶ τὸ ἔκπληκτον βλέμμα των ἐφαίνετο ὡς νὰ λέγῃ. — Τί νὰ κάμῃ ἄρά γε ὁ λευκὸς φίλος μας;

Τί ἔκαμεν; Ἓν ψωμί! ψωμὶ βαρὺ καὶ κακοχώνευτον, διότι ὁ Νικόλας δὲν εἶχε μαγιάν. Ἀλλ' ἐκράτησεν ὀλίγον ζυμάρι ἀπὸ τὸ προηγούμενον, τὸ ὁποῖον ἐξύνισε καὶ ἔγινε μαγιά.

Τότε ὁ Νικόλας κατεσκεύασε ψωμιὰ καλὰ καὶ εὐκολοχώνευτα, ροδοκόκκινα ἀπ' ἔξω τὰ ὁποῖα προσέφερε μὲ ὑπερηφάνειαν εἰς τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτὸν ἀγρίους.

Οὗτοι τὰ ἔτρωγον καὶ ἔκαμνον χειρονομίας ὅτι ἦταν ὡραῖον πολὺ ὡραῖον τὸ νέον αὐτὸ φαγητόν. Ὁ Νικόλας ἐγέλα ὅταν τὰ μικρὰ παιδία τοῦ ἐζήτουν καὶ ἄλλο.

Οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἔξυπνοι· εἶδαν τί ἔκαμνεν ὁ Νικόλας καὶ τὸν ἐμιμήθησαν· μετ' ὀλίγον δὲ ἡ ἀρτοποιία, ἡ ὁποία ἦτο ἄγνωστος ἐπὶ τῆς νήσου ἐκείνης ἔγινε συνηθεστάτη.

Οἱ μαῦροι βλέποντες ὅτι ὁ σῖτος ἦτο πολύτιμον πρᾶγμα, ἔσπειραν καὶ ἐκαλλιέργουν αὐτόν· ὁ βίος των μετεβλήθη· ἔγειναν γεωργοί· ἤρχισαν σχεδὸν νὰ πολιτίζωνται.

Δύο ἔτη παρῆλθον· ἡμέραν τινά, εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην παραλίαν, ὅπου οὐδέποτε ἐπλησίαζον οἱ ναυτικοί, ἐπλησίασεν ἓν πλοῖον, ὠθούμενον ὑπὸ τῆς τρικυμίας· ὁ Νικόλας ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρῶτον, διότι τὸ πλοῖον ἦτο ἀγγλικόν, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν πατρίδα του.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ φίλοι του μαῦροι τῷ ἔδωκαν δῶρα: πολύτιμα δέρματα· τῶν ζώων τὰ ὁποῖα ἐφόνευον εἰς τὸ κυνήγιον. Ὁ Νικόλας τὰ ἐπώλησεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἔλαβεν ἀρκετὰς χιλιάδας φράγκων. Ἐκράτησε μερικὰ τὰ ὁποῖα τὰ προσέφερε εἰς τοὺς συγγενεῖς του εἰς τὴν Μῆλον· δύο τρία τὰ ὡραιότερα στολίζουν ἕως τώρα τὸ σπητάκι του· ὅταν τὸν ἐρωτᾷ κανεὶς ποῦ εὑρῆκε τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα δέρματα, ἀποκρίνεται:

— Μοῦ τἄδωκαν φίλοι μου, πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι· κάθουνται πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ· ἔκανα ψωμᾶς 's τὸ νησί τους!

Σοφια Δημου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς ἔκλαιε διότι δὲν τοῦ ἔλειδον περισσότερον γλύκισμα· ἀλλ' αἴφνης ἐσιώπησε.

— Πῶς θέλεις νὰ σοῦ δώσουν ἀφοῦ δὲν κλαῖς! τῷ λέγει ὁ μικρότερος ἀδελφός του.

— Μὰ ἀφοῦ ἔφυγαν ὅλοι ἀπὸ 'δῶ!.. ἀπαντᾷ ὁ Τοτὸς μὲ παράπονον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

*

Ὁ μικρὸς Πέτρος καὶ ἡ μικρὰ Ἀνθὴ ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ Πέτρος ἔτρωγε φασόλια μὲ τὸ λάδι, ἡ δὲ Ἀνθὴ ῥιζόγαλο.

Αἴφνης ὁ Πέτρος φωνάζει:

— Μητέρα, μοῦ ἔβαλες πολλὰ ζουμιά, δὲν τὰ θέλω, ἔλα νὰ τὰ πάρῃς.

— Φάγε ὅσα θέλεις, ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἄφησέ τα 's τὸ πιάτο σου.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν τὰ θέλω, μὲ πειράζουνε· ἔλα νὰ τὰ πάρῃς.

—Σῶπα, καϊμένε Πέτρο, τοῦ λέγει τότε ἡ μικρὰ Ἀνθή, κ' ἐγὼ ὅσες φορὲς δὲν θέλω ζουμιὰ τἀφίνω 's τὸ πιάτο μου... Ἐμένα πῶς δὲν μὲ πειράζουν;

—Ἐσένα ἂν δὲν σὲ πειράζουν, ἐμένα μὲ πειράζουν· κ' ἔπειτα ἀφοῦ δὲν σὲ πειράζουν πάρετα 's τὰ χαρίζω!

Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, ὁ μικρὸς Πέτρος σηκώνει τὸ πιάτο του καὶ χύνει τὰ ζουμιὰ τῶν φασουλιῶν μέσα 's τὸ ῥιζόγαλο τῆς Ἀνθῆς.

Ἡ Ἀνθὴ ἀρχίζει τὰ κλάμματα, ὁ δὲ Πέτρος:

— Ψεῦτρα! εἶδες πῶς σὲ πειράζουν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

Εἰς τὸν μικρὸν Τάκην ἀνηγγέλθη ὅτι ἡ μαμά του ἐγέννησε δύο ἀδελφάκια.

Ὁ Τάκης εἶνε ὅλος χαρά.

Τὴν προτεραίαν τοῦ εἶχαν δείξῃ τρία νεογέννητα γατάκια, ἐξ ὧν τὰ δύο ἔρριψαν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ Τάκης πλησιάζει εἰς τὴν κούνια, φιλεῖ καὶ θωπεύει τὰ δίδυμα, ἔπειτα παρατηρεῖ διαδοχικῶς καὶ τὸ ἕν κ' τὸ ἄλλο, καὶ λέγει μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν:

— Μαμά, ποιόν ἀπὸ τὰ δύο θὰ πετάξουμε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγρίου Λύκου.

*

Τὸ βράδυ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Κουριοκεφαλάκης ἰδὼν τὸν πατέρα του ἑτοιμαζόμενον νὰ ἐξέλθῃ καὶ θέοντα εἰς τὴν τσέπην του καὶ τὸ ῥεβόλβερ ἐρωτᾷ:

—Γιατί παίρνεις καὶ τὸ ῥεβόλβερ μαζί σου μπαμπᾶ;

—Ἐπειδὴ θὰ ἐπιστρέψω πολὺ ἀργά, παιδί μου.

—Καὶ δὲν φοβεῖσαι μήπως σοῦ τὸ κλέψουν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελυδίνου Στρατιώτου.

*

—Θεῖε, νὰ μετρήσω τὲς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ σας; ἐρωτᾷ ὁ ἄτακτος Κωστάκης.

— Νομίζεις ὅτι εἶνε τόσον εὔκολον; λέγει ὁ θεῖός του καὶ ἔπειτα σὺ δὲν ξεύρεις νὰ μετρᾷς.

— Πῶς! ἀπαντᾷ πονηρῶς ὁ Κωστάκης εἰξεύρω πολὺ καλὰ νὰ μετρῶ ἕως τὰ δώδεκα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παχνοδόσης Κρήτης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου]

105. Συλλαβόγριφος.

Ἐὰν τέσσαρα στοιχεῖα τ' ἀλφαβήτου ἐννοεῖται,
Συνενώσετε, μεγάλην ἀταξίαν θὰ ἰδῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλλοῦ.

106. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε φῖ καὶ βάλε ἶ,
Καὶ 'ς αὐτὸ τὸ μεταξύ
Χάνεται τὸ ἑρπετό,
Γίνεται ξυνὸ πιοτό.

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Σ.

107. Στοιχειόγριφος.

Ἡ δροσερά μου σὲ θέλγει ὄψις,
Εἶμαι καρπός τις πολὺ γλυκύς.
Τρία μου φύλλα ἂν ἀποκόψῃς
Γίνομαι δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Ἠπειρωτῶν.

108. Στοιχειόγριφος.

Ἐκ συλλαβῶν συνίσταται τριῶν τὸ σύνολόν μου,
Καὶ λέξις εἶν' εὐχάριστος εἰς πάντα ὁμοιόν μου.
Ἐὰν τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν ὡς περιττὴν ἐκβάλῃς,
Εἰς ἄθρωπόν τι, πλὴν γλυκὺ εὐθὺς μὲ μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἀναΐδεως.

109. Στοιχειόγριφος.

Φυσᾷ καὶ μὲ δροσίζει καὶ μὲ ροδοκοκκινίζει.
Ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα, μὲ φλογίζει; μὲ μαυρίζει.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Ταραντέλλας.

110. Αἴνιγμα.

Εἴμεθα δύο ἀδελφαὶ διάφοροι τὴν φύσιν.
Ἂν δυνηθῇς παρίσθητι ἐκ τῶν ἑξῆς τὴν λύσιν:
Ἡ μία ὕπνον ἀγαπᾷ, ἡ ἄλλη τὴν ἀγκάλην,
Τὴν μίαν ἔχει ὁ Ἑρμῆς κ' ἡ Ἄρτεμις τὴν ἄλλην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύργου.

111. Αἴνιγμα.

Κλέπται εἰσῆλθον συλῆσαι τὴν πόλιν· ἀλλ' ἡ μὲν πόλις ἔφυγεν, οἱ δὲ κάτοικοι μείναντες συνελήφθησαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος Ζιρδαδάκ.

112. Ἐρώτησις.

Τί πρᾶγμα ὅσον αἰφνιδίως καὶ ἂν πέσῃ εἰς τὸ νερὸν δὲν τὸ ταράσσει καθόλου;

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

113. Παίγνιον.

Ἀπὸ πέντε πυρεῖα ἀφαιροῦντες ἓν πῶς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν 20;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου τῆς Ἰνδικίας.

114. Λογοπαίγνιον.

Πότε ὁ βοῦς εὐωδιάζει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀβάντος τοῦ Μασιγοφόρου.

115—116. Μεταμορφώσεις.

Β', Ἡ *βάτος* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *πόνος*.
Β', Ὁ *οἶκος* δι' ἐννέα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *χάρτης*.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

117—121. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχημάτισον πέντε λέξεις ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ τρία διάφορα φωνήεντα.
Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ
Δί εὑρεθησόμεναι λέξεις σημαίνουσι τὰ ἑξῆς:
1) Ἀρχιστράτηγον ἀρχαῖον· 2) Ὅρος τῆς Ἑλλάδος· 3) Πόλιν νήσου τῆς Μεσογείου· 4) Πόλιν τῆς Ἑλλάδος· 5) Ἀρχαῖον φιλόσοφον.
α'.) ΑΧΣΡΚ. β'.) ΘΚΝΡ. γ'.) ΘΜΡΝΣ. δ'.) ΣΡΚΤΣ. ε'.) ΡΤΚΣΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλικοβλεφάρου Κόρης.

122. Φύρδην—μίγδην.

Εἰρώνε τὴν αὐτίνυχε τῆς δάλελος δινίκή σου αὐχένυτι,
ακὶ ντὴ ασχυτίδυν της ινδική συσ συχυνδατι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανολεύκου Σημαίας.

123. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισον φράσιν τινὰ λεχθεῖσαν ὑπὸ μεγάλου βασιλέως τῆς ἀρχαιότητος ἐν χρησιμωτάτῃ στιγμῇ τοῦ βίου του καὶ καταστᾶσαν παροιμιώδη:

ΑΑΔΕΕΕΖΗΙΚΑΜΜΝΟΟΟΠΡΡΣΤΤΥΥ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

124. Ἀκροστοιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται τὸ ὄνομα ἑρπετοῦ.

1. Σύζυγος βασιλέως. 2. Μέρος τοῦ σώματος. 3. Ζῷον. 4. Ὄνομα λυρικοῦ ποιήματος. 5. Πατόν. 6. Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγνητικοῦ Καθρέπτου.

125. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται τὸ ὄνομα μέρους τοῦ σώματος τῶν ζώων.

1. Χρήσιμον εἰς τὴν χαρτοποιίαν· 2. Μέρος τοῦ χρόνου· 3. Εἶδος ξίφους· 4. Ἀποτέλεσμα συγχρούσεως δύο σκληρῶν σωμάτων· 5. Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος· 6. Περιεχόμενον τῶν ἐφημερίδων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

126. Φωνηεντόλιπον.

Χρσ—ν—τ—λγκ—τς— «Δπλσς» —πρς—τ—πδκ—κ—δ—τ—τν—γπ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιτρίνου Πουλίου.

127. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ἀ'η'ῆ'—*(*ο'—'ὁ'ι'ε—ἐ'εῖ*ο'—ὅ*'ι'—εἰ'—*ὸ'— ἄ*-*ο'—'ὁ''ο'—ὁ'ι'εῖ—'ιὰ—'ὰ—*''ο'ε*ἡ*α'ά — 'ου— 'αὶ — 'ὁ'ο'—εἰ'—ἐ'ὲ—'ιὰ—'ὰ—ἐ*α''ώ'α'ά—'ου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεμβούχου τοῦ Φαλήρου.

128. Γρῖφος.

Ὡς 1/2 ς, αἱ τί, Ρ, Μ, Π =

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Α. Κονταράτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Φεβρουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

49. Ἀνεμώνη (Α, ναί, μόνη). — 50. Ροδάκινον (Ρόδα, κοινόν). — 51. Ρόμβος, κόμβος — 52. Κινάρα, κιθάρα.— 53. Ἀσία, Αἴας.—54. Σμύρνη.—

55. ΠΥΡ—Δ—ΓΡΑ
Δ—ΔΕΛ—ΦΙ
ΓΡΑ—ΦΙ—ΤΗΣ

—56.

Ρ
Ε Α Ρ
Ε Υ Θ Υ Σ
Ρ Α Θ Υ Μ Ο Σ
Ρ Υ Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

57. Ἡ βροχή. — 58. Τοποθετοῦμεν τὴν 7ην ἐπὶ τῆς 10ης, τὴν 4ην ἐπὶ τῆς 8ης τὴν 6ην, ἐπὶ τῆς 2ας, τὴν 1ην ἐπὶ τῆς 5ης καὶ τὴν 3ην ἐπὶ τῆς 9ης. — 59. Ὁ ἀήρ.— 60. Ἓν ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ κενὸν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ πλῆρες· ἔχομεν λοιπὸν τὴν ἑπομένην ἰσότητα 1/2 κενὸν = 1/2 πλῆρες, καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει ἀναγκαίως: 1 κενὸν = 1 πλῆρες. — 61. Ἦτο 9 ἐτῶν, διότι 9 + 15 = 8 × 3. — 62. ΔΟΥΝΑΒΙΣ (1. Δῆλος. 2. Ὅρασις. 3. Ὑς. 4. Νύξ. 5. Ἀετός. 6. Βερσαλίαι. 7. Ἰκτῖνος. 8. Σηκουάνας).—63. ΣΙΚΕΛΙΑ. (Σαρδώ. Ἴος Κῶς. Εὔβοια. Λέσβος. Ἰκαρία. Ἄνδρος).—64. ΛΑΜΑΧΟΣ (1. ΘαΛῆς. 2. ΠρίΑμος. 3. ΣάΜοΣ. 4. ἔΑρ. 5. ΑὐΧήν. 6. ΞενοΦῶν. 7. ΧρωΣτήρ).—65. Ἡ ἀρετή, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ μετριοφροσύνη εἶνε τὰ καλλίτερα προτερήματα εἰς μίαν κόρην.

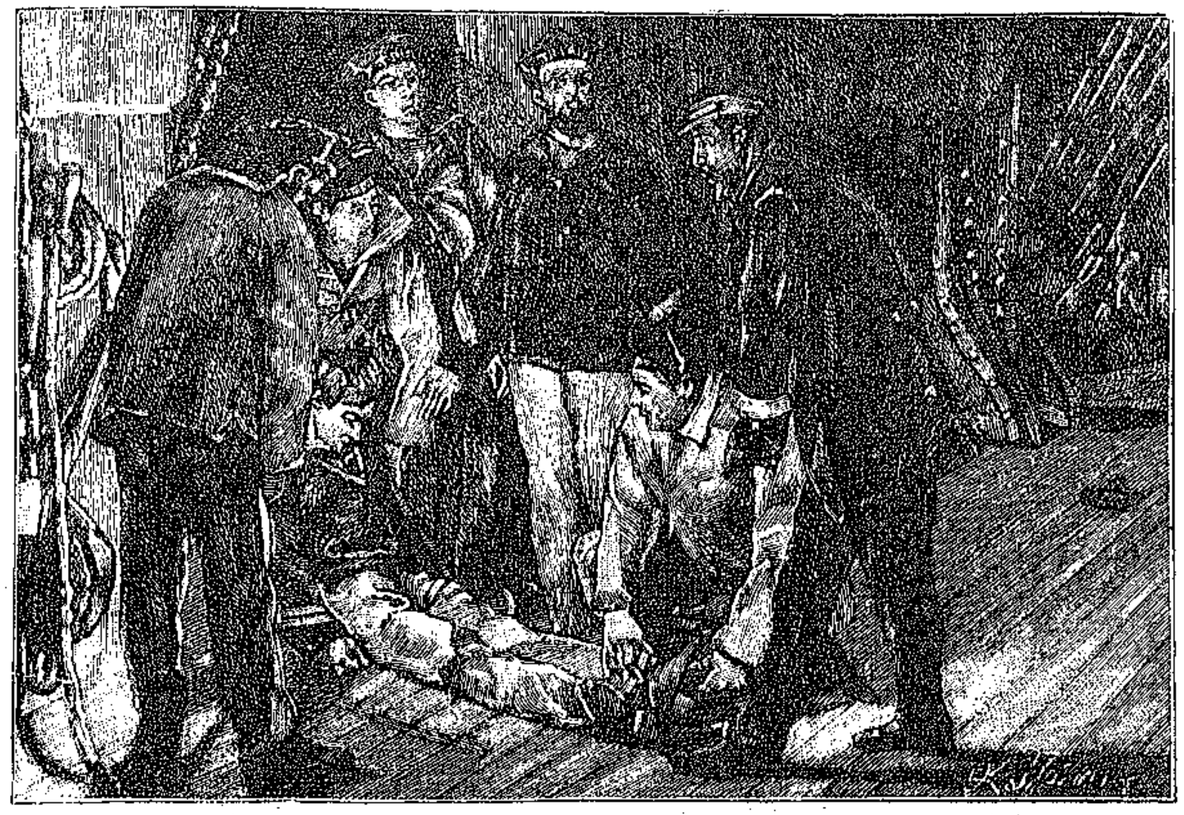

« Ω ΘΕΕ ΜΟΥ, ΕΙΝΕ ΝΕΚΡΟΣ! ΕΙΠΕΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΛΕΣΤΟΥΡΙΣ » (Σελ. 100).

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ Δ^ΗΣ NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81]

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διασώσεως ὁ Ὑδών, ὅπως εἴδομεν, δὲν ἦτο πλέον ἁπλοῦς ναύτης ἀλλὰ δίοπος τῶν ἁρμένων. Ὁ βαθμὸς οὗτος εἶχεν ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἀξιωματικῶν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐπὶ τῆς Τριαίνης ὑπηρεσίας του. Ὁ Ἰωσίκης ἦτο φιλόπονος, πρόθυμος, τακτικὸς εἰς τὸ ἔργον του, οὐδέποτε ἔδιδεν ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, οὐδέποτε ἐτιμωρεῖτο. Ὅτε ἀπεβιβάζετο μετὰ τῶν ἄλλων ναυτῶν εἰς τὴν ξηρὰν δὲν ἐσύχναζεν εἰς τὰ καπηλεῖα· καὶ τοῦτο ἦτο τὸ μόνον παράπονον τὸ ὁποῖον εἶχον κατ' αὐτοῦ οἱ συνάδελφοί του.

— Δὲν πατᾷ τὸ κατώφλιο τοῦ καπηλιοῦ, φοβεῖται μὴν κολασθῇ σὰν βάλῃ μιὰ σταλιὰ ρακὴ 'ς τὸ στόμα του· μὰ ἔξω ἀπὸ τοῦτο εἶνε λαμπρὸ παιδί, παιδὶ τῆς καρδιᾶς.

Τὴν ἑπομένην κυριακὴν μετὰ τὴν λειτουργίαν τὸ ἐπιτελεῖον παρίστατο ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου (κάσαρο) τῆς Τριαίνης εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν οἱ κυβερνῆται ἑκάστην κυριακήν. Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην ὁ κυβερνήτης ἐξετάζει τοὺς ναύτας ἕνα πρὸς ἕνα, ἐπιπλήττει ἢ ἐπαινεῖ τοὺς ἀξίους ἐπιπλήξεως ἢ ἐπαίνου, ἐπιμελῶς ἐπίσης ἐξετάζει καὶ τὴν στολὴν αὐτῶν. Ἔπειτα δέ, ἂν ὑπάρχῃ μουσικὴ ἐπὶ τοῦ πλοίου, παίζει ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν των παρελαύνουσι πρὸ τοῦ ναυάρχου ἢ τῶν κυβερνητῶν· μετὰ τὴν παρέλασιν διαλύονται αἱ τάξεις καὶ τὸ πλήρωμα γευματίζει.

Ὁ Πλοίαρχος, καθήμενος πλησίον τοῦ ναυάρχου, παρίστατο σοβαρῶς εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ τὴν παρέλασιν· ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπεθεώρει τοὺς ἄνδρας καὶ ἔμενεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς στολῆς αὐτῶν, ἐνίοτε ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἔλεγε: καλά! πολὺ καλά! Οἱ παρελαύνοντες ἠσθάνοντο μεγάλην εὐχαρίστησιν βλέποντες τὸν πελώριον ἐκεῖνον κύνα, ἀκίνητον, σοβαρόν, παρατηροῦντα αὐτοὺς μὲ προσοχήν, κινοῦντα τὴν οὐρά του ὁπότε ναύτης

τις ἡ ἀξιωματικὸς ἐπλησίαζεν εἰς τὸ μέρος του.

Τὴν κυριακὴν ἐκείνην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωσεν ἡ παρέλασις, ὁ κυβερνήτης ἀναβὰς εἰς τὸ ἐπίστεγον ἀνέκραξε:

— Μὴ διαλύετε τὰς τάξεις· ὁ δεύτερος κυβερνήτης ἔχει νὰ σᾶς κάμῃ μίαν ἀνακοίνωσιν ἐν ὀνόματι τοῦ ναυάρχου.

Ὁ κ. Λεστούρης, ὁστις ἦτο πλησίον τοῦ ναυάρχου, ἐπροχώρησεν ὀλίγον, ἐξέβαλεν ἓν χαρτίον ἐκ τοῦ θυλακίου του, καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑπόμενα διὰ φωνῆς δυνατῆς καὶ καθαρᾶς:

« Διαταγὴ τῆς ἡμέρας.

» Ὁ ναύαρχος Λαζονσὲρ διοικητὴς τῆς ναυτικῆς μοίρας τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας εὐχαριστεῖ τοὺς ἄνδρας διὰ τὴν γεναιότητα καὶ τὴν ἀταραξίαν, ἃς ἔδειξαν κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον συνέβη ἐν τῷ ὅρμῳ τοῦ Χογκόγκ, καὶ προτείνει διὰ τοῦ αὔριον ἀναχωροῦντος ταχυδρομείου εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν Ἀποικιῶν νὰ εὐδοκήσῃ ν' ἀπονείμῃ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον εἰς τὸν δίοπον τῶν ἀρμένων Ὑβόνα Ἰωσίκην, ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἀφοσίωσιν μεθ' ἧς ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον ἔσωσε τὸν ναύαρχον. Προσέτι ὁ Ὑβὼν Ἰωσίκης ἐτέθη εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας τῆς ναυτικῆς μοίρας τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας ὡς καὶ ὁ Πλοίαρχος, ὁ ἐπὶ τῆς Τριαίνης κύων τῆς Νέας Γῆς. »

Ὅλον τὸ πλήρωμα πρὸ πάντων δὲ οἱ ναῦται καὶ οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν κατενθουσιασμένοι. Ἐγέλων, ἐφώναζον· « Ζήτω ὁ ναύαρχος! ζήτω ὁ Ἰωσίκης! ζήτω ὁ Πλοίαρχος! » Ἡ τελευταία αὕτη ζητωκραυγὴ ἦτο ἡ δυνατωτέρα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐδόθη διπλοῦν συσσίτιον εἰς τὸ πλήρωμα· πάντες ἐπὶ τοῦ πλοίου διεσκέδασαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ Πλοίαρχος προσκληθεὶς εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ναυάρχου ἔφαγεν ἓν ὁλόκληρον κουτίον παξιμάδια. Ὁ ναύαρχος ἔπιεν εἰς τὴν ὑγείαν του ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἔδωκε δὲ εἰς αὐτὸν νὰ πίῃ καμπανίτην, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος δὲν ἐδέχθη τὴν προσφοράν, κατεβρόχθισεν ὅμως ἀρκετὰ τεμάχια σακχάρεως· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἐστήριζε τὴν κεφαλήν του εἰς τὴν τράπεζαν ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ναυάρχου.

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἡ Τριαίνα ἐξηκολούθει τὸν περίπλουν της, εὑρίσκομεν δὲ αὐτὴν τώρα ἐν Ὑοκοχάμα, ὅπου μετ' ὀλίγον ἔφθασε τὸ ἀτμόπλοιον τὸ φέρων τὴν ἐκ Γαλλίας ἀλληλογραφίαν. Μὲ ποίαν ἀνυπομονησίαν περιέμενον πάντες τὰ λευκὰ ἐκεῖνα τετράγωνα χαρτία τὰ ὁποῖα ἔφερον εἰς αὐτοὺς εἰδήσεις ἐκ τῆς οἰκογενείας, ἐκ τῆς πατρίδος, εἰς τὰς ἀπομεμακρυσμένας ἐκείνας παραλίας!...

Τινὲς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχον ἐπιστολὴν καὶ ἠσθάνοντο μεγάλην λύπην· ἐνόμιζον ἑαυτοὺς ὡς ἐγκαταλελειμμένους.

Ἀλλ' ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑβὼν δὲν ἦσαν ἐκ τούτων, ὁ κ. Λεστούρης ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του ἀναγγέλλουσαν εἰς αὐτὸν τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς του Βριγίττης μετά τινος ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, φίλου τοῦ κ. Λεστούρη· ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωάννου ἔπλεκεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ της διὰ μακρῶν τὸ ἐγκώμιον τῆς Μαριάννης· ἔγραφεν ὅτι ἦτο ἀληθὲς εὐτύχημα νὰ τὴν ἔχῃ μαζί της, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ της.

Καὶ ὁ Ὑβὼν ἔλαβε μίαν ἐπιστολήν, μακράν, ὀκτασέλιδον, τῆς ὁποίας τὸ ἀγαπητὸν στρογγύλον γράψιμον συνεκίνει αὐτὸν βαθέως.

«Εἶμαι εὐτυχής, μετὰ τῆς κ. Λεστούρη, τῷ ἔγραφεν ἡ μήτηρ του, ὅσον εἰμπορῶ νὰ εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν εἶσαι μακράν μου. Ἡ κ. Λεστούρη μὲ μεταχειρίζεται ὡς φίλην, ἐλπίζω δὲ ὅτι τῆς φαίνομαι χρήσιμος καὶ τὴν βοηθῶ εἰς τὸ οἰκοκυρειό της. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἐδέχθηκα καμμίαν πληρωμήν· ἀλλ' ἡ κυρία Λεστούρη ἐνόησεν ὅτι ἡ ἄρνησίς μου δὲν προῆλθεν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν. Ὅ,τι μοῦ στέλλεις, παιδί μου, μὲ φθάνει μὲ τὸ παραπάνω δι' ὅλα μου τὰ ἔξοδα, καὶ τὰ ἄλλα μας χρήματα δὲν τὰ ἐγγίζω· ἠμποροῦν νὰ σοῦ χρησιμεύσουν μίαν ἡμέραν.»

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Ὑβὼν ἐπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του ἔστειλεν ὁ ναύαρχος καὶ τὸν προσεκάλεσε. Ὁ ναύαρχος εὑρίσκετο εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Τριαίνης, ἐκράτει δὲ εἰς τὰς χεῖράς του μεγάλην ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη ἀνοίξῃ. Ἰδὼν τὸν δίοπον εἶπεν:

— Ὁ κύριος Ὑπουργὸς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν αἴτησίν μου· σοὶ ἀπονέμει τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον ὡς ἀμοιβὴν τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου!

Τόσον μεγάλην χαράν, τόσον ἀπερίγραπτον ἀγαλλίασιν ἠσθάνθη ὁ Ὑβὼν ὥστε ἐφοβήθη μήπως λιποθυμήσῃ. Ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔτρεμον οἱ πόδες του.

— Ἔλα, φανοῦ ἀτάραχος, παιδί μου, καὶ δός μου νὰ σοῦ σφίγξω τὸ χέρι.

Ὁ Ὑβὼν ἠθέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ ναύαρχος, καὶ πάλιν ἐγὼ σοῦ μένω χρεώστης, διότι χωρὶς σὲ δὲν θὰ ἤμην βεβαίως ἐδῶ τώρα, καὶ δὲν τὸ λησμονῶ.

— Καὶ χωρὶς τὸν Πλοίαρχον, κύριε ναύαρχε! ἀπεκρίθη ὁ Ὑβών, συνελθὼν πλέον ἐντελῶς.

— Ναί, παιδί μου· ἀλλὰ εἰς τὸν Πλοίαρχον δὲν ἠμποροῦμεν νὰ δώσωμεν παράσημον, ἐπαρασημοφορήθης λοιπὸν σὺ καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἄκουσέ με

Ἰωσίκη, ἐξακολούθησε ὅπως ἤρχισες καὶ θὰ πᾷς ἐμπρός, σοῦ τὸ λέγει ὁ γέρων ναύαρχός σου. Τώρα πήγαινε νὰ διηγηθῇς τὴν εὐτυχίαν σου εἰς τοὺς φίλους σου. Ὁ κυβερνήτης θὰ δώσῃ σήμερον διπλοῦν συσσίτιον, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ πίουν εἰς ὑγείαν σου. Νομίζω, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν κ. Λεστούρην, ὅτι ὁ προστάτης σου εἶνε εὐτυχέστερος καὶ ἀπὸ σὲ ἀκόμη.

Πράγματι, ὁ Ἰωάννης ἀπήστραπτεν ἐκ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας· ἐκάλεσε τὸν Ὑβόνα εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησε θερμῶς. Καὶ οἱ δύο ἦσαν βαθύτατα συγκεκινημένοι.

— Ἐξακολούθησε ὅπως ἤρχισες, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης εἰς τὸν προστατευόμενόν του, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ αἰσθανθῶ τὴν χαρὰν νὰ σὲ ἴδω ἀξιωματικόν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην χαρὰ καὶ εὐθυμία ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἐγέλασαν, ἐχόρευσαν, ἔπιαν εἰς ὑγείαν τοῦ ναυάρχου, τοῦ Ὑβόνος, καὶ τοῦ Πλοιάρχου ἀκόμη.

Ὅλοι ἐχάρησαν διὰ τὸ εὐτύχημα τοῦ Ὑβόνος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἦτο δικαία ἀνταμοιβὴ τῶν προτερημάτων του. Μόνον δύο παλαιοὶ κελευσταί, ὁ Ἐκωθώμης καὶ ὁ Φίλιππας ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακόν των, ἀλλ' ἔκρυψαν τί εἶχον εἰς την καρδίαν των καὶ συνεχάρησαν καὶ αὐτοὶ τὸν Ἰωσίκην.

Ἡ Τριαίνα ἐναυλόχει ἀκόμη εἰς τὸν λιμένα τῆς Ὑοκοχάμης.

— Εἰς τὸ κατάστρωμα ὅσοι ἔχουν ἄδειαν! εἶχε φωνάξῃ εἰς δίοπος μετά τινας ἡμέρας.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ ναῦται οἵτινες ἔμελλον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηρὰν εἶχον ἤδη ἐνδυθῇ μὲ προθυμίαν,

Ὅσοι ἔλαβον ἄδειαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχον ἀκόμη ἰδῇ τὴν Ὑοκοχάμην· μεγάλη λοιπὸν ἦτο ἡ χαρά των. Φαιδροὶ ἐπήδησαν ὅλοι εἰς τὴν ἄκατον, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τοὺς ἀποβιβάσῃ ἔξω. Εἷς κελευστὴς ἐκράτει τὸν οἴακα τοῦ πηδαλίου. Ὁ Ἰωσίκης ἦτο ἐπίσης ἐντὸς τῆς λέμβου, ἠσθάνετο δὲ καὶ αὐτὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν διότι ἔμελλε νὰ ἴδῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τοὺς κιτρίνους κατοίκους του. Πρώτην φορὰν ἐπίσης ἐπρόκειτο νὰ φανῇ μὲ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ κ. Λεστούρης ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν νὰ φέρῃ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσῃ τὰς προηγουμένας ἡμέρας καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη ἀρκετὰ σημαντικὸν ποσόν. Ὁ κ. Ἰωάννης δὲν εἰμπόρει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον διότι ὁ κυβερνήτης μετὰ τοῦ ναυάρχου καὶ τοῦ ἀρχιμανδρίτου εἶχον ἐπιχειρίσῃ ἐκδρομὴν εἰς τὰ περίξ τῆς πόλεως, μετ' αὐτῶν δὲ εἶχον παραλάβῃ καὶ τὸν Πλοίαρχον.

Τὴν ὡρισμένην ὥραν ἡ ἄκατος ἤτις εἶχεν ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν τοὺς λαβόντας ἄδειαν ἐπέστρεψεν ἐπαναφέρουσα αὐτούς· ὑπαξιωματικοὶ καὶ ναῦται ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, ἀφ' οὗ δὲ ἀπήντησαν εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ ὀνόματός των ἀπῆλθον νὰ κατακλιθῶσι.

— Μήπως εἰξεύρετε τί ἔγεινεν ὁ Ἰωσίκης; δὲν εἶνε παρὼν εἰς τὴν κλῆσιν!

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπέτεινεν ὁ κ. Λεστούρης εἰς τὸν Γκωθώμην, οὗτος δὲ ἐφάνη ὅτι ἐταράχθη κἄπως. Ὁ Γκωθώμης ἦτο κελευστής, πρόθυμος καὶ φιλότιμος, ἀλλ' εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ πίνῃ κἄποτε πολύ· αὐτὸ ὑπέθεσεν ὁ κ. Ἰωάννης ὅτι συνέβαινε καὶ τότε διότι οἱ λόγοι τοῦ κελευστοῦ ἦσαν συγκεχυμένοι.

— Δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐβγῆκαμε ἀπὸ τὴν ἄκατον, ἐγὼ ἐτράβηξα ἄλλον δρόμον καὶ αὐτὸς ἄλλον, δὲν εἰξεύρω τί ἔγινε.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε δολοφονηθῇ ἐν Ὑοκοχάμῃ εἷς Ἄγγλος ὅστις ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσόν· ἡ κεφαλή του εἶχεν εὑρεθῇ ὀπίσω ἑνὸς φράκτου καὶ τὸ σῶμά του ἑκατὸν μέτρα μακρόθεν αὐτῆς. Ὁ κ. Λεστούρης ἐσυλλογίσθη τὴν θηριώδη ἐκείνην λῃστείαν ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ Ὑβὼν δὲν ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἄκατον.

— Ὁ Ὑβὼν εἶχε μαζί του σπουδαῖον χρηματικὸν ποσόν, διενοήθη ὁ κ. Ἰωάννης. Ἀλλὰ τί ἰδέα εἶνε αὐτὴ ποῦ μοῦ ἦλθε; Ἴσως θὰ ἐβράδυνε ὀλίγον καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ μὲ κανὲν ἄλλο ἐφόλκιον (φελούκαν).

Ἡ ὥρα παρῆλθεν ἐν τούτοις, ἐνύκτωσεν ἀλλ' οὐδὲν ἐφόλκιον ἐφάνη.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ κ. Λεστούρη ἐγίνετο ὁλονὲν μεγαλειτέρα. Πῶς ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηράν, νὰ ἐρευνήσῃ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει, ἀλλ' εἶχεν ὑπηρεσίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πλοίου!...

Εἷς ὑποκελευστὴς παρετήρησε τὴν ταραχὴν μεθ' ἧς ὁ κ. Λεστούρης ἐβάδιζεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, στρέφων ἑκάστην στιγμὴν τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν πόλιν.

— Ἔμειναν πάλιν ἔξω ἄνδρες, κύριε κυβερνῆτα; ἠρώτησεν ὁ ὑποκελευστὴς ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο ὁ Φίλιππας.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, μόνον ὁ δίοπος Ἰωσίκης δὲν ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἄκατον, καὶ αὐτὸ μὲ ἀνησυχεῖ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, διότι εἶχε ἀρκετὰ χρήματα ἐπάνω του, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶνε πάντοτε τακτικός.

— Κύριε κυβερνῆτα, εἶπεν ὁ Φίλιππας, διατάσσετε νὰ ἑτοιμάσουν τὴν σκάφην; (1) Ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς καὶ θὰ γυρίσω ἐγκαίρως διὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπηρεσίαν μου. Πιθανὸν νὰ μὴν εὕρε λέμβον ὁ Ἰωσίκης καὶ ἴσως θὰ τὸν εὕρω εἰς τὴν προκυμαίαν.

— Εὐχαριστῶ, Φίλιππα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης.

(1) Εἶδος ἐφολκίου· γαλλιστὶ youyou ἀγγλιστὶ jolly-boat.

Διατάξατε νὰ ἑτοιμάσουν τὴν σκάφην, εἶπεν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΥΒΩΝΟΣ ΙΩΣΙΚΗ.—Η ΤΥΝΑΜΟΣΙΑ

Μετὰ δύο ὥρας ὁ κ. Λεστούρης ἔλαβε τὴν εἴδησιν ὅτι τὸ ἐφόλκιον ἐπέστρεψεν· ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἶδε κατὰ πρῶτον τὸν ὑποκελευστὴν ἔχοντα αἱματωμένον τὸ πρόσωπον καὶ καταξεσχισμένα τὰ ἐνδύματά του. Ἔπειτα δέ, ὄπισθεν αὐτοῦ, τέσσαρας ναύτας κρατοῦντας ἓν ἀναίσθητον σῶμα τὸ ὁποῖον ἀπέθεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰωάννου. Ἦτο ὁ Ὑβών.

— Ὦ, Θεέ μου, εἶνε νεκρός! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λεστούρης.

Ἀλλ' ὄχι, ὁ Ὑβὼν δὲν ἦτο νεκρός. Ἦτο ἀναίσθητος ἐκ τῆς μέθης· οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἄτονοι, ἡ μορφή του ἀπεκτηνωμένη, τὰ ἐνδύματά του εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

— Εἶνε χειρότερα παρὰ νεκρός, ἐσκέφθη ὁ κ. Λεστούρης καὶ ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν ὁπλονόμον.

— Βάλετε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ αὔριον, ὅταν περάσῃ ἡ μέθη του, ἂς μὲ εἰδοποιήσουν! διέταξε. Ὁ κ. Λεστούρης εἶχεν ἤδη λάβῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ φανῇ αὐστηρότατος, διότι ἴσα ἴσα ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν Ἰωσίκην ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν νὰ φανῇ ἀμείλικτος καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἀλύπητα.

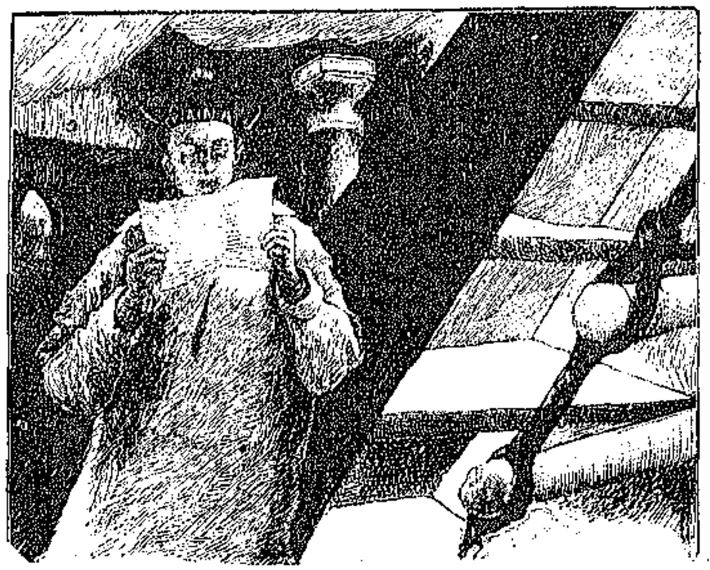

« ΚΑΙ Ο ΥΒΩΝ ΕΛΑΒΕΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ » (Σελ. 98)

Ἀλλ' ἡ λύπη τοῦ Ἰωάννου δὲν περιγράφεται· ἦτο τόσον ὑπερήφανος διὰ τὸν προστατευόμενόν του! εἶχε τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν!.... Καὶ διὰ μιᾶς τὸν εἶδε νὰ πέσῃ τόσον χαμηλά, νὰ κυλισθῇ εἰς τὸν βόρβορον!..

Ὁ Φίλιππας, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησε λεπτομερεῖς πληροφορίας, τῷ διηγήθη τὰ ἑξῆς:

— Τὸ λοιπόν, κύριε κυβερνήτα, κ' ἐγὼ ἤμουν πολὺ ἀνήσυχος, ὅπως τοῦ λόγου σας, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ μοῦ εἴπατε ὅτι ὁ Ἰωσίκης εἶχε ἐπάνω του χρήματα. Δὲν ἤθελα νὰ χάσετε τὴν ἰδέαν ποῦ ἔχετε δι' αὐτόν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἀνέφερα μίαν ὁμιλίαν ποῦ ἐκάμαμε ὁ Ἰωσίκης καὶ ἐγώ, εἶνε πέντε ἑξ ἡμέρες τώρα. Μοῦ εἶχε εἰπῇ πῶς εἰξεύρει ἕνα τρόπον νὰ κερδίσῃ γρήγορα χρήματα. Τί τρόπος; τοῦ εἶπα· εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ· μὲ τὰ πολλὰ ὅμως μοῦ ἐφανέρωσε τὸν τρόπον· μοῦ εἶπε ὅτι ἕνας ναύτης τοῦ διηγήθη ὅτι ἔξω εἶνε ἕνα χαρτοπαικτεῖο ποῦ τὸ κρατεῖ ἕνας Ἀμερικανός, καὶ ὅπου, ἂν ἤξερε κανεὶς νὰ παίζῃ, ἠμποροῦσε νὰ κερδίσῃ χιλιάδες. Τοῦ εἶπα πῶς ἠμποροῦσε νὰ χάσῃ καὶ ὅσα εἶχε ἐπάνω του. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔδωκε προσοχὴ εἰς τοὺς λόγους μου. Εἶχα λησμονήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅταν ἤμουν εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ δι' αὐτὸ σᾶς ἐπρότεινα νὰ ἔβγω ἔξω νὰ ἐξετάσω.

« Ἅμα ἐπάτησα εἰς τὴν στερεὰ ἤρχισα νὰ ἐξετάζω· γνωρίζω καλὰ τὴν πόλιν καὶ ὅλα τὰ κατατόπια της· ἔτρεξα ἐπάνω κάτω τοῦ κάκου· σιμὰ εἰς τὰ λουτρὰ ἀπάντησα ἕνα κορτσάκι τὸ ὁποῖον μοῦ εἶπε μερικὰς λέξεις σὲ ἐλεεινὰ γαλλικά. Τὸ ἐρώτησα καὶ κατώρθωσα νὰ μάθω ὅτι εἶδε « ναύτη μ' ἕνα νόμισμα πάνω στῆθος». Τὸ ἐπῆρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ ἐπῆγε πίσω ἀπὸ ἕνα εἶδος κῆπο, ὅπου εὑρήκαμε τὸν Ἰωσίκην ἐξαπλωμένον προύμυτα σ' ἕνα λάκκον· ἦτο εἰς ἐλεεινὴ κατάστασι· ἠθέλησα νὰ τὸν ξυπνήσω, νὰ τὸν σηκώσω, νὰ τὸν πάγω εἰς τὴν σκάφην καὶ νὰ τὸν φέρω ὀπίσω, ἀλλ' αὐτὸς ἀγρίεψε μὲ μιᾶς, ἐχύθηκε ἐπάνω μου, μὲ ἔρριψε χάμω καὶ ἐγρατσούνισε τὸ πρόσωπό μου. Κατώρθωσα νὰ ξεφύγω καὶ ἐφώναξα τοὺς τέσσαρας ἄνδρας ποῦ δὲν ἦσαν μακρυά. Τὸν εὑρήκαμε πάλιν ξαπλωμένο χάμου... Τὸν ἐπήραμε 'ς τὴ σκάφη, χωρὶς νὰ ἀντισταθῇ καθόλου αὐτὴ τὴ φορά· ἦτο 'ς αὐτὴ τὴν κατάστασι τῆς βλακείας ποῦ εὑρίσκεται ἕως αὐτὴν τὴν στιγμὴν· ἐννοεῖται, κύριε κυβερνῆτα, ἂν τὸ ζητῆτε θὰ σιωπήσω καὶ δὲν θὰ ζητήσω ἀνάκρισιν· ἀλλὰ θὰ εἶνε πολὺ πικρὸ δι' ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἔχει τόσα ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ Ἰωσίκης ἐκτύπησε ἀνώτερόν του χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ αἰτίαν.

Ὁ τρόπος μεθ' οὗ ὡμίλει ὁ ὑποκελευστὴς δυσηρέστησε πολὺ τὸν Ἰωάννην· ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ πράγματα ἐφαίνοντο ἀληθῆ.

— Ἦσο μόνος, ἠρώτησε, ὅταν ὁ Ἰωσίκης σοῦ ὡμίλησε περὶ τοῦ χαρτοπαικτείου ἐκείνου;

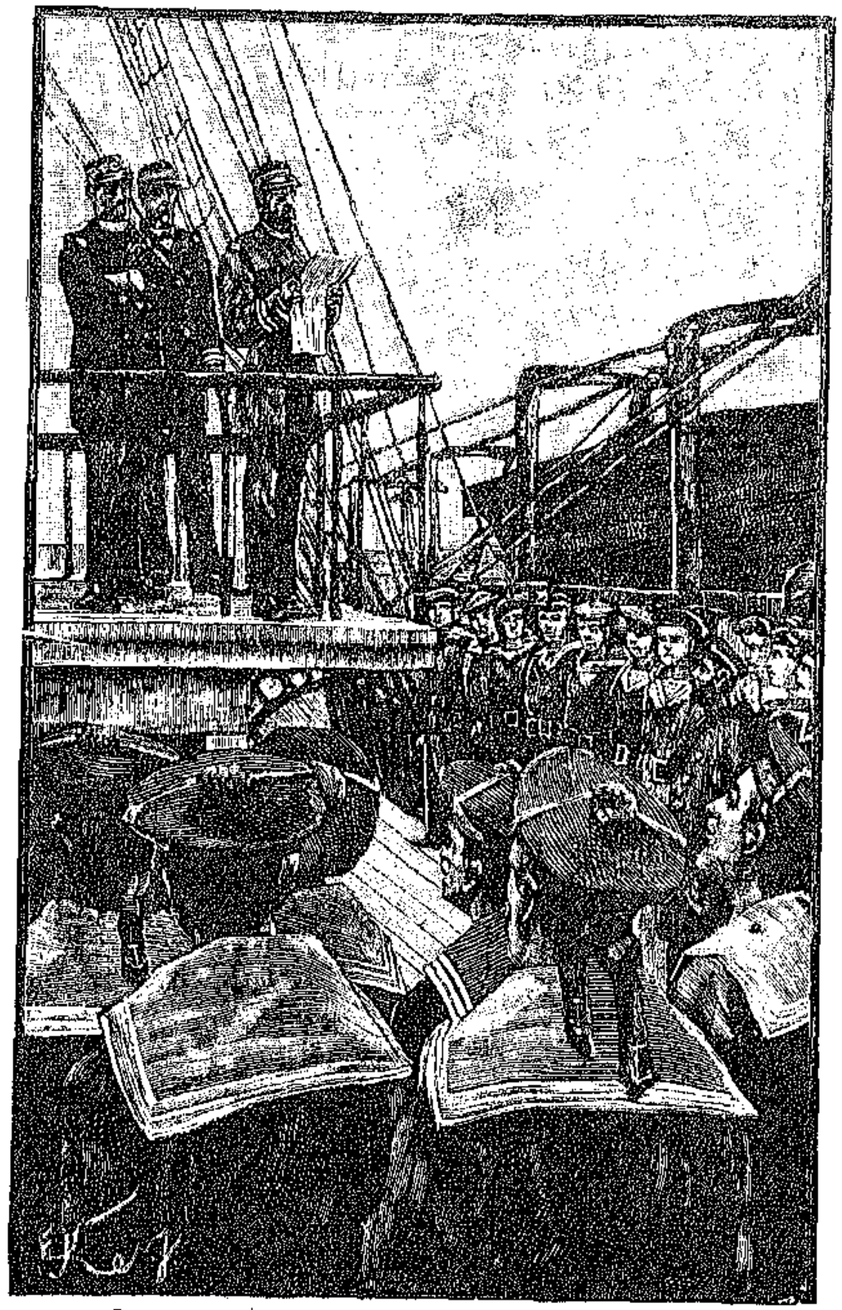

« Ο Κ. ΛΕΣΤΟΥΡΗΣ ΑΝΕΓΝΩΣΕ ΔΙΑ ΦΩΝΗΣ ΔΥΝΑΤΗΣ » (Σελ. 98)

— Ὄχι, κύριε κυβερνῆτα, ἦτο παρὼν καὶ ὁ Γκωθώμης.

Ὁ Γκωθώμης ἐρωτηθεὶς ἔδωκεν ἀπάντησιν συμφωνοῦσαν μὲ ὅσα εἶχεν εἴπῃ ὁ Φίλιππας. Οἱ τέσσαρες ναῦται οἵτινες εἶχον φέρῃ τὸν Ἰωσίκην δὲν ἤξευρον τίποτε, διότι ὁ ὑποκελευστὴς τοὺς εἶχε διατάξῃ νὰ περιμένωσι· εἶχον εὕρῃ τὸν Ἰωσίκην εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἀκόμη. Τὸ πρᾶγμα ἐγίνετο πολὺ σοβαρόν, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔμελλον νὰ εὑρεθῶσι τὰ χρήματα, πάλιν ἔμενεν ἡ μέθη καὶ αἱ αἰκίαι κατὰ ἀνωτέρου.

Ὁ κ. Λεστούρης διῆλθε κακὴν νύκτα· προσεπάθει νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν τινὰ διὰ τὸν προστατευόμενόν του· ἀλλ' ἡ διήγησις τοῦ Φίλιππα ἀφῄρει πᾶσαν ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν. Εἰς ποῖον κρημνὸν εἶχε κρημνισθῇ ὁ Ὑβών;...

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

(ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ)

ΤΟ νύξ· επί τής κλίνης της ανεπαύετο νεαρά κόρη, στηρίζουσα την κεφαλήν της επί μαλακοῦ λευκοῦ προσκεφαλαίου, καὶ ἔχουσα κλειστὰ τὰ βλέφαρα ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ἐπὶ τραπεζίου παρὰ τὴν κλίνην ἦσαν ἐντὸς πολυτελοῦς τορευτοῦ δοχείου ἄνθη πρὸ μικροῦ κοπέντα ποικιλόχροα καὶ εὐοσμότατα.

Τὰ παράθυρα εἶνε κλειστά, παντοῦ ἄκρα σιωπὴ καὶ ἠρεμία. Θερμότης δὲ βαρεῖα καὶ ὀχληρὰ εἶνε ἐντὸς τοῦ δωματίου, διότι εὑρισκόμεθα ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ θέρους.

Ἀλλ' ἀκούσατε· αἴφνης ἐλαφρὸν ψιθύρισμα ἀκούεται, ὡς βόμβος, καὶ ἐλαφρὸν ψῖ ψῖ ψῖ ἐπαναλαμβάνεται μεταξὺ τῶν κλαδίων καὶ τῶν ἀνθέων. Μορφαὶ δὲ φαντασιώδεις καὶ ἀτμώδεις ἀνέρχονται ἐκ τῆς κάλυκος τῶν ἀνθέων, ἀέριον ἐλαφρὸν τὰς περιενδύει καὶ φοροῦσι στέμμα.

Καὶ ἐκ μὲν τοῦ ῥοδοχρόου κόλπου τοῦ ῥόδου ἐξέρχεται γυνὴ ῥαδινή· ἐν τῇ ἁπλωτῇ κυμαινομένη κόμῃ της στίλβουσι μαργαρῖται ὅμοιοι πρὸς ῥανίδας ἁρόσου.

Ἐκ δὲ τῆς περικεφαλαίας τοῦ βαθυπρασίνου ἀκονίτου ἀναπηδᾷ ὑπερήφανος καὶ τολμηρὸς ἱππότης. Τὸ ξίφος του σπινθηροβολεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ κράνους του σείεται πτερὸν ἐρωδιοῦ ἐπάργυρον.

Ἐκ τοῦ κρίνου ἐξέρχεται σεμνὴ κόρη, καὶ ὁ πέπλος της εἶνε ἀραχνοειδής.

Μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ μόνον ἄνευ στέμματος, προβαίνει ὑπερήφανος μονάρχης καὶ σπαθοφόροι ἐξέρχονται ἐκ τῆς κυανῆς ἴριδος.

Ἐν τούτοις περὶ τὴν κλίνην τῆς κόρης χορεύουσι καὶ περιστρέφονται τὰ ἄλλα ἄνθη ἐν παραδόξῳ χορῷ κυκλίῳ, περιστρεφόμενα δὲ ᾄδουσι πρὸς τὴν κοιμωμένην κόρην:

«Ὦ κόρη, κόρη, κόρη, κάτοικε τῆς γῆς,
βιαίως μᾶς ἀπέκοψες καὶ ἀθίνομεν,
καὶ θνήσκομεν ἐν τῷ κομψῷ δοχείῳ σου.
Ὦ πῶς ἀνεπαυόμεθα εὐδαίμονα
ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς κοινῆς μητρός μας γῆς,
καὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου εἴχομεν
τὰς χλιαρὰς θωπείας! αὔρα δροσερὰ
τὰ ἀσθενῆ κλωνία μας ἐλύγιζε,
καὶ ὅλην νύκτα εὔθυμα ἐπαίζομεν.
Τὰ διαυγῆ τῆς δρόσου καὶ βροχῆς νερὰ
τὸ εὔοσμόν μας σῶμα κατεδρόσιζον,
καὶ τώρα βυθισμένα εἰς θολὸν νερόν,
ψυλλορροοῦμεν ἀεί, καὶ μαραινόμεθα.
Ἀλλ' ὅμως πρίν, ὦ κόρη, ἀποθάνωμεν,
ἰδοὺ σὲ ἐκδικούμεθα, τετέλεσται!»

Τὸ ᾆσμα ἔπαυσε, τὰ ἄνθη κύπτουσιν ἐπὶ τῆς κοιμωμένης κόρης, καὶ πάλιν ἐπανέρχεται ἡ προτέρα βαρεῖα σιωπή, καὶ πάλιν ἀκούονται οἱ λεπτοὶ ψιθυρισμοί.

Ποῖος βόμβος, ποῖον ἥσυχον ψιθύρισμα, ποῖα ῥεύματα ἀρωμάτων πνέουσιν ἀφθόνως ἐπὶ τῆς ὑπνωττούσης νεάνιδος!

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, αἱ λαμπραὶ ἀκτῖνές του φωτίζουσι τὸ δωμάτιον, τὰ πνεύματα ἐξαφανίζονται· ἡ δὲ κόρη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς της φαίνεται ὅτι κοιμᾶται... Εἶνε λευκὴ ὡς κρίνον, εὐμορφοτάτη ἔτι, ἀλλὰ ψῦχος παγερὸν κατέλαβεν αὐτήν... Οἴμοι! ἄνθος μαρανθὲν καὶ αὐτὴ ἀναπαύεται διὰ παντὸς πλησίον τῶν μεμαραμμένων ἀδελφῶν της τῶν ὁποίων τὰ πνεύματα τὴν ἐδολοφόνησαν!

Εἴθε ἡ λυπηρὰ αὕτη ἀλληγορία νὰ σας προφυλάξῃ, ὦ προσφιλεῖς ἀναγνώστριαι, καὶ νὰ σας ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ κοιμᾶσθε ἔχουσαι ἐν τῷ δωματίῳ σας ἄνθη καὶ ἀνθοδέσμας. Τὸ ἐκ τῶν ἀνθέων ἐξερχόμενον ἀνθρακικὸν ὀξὺ ἐπιφέρει ἀσφυξίαν, οὐχὶ σπανίως θανατηφόρον!

**Ω

ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδ. σελ. 91]

Ἂν οἱ κηφῆνες εἶνε ὀκνηροί, αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι ὅμως εἶνε φιλοπονώταται. Κατασκευάζουσι τὰ κύτταρα, συνάγουσι τὸ μέλι, τρέφουσι καὶ περιποιοῦνται τὰ νεόσσια. Κατ' ἀρχὰς συγκολλῶσι μὲ τὸν πισσόκηρον τὸν ὁποῖον προμηθεύονται ἐκ ῥητινωδῶν δένδρων τὰ διάφορα μέρη καὶ τὰς σχισμάδας τῶν κατοικιῶν των, ἔπειτα δὲ κατασκευάζουσι τὴν κηρήθραν. Καλλιτεχνικώτατα προσαρμόζουν πρὸς ἄλληλα τὰ κανονικὰ ἑξάγωνα κύτταρα. Τὸ φυσικὸν ὁρμέμφυτον τῶν μελισσῶν εἶνε ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον. Ἀπορεῖ τις καὶ ἐκπλήττεται πῶς κατορθόνουσιν αἱ μέλισσαι νὰ κατασκευάζωσι τόσον σύμμετρα τὰ κύτταρα, μὲ τέχνην τὴν ὁποίαν μόνη ἡ εὐφυΐα τοῦ ἀνθρώπου μὲ προσεκτικοὺς ὑπολογισμοὺς ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ. Τὰ μικρότερα κύτταρα εἶνε προωρισμένα διὰ τὰς ἐργάτιδας μελίσσας, πολὺ μεγαλείτερα εἶνε τὰ διὰ τοὺς κηφῆνας, αἱ δὲ μικραὶ βασίλισσαι ἔχουν, ὡς σᾶς εἶπα ἤδη, πολὺ μεγαλειτέρας καὶ διαφορετικὰς κατὰ τὸ σχῆμα κατοικίας. Τὸ κηρίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον σύγκεινται τὰ κύτταρα κατ' ἀρχὰς ἔχει λευκὸν χρῶμα ἀλλὰ βραδύτερον κιτρινίζει.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ κηρὶ ποῦ τὸ εὑρίσκουν αἱ μέλισσαι, θεῖε; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Σχηματίζεται εἰς τὸν στόμαχόν των ἀπὸ τὸν χυμὸν τοῦ μέλιτος, ἀπήντησεν ὁ κ. Θεολόγης. Ἡ μέλισσα διαλύει μὲ τοὺς πόδας της τὸ κηρίον, τὸ φέρει εἰς τὸ στόμα της καὶ ἔπειτα τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κυττάρων. Εἰς ἑκάστην κυψέλην εἶνε 6 ἢ 7 πλάκες κηρίου, ἑκατέρωθεν δὲ αὐτῶν εὑρίσκονται κύτταρα, καὶ διάδρομοι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ διὰ τῶν ὁποίων αἱ πολυάσχολοι μέλισσαι χωρὶς ἀπώλειαν καιροῦ πηγαίνουσι εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκίας των. Τὰ κύτταρα χρησιμεύουν εἰς τὰς μελίσσας ὄχι ὡς κατοικίαι ἀλλὰ ὡς ἀποθῆκαι καὶ φωλεαὶ διὰ τὰ μελισσόπουλα. Τὸ μέλι κατασκευάζουσιν ἀπὸ τὸν γλυκὺν χυμὸν τὸν ὁποῖον περιέχουν πολλὰ ἄνθη· ἀπορροφῶσιν αὐτὸν μὲ τὴν προβοσκίδα των, καὶ τὸν κατεργάζονται εἰς τὸν προστόμαχον. Διότι πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὅλαι αἱ μέλισσαι ἔχουν ἕνα προστόμαχον ἢ μελιτοστόμαχον καὶ ἕνα κηροστόμαχον. Ἅμα γεμίσῃ ὁ στόμαχος μὲ γλυκὺν χυμὸν ἐπιστρέφουσιν ὀπίσω εἰς τὴν κατοικίαν των, παράγουσι τὸ μέλι μὲ τὸ στόμα των εἰς ἓν κύτταρον καὶ τὸ περικλείουσι μὲ ἓν λεπτὸν περικάλυμμα κηροῦ.

— Καὶ εἰμποροῦν αἱ μέλισσαι νὰ βυζαίνουν μέλι ἀπὸ ὅλα τὰ λουλούδια; εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ὄχι, κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ θεῖος. Τὰ φαρμακερὰ φυτὰ δὲν τὰ πειράζουν ἀλλὰ καὶ μερικὰ ἄλλα ἰαματικά, ὅπως εἶνε τὸ χαμομήλι παραδείγματος χάριν, τ' ἀφίνουν ἥσυχα. Τοὐναντίον πολὺ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη τῆς φιλύρας, τῆς καστανέας καὶ τῶν ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων· ἐπίσης τὸ τριφύλλι καὶ τὸν ἀραβόσιτον, κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τῆς ἀνθίσεως αὐτῶν ἐπισκέπτονται κατὰ πυκνὰ σμήνη τοὺς ἀγρούς. Ἐξαιρετικῶς πολὺν γλυκὺν χυμὸν περιέχουν τὰ κομψότατα τριανταφυλλόχροα ἄνθη τῆς ἐρείκης, διὰ τοῦτο εἴς τινα μέρη τὸ θέρος μεταφέρουσι τὰς κυψέλας ὅπου εἶνε πολλαὶ ἐρεῖκαι, ἐκεῖ δὲ αἱ μέλισσαι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ συνάζουν πολὺ μέλι. Ἀλλὰ τὸ μέλι εἶνε κάπως κιτρινώτερον, οὐδὲ ἀξίζει τόσον ὅσον τὸ λευκὸν καὶ θελκτικώτατον τὴν γεῦσιν μέλι τῶν φιλυρῶν, κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα τὸ χρῶμα καὶ ἡ γεῦσις ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τροφῆς τῶν μελισσῶν. Ἔχετε παρατηρήσῃ, παιδιά, ὅτι συχνὰ αἱ μέλισσαι ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κατοικίαν των φοροῦν ἕνα βρακάκι κίτρινο ἢ κόκκινον ἢ λευκό;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν γῦριν τῶν ἀνθέων ποῦ μαζεύουν.

— Σωστά, εἶπεν ὁ θεῖος, εἰς τὸ ὀπίσθιον πόδι ἔχουν μίαν κοιλότητα, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς ἀποθήκη τῆς γύρεως ταύτης.

— Ἀλλὰ τί τὴν κάμνουν αὐτὴν τὴν γῦριν; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία ἤκουε μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Ἀπ' αὐτὴν κατασκευάζουν μελισσόψωμον, τὸ ὁποῖον εἶνε μίγμα μέλιτος καὶ γύρεως ἀνθέων, καὶ χρησιμεύει ὡς τροφὴ διὰ τὰ μελισσόπουλα. Διότι ἀπὸ τὰ κατάλευκα ὡς γάλα αὐγά, τὰ ὁποῖα γεννᾷ ἡ βασίλισσα γίνονται

μετὰ τρεῖς ἡμέρας λευκοὶ σκώληκες· εἶνε φοβερὰ λαίμαργοι, αἱ δὲ ἐργάτιδες μέλισσαι τὰ περιποιοῦνται πολὺ καὶ τὰ ταγίζουν μὲ μελισσόψωμον, ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ διὰ τὴν μέλλουσαν βασίλισσαν προωρισμένον εἶνε γλυκύτερον. Εὐθὺς ὡς μεγαλώσουν τὰ νεογνὰ περιτυλίσσονται εἰς λεπτότατον ἱστόν, αἱ δὲ πισταὶ αὐτῶν φύλακες κλείουσι τὰ κύτταρα μὲ λευκὸν κήρινον περικάλυμμα. Εἰς δεκατρεῖς ἡμέρας σχηματίζονται ἐκεῖ μέσα τέλειαι μέλισσαι καὶ ἂν μὲν εἶνε ὑγιεῖς καὶ δυναταὶ αἱ ἄλλαι μέλισσαι τὰς περιποιοῦνται, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ αὐταὶ πετοῦν εἰς τὸ ἔργον· ἀλλὰ τὰς ἀδυνάτους καὶ ἀναπήρους τὰς θανατόνουν. Ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν μελισσῶν μιᾶς κυψέλης αὐξήσῃ πολὺ καὶ εὑρίσκεται δὲ ἐκεῖ καὶ νέα τις βασίλισσα, τότε ἀρκεταὶ μέλισσαι ἀναχωροῦσιν ὁδηγούμεναι ἀπὸ τὴν παλαιὰν βασίλισσαν καὶ ἱδρύουσιν ἰδιαίτερον βασίλειον. Λύτὸ ποῦ εἴδατε σεῖς ἐδῶ ἦτο νέον βασίλειον.

— Καὶ τί θὰ ἔκαμναν ἂν δὲν τὸ ἐσκέπαζες μὲ τὸν σάκκον ἐκεῖνον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Θὰ ἐπετοῦσαν παραπέρα καὶ θὰ ἐζήτουσαν καταλληλον κατοικίαν, πρὸ παντων εἰς τὴν κοιλότητα κανενὸς κορμοῦ δένδρου, εἶπεν ὁ Θεῖος. Λύτὸ συμβαίνει κάποτε· διὰ τοῦτο τὴν ἐποχὴν ποῦ πετοῦν αἱ μέλισσαι πρέπει νὰ εἰμεθα προσεκτικοί. Συχνὰ ἀναγκάζω τὰς μελίσσας νὰ κατεβοῦν μὲ δυνατὸν κρότον ἢ μὲ ραντισμα. Ἂν καθίσουν πολὺ ὑψηλὰ τότε παίρνω τὸν μαλλινον σάκκον ὁ ὁποῖος εἶνε δεμένος εἰς ἕνα κοντάρι. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας αἱ μέλισσαι πετοῦν καὶ δευτέραν φορὰν, πολλάκις δὲ καὶ τρίτην καὶ τετάρτην. Ἂν δὲ εὕρουν πολὺ καλὴν τροφὴν καὶ εὐνοϊκὸν καιρὸν τὸ σμῆνος ἀποχωρίζεται κατὰ τὸ φθινόπωρον.

— Μά, θεῖε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Παῦλος, ἀπὸ ἕνα σμῆνος ἔγιναν πέντε σμήνη! σὰν πληθαίνουν τόσον πολὺ τὰ μελίσσια δὲν θὰ ἔχῃς τόπον νὰ βάλῃς τὰ μελισσοκόφινα.

— Λύτὸς ὁ φόβος δὲν ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Θεῖος χαμογελῶν. Τέτοια αὔξησις δὲν γίνεται πάντοτε. Πολλὰς φορὰς τὸ θέρος δὲν εἶνε εὐνοϊκὸν διὰ πολλαπλασιασμὸν τῶν μελισσῶν, τοῦτο δὲ συμβαίνει ἰδίως ὅταν τὸ θέρος εἶνε ψυχρὸν καὶ ὑγρόν. Συχνὰ ἀναγκάζομαι νὰ ἑνώσω τὰς ἀδυνάτους κυψέλας μὲ δυνατωτέρας, ἔπειτα δὲ ἔχουν αἱ μέλισσαι καὶ τὲς ἀρώστειες των καὶ τοὺς ἐχθρούς των.

— Ναί, τὲς ἀρκοῦδες! εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ὦ, αἱ ἄγριαι ἄρκτοι εἶνε εἰς τοὺς πόλους καὶ ἐμὲ δὲν μοῦ ἔκλεψαν ἀκόμη διόλου μέλι. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα πτηνὰ παραμονεύουσι τὰς μελίσσας καὶ καταβροχθίζουσι πολλάς· καὶ οἱ βάτραχοι, καὶ οἱ ὄφεις, καὶ αἱ σαῦραι ἐξολοθρεύουσι πολλὰς καὶ πλησιέστατοι ἀκόμη συγγενεῖς των εἰσὶν ἐπικίνδυνοι ἐχθροί των. Σφῆκες καὶ ἀγριόσφηκες ἐμβαίνουσιν εἰς τὴν κυψέλην καὶ κλέπτουσι τὸ μέλι, δηλαδὴ τὸ τρώγουσι. Καὶ αἱ κάμπαι προξενοῦσι καταστροφὴν εἰς τὰς κηρήθρας. Πολλαὶ μέλισσαι ἀποθνήσκουν καὶ ἐξ αἰτίας ἀτμοσφαιρικῶν λόγων, ἀπὸ ψύχος ἢ ἄνεμον ἢ βροχήν. Πολλοὶ μελισσοτρόφοι συνηθίζουν καὶ καταστρέφουν μερικὰς μελίσσας ἀφ' οὗ λάβουν τὸ μέλι των. Ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ διὰ τὴν ἐσοδείαν τοῦ μέλιτος εἶνε τὸ φθινόπωρον· οἱ μελισσοτρόφοι ἐκλέγουν τὰς ἐλαφροτέρας κυψέλας, ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας αἱ μέλισσαι δὲν ἔχουν θησαυρίσῃ ἀρκετὴν τροφὴν διὰ τὸν χειμῶνα ἢ τὰς βαρυτέρας διότι ἐντὸς αὐτῶν εὑρίσκεται ἄφθονον μέλι, θανατόνουν τὰς μελίσσας μὲ καπνὸν θείου καὶ κληρονομοῦσι τὸ ἀποθησαύρισμα τοῦ κηροῦ καὶ τοῦ μέλιτος αὐτῶν.

— Αἰ καϊμέναι αἱ μέλισσαι! εἶπε μὲ τόνον συμπαθείας ἡ Μάρθα· τί ἀχάριστοι! ἀφ' οὗ παίρνουν τὸ μέλι των, τὲς σκοτώνουν τὲς καϊμένες· τί σκληροί! τὲς σκοτώνεις καὶ σύ, θεῖε;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ κ. Θεολόγης· ἐγὼ ἔχω κυψέλας κατὰ τὴν νέαν μέθοδον τοῦ Dzierzon, τὰς ὁποίας θὰ ἰδῆτε μετ' ὀλίγον· αὐταὶ αἱ κυψέλαι ἔχουν κινητὰς σανίδας ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ μέλισσαι κατασκευάζουν τὴν κηρήθραν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶμαι ἀληθὴς κύριος τῶν μελισσῶν μου· εἰς κάθε περίστασιν, ὁπόταν θέλω, ἠμπορῶ νὰ λαμβάνω κηρήθρας, τὰς παρατηρῶ καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη τὰς μετατοπίζω, ἐνδυναμόνω τὰς ἀδυνάτους κυψέλας καὶ τὸ θέρος λαμβάνω τὸ περισσεῦον μέλι· θέτω ἔπειτα μίαν ἄδειαν κηρήθραν, τὴν ὁποίαν αἱ μέλισσαι ταχέως γεμίζουν μὲ μέλι. Ἔχουν μάλιστα ἐφεύρῃ μίαν μηχανὴν μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζουν τεχνητὰς κηρήθρας.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος. Μᾶς εἶπες ὅτι αἱ μέλισσαι εἶνε πολὺ ἐπιδέξιαι.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Θεῖος, ἀλλὰ ὑπελόγισαν ὅτι εἰς μίαν ὀκὰν κηρίου ἀναλογοῦν δέκα ἕως εἴκοσι ὀκάδες μέλιτος· προσπαθοῦν λοιπὸν νὰ τὰς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν κόπον νὰ κατασκευαζουν τὴν κηρήθραν διὰ νὰ κάμνουν περισσότερον μέλι.

Λί, τώρα παιδιά, εἶπεν ὁ Θεῖος, πηγαίνετε εἰς τὴν θείαν διὰ νὰ σᾶς δώσῃ ὡραῖον μέλι, καὶ ἀφ' οὗ τὸ φάγετε ἐλᾶτε νὰ σᾶς δείξω μίαν ἄλλην κυψέλην μὲ ὑέλινα παράθυρα. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε χωρὶς κανένα φόβον, τὴν κίνησιν, τὴν ἐργασίαν, ἑνὸς λαοῦ ὁλοκλήρου. καὶ θὰ σχηματίσετε κἄπως ἀκριβῆ ἰδέαν ποία φιλεργία καὶ τάξις ἐπικρατεῖ εἰς τὸ βασίλειον τῶν μελισσῶν.

Λ. Ε.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Μεσ' 'ς τὸ στενὸ κλουβάκι σου, μέσα τὲ τέτοια φυλακὴ
Δὲν ἠμποροῦν νὰ ζήσουν,
Θὰ ψοφήσουν....
Ἐπλάσθηκαν γιὰ νὰ πετοῦν ἀξέννοιαστα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Μέσα 'ς τὸ δάσος δὲν θ'ἀκοῦς νὰ κελαδοῦνε χαροπά,
Τὰ δόλια θὰ ψοφήσουν,
Δὲν θὰ ζήσουν,
Κ'ἡ μάνα τους θὰ λυπηθῇ, γιατί εἶνε μάνα κι'ἀγαπᾷ!

Κι'ὅταν ὁ ἥλιος θὰ κρυφθῇ 'πίσω ἀπὸ 'κεῖνα τὰ βουνά
Δὲν θἄνε γιὰ νὰ ζήσουν,
Θὰ ψοφήσουν,
Κ'ἡμάνα ἀπ' ἔξ' ἀπ'τὴ φωλιά, θὰ κλαίῃ τὰ τόπα της δεινά!

Ἄχ! τὰ πουλάκια τὰ φτωχὰ δὲν θ'ἀντικρύσουν τὴν αὐγὴ
Γιατὶ θενὰ ψοφήσουν,
Δὲν θὰ ζήσουν....
Κύττα ἡ μάνα πῶς πονεῖ! — βαλσάμωσέ της τὴν πληγή!

ΦΑΚ

Η ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ φαιδρὰ Ἄνοιξις ῥίπτει ἀφθόνως ἐπὶ τῆς γῆς ἄσματα χαρμόσυνα, ἀρώματα γλυκύτατα, ἀνθύλλια εὔχροα. Παρακινουμένη ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς ταύτης πρωΐας τοῦ Μαΐου κομψὴ καλυξ ῥόδου διετρύπησε τὸ πράσινον περικάλυμμά της καὶ ἐχαιρέτισε τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον ἀναφωνήσασα μετὰ παραφορᾶς :

Ἄ ! πόσον μεγαλοπρεπὲς
πᾶν ὅτι βλέπω εἶνε !
Ὁ ἥλιος εὐάρεστος,
ἡ φύσις θαυμασία,
καὶ ὁ γλαυκὸς ὁ οὐρανὸς
ὦ πόσον με εὐφραίνει !
Ὦ ! τί χαρὰ νὰ κατοικῶ
ἐντὸς τοῦ κήπου τούτου
νὰ ἀναπνέω καθαρὸν
ἀέρα, καὶ νὰ βλέπω
τριγύρω μου τὰς φωτεινὰς
ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
καὶ ὄχι νὰ μαραίνωμαι
κρυμμένον ἐκεῖ κάτω
ὑπὸ τὴν σκοτεινὴν σκιὰν
πυκνῆς δενδροστοιχίας !
Ὦ δένδρα δένδρα ὑψηλὰ
καὶ σεῖς ὡραῖα ἄνθη,
σεῖς ὅπου ζῆτε εἰς τὴν γῆν
ἐπάνω τόσα ἔτη,
ὦ, εἰπατέ μου ἡ ζωὴ
δὲν εἶνε εὐτυχία ;
Χαρὰ παντοτεινή ;

Καὶ τὰ μὲν μεγάλα δένδρα καὶ τὰ ὡραῖα ἄνθη ἐμειδίων εὐμενῶς καὶ συνεννοοῦντο ὁποίαν φρόνιμον ἀπόκρισιν νὰ δώσωσιν εἰς τὸ νεογνὸν ἄνθος.

Ἀλλὰ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἄνεμος ξηρὸς καὶ καυστικὸς πνεύσας ἐτάραξε τὴν καθαρὰν ἀτμόσφαιραν καὶ κόνις λεπτὴ ἐπεκάθισεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ σώματος τῆς κάλυκος τοῦ ῥόδου. Αἰσθάνεται ἡ ἀθλία ἀνεξήγητον καχεξίαν, ταράττεται καὶ ἀναφωνεῖ :

Ὦ ! βάσανος ἀφόρητος !
ὦ, καύσων ψυχαλέος !
Ὦ, καίομαι, δὲν εἰμπορῶ
δὲν ὑποφέρω πλέον !
Ἥλιε, ἥλιε κακέ,
τί ψλογερὸς ποῦ εἶσαι !
Τί συμφορὰ νὰ εἰρεθῶ
ἐγὼ 'ς τὸν κῆπον τοῦτον
χωρὶς σκιάν, χωρὶς σκιάν,
χωρὶς σκιὰν ὀλίγην !
Ἄχ ! διατί, ἄχ, διατί
κ' ἐγὼ νὰ μὴ ψυτρώσω
ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιὰν
τῶν δένδρων ἐκεῖ κάτω !
Ὦ πόσον εἶμαι δυστυχής !

Ἀλλὰ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου διέρχεται ὁ κηπουρὸς καὶ βροχὴ εὐεργετικὴ διασκορπίζεται ἐκ τῶν ποτιστηρίων του ἐπὶ τοῦ ἀπεξηραμένου ἀνθῶνος. Ἡ κάλυξ τοῦ ῥόδου δροσισθεῖσα ἀνεφώνησε πάλιν :

Ὦ, τί καλά ! ὦ, τί δροσιά !
ὦ ποία εὐτυχία !
Τὰ βάσανα τὰ πρωϊνὰ
τὰ λησμονῶ, καὶ εἶμαι
καὶ εἶμαι πλέον εὐτυχής !

Τὰ δὲ ὑψηλὰ δένδρα καὶ τὰ ὡραῖα ἄνθη ἐμειδίων.

Αἴφνης ἔρχεται εἰς τὸν κῆπον παιδίον θορυβῶδες. Βλέπει τὴν κάλυκα τοῦ ῥόδου καὶ θέλει νὰ την κόψῃ, μόνον ἐλύγισε τὸν κλάδον της καὶ ἐκέντησε τὸν δάκτυλόν του διὰ τῶν ἀκανθῶν. Καθὼς εἶδε τὸ αἷμα ὅπερ ἔσταζεν ἐκ τοῦ δακτύλου του, τρέχει πρὸς τὴν μητέρα του νὰ δέσῃ τὴν πληγήν του.

Ἡ μικρὰ κάλυξ ἠγανάκτησε καὶ εἶπε :

Ὦ, πόσον εἶν' οἱ ἄνθρωποι
σκληροὶ καὶ αἱμοβόροι !
Τόσον μικροὶ κ' εἰς τὸ κακὸν
τὸν νοῦν των πάντα ἔχουν.
Ὦ ! βλέπω, βλέπω καθαρὰ
ὅτι 'ς τὸν κόσμον τοῦτον
τὰ πάντα εἶνε συμφορά,
τὰ πάντα δυστυχία !

Ὁ κηπουρὸς ἀφ' οὗ ἐπότισε τὸν κῆπον, διῆλθε πάλιν πλησίον τῆς μικρᾶς κάλυκος, καὶ εἶδε τὸν κλάδον κεκλιμένον πρὸς τὴν γῆν. Τὸν ἀνώρθωσεν, ἐνέπηξεν εἰς τὴν γῆν λεπτὸν πάσσαλον, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀσθενῆ κλάδον καὶ ἔπειτα ἔχυσεν εἰς τὴν ῥίζαν της τὸ ὑπόλοιπον ὕδωρ τοῦ ποτιστηρίου του.

Ἡ μικρὰ κάλυξ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ στηρίγματός της, ἀνεφώνησε ζωογονηθεῖσα :

Ὦ, τί λαμπρὸς ὁ κηπουρός !
τὸ χῶμα τὸ βρεγμένον
ὦ πῶς εὐωδιάζει !
Ὦ, βέβαια οἱ ἄνθρωποι
εἶνε πολὺ γενναῖοι
Καὶ βοηθοῦν τοὺς δυστυχεῖς !

—Ὦ, κακόμοιρον ἄνθος, εἶπε πρὸς τὴν κάλυκα κρίνον εὔμορφον διὰ τῆς σοβαρᾶς καὶ γλυκείας φωνῆς του· μὴ παραδίδεσαι τόσον εὐκόλως εἰς τὰς πρώτας ἐντυπώσεις σου, εἴτε εὐάρεστοι εἶνε εἴτε δυσάρεστοι· διότι καὶ ἡ χαρά σου θὰ εἶνε παράφορος καὶ ἡ λύπη σου ὑπερβολική. Ἡ ζωή, ὡς βλέπεις, δὲν εἶνε οὔτε ὅλη εὐτυχὴς οὔτε ὅλη δυστυχής, ἀλλ' εἶνε μῖγμα ἀμφοτέρων. Μετὰ τὴν γαλήνην ἐπέρχεται ἡ θύελλα, καὶ ἡ δρόσος μετὰ τὴν ξηρασίαν. Χαρὰ καὶ λύπη, λύπη καὶ χαρά, ἰδοὺ ἡ ὕπαρξις.

Ἡ μικρὰ κάλυξ ἐρεθισθεῖσα ἀνεφώνησε μετ' ὀργῆς :

Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ αὐτὰς
τὰς ἀκαταστασίας !
Θέλω νὰ εἶμαι εὐτυχὴς
ἐν ὅσῳ ζῶ καὶ πνέω·
δὲν βλέπω τάχα διατί
νὰ μὴν ὑπάρχῃ τοῦτο.

—Ἄχ ! διατί; εἶπε τὸ εὔμορφον κρίνον, καὶ ὕψωσεν ὀλίγον τὴν λευκήν του στεφάνην διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν αἴθριον οὐρανόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέτελλεν ἤδη ὁ ἑσπερινὸς ἀστήρ. Διατί ; διατί ; . . . Μόνος ὁ Θεὸς εἰξεύρει τὸ διατί !

[Camille Norbert]

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Πᾶμε, πᾶμε, πᾶμε, πᾶμε
Νὰ δουλέψωμε νὰ φᾶμε.
Πᾶμε, πᾶμε, παλληκάρια,
Νὰ κυττάξωμε γιὰ ψάρια.
Μέσα, μέσα, μέσα τόρα,
Ἀ τὸ καΐκι μὲ τὴν ὥρα !
Ὁ φτωχὸς ἂν δὲν δουλεύῃ
Θὰ πεινᾷ, θὰ διακονεύῃ.
Ποιὸς τὰ χέρια του κουνάει
Κυβερνιέται, δὲν πεινάει.
Ποιὸς δουλειά, παιδιά, δὲν πιάνει,
Ἀπ' τὴν πεῖνα λυώνει, σκάνει.
Ρίχτει, ρίχτει, ρίχτει, ρίχτει
Ὁ καλὸς ψαρᾶς τὸ δύχτι·
Ψάρια πιάνει, πιάνει, πιάνει
Καὶ 'ς τὴν ἀγορὰ τὰ βγάνει,
Καὶ πουλάει, καὶ συνάζει
Καὶ δραχμὲς 'στὸν κόρφο βάζει.

Ἄμολα, ἄμολα, ἄμολα, ἄμολα!
Ἄμολα, καπετὰν Νικόλα !
Ἔσα, γιάσα, γιάσα, ἔσα !
Πάρ' τὸν κάβο, Κώστα, μέσα!
Ἔλα, ἔλα, ἔλ', Ἀντώνη,
Κάθου, πιάσε τὸ τιμόνι !
Σία, σία, σία, Γιάννη,
Κι' ἡ στερνὰ ἀέρα βγάνει !
Ἴσα, τὸ πανί μας ἴσα !
Φύσ' ἀέρα, φύσα, φύσα !
Γέρνει, γέρνει, γέρνει, γέρνει,
Τὸ καΐκι δρόμο παίρνει.
Τρέχει, τρέχει, τρέχει, τρέχει
Καὶ κατάπρυμο τὸν ἔχει.
Γειά σας, παλληκάρια, γειά σας.
Κι' ἡ χαρὰ μεσ' 'στὴν καρδιά σας.

Νάτο, νάτο, νάτο, νάτο !
Τὸ καΐκι μας γεμάτο !
Μαῖνα, μαῖνα, παλληκάρια,
Ποῦ μᾶς φέρνετε τὰ ψάρια.
Ψάρι, ψάρι, ψάρι, ψάρι,
Καὶ χαρὰ 'ς ὁποῦ το πάρῃ.
Κεφαλόπουλα, λαυράκια,
Καὶ καλὰ λυθρινοράκια !
Τί σμαρίδα, τί σμαρίδα !
Τί κολιός, καὶ τί γαρίδα !
Τί λουφάρια σπαρταροῦνε !
Τί μπαρμπούνια λαχταροῦνε !
Τί σουπιὲς καὶ τί παγούρια !
Τί θρεμμένα μελανούρια !
Τί ζαργάνα, τί σκορπίδι,
Τί σκουμπρὶ καὶ τί γωβίδι.
Γειά σας, γειά σας, παλληκάρια
Ποῦ μᾶς πιάνετε τὰ ψάρια.

Χρ. Σαμαρτζιδης

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἀπρίλιος. Θεοῦ χαρά !
Ἡ χώρα εἶνε ἀνθηρά,
Τὴν γῆν προσβλέπει οὐρανὸς
Ἀνέφελος καὶ φωτεινός.

Εὐώδης αὖρα καὶ δειλὴ
Τὴν χλόην τοῦ ἀγροῦ φιλεῖ,
Καὶ θάλπει δίσκος χρυσαυγὴς
Τοὺς θάλλοντας βλαστοὺς τῆς γῆς.

Εὐδία τώρα ποθητὴ
Ἀπανταχοῦ ἐπικρατεῖ.
Κακοκαιρία καὶ χειμὼν
Μακρὰν ἀπῆλθον ἀφ' ἡμῶν.

Ἡ φύσις ἔχασε λοιπὸν
Τὸ πρόσωπον τὸ σκυθρωπόν,
Καὶ διαμένει σταθερὸς
Ὡραῖος καὶ γλυκὺς καιρός.

Γλυκὺς καιρός. Θεοῦ χαρά !
Ἡ χώρα εἶνε ἀνθηρά,
Καὶ ψάλλει εὔλαλον πτηνὸν
Τὸ ᾆσμα τὸ ἐαρινόν.

Διὰ θερμῶν εὐλογιῶν,
Λαοί, αἰνεῖτε τὸν Θεόν.
Τῶν ἀγαθῶν αὐτὸς πηγὴ
Τὸ πᾶν εὐθύνει ἐν στοργῇ.

Αλ. Κατακουζηνος

ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΣ
1698—1782

Ὁ Μεταστάσιος, τοῦ ὁποίου τὸ ἀληθὲς ὄνομα εἶνε Πέτρος Μπονανβαντοὺρ Τραπάσση, ἐγεννήθη ἐν Ῥώμῃ τῷ 1698, ὑπὸ πτωχῶν ἐργατικῶν γονέων.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας 12 ἐτῶν, ὁ μικρὸς Πέτρος πεπροικισμένος μὲ ἔκτακτον ποιητικὸν τάλαντον, ἐποίει ἐκ τοῦ προχείρου ᾄσματα, ἢ στίχους τοὺς ὁποίους ἀπήγγελεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς γενεθλίου του πόλεως.

Εἶχεν ὅμως καὶ ἀντίπαλον, γηραιόν τινα ποιητὴν φημισμένον καὶ αὐτὸν παρὰ τῷ λαῷ· ἀλλ' ἐνῷ ὁ Τραπάσση ἐζωγράφιζεν εἰς τοὺς στίχους του εἰκόνας χαριέσσας καὶ μαγευτικάς, ὁ γέρων ἐπροτίμα σκηνὰς σκοτεινάς, ἀγρίας, ὅπως τρομάζῃ τὸ πλῆθος.

Μίαν ἡμέραν ὁ φοβερὸς ἀντίπαλος ἐπροκάλεσεν εἰς συναγωνισμὸν τὸ γλυκὺ παιδίον ἐπὶ δημοσίας πλατείας. Καὶ οἱ δύο θὰ συνέθετον ἐκ τοῦ προχείρου στίχους καὶ θὰ τοὺς ὑπέβαλλον εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀκροατῶν, οἱ ὁποῖοι πάλιν θὰ ἀπένεμον τὴν ὑπεροχὴν εἰς ἕνα ἐκ τῶν δύο.

Ὁ Τραπάσση ἐδέχθη. Ὁ γέρων ποιητὴς ἤρχισε πρῶτος, ἐφανη ὅτι θὰ ὑπερέβαλλε, ἀλλὰ τὸ ποίημά του ἦτο τόσον φρικῶδες τόσον τρομερὸν ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἔμειναν ἄφωνοι ἐκ φρίκης

—Ἐμπρὸς λοιπόν ! ἡ σειρά σου, εἶπεν εἰς τὸ παιδίον· δόσε τους δύναμιν, ἂν εἰμπορῇς, νὰ χειροκροτήσωσιν.

Καὶ ὁ Πέτρος Τραπάσση ἠγέρθη, παρουσιάσθη μὲ τὴν βοστρυχώδη κόμην καὶ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς του.

Ὅμοιος πρὸς τὸν ἀπαλὸν ζέφυρον ὅστις διαδέχεται τὴν τρικυμίαν, ἐπανέφερε τὴν γαλήνην εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ἤγγισε τὰς χορδὰς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς τρυφερότητος μὲ τοσαύτην δύναμιν, ὥστε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀντίπαλός του τὸν ἐνηγκαλίσθη ἐπιφωνῶν :

—Ἐσύ, ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀληθινὸς ποιητής !

Ξένος πλουσίως ἐνδεδυμένος, ὅστις παρίστατο εἰς τὴν σκηνὴν αὐτήν, ἐζήτησε τὸν πατέρα τοῦ παιδίου, ὅπως τῷ χορηγήσῃ τὴν πληρεξουσιότητα νὰ τὸ υἱοθετήσῃ.

Ὁ Τραπάσση ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη ὡς ἴδιον τέκνον τοῦ υἱοθετήσαντος αὐτὸν Γραβίνα, ὅστις τὸν μετωνόμασε Μεταστάσιον καὶ τὸν κατέστησε κληρονόμον τῆς μεγάλης του περιουσίας.

Δεκατεσσάρων ἐτῶν συνέθεσεν ὁ Μεταστάσιος τὴν πρώτην του κωμῳδίαν, ἐκληροδότησε δὲ εἰς τὴν πατρίδα του πλῆθυν ὡραίων φιλολογικῶν ἔργων. Διὰ τὰς ἀπαραμίλλους ἐκφράσεις του, τὴν μαγεύουσαν γλυκύτητά του καὶ τὴν χάριν τῶν δημιουργημάτων του, ἐπωνομάσθη Ῥακίνας τῆς Ἰταλίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Κάρολος ΣΤ' ἐκάλεσε τὸν Μεταστάσιον, τὸν τρυφερὸν ποιητήν, ἐν Βιέννῃ εἰς τὴν αὐλήν του, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Γ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΑ

Τὸν μὲν χειμῶνα ἔχομεν παιγνίδια τῆς αἰθούσης, τοῦ δωματίου, τὸ δακτυλιδάκι, τὴν κολοκυθιά, τὰς μικρὰς κωμῳδίας· τὸ δὲ θέρος τὸν ἀετόν, τὸν καλόγερον, τὸν σαλίγκαρον, τὰ μικρὰ ἀερόστατα, τοὺς βώλους, τὰ σκλαβάκια, τὸ πήδημα, τὸν δίσκον, κλπ., κλπ., ἐνὶ λόγῳ τὰ *ὑπαίθρια παιγνίδια*, τὰ γινόμενα οὐχὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλὰ ἐν ὑπαίθρῳ.

Θά σας μάθω, μικραί μου ἀναγνώστριαι καὶ μικροί μου ἀναγνῶσται, παιγνιδιά τινα ἐκ τῶν τελευταίων τούτων, νέα καὶ νόστιμα. Τὰ παιγνίδια ταῦτα δύνανται νὰ παίξωσι καὶ ἄρρενα παιδία καὶ κοράσια. Ἂς ἀρχίσωμεν λοιπόν· τὸ πρῶτον ὀνομάζεται :

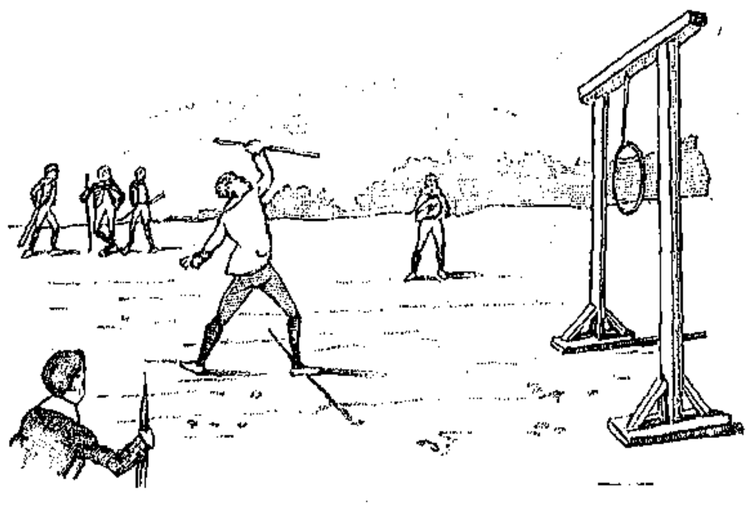

ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟΝ
(τὸ παίζουσι κοράσιδες καὶ παῖδες)

Εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο χρειάζονται ἀκόντια, ἤτοι ῥάβδοι λεπταὶ ἔχουσαι μῆκος ἀνάλογον τοῦ ἀναστήματος τῶν παιζόντων. Τὸ ἓν ἄκρον αὐτῶν καθιστῶμεν βαρύτερον, καρφώνοντες ὀλίγα καρφία.

Ἀ' οὗ προμηθευθῶμεν τὰ κατάλληλα ἀκόντια, κρεμῶμεν ἔπειτα ἓν στεφάνιον ἢ ἕνα κρίκον διὰ λεπτοῦ σχοινίου μεταξὺ δύο πασσάλων, ἢ μεταξὺ δύο δένδρων, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας. Ὁ κρίκος δὲ οὗτος ἢ τὸ στεφάνιον εἶνε μέγα ἢ μικρὸν ἀναλόγως τῆς δεξιότητος τῶν μελλόντων νὰ παίξωσι.

Δύο ἢ τρία ἢ τέσσαρα μέτρα μακρὰν τοῦ κρίκου χαράσσομεν κατὰ γῆς γραμμήν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἀπόστασις ἐλαττοῦται ἢ αὐξάνεται ἀναλόγως τῆς δεξιότητος τῶν παιζόντων.

Καλὸν δὲ εἶνε ἡ γραμμὴ αὕτη νὰ ἀπέχῃ κατ' ἀρχὰς δύο μόνον μέτρα, ἀφ' οὗ δὲ ἀσκηθῶσιν οἱ παίζοντες, τότε ἡ γραμμὴ χαρασσεται τρία μέτρα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἕως ὅτου ἀσκηθῇ καλῶς καὶ ἡ χεὶρ καὶ ὁ ὀφθαλμός· διότι ἀμφότερα ταῦτα συντείνουσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ παιγνιδίου.

Ἀλλὰ ἀρκοῦσιν αἱ ὁδηγίαι, καὶ ἔλθετε τώρα νὰ παίξωμεν τὸ ἀκόντιον.

Ἂς λάβῃ ἕκαστος τὸ ἀκόντιόν του καὶ ἂς ταχθῇ ὄπισθεν τοῦ ἄλλου ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μέτρα ὄπισθεν τῆς γραμμῆς. Ἂς τρέξῃ ὁ πρῶτος ἔχων ἀνυψωμένην τὴν χεῖρα καὶ ὅταν πατήσῃ ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἂς ῥίψῃ τὸ ἀκόντιόν του, ὡς φαίνεται ἐν τῇ παρακειμένῃ εἰκόνι. Καὶ ἐὰν μὲν τὸ ἀκόντιόν του διέλθῃ διὰ τοῦ κρίκου ἵσταται πρὸς τὰ δεξιά, ἐὰν δὲ δὲν διέλθῃ ἵσταται ἀριστερά.

Ἀφ' οὗ ῥίψωσι πάντες καὶ, ὡς εἴπομεν ταχθῶσιν οἱ μὲν ἐπιτυχόντες δεξιά, οἱ δὲ ἀποτυχόντες ἀριστερά, ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ ἐπιτυχόντες τὸ παιγνίδιον ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰν

καὶ πάλιν τάσσονται οἱ μὲν ἐπιτυχόντες πρὸς τὰ δεξιά, οἱ δὲ ἀποτυχόντες πρὸς τὰ ἀριστερά.

Οἱ κατὰ τὸ δεύτερον παιγνίδιον ἐπιτυχόντες παίζουσι πάλιν, ὡσαύτως καὶ οἱ κατὰ τὸ τρίτον, καὶ οἱ κατὰ τὸ τέταρτον παιγνίδιον ἐπιτυχόντες, ἕως ὅτου ἀπομείνωσι μόνον δύο. Τότε τὰ δύο ταῦτα ἀπομεινάρια τῶν νικητῶν διαγωνίζονται πάλιν μεταξύ των καὶ ὅστις ἐξ αὐτῶν διαπεράσῃ τὸν κρίκον διὰ τοῦ ἀκοντίου του, ἀνακηρύσσεται νικητής.

Παικτης Απομαχος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Ὁ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου προκηρυχθεὶς διαγωνισμὸς Παιδικοῦ Πνεύματος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου καὶ θὰ λήξῃ εἰς τὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου]

Πέντε ἐξ γειτονόπαιδα ἔπαιζαν εἰς τὸν περίβολον τῆς ἐκκλησίας. Ἀίρνης ἤρχισε νὰ σημαίνῃ ὁ κώδων, καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν ἐρωτᾷ μετ' ἀπορίας:

— Μπᾶ! Γιατὶ κτυπᾷ ἡ καμπάνα;

— Δὲν βλέπεις ὅτι ὁ παπᾶς τραβᾷ τὸ σχοινὶ ἀπὸ κάτω; ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς Μιμῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

*

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Μιχαλάκης βλέπουν πρώτην φορὰν τὸ νεογέννητον ἀδελφάκι των.

— Τί εἶνε, κορίτσι ἢ ἀγόρι; ἐρωτᾷ ὁ Γιαννάκης.

— Ζευζέκη, τί 'ρωτᾶς; τάχα δὲν ξέρεις ὅτι δὲν τὸ ἐβάπτισαν ἀκόμη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

*

Μεταξὺ δύο μικρῶν ὑποδηματοκαθαριστῶν.

— Τί καλὰ θὰ ἦταν, Γεώργη, νὰ εἶχαν τέσσαρα ποδάρια οἱ ἄνθρωποι! ἔ;

— Γιατί;

— Γιατὶ θὰ παίρναμε μιὰ δεκάρα τὸ λουστράρισμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

— Τοτό, τί εἶνε αὐτὴ ἡ «διδασκαλία διὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων» περὶ τῆς ὁποίας γίνεται τόσος λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ Φανὴ τὸν ἀδελφόν της.

— Σαῦ τὸ εἶπα ἄλλοτε· πάλιν μ' ἐρωτᾷς;

— Ναί, μοῦ εἶπες, ὅτι δὲν ξεύρεις.

— Ἔ λοιπόν, αὐτὸ εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαπφοῦς.

— Τί δῶρον θὰ μοῦ κάμῃς τὴν πρωτοχρονιά, μπαμπᾶ; ἐρωτᾷ ὁ Νῖκος.

— Θὰ ἰδῆς! ἂν εἶσαι καλός.

— Μὰ ὄχι, εἰπέ μου τώρα διὰ νὰ ξεύρω ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ εἶμαι καλός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος.

*

Ὁ πατὴρ τοῦ Βρασίδα ὁμιλῶν περί τινος γνωστοῦ του ἀνθρώπου λέγει ὅτι ποτέ, ποτὲ δὲν κοκκινίζει.

Καὶ ὁ μικρὸς Βρασίδας μετ' ἐκπλήξεως:

— Καὶ ὅταν τὸν βουτήξουν εἰς τὸ κριμέζο, δὲν κοκκινίζει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Ὀρέων.

*

Εἰς τὸν Κουφιοκεφαλάκην δεικνύουν τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως.»

Μετά τινας ἡμέρας τῷ δίδει ὁ πατήρ του 3 1/2 δραχμὰς διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὴν «Νίναν.»

— Θὰ 'μπορέσῃς ὅμως νὰ εὕρῃς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως»; τῷ λέγει.

— Ὦ βέβαια! ἀπαντᾷ ὁ Κουφιοκεφαλάκης· ἔβαλα σημάδι ὅταν μοῦ τὸ ἐδείξατε καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ τὸ εὕρω.

— Καὶ τί σημάδι ἔβαλες;

— Μίαν ἅμαξαν ἡ ὁποία ἐστέκετο ἀπ' ἔξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος.

*

— Τάκη, Πέτροι τί κάμνετε 'ς τὸν κῆπο, καλέ, μὲ αὐτὴ τὴ ζέστη;

— Τίποτε, μαμά· ἁπλώνω ἐγὼ τὴν ποδιά μου καὶ ὁ Τάκης τινάζει τὸ δένδρο νὰ πέσουν μέσα σπουργίτες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βριάν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Τὸ μετάφρασίν σου νὰ μοῦ τὴν στείλῃς ἐπιτρέπεται, φίλε *Βασαριάνη*, νὰ τὴν δημοσιεύσω δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸ αὐστηρὸν συμβούλιον τῆς συντάξεως.

Σὲ εὐχαριστῶ, *Τέκνον τῶν Ὀρέων*, διὰ τὸν νέον φίλον τὸν ὁποῖον μοὶ ἐσύστησες. Τὸ ποιηματάκι σου θὰ ἦτο ὡραιότερον ἂν δὲν ἐγράφετο εἰς γλῶσσαν ἐπιτετηδευμένην.

Βεβαίως εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, φίλε *Γιαννηχάλα*· αὐτὸ δὲν θέλει ἐρώτημα.

Λοιπὸν τί ἀπέγειναν τὰ καϊμένα τὰ γατάκια, *Πολεμιστὰ τῶν Θερμοπυλῶν*; Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὰ ἐγκατέλειψες εἰς τὴν διάκρισιν τῶν σκληρῶν αὐτῶν παιδίων. Ἔ;

Δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν, *Κόρων Ἀθηνιῶτε*, νὰ λέγω εἰς ἕνα ἕκαστον ἂν ἦσαν ὀρθαὶ αἱ λύσεις του· αὐτὸ τὸ βλέπει ὁ καθεὶς ὅταν δημοσιεύωνται αἱ λύσεις.

Μὲ τέτοια καλὴ συντροφιά, *Φαλαινίς*, εἶνε ἀκόμη πλέον εὐχάριστος ἡ ἐξοχή. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς καλὰς φιλίας σου.

Ὁ ἔπαινος τῆς καλῆς σου μαμᾶς, *Μαυρομμάτα*, πολὺ μὲ κολακεύει. Ἡ τόση σου χαρὰ μετεδόθη καὶ εἰς ἐμέ.

Πολὺ σὲ εὐχαριστῶ, *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*, διότι ἐξέλεξες τὸ περιοδικόν μου ὡς δῶρον πρὸς τὴν ἀγαπητήν σου φίλην καὶ θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μάθω ὅτι περνᾷ καὶ αὐτή, ὅπως σύ, εὐχάριστα τὰς ὥρας της μὲ τὰ φυλλάδια μου.

Διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ πολύ, *Τουρκομάχε Ἑλλην*, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶσαι ἐπιμελὴς μόνον, θέλω νὰ ἦσαι καὶ φρόνιμο παιδάκι καὶ ὑπάκουο, εἰδεμὴ θὰ 'πῶ εἰς τὸ πουλάκι μου νὰ μὴ δίδῃ πλέον εἰς τὸν μπαμπᾶ σου ὀπωρικὰ καὶ γλυκίσματα νὰ σοῦ φέρῃ. Τ' ἀκοῦς;

Ἂν δὲν ἐδημοσιεύθησαν τὰ αἰνίγματά σου, *Πύργε τοῦ Ἀίφελ*, σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ στείλῃς καλλίτερα· τίποτε ἄλλο.

Ἀπὸ τὸ ὡραῖον γραμματάκι σου, *Ἀγγελιοφόρος Περιστερά*, βλέπω ὅτι εἶσαι κατενθουσιασμένη μαζί μου καὶ δὲν πιάνομαι ἀπὸ τὴ χαρά μου.

Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν, *Φαληρικὴ Αὖρα*. Εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως μὴ γράφῃς τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου μὲ τὰς λύσεις, ἀλλ' εἰς χωριστόν.

Καὶ μήπως δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ νὰ ὁμοιάσῃς τῆς Νίνας, *Μυροβόλος Ἀνοιξις*; Προσπάθησε νὰ τὴν μιμηθῇς καὶ θὰ εἶσαι ἀκόμη περισσότερον ἀξιαγάπητος· φίλησέ μου γλυκὰ τὴν μικρούλαν *Πολυξένην*, ἥτις τόσον ἐνθουσιάζεται ὅταν διαβάζει τὰ διηγήματά μου.

Ὅσον καὶ ἂν μαρανθοῦν αἱ μυοσωτίδες σου, *Πάσχουσα Κρήτη*, θὰ εἶνε αἰωνίως μυοσωτίδες· μὴ φοβῆσαι. Περιμένω ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξειδίου σου.

Ἄκουσε, *Κορυδαλέ*, πῶς ἐτιμώρησε ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸν δευτερότοκον υἱόν του Φρίτς ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίει ἀντὶ πηρουνίου καὶ μαχαιρίου τὰ δάκτυλά του τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, καὶ ἐφαρμόσατε τὴν τιμωρίαν εἰς τὸν Κοκκόν σας ὁ ὁποῖος μιμεῖται εἰς τοῦτο τὸν αὐτοκρατορικὸν πρίγκηπα. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπέπληξε τὸν Φρίτς τὴν πρώτην φορὰν καὶ τοῦ εἶπε: «Τὰ παιδιὰ ποῦ τρώγουν μὲ τὰ δάκτυλά των ὁμοιάζουν μὲ τὰ σκυλιά τὰ ὁποῖα πιάνουν τὸ φαγητὸν μὲ τὰ πόδια των. Ἂν τὸ ξανακάμῃς, θὰ σὲ βάλω ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπως βάζουν τὰ σκυλιά.» Ὁ μικρὸς ἐπί τινας στιγμὰς ἐφάνη συνετισθεὶς ἐκ τῆς ἀπειλῆς, ἀλλὰ ταχέως τὴν ἐλησμόνησε καὶ ἐπανέλαβε τὰ συνήθη. «Ἔμπρός! ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι!» φωνάζει ὁ πατὴρ προστακτικῶς. Ὁ πρίγκηψ ὑπακούει καὶ χώνεται ὑπὸ τὴν τράπεζαν καὶ μένει ἐκεῖ ἀκίνητος. Μετά τινας στιγμὰς κύπτει ὑπὸ τὴν τράπεζαν ὁ πατὴρ καὶ παρατηρεῖ ὅτι ὁ Φρίτς εἶχεν ἀποβάλῃ τὰ ἐνδύματά του. «Διατί ἐγυμνώθης ἔτσι;» τὸν ἐρωτᾷ. «Ἀφοῦ εἶμαι σκύλος, λέγει ὁ μικρός, δὲν μοῦ πρέπουν τὰ φορέματα, οἱ σκύλοι μόνον τὸ δέρμα των ἔχουν.»

Τὸ ψευδώνυμόν σου καλὸν εἶνε, *Γέρων τοῦ Μωριᾶ*, μὴ τὸ ἀλλάξῃς.

Τί ἄλλο καλλίτερον θέλω, *Ὄλυμπε*, παρὰ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ; Ἐκ τῶν πέντε ψευδωνύμων αὐτὸ εἶνε προτιμότερον.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, *Βασιλεῦ τῶν Ἠπειρωτῶν*, δημοσιεύονται μόνον ὅταν δημοσιεύωνται καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων. Τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἤρεσε καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἐδέχθην.

Τὰς ἐπιθυμίας σας, *Βριάρ*, ἀρκεῖ ὅτι τὰς ἀνακοινώσατε πρὸς ἐμέ. Ἐφ' ὅσον μοὶ εἶνε δυνατὸν θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι ὅμως τὰ ἔργα περὶ ὧν μοὶ γράφεις εἶνε μεταφρασμένα ἤδη εἰς τὴν Ἑλληνικήν.

Ὅταν μοῦ γράφῃς, βεβαίως θὰ σοῦ ἀπαντῶ, *Κυναίγειρε*.

Ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια τὰ ἔπαιξες ἐκ τοῦ προχείρου, *Ἀμφιτρίτη*, εἶσαι λοιπὸν πάρα πολὺ προωδευμένη εἰς τὴν μουσικήν. Εὖγε! Νὰ δημοσιεύσω τὴν παλαιάν φωτογραφίαν σου ἢ θὰ μοῦ στείλῃς νέαν;

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Λευκὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων*, ἀνῆκεν εἰς ἄλλον πρὸ ἐτῶν· τώρα ἀνήκει εἰς σὲ καὶ μόνον.

Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε *Τριπούνη*, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς ευρυτέραν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μου.

Ἡ τιμὴ τῶν παλαιῶν φυλλάδων εἶνε ὅση καὶ ἡ τῶν ἐφετεινῶν, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*. Τὸ δὲ ἀντίτιμον δύναται νὰ σταλῇ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Διὰ νὰ κάμνω χρῆσιν τοῦ ψευδωνύμου σου καὶ ὄχι τοῦ ὀνόματός σου, *Τρίτε Σωματοφύλαξ*, πρέπει νὰ τὰ γράφῃς καὶ τὰ δύο κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς σου.

Γρίφους μὲ εἰκόνας δὲν δημοσιεύω ἐπὶ τοῦ παρόντος, φίλε *Μιχαὴλ Λυκούδη*· ἄνευ εἰκόνων, μάλιστα.

Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐλύπησε· καὶ ἂν θέλῃς τὴν φιλίαν μου καὶ μὲ ἀγαπᾷς ἀληθινά, πρέπει νὰ μὴν ἀκούσω εἰς τὸ ἑξῆς ὅτι παραμελεῖς τὰ μαθήματά σου διὰ νὰ διαβάζῃς τὰ φυλλάδιά μου. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀδικεῖς τὸν ἑαυτόν σου, ἀδικεῖς καὶ ἐμέ, διότι παρεξηγεῖς τὸν σκοπόν μου.

Φίλησέ μου τὴν ἀδελφούλα σου, φίλε *Λεονάρδε*, καὶ εἰπέ της ὅτι, ἂν θέλῃ νὰ μεγαλώσῃ γρήγορα, ἓν μόνον φάρμακον ὑπάρχει: ἡ ἀγάπη τῶν γονέων. Ἂς προσπαθῇ νὰ εἶνε καλή, πολὺ καλή, διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾶτε ὁλονὲν περισσότερον εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔτσι θὰ μεγαλώνῃ γρηγορωτερα.

Τώρα ποῦ εὑρῆκες καὶ ὡραῖον ψευδώνυμον, *Μοῦσα Κλειώ*, ἂς ἴδωμεν, θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά;

Ἐμπρὸς εἰς τὰ μαθήματα ὑποχωροῦν τὰ πάντα, *Φοὺρ-Σῆ*· αὐτὸ δὰ ἐννοεῖται.

Ἀρκεῖ νὰ στέλλωνται αἱ λύσεις πρὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ περιέχοντος αὐτὰς φυλλαδίου, *Παύαρχε τοῦ Αἰγαίου*, καὶ δὲν ἀπορρίπτονται. Ἐγὼ δὲ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω πότε φθάνει ἕκαστον φύλλον εἰς κάθε μέρος.

Τὸ χῶμα καὶ τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα συνελέξατε καὶ μοὶ ἀπεστείλατε ἐκ τῶν τάφων τοῦ Βύρωνος, τοῦ Μάρκου Βότσαρη καὶ τῶν πεσόντων εἰς τὸ Μεσολόγγιον μὲ συνεκίνησαν, *Ἀττικὴ Νύξ* καὶ *Φίλε τῶν Ἀνθέων*. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Φίλησέ μου τὸν *Μπιμπῆ*, φίλε *Μιμῆκε Μέξη*· πότε θὰ μάθῃ νὰ μοῦ γράφῃ καὶ αὐτός;

Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀρέσουν εἰς σὲ τὰ παιδικὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα μοῦ στέλλεις, *Μαρμαίρων Ἀστήρ*· διὰ νὰ δημοσιευθοῦν πρέπει ν' ἀρέσουν καὶ εἰς ἐμέ. Τὸ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς ὄνομα δὲν μοὶ εἶνε γνωστόν

Καὶ ἂν δὲν εἰμποροῦσα νὰ λύσω τὸν θέσιν ὑπογραφῆς ἐπέχοντα γρῖφόν σου, *Ἑσπερία Αὖρα*, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐννοήσω ἀπὸ ποίαν φίλην μου προέρχεται ἐπιστολή μὲ τόσον ἀνθηρὸν ὕφος γεγραμμένη. Ἐκ τούτου ἐννοεῖς πόσον θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν λάβω καὶ ἄλλας σου ἐπιστολάς.

Διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας διευθύνσεώς σου, *Δορκάς*, μοὶ ὀφείλεις 25 λεπτά. Τὰς ἐπιστολάς σου τὰς λαμβάνω· μὴν ἀνησυχῇς.

Πρωϊκὴ Πάργα, τὴν φωτογραφίαν σου τὴν ἔστειλα νὰ ξυλογραφηθῇ. Ὅ τι σκέπτονται οἱ γονεῖς σου εἶνε πάντοτε διὰ τὸ καλόν σου, καὶ πρέπει εὐχαρίστως νὰ δέχεσαι τὰς ἀποφάσεις των.

Ὄχι, *Καλλικάντζαρε*, δὲν τὴν ἐλησμόνησα τὴν *Κοκκινην Πεταλούδαν*, τὴν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε. Εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω τέτοια καλὰ παιδιά; φίλησέ την ἐκ μέρους μου πολλὲς φορές.

Μέχρι τέλους ὁ «Πλοίαρχος» εἶνε ἐπίσης ὡραῖος ὡς ἐν ἀρχῇ, *Ἐργάτη Ἀθηνῶ*· καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τὸ μυθιστόρημα τί σοῦ λέγει, αἴ; Ἀριστούργημα! Ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε κατενθουσιασμένοι.

Οἱ φίλοι μου ὅσοι ἐξεδήλωσαν ἐνδιαφέρον διὰ σέ, *Μπιρμπίρα*, θὰ μάθουν ὅτι πολὺ συνεκινήθης ἐκ τούτου καὶ ὅτι τοὺς εὐχαριστεῖς ἐγκαρδίως.

Βεβαίως, *Κάλγα*, θὰ προκηρύξω μετ' οὐ πολὺ διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.

Ἄλλον Ἀσπαίροντα Ἰχθὺν δὲν ἔχομεν, φίλε Χ. Σ., ὥστε δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὸ ψευδώνυμον αὐτό.

Ἡ πρότασίς σου, *Κυπριακὲ Ἀστήρ*, μαρτυρεῖ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου, *Σκενδέρ-βεη*, καὶ χαίρω διότι κατορθώνω νὰ σοὶ προξενῶ τόσην εὐχαρίστησιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαΐου]

129. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον ἀριθμητικόν, νησὶ τὸ δεύτερόν μου·
Θεοῦ ἀρχαίου ὄνομα δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφάνου Π. Καρυΐλου.

130. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, δένδρον τὸ δεύτερόν μου,
Ἀνθρώπινον δὲ πάθημα εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάν—Σζ.

131. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τό δε πρῶτ καὶ βράδυ
Ἄνω κάτω 'ς τὸ πηγάδι.
Μὲ τὸ λα 'ς τὸ πόδι μένει,
Ἄνω κάτω δὲν πηγαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμενίου.

132. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε ρῶ καὶ βάλε νῦ
Καὶ νὰ 'δῆς τί θὰ φανῇ·
Τὸ βουνὸ θὰ περπατήσῃ
Καὶ τ' αὐτιά του θὰ κουνήσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

133. Ἀναγραμματισμός.

Τὰ ἔθνη ὅλα μ' ἔχουσι πλὴν διαφορετρόπως.
Ἀναγραμματιζόμενον μὲ προσκυνεῖ πᾶς τόπος.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου

134. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς, εἶμαι δένδρον ὑψηλόν.
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς, θ' ἀπολαύσῃς τι καλόν,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολιμιστοῦ τοῦ 1821.

135. Αἴνιγμα δημῶδες.

Ἄσπρος ἐγεννήθηκα,
Μαῦρος ἐκατάντησα,
Καὶ τώρα 'ς τὰ γεράματα
Κουνιῶνται καὶ τὰ δόντια μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Γ. Ἀναγνωστοπούλου.

136. Κυβόλεξον.

Νεκροὺς ῥίπτω εἰς τὸ χῶμα καὶ τὴν δόξαν ἑτοιμάζω.
Ἔχω σχέσιν μὲ τὸ πρῶτον κ' εἶμαι τέκνον τοῦ Διός
Ἐγὼ εἶμαι μαυροφόρα καὶ λυποῦμαι καὶ στενάζω.
Ἐγὼ εἶμαι εἷς Ἑβραῖος καὶ τοῦ Ἠσαὰκ υἱός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

137. Τριγωνον.

Τὸ πρῶτον εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπάρχει ἀπ' αἰώνων.
Τὸ ἄλλο ᾆσμα παλαιὸν ἐκφράζον λύπην, πόνον.
Τὸ τρίτον ἀριθμητικὸν καὶ πτώσεως πλαγίας.
Ἂν τοῦ τετάρτου μου γευθῇς, στερεῖσαι τῆς ὑγείας.
Τὸ πέμπτον εἶνε μόριον παρακελευστικόν.
Ἂν δὲν εὑρῇς τὸ ἕκτον μου θὰ εἶνε κωμικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Ἐξεινου.

138. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον ἡ Ἑλλὰς κρατεῖ ὡς καὶ τὸ τελευταῖον·
Τὸ δεύτερον—προσέχετε, βιβλίον δὲν ἀφίνει.
Τὸ τρίτον εἶν' ἐλάττωμα παρὰ τολὺ σπουδαῖον.
Ὅστις τὸ κέντρον ἀγαπᾷ ὁ Ἑλλάστης τὸν ἰδοῦνει.
Οἱ τοῖχοι ὅλων τῶν σπιτιῶν ὡς ἔνδυμά τον μ' ἔχουν.
Πολλοὶ ἢ ὀλίγοι σὰν ἐμὲ τὰ πάντα καταστρέφουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπροόπτου Σκανδάλου.

139. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσατε σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο νομῶν τῆς Ἑλλάδος.

Α Α Α Β Ι Ι Ι Ι Λ Ο Τ Τ Ω

Ἐστάλη ὑπὸ Βρόχου τῶν Γλάρων.

140. Φύρδην—μίγδην.

Ὁ φανοσπεύρη ῥαθάπνος σφρινεπτεῖραι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυνηγέτου.

141—142. Μεταμορφώσεις.

Α') Ὁ *Πάρις* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *πάντοις*
Β') Ἡ *χώρα* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *σαῦρα*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Βάκχου.

143—146. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

Α') Ἡ Ἄλκηστις ἦτο παροιμιώδη διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν αὐτῆς Ἄδμητον ἀφοσίωσιν.

Β'.) Βοτανικὴ ὀνομάζεται ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰς βοτάνας.

Γ'.) Μείζων πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐστὶν ἡ διάκρισις.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Κυπεραρίσσου

147—155. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Καλή, καλαί, Ἀσία. ἄνθηρα, χαρά, Σπῦρος, Γάτος, τιάρα, ἱστός, φονεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρυδαΐου.

156. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσον ἀρχαίαν παροιμίαν ἀποτελουμένην ἐκ τεσσάρων λέξεων, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα ἄρχονται ἀπὸ ο ἡ δὲ τελευταία λήγει εἰς ει.

Α Δ Ε Ε Β Ζ Ι Ι Ι Ι Λ Μ Μ Ο Ο Ο Ο Ο Η Σ Ω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωσταλῆς Κοῦκλας.

157. Τριπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά, τὰ μεσαῖα καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγίστου μέρους τῆς γῆς.

1. Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 3. Οἱ προερχόμενοι ἔκ τινος μέρους τῆς Ἀσίας. 4. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαρκλάκη Γ. Σαράντη.

158. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ἡ—ἀέεια—ῆ—εἰίεια—αἰ—ή—ᾳόη—εἰί—αί—ἀεαὶ—ῆ—αειῆ—ῆεία.

Ἐστάλη ὑπὸ Κλεομένους Κλ. Λεοντίδου.

159. Γρῖφος.

```
                    Θε          Θε          Θε
Ἡ Σεὼν          Θε    Θε    Θε    Θε    Θε    Θε
Ὅσα ρίς       Θε  ΠΑ    Θε  Θε  ΠΑ    Θε  Θε  ΠΑ    Θε
Τόσα μῆνες       Θε    Θε    Θε    Θε    Θε    Θε
                    Θε          Θε          Θε
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐσπερίας Λύρας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

66. Λαβή (Λ, Β). — 67. Καυροξηλιὰ (κουφό, ξυλιά).— 68 Σέριφος, ἔριφος.— 69. Κλείω, λύω.— 70. Οἶνος ὄνος.— 71

```
ΟΙ - ΚΙ—Δ      —72. Υ Δ Ω Ρ      —73.  Ο
ΚΙ—ΔΑ—ΡΙΣ        Δ Ε Ν                Ι
Α—ΡΙΣ—ΤΟΣ        Ω Ν              Μ Α Ν Ι Α
                 Ρ                  Ο
                                    Σ
```

```
74.  Α        Μ        Ι
   Γ     Λ     Α
      Λ  Ρ  Α
         ΜΚΛ
   Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Ο Ν
         ΞΑΜ
      Υ     Λ     Ν
   Ρ     Ο     Ω
Β        Σ        Ν
```

75-77. Α'.) Ἀηδών Β'.) Χήν. Γ'.) Ταως. —78 Ἐργάζου μέχρι τελευταίας σου πνοῆς. —79-80. Α'.) Ὄνος, ὅλος, βόλος, βέλος, τέλος, μέλος, μύλος. Β'.) Κόπος, τόπος, τόμος, νόμος, νόσος. — 81. ΗΠΑΡ, ΑΣΜΑ (1. ἩμέρΑ. 2. ΗνειδΟΣ. 3. ΑδάΜ. 4 Ῥῆμ Α).

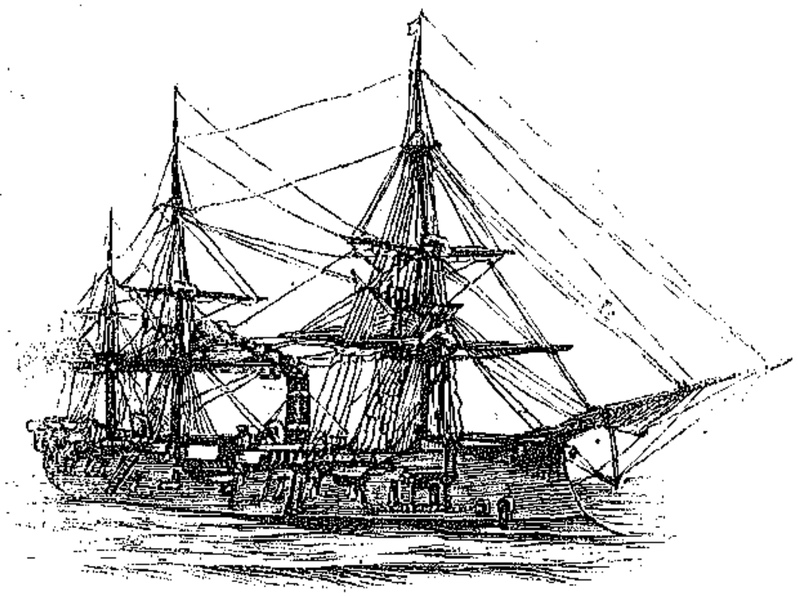

Η « ΤΡΙΑΙΝΑ »

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 97]

Μετὰ τὴν πρωϊνὴν πλύσιν τοῦ καταστρώματος, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ δεύτερος κυβερνήτης παρίστατο πάντοτε, εἷς ὑπαξιωματικὸς ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κ. Λεστούρην, ὅτι ὁ Ἰωσίκης εἶχε συνέλθῃ, καὶ ὅτι ἐφαίνετο ἥσυχος. Ὁ κ. Ἰωάννης κατέβη εἰς τὴν ἀποθήκην ὅπου εὑρίσκετο ὁ Ὑβὼν φέρων σίδηρα εἰς τοὺς πόδας. Αἱ τελευταῖαι εἴκοσι τέσσαρες ὧραι τὸν εἶχον καταστήσῃ σχεδὸν ἀγνώριστον. Ἤτο ὡς ἀπεκτηνωμένος, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἀπλανεῖς καὶ ἄνευ ἐκφράσεως, τὸ στόμα του ἀνοικτὸν καὶ ξηρόν.

— Ἀπὸ τότε ποῦ ἦλθε 'ς τὰ σύγκαλά του ἤπιε μία στάμνα νερὸ κι' ἀκόμη θέλει κι' ἄλλο, εἶπεν ὁ φυλάττων εἰς τὴν θύραν σκοπός. Ὁ κ. Λεστούρης διὰ νὰ προκαταλάβῃ ἐξ ἀπροόπτου τὸν Ἰωσίκην καὶ μὴ ἀφήσῃ εἰς αὐτὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ, τῷ εἶπεν ἀμέσως.

— Ὑβών, σὲ ἐξορκίζω εἰς ὅ,τι ἔχεις ἱερώτερον εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν μητέρα σου, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν· ἂν βεβαιωθῶ ὅτι δὲν μοῦ κρύπτεις τίποτε σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μεσιτεύσω διὰ σέ.

Ἀλλ' ὁ Ὑβὼν δὲν ἀπεκρίθη· οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, ὕψωσε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν προστάτην του ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Καὶ πρῶτον ἀπ' ὅλα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἰωάννης, τὰ χρήματα τί τὰ ἔκαμες; καὶ τὰς παραγγελίας τὰς ὁποίας σὲ ἀνέθεσα; ποῦ εἶνε αἱ ἀποδείξεις τῆς πληρωμῆς; Ὑβών, ὁμίλει· σὲ διατάττω.

— Τὰ χρήματα; ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ὁ Ὑβών, ποῖα χρήματα; Δὲν ἔχω ἰδέαν!... Ἄχ! Θεέ μου, ἀνεφώνησεν ἔξαφνα, καὶ αἱ πρὸ ὀλίγου πελιδναὶ παρειαί του ἔγιναν κατακόκκινοι ἀπὸ τὸ συρρεῦσαν εἰς τὴν κεφαλήν του αἷμα.

Καὶ μὲ τὰς τρεμούσας χεῖράς του ἠρεύνησεν εἰς τὰ θυλάκιά του, ἀλλὰ δὲν εὗρε τίποτε ἐντὸς αὐτῶν.

— Ὄχι, δὲν ἐπλήρωσα πουθενά, εἶπε μετ' ὀλίγον ψελλίζων. Ἀλλὰ τότε τί ἔγειναν τὰ χρήματα;

Καταληφθεὶς δὲ ἀπὸ νευρικὴν ταραχὴν ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκβάλλων ὀξείας κραυγάς. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο σιδηροδέσμιος καὶ ἔπεσε μὲ ὁρμήν, ἐπληγώθη· τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ τρέχῃ καὶ ὁ κ. Λεστούρης προσεκάλεσεν εἰς βοήθειαν. Ἔσπευσαν ναῦται τινες καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατώρθωσαν ν' ἀφαιρέσουν τὰ σίδηρα τὰ πληγώνοντα τὸν δυστυχῆ Ὑβόγα, καὶ νὰ τὸν μετακομίσουν διὰ τῆς βίας εἰς τὸ θεραπευτήριον.

Οἱ ναῦται ἐκεῖνοι συνῆψαν ἀληθῆ πάλην διὰ νὰ

τὸν ἐκδύσουν καὶ τὸν κατακλίνουν. Ἀλλὰ καθὼς ἔπεσεν, εἰς τὴν κλίνην ἔμεινεν ἀκίνητος. Ταῦτα πάντα δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολύ, ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ ἰατρὸς εὗρε τὸν Ὑβόνα ἀναίσθητον· ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἐξήτασε καλά, ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τοῦ κ. Λεστούρη, ἀλλ' ὅσα τῷ διηγήθη οὗτος δὲν ἔδιδον ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ Ἰωσίκης. Ὁ ταλαίπωρος Ὑβὼν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε μεθυσμένος, ἄλλο τι θὰ εἶχε συμβῇ· διότι τὰ μέλη του ἐξηκολούθουν νὰ τρέμουν, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοί του ἀγρίαν καὶ ἀπλανῆ ἔχοντες τὴν κόρην ἔμενον ἀνοικτοὶ καὶ ἀκίνητοι. Ὁ σφυγμός του ἦτο πολύ, πολὺ ἀδύνατος . . . ἡ καρδία του ἐκτύπα πολὺ ταχέως.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἔπιε οὔτε κρασὶ οὔτε ἄλλο ποτόν, ἀλλ' ἔπιε δηλητηριώδη τινὰ οὐσίαν πολὺ ἰσχυράν, ἴσως ὄπιον, ἀλλ' ἀκριβῶς τι, δὲν ἠξεύρω. Ἂν τὸ ἤξευρα, θὰ ἐνήργουν μὲ περισσοτέραν βεβαιότητα.» Ὁπωσδήποτε βάλετέ του πολλοὺς σιναπισμούς, ὅσον ἠμπορεῖτε δυνατούς, δώσατέ του, ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ τῆς βίας, καφὲ πικρόν, μίαν κουταλιὰν κάθε πέντε λεπτά· διότι πρέπει μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν, εἰδεμὴ θ' ἀποθάνῃ, καὶ ὀγρήγορα!

— Εὐθὺς ὅπου ἐπιστρέψῃ ὁ κυβερνήτης καὶ ἠμπορέσω νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ πλοῖον θὰ ὑπάγω ἔξω καὶ θὰ κατορθώσω νὰ μάθω τίποτε διὰ τὸν δυστυχῆ νέον. Θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πρόξενόν μας νὰ μὲ βοηθήσῃ, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης.

Ὁ Ὑβὼν ἐρρόφησε πολλὰ φιλτσάνια καφέ· ἀφ' οὗ δὲ καὶ οἱ σιναπισμοὶ ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμά των, ἐκίνησε τὰ βλέφαρά του, ὁ σφυγμός του ἔγινε δυνατώτερος, ἡ καρδία του ἐκτύπα κανονικώτερον.

Ὁ κ. Λεστούρης διήρχετο πλησίον τοῦ προστατευομένου του, ὅλον τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἄφινεν ἐλεύθερον ἡ ὑπηρεσία· εἶχεν ἤδη ἓν προαίσθημα, ὅτι ἡ ἀνάκρισις τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ θ' ἀπεδείκνυε ἀδῶν τὸν Ὑβόνα. «Θὰ τὸν ἐπότισαν δηλητήριον διὰ νὰ κλέψουν τὰ χρήματα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Ἰωάννης, ὅταν δὲ ἐκτύπησε τὸν Φίλιππαν δὲν ἠξευρε τί ἔκαμνε, δὲν εἶχε συναίσθησιν τῶν πράξεών του.»

Ἠρεύνησαν καὶ πάλιν εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Ὑβόνος, ἀλλὰ δὲν εὗρον οὔτε τὰ χρήματα τοῦ κ. Λεστούρη, οὐδὲ τὸ χρηματοφυλάκιον, οὐδὲ τὸ ὡρολόγιον τοῦ Ὑβόνος, οὐδὲ τὴν συρίκτραν· καὶ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον ἔλειπεν ἐπίσης.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ναύαρχος, ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης ἐπέστρεψαν μετὰ τοῦ Πλοιάρχου εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ Πλοίαρχος ὥρμησεν ἀμέσως εἰς τὸ θεραπευτήριον, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ κυρίου του τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ θωπεύῃ μὲ τὴν γλῶσσάν του ἐκφράζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θρηνώδεις κραυγάς. Ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν ἐκείνην· μόνον τὴν πρωΐαν ἀνέβαινεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐπρογευμάτιζεν, ἔπινε νερόν, εὐθὺς δ' ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἔμενεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπαύριον, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ ἀσθενοῦς, κινῶν τὴν οὐράν του πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τοῦ Ὑβόνος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἰατρόν.

Οἱ δόκιμοι, τοὺς ὁποίους ἡ διαγωγὴ τοῦ κυνὸς εἶχεν ἐκπλήξῃ καὶ συγκινήσῃ, τῷ ἔφερον καθ' ἡμέραν φαγητὰ ἢ γλυκίσματα ἐκ τοῖ γεύματός των. Ὁ Πλοίαρχος τοὺς ηὐχαρίστει, ἐτρώγεν ὅ τι τῷ ἔδιδον, ἀλλ' ἂν οἱ νέοι ἐκεῖνοι τὸν προσεκάλουν νὰ ἐξέλθῃ, νὰ παίξῃ, ἠρνεῖτο, οὐδὲν δὲ ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

Ὁ ναύαρχος εἶχε λάβῃ τηλεγραφικὰς διαταγάς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Τριαινα ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως καὶ διαπλέουσα τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρέστην ὅπως ἀφοπλισθῇ. Ὁ ναύαρχος διηγήθη ταῦτα ἀναβὰς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ κ. Λεστούρης τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετήρει τυχαίως τὸν Γκωθώμην, μεγάλην δ' ἐντύπωσιν τῷ ἔκαμεν ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἐξέφραζεν ἡ φυσιογνωμία του· τότε μὲν δὲν ἔδωκε μεγάλην προσοχήν, ἀλλὰ βραδύτερον ἐνεθυμήθη τὸ πρᾶγμα.

Τὸ ἔργον τοῦ δευτέρου κυβερνήτου μεγάλου πλοίου εἶνε βαρύτατον· διότι αὐτὸς ἔχει εὐθύνην δι' ὅλα· αὐτὸς πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν ἀνθράκων, περὶ τῶν τροφῶν, περὶ τοῦ χρωματισμοῦ καὶ τῆς καθαριότητος τοῦ πλοίου. Ὁ κ. Λεστούρης δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐξακριβώσῃ μὲ ἀνακρίσεις τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ναύαρχος εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ μὴ ἐξέλθῃ κανεὶς ἐκ τῆς Τριαίνης μετὰ τὴν ἐπιβίβασιν τῶν ἀνθράκων καὶ τῶν τροφῶν. Καὶ πολὺ εὐλόγως, διότι ἡ φρεγὰς ἐπιτυχοῦσα οὔριον ἄνεμον ἀνεπέτασε τὰ ἱστία της καὶ ἀπέπλευσε.

Ὁ δυστυχὴς Ὑβὼν ἦτο ἀκόμη βαρέως ἀσθενής, εὑρίσκετο εἰς μέγαν κίνδυνον. Τότε ἐφάνη πόσον τὸν ἠγάπων ὅλοι ἐντὸς τοῦ πλοίου. Ὅλοι ἐζήτουν πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας του, ἀνεχώρουν δὲ καταλυπημένοι μανθάνοντες τὴν κατάστασίν του. Καὶ ὁ Γκωθώμης ἠθέλησε νὰ δείξῃ ἐπίσης ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος ὁ τόσον καλὸς καὶ εὐγνώμων πρὸς ὅλους ὑλάκτει μὲ ὀργὴν καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ. Οὐδεὶς ἤξευρε τὴν αἰτίαν τῆς ἀντιπαθείας ἐκείνης καθόσον ὁ ὑποκελευστὴς οὐδέποτε τὸν εἶχε πειράξῃ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἰατρὸς εἶπεν εἰς τὸν ναύαρχον, τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

— Ἤθελα νὰ σώσω τὸν Ἰωσίκην, πρῶτα πρῶτα δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ ἔπειτα διὰ τὸν σκύλον του ὁ ὁποῖος μοὶ τὸ ζητεῖ μὲ βλέμμα σχεδὸν ἀνθρώπινον.

— Εἶν' ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ ναύαρχος· δὲν τὸν βλέπομεν πλέον τὸν Πλοίαρχον· ἠξεύρει ποῦ τὸν καλεῖ τὸ καθῆκόν του.

Κατὰ τὸν διάπλουν τῆς Τριαίνης πολλάκις εἶχε γίνῃ λόγος περὶ τοῦ Ἰωσίκη μεταξὺ τοῦ ναυάρχου καὶ τοῦ Λεστούρη.

— Τί τὰ θέλετε, ἀγαπητὲ Λεστούρη, ἔλεγε κάποτε ὁ ναύαρχος πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην, πολὺ μεγάλας ἰδέας εἴχατε διὰ τὸν νέον αὐτόν, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, μετὰ τὸ κατόρθωμά του ἐκεῖνο, τὰς συνεμεριζόμην κ' ἐγώ· τὸν ἐφανταζόμην ἤδη ἀξιωματικὸν μετά τινα ἔτη. Ἀλλὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα ἐξηφανίσθησαν πλέον· διότι καὶ ἂν ἀπαλλαγῇ, θὰ προσπαθήσωμεν δὲ νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν, μὲ ὅλον τὸ πεῖσμα τὸ ὁποῖον ἔχει αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος ὁ Κορσικανὸς νὰ καταθέσῃ ἐναντίον του, πάλιν αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν χρημάτων θὰ τὸν παρακολουθήσῃ παντοῦ, δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ προαχθῇ καὶ θὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον του!

Μετὰ μακρὰν πάλην μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ὁ Ὑβών, χάρις εἰς τὴν ῥωμαλέαν του κρᾶσιν, ἔδειξε σημεῖα βελτιώσεως, ὁ δὲ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ὁριστικῶς ἐσώθη. Ἐπέτρεψε νὰ τῷ δοθῇ ὀλίγη τροφὴ καὶ νὰ σηκωθῇ ὀλίγον ἐκ τῆς κλίνης του.

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, θὰ γίνῃς ἐντελῶς καλὰ καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσες, τῷ εἶπεν.

Ὁ ἰατρὸς ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον αὐτοῦ, διότι τὰ ἐνόει ὅλα ὁ Πλοίαρχος, περὶ τούτου ἦσαν πάντες βέβαιοι ἐπὶ τοῦ πλοίου. Εὐθὺς ἅμα ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ὁ Ὑβὼν ἐσώθη ὁ κύων ἐσηκώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ δύναμιν, τὸν προέπεμψε μέχρι τοῦ μεσοδόμου, ἔπειτα δὲ διευνθύνθη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ ναυάρχου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχετο εἷς ἀξιωματικὸς καὶ ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή, ὁ Πλοίαρχος ὥρμησεν ἐντός, καὶ ἔθηκε τὴν μεγάλην κεφαλήν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ναυάρχου, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ὑβὼν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του· ἦτο πολὺ ὠχρὸς καὶ ἰσχνὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Παρεκάλεσε τὸν κ. Λεστούρην νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ θεραπευτήριον ὅπου ἦτο μόνος, ἀτενίσας δὲ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, τῷ εἶπε·

— Κυβερνῆτα, σᾶς παρακαλῶ, δώσατέ μοι νὰ ἐννοήσω διατὶ μὲ κατηγοροῦν. Ποῦ μὲ εὑρῆκαν ὅταν εἶχα πέσῃ; Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ ὅλα ὅσα ψιθυρίζουν. Σεῖς ὁ ὁποῖος ἐφάνητε τόσον καλὸς πάντοτε πρὸς ἐμέ, θὰ μοῦ εἰπῆτε ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὅσον πικρὰ καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ μοῦ κρύψετε τίποτε. Ἔγινα καλὰ τώρα καὶ ἠμπορῶ νὰ τ' ἀκούσω ὅλα.

— Εἶν' ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ ναύαρχος· δὲν τὸν βλέπομεν πλέον τὸν Πλοίαρχον· ἠξεύρει ποῦ τὸν καλεῖ τὸ καθῆκόν του.

Κατὰ τὸν διάπλουν τῆς Τριαίνης πολλάκις εἶχε γίνῃ λόγος περὶ τοῦ Ἰωσίκη μεταξὺ τοῦ ναυάρχου καὶ τοῦ Λεστούρη.

— Τί τὰ θέλετε, ἀγαπητὲ Λεστούρη, ἔλεγε κάποτε ὁ ναύαρχος πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην, πολὺ μεγάλας ἰδέας εἴχατε διὰ τὸν νέον αὐτόν, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, μετὰ τὸ κατόρθωμά του ἐκεῖνο, τὰς συνεμεριζόμην κ' ἐγώ· τὸν ἐφανταζόμην ἤδη ἀξιωματικὸν μετά τινα ἔτη. Ἀλλὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα ἐξηφανίσθησαν πλέον· διότι καὶ ἂν ἀπαλλαγῇ, θὰ προσπαθήσωμεν δὲ νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν, μὲ ὅλον τὸ πεῖσμα τὸ ὁποῖον ἔχει αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος ὁ Κορσικανὸς νὰ καταθέσῃ ἐναντίον του, πάλιν αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν χρημάτων θὰ τὸν παρακολουθήσῃ παντοῦ, δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ προαχθῇ καὶ θὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον του!

Μετὰ μακρὰν πάλην μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ὁ Ὑβών, χάρις εἰς τὴν ῥωμαλέαν του κρᾶσιν, ἔδειξε σημεῖα βελτιώσεως, ὁ δὲ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ὁριστικῶς ἐσώθη. Ἐπέτρεψε νὰ τῷ δοθῇ ὀλίγη τροφὴ καὶ νὰ σηκωθῇ ὀλίγον ἐκ τῆς κλίνης του.

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, θὰ γίνῃς ἐντελῶς καλὰ καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσες, τῷ εἶπεν.

Ὁ ἰατρὸς ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον αὐτοῦ, διότι τὰ ἐνόει ὅλα ὁ Πλοίαρχος, περὶ τούτου ἦσαν πάντες βέβαιοι ἐπὶ τοῦ πλοίου. Εὐθὺς ἅμα ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ὁ Ὑβὼν ἐσώθη ὁ κύων ἐσηκώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ δύναμιν, τὸν προέπεμψε μέχρι τοῦ μεσοδόμου, ἔπειτα δὲ διευνθύνθη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ ναυάρχου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχετο εἷς ἀξιωματικὸς καὶ ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή, ὁ Πλοίαρχος ὥρμησεν ἐντός, καὶ ἔθηκε τὴν μεγάλην κεφαλήν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ναυάρχου, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ὑβὼν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του· ἦτο πολὺ ὠχρὸς καὶ ἰσχνὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Παρεκάλεσε τὸν κ. Λεστούρην νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ θεραπευτήριον ὅπου ἦτο μόνος, ἀτενίσας δὲ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, τῷ εἶπε·

— Κυβερνῆτα, σᾶς παρακαλῶ, δώσατέ μοι νὰ ἐννοήσω διατὶ μὲ κατηγοροῦν. Ποῦ μὲ εὑρῆκαν ὅταν εἶχα πέσῃ; Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ ὅλα ὅσα ψιθυρίζουν. Σεῖς ὁ ὁποῖος ἐφάνητε τόσον καλὸς πάντοτε πρὸς ἐμέ, θὰ μοῦ εἰπῆτε ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὅσον πικρὰ καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ μοῦ κρύψετε τίποτε. Ἔγινα καλὰ τώρα καὶ ἠμπορῶ νὰ τ' ἀκούσω ὅλα.

Ὁ κ. Λεστούρης τῷ διηγήθη δι' ὀλίγων λέξεων τί συνέβη καὶ διατὶ τὸν κατηγοροῦν, ἐν τέλει δὲ εἶπεν·

— Οὔτε στιγμὴν ὑπέθεσα ὅτι ἔκαμες ἐν γνώσει σου ὅσα ἔκαμες· εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μοὶ φανερώσῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρινῶς, χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς ἐντροπήν. Εἶνε ἀδύνατον τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἔσωσα καὶ ἠγάπησα νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του, ἂν ἔπταισε, πρὸ πάντων δὲ εἶνε ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ. Ἐμπρός, λέγε, ἀκούω.

Ὁ Ὑβὼν εἶχε συγκινηθῇ πολὺ ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τοῦ προστάτου του, ἀλλ' ἠσθάνθη ποιάν τινα ἀνακούφισιν μαθὼν διὰ ποῖα πράγματα τὸν κατηγοροῦν.

— Κυβερνῆτα, εἶπε, σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι θὰ σᾶς εἴπω ὅλα ὅσα ἔκαμα, ὅλα ὅσα ἠξεύρω. Ὅταν ἀπεβιβάσθην εἰς τὴν ξηρὰν μὲ τοὺς ἄλλους ὁ Γκωθώμης ἐπρότεινε νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἓν ἀμερικανικὸν καπηλεῖον ὅπου ἐπώλουν ὠραῖον ζῦθον· «Ἔπειτα κάμνομεν τὰς ἀγοράς μας,» εἶπε· ἐδέχθην. Συλλογισθῆτε, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο φοβερὰ ζέστη, καὶ ὅτι εἶχα μεγάλην δίψαν. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν οἱ δύο μας, ἔπειτα δὲ ἀπὸ ἀρκετὸν δρόμον, ἐφθάσαμεν εἰς ἓν ἀπόκεντρον μέρος, ὅπου ἦτο ἓν καφενεῖον ῥυπαρὸν καὶ ἔρημον. Εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἐμβήκαμεν δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ μόνος εἷς γέρων Ἰάπων· ἦλθε καὶ ἐκάθισε πλησίον μας καὶ μᾶς ὡμίλησεν εἰς μίαν γλῶσσαν, ἡ ὁποία ἦτο φρικτὸν κρᾶμα ἰαπωνικῆς, ἀγγλικῆς, καὶ γαλλικῆς. Ἀφ' οὗ ἔπια ἓν ποτήριον κρύας μπίρας, ὁ γέρων ἐπρότεινε νὰ μοῦ δώσῃ ἓν ἄλλο ποτὸν πολὺ καλόν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐγέλασα ὅταν μοὶ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τὴν παράδοξον γλῶσσάν του. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι ἐγέλασε καὶ ὁ γέρων Ἰάπων καὶ ὁ Γκωθώμης. Ἐδέχθην· ὁ Ἰάπων μοῦ ἔφερε μετ' ὀλίγον ἓν ποτὸν μὲ ἕνα κομμάτι πάγον μέσα.

«— Πιέ, μοῦ εἶπε, καλό, καλό!

«Ἔπια ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ περισσότερον τὸ ἔχυσα, διότι ἦτο ἀηδέστατον· ἔπειτα ἠθέλησα νὰ σηκωθῶ διὰ νὰ φύγω, ἀλλὰ τότε μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἤμην καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν μου, καὶ ὅτι ὅλα ἐγυρνοῦσαν τριγύρω μου· ὕπνος βαρὺς μ' ἐκυρίευσε· ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ κατορθώσω νὰ μείνω ἔξυπνος καὶ νὰ σκουντήσω μακράν μου τὸ Ἰάπωνα, ὁ ὁποῖος μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔσκυπτε ἐπάνω μου. Ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ ὁ Γκωθώμης; Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω· ἄλλο τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι· μοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐφώναζα εἰς βοήθειαν ἐν ᾧ ἐπάλαια μὲ τὸν ὕπνον· ἀλλ' ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπίαμεν τὸ πρῶτον ποτήρι τῆς μπίρας, καὶ ὅπου ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸν εἶδα πλησίον μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ εἴπω ὡρισμένος τί ἔγεινεν. Αὐτά, κυβερνῆτα, ἠξεύρω.

«Ἀφ' ὅτου συνῆλθα ἐντελῶς, τρεῖς ἡμέρας τώρα, προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ λεπτομερῶς τὰ συμβάντα,

νὰ τακτοποιήσω τὰς ἀναμνήσεις μου· ἀλλὰ ματαίως· τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι ἕως εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐξύπνησα ἀπὸ φρικτὸν ὄνειρον καὶ εὑρέθην εἰς τὴν κλίνην τοῦ θεραπευτηρίου. Μοῦ διηγήθησαν ὅτι ἤμην ἀναίσθητος ἀπὸ τὴν μέθην, ὅτι μὲ εὗρῆκαν ἐξηπλωμένον εἰς μίαν τάφρον ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅτι ἐκτύπησα ἕνα κελευστήν, ὅτι ἔπειτα ἀγρίευσα ἀκόμη περισσότερον, ὅτι μ' ἔβαλαν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ τὸ χειρότερον ὅτι τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐμπιστεύθητε, ἔγειναν ἄφαντα. Ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται ἀκατανόητα. Ἠμπορῶ νὰ ὁρκισθῶ ὅτι δὲν ἐμέθυσα, ὅτι ἑπομένως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτύπησα τὸν Φίλιππαν· καὶ διατί θὰ τὸν ἐκτυποῦσα; Δὲν ἔχω τίποτε μαζί του, δὲν ἔχομεν σχεδὸν καμμίαν σχέσιν μαζί. Ἐπὶ τέλους τί νὰ εἰπῶ; Δὲν ἠξεύρω τίποτε, δὲν καταλαμβάνω τίποτε, ἐσταμάτησεν ὁ νοῦς μου!

— Ὑποθέτεις ὅτι σοῦ ἔκλεψαν τὰ χρήματα μου καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, ἢ μήπως τὰ ἔχασες εἰς τὴν παραφορὰν σου ὅπως καὶ τὸ ὡρολόγιόν σου;

— Βεβαίως μοῦ τὰ ἔκλεψαν, δὲν ἠμποροῦσα νὰ χάσω τὰ χρήματά σας, διότι, χάριν ἀσφαλείας, τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, τὰ εἶχα κρύψῃ μέσα εἰς τὴν φανέλα μου, ἀφ' οὗ τὰ ἐτύλιξα μέσα εἰς τὸ μαντήλι μου· τὸ μαντήλι τὸ εἶχα καρφώσῃ μὲ μιὰ καρφίτσα εἰς τὸν ἐπενδύτην μου, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ πέσῃ· ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Ἰάπων μοῦ ἔδωκε κανὲν ναρκωτικὸν καὶ μ' ἐξεγύμνωσε. Ἀλλὰ δὲν ἐρωτήσατε τὸν Γκωθώμην; τί λέγει δι' ὅλα αὐτά;

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Εἶχεν ἐξετασθῆ ὁ Γκωθώμης ἀλλὰ μετὰ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰωσίκη τὸν ἀνέκριναν καὶ πάλιν. Ἀλλ' οὗτος εἶπεν ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Ἰωσίκη εἶνε παραλληρήματα· ἠρνήθη διαρρήδην ὅτι αὐτὸς ὡδήγησε τὸν Ὑβόνα εἰς καπηλεῖόν τι, ἐβεβαίωσε δὲ καὶ πάλιν ὅτι δὲν εἶδε τίποτε, ὅτι δὲν εἰξεύρει τίποτε, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἦτο μετὰ τοῦ Ἰωσίκη, καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ πάρῃ ὅρκον δι' ὅλα αὐτά. Τὸν Ἰωσίκην εὗρεν εἰς τὸ πλοῖον ὅτε τὸν ἔφερεν ὁ Φίλιππας.

Κατὰ δυστυχίαν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῆ· οἱ ἐπ' ἀδείᾳ ναῦται δὲν εἶχον δώσῃ προσοχὴν ἂν ὁ Γκωθώμης συνώδευσε τὸν Ἰωσίκην ἢ ὄχι· τινὲς μὲν ἔλεγον ὅτι τοὺς εἶδον μαζί· ἄλλοι δὲ διϊσχυρίζοντο τὸ ἐναντίον· ἐν ἑνὶ λόγῳ αἱ καταθέσεις των δὲν ἐφώτισαν διόλου τὴν σκοτεινὴν ταύτην ὑπόθεσιν.

Ἐν τούτοις, εἷς παλαιὸς ναύτης, γνωρίζων καλῶς τὴν Ὑοκοχάμαν, ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ καπηλεῖον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπῆγεν ὁ Ὑβών, ἦτο ἓν τῶν χειροτέρων τῆς πόλεως· ὅτι τὴν νύκτα, ἀλλὰ μόνον τὴν νύκτα παίρνει καὶ δίνει τὸ χαρτοπαίγνιον.

— Πολὺ παράξενο ὡς τόσο, εἶπεν ἐν τέλει, νὰ ἠμπόρεσε νὰ τὴ βρῆκε μονάχος ὁ Ἰωσίκης αὐτὴν τὴν ταβέρνα· ἀπὸ τὴν πόλι δὲν φαίνεται καὶ γιὰ νὰ πάγῃ κανεὶς 'ς αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ξεύρῃ.

Ἐνῷ ὡμίλει τοιουτοτρόπως παρετήρει τὸν Γκωθώμην μετά τινος δυσπιστίας, τοῦτο δ' ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν εἰς τὸν κ. Λεστούρην νὰ τὸν ἐξετάσῃ κατ' ἰδίαν· ἀλλ' ὁ ναύτης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταθέσῃ τίποτε ὡρισμένον· διηγήθη μόνον ὅτι ὁ Γκωθώμης καὶ ὁ Φίλιππας εἶχον φοβερὸν μῖσος κατὰ τοῦ Ἰωσίκη, ὅτι ἑκατὸν ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ πλοίου ἠδύναντο νὰ τὸ βεβαιώσωσιν, ὅτι πολλάκις τὸν ἐπείραξαν καὶ τὸν ἀνησύχησαν ἀλλ' ὅτι ὁ Ἰωσίκης οὐδέποτε παρεπονέθη. Τὴν διήγησίν του ἐπέρανεν ὁ ναύτης διὰ τῶν ἑξῆς λόγων:

— Χωρὶς ἄλλο, κύριε κυβερνήτα, κάτι τρέχει 'δῶ μέσα.

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐφρόνει ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔκρυπτεν μυστήριόν τι, ἀλλὰ ποῖον; Πῶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν; ὁ ναύαρχος καὶ ὁ κυβερνήτης εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεκοίνωσε τὰς ὑποψίας του δὲν ἐπείσθησαν ἐκ τῶν λόγων του καὶ τῷ εἶπον ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἔτρεφε ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του τὸν ἔκαμε νὰ πλάττῃ μὲ τὸν νοῦν του φαντασιώδεις ἱστορίας, καὶ νὰ βλέπῃ μυστηριώδεις συνωμοσίας ἐκεῖ ὅπου ἦσαν ἁπλᾶ καὶ καθαρὰ γεγονότα.

Ὁ κ. Ἰωάννης ὅμως ἦτο βέβαιος ὅτι κάτι συνέβη καὶ κατεθλίβετο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Ἀλλὰ περισσότερον περίλυπος ἦτο ὁ Ὑβών· ἦτο ἐκτὸς κινδύνου πλέον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναρρώσῃ· οἱ σύντροφοί του ἐφέροντο φιλοφρόνως πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ὁ Ὑβών δὲν εἶχε πλέον ὄρεξιν διὰ τίποτε· οὔτε τὰ βιβλία, οὔτε αἱ πρακτικαὶ ἀσκήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός του τὸν ἐνδιέφερον πλέον. Ἐνίοτε ἀμφέβαλλε καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἠρώτα τὸν ἑαυτόν του μήπως πραγματικῶς ἐμέθυσε. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ γεγονότα ἦσαν βυθισμένα εἰς σκότος, ἐν τούτοις ἐνεθυμεῖτο καλῶς ὅτι δὲν ἐμέθυσε, ἄρα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκαμε ὅσα τὸν κατηγοροῦν.

Τὴν νύκτα εἰς τὴν αἰώραν του, ἢ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὅταν ἦτο τῆς ὑπηρεσίας ἔκλαιεν ὡς μωρὸν παιδίον· μόνη του παρηγορία ἦτο ὅτι ὁ κυβερνήτης διετήρει τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν. Οὐδὲ ὁ ἰατρὸς ὅστις τὸν ἐθεράπευσεν ἐπίστευεν αὐτὸν ἔνοχον. Ἐπανειλημμένως εἶπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὁρκισθῇ ὅτι ἐπότισαν ποτόν τι τὸν Ἰωσίκην τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε τρελλὸν καὶ τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ τὸν θανατώσῃ, καὶ ὅτι ὅταν θὰ τὸν δικάσουν θὰ προσέλθῃ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ ἔμελλον νὰ συνεδριάσωσιν ὡς ναυτοδίκαι διὰ νὰ δικάσωσι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ ἄλλας τινάς· ἦτο πρωία εἰσέτι· ἡ πλύσις τοῦ καταστρώματος εἶχε τελειώσῃ· οἱ ναῦται ὑπῆγαν ν' ἀριστήσωσιν· ὁ κ. Λεστούρης ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμόν του ὅτε εἷς παῖς τοῦ πλοίου εἰσώρμησε συγχρόνως μετ' αὐτοῦ παρακαλῶν ν' ἀκούσῃ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ. Ὁ παῖς ἐκεῖνος ἦτο ἀκατάστατον παιδίον, συχνὰ τιμωρούμενον διὰ σφάλματα πρὸς τὴν πειθαρχίαν. Πολλοὶ ναῦται ἐφέροντο πρὸς αὐτὸ τραχέως· ἀλλ' ὁ Ὑβὼν εἶχε φανῇ πάντοτε καλός, καὶ ἐνίοτε σφάλματά τινα αὐτοῦ τὰ εἶχε πάρῃ εἰς βάρος του. Ὁ παῖς ἐκεῖνος μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματά του εἶχε καλὴν καρδίαν, καὶ ὅτε ἐκινδύνευεν ὁ Ὑβὼν ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης του καὶ ἔκλαιε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρίσκετο εἰς τοιαύτην ταραχὴν ὥστε ὁ κ. Λεστούρης ἐνόμισεν ὅτι παραφρόνησε.

— Κυβερνῆτα, εἶπε μετ' ἐξάψεως, τοὺς εὑρῆκα τοὺς ἔνοχους· σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεύσετε· εἶμαι κάποτε κακόπαιδο, ἀλλὰ ψεύστης δὲν εἶμαι. Ὄχι, ὁ Ἰωσίκης δὲν ἤπιε, δὲν ἐμέθυσε, δὲν ἔκανε τίποτε. Εἶνε ἀθῶος. Ἄλλοι εἶνε οἱ ἔνοχοι! Ἄχ! τί καλὰ ποῦ βρέθηκα ἐκεῖ καὶ ἄκουσα ὅσα ἄκουσα!

— Ἔλα, ἀπήντησεν ὁ κ. Λεστούρης, εἰπὲ γρήγορα ὅ τι θέλεις νὰ εἰπῇς, διότι ἔχω ἐργασίαν, πρὸ πάντων δὲ ὁμίλει καθαρά! . . .

[Ἕπεται συνέχεια] ΔΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

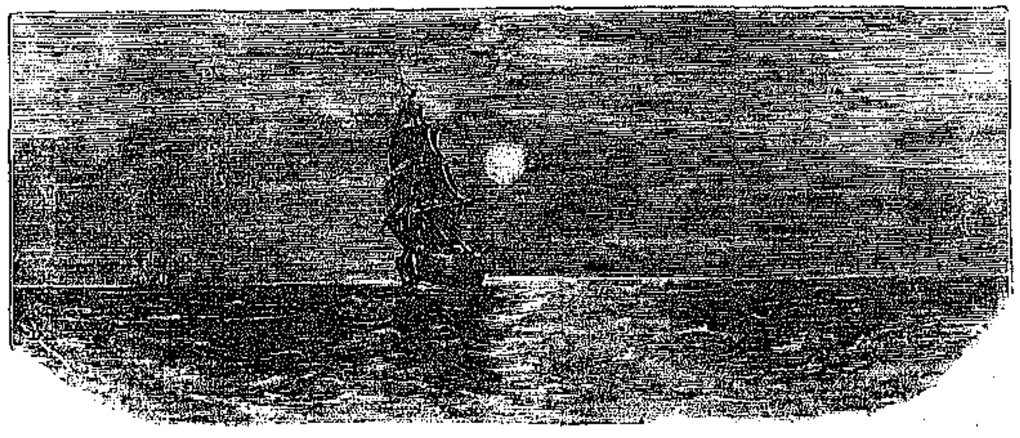

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ

Βογκᾶ ἡ θάλασσα καὶ μουγκρίζει,
Μὲ βία σέρνεται 'ς τὸ περιγιάλι,
Μέσα 'ς τὰ ξάρτια βοριᾶς σφυρίζει
Κ' ἡ νύχτα ντύνεται μ' ἄγρια κάλλη.

Δειλὸ ἀστέρι ποῦ τρεμοσβύνει,
Ποῦ λάμπει πλειότερο ἀπ' ὅλα τἄλλα
Λὲς τρομασμένο τὰ μάτια κλίνει
Σὰν νὰ φοβᾶται κακὰ μεγάλα.

Δειλὸ καράβι ποῦ σ' ἐξορίζει
Ἡ μαύρη μοῖρά σου 'ς τὰ μακρυὰ
Κύττα τ' ἀστέρι ποῦ σὲ φωτίζει,
Ζήτα του λίγη παρηγοριά.

Σὲ λίγο ἡ θάλασσα δὲν μουγκρίζει,
Γλυκὰ χαϊδεύει τὸ περιγιάλι,
Δροσάτο ἀγέρι μᾶς γαργαλίζει
Κι' ἡ νύχτα γδύνεται τ' ἄγρια κάλλη.

Καὶ τὸ φεγγάρι δειλὰ προβαίνει
Μέσα 'ς τὴ θάλασσα αἱματωμένο
Καὶ μόνο ἐκεῖνο τ' ἄστρο ἀπομένει
Τώρα μαζί του ἀδελφωμένο.

Ὅποιος ἐλπίζει ποτὲ δὲν χάνει!
Κύττα, σοῦ δείχνουν τὰ δυὸ τὴν γῆ.
Θὰ βρῆς τὸ δρόμο σου καὶ 'ς τὸ λιμάνι
Σίγα!... κατάκοπο τὴ χαραυγή!

ΦΛΚ

ΤΟ ΚΟΛΙΒΡΙΟΝ

Τὸ κολίβριον εἶνε τὸ μικρότατον καὶ χαριέστατον πτηνὸν τοῦ κόσμου καὶ πατρίδα του ἔχει τὰ θερμότερα μέρη τῆς Ἀμερικῆς. Ὅταν, ἐνῷ πετᾷ, ἀντικρύζει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου σπινθηροβολεῖ ὡς νὰ ἦτο κατάστικτον ἀπὸ πολυτίμους λίθους· καὶ ὅταν κάθηται ἐπὶ τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα καθόλου δὲν λυγίζει μὲ τὸ ἐλαφρότατον σῶμά του, φαίνεται καὶ αὐτὸ ὡς ἄνθος. Βυθίζει τὸ λεπτότατον καὶ μακρὸν ῥάμφος του εἰς τοὺς καλυκας καὶ ἀπομυζᾷ μὲ τὴν ὡς νῆμα λεπτὴν γλῶσσάν του τὸν εὑρισκόμενον εἰς τὸ βάθος αὐτῶν γλυκὺν χυμόν, μαζὶ δὲ συμπαρασύρει καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ κάλυκος μικρότατα ζωύφια, τὰ ὁποῖα καταστρέφουσι τὰ ἄνθη. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ τροφὴ τοῦ κολιβρίου, καὶ ἐκ τούτου ἐννοεῖται πόσον εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὰ φυτὰ ἡ ὕπαρξίς του.

Τὴν μικρὰν καὶ ὡραιοτάτην φωλεάν του, ἡ ὁποία δὲν εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ ἥμισυ αὐγὸν ὄρνιθος, κατασκευάζει εἰς πυκνὸν φύλλωμα. Τὰ ὠά του ἔχουν μέγεθος μπιζελίου, καὶ τὰ δύο νεόσσιά του — τὸ κολίβριον δὲν γεννᾷ περισσότερα ἀπὸ δύο — εἶνε μικρούτσικα καὶ χαριτωμένα.

Μία κυρία ἡ ὁποία ἔζησεν εἰς τὴν Ἰαμαϊκαν διηγεῖται τὰ ἑξῆς περὶ ἑνὸς κολιβρίου.

«Ἦτο μία ἀπὸ τὰς θερμοτέρας ἡμέρας τὰς ὁποίας εἶχα ἴδῃ. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, εἶχα πλαγιάσῃ εἰς μίαν κρεμαστὴν κλίνην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἡ Χουανίτα, ἡ μαύρη ὑπηρέτρια μὲ ἀέριζε μὲ ἓν ῥιπίδιον διὰ νὰ μὲ δροσίσῃ.

»Ἐκεῖ ποῦ ἤμην πλαγιασμένη ἤκουσα μίαν ἄγνωστον φωνήν, νὰ λέγῃ:

» — Πάγω σὲ ἄσπρη κυρία· ἔχω μικρὸ πουλί!

»Ἐκ περιεργείας διέταξα τὴν Χουανίταν νὰ ἀφήσῃ τὸν ὁμιλοῦντα τοιουτοτρόπως νὰ εἰσέλθῃ. Ἦτο μαῦρον παιδίον, τὸ ὁποῖον καθὼς μὲ εἶδε ἐσήκωσεν ὑψηλὰ ἓν ἀκάθαρτον μαντήλιον καὶ εἶπε: Ἐδῶ, ἄσπρη κυρία, μέσα εἶνε!

»Ἤνοιξα μὲ προσοχὴν τὸ μαντήλιον, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα κουβάρι λεπτοτάτου ὑφάσματος. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο κανὲν κακοαναθρεμμένον παιδίον καὶ ἠθέλησε νὰ γελάσῃ μαζί μου καὶ διὰ τοῦτο τοῦ εἶπα νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιον· ἀλλὰ τὸ μαῦρον παιδίον ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ κουβάρι ἐκεῖνο, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ ἐφάνη εἰς μικρὸς βῶλος ἐκ πτερῶν. Ἀδύνατον νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ἦτο πτηνόν· καὶ ὅμως ἦτο! εἶχεν ἕνα στρογγυλὸ κεφαλάκι μεγάλο ὅσον ἕνα μπιζέλι μὲ ῥάμφος μακρόν, καὶ ποδάκια καὶ δακτυλάκια λεπτούτσικα. Ἀλλὰ τί κρίμα! τὸ μικρὸν πουλάκι δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ἔζῃ!

» — Δὲν εἶνε ζωντανό! εἶπα εἰς τὸ μαῦρον παιδίον.

»Λύπη μεγάλη ἐζωγραφήθη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

» —Θαρροῦσα, ἄσπρη κυρία ἀγοράσῃ ἤθελε, πρῶτα ζωντανὸ ἤτανε!

»Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως παρετήρησα τὸ πουλάκι τὸ ὁποῖον ἐκράτουν εἰς τὸ χέρι μου· μοῦ

ἐφάνη ὡς ν' ἀνέπνεε καὶ τὸ ἐφύσησα πολλάκις διὰ νὰ τὸ ζεστάνω μὲ τὴν πνοήν μου.

»—Κρῖ κρῖ! ἠκούσθη ἔξαφνα.

»Τὸ μαῦρον παιδίον ἐχόρευεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

»— Ζωντανὸ πουλί! πουλὶ ζωντανό! ἐφώναζε, ἄσπρη κυρία ζωντάνευσε, καὶ τώρα λεπτὰ δίνει τὸ Ζίμ!

Εἶπα εἰς τὴν Χουανίταν νὰ πληρώσῃ τὸ μαῦρον παιδίον, τὴν διέταξα δὲ προσέτι νὰ μοῦ φέρῃ ὀλίγον ζαχαρόνερον. Ἐρρόφησα ὀλίγας σταγόνας μὲ τὰ χείλη μου, ἔβαλα ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ τὸ λεπτὸν ῥάμφος καὶ εἶδον μὲ χαρὰν μου ὅτι τὸ πουλάκι, μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν ἤρχισε νὰ πίνῃ. Τοῦ ἤρεσε, ἐρρόφησα ἄλλην μίαν φορὰν καὶ ἔπιε καὶ πάλιν. Ἀλλὰ μόλις συνῆλθε τὸ κολίβριον, προσεπάθησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου.

»Ἐπέταξε στιγμὰς τινας ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἔπειτα ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸ πλαίσιον μιᾶς εἰκόνος καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ πτερά του.

»— Θέλει ἄσπρη κυρία καὶ θηλυκὸ κολίβρι καὶ μικρὴ μικρὴ φωλιά; μὲ ἠρώτησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ζίμ. Ἡ Χουανίτα τῷ εἶχε δώσῃ κατὰ παραγγελίαν μου ἓν ἀργυροῦν νόμισμα καὶ διὰ τοῦτο ἦτο ἐνθουσιασμένον, καὶ διὰ τοῦτο τὸ μαῦρον πρόσωπόν του ἔλαμπεν ὡς ἔβενος ἀπὸ τὴν χαράν.

»Τὸ κολίβριον ἐπέταξε πάλιν καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ἄνθη τινὰ τὰ ὁποῖα εἶχα ἐντὸς ἀνθοδοχείου ἐκ πορσελάνης. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσω δι' ἕνα κλουβάκι, διότι εἰς τὴν Ἰαμαϊκαν τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν δὲν ἔχουν ὑαλία, τὰ δὲ παραθυρόφυλλα ἔπρεπε νὰ μείνουν ἀνοικτὰ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

»Εἷς μαῦρος μοὶ ἔφερεν ἓν κλωβίον ἐξ ἰνδικοῦ καλάμου.

»Ἤθελα νὰ ταγίσω ἀκόμη τὸ κολίβριον· ἐπειδὴ παρετήρησα ὅτι ἐπέτα ὅπου ἔβλεπε ἄνθη εἴτε ἀληθινὰ εἴτε ζωγραφημένα ἐπὶ δοχείων ἐκ πορσελάνης, ἔχυσα ἐπάνω εἰς ἓν τοιοῦτο ὀλίγας σταγόνας ζαχαρονέρου καὶ τὸ πουλάκι τὸ ἐρρόφησε σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ λεπτούτσικον ῥάμφος του.

»Διὰ νὰ το πείσω νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ σπιτάκι του, ἐτοποθέτησα τὸ δοχεῖον πλησίον τῆς θύρας τοῦ κλωβίου. Ἀλλὰ τὸ χαριτωμένον καὶ ἐλαφρόπτερον πτηνὸν δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ πετάξῃ εἰς τὸ κλουβί. Ἀλλ' ὅταν ἡ Χουανίτα ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὴν λάμπαν, κατετρόμαξε καθὼς εἶδε τὸ φῶς, ἐτινάχθη ὀπίσω καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὸ ἔδαφος· τότε μόνον ἠμπόρεσα νὰ τὸ συλλάβω καὶ νὰ τὸ θέσω εἰς τὴν κομψὴν φωλεάν του. Τὸ πρωὶ ὅταν ἐκλείσθησαν τὰ παραθυρόφυλλα ἀφῆκα πάλιν ἐλεύθερον τὸ κολίβριον καὶ ἠκούσθη πάλιν τὸ ζωηρόν του κρὶ κρί!

»Ὅταν ἡ Χουανίτα ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ χαριτωμένον πουλάκι ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς τὰ κατάσγουρα μαῦρα μαλλιά της καὶ ἤρχισε νὰ μαδᾷ μὲ θυμὸν τὰς χρωματιστὰς κορδέλας τὰς ὁποίας εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Ἡ Χουανίτα δυσηρεστήθη, ἀλλ' ἐπῆρε σιγὰ σιγὰ τὸν μικρὸν ἄτακτον καὶ τὸν ἔβαλε χάμω. Πόσην χαρὰν μοῦ ἐπροξένει τὸ ποικιλόχρουν καὶ χαριέστατον πουλάκι! Μετ' ὀλίγον ἔγινε τόσον ἥμερον ὥστε ἐπετοῦσε εἰς τοὺς ὤμους μου, καὶ ἤρχετο μόνον του εἰς τὸ στόμα μου διὰ νὰ ἰδῇ μὴν ἔκρυπτα εἰς τὰ χείλη μου τὸ ἀγαπητόν του ζαχαρόνερον.

»Μετά τινας ἡμέρας ἦλθε πάλιν ὁ Ζίμ καὶ ἔφερε τὸ θηλυκὸν κολίβριον καὶ τὴν μικρὰν φωλεάν, μὲ δύο μικρούτσικα, στρογγυλὰ αὐγά. Τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἦτο, ἐσκέφθην, νὰ ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου μίαν ὁλόκληρον οἰκογένειαν κολιβρίων! Ἀλλ' ἡ χαρά μου δὲν διήρκεσε πολύ, διότι μετ' ὀλίγας ὥρας τὸ θηλυκὸν κολίβριον ἀπέθανε.

»Ὅτε ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Ἰαμαϊκαν, ἔδωκα τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ μικρὸν κολίβριον, ἠσθάνθην δὲ ἀληθῆ λύπην καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀπεχωριζόμην, ὅτε μὲ φαιδρὰ κρί κρί, ἤνοιξε τὰς μικρὰς πτέρυγάς του καὶ ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὰ δένδρα, πρὸς τοὺς ἡλιοφωτισμένους ἀγρούς.»

Α.

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Π' ΟΛΛ τὰ πράγματα πλειὸ πολὺ μ' ἀρέσει νὰ βλέπω ἀγαπημένα ἀδελφάκια.

Τ' ἀγαπημένα ἀδελφάκια ποιὸς δὲν τ' ἀγαπᾷ; Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τὸ ἔχουν καμάρι ποῦ ἔχουν τόσον καλὰ παιδιά, τὸ σπίτι τους εἶνε γεμάτο γέλια καὶ χαρά· ἡ γειτονιὰ χαίρεται καὶ ὅλοι ὅσοι τὰ βλέπουν λέγουν:

—Τί καλὰ παιδιά! τί καλὰ παιδιά!

Τέτοια καλὰ παιδιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ τρία κοριτσάκια ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Νὰ μαλώσουν; ποτέ! Νὰ 'πῇ τὸ ἕνα κακὸ λόγον τοῦ ἄλλου; Θεὸς φυλάξοι! Ἔχουν μία γνώμη, μία καρδιά. Εἶνε σύμφωνα εἰς ὅλα· νὰ τιμοῦν τὸν παπποῦ μὲ τὰ ἄσπρα γένια καὶ τὴ γιαγιὰ μὲ τὰ ματογυάλια, νὰ ἀκούουν τοὺς μεγαλειτέρους των, νὰ εὐσπλαγχνίζωνται τὸν πτωχὸ ποῦ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι των, νὰ ἔχουν καθαρὰ τὰ φορεματάκια των, νὰ κάμουν τὸ βράδυ τὴν προσευχήν των μὲ γλυκειὰ καὶ σιγανὴ φωνὴ ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκονοστάσιον. Εἰς ὅλα αὐτὰ εἶνε σύμφωνα. Εἰπέτε μου τώρα, σᾶς παρακαλῶ, δὲν εἶνε νὰ τ' ἀγαπᾷ κανεὶς αὐτὰ τὰ κορίτσια;

Ἦτο Ἀπρίλιος, νομίζω, ἢ Μάϊος, ὅτε μίαν ἡμέραν τὰ τρία ἀδελφάκια ἐπῆγαν περίπατο εἰς τὸ λιβάδι ποῦ εἶνε ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι των· ἡ ἡμέρα ἦτον ὡραία· ὁ οὐρανὸς καταγάλανος· ἥσυχο καὶ δροσερὸ ἀεράκι ἐφυσοῦσε· ὁ ἥλιος ἔλαμπε· τὸ λιβάδι ἦτο καταπράσινον, καὶ μέσα εἰς τὸ πράσινον χρῶμα κόκκινα, κίτρινα, ἄσπρα ἀγριολούλουδα ἐφαίνοντο σὰν κεντημένα.

Τὰ κοριτσάκια ἔτρεχαν, ἐπηδοῦσαν, ἐχόρευαν, ἐτραγῳδοῦσαν, ἔκοπτον ἄνθη. Ἦτο μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς καὶ νὰ τ' ἀκούῃ. Ἀλλ' ἡ μικρὰ Φρόσω — ἰδέτε ὡς τόσον ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ ὀνόματά των, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ λέγεται Μαριγούλα, ἡ δεύτερη Φανὴ καὶ ἡ τρίτη Φρόσω—λοιπὸν ἡ μικρὰ Φρόσω δὲν ἦτο ἀκόμη συνειθισμένη νὰ περιπατῇ καὶ νὰ τρέχῃ πολύ, κ' ἐκουράσθη τὸ καϊμένο.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; νὰ εἰπῇ ἔτσι χονδρά, χονδρά: — Κουράσθηκα, φορτωθῆτέ με! Ἄ! μπᾶ· ἡ Φρόσω δὲν τὸ καταδέχεται· ἀλλὰ τὰ ἔξυπνα ματάκια της ἔλαμψαν, ὡσὰν νὰ εἶχε σκεφθῇ κάτι ποῦ τῆς ἤρεσκε.

— Παίτζουμε; λέγει μὲ τὴν ἰδικήν της προφοράν.

— Ναί, ναί, παίζομε, λέγουν αἱ δύο ἀδελφαί· τί θέλεις;

— Τὸ καμνάκι! λέγει ἡ Φρόσω.

Τὸ καμνάκι ἤθελε νὰ εἰπῇ τὸ σκαμνάκι. Αἱ δύο μεγαλείτεραι ἐκυττάχθησαν καὶ ἐχαμογέλασαν· ἐνόησαν τί τρέχει, διότι καὶ αὐταὶ εἶνε ἔξυπνοι· ἀλλ' ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ διότι ἐκουράσθη ἡ ἀδελφούλα των ἄπλωσαν μὲ πλειὸ πολλὴ εὐχαρίστησι τὰ χέρια των, τὰ ἤνωσαν, τὰ ἔκαμαν σκαμνάκι, τὰ ἐχαμήλωσαν καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω ἡ Φρόσω.

Ἰδέτε πῶς τὴν φέρουν· σὰν καμμιὰ βασιλοπούλα παραμυθιοῦ ἐπάνω σὲ θρόνο. Ἡ Φρόσω ἀγκάλιασε τὸν λαιμὸν τῆς μιᾶς ἀδελφῆς, ἀγκάλιασε καὶ τῆς ἄλλης, καὶ χαμογελᾷ διότι τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ σκαμνάκι. Καὶ αἱ ἀδελφαί της χαμογελοῦν διότι τὴν ἀγαποῦν.

Τί λέτε; δὲν εἶνε ἀληθινὴ ζωγραφιὰ αὐτὰ τὰ τρία γελαστά, χαροπά, ἀγαπημένα ἀδελφάκια;

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΝ

(Ἐκ τῶν ὕστερα ἐκδοθεισῶν ἐπιστολῶν τοῦ λόρδου Τσέστερφιλδ)

8 Δεκεμβρίου 1762.

Ἐπειδὴ εἰξεύρω ὅτι ἐπιθυμεῖς ὄχι μόνον γράμματα νὰ μάθῃς, ἀλλὰ νὰ γίνῃς καὶ καλὸς ἄνθρωπος, σοῦ ἀναγράφω ἐδῶ τὸν διάλογον κυρίας τινὸς τῆς καλῆς τάξεως καὶ ἑνὸς νέου εὐγενοῦς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, διότι τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ εἰς παρομοίαν περίστασιν. Ὁ νέος εἶχεν ἔλθῃ νεωστὶ ἀπὸ τὴν ἐξοχήν, ἡ δὲ κυρία συμπαθοῦσα πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς του, ἀνεδέχθη εὐχαρίστως νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ἀπαιτούμενον στίλβωμα, διδάσκουσα αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι ἐν τῇ ἐκλεκτῇ κοινωνίᾳ. Ὅτε λοιπὸν ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν τὸν ἠρώτησε: — Ἐπιθυμεῖτε ζωμόν; — Ναί, κυρία. — Ἀλλά, κύριε, δὲν ἀποκρίνονται ποτὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔτσι ἀποτόμως. — Πῶς ἔπρεπε ν' ἀποκριθῶ; — Ἔπρεπε ν' ἀποκριθῆτε: Ἂν ἀγαπᾶτε νὰ μοὶ κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν, κυρία· ἤ: Ἂν ἐτόλμων νὰ σᾶς βάλω εἰς αὐτὸν τὸν κόπον.—Ἄλλοτε οὕτω θὰ λέγω.—Ἀκουμβᾶτε βλέπω τοὺς ἀγκῶνάς σας εἰς τὴν τράπεζαν· αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται· εἶνε πολὺ ἄκοσμον.— Θὰ προσέξω νὰ μὴ τὸ ξανακάμω. — Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς βάλω ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, κύριε; — Ἂν ἀγαπᾶτε νὰ μοῦ κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν, κυρία... — Ἐξαίρετα, παρατηρῶ ὅτι ἐφαρμόζετε ἀμέσως τὰ παραγγέλματά μου. Ἀλλά, καλέ, τί βλέπω; Μ' ἐτρομάξατε! μήπως θέλετε νὰ κόψετε τὸν λαιμόν σας; — Τί ἐννοεῖτε, κυρία; — Ἐβάλετε τὸ μαχαίρι εἰς τὸ στόμα σας· τὸ φαγητὸν τὸ τρώγουσι μὲ τὸ περόνιον ἢ μὲ τὸ κοχλιάριον· ὅστις σᾶς ἴδῃ νὰ βάλετε τὸ μαχαίρι εἰς τὸ στόμα θὰ φρίξῃ, διότι θὰ ὑποθέσῃ ὅτι θέλετε νὰ τὸ καταπίετε.—Καὶ ὅμως εἶδα πολλοὺς νὰ καταπίνουν μαχαίρια καὶ σπαθιά.—Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ κανένα καλὸν ἄνθρωπον δὲν θὰ ἰδῆτε νὰ τὸ κάμῃ.— Εἰς ὑγείαν σας, κυρία.—Σᾶς παρακαλῶ, δὲν λέγουν ποτὲ ἔτσι. Ὅταν κανεὶς θέλει νὰ πίῃ εἰς ὑγείαν κυρίας, ἢ καὶ ἀνδρὸς ἀκόμη, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχει σέβας, λέγει: Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ πίω εἰς ὑγείαν σας· ἤ: Ἐπιτρέπετε νὰ πίω εἰς ὑγείαν σας; Ἄλλο πάλιν αὐτό!—Ποῖον, κυρία; — Ἐμπουκώθητε μεγάλα κομμάτια, ὥστε ἐφούσκωσε τὸ πρόσωπόν σας, ὡς τῶν χωρικῶν ὅταν φυσοῦν τὴν φωτιάν. Εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν αὐτὸ οὐδέποτε γίνεται, καὶ ὅμως τρώγουν καὶ αὐτοὶ ἀρκετὰ καὶ ἄφθονα. — Θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπαναλάβω.—Πολὺ καλά, ἀρκετὰ εἶνε αὐτὰ διὰ σήμερον. Ἄλλοτε θὰ σᾶς εἴπω καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. — Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε τὰ μέγιστα, κυρία, διότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω νὰ φέρωμαι ὅπως πρέπει.

(Ἐκ τῆς «Ἑστίας»)

ΤΙ ΩΡΑΙΟΝ ΠΡΑΓΜΑ Η ΤΑΞΙΣ!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Πρόσωπον τοῦ μονολόγου ΜΑΡΙΚΑ κοράσιον δέκα ἐτῶν

[Δωμάτιον κομψόν. Εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον θύρα. Δεξιὰ παράθυρον καὶ παρ' αὐτὸ ἔπιπλον μετὰ συρταρίων. Ἀριστερὰ ἱματιοθήκη.]

ΜΑΡΙΚΑ (*ἐκ τῶν παρασκηνίων*)

Ἔφθασα, πατέρα μου, περιμένετέ με μία στιγμούλα· τὰ γάντια μου θὰ βάλω κ' ἔφθασα. (*Εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ σπεύδει εἰς τὴν σκευοθήκην· ἀνοίγει τὰ συρτάρια καὶ τα κάμνει ἄνω κάτω*) δῆλα δὴ ἂν τὰ εὕρω! Ἀπὸ τὰ ἓξ ζευγάρια ὅπου εἶχα, νὰ μὴ μ' ἀπομείνῃ οὐδὲ κἂν ἕνα; εἶνε φοβερό!... Χθὲς ὅμως εἶχα πρόχειρα τὰ στακτιά μου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εἶνε καὶ αὐτά; ποῦ νὰ εἶνε; (*Σπεύδει πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ την ἀνοίγει*): Σᾶς παρακαλῶ, πατέρα μου, μιὰ στιγμούλα κ' ἔφθασα, γυρεύω τὰ γάντια μου...—Δέν μου 'μιλεῖ! τὸν ἀκούω καὶ καταιβαίνει, ἄχ!... — Πατέρα μου, πατέρα! (*Ἐπανέρχεται εἰς τὴν σκευοθήκην*) Τίποτε! (*Σπεύδει εἰς τὴν ἱματιοθήκην καὶ ἀναζητεῖ*) Τίποτε! σὰν νὰ εἶνε ἐπίτηδες!... ὅπως το παθαίνω πάντοτε... (*Ἔρχεται εἰς τὸ παράθυρον καὶ κύπτει ἔξω*) Ἄχ! πατέρα μου!—νά τον, ἀναιβαίνει 'ς τὴν ἄμαξαν—πατέρα μου, πατεράκι μου! σᾶς παρακαλῶ, περιμένετέ με καὶ σήμερα ἀκόμη, διὰ τελευταίαν φορὰν — Ὁ ἀμαξηλάτης κτυπᾷ τὰ ἄλογα — Γιάννη!... μή τα κτυπᾶς... Ἀ! ἔφυγε! ὤ!

Καὶ τώρα λοιπὸν ἐγὼ θὰ μείνω ὁλομόναχη, σὰν νὰ εἶμαι τιμωρία. Ἀ! μὰ διατί; μὰ διατί; (*Κλαίει*). Πάντοτέ μ' ἐπερίμενε καὶ ἐγὼ ἔκαμνα μίαν ὥραν νὰ ἑτοιμασθῶ· μ' ἐμάλωνε, δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ μὲ ἐπερίμενε ὅμως. Σήμερον δὲν με μαλώνει, ἀλλὰ μ' ἀφίνει καὶ φεύγει. Ἀ! δυστυχία μου!

Μοῦ το εἶπε τὸ πρωί, «Ἄκουσε, Μαρίκα, ἂν δὲν εἶσαι ἕτοιμη 'ς τὰς δύο, θὰ φύγω μόνος μου καὶ θὰ σ' ἀφήσω». Καὶ μού το εἶπε σοβαρὸς σοβαρός. Καὶ ἐγὼ του ἔδωκα τὸν λόγον μου ὅτι θὰ εἶμαι ἕτοιμη. Ἐσήμαναν δύο, καὶ ἐγὼ ἀκόμη ποῦ!... Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ ἂν ἤμουν πατέρας καὶ ἐκεῖνος Μαρίκα, ἐγὼ θὰ τον ἐπερίμενα. Δι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἐγὼ θὰ του θυμώσω... θὰ τοῦ θυμώσω καὶ πολύ, μὰ πολὺ πολύ!...

Εἶνε βάσανο νὰ ἔχῃ κανεὶς πατέρα ταγματάρχην! Νομίζει ὅτι ἔχει ἐμπρός του τὸ τάγμα του, πάντοτε μοῦ φέρνει τοὺς στρατιώτας ὡς παράδειγμα, ὅτι 'ς τὴ στιγμὴ εὑρίσκονται στολισμένοι. Ναί, ἀγαπητέ μου πατέρα, ἀλλὰ οἱ στρατιῶται ἔχουν μίαν στολὴν καὶ πάντοτε τὴν ἴδια, ἐν ᾧ ἡμεῖς τὰ κορίτσια ἔχομεν τὰ κακόμοιρα ἕνα σωρὸ κουρελάκια νὰ φορέσωμε. Ἐγὼ τί νὰ σας 'πῶ, ὅταν θέλω νὰ ἐνδυθῶ τὰ χάνω... Μπᾶ! νὰ τα τὰ γάντια μου κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα. Καλῶς ὡρίσατε, καλά σας ξυπνητούρια! Τώρα τί σας θέλω; (*Τὰ λαμβάνει καὶ συμπιέζουσα τὰ ῥίπτει πάλιν κατὰ γῆς*). Τί θὰ πάθαιναν τάχα ἂν μ' ἐπερίμεναν λιγάκι. Ὁ κύριος Γιάννης τάχα δὲν 'μποροῦσε νὰ μὴ ξεκινήσῃ ἀμέσως; δὲν 'μποροῦσε νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ το εἰπῇ ὁ πατέρας δύο φορές; Ὅποτε τοῦ συμφέρει κάνει τὸν κουτὸ ὁ κύριος κῦρ Γιάννης. Ἀμ' τὰ ἄλογα! ἄ, αὐτὰ εἶνε ἀσυγχώρητα. Τάχα δὲν μ' ἄκουσαν ποὺ ἐφώναζα ἀπὸ τὸ παράθυρο; 'μποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ σταθοῦν λιγάκι καὶ νὰ μὴ ξεκινήσουν ἀμέσως· δὲν ἐνθυμοῦνται τοὐλάχιστον τὴν ζάχαρην ποὺ τους δίδω κάθε πρωί; Ὅλοι σήμερον εἶνε ἐναντίον μου καὶ διατί; διότι δὲν ἔχω τάξιν. Αἴ! ὅταν μεγαλώσω θὰ ἔχω... (*Ἔρχεται εἰς τὸ παράθυρον*) Ἄχ! τί εὔμορφος καιρός! καὶ νὰ εἶσαι κλεισμένη μέσα! Πόσον μ' ἀρέσει νὰ πηγαίνω περίπατον μὲ τὸν πατέρα, ὅταν μάλιστα φορῇ τὴν στολήν του! Περνοῦμε ἀπὸ τοὺς σκοποὺς καὶ παρουσιάζουν ὅπλα· ἄχ! τί ὡραῖα! Κανένα κορίτσι δὲν ἔχει πατέρα τόσον εὔμορφον! καὶ τώρα ἔγινε τόσον αὐστηρός, καὶ ἐπῆγε νὰ κάμῃ περίπατον χωρὶς ἐμένα!...

Ἄχ! ἔτσι μοῦρχεται, τώρα μάλιστα ποῦ εὑρῆκα καὶ τὰ γάντια μου, νὰ 'πάγω καὶ ἐγὼ μόνη μου περίπατο... νὰ στέκωμαι 'ς τὰ παράθυρα τῶν ἐμπορικῶν καὶ νὰ βλέπω ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πράγματα! (*Λαμβάνει ἀπὸ κατὰ γῆς τὰ χειρόκτιά της καὶ τα φορεῖ*). Ὅλα καλά· ὅμως ἂν χαθῶ! Τόσον καλλίτερα· νὰ ἀνησυχήσῃ ὁ πατέρας, νὰ βασανισθῇ, νὰ τιμωρηθῇ, νὰ του βγῇ ὁ περίπατος ἀπὸ τὴ μύτη!... Καὶ ἔπειτα ἂν χαθῶ, θὰ μ' εὕρουν, καὶ ἔπειτα ἕνα παιδάκι ὅταν χαθῇ, τὸ ἀγαποῦν καλλίτερα. Ἄχ! νὰ 'μποροῦσα νὰ χαθῶ!... (*Φορεῖ τὸν πίλον της*). Ἀλλὰ πάλιν σὰν νὰ μοῦ λέγῃ κανεὶς ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νὰ φύγω χωρὶς τὴν ἄδειάν του.. Ὅσον καὶ ἂν θυμώσῃ κανεὶς μὲ τὸν πατέρα του, πρέπει νὰ τὸν σέβεται. Ἀ! ὄχι δὲν φεύγω, καὶ ἀφ' οὗ ὁ ἀξιωματικός μας μᾶς ἔβαλε περιορισμόν, ἂς μείνωμεν περιωρισμένοι (*Ἐκβάλλει τὰ χειρόκτιά της καὶ τὸν πίλον της*).

Ὅμως δὲν πιστεύω καὶ ν' ἀργήσῃ· δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ μόνος του χωρὶς ἐμένα, καὶ θὰ γυρίσῃ γρήγορα. Τὸν λυποῦμαι τώρα τὸν καϊμένον τὸν πατέρα! Νὰ εἶνε μόνος του... τί μοναξιὰ ποὺ θὰ τὴν ἔχῃ!... Δὲν θὰ ἔχῃ μὲ ποῖον νὰ 'μιλήσῃ.. Θὰ εἶνε σὰν ἔρημο πουλί... Ἀμ' τί θὰ εἰποῦν τὰ ἄλλα κορίτσια 'ς τὸν περίπατον, ὅταν δὲν με ἰδοῦν μαζί του; θὰ ὑποπτεύσουν ὅτι θὰ ἔκαμα ἄτακτα καὶ εἶμαι τιμωρία. Καὶ τί θὰ μου ψάλλουν!... Ἄχ! ἂς τα λέγουν τοὐλάχιστον σιγὰ σιγὰ νὰ μὴ τἀκούσῃ ὁ πατέρας καὶ λυπηθῇ ὁ καϊμένος! Ἀμ' πόσες φορὲς δὲν μοῦ εἶπε νὰ ἔχω τάξιν εἰς τὰ πράγματά μου, νὰ εἶμαι ἕτοιμη 'ς τὴν ὥραν μου, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τον ἄκουα· τὸ λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἀπεφάσισε σήμερα νὰ με τιμωρήσῃ. Καὶ ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν του, θὰ την ἐτιμωροῦσα τὴν κόρην μου νὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Λύτον λοιπὸν τὸν λαμπρὸν πατέρα ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον πικράνω μὲ τὴν ἀνησίαν μου. Τῷ ὄντι δὲν ἦτον ἀνησία νὰ θέλω νὰ χαθῶ, διὰ νὰ τον λυπήσω; νὰ με ζητῇ καὶ νὰ μὴ μ' εὑρίσκῃ; Ἄχ! τί κακοκόριτσο ὅπου εἶμαι! Μὰ τὸ ναί, μοῦ ἀξίζει αὔριον εἰς τὸ σχολεῖον ὅλαι αἱ συμμαθήτριαί μου νὰ μου γυρίσουν τὴν πλάτη.

Πρέπει λοιπόν, κυρία Μαρίκα, νὰ διορθώσῃς τὸ σφάλμα σου, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ πατήρ σου, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, νὰ του ἐξομολογηθῇς εἰλικρινῶς τὴν ἀνησίαν σου· καὶ νὰ του εἰπῇς: ἥμαρτον. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ του εἰπῇς μόνον λόγια, ἀλλὰ νὰ του ἀποδείξῃς καὶ μὲ ἔργα ὅτι μετανοεῖς, νὰ του κάμῃς κάτι τι καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ. Τί νὰ του κάμω;...τί νὰ του κάμω... ποῦ νὰ του ἀρέσῃ; Ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα περισσότερον τοῦ ἀρέσει ἡ τάξις· αὐτὸ ἴσα ἴσα ποὺ δὲν ἔχω ἐγώ. Ἂς προσπαθήσω λοιπὸν μὲ τὰ σωστά μου. Ὁ πατήρ μου χιλιάκις μοῦ εἶπε: Μαρίκα μου, μάθε ὅτι «εἰς τόπος διὰ πᾶν πρᾶγμα καὶ πᾶν πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του», δῆλα δὴ «ἂν θέλῃς νὰ εὑρίσκῃς εὔκολα τὰ πράγματά σου, πρέπει νὰ τα θέτῃς πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν». Ὅλα καλά, πατέρα μου, ἀλλὰ ὅταν γυρίζῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἢ ἀπὸ τὸν περίπατον, καὶ βιάζεται νὰ καθίσῃ εἰς τὸ δεῖπνον ἢ νὰ μελετήσῃ μουσικήν, πετᾷ τὰ πράγματά του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ μὴ χάσῃ μίαν στιγμήν· ἀλλὰ ὅταν ἔλθῃ πάλιν ἡ ὥρα νὰ τα εὕρῃ, τότε χάνει τὴν διπλῆν ὥραν. Ἂς κάμω λοιπὸν τὴν γνώμην του, καὶ ἂς προσπαθήσω νὰ συγυρίσω τὰ συρτάρια μου καὶ τὰ φορέματά μου.

Ἀλλ' αὐτὸ δὰ δὲν εἶνε καὶ μεγάλο κατόρθωμα, καὶ δὲν θὰ με θαυμάσουν ὅσοι το ἀκούσουν, δὲν θὰ γράψουν βιβλίον νὰ το διηγηθοῦν καὶ νὰ με ἔχουν ὡς παράδειγμα τὰ ἄλλα τὰ παιδάκια. Δέν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα νὰ συγυρίσῃ κανεὶς τὰ πράγματά του· ἀλλὰ ἀδιάφορον· ἐγὼ θὰ το κάμω, μόνον καὶ μόνον διότι εἰξεύρω ὅτι θὰ χαρῇ ὁ πατήρ μου!...

Κάτω λοιπὸν ὅλα! (*Ῥίπτει σωρηδὸν τὰ περιεχόμενα τῆς ἱματιοθήκης καὶ τῶν συρταρίων*). Ἄχ! τί ἔκαμα! ἀπὸ τὴ βία μου τὰ ἔκαμα ὅλα σαλάτα, φύρδην μίγδην. Δὲν ἦτον καλλίτερα νὰ συγυρίσω τὰ

συρτάρια ἕνα ἕνα ; Ἄχ ! ἤθελα τὴν τάξιν, καὶ ἐγὼ ἔφερα μεγάλην ἀταξίαν. Τί καλὰ νὰ εἶχε κανεὶς μίαν μηχανὴν νὰ τὴν χρειάζῃ καὶ αὐτὴ νὰ διαλέγῃ τὰ ἀνακατωμένα πράγματα καὶ νὰ τα βάλλῃ εἰς τὴν θέσιν των. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὴν ἀνεκάλυψαν ἀκόμη, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εὕρω ἄλλην μηχανήν (*Σκέπτεται σιγά*). Τὴν ἡύρα· χρειάζεται ὑπομονή. Ἔμπρος λοιπόν, κυρία Ὑπομονή, ἄρχισε τὸ συγύρισμα (*Τακτοποιεῖ*). Ἐδῶ θὰ εἶνε τὰ ἀσπρόρουχα. Περίφημα! καὶ ὅταν θέλω κἄτι τι : Μία τραχηλιά. — Παροῦσα. — Ἕνα μαντηλάκι. — Παρόν. — Ἕνας φιόγκος. — Παρών. Ὅλα θὰ λένε παρών, ὅπως οἱ στρατιῶται εἰς τὸ προσκλητήριον. Τί ὡραῖον πρᾶγμα ἡ τάξις! (*Ἀνοίγει τὴν πιλοθήκην*) Πόπο! Τὰ ὑποδήματά μου μέσα 'ς τὴν καπελλοθήκην μου! Δρόμον, εὐγενέστατα ὑποδήματα· δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ θέσις σας μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο. Πηγαίνετε, ὅμοιος τὸν ὅμοιον. Ἕν, δύο, τρία, τέσσερα ζεύγη εἰς γραμμήν! Ἄ, μὰ ἡ τάξις εἶνε ὡραῖον πρᾶγμα!

Τώρα τὰ φορέματα (*Τὰ κρεμᾷ ἐντὸς τῆς ἱματιοθήκης*). Περίεργον! ὅταν βλέπῃ κανεὶς πράγματα κατὰ τάξιν, εὐθὺς συλλογίζεται τοὺς στρατιώτας. Αὐτὴ ἐδῶ ἡ πωλονέζα μὲ τὸ γαλάζιο χρῶμά της καὶ μὲ τὰ ἄσπρα της σειρήτια εἶνε ὁ λοχίας τοῦ λόχου, μόνον οἱ ἄνδρες του λόχου εἶνε διαφόρων χρωμάτων (*Ἐξακολουθεῖ τακτοποιοῦσα*).

« ΒΑΒΗΕΤΕ ; ΕΥΘΥΣ ΜΟΥ ΗΛΘΕΝ Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ »

Τί ὡραῖον πρᾶγμα ἡ τάξις, καὶ τί διασκεδαστικόν! καὶ ποῦ νὰ τὸ εἰξεύρω τόσον καιρόν! Ποτέ μου δὲν τὸ ἐπίστευα. Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας θὰ χαρῇ καὶ θὰ με φιλήσῃ, τί χαρά! (*Ηνδῶ κροταῦσα τὰς χεῖρας*), τώρα εἶμαι τακτική, τώρα εἶμαι τακτική! Ἄ! τί ὡραῖον πρᾶγμα ἡ τάξις!

Τώρα ἔμεινεν αὐτὸς ἐδῶ ὁ σωρός! ν' ἀφήσω νὰ τὸν συγυρίσω αὔριον; . . . Ὄχι, ὄχι, διότι ὁ πατέρας λέγει ὅτι «πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀναβάλλεις, μὴ περιμένῃς ὅτι ποτὲ θὰ τελειώσῃ» καὶ ἔπειτα ἂν τα ἀφήσω αὐτὰ καθὼς εἶνε, θὰ γίνουν προζύμι ἀταξίας. Θάρρος λοιπὸν καὶ ἂς τελειώνωμεν. (*Σκαλίζει τὸν σωρόν*). Μπά! νὰ καὶ ἡ γραμματική μου, ποὺ την ζητοῦσα τόσον καιρὸν καὶ δὲν την εὕρισκα, καὶ ὁ πατέρας μ' ἀγόρασε ἄλλην. Κύτταξε ποῦ την εἶχα πεταμένην, ἐν ᾧ ἔχω τόσον ὡραίαν βιβλιοθήκην! (*Ἐξακολουθεῖ σκαλίζουσα*). Μπά! νὰ την καὶ ἡ Ξανθούλα μου. Ὦ! τὴν καϊμένην! πῶς μου ἔγινες! Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πτκίω· οὔτε σ' ἐκτένισα ποτέ, οὔτε σου διώρθωσα τὰ φορέματά σου, καὶ ἑκατὸ φορὲς σὲ ἐξέχασα μέσα 'ς τὸν ἥλιον ἢ τὴν βροχήν. Ὅποιος θέλῃ νὰ ἰδῇ ζωντανὴν τὴν ἀταξίαν, ἂς ἔλθῃ ἐδῶ νὰ σε καμαρώσῃ. Τώρα ἐγὼ θὰ σε καθαρίσω, θὰ σ' ἐνδύσω καὶ θὰ σε χαρίσω σὲ κανένα καλὸ καὶ φρόνιμο παιδάκι!...

Ἀλλὰ τί γυαλίζει ἐδῶ; Τὸ μενταλλιόν μου! καὶ ἐγὼ το ἐνόμιζα χαμένο... καὶ δὲν εἶπα τίποτε 'ς τὸν πατέρα. Τώρα τὸ ἡύρα, τί χαρά! τί εὐτυχία! (*Τὸ ἀσπάζεται*). Μοῦ το εἶχε χαρίσῃ ὁ πατέρας πέρυσι ὅταν ἠρίστευσα 'ς τὰς ἐξετάσεις. Βλέπετε; ἐκοπίασα ὀλίγον καὶ εὐθὺς μοῦ ἦλθεν ἡ ἀνταμοιβή.

Τί εὐτυχία που ἔμεινα σήμερον μέσα! κάτι εἴξευρεν ὁ πατέρας διὰ νὰ μ' ἀφήσῃ! Τί καλὸς ὁ κὺρ Γιάννης! δὲν τα ἔχω πλέον μὲ αὐτόν, τὸν συγχωρῶ· καὶ τὰ ἄλογα ᾗτὰ καϊμένα τὰ συγχωρῶ, θὰ τους δώσω ζάχαρην πολλήν.

Σήμερον εἶνε ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τῆς ζωῆς μου, ἔχασα ἕνα περίπατον, ἀλλὰ ἐκέρδισα ἕνα προτέρημα, διότι τώρα πλέον ἔγινα τακτική. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας νὰ με καμαρώσῃ.

Ἄμαξα! (*Στεύδει εἰς τὸ παράθυρον*) Αὐτὸς εἶνε, ὁ πατέρας. Πατέρα, πατέρα! ἐλᾶτε γλήγορα, ἐσυγύρισα τὰ πράγματά μου, καὶ τώρα πλέον εἶμαι τακτική! εἶμαι τακτική! (*Ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς*). Ὄχι δὲν πρέπει νὰ λέγω: «εἶμαι τακτική», διότι σήμερον μόλις ἤρχισα νὰ εἶμαι, καὶ πρέπει νὰ περιμένωμεν καὶ τὸ τέλος, «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε», ἐγὼ ὅμως ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνω τακτική, καὶ τακτικὴ μιὰ φορά, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πατρός μου. Ἄχ! τί ὡραῖον πρᾶγμα ἡ τάξις!

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

Π. Ι. Φ.

Ο ΚΑΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΔΑΜΑΖΕΙ

ΜΥΘΟΣ

«Θά το κατορθώσω !» εἶπεν ὁ πέλεκυς καταπίπτων βαρὺς ἐπὶ σιδηρᾶς ῥάβδου.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγα κτυπήματα ἐστόμωσεν ἡ κόψις του καὶ ἔπαυσε νὰ πλήττῃ τὸν σίδηρον.

«Τώρα ἐγώ !» εἶπε τὸ πριόνιον.

Καὶ ἤρχισε λυσσωδῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ σιδήρου ἕως ὅτου οἱ ὀδόντες του ἐθραύσθησαν ἢ ἐφθάρησαν καὶ ἔπεσε κατὰ γης πρὶν κατορθώσῃ νὰ κόψῃ τὸν σίδηρον.

«Ἄ, ἄ ! ἄ !» ἀνεκάγχασεν ἡ σφύρα, ἀμ' ἐγὼ το ἤξευρα ὅτι δὲν θα ἐπιτύχετε. Ἐγὼ νὰ σας δείξω πῶς πρέπει νὰ κάμετε.»

Ἀλλὰ μετὰ τοῦ πρώτου κτυπήματος ἡ κεφαλὴ τῆς σφύρας ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ δὲ σίδηρος οὐδὲν ἔπαθε.

«Νὰ δοκιμάσω κ' ἐγώ ; τί λέγετε ;» εἶπε μετὰ συστολῆς καὶ δειλίας ἡ φλόξ.

Πάντες οἱ ἄλλοι ἀπέβλεψαν πρὸς αὐτὴν μετὰ περιφρονήσεως.

Ἀλλ' αὐτὴ περιέβαλε τὴν σιδηρᾶν ῥάβδον ἥσυχα ἥσυχα θωπεύουσα αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος καὶ τότε μόνον την ἀφῆκε, ὅτε τὴν ἐμαλάκωσε καὶ τέλος τὴν ἀνέλυσεν.

Ὑπάρχουσι καρδίαι ἰσχυραὶ ἀντέχουσαι εἰς τὴν βίαν καὶ τὴν ὀργήν, καὶ καρδίαι ἀδιάφοροι εἰς τὸ μῖσος, εἰς τοὺς διωγμούς, καρδίαι ἀκλόνητοι τὰς ὁποίας οὐδὲν ταράττει. Ἀλλ' ὅμως διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου καταδαμάζονται.

**Χ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΑ

Η ΛΟΓΧΗ

(τὸ παίζουσι κοραστίδες καὶ παῖδες)

Κατασκευάζετε δώδεκα μικρὰ στεφάνια ἐκ κλάδων εὐλυγίστων.

Εἷς τῶν παικτῶν λαμβάνει εἰς χεῖράς του ὅλα τὰ στεφάνια καὶ τὰ ῥίπτει ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ὅσον θέλει μακρὰν ἢ πλησίον, δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του.

Οἱ δὲ ἄλλοι παῖκται, κρατοῦντες ἕκαστος μικρὰν ῥάβδον ἴσην πρὸς τοὺς δείκτας τοῦ σχολείου, προσπαθοῦσι νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὴν ῥάβδον των ἓν ἢ περισσότερα στεφάνια· Ὅστις δὲ ἐξ αὐτῶν συλλάβῃ περισσότερα αὐτὸς εἶνε ὁ κερδαίνων καὶ αὐτὸς τὰ ῥίπτει κατόπιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅσα στεφάνια πέσωσι κατὰ γῆς δὲν συγχωρεῖται νὰ τα λάβῃ τις εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε διὰ τῆς ῥάβδου.

Πλίκτης Απομαχος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 παρελθόντος Σεπτεμβρίου πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου, καὶ Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους 1891 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 12—15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀκλυών, 158.
Δεύτερον βραβεῖον : Κρόκιον Ὄρος, 145.—Πάσχουσα Κρήτη, 144.
Τρίτον βραβεῖον : Χαραλάμπης Γ. Σαράντη, 137.— Ἡρωϊκὴ Πάργα, 131.— Τέκνον τῶν Ὀρέων, 126.
Ἔπαινος : Σαπφώ, 118 — Ὑάκινθος, 109.—Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης, 108.— Ἀκακία 94.—Στρατηγὸς Γάρβων, 91—Σπινθηροβολῶν Ἥλιος, 76.—Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, 73 — Ἀθάνατος Σωκράτης, 64
Εὔφημος μνεία : Ἐμμανουὴλ Πετρακόκκινος, 60. — Μαρίκα Μ. Ζωγράφου, 57. — Φθινοπωρινὴ Δύσις, 43.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 8—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀκάνθινος Ῥοδῆ, 129.
Δεύτερον βραβεῖον : Κ. Δ. Βασαρδάνης, 111.—Κάλχας, 103
Τρίτον βραβεῖον : Μιμῆκος Ι. Μέξης, 98 —Μαῦρος τῆς Ἑνετίας, 93 — Φοὺν-Σῆ, 80
Ἔπαινος : Χρῆστος Α. Σχίμφλε, 68.— Βύρων, 40.— Ἐνδυμίων, 40.—
Εὔφημος μνεία : Μαῦρος Λύκος, 36.—Σ Λυκούδης, 32.— Δέσποινα τοῦ Παρθενῶνος, 22.—Παναγιώτης Μαλαμᾶ Μαυραγάνης. 30.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας ἕως 8 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀθῶα Περιστερά, 102.
Δεύτερον βραβεῖον : Πράσινος Λόφος, 86.—Λευκὴ Μαργαρίτα, 61.
Τρίτον βραβεῖον : Πυκνὴ Ὁμίχλη, 57.—Γελόεσσα Φύσις, 52 — Ταραξίας, 38.
Ἔπαινος : Ἄφωνος Ἰχθύς, 22. — Γαλαναμμάτα Ἀθηναία, 20.
Εὔφημος μνεία : Φοῖβος Ἀπόλλων, 15.—Φιλόμουσος Πολυξένη, 15.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ *ὀρθὰς λύσεις ἀνεμίξ καὶ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑπόμενοι* : Ἀνθισμένη Λεμονιά, 3.—Φωτεινὴ Ἀντωνοπούλου, 20.— Μιχαὴλ Γερογιάννης, 12. — Γελαστὰ Μάτια, 17.— Ἔκρινὴ Νύξ, 19.— Ἁπλοῦστος Πένης, 10.—Θ. Λεκατᾶς, 2.—Ἑλένη Μαραγκοῦ, 8.—Μεσολογγιτοπούλα, 7. —Νηστικὸ Ἀρκοῦδι, 12.— Κόρινναα Α. Παλαιολόγου, 2.—Πελαγοδρόμις, 8.—Τάκης Ν. Πλατανέτης, 4.—Ἀγγελικὴ Πρινοπούλου, 4.—Ῥαγδαία Βροχή, 11. —Ῥοδοκόκκινη Παιδούλα, 13.—Σεμνὰ Ἴα, 18.—Φανὴ Σπηλιωτοπούλου. 11.—Ταρτησία Ἰκτίς, 18.—Ταπεινότατος Δούλός σας, 3.—Ἑλληνὸς Ναύτης, 17.—Θεμ. Χριστοφίδης, 10.—Χρυσομαλλοῦσα 12.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμά, πότε ἑορτάζει ἡ Ἑλένη ; ἐρωτᾷ ἡ Νίνα.
— Τὴν 21 Μαΐου, παιδί μου.
— Ἀμὲ ἡ Κόριννα πότε ;
— Ποτὲ παιδί μου.
— Τότε λοιπὸν πῶς μεγαλώνει ;

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γεροβίλη.

*

Ἐνώπιον τοῦ μικροῦ Μιχαλάκη γίνεται λόγος περὶ ναυαγίου πλοίου δυνάμεως τετρακοσίων ἵππων.
Καὶ ὁ Μιχαλάκης μετὰ συγκινήσεως :
—Τὰ καϊμένα τ' ἄλογα ! πνίγηκαν καὶ τὰ τετρακόσια ;

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ.
— Τότ, ἂν τὸ ξανακάμῃς αὐτό, θὰ σοῦ τὴς βρέξω ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.
Καὶ ὁ Τοτός :
— Δὲν μπορεῖς, μπαμπᾶ, γιατὶ κάθομαι ἀπὸ 'πάνω !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

*

— Εἶπαι πάντοτε φρόνιμο καὶ καλὸ παιδί ;
— Ναί... δηλαδή... ξεύρεις, θεία, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κακοσυνειθίζῃ τοὺς γονεῖς του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Ἡ μαμὰ ἔδωκε εἰς τὸν Μίμην καὶ τὴν Φιφὴν ἀπὸ ὀλίγα γλυκίσματα Ὁ Μίμης ὡς λαίμαργος ἔφαγεν ἀμέσως ὅλα τὰ ἰδικά του, ἔπειτα ἐρωτᾷ τὴν Φιφήν:
— Ξεύρεις, Φιφή, νὰ μεταφέρῃς εἰς τὴν καθομιλουμένην μίαν φράσιν τῆς ἀρχαίας ;
— Ξεύρω.
—Λέγε μου λοιπόν, τί θὰ εἰπῇ «οὐ βούλομαι φαγεῖν τὰ ἐμὰ πλακούντια ;»
— Δὲν θέλω νὰ φάγω τὰ γλυκίσματά μου, ἀπαντᾷ ἡ Φιφὴ ἀνυπόπτως.
Καὶ ὁ Μίμης ἁρπάζων τὰ γλυκίσματά της :
—Σὰν δὲν θέλεις λοιπὸν τὰ τρώγω ἐγώ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

*

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κώστα διὰ νὰ ἐξέλθωσι μαζὶ εἰς περίπατον.
—Ὅτι ἑτοιμαζόμουν κ' ἐγὼ νὰ ἔλθω σπίτι σου, λέγει ὁ Κώστας καθὼς εἶδε τὸν Κουφιοκεφαλάκην.
Καὶ ἐξῆλθον εἰς περίπατον.
Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἐρωτᾷ τὴν ὑπηρέτριαν.
—Ἦλθε ὁ Κώστας ;
—Ὄχι.
—Τὸν ψεύτη! καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἑτοιμάζετο νὰ ἔλθῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἐχάρηκα πολύ, Εὔδιμλος Ἀηδών, δι' ὅσα μοῦ γράφεις καὶ ἰδίως διότι ἀπέκτησα ἕνα τόσον καλὸν φίλον.

Λοιπὸν εἰς τὸ Ψάληρον, *Ἀνθοδέσμη*, τώρα ποῦ ἤρχισεν ἡ ζέστη καὶ δός του παιγνίδι μὲ τὴν ἄμμον εἰς τὴν ἀκροθαλασσιά !

Ναί, μικρέ μου, *Ἰθωμαῖε Ζεῦ*, μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἀθώας σου εὐχὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον, αἱ ὁποῖαι θὰ εἰσακουσθῶσι, δὲν ἀμφιβάλλω μεταξὺ δὰ συναδέλφων...

Πραγματικῶς, *Μελιγαλᾶ*, ἔλειπεν ἐν Δ ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀριθ 123 *σύνθεσιν λέξεων* πλὴν πάντες σχεδὸν οἱ ζητήσαντες τὴν λύσιν ἐννόησαν ὅτι ἦτο τυπογραφικὸν παρόραμα, ἐκ τῶν σπανιοτάτων συμβαινόντων εἰς τὸ φύλλον μου.

Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ μονόλογος τὸν ὁποῖον δημοσιεύω σήμερον εἰς τὴν 122 σελίδα, *Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά* ; Δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε καταλληλότατος νὰ τὸν ἀπαγγείλῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις ἀφοῦ ἔχεις τόσον καλὸν μνημονικὸν καὶ ὑπόκρισιν ;

Ἦσαν τρόντι ρυθμικώτερα αὐτὰ τὰ τελευταῖα σου, *Ἀφρικανὲ Δέων*. Σοῦ εὔχομαι νὰ γράψῃς καὶ τεχνικώτερα, καὶ φυσικώτερα καὶ λογικώτερα.

Ἂν ἐλήφθησαν αἱ λύσεις σου θὰ τὸ ἴδω ὅταν θὰ κάμω τὴν γενικὴν ἐξέλεγξιν διὰ νὰ ἐξαγάγω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, φίλε Δ. Π. Τ. Τώρα νὰ σοῦ τὸ εἴπω καὶ δύσκολον μοὶ εἶνε καὶ δὲν σὲ ὠφελεῖ.

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ πολύ, *Παπλωματάκι τοῦ Καδί-Κιοϊ*, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς αὔξησιν τῶν φίλων μου. Ἂν σὲ ἐμιμοῦντο ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου πόσον ὡραιότερον ἀκόμη θὰ εἰμποροῦσα νὰ κάμω τὸ περιοδικόν μου.

Μὴ δὰ τόσον φειδωλὴ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, φιλτάτη *Ἄννα Σεφέρη*· γράφε μου δύο λέξεις πάρα 'πάνω. Τί φιλαργυρία λέξεων εἶνε αὐτή !

Δύναται νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός*, μόνον ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ἐπίσης ὡραῖον.

Φιλησέ μου τὰ ἀδελφάκια σου, *Κυανοῦν Ῥόδον*, καὶ διὰ τὰ δύσκολα αἰνίγματα μὴ πολυσκοτίζεσαι, τὰ προτείνω μόνον διὰ τοὺς μεγάλους

Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά, *Ὀχθη τοῦ Στρυμόνος* ; Γράψε μου.

Δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω, *Κορυδαλέ* μου. Δὲν ἔχω θέσιν, βλέπεις, καὶ δι' αὐτό...

Ἔχει καλῶς, *Μαυροθαλασσίτη*, εἴμεθα σύμφωνοι, συμφωνότατοι.

Ἂν θέλῃς λαμβάνεις ψευδώνυμον, φίλε μου *Ἀχιλλεῦ Ματζίνη*· δὲν εἶνε ὑποχρεωτικόν. Μόνον ἀπαιτῶ μὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον.

Πᾶν ὅ,τι μοὶ ζητεῖς, *Ἐθελοντὰ τῆς Κρήτης*, θὰ τὸ λάβῃς ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἀνταποκριτήν μου δι' οὗ ἐνεγράφης.

Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σέ, *Ἄθμα τοῦ Εὐξείνου*, καὶ σέ, *Μαγευτικὲ Βόσπορε*, καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς φίλους σας διὰ τὰ καλὰ πρὸς με αἰσθήματά σας, καὶ χαίρω βλέπουσα ὅτι αἱ συμβουλαί μου δὲν πηγαίνουν εἰς μάτην. Ἡ δημοσίευσις τοῦ καταλόγου τῶν συνδρομητῶν μου καὶ ἄσκοπος θὰ ἦτο καὶ πολυδάπανος, διότι θὰ κατελάμβανε ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα σελίδας ὡς ἡ παροῦσα.

Καταγέλαστος γίνεται, *Ἀθῶε Παῖ*, ὄχι ὁ ἔχων τόσον καλὸν ζῆλον ὡς σύ, ἀλλ' ὁ ἀκολουθῶν ἀνοήτους συμβουλάς.

Καὶ πῶς τὰ περνᾷς εἰς τὴν Πετρούπολιν, *Στρατηγέ* ; Ἔμαθες νὰ ζωγραφίζῃς καὶ ἀρκοῦδες ;

Εὐχαρίστως δέχομαι τὴν πρότασίν σου, *Ἀλήκατε Σώκρατες*.

Πῶς δὲν φαντάζομαι ; *Ἀκριβῶ: διότι φαντάζομαι πόσην χαρὰν αἰσθάνεσαι ὅταν βλέπεις ἀπάντησίν μου, δι' αὐτὸ σοὶ ἀπαντῶ, Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.*

Βεβαίως δὲν εἶνε καλὸν πρᾶγμα ἡ ἀπελπισία, *Κιλλγαν*, εἶνε τὸ καταστρεπτικώτερον αἴσθημα. Ἀπόφευγε πάσῃ δυνάμει τὴν γνωριμίαν της καὶ θὰ ἔχῃς πάντοτε ἐπιτυχίας εἰς τὸν βίον σου.

Ἡ διεύθυνσίς σου μετεβλήθη, Ἠυπριακὲ Ἀστήρ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Οἱασδήποτε φύσεως αἰνίγματα καὶ ἂν ἐπινοήσῃς, *Κηναίγειρε*, στεῖλέ τά μοι, καὶ ἂν ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν.

Ὀρθαὶ λύσεις λογίζονται αἱ συμφωνοῦσαι πρὸς τὰς δημοσιευομένας, *Ἀετὲ τῶν Λιονοσκεπῶν Ὀρέων*, διότι ἄλλως θὰ ἦτο δυσχερεστάτη ἡ ἐξέλεγξις αὐτῶν· τουτο.οὐδένα τῶν διαγωνιζομένων ἀδικεῖ, διότι πάντες ὑπόκεινται εἰς τὸν αὐτὸν κανόνα.

Δὲν εἰξεύρει ἀκόμη ἑλληνικὰ ὁ *Ἰβάν*, λέγεις, *Ἄσπρο Λαγουδάκι* ; Δὲν εἰξεύρει ἑλληνικά ; Ἀ! τώρα λοιπὸν ἐξηγῶ διατὶ εἶνε τόσον κακὸ παιδὶ καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὴν μικρούλαν Ὄλγαν σας. Γρήγορα ἂς μάθῃ, νὰ μοῦ γράψῃ καὶ αὐτὸς ὡραίας ἐπιστολὰς ὡσὰν τὴν ἰδικήν σου, ἡ ὁποία μὲ κατεμάγευσε.

Περασμένα ξεχασμένα, *Φαληρικὴ Λῦρα*· εἰς τὸ ἑξῆς μὴ μοῦ γράψῃς εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου ἐπιστολὴν καὶ λύσεις καὶ θὰ εἴμεθα πάντοτε ἀγαπημένοι.

Ὅλοι τὴν αὐτὴν μὲ σὲ γνώμην ἔχουν περὶ τοῦ διηγήματος τῆς ἐφετεινῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ μου, *Μυροβόλος Ἀνοιξις*. «Τί ὡραῖον διήγημα ὁ Πυρειοπώλης! μοῦ γράφουν. Τί χαριτωμένο ποῦ εἶνε τὸ μυθιστόρημα τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ σου! — Τί συγκινητικόν !— Τί θελκτικόν !—Ἄχ! πῶς μ' ἀρέσει ὁ Πυρειοπώλης !—Τί τερπνόν, τί διδακτικὸν διήγημα !» Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕκαστος μὲ τὸ ἰδικόν του ὕφος ἐκδηλοῖ τὸν θαυμασμόν του καὶ τὴν ἐκτίμησίν του πρὸς τὸ ἐν τῇ ἐφετινῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ μου δημοσιευόμενον ὡραῖον μυθιστόρημα. Καὶ βέβαια κατὰ πιν τῆς Ἀνθούλας, τῆς Μαρουσίας, τῆς Νίνας ἔπρεπε νὰ ἐκλέξω ἓν ἐφάμιλλον αὐτῶν. Καὶ τοιοῦτος εἶνε ὁ Πυρειοπώλης.

Εἰς τὸν ἐξάδελφόν σου εἶπα τὰς εὐχάς σου, φίλε *Τρι-πούσης*· τώρα ποῦ τὸν ἔχεις ἐκεῖ τράβηξέ του καὶ τὸ αὐτί.

Ἡ ἐπιθυμία σου, *Βύρων*, εἴδες ὅτι ἐξετελέσθη.

Οἱ συνδρομηταί μου ὄχι μόνον πολλαπλασιάζονται καθ' ἡμέραν ἀλλὰ καὶ ὁλονὲν ἐκτιμοῦν τὸ περιοδικόν μου πολὺ περισσότερον παρ' ἄλλοτέ ποτε, φίλαι *Ἰωάννη* καὶ *Παναγιώτη Μαλαμᾶ Μαυραγάνη*. Ὁ λόγος εὐνόητος· φαίνεται δὲ ὅτι καὶ αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ τῶν φίλων μου συντελοῦν πολὺ εἰς τὸ πρῶτον.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ πεπιεσμένα ἄνθη, *Πρασίνη Λίδη*, καὶ θὰ τὰ ἔχω πάντοτε εἰς ἐνθύμισιν. Ξεύρεις ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ διατηρῶνται τὰ χρώματα καὶ ἡ ζωηρότης τῶν πεπιεσμένων ἀνθέων ; Εἰς τὰς δύο σελίδας τοῦ βιβλίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ τὰ πιέσετε, στρώνετε ὀλίγον βάμβακα· ἡ πίεσις δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεται πολὺ ἰσχυρά, οὔτε νὰ μένουν τὰ ἄνθη ἐντὸς τοῦ βιβλίου περισσότερον ἀπὸ πέντε ἕως ἓξ ἡμέρας.

Ἐξεδόθη μεθ' ὅλης τῆς τυπογραφικῆς φιλοκαλίας ἐκτυπωμένος ὁ νέος ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ τῶν βραβευθέντων δι' ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος, καὶ διὰ χρυσοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει, Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, περιέχων τὰς τιμὰς τῶν ἐν αὐτοῖς ἐκδεδομένων καὶ εὑρισκομένων βιβλίων· ἀποστέλλεται δὲ δωρεὰν πρὸς πάντα αἰτοῦντα αὐτὸν ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰουνίου]

160. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, κρύον ψυχρὸν τὸ τέλος.
Τὸ ὅλον ἂν κερδίσῃς, ὦ τί χαρά! τί γέλως!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Μογιατζόγλου.

161. Λεξίγριφος.

Γεννῶμαι κι' ἀναπτύσσομαι 'ς τὴν γῆν τῶν Φαραώ,
Εἶμαι καρπὸς γλυκύτατος τὴν γεῦσιν καὶ χρυσὸς
Καὶ ὅμως τί ἀντίθεσις, μέλας θὰ ἦμην ὁ μισὸς
Ἂν γράμμα δὲν συνήπτετο μὲ τὸ μισὸ αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

162. Στοιχειόγριφος.

Καὶ εἰς τὸ ταπεινότερον εὑρίσκομαι γραφεῖον.
Ἀπόκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν ἀφαίρεσε,
Καὶ ἕτερον εἰς τὴν ἀρχὴν προσάρμοσε ψηφίον
Κι' ἂν γελαστῆς, πουλάκι μου, αἴ τότε... νὰ μὴ χαίρεσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ Τσιγκ-Τσιγκ-Τσί.

163. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε πῖ καὶ βάλε μῖ
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμὴ
Ἂν καὶ θ' ἀπομείνῃς μόνος
Θὰ σοῦ φύγῃ κάθε πόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

164. Ἀναγραμματισμός.

Μυστήριον τὸ αἴνιγμα, μυστήριον ἡ λύσις,
Μυστήριον σοὶ ἐξηγῶ ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Λυκούδη.

165. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἕλλην ὁ ἐλεύθερος, ὁ Ἑμηττὸς κι' ὁ κύων
Ὁ νυμφαγέτης Ποσειδῶν
Καθὼς κ' ἡ πόλις ἡ Σιδὼν
Ὅλα ὁμοῦ ἐγέννησαν ἕνα γνωστὸν θηρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου.

166. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

Εὑρὲ μεγάλην ἤπειρον καὶ ἐκ τῶν πέντε μίαν.
Πλείστας ἀνάγκας τῆς ζωῆς ἡμεῖς σοῦ θεραπεύομεν.
Τὸ τρίτον; αἴ συμπέρανε καὶ τότε θὰ ἀνεύρωμεν
Τὴν λύσιν ὅσον τάχιστα χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυναιγείρου.

167. Αἴνιγμα δημῶδες.

Γεννῶμαι ὑψηλὸν κι' ἀποθνήσκω χαμηλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἀνοίξεως.

168—175. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας ἓξ λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας;

Ἀήρ, ὁδός, ροῦς, ἀνήρ, ἕλος, φάρος.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

174. Φύρδην—μίγδην.

Αἰκ νὰ σρεπάω σάνασθλα
ικ' νὰ οπτούμας αβιδῶ
τνὴ φνὴλ μυο σινάπλιδα
οπτὲ νὲδ νομησλῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρος.

176—180. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἐνδόξων συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητας.

1) ΔΑΜΙΠΤΩ. 2) ΕΝΦΟΩΕΝ. 3) ΔΗΟΟΟΤΣΡ 4) ΔΙΚΑΝΟΟΣΥ. 5) ΔΔΗΘΙΚΟΣΥΥ 6) ΑΛΟΟΙΠΡΣΤΥΧΙ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γ. Παράντη.

181. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισον ἀρχαίαν παροιμίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων ἀρχομένην ἀπὸ Σ καὶ λήγουσαν εἰς τὴν συλλαβὴν σιν.

ΔΔΔΔ, Γ, Δ, ΕΕ, ΙΙΙ, Κ, Λ, ΝΝΝ, ΟΟΟΟ, Π, Ρ, ΣΣΣΣ, ΤΤΤ, ΥΥ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροκυάνου Μελυσδοκονδύλου.

182. Κεκρυμμένη παροιμία.

Ἦταν πολὺ κακὸ παιδί, γράμματα δὲν μάθαινε, δὲν ἄκουε τοὺς γονεῖς του, ἐγύριζε 'δῶθε 'κεῖθε Τοῦ 'πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ κ' ἔγινε πουλαπιάστης· φτωχὸς καὶ παντέρημος καλὰ νὰχε πουλιά, μὰ τὲς πιὸ πολλὲς φορὲς ποῦ δὲν εἶχε; Ἀλλ' ὅμως 'πέρασε χρόνια ἔτσι, τὸ παιδὶ ἔγεινε νέος μὰ νέος πτωχὸς καὶ κακότυχος ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Μιὰ 'μέρα λέει: «Δὲν εἶνε δουλειὰ αὐτή, θὰ γίνω ψαρρᾶς». Καὶ γίνεται ψαρρᾶς. Κ' ἐκεῖ τὰ ἴδια πάλι· πέντε 'μέρες νυστερὸς καὶ μιὰ χορτάτος καὶ... ζωὴ χαρισάμενη. Ἦταν μπουνάτσα, ἤλπιζε πῶς θὰ ἐσοδιάσῃ καὶ ἐκεῖ 'φυσοῦσε ἕνας διαβολόκαιρος, κύματα, ἀντάρα, φτώχεια καὶ πεῖνα! Ἔρημο ἔβλεπε τὸ στάδιό του, γυμνὸ τὸ σπίτι του καὶ ἐλεεινό. Καὶ μὲ τὴν τέχνη αὐτὴ ἐπέρασε τὰ χρόνια τῆς νεότητός του. Τὸν ἐμαύρισε ὁ ἥλιος, τὸν ἔψησε τὸ ἁλάτι τῆς θάλασσας. Ἔγινε ἄνδρας· τὰ γένεια ἄρχιζαν ν' ἀσπρίζουν καὶ τότε μόνον κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθεια τῆς παροιμίας ποῦ κρύβεται 'ς τὸ διηγηματάκι αὐτό. Θὰ τὴν εὑρῆτε; Δί';

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιθηροβολοῦντος Ἠλίου.

183. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα πτηνῶν.

1) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 2) Μέρος τοῦ χρόνου. 3) Ἥρως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

82. Σαλαμίς (Σάλα, μῦς). — 83. Θαλῆς, Ἀλῆς. — 84. Ὕδνα, Ὕδρα. — 85.

Α Ρ Τ Α
Ρ Ι Ο Ν
Τ Ο Μ Η
Α Ν Η Ρ

— 86.

ΠΗ—ΝΕΙ—ΟΣ
ΝΕΙ—ΛΟΣ
ΟΣ

— 87.

Κ
Ι
Ν Η Σ Σ Α
Σ
Α

— 88.

Α Σ Η
Ι Α Η
Β Ω Μ Ο Σ
Α Ο Η
Κ Σ Ν

89-90. Α'.) Ἔαρ. Β'.) Χειμών. — 91. Ὁ συρμός. — 92. Καλλίτερον νὰ σιωπᾷς παρὰ νὰ λέγῃς πράγματα δυσάρεστα. — 93-100. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος καὶ αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε γόνυ, κραυγή, ἀγενής, γενεά, ἄγρα ἀγκών, γραφίς, γέρων. — 101. ΡΕΘΥΜΝΟΣ, εὔθυμος, θῦμος, ὕμνος, μῦθος, νερόν, ὄρθρος. Σύρος. — 102. ΑΕΙΓΗΡ (1. Λαμία. 2. Ἑρμάριον. 3. Ἶρις. 4. Γάμος. 5. Ἥβη. 6. Ῥάμφος). — 103. ΣΑΡΔΗΝΙΑ (ΘΑΣος, ΣκΙΑθος, ΣΟΡος, Ῥόδος, ΚρΗτη, ΓΗΝος, ΣΙΡΙφος, ΑΝΑφη). — Ὁ περίπατος μεγάλας ὠφελείας προξενεῖ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 15 Ἰανουαρίου λήγει σήμερον, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς δὲ φυλλαδίου ἄρχεται νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους οὓς θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

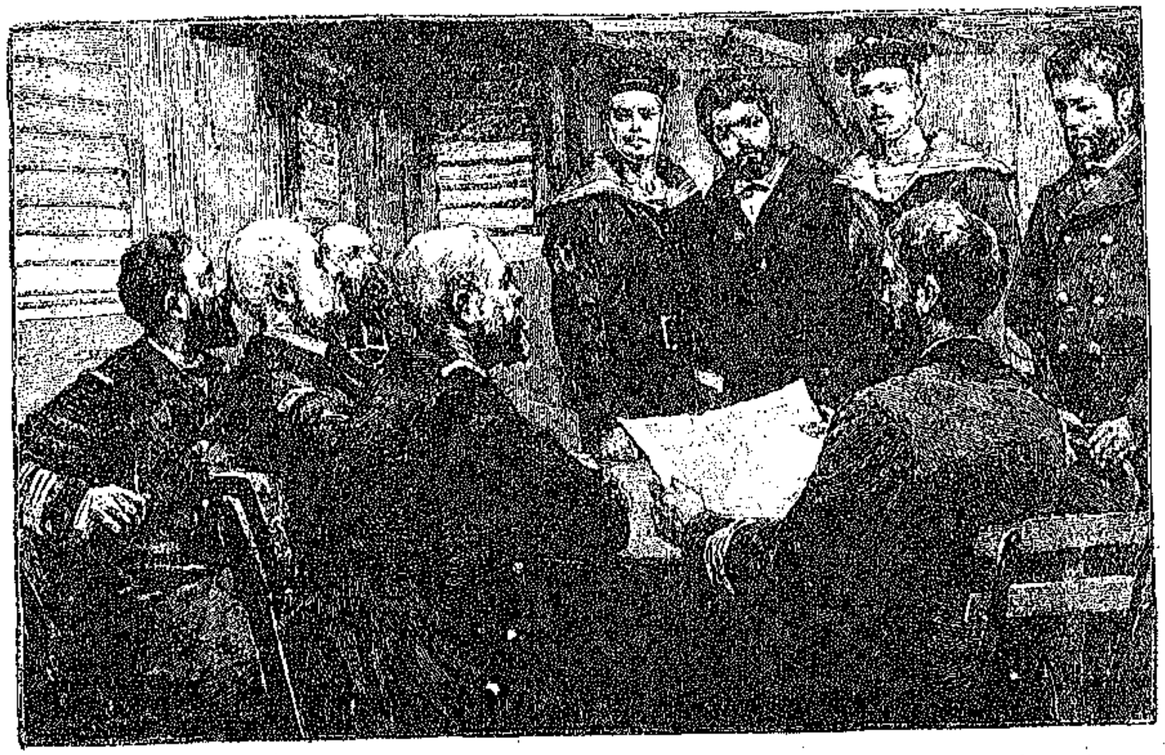

«Ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ΑΝΕΓΝΩΣΕ ΔΥΝΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΓΚΩΘΩΜΗ» (σελ. 132)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 113]

— Ἐψές, κύριε κυβερνῆτα, ἤμουν εἰς τὸ κατάστρωμα· θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς ἔπρεπε νἆμαι εἰς τὴν αἰώρα μου· τὸ ξέρω, μὰ ἦταν πολλὴ ζέστη καὶ δὲν 'νύσταζα καθόλου· ἐσύρθηκα τὸ λοιπὸν μέσα ἀπὸ ἕνα καθέκτη (1) καὶ βρέθηκα 'ς τὴν πλώρη, σιμὰ 'ς τὸ μεγάλο κανόνι· 'σκαρφάλωσα ἀπάνω καὶ 'τήραγα τἄστρα ποῦ καθρεφτίζονται ὅλα μές 'ς τὴν ἥσυχη θάλασσα· ἐφύσαγε ἕνα σιγανό, δροσερὸ ἀεράκι· παντοῦ ἡσυχία· τὰ μάτια μου ἄρχισαν νὰ κλειοῦνε, μὰ ἔξαφνα ἄκουσα πατήματα· 'πετάχτηκα ἀπ' τὸ κανόνι καὶ 'κρύφθηκα σὲ μιὰ κόχη ἀπὸ κάτω ποῦ ἦταν σκοτεινά· τὰ πατήματα ἤτανε τοῦ Γκωθώμη καὶ τοῦ Φίλιππα· ἐθάρρεψα πῶς θὰ περάσουν χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν, μὰ αὐτοὶ ἀκκούμπησαν 'ς τὸ κανόνι· σὰν ἔρθουν ἀπ' τὴν ἄλλην τὴ μεριά, εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου, λάσπη ἡ δουλειά μου! καταλαβαίνετε πλειὰ τοῦ λόγου σας, κύριε κυβερνῆτα, πόσο 'ζάρωσα· ἔγινα σὰ βῶλος, ἡ καρδιά μου ἐκτύπαγε, δὲν ἀνάσαινα.

— Ἐμπρός! λέγε γρήγορα τί θέλεις νὰ εἰπῆς, ἄφησε τὰς περιγραφὰς καὶ τὰ παραγεμίσματα, εἶπε σοβαρῶς ὁ κ. Λεστούρης.

— Καλά, καλά, κύριε κυβερνῆτα. Τὸ λοιπὸν καὶ τοὺς δυὸ τοὺς φοβοῦμαι, γιατὶ καὶ οἱ δυὸ εἶνε κακοί. Ἐκουβέντιαζαν καὶ θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας ἄκουσα τί ἔλεγαν. Ἅμα 'μπῆκα 'ς τὸ νόημα ἐτσίτωσα τ' αὐτί μου νὰ μὴ μοῦ ξεφύγῃ λέξι. Ὁ Γκωθώμης ἔλεγε.

— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, Φίλιππα, κάτι μοῦ λέγει πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ ξεσπάσῃ 'ς τὸ κεφάλι μας. Ὁ δεύτερος κυβερνήτης φαίνεται νὰ 'μυρίσθηκε τί ἔτρεξε, δὲν ξεκολλᾷ τὸ μάτι του ἀπὸ 'πάνω μου, καὶ μὲ παραμονεύει 'ς τὸ κάθε τι. Τὰ χρήματα, τὸ ὡρολόγι μπορεῖ νὰ βγοῦν 'ς τὸ φανερὸ καὶ τότε ἤμασθε χαμένοι. Κι' αὐτὸς ὁ ἀφωρισμένος ὁ σκύλος! ἅμα μὲ ἰδῇ δὲν ξέρω τί δαιμόνιο τὸν πιάνει καὶ ἀγριεύει καὶ χύνεται ἀπάνω μου. Χθὲς τὸν ἀπάντησα 'ς τὴν ἀποθήκη, καὶ εἶδα κ' ἔπαθα ὅσο νὰ γλυτώσω ἀπ' τὰ δόντια του.

— Ὅλ' αὐτὰ γίνονται γιατ' εἶσαι βλάκας, καϊμένε. Ὁ Πλοίαρχος μυρίζεται πῶς ἔχεις τὸ ὡρολόγι τοῦ ἀφέντη του καὶ γι' αὐτὸ δὲν σ' ἀφίνει ἡσυ-

(1) Καθέκται τὰ κοινῶς λεγόμενα καπάκια.

χία· ἀλλὰ ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ τὸ πάρῃς; ὁ γερογιαπωνέζος τῆς ταβέρνας ἠμποροῦσε νὰ τὰ σουφρώσῃ ὅλα καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὰ πάρῃς ἐσύ.

— Ἔπρεπε νὰ τ' ἀφήσω γιὰ νὰ τὰ χραπώσῃς ἐσὺ μὲ τὴ χερούκλα σου, φαίνεται.

Ὁ Φίλιππας τότε ἄναψε καὶ 'κόρωσε.

— Μὴ μὲ βρίζῃς ἔτσι, γιατὶ θὰ γίνωμε ἀπὸ δυὸ χωριά! εἶπε τοῦ Γκωθώμη.

Ἀλλὰ σὲ 'λίγο ἔγινε ἥμερος σὰν ἀρνάκι.

— Γιατί δὲν τὰ πετᾷς 'ς τὴ θάλασσα τὰ χρήματα καὶ τἄλλα;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Γκωθώμης, δὲν τὸ κάνω αὐτό· εἶνε σὰν νὰ τὰ κλέψω· τὲς δυὸ χιλιάδες φράγκα μιὰ μέρα θαῦρω τρόπο νὰ τὲς δώσω τοῦ κυβερνήτου χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὸ πῶς. Καὶ σὰν βγῇ 'ς τὸ φανερὸ ἡ ἀλήθεια, θέλω νὰ φανῇ τοὐλάχιστο πῶς δὲν εἶμαι κλέπτης. Φθάνουν καὶ περισσεύουν τἄλλα ποῦ κάμαμε. Ἀπὸ 'κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔχω ἡσυχία· μοῦ 'κόπηκε ἡ ὄρεξι, ἔχασα τὸν ὕπνο μου, καὶ κοντὰ 'ς τἄλλα ἔχω πάντα 'μπρός μου κι' αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένο τὸν σκύλο!

— Ἄκουσέ με, Γκωθώμη, εἶπεν ὁ Φίλιππας, ρίξε τα 'ς τὴ θάλασσα τὸ ὡρολόγι καὶ τ' ἄλλα πράγματα τοῦ Ἰωσίκη καὶ ὁ σκύλος θὰ σ' ἀφήσῃ ἥσυχο.

— Θεὸς φυλάξοι, ἀπήντησε ὁ Γκωθώμης· φθάνει ποῦ τὸ 'πήραμε 'ς τὸ λαιμό μας τὸ παιδί· θέλεις νὰ τὸ γδύσωμε κι' ὅλα; σὰν φθάσωμε μὲ καλὸ 'ς τὴν πατρίδα θαῦρω τρόπο νὰ τοῦ τὰ στείλω.

— Ὅπως σ' ἀρέσει, εἶπεν ὁ Φίλιππας. Μὰ σὰν εἶν' ἔτσι δὲν πρέπει νὰ τὰ χάνῃς καὶ νὰ φοβᾶσαι ἀπὸ ἕνα σκύλο. Ὁ Πλοίαρχος θὰ σ' ἀφήσῃ γρήγορα ἥσυχο, γιατὶ 'ς τὸ πρῶτο λιμάνι ποῦ θ' ἀράξωμε θ' ἀγοράσω φαρμάκι καὶ θὰ τοῦ κάνω φόλα. Τώρα κύτταξε νὰ μὴ μὲ σκοτίζῃς πλειὰ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνόητους φόβους σου. Ὅ,τι ἔγινε ἔγινε. Σοῦ λέγω μονάχα πῶς αὐτὸς ὁ ΒρωμοΙωσίκης δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἀξιωματικός· μὴ σὲ νοιάζει καὶ ἡ γλωσσούλα μου θὰ τὸν διορθώσῃ κατά πως τοῦ πρέπει· ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ φθάσῃ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου φουσκωμένη, ἀτολισμένη μὲ μπιχλιμπίδια· 'ς αὐτὰ εἶμαι μάστορης. Δὲν θὰ τὸν καθαιρέσουν, τὸ ξέρω, γιατὶ τὸν προστατεύει αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ δεύτερος, μὰ δὲ θ' ἀναβῇ πλειὸ 'πάνω ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ μένανε.

— Τὸ παράκαμες, Φίλιππα, εἶπεν ὁ Γκωθώμης· σὺ θέλεις βλέπω νὰ τὸν ρίξῃς μιὰ καὶ καλὰ 'ς τὸ φοῦντο τὸν ἄνθρωπο· ἐπὶ τέλους τί κακὸ μᾶς ἔκανε;

— Τί; εἶπε ἄγρια ὁ Φίλιππας, τί μᾶς ἔκανε; καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κακό του. Ἤρθε μιὰ σταλιὰ παιδὶ 'ς τὸ ναυτικὸ καὶ μᾶς 'κάθησε 'ς τὸ σβέρκο ὁλονῶν μας. Κυβερνῆται καὶ ἀξιωματικοὶ ποιὸς νὰ τοῦ πρωτομάθῃ κἄτι, ποιὸς νὰ τὸν πρωτοεπαινέσῃ. Νὰ μὴ στάξῃ, νὰ μὴ βρέξῃ γιὰ τὸν κῦρ Ἰωσίκη τὸν υἱὸ τοῦ ψαρᾶ! Μιὰ 'μέρα ποῦ ἔδενε ἕνα πανὶ 'ψηλὰ 'ς τὸ ἄρμπορο καὶ ἡ φουρτοῦνα ἐτίναζε τὸ πλοῖο σὰν καρυδόφλουδα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὁ κυβερνήτης ἐκιτρίνησε ἀπὸ τὸ φόβο του μὴν πέσῃ κάτω τὸ ἀφεντόπουλο καὶ σπάσῃ τὰ κόκκαλά του. Σοῦ γίνεται δίοπος τῶν ἀρμένων γρήγορα γρήγορα, τὴν ἴδια 'μέρα ποῦ ἀπόκτησε τὸ δικαίωμα νὰ προβιβασθῇ. Ἐγὼ ὁ κακομοίρης ἔκανα ἑφτὰ χρόνια γιὰ νὰ γίνω δίοπος. Καὶ σύ, λησμονεῖς ἐκείνην τὴν ἡμέρα, ποῦ ὁ ναύαρχος σ' ἐπρόσβαλε ἐμπρὸς 'ς ὅλο τὸ πλήρωμα, γιατί, λέγει, ἤσουν μεθυσμένος καὶ δὲν ἠμποροῦσες νὰ καταφέρῃς ἕνα χειρισμό, καὶ εἶπε τοῦ Ἰωσίκη νὰ τὸν κάμῃ: Ἀμὴ τὸ 'δικό μου, πάλι, τὸ ξέχασες; Ὅταν ὁ κυβερνήτης ἐπρότεινε νὰ μοῦ δώσουν τὸ μετάλλιον, τί τοῦ ἀπάντησε ὁ ναύαρχος, ἤμουν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τἄκουσα μὲ τὰ ἴδια τ' αὐτιά μου· «ὄχι δὲν πρέπει νὰ ζητήσωμε δι' αὐτὸν τὸ μετάλλιον, γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὸ πάρῃ ὁ Ἰωσίκης· χωρὶς ἄλλο τὸ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸν Φίλιππα· μὰ εἶνε νεώτερος ἀπ' αὐτὸν καὶ ἴσως λάβουν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀρχαιότητα τοῦ Φίλιππα· καὶ οἱ δυὸ νὰ τὸ πάρουν δὲν εἶνε δυνατόν, διότι εἰς τὸ ἴδιο πλοῖο δὲν δίνουν δύο μετάλλια.» Κ' ὕστερα λὲς τί μᾶς ἔκανε;

— Ποῦ θὰ 'πῇ ἐσὺ ἤθελες νὰ τὸν ἐκδικηθῇς, κ' ἔβαλες ἐμένα τὸν κουτὸ νὰ βγάλω τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα· ἐγὼ ἐπῆρα ὅλη τὴν μπόρα ἀπάνω μου καὶ σὺ ἔμεινες 'ς τὰ σίγουρα! Γιατὶ ἐσένα κανένας δὲν σὲ ὑποπτεύεται, ἐμένα παραμονεύει ὁ κυβερνήτης, ἐμένα θέλει νὰ ξεσχίσῃ ὁ σκύλος. Ἐκεῖνος ὁ ἀφωρισμένος ὁ Ἰαπωνέζος γιὰ τὰ σαράντα φράγκα ποῦ τοὔδωκα, εἶχε 'πῇ πῶς θὰ τοῦ βάλῃ τὸ διάβολο μέσα του, πῶς θὰ τὸν κάνῃ νὰ γυρεύῃ μαλώματα, καὶ καυγάδες. Αὐτὸ μονάχα ἐγύρευα, γιατὶ εἶχα βαρεθῇ κ' ἐγὼ ν' ἀκούω 'μέρα νύχτα ὅτι ὁ Ἰωσίκης δὲν ἔχει φάγῃ καμμιὰ ποινή, δὲν ἐστραβοπάτησε ποτέ του. Μὰ τώρα βλέπω τὰ πράγματα μπλέκονται πολύ, καὶ φοβοῦμαι πῶς δὲν θἄχουν καλὰ τέλη. Τί; Θαρρεῖς πῶς ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ἴδιος ὁ Λεστούρης δὲν μισομυρίσθηκαν τὴ δουλειά;

— Ἄχ! οἱ τιποτένιοι! εἶπεν ὁ Φίλιππας· δὲν τοὺς κόβεται ὁ σβέρκος νὰ ἡσυχάσωμε . . .

Ἔπειτα ἔφυγαν. Μὰ ἀκούσατε καὶ κἄτι ἄλλο, κύριε κυβερνήτα. Ἄμα βεβαιώθηκα πῶς δὲν μποροῦσαν πλειὰ νὰ μὲ ἰδοῦν, 'σηκώθηκα ἐπάνω καὶ ἔκανα ψίτ! εἰς τὸν κελευστὴ τῆς τετραωρίας.

— Τί κάνεις αὐτοῦ παληόπαιδο; κάθεσαι καὶ κρυφακοῦς τί 'μιλοῦν οἱ κελευσταί; μοῦ λέγει, καὶ ἦλθε καὶ ἐτράβηξε τ' αὐτί μου. Νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃς αὐτὸ γιατὶ σοῦ ξεριζόνω τ' αὐτιά σου. Τ' ἀκοῦς;

— Καλά, τοῦ λέγω· μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶμαι τόσο παληόπαιδο ὅσο θαρρεῖς. Θυμήσου μονάχα πῶς μὲ εἶδες νὰ βγαίνω κάτω ἀπὸ τὸν ὑποστάτη

τοῦ κανονιοῦ, καὶ ὅτι ἀπ' ἐκεῖ ἠμποροῦσα ν' ἀκούω τί ἔλεγαν οἱ κελευσταί. Θὰ τὸ εἰπῇς εἰς τὸν κυβερνήτην ἂν σ' ἐρωτήσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὤ, ναί, μοῦ εἶπεν αὐτός, θαρρῶντας πῶς ἔλεγα ἀστεῖα, θὰ τὸ 'πῶ αὔριο τὸ πρωὶ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ τὸ δίκαιό σου. Τώρα δρόμο, 'ς τὴν αἰώρα. Μάρς!

Ἐπῆγα 'ς τὴν αἰώρα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὅλη νύκτα· ἐφοβούμην μὴ ξεχάσω τίποτε ἀπὸ ὅσα ἄκουσα. Νά, αὐτὰ ἤθελα νὰ σᾶς 'πῶ. Ὤ, νὰ ξεύρατε τί χαρὰ ποῦ τὴν ἔχω. Καὶ σεῖς, κύριε κυβερνῆτα, θὰ εἶσθε εὐχαριστημένος αἴ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἰωάννης, ἂν ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθῆ καὶ ἠμποροῦν ν' ἀποδειχθοῦν. Ἕως ὅτου νὰ στείλω νὰ σὲ φωνάξω, θὰ μείνῃς ἐδῶ κλειδωμένος. Μὴ κινηθῇς καὶ μὴ βγάλῃς ἄχνα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ.—Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΑ.—ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΛΟΙΟΝ ΕΝ ΒΡΕΣΤΗ.

Ὁ κ. Λεστούρης ἐξελθὼν ἐκ τοῦ δωματίου του ἐζήτησε τὸν κελευστὴν τῆς τετραωρίας τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶχεν εἴπῃ εἰς αὐτὸν ὁ ναυτόπαις· ὁ κελευστὴς εἶπεν, ὅτι «εἶδε τὸ παιδὶ νὰ βγαίνῃ κάτω ἀπὸ τὸ κανόνι, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Γκωθώμης καὶ ὁ Φίλιππας ἀπομακρύνονταν, ἀφ' οὗ εἶχαν ὁμιλήσῃ ἀρκετὴ ὥρα ἀκουμβισμένοι 'ς τὸ κανόνι.»

Ἔπειτα ὁ κ. Λεστούρης ἔσπευσε εἰς τὸν ναύαρχον εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη τὰ πάντα. Ὁ ναύαρχος ἤκουσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φέρουν ἐνώπιόν του τὸν ναυτόπαιδα· οὗτος δὲ ἐνώπιον τοῦ ναυάρχου καὶ τῶν δύο κυβερνητῶν ἐπανέλαβε σχεδὸν αὐτολεξεὶ τὴν κατάθεσίν του.

— Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶπεν ὁ ναύαρχος, ὑμεῖς δὲ κυβερνήτα, εἰπέτε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Φίλιππας, ὁ ἀρχιμανδρίτης καὶ ὁ φροντιστής.

Ὁ Φίλιππας προσῆλθεν ἀγνοῶν τὰ συμβαίνοντα. ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου ἐταράχθη ὀλίγον· ἐν τούτοις ἔγινε κύριος αὐτοῦ καὶ ἠθέλησε νὰ σωθῇ διὰ τῆς θρασύτητος.

— Ἠξεύρομεν τὴν ἀλήθειαν, τῷ εἶπεν ὁ κυβερνήτης· κάποιος ἤκουσε τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμες μὲ τὸν Γκωθώμην τὴν παρελθοῦσαν νύκτα· ἄλλο δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν. Εἰδὲ μὴ μάθε ὅτι σὲ περιμένει τὸ κάτεργον· διότι ἡ συνωμοσία σας παρ' ὀλίγον νὰ θανατώσῃ ἕνα ἄνθρωπον. Ἐμπρός, ὁμίλησε, προσπάθησε νὰ ἐλκύσῃς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς μετανοίας σου.

— Τὸ κάτεργον μὲ περιμένει! ἀπήντησεν ἀναισχύντως ὁ ἔνοχος. Καὶ τί ἔκαμα, σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὲ φοβερίζετε μὲ τὸ κάτεργον; Τίποτε δὲν ἠξεύρω.

— Θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ λοιπὸν ἐγώ, εἶπεν ὁ ναύαρχος. Ὁ Γκωθώμης καὶ σύ, ἀπὸ εὐτελῆ ζηλοτυπίαν, ἐσχεδιάσατε νὰ καταστρέψετε ἕνα ἀθῷον· τὸν ἐποτίσατε ἓν δηλητήριον τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν θανατώσῃ ἀφ' οὗ τὸν κατέστησε παράφρονα· ἐκλέψατε τὰ χρήματά του, ὅπως καὶ δύο χιλιάδες φράγκα ἀνήκοντα εἰς τὸν κυβερνήτην κύριον Λεστούρην. Ἔπειτα σὺ ἐπενόησες κακοηθέστατον ψεῦδος διὰ νὰ κατηγορήσῃς τὸν δυστυχῆ νέον. Δι' αὐτὰ κατηγορεῖσαι, καὶ τὰ γνωρίζομεν ὅλα, ἄνανδρε καὶ βδελυρὲ ὑποκριτά!

— Τότε, ναύαρχε, ἐσεῖς ξεύρετε περισσότερα ἀπὸ ἐμέ· ἐγὼ σᾶς λέγω μονάχα ὅτι δὲν ἔχετε καμμίαν ἀπόδειξιν ὅτι εἶνε ἀληθινὰ ὅσα εἶπε ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι του ἕνας πιωμένος. Εἶμαι ἀθῷος, τίποτε δὲν ἔκαμα! Ἂς σκαλίσουν 'ς τὰ πράγματά μου, δὲν θαῦρουν τίποτε κλεψίμιο. Ἐγὼ κλέπτης; Ἄκουσαν τὴν συνομιλίαν μας, λέγει; Ὁ Γκωθώμης κ' ἐγὼ ὡμιλήσαμε διὰ πράγματα ποῦ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσιν μ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸν τὸν Ἰωσίκη· ποιὸς ξεύρει ποιὸν ἄλλο μεθύσταικα σὰν τὸν ἑαυτό του θὰ ἔχῃ πληρώσῃ νὰ μᾶς κατηγορήσῃ! Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ βασανίζουν ἔτσι ἕνα ἄνθρωπο σὰν κ' ἐμένα ποῦ 'πέρασε τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς του 'ς τὴν ὑπηρεσία! Ὁ ναύαρχος καὶ οἱ κυβερνῆται δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται τὴν δύναμίν τους διὰ νὰ τὸν καταστρέψουν ὅπως καὶ ὅλους ὅσοι δὲν τοὺς φιλοῦν τὴν ποδιά, ἐν ᾧ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ζητοῦν νὰ σκεπάσουν τὲς πομπὲς ὅλων τῶν ἰδικῶντων.

— Ὡραῖα τὰ λέγεις, κελευστὰ Φίλιππα, εἶπεν ὁ ναύαρχος· ἀποταθεὶς δὲ εἰς τὸν κ. Λεστούρην προσέταξεν ἐντόνως: Διατάξατε νὰ ρίψουν εἰς τὰ σίδερα τὸν ἀχρεῖον αὐτόν, καὶ ἀμέσως. Φροντίσατε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἐκτελεσθοῦν εἰς τὴν στιγμὴν αἱ διαταγαί μου!

Ὁ Φίλιππας ἦτο πελιδνὸς ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς λύσσης, ἀλλὰ δὲν ἀντέταξε καμμίαν ἀντίστασιν· τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ἐξήρχετο τοῦ δωματίου ἔρριψε θρασὺ καὶ προπετὲς βλέμμα κατὰ τοῦ ναυάρχου.

— Ὁ ἀλιτήριος αὐτὸς οὐδέποτε θὰ ὁμολογήσῃ τι, εἶπεν ὁ ναύαρχος· ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ Γκωθώμης θὰ ὁμιλήσῃ, διότι μόνη ἡ μαρτυρία τοῦ παιδὸς δὲν ἀρκεῖ.

Ὁ Γκωθώμης, ἐργαζόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, εἰσῆλθεν ἀνύποπτος, νομίζων ὅτι ὁ ναύαρχος τὸν προσεκάλεσε διὰ ζήτημά τι τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ ναύαρχος, διὰ νὰ τὸν προκαταλάβῃ ἀμέσως ἀπροπαράσκευον, τῷ εἶπε.

— Γκωθώμη, τὰ ἠξεύρομεν ὅλα. Πρὸ ὀλίγου ἀνεκρίθη ὁ Φίλιππας. Ἡ συνομιλία σας τῆς περασμένης νυκτὸς ἠκούσθη. Σὺ εἶσαι ὁ περισσότερον ἔνοχος· ἀλλὰ ἂν δὲν μᾶς ἀποκρύψῃς τίποτε, ἂν μᾶς εἰπῇς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὑπόσχομαι νὰ μεσιτεύσω ὑπὲρ σοῦ, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ὑπηρε-

σίαι σου καὶ τὸ ἀκηλίδωτον παρελθόν σου. Θὰ μεσιτεύσω ἐπίσης πρὸς χάριν τῆς γυναικός σου καὶ τῶν τέκνων σου τὰ ὁποῖα γνωρίζω, ταλαίπωρε!

Ὁ Γκωθώμης ἔτρεμε σύσσωμος, πεσὼν δὲ εἰς τὰ γόνατα ἀνεφώνησε.

— Ναύαρχε, τὰ ὁμολογῶ ὅλα· λυπηθῆτέ με, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! Ὄχι! μὴ σᾶς περνᾷ ἡ ἰδέα πῶς ἐγὼ πταίω περισσότερον. Ἂν δὲν ἦταν ὁ Φίλιππας, ποτέ μου δὲν θὰ ἔκανα ἐγὼ τέτοια πράγματα ὄχι, ὄχι! δὲν εἶμαι ἐγὼ τέτοιος. Μὰ ὁ Φίλιππας, δὲν ἐχώνευε τὸν Ἰωσίκη ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποῦ πάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν Τρίαινα· κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐπῆρε ὁ Ἰωσίκης τὸ μετάλλιον, ἄλλο δὲν συλλογιζόταν παρὰ πῶς νὰ ἐκδικηθῇ, σὰν κακὸς Κορσικανὸς ποῦ εἶνε· Λέγω τὴν ἀλήθεια πῶς κ' ἐγὼ τὸν ἐζήλευα τὸν Ἰωσίκη, γιατὶ ἔβλεπα πῶς οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν εἶχαν πάρη ἀπὸ καλὸ μάτι. Μὰ ποτέ, ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου κακὴ ἰδέα· μοῦ ἔφθανε νὰ τὸν τιμωρῶ διὰ τὸ τίποτε καὶ νὰ τοῦ δείχνω διὰ τὰ παραμικρὰ πράγματα μεγάλη αὐστηρότητα. Αὐτὸ θὰ 'περνοῦσε μὲ τὸν καιρόν . . . Ἀλλὰ μίαν ἡμέρα, τὸ ἐνθυμεῖσθε, κύριε ναύαρχε, μὲ ἐντροπιάσατε ἐμπρὸς εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα καὶ ἐπαινέσατε εἰς βάρος μου τὸν Ἰωσίκη· μερικοὶ γιὰ νὰ μὲ πειράξουν μοῦ τὸ 'θύμιζαν συχνὰ πυκνά· τότε μ' ἔπιασαν κ' ἐμένα τὰ μπουρίνια μου. Ὁ Φίλιππας μ' ἐρέθιζε κάθε λίγο, καὶ μὲ ἄναβε· μοῦ ἔλεγε λόγια ποῦ εἶπε τάχα ὁ Ἰωσίκης γιὰ μένα· ἀργότερα ἔμαθα θετικὰ πῶς ὅλα ἐκεῖνα ἦσαν ψεύματα, μὰ τότε δαιμονίζουμουν. Κοντολογῆς, ὁ Φίλιππας, ἀφ' οὗ μ' ἐκούρδισε κατὰ πῶς χρειάζεται, μ' ἔκανε ὄργανό του διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰωσίκη. Εἶχε ὅμως τὸν νοῦ του νὰ μὴ μπλεχθῇ 'ς τὸ παραμικρὸ κι' ἂν φανερωθῇ ποτὲ ἡ ἀλήθεια νὰ ξεσπάσῃ 'ς τὸ δικό μου τὸ κεφάλι. Αὐτὸς τὰ 'σοφίσθηκε ὅλα καὶ τὰ ἑτοίμασε μιὰν ἡμέρα ποῦ ἐβγῆκε ἔξω μὲ ἄδεια. Αὐτὸς μοῦ ἔδωκε τὰ σαράντα φράγκα ποῦ ἔδωκα εἰς τὸν γέρον Ἰαπωνέζον. Ἐγὼ δὲν εἶχα κακὸ σκοπόν· ὁ Ἰαπωνέζος μοῦ εἶπε πῶς τὸ ἰατρικὸ δὲν θὰ πειράξῃ τὸν Ἰωσίκη, θὰ τὸν κάνῃ μονάχα νὰ θέλῃ φιλονικίες καὶ μαλώματα. Ἅμα τώπιε ὅμως ὁ Ἰωσίκης ἔπεσε σὲ βαθὺ ὕπνο. Μπορεῖ νὰ τοῦδωκε ἄλλο τίποτε γιὰ νὰ τὸ στείλῃ ἄναυλα 'ς τὸν Ἅδη τὸ καϊμένο τὸ παιδί. Ὁ Φίλιππας μοῦ εἶπε πῶς ἐξέσχισε ὁ ἴδιος τὸ μοῦτρο του μὲ τὰ νύχια του καὶ πῶς ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά του διὰ νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ Ἰωσίκης ἐχύθηκε ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκτύπησε, καὶ τὸν ἐσουρομάλιασε. Τὸν Ἰωσίκη τὸν εὑρῆκε 'ς τὸ ἴδιο κάθισμα ποῦ εἶχε πέσῃ ἅμα ἤπιε τὸ πιστό, τὸν ἐκουβάλησε μαζὶ μὲ τὸν γέρο· 'πίσω ἀπὸ τὴν ταβέρνα, τὸν ἔρριψαν μέσα εἰς ἕνα λάκκον καὶ ἔπειτα ἐφώναξε τοὺς ναύτας. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, κύριε ναύαρχε· ἠμπορῶ νὰ πάρω ἑκατὸ ὅρκους ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· νὰ μὴ ἀξιωθῶ νὰ μεταϊδῶ τὰ παιδιά μου ἂν λέγω ψεύματα! Νά, εἶπε μετ' ὀλίγον, ἐκβάλλων ἐκ τοῦ θυλακίου του διάφορα ἀντικείμενα, νὰ τὰ χρήματα, νὰ καὶ τὸ χρηματοφυλάκιον, νὰ καὶ τὸ ὡρολόγι. Ὅλα! Δὲν εἶμαι κλέπτης ἐγώ, ὄχι! Ἔπταισα, ἐφάνηκα ἀσυλλόγιστος, κουτός· τιμωρῆστέ με, ἂν μοῦ πρέπῃ τιμωρία. Ἀλλά, ναύαρχε, σᾶς ἐξορκίζω, νὰ εἰπῆτε ἕνα καλὸ λόγο γιὰ μέ, ὄχι γιὰ χάρι 'δική μου, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιά μου. Ἔχω τόσα χρόνια 'ς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν ἐλέρωσα τὸ κούτελό μου! . . . Καὶ τώρα μονομιᾶς χάνομαι! . . .

Ὁ Γκωθώμης ἦτο πράγματι ἄξιος λύπης· ἐθρήνει, ἐκτύπα τὸ στῆθός του καὶ τὰ δάκρυα του ἔπιπτον ἁδρὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ναί, εἶπεν ὁ ναύαρχος βαθέως συγκινηθείς, προσπαθῶν ὅμως νὰ μὴ δείξῃ τὴν συγκίνησίν του, ἂν δὲν ἀνακαλυφθῇ τίποτε ἄλλο, ἀναλαμβάνω νὰ ἐπικαλεσθῶ ὑπὲρ σοῦ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, χάριν τῆς μετανοίας σου καὶ τοῦ ἀκηλιδώτου παρελθόντος σου. Τώρα πρέπει νὰ ὑπογράψῃς τὴν ὁμολογίαν σου· ὁ φροντιστὴς θὰ τὴν ἀναγνώσῃ· τὴν ἔγραφε ἐν ᾧ σὺ ὡμιλοῦσες.

Ὁ φροντιστὴς ἀνέγνωσε δυνατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Γκωθώμη, οὗτος δὲ ὑπέγραψεν ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ. Ἔπειτα κατὰ διαταγὴν τοῦ ναύαρχου ὡδηγήθη εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Φίλιππας, τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας ἐκράτουν δύο ῥωμαλέοι ναῦται. Ὁ φροντιστὴς ἀνέγνω καὶ εἰς αὐτὸν τὴν κατάθεσιν τοῦ Γκωθώμη. Ὁ Φίλιππας ἀκούσας αὐτὴν κατέστη πελιδνώτατος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως στραφεὶς πρὸς τὸν Γκωθώμην εἶπε μετ' ἐκφράσεως ἀγρίου μίσους: «Τιποτένιε, προδότη!» Ἔπειτα ἐκλείδωσε τὸ στόμα του καὶ δὲν ἐξέβαλε λέξιν πλέον.

Ὁ Φίλιππας ἐρρίφθη εἰς τὰ σίδερα, ὁ δὲ Γκωθώμης μόνον εἰς τὴν φυλακήν· ὁ Ἰωσίκης, μαθὼν τὰ συμβαίνοντα εἶχε δράμῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ναύαρχου, ὅτε δὲ ἤκουσε τὰς καταθέσεις ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεκαλύπτετο ἡ σατανικὴ πλεκτάνη καὶ κατεφαίνετο ἡ ἀλήθεια τόσον βαθεῖα συγκίνησις τὸν κατέλαβεν ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ λιπόθυμος. Ἐστηρίχθη ἐπί τινος ἐπίπλου, φίλος του δέ τις τὸν ἐβοήθησε νὰ καθήσῃ. Ὤ, πόσον εἶχεν ὑποφέρῃ ὁ δυστυχὴς Ὑδών. Τώρα πάλιν ἔμελλε ν' ἀνακτήσῃ τὸ θάρρος του· τώρα πάλιν θὰ εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἐργασθῇ νὰ προαχθῇ! Ὁ βαρὺς ἐφιάλτης ὅστις ἐπίεζε τὸ στῆθός του ἐξηφανίσθη. Ἀπὸ τὴν κόλασιν ἐπήγαινεν εἰς τὸν Παράδεισον. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἀξιωματικοὶ ἔσφιγξαν τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωσίκη. Ὁ ναύαρχος ἔθηκε τὴν χεῖρά του θωπευτικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ διόπου, καὶ τῷ εἶπε μετ' ἀγαθότητος.

— Παιδί μου, ἡ ἀθωότης σου εἶνε καταφανὴς πλέον· ἄλλως τε οὔτε οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ οὔτε ἐγὼ σὲ ὑπεθέσαμεν ἔνοχον κλοπῆς· ἐπιστεύσαμεν μόνον ὅτι εἰς τὴν μέθην σου ἐκτύπησες τὸν Φίλιππαν. Χαίρω πολὺ ὅτι ἠπατήθημεν. Τὴν προσεχῆ κυριακήν, μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, θ' ἀνακοινωθῇ τοῦτο εἰς τὸ πλήρωμα. Τώρα πήγαινε νὰ ἡσυχάσῃς καὶ μὴν κλαίῃς ἔτσι σὰν μωρὸ παιδί.

Φαντάζεσθε τὴν ἄρρητον ἀγαλλίασιν τοῦ Ἰωσίκη. Καὶ ὁ κ. Λεστούρης ἠκτινοβόλει ἐπίσης ἐκ χαρᾶς.

"Ενεκα τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνδιαφέρον πρόσωπον ἔγινε καὶ ὁ ναυτόπαις. Ἀξιωματικοὶ καὶ δόκιμοι καὶ ναῦται τὸν ἠρώτων. Καὶ αὐτὸς δὲν ἔπαυε νὰ διηγῆται τί εἶχεν ἀκούσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο στρυμωγμένος εἰς τὸν ὑποστάτην τοῦ κανονίου καὶ ἤκουε τοὺς δύο κελευστὰς συνδιαλεγομένους μυστηριωδῶς . . .

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

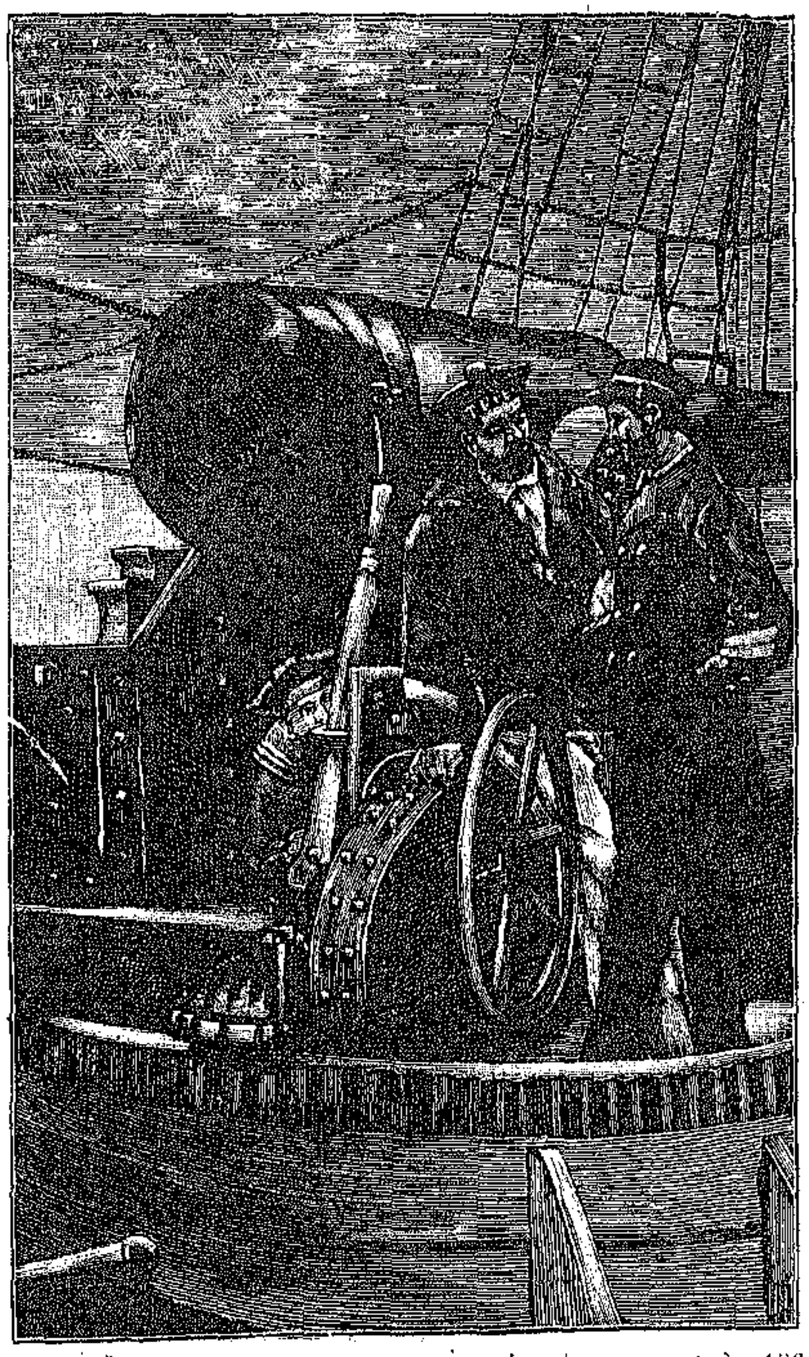

ΕΤΣΙΤΩΣΑ Τ' ΑΥΤΙ ΜΟΥ ΝΑ ΜΗ ΜΟΥ ΞΕΦΥΓΗ ΛΕΞΙ» (σελ. 129)

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

27 Μαΐου 188 . . . Ὁ Πατὴρ εἶνε Θεός, ὁ Υἱὸς εἶνε Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶνε Θεός· τὰ πρόσωπα εἶνε τρία ἀλλ' ἡ οὐσία μία, κτλ. Ἐμελέτα μεγαλοφώνως μὲ φωνὴν μελῳδικὴν ἡ ἀδελφή μου, καθημένη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸ ἡλιακόν. Τὸ δροσερὸν ἀεράκι ποῦ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἀνέμιζε τὰ σγουροξανθα μαλλάκια της καὶ τῆς ἔδιδε δύναμιν νὰ μελετᾷ μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν. Ἡ σάκκα της ἐκεῖ πλησίον ἦτο φουσκωμένη ἀπὸ βιβλία, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀπὸ τετράδια διάφορα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶχε ἐξετάσεις καὶ ἔπρεπε νὰ ἀποστηθίσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βιβλία, νὰ ἀποταμιεύσῃ τόσας γνώσεις μέσα εἰς τὸ μικρό της κεφαλάκι. Εἰς τὸ μικρό της ναί! διότι καὶ ἐκείνη δὲν εἶνε μεγάλη· μόλις ὀκτὼ χρόνων εἶνε ἡ Μαρίκα Παραίτη τὸ καλὸ κοριτσάκι μὲ τὰ γαλανὰ μάτια! Καὶ ἐξακολουθεῖ ὥρας ἐκεῖ νὰ μελετᾷ καὶ τὸ δροσερὸν ἀεράκι τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὴν δροσίζει, ἀνεμίζει τὰ σγουρόξανθα μαλλάκια της. Καὶ ἀντηχεῖ ἡ μελῳδικὴ φωνή της, ἐνῷ τὰ βλέμματά της πλανῶνται εἰς τὰ γαλανὰ νερὰ τὰ ὁποῖα ξαπλώνονται ἥσυχα, γυαλιστὰ ἀντικρύ της . . .

29 Μαΐου 188 . . . Κλαίει ἡ Μαρίκα εἰς τὸ σχολεῖον, κλαίει καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀκόμη, κλαίει καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ὅταν ἐπέστρεψε. Τὴν ἐμάλωσε ἡ δασκάλα της! Καὶ εἶνε φιλότιμον κοριτσάκι ἡ Μαρίκα καὶ τὴν παίρνει τὸ παράπονον ὅταν τὴν μαλώσουν, ὅταν τὴν ἐπιπλήξουν· καὶ ἔπειτα τῆς φαίνεται πῶς ἄδικα τὴν ἐμάλωσαν· Διότι ἀφοῦ ἐκείνη ἔκαμε τόσον κόπον νὰ μελετήσῃ, ἀφοῦ εἶχε μάθῃ τόσον καλὰ τὰ μαθήματά της, ἀφοῦ ἔγραψε ὅλα της τὰ γραψίματα καθαρά, μὲ τόσα στρογγυλὰ γράμματα, νὰ τὴν μαλώσῃ! Νὰ τὴν μαλώσῃ διὰ τὸ τίποτε! Καὶ τὸ παράπονον τὴν ἔπαιρνε πάλιν, καὶ ὅλον ἔκλαιε! Ἐγὼ περίεργος ἐζήτησα νὰ μάθω ποία ἦτον ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα ὑπέφερε τόσον καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶδα τὴν Διευθύντριαν. Τὴν ἠρώτησα, τῆς ὡμίλησα, ἔπειτα μὲ ὡδήγησε ἐμπρὸς εἰς τὴν διδασκάλισσαν.

— Κυρία Καλλιόπη, τί ἔτρεξε σήμερον μὲ τὴν μικρούλα τὴν Μαρίκα;

— Ἄ ναί, τὴν ἐμάλωσα ὀλίγον.

— Τὸ ξεύρω· μὰ γιατί;

— Διότι, Κυρία Ἀμαλία, δὲν ἐπρόσεχε. . .

— Κ' ἐκεῖνο πάντα εἶνε τόσο καλό . . .

Ἡ Κυρία Καλλιόπη ἐθυμώθη φοβερά.

— Πῶς, Κυρία Ἀμαλία, νομίζετε ὅτι ἔχω ἄδικον; δὲν τὰ μαλώνω τὰ παιδιὰ ἔτσι 'ς τὸν ἀέρα! Ἀφοῦ σᾶς λέγω ὅτι εἶνε ἀπρόσεκτη! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ γράψῃ μὲ ο μικρὸν τὸ *σκυθρωπός!* Καλέ, τοῦ χρόνου θὰ πάῃ 'ς τὴν πρώτη τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ νὰ σᾶς γράφῃ ἕνα τέτοιο σκυθροπός! γίνεται; ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ.

Καὶ ἐφαίνετο πολὺ θυμωμένη, φοβερὰ θυμωμένη ἡ κυρία Καλλιόπη.

Δὲν ἐζητήσαμεν τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς ἕνα ο ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὴν κυρίαν Καλλιόπην εἰς τοιαύτην ταραχήν. Ἡ Κυρία Ἀμαλία ὅμως μοὶ τὸ ἐξήγησε!

— Μὴν τὴν μαλώσετε τὴν καϊμένην τὴν Μαρίκα, δὲν εἶνε ἀπρόσεκτη· εἴθε ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ ἦσαν ἔτσι ἀπρόσεκτα. Ἡ κυρία Καλλιόπη σήμερον δὲν ἔχει καλὴν διάθεσιν καὶ ὅλα τῆς φαίνονται ἄσχημα. Ἔχασε εἰς μίαν ὑπόθεσιν μερικὰ χρήματα καὶ τῆς ἐκόστισε. Καὶ ξεύρετε, ὅταν κανεὶς δὲν ἔχει πολλὰ καὶ χάνει, τοῦ ἀποφαίνεται. Εὕρηκε πάτημα τὸ ὁ καὶ ἐξέσπασε. Θὰ τῆς περάσῃ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία Ἀμαλία.

Ἐχαιρέτησα καὶ ἔφυγα. Εἰς τὴν Μαρίκαν φυσικὰ δὲν εἶπα ὅτι ἡ διδασκάλισσα εἶχε ἄδικον. Τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ ἐννοοῦν ὅτι οἱ μεγαλείτεροι ἔχουν ἄδικον. Ἅμα πάρουν μίαν τέτοιαν ἰδέαν ἐχάθηκαν. Νὰ ἀκούουν, νὰ ὑποτάσσωνται, νὰ ἐκτελοῦν ὅ τι τοὺς παραγγέλλουν, καὶ τότε ἅμα μεγαλώσουν θὰ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀντέχουν εἰς τὴν δυστυχίαν εἰς τὰς ἀληθινὰς ἀδικίας καὶ δοκιμασίας τῆς τύχης. Τὴν ἐσυμβούλευσα τὴν Μαρίκαν, τῆς εἶπα νὰ γράφῃ εἰς τὸ ἑξῆς τὸ σκυθρωπὸς μὲ ω καὶ τέλος ἡσύχασε! Ἐπανέλαβε τὴν μελέτην της, εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἐκεῖ μὲ τὴν δροσιά. Καὶ ὅταν ἐπαναλαμβάνει ἐκ στήθους τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον ἔμαθε, τὰ καστανὰ ματάκια της πλανῶνται εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν τὴν ὁποίαν περιτριγυρίζουν γύρω τὰ νησιά, γαλανὰ καὶ ἐκεῖνα ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν.

10 Ἰουλίου 188 . . . Κόσμος πολὺς εἶνε συνηγμένος εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον τῆς Κυρίας Ἀμαλίας Τρυγώνη! οἱ τοῖχοι ὅλοι εἶνε στολισμένοι μὲ διάφορα καὶ ποικίλα ἐργόχειρα, λευκά, χρυσᾶ, καστανά, κόκκινα. Καρέκλαι μεταξοκεντημέναι κρέμωνται ὑψηλὰ ἀπὸ τὸν τοῖχον. Μαξιλάρια ἕτοιμα φουσκωτά, ὡρολογοθῆκαι, ἐφημεριδοθῆκαι, καὶ ἄλλα πολλά, πολλὰ ὡσὰν εἰς ἔκθεσιν. Ἐπάνω εἰς μεγάλην τράπεζαν ἀνθοδοχεῖα μεγάλα καὶ μικρὰ φιλοξενοῦν μυρωμένα ἄνθη. Καλλιγραφίαι, μία στοίβα μεγάλη. Κλῆροι μέσα εἰς κυτία, μελανοδοχεῖα. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τράπεζαν μία σειρὰ μικρῶν παιδίων ἕως δέκα χρόνων μὲ λευκὰ φορέματα, μὲ τριανταφυλλιά, μὲ οὐρανιά, μὲ ζώνας μεταξωτάς· τὰ μαλλιὰ ὅλα χυμένα κάτω εἰς τοὺς λευκοὺς ὤμους μὲ κορδελάκια κόκκινα, γαλάζια, δεμένα εἰς τὴν κορυφήν· καὶ τὰ προσωπάκια των ἐρυθρά, συγκεκινημένα. Ὀπίσω των κόσμος πολύς, πρόσωπα σοβαρά, γελαστά, γεροντικά· καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν τράπεζαν ὁ Δεσπότης, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ἡ Ἐπιτροπή. Ἔχουν ἐξετάσεις. Ἡ κυρία Ἀμαλία Τρυγώνη ὀρθὴ ἀκκουμβᾷ εἰς τὸ ριπιδιόν της τὸ ὁποῖον στηρίζει ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην τράπεζαν καὶ δίπλα της ἡ κυρία Καλλιόπη ἡ αὐστηρὰ διδασκάλισσα καὶ αἱ ἄλλαι διδασκάλισσαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια ἐπιστατοῦσαι διὰ τὴν εὐταξίαν.

Ἐξητάσθησαν ἕν, δύο κοράσια, ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς Μαρίκας. Παίρνει ἕνα κλῆρον. Τὸν ἀνοίγει ἡ κυρία Ἀμαλία καὶ ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως: «Σελὶς δωδεκάτη. Πόσα πρόσωπα διακρίνομεν ἐν τῷ Θεῷ;» καὶ ἔδωκε τὸν κλῆρον εἰς τὴν κυρίαν Καλλιόπην. Καὶ ἡ Μαρίκα ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλῃ τὸ μάθημά της:

«Διακρίνομεν τρία πρόσωπα: ὁ Πατὴρ εἶνε Θεός, ὁ Υἱὸς εἶνε Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶνε Θεός. . .» Καὶ τὸ εἶπεν ὅλον τὸ ζήτημα ἄνευ διακοπῆς; ἐξαίρετα, μετὰ ὕφους σπανίου εἰς τὴν ἡλικίαν της. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἠσθάνετο, ὅτι ἐννόει πραγματικῶς τὸ βαθὺ ζήτημα! Τὴν ἐχειροκρότησαν ὅλοι τὴν μικρὰν καὶ τὰ καστανὰ ματάκια της ἔλαμψαν ἀπὸ χαράν. Ἡ κυρία Καλλιόπη ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο θυμωμένη καὶ ἀμέσως ἅμα εἶδε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀπρόσεκτης ἐφώναξεν:

— Ὀρθογραφίαν! Ἡ Μαρίκα Παραίτη!

Καὶ ἐβγῆκεν ἡ Μαρίκα, ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸν μαυροπίνακα καὶ ἔγραφεν ἐνῷ ἡ κυρία Καλλιόπη ὑπηγόρευεν: «Ὁ κύριος Μαυρογένης τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο λίαν σκυθρωπός...» Καὶ τὸ ω ἐκεῖνο τοῦ σκυθρωπὸς ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἐτραβήχθη καὶ ἔγεινε μεγάλον, πολὺ μεγάλον διὰ νὰ ἰδῇ ἡ κυρία Ἀμαλία ὅτι ἡ ἀπρόσεκτη τὸ ἔμαθεν.

Ἐξητάσθησαν καὶ εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα καὶ ἡ Μαρίκα Παραίτη ἠρίστευσεν εἰς ὅλα. Εἰς τὸ τέλος ἀφοῦ τὴν ἐφίλησαν ὅλοι ἐκεῖ, μὲ κόκκινα μάγουλα ἀπὸ τὴν χαράν, ἀπὸ τὰ φιλιά, τὴν ἀνέβασαν ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν καὶ ἀπήγγειλε, μὲ φωνὴν γλυκεῖαν ἀργυρόηχον, μαγευτικὸν ποίημα ἐκ τῆς «Διαπλάσεως». Ὅλοι συνεκινήθησαν· καὶ ἅμα ἐπήδησε κάτω ἡ Μαρίκα, ὁ Δεσπότης, τὴν εὐλόγησε, συνεχάρη τὴν κυρίαν Καλλιόπην διὰ τὴν μαθήτριάν της καὶ τὴν κυρίαν Ἀμαλίαν διὰ τὸ σχολεῖον της.

Νικήτας Παραίτης

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

Φλκ

Αἱ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἄνθη εὔμορφα μοιράζει
Τῆς ἀνοίξεως ἡ ὥρα
Ὅλ' ἡ γῆ εὐωδιάζει
Καὶ γελοῦν οἱ οὐρανοί!
Τὸ καλὸν τὸ καλοκαῖρι
Ἔχει πλούσια τὰ δῶρα
Καὶ γλυκεῖς καρποὺς προσφέρει
Καὶ χαρὰν μας προξενεῖ.

Φθινοπώρου ὥρα φθάνει
Ἡ βροχὴ τὸ δάσος βρέχει.
Βαθμηδὸν τὸ δένδρον χάνει
Τὴν προτέραν του μορφήν.
Ὁ χειμὼν βαρὺς ἐνσκήπτει,
Ἡ χιὼν τὴν γῆν λευκαίνει,
Καὶ πυκνὴ ὀμίχλη κρύπτει
Τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφήν.

Αλ. Κατακουζηνος

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Μὲ χαρὰ ἡ μάνα τὸ μαντίλι σείει...
—Ἔχε 'γειά, παιδί μου, σύρε 'ς τὸ καλό!
Ἡ φτωχὴ σὲ σένα κάθ' ἐλπίδα κλείει
Σὲ κατευοδόνει κάτω 'ς τὸ γιαλό.

Μὲ τὸ πλοῖο πέτα, τιμημένε ναύτη,
'Σ ἄλλους τόπους πέρα μ' ἄπειρα καλά,
Ἄσβυστο τοῦ ἅγιου τὸ κανδήλι ἀνάφτει
Καὶ γιὰ σένα ἡ μάνα τὸν παρακαλᾷ.

Τρέχα, γύρνα, ναύτη, κ' ἡ χρυσῆ πατρίδα
Θἄρθῃ μιὰ ἡμέρα νὰ σε χρειασθῇ
Εἰς τοὺς ναύταις ἔχει φωτερὴ ἐλπίδα
Καὶ μὲ σᾶς κ' ἐκείνη θὲ νὰ δοξασθῇ.

Ὦ τὸν πατέρα τότε τί τιμὴ μεγάλη!
Τί χαρὰ 'ς τὴ μάνα ὅταν θὰ σὲ 'δῇ,
Δάφνες νᾶχῃς γύρω 'ς τὸ ξανθὸ κεφάλι...
Τώρα τρέχα, γύρνα, λατρευτὸ παιδί!

ΦΑΚ

Η ΜΙΚΡΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ (1)

ΟΥΡΑΝΙΑ *(ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων της ἐργόχειρον καὶ ἐργαζομένη)*

«Πόσον τὰ ἀδικοῦν τὰ κοράσια! εἶνε μὰ τὸ ναὶ ἀπορίας ἄξιον ν' ἀκούῃ κανεὶς τί τους λέγουν!

«Διότι τάχα κλαίομεν... ὀλίγον διὰ ψύλλου πήδημα, ὅταν εἴμεθα τόσα δὰ μικρά!... διότι δὲν μας ἀρέσει νὰ κάμνωμεν πολὺν θόρυβον καὶ νὰ καταστρέφωμεν τὰ πάντα, ὅπως κάμνουν τὰ ἀγόρια! *(Σκέπτεται ὀλίγον)* Διότι πλέκομεν καὶ ῥάπτομεν... ἀντὶ νὰ ἀναρριχώμεθα εἰς τὰ δένδρα... *(Μειδιᾷ, καὶ μετὰ φωνῆς χαμηλοτέρας λέγει σείουσα τὴν κεφαλήν)* καὶ ὅμως!... ἐγὼ ἀναριχῶμαι περίφημα!... *(Μετ' ἀγανακτήσεως)* Τέλος πάντων διότι εἴμεθα κοράσια... φρόνιμα... *(Πραϋνομένη)* ὄχι ὅμως πάντοτε... Μᾶς λέγουν... καὶ τί δὲν μᾶς λέγουν!... μᾶς λέγουν «παλληκάρια τῆς φακῆς» *(Πλέκουσα μετὰ μανίας)* Ἀκοῦτ' ἐκεῖ! «παλληκάρια τῆς φακῆς»... βέβαια διότι δὲν σπρώχνομεν δυνατὰ ὅπως τὰ ἀγόρια... τὰ παλληκάρια τῆς φακῆς!

(Γελᾷ) «Καὶ ὅμως ἐξαπλώθη ὁ κύριος, μακρὺς πλατὺς ἐπάνω 'ς τὰ χορτάρια... Μὰ τί νόστιμος ὅπου ἦτο, ὅταν πάλιν ἐσηκώθη! *(Μιμεῖται)* περιέστρεφε τὸ βλέμμα του ἀγριωπὸν καὶ τὸ φόρεμά του ἦτο πράσινον, ὡς νὰ το εἶχε βάψῃ ἐκείνην τὴν ὥραν.»

(Μεθ' ὑπερηφανείας) «Ἐγὼ δὲν ἔφυγα... ἀλλὰ ἐστάθην. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἀφ' οὗ ἐσηκώθη δὲν μ' ἐκτύπησε οὐδὲ μ' ἔσπρωξε ὅπως τον εἶχα σπρώξῃ ἐγὼ μὲ τοὺς γρόνθους μου. *(Περιλυπος)* Δέν μ' ἐκτύπησεν, ἀλλὰ μοῦ ἐθύμωσε... μοῦ ἐθύμωσε πολύ... καί του ἐθύμωσα κ' ἐγώ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ θυμώνουν τὰ μικρὰ ἀδέλφια μὲ τὸν μεγάλον ἀδελφόν των... ὅταν μάλιστα εἶνε καλὸς καὶ τα ἀγαπᾷ πολύ...

«Ἐκεῖνος ὅμως ἔπτεε! Δέν το πιστεύετε;... Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον.

«Μᾶς εἶχε καλέσῃ ἡ μάμμη καμμιὰ δεκαριὰ ἀδέλφια κ' ἐξαδέλφια... τὸν Παῦλον, τὸν Κίμωνα, τὸν Πᾶνον, τὸν Χρῖστον... τὴν Κλειώ, τὴν Νίναν, τὴν Πόπην, τὴν Μαρίαν καὶ ἐμένα. Ἐκεῖ που ἐπαίζαμεν καὶ ἐδιασκεδάζαμεν λαμπρά, ἔξαφνα λέγει ὁ Πᾶνος:

— Ἐλᾶτε, τώρα παιδιά, νὰ παίξωμε τὸν πόλεμον.

— Ναί, ναί! ἐφώναξαν ὅλοι. Ἀλλὰ ὁ κῦρ Παῦλος μὲ τὸ συνηθισμένον του τὸ σοβαρόν, τὸ 'ξεύρετε δά, περιττὸν νὰ σας τὸ παραστήσω ἐγώ, ὁ κῦρ Παῦλος φωνάζει:

—Ὄχι! καὶ ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μας *(Μιμούμενη τὴν φωνὴν τοῦ Παύλου)* θὰ φοβηθοῦν τὰ κορίτσια.

«Ὅταν τὸν ἄκουσα δὲν εἰξεύρετε πῶς ἔγινα!... Ἐγὼ δὲν σηκώνω πολλὰ πολλά...

— Πῶς, κύριε; τοῦ λέγω καὶ ἔρχομαι πλησίον του, τί εἴπατε, θὰ φοβηθοῦμεν! Καὶ διατί, κύριε, θὰ φοβηθοῦμε;

(Μιμουμένη τὸν Παῦλον) — Διότι εἰσθε γυναῖκες, καὶ αἱ γυναῖκες εἶνε παλληκάρια τῆς φακῆς. *(Μετ' ὀργῆς)* Ἄ! μά! Καί του δίδω μιὰ σπρωξιὰ καὶ μπρούφ! νὰ σοῦ τον κάτω, καὶ τὰ λοιπά.

«Τί μας ἐνόμισε τάχα ὁ κῦρ Παῦλος; Δὲν ἐμάθαμεν τάχα ἑλληνικὴν ἱστορίαν; δὲν εἰξεύρομεν τί γυναῖκας εἶχεν ἡ Σπάρτη καὶ τί γυναῖκας ἀνέδειξεν ὁ Ἱερὸς Ἀγών τοῦ Εἰκοσιένα. Γυναῖκες δὲν ἦσαν ἡ Βουβουλίνα; ἡ Δέσπω; αἱ Σουλιώτισσαι; ἡ Ἀντωνοῦσα ἡ ἀνδρεία κρητικοπούλα;...

(Ὑψώνουσα τοὺς ὤμους) «Μόνον ἀγόρια εἰμποροῦν νὰ ἐκστομίζουν τοιαύτας ἀνοησίας! *(Ὑπομειδιᾷ)* Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τον σπρώξω, ἀφ' οὗ ἦτο εὔκολον νὰ τον ἀντικρούσω κατ' ἄλλον τρόπον.

(Σκέπτεται) «Ἔπρεπε νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον... *(Ἐγείρεται ἐκ τοῦ καθίσματός της)* Ἀκούσατε τί θὰ του εἰπῶ... διὰ νὰ φιλιώσωμεν ἐπὶ τέλους θὰ του εἰπῶ: *(Ἀπαγγέλλει βραδέως καὶ μετ' ἀξιοπρεπείας)* «Ὄχι, Παῦλέ μου, αἱ μικραὶ Ἑλληνίδες δὲν εἶνε

(1) Ὁ μονόλογος οὗτος εἶνε ὁ τρίτος δημοσιευόμενος ἐφέτος διὰ τῆς «Διαπλάσεως». Ἀλλὰ τί εἶνε *μονόλογος*; Τὸ λέγει τὸ ὄνομά του. Μονολογῶ σημαίνει: *λέγω μόνος μου*· μονόλογος λοιπὸν εἶνε *ὅ τι λέγει τις μόνος του* καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἴτε διὰ στίχων εἴτε εἰς τὸ πεζόν. Οἱ μονόλογοι λοιπὸν δὲν γράφονται διὰ νὰ ἀναγινώσκωνται, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ ἀπαγγέλλωνται μετὰ καταλλήλου φωνῆς καὶ καταλλήλων σχημάτων ὡς δεικνύουσιν αἱ ἐν παρενθέσει ὁδηγίαι. Ὁ ἀπαγγέλων ὀφείλει νὰ προσέχῃ πρὸ πάντων νὰ μὴ κάμνῃ ὑπερβολικὰ σχήματα καὶ χειρονομίας, νὰ ἀπαγγέλῃ δὲ διὰ φωνῆς καθαρᾶς καὶ νὰ μὴ βιάζεται.

παλληκάρια τῆς φακῆς . . . τὸ εἰξεύρεις πολὺ καλά . . . καὶ εἰμπορεῖτε ἀξιόλογα νὰ παίζετε τὸν πόλεμον ἐμπρός μας . . . Ἐνθυμήσου τί μας ἔλεγε προχθὲς ἡ μάμμη «Μητέρες, γυναῖκες, ἀδελφαί, αὗται τὸ εἰξεύρουν τί αἰσθάνονται, πῶς σπαράσσεται ἡ καρδία των, ὅταν οἱ ἀγαπητοί των συγγενεῖς πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον νὰ πληγωθοῦν ἴσως δὲ καὶ νὰ φονευθοῦν· ἀλλ' ὅμως εἰξεύρουν ὅτι πηγαίνουν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Πατρίδα.

«Τὴν ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των αἱ μικραὶ Ἑλληνίδες!

«Καὶ ὅταν μεγαλώσουν ἂν τύχῃ καὶ γίνῃ πόλεμος, ἐνδομύχως θὰ σπαράσσεται ἡ καρδία των, ἀλλὰ δὲν θὰ το ἀποδείξουν· καὶ οὔτε ὁ ἀδελφός των, οὔτε ὁ υἱός των θὰ τας ἰδῇ ποτὲ νὰ τρέμουν καὶ νὰ φοβηθοῦν . . . Ὄχι! Δὲν θὰ του εἰποῦν: «Κρύψου, φύγε . . . καὶ θὰ ἐχωμεν πόλεμον!» Ἀλλὰ θὰ τον καταφιλήσουν καὶ θὰ του εἰποῦν ὅ τι ἔλεγεν ἡ Σπαρτιᾶτις εἰς τὸν υἱόν της ὅταν τοῦ ἔδιδε τὴν ἀσπίδα: «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς!» «ἢ νὰ την φέρῃς ὀπίσω νικητὴς ἢ νὰ σε φέρουν νεκρὸν ἐπάνω εἰς αὐτήν! . . .» Καὶ τότε *(Σείουσα τὴν κεφαλήν)* ἐντροπή του καὶ συμφορά του ὅποιος δὲν τρέξῃ εἰς τὸν πόλεμον! διότι ὅλαι αἱ μικραὶ ἑλληνίδες ὅταν μεγαλώσουν καὶ γίνουν γυναῖκες θὰ τον περιφρονοῦν καὶ δὲν θὰ τον καταδέχωνται, *(Μετὰ περιφρονήσεως)* θὰ τον λέγουν ἄνανδρον καὶ δειλὸν προδότην τῆς Πατρίδος.

(Βυδίζει πρὸς τὴν θύραν) «Αὐτὰ θὰ εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον, διότι εἶνε ἀλήθεια.

(Ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς ἀκροατάς) «Μάλιστα, κύριοι, εἶνε ἀλήθεια. Μόνον νὰ μεγαλώσωμεν ὀλίγον καὶ θὰ μας ἰδῆτε . . .»

[Μίμησις] Π. Ι. Φ.

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΝΙΚΟΥ

Ὁ μαντήλιον τοῦ κῦρ Νίκου ποτὲ δὲν ἦτο εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ὅποτε ἤθελε νὰ το μεταχειρισθῇ, διὰ μιᾶς ταχείας κινήσεως τῆς χειρὸς ἀντικαθίστα τὸ μαντήλιον διὰ τῆς χειρίδος τοῦ φορέματός του, πρᾶγμα ἄσχημον καὶ βδελυρόν.

Ἡ μήτηρ του συχνάκις τὸν ἐπέπληττε καὶ μάλιστα τον ἐτιμώρει ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ διορθωθῇ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ πατήρ του ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐπέμβῃ· καὶ ἐπειδὴ ὁ κῦρ Νίκος παρεπονεῖτο ὅτι φέρονται πρὸς αὐτὸν μετὰ πάρα πολλῆς αὐστηρότητος διὰ σφάλμα τόσον ἐλαφρόν, ὁ πατὴρ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετ' ἀγανακτήσεως.

— Ἐπὶ δύο ὅλα ἔτη εἴκοσι τοὐλάχιστον ψυχαὶ ἐκοπίασαν διὰ νὰ σου προμηθεύσουν τὸ μικρὸν τοῦτο μαντήλιον. Δέν σου ἀξίζει, ἀνόητε, τόσος κόπος.

Ὁ Νίκος ἀπέβλεψε πρὸς τὸν πατέρα του ἔκθαμβος.

— Ὦ! πατέρα μου, εἶπε, τὸ περιπαίζετε τὸ παιδάκι σας! Τὰ μαντήλια τὰ ἀγοράζουν ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους.

Τὴν ἀφελῆ ταύτην ἀπόκρισιν ἀκούσας ὁ πατὴρ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Ἄκουσε, παιδί μου, εἶπε πραΰνων τὴν φωνήν του:

«Πρὸ δύο περίπου ἐτῶν γεωπόνος τις καλλιεργήσας τὸν ἀγρόν του ἔσπειρε *λινόσπορον*. Εὐθὺς δὲ ὡς ἐφύτρωσαν οἱ σπόροι, οἱ ἐργαται καὶ τὰ τέκνα τοῦ γεωπόνου *ἐσκάλισαν* τὸν ἀγρόν, τοῦτ' ἔστι ἐξερρίζωσαν τὰ βλαβερὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐμπόδιζον τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λιναρίου.

«Μετὰ ἓξ μῆνας τὸ φυτὸν ἤνθισε καὶ παρήγαγε κόκκους, ὁ δὲ γεωπόνος καὶ οἱ ἐργάται τὸ ἐξερρίζωσαν, τὸ ἐκοπάνισαν καλῶς διὰ νὰ το ἐκκοκκίσουν καὶ νὰ ἀφαιρέσουν τὰ ξηρὰ φύλλα. Τὸ ἔδεσαν ἔπειτα εἰς δεμάτια καὶ τα ἔρριψαν εἰς τὸ νερὸν ὅπου τα ἄφησαν πολλὰς

ἑβδομάδας διὰ νὰ διαλύσῃ καὶ παρασύρῃ τὸ ὕδωρ τὴν γλοιώδη ὕλην ἡ ὁποία κρατεῖ συγκεκολλημένας τὰς ἶνας τοῦ βλαστοῦ. Ἡ ἐργασία αὕτη ὀνομάζεται *ἐμβροχή* ἢ ἐπὶ τὸ κοινότερον *μούσκευμα*.

«Μετὰ ταῦτα ἄλλοι ἐργάται τὸ κλωστολογοῦν· γίνεται δὲ τὸ *κλωστολόγημα* οὕτω· θραύουν τοὺς ξηροὺς βλαστοὺς καὶ ἀποχωρίζουν τὰς ἶνας, ἤτοι τὰς κλωστὰς ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ξηρὸς βλαστός.

«Ἔπειτα αἱ κλωσταὶ αὗται *κτενίζονται* διὰ νὰ ἀποχωρισθοῦν αἱ χονδραὶ κλωσταί, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται *στυππεῖον* τὸ κοινῶς λεγόμενον *στουπί*, ἀπὸ τῶν μαλακῶν καὶ λεπτῶν κλωστῶν αἱ ὁποῖαι λέγονται *λινάριον*.

«Τὸ λινάριον τοῦτο αἱ γυναῖκες προσδένουν ἐπὶ τῆς ἠλακάτης ἤτοι τῆς *ῥόκας* καὶ τὸ νήθουν· ἀλλὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐκτελοῦν ἐπίτηδες μηχαναί.

Τὸ νῆμα τοῦ λιναρίου λαμβάνει ὁ ὑφάντης καὶ ὑφαίνει ὕφασμα. Διὰ νὰ τὸ λευκάνῃ δὲ ὁ λευκαστὴς τὸ ἐκθέτει εἰς τὴν νυκτερινὴν δρόσον καὶ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Τέλος πάντων μία ἐργατρια κόπτει ἐκ τοῦ ὑφάσματος ἓν τεμάχιον, τὸ περιῤῥάπτει, καὶ μία ἄλλη κεντᾷ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομά σου καὶ ἰδοὺ ἔχεις τὸ μαντήλιόν σου μετὰ τόσους κόπους καὶ μόχθους τόσων ἀνθρώπων.»

Ὁ Νίκος ἄκουε σύννους. Τὸ μικρόν του μαντηλάκι τὸ λευκότατον καὶ καλοδιπλωμένον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκε ἡ μήτηρ του μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην τοῦ πατρός του, τοῦ ἐφαίνετο πολύτιμον τώρα ἀφ' οὗ ἔμαθε τὴν ἱστορίαν του. Δέν το ἐθεώρει πλέον ἀσήμαντον κομμάτιον πανίου ἀλλὰ προϊὸν εὐφυΐας καὶ ἐργασίας.

Οὐδέποτε δὲ αὐτὸς θὰ κατόρθωνε νὰ μάθῃ μόνος του τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυτίμου τούτου μαντηλίου.

Τί καλὸν πρᾶγμα νὰ εἶνέ τις πολυμαθὴς καὶ πόσον τοῦτο βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνωνται σοφοί!

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κῦρ Νίκος ἔθεσεν ἐπιμελῶς τὸ μαντήλιον εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ὑπεσχέθη ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δέν θὰ το ἀφίνῃ νὰ κυλίεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

***

Ο ΧΑΡΤΙΝΟΣ ΑΕΤΟΣ

ΜΥΘΟΣ

Ὁ χάρτινος ἀετὸς ἐν ᾧ ἐταλαντεύετο εἰς τὸν ἀέρα κρατούμενος ἀπὸ τὸ ἄκρον λεπτοῦ σχοινίου, βλέπει μακρόθεν μεγαλοπρεπῶς ἐρχόμενον ἀερόστατον μέγα.

—Ἔ! σύντροφε, φωνάζει, δὲν στέκεσαι μία στιγμὴ νὰ σε φθάσω καὶ νὰ συνταξειδεύσωμεν;

Τὸ ἀερόστατον ἀπεκρίθη:

—Πηγαίνω πολὺ μακράν, ἀγαπητέ μου. Καὶ ἔπειτα, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, σὺ εἶσαι δεμένον μὲ στερεὸν νῆμα καὶ δὲν σ' ἀφίνει νὰ πετάξῃς ὅπου θέλῃς.

—Τάχα καὶ σὺ δὲν ἦσο πρὸ ὀλίγου δέσμιον. Ἀλλὰ τώρα νὰ ἰδῇς θὰ σοῦ τον διορθώσω ἐγὼ αὐτὸν ὅπου με κρατεῖ, νὰ τον μάθω ἄλλοτε νὰ ἀγοράζῃ νῆμα στερεώτερον.

Καὶ πάραυτα ἀρχίζει νὰ σείεται καὶ νὰ περιστρέφεται τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἐλύθη εἰς κόμβος καὶ ὁ δυστυχὴς ἀετὸς ἐπειδὴ ἀπέμεινεν ἄνευ ὁδηγοῦ κατέπεσε κατακέφαλα κακῶς ἔχων καὶ κατεσχισμένος.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πᾶς κανονισμὸς εἶνε μὲν περιοριστικὸς καὶ τυραννικός, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον δὲν ἀποχωριζόμεθα ἀπ' αὐτοῦ μᾶς κρατεῖ καὶ μας σώζει· ἐὰν ὅμως θελήσωμεν νὰ ἀπαλλαχθῶμεν αὐτοῦ καὶ μας ἐπέλθῃ δυστυχία τότε μάτην μετανοοῦμεν. Ω.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΓΑΤΟΝ ΜΟΥ

Χαϊδεμένο μου γατάκι,

Τέσσαρες 'μέρες τώρα 'πέρασαν ποῦ σὲ ἄφησα μόνον εἰς τὸ σπίτι, ὁλομόναχον. Ἄχ! πόσο παράξενο θὰ σου φαίνεται, ἀγαπημένο μου γατάκι, ποῦ ἤσουν πάντα συνειθισμένος νὰ πλαγιάζῃς κουλουριασμένος 'ς τὸ προσκέφαλό μου, καὶ 'ς τὰ πόδια μου καὶ 'ς τὸ γραφεῖο μου ἐπάνω, ὡς τὰ μεσάνυκτα μ' ἐκεῖνο τὸ ρονρονρόν σου, ἐνῷ ἐγὼ ἔγραφα, καὶ τώρα ἔχεις τέσσαρες 'μέρες νὰ μὲ 'δῇς! Θυμᾶσαι τί ὡραῖα ἐπερνοῦσες τὴν παχειὰ οὐρά σου κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου καὶ ἐκαθόσουν ἐπάνω ἥσυχα καὶ ὑπομονητικὰ ἐνῷ ἐγὼ ἔτρωγα καὶ ἐπερίμενες νὰ σου δώσω κανένα ψυχουλάκι, καὶ πῶς ἐρχόσουν νὰ τριφθῇς 'ς τὰ πόδια μου καὶ μου ἔγλυφες μὲ τὴν κόκκινη μυτίτσα σου τὸ χέρι μου! Ἀμ' ὅταν ἔβγαινα ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦ μὲ συνόδευες ὡς τὴν ἐξώπορτα καὶ πάλι ἐρχόσουν τὴν νύκτα καὶ μὲ 'περίμενες νὰ μὲ συνοδεύσῃς πάλι, καὶ μοῦ 'μιλοῦσες μὲ τὴν γατίστική σου γλῶσσα ποῦ τόσον τὴν καταλαβαίνω; Ἄχ πῶς θὰ σοῦ φαίνεται παράξενος ὁ καιρὸς αὐτός!

Ἤθελα πολὺ νὰ μαθω τί συλλογίζεσαι μὲ τὸ μυαλό σου γιὰ ὅλ' αὐτά. Μήπως θαρρεῖς πῶς σὲ ἄφησα γιὰ πάντα, καὶ δὲν θὰ ξανάλθω πειὰ 'πίσω; Πηγαίνεις πειὰ 'ς τὴν κάμαρά μου; Τρέχεις 'στὴν ἐξώπορτα νὰ μὲ περιμένῃς; Μιαουλίζεις τὴν νύκτα ποῦ δὲν μὲ βλέπεις νὰ ἔρχωμαι; Καὶ σοῦ φαίνεται παράξενο ποῦ δὲν φέγγει πειὰ τὸ παράθυρο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μεγάλης λάμπας;

Ἄχ τὸ γιατί αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὸ καταλάβῃς ἀκόμη καὶ ἂν σου τὸ ἐξηγοῦσα.

Κάνε καὶ σὺ τὸν φιλόσοφο, σκέψου καὶ σὺ λογικά, φίλε μου ἀγαπητὲ μὲ τὰ τέσσαρα πόδια. Ἐγὼ ξεύρω πολλοὺς μὲ δύο μόνον πόδια ποῦ δὲν μποροῦν καθόλου νὰ σὲ μιμηθοῦν. Ἔπειτα γιὰ δέκα 'μέρες ποῦ θὰ λείψω θὰ σὲ περιποιηθῇ ἐξαίρετα ἡ καλὴ γειτόνισά μας.

Μόνον ἄκουσε μερικὲς συμβουλές.

Μπορεῖς νὰ μπαίνῃς καὶ νὰ βγαίνῃς ὅπως σοῦ ἀρέσει· σοῦ ἄφησα τὴν πόρτα σου ἀνοικτή. Μπορεῖς νὰ κοιμᾶσαι ὅσο θέλεις 'ς τὸ μαξιλάρι μου ἀπάνω καὶ νὰ κάθεσαι καὶ 'ς τὸ καλάθι τῶν χαρτιῶν μου μέσα. Ἔχω μάλιστα καὶ ἐφημερίδας πολιτικὰς μία στοίβα, καὶ 'κεῖ ἀκόμη ἂν θέλῃς κοιμήσου. Ἀλλὰ μὴ μου γρατσουνίσῃς τὸ ταπέτο μου, μὴ μοῦ σχίσῃς τὰ χειρόγραφά μου καὶ μὴ μοῦ πειράξῃς καθόλου τὴν «Διάπλασι» ὅταν τὴν φέρῃ ὁ διανομεύς· τὴν ἔχω διὰ τὴν μικρούλα μας Εὔα. Μὴ κυνηγᾷς καὶ πολὺ τοὺς ποντικούς, πρέπει ὅλος ὁ κόσμος νὰ ζῇ. Πρὸ πάντων πρόσεξε τὰ πουλάκια ἐκεῖνα ποῦ ἔρχονται 'ς τὰ δένδρα μας καὶ κελαδοῦν τόσο εὔμορφα, νὰ μὴ τα πειράξῃς καθόλου, γιατί . . . Οὔτε νὰ τὰ κυττάζῃς μάλιστα . . .

Καὶ ἔπειτα, κύριε Γάτε μου, νὰ φέρεσαι καθὼς πρέπει ἑνόσῳ λείπω. Νὰ μὴ νυκτογυρίζῃς μὲ τοὺς ἄλλους γάτους τῆς γειτονιᾶς ἐπάνω 'ς τὰ κεραμίδια. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε κακοανάθρεμμένοι καὶ πρόσεχε νὰ μὴ πάθῃς καὶ σὺ μαζὶ μ' αὐτοὺς καμμίαν ἱστορία.

Θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ, πολύ, γατάκι μου, ἂν ἔχῃς τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ γράψῃς δύο λέξεις γιὰ νὰ μάθω τί κάνεις, γιατί ἐπὶ τέλους ξεύρουν οἱ γάτοι καὶ γράφουν, ἀφοῦ ὁ δάσκαλός μου μοῦλεγε ὅταν ἤμουν μικρός:

— Ἔ! κῦρ Αἴσωπε, τὰ γράμματά σου 'μοιάζουν σὰν τῆς γάτας μου τὰ γρατσουνίσματα.

Ἂν λοιπὸν σοῦ κατεβῇ ἡ σκέψις αὐτή, ἔχω 'ς τὸ γραφεῖο μου ἐπάνω χαρτὶ καὶ φακέλλους· βουτᾷς τὸ νύχι σου 'ς τὸ μελάνι καὶ . . . μὰ πρόσεχε μὴ μου ἀναποδογυρίσῃς τὸ καλαμάρι.

Σὲ φιλῶ

[C. Delon] Αἴσωπος

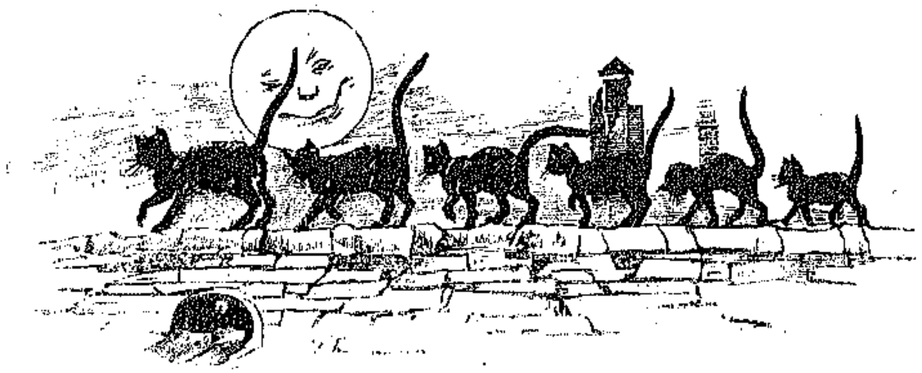

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁρισμὸς τῆς εὐγενείας

Συγγραφεὺς τῆς ὁποίας τὰ βιβλία ἀναγινώσκοντο ἀπλείστως κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ὁρίζει τὴν εὐγένειαν ὡς ἑξῆς: «Εὐγένεια, λέγει, εἶνε ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀρέσκωμεν, εἰς τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τῶν ὁποίων ζῶμεν, φερόμενοι πρὸς αὐτοὺς οὕτως ὥστε πάντες νὰ εἶνε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἡμᾶς: οἱ μεγαλείτεροι διὰ τὸ σέβας τὸ ὁποῖον δεικνύομεν πρὸς αὐτούς, οἱ ἴσοι μας διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην μας καὶ οἱ κατώτεροι διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς καλοσύνην μας.

Πτωχὰ παιδία!

Εἴς τινα ἰατρικὴν ἐφημερίδα ἐκδιδομένην ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνέγνωμεν ὅτι μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων τοῦ Λονδίνου ὑπάρχουσι πλέον τῶν 43,000 στερούμενοι συχνὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, μηδὲν ἔχοντες νὰ φάγωσιν ὅπως κατευνάσωσι τὴν πεῖνάν των. Ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει τόσος πλοῦτος ὅσος ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' εὐτυχῶς οὔτε καὶ παιδία ἀποθνήσκοντα τῆς πείνας εὑρίσκονται.

Διασκεδαστικὸν πείραμα.

Ἰδοὺ διασκεδαστικὸν πείραμα τὸ ὁποῖον πᾶς τις δύναται νὰ ἐκτελέσῃ.

Διπλώσατε εἰς δύο ἓν πυρεῖον οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀποχωρισθῶσι τὰ δύο μέρη ἀλλὰ νὰ μένωσι συνηνωμένα διὰ δύο ἢ τριῶν ἰνῶν τοῦ ξύλου. Τοποθετήσατε αὐτὸ τοιουτοτρόπως διπλωμένον ἐπὶ τοῦ στόματος φιάλης, ἢ μεταξὺ δύο βιβλίων, ἢ οἱωνδήποτε ἄλλων δύο ἀντικειμένων καὶ στηρίξατε ἐπὶ τοῦ πυρείου ἀργυροῦν εἰκοσάλεπτον νόμισμα.

Προτείνατε εἰς τοὺς θεατάς σας, ἂν δύνανται νὰ καταρρίψωσιν ἐκεῖθεν τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ ἐγγίσωσιν οὔτε αὐτό, οὔτε τὸ πυρεῖον, οὔτε τὴν φιάλην.

Θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ ζητήσωσιν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν χω-

ρίς νὰ δυνηθῶσι νὰ εὕρωσι τὸν τρόπον, ὅστις ἐν τούτοις εἶνε ἁπλούστατος:

Βρέχετε τὸν δάκτυλόν σας ἐντὸς ὕδατος καὶ ῥίπτετε ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ πυρείου δύο ἢ τρεῖς σταγόνας· παρευθὺς αἱ ἶνες τοῦ ξύλου ὑγραινόμεναι τείνουσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀρχικήν των θέσιν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δύο σκέλη τοῦ πυρείου ἀνοίγουσι, τὸ νόμισμα χάνει τὸ στήριγμά του καὶ πίπτει καὶ οἱ θεαταὶ φωνάζουσιν, ὡς συνήθως εἰς παρομοίας περιπτώσεις: «Ἄ! ἔτσι; τὸ ξεύρω κ' ἐγώ!» Ἀλλὰ σεῖς τοὺς ὑπενθυμίζετε τὸ αὐγὸν τοῦ Κολόμβου καὶ τοὺς ἀποστομώνετε.

Ἐγκράτεια βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάρολος ὁ ἕβδομος ὅταν ἦτο νεανίας διεσκέδαζεν ἡμέραν τινὰ μετὰ συνομιλίκων του αὐλικῶν τοὺς ὁποίους εἶχε προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα· ἐκ τῆς ὑπερμέτρου οἰνοποσίας ἐμεθύσθη καὶ προσηνέχθη ἀπρεπῶς ἐνώπιον τῆς μάμμης του. Τὴν ἐπαύριον ἐπειδὴ ἡ μάμμη τοῦ βασιλέως δὲν ἐφάνη εἰς τὸ πρόγευμα, ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε καὶ ἔμαθε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας της. Τότε λαβὼν ποτήριον πλῆρες οἴνου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πριγκιπίσσης καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς εἶπε:

— Ὑψηλοτάτη, χθὲς παρέλειψα τὸν ὀφειλόμενον πρὸς ὑμᾶς σεβασμὸν καὶ ζητῶ διὰ τοῦτο ταπεινῶς συγγνώμην. Πίνω εἰς ὑγείαν σας τὸ ποτήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν.»

Καὶ ὁ μέλλων κατακτητὴς ἐτήρησε τὸν λόγον του. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔβρεξε τὰ χείλη του μὲ οἶνον.

Παλαιὰ συνήθεια.

Τὰ αἰνίγματα εἶνε πολὺ τοῦ συρμοῦ εἰς τὰ σύγχρονα περιοδικά. Καὶ εἶνε ἀρκετὰ εὐχάριστος καὶ ὠφέλιμος ὁ συρμὸς οὗτος· ἐκτὸς τῆς τέρψεως τὴν ὁποίαν παρέχουσιν αἱ «πνευματικαὶ ἀσκήσεις» εἰς τοὺς ἐνασχολουμένους εἰς τὴν λύσιν αὐτῶν ὀξύνουσι συγχρόνως τὸ πνεῦμα καὶ γίνονται ἀφορμὴ νὰ ἀποκτᾷ τις ἀνεπαισθήτως παντοειδεῖς γνώσεις. Διὰ δὲ τῶν «διαγωνισμῶν τῶν λύσεων», τοὺς ὁποίους πρώτη ἡ «Διάπλασις» εἰσήγαγε παρ' ἡμῖν, γεννᾶται μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τὸ εὐγενὲς αἴσθημα τῆς ἁμίλλης. Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τῶν «Πνευματικῶν ἀσκήσεων» εἶνε παιδαγωγικώτατος καὶ εὐχαρίστως παρατηροῦμεν ὅτι μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» πλεῖστοι κατενόησαν τοῦτο καὶ ἐπιμελῶς ἐνασχολοῦνται κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην διασκέδασιν.

Τὰ αἰνίγματα δὲν εἶνε ἐπινόησις τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦσαν γνωστὰ καὶ προσεβάλλοντο πρὸς λύσιν εἰς ἑορτὰς καὶ εἰς συμπόσια· καὶ οἱ μὲν εὑρίσκοντες τὴν λύσιν ἐλάμβανον διάφορα βραβεῖα, ἀπαράλλακτα ὅπως τώρα οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» οἱ δὲ ἀποτυγχάνοντες ὑπεβάλλοντο εἰς πρόστιμον. Ἐγίνοντο δὲ καὶ ἀγῶνες συνθέσεως αἰνιγμάτων καὶ διηγοῦνται ὅτι εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα ὁ Ἡσίοδος ἐνίκησε τὸν Ὅμηρον.

Ὥστε ὅ,τι σήμερον γίνεται τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς «Διαπλάσεως» μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς εἶνε παλαιὰ συνήθεια τῶν ἐνδόξων προγόνων μας.

Πλάνη χωρικοῦ.

Χωρικὸς ἔφερεν ἡμέραν τινὰ κόφινον πλήρη ἀπίων εἰς τὴν ἔπαυλιν μεγάλου τινὸς κυρίου. Εἰς τὴν κλίμακα εὗρε δύο πιθήκους ἐνδεδυμένους ὡς παιδία. Τὰ φορέματά των ἦσαν πεποικιλμένα μὲ χρυσόν, ἔφερον καὶ μικρὸν ξίφος εἰς τὸ πλευρὸν καὶ πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Τὰ ἀνόητα αὐτὰ ζῷα ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ κοφίνου τοῦ χωρικοῦ, ὅστις εὐσεβάστως ἀφῄρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἀφῆκε νὰ λάβωσι μέγα μέρος ἀπὸ τὰ ἀπίδια.

Μετ' ὀλίγον φθάνει ὁ κύριος τῆς ἐπαύλεως καὶ βλέπει τὸ κοφίνιον κατὰ τὸ ἥμισυ κενόν.

— Διατί δὲν ἐγέμισες τὸ κοφίνι; ἐρωτᾷ τὸν χωρικόν.

— Ἀφεντικό, ἀπαντᾷ οὗτος, ἦτον γεμᾶτο, ἀλλὰ τὰ παιδιά σου τὸ ἄδειασαν. Εὑρῆκαν τὰ ἀπίδια τοῦ γούστου των καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοὺς τὰ ἀρνηθῶ!

Τρόπος τοῦ ζῆν ἐξ Ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος.

Περιπάτει δύο ὥρας τὴν ἡμέραν, κοιμοῦ ἑπτὰ ὅλας ὥρας ἐν καιρῷ νυκτός.

Κατακλίνου εὐθὺς ἅμα νυστάξῃς.

Μὴ τρῶγε παρὰ ὅταν πεινάσῃς, μὴ πίνε παρὰ ὅταν διψήσῃς καὶ πάντοτε βραδέως.

Μὴ λησμόνει ὅτι οἱ ἄλλοι ἐξετάζουν τὰς πράξεις σου καὶ ὅτι σὺ δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζῃς τὰς τῶν ἄλλων.

Μὴ ἐκτίμα τὸ χρῆμα οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον παρ' ὅσον πρέπει· εἶνε καλὸς ὑπηρέτης καὶ κακὸς διδάσκαλος.

Μὴ κατηγόρει τοὺς ἀνθρώπους, μὴ μίσει αὐτοὺς καὶ μὴ περίπαιζε αὐτούς.

Συλλογίζου τὸν θάνατον τὸ πρωὶ ἐπαναβλέπων τὸ φῶς καὶ τὸ ἑσπέρας ἐπανερχόμενος εἰς τὸ σκότος.

Ὅταν ὑποφέρῃς πολὺ ἀντιμετώπιζε θαρραλέως τὸν πόνον σου.

«Προσπάθει νὰ εἶσαι ἁπλοῦς τοὺς τρόπους, νὰ γίνῃς χρήσιμος, νὰ εἶσαι ἐλεύθερος καὶ πίστευε εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πώ! πώ! τί κατάστασις εἶνε αὐτή! ποιός ἔκεῖζωσε ὅλα τὰ ἄνθη ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ τὰ ἔφερε μέσα;

— Ἐγώ, μαμά!

— Γιατί, κακόπαιδο;

— Γιατί ἔκανε πολλὴ ζέστη, μαμά, κ' ἐφοβήθηκα νὰ μὴ καοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρος.

⁂

Κατὰ τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις ὁ καθηγητὴς συλλαμβάνει μαθητὴν ἀντιγράφοντα τὴν Ἱστορίαν.

— Τί κάνεις, ἄθλιε, ἀντιγράφεις ἀπὸ τὸ βιβλίον σου; λέγει τραβῶν τὸ αὐτίον του.

— Ὄχι, κύριε καθηγητά, ἀναφωνεῖ ὁ μαθητὴς μορφάζων ἐκ τοῦ πόνου, δὲν εἶνε τὸ βιβλίον μου αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλλιστος.

⁂

Τερατολόγος ἐπιστρέψας πρό τινος μετὰ τοῦ πατρός του ἐκ Ρωσσίας διηγεῖται εἰς τοὺς συμμαθητάς του τὰς ἐντυπώσεις του.

— Γιὰ νὰ καταλάβετε τέλος τί φοβερὸ κρύο κάνει 'ς τὴ Ρωσσία ἀκούσατε καὶ τοῦτο: Μιὰ γάτα ἐπήδησε ἀπὸ τὰ κεραμίδια μιᾶς οἰκίας εἰς τὴν ἀπέναντι, ἀπὸ τὸ κρύο ὅμως τὸ πολὺ ἐπάγωσε 'ς τὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ἔμεινε 'ς τὸν ἀέρα ἔτσι παγωμένη ἕως τὸ καλοκαίρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπατρίδος Ἴωνος.

Ἡ μικρὰ Φιφὴ ἦτο πολὺ ἄτακτος ὥστε ἡ μήτηρ της ἠναγκάσθη νὰ τὴν δείρῃ.

Ἡ Φιφὴ συνεσπειρώθη εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ δωματίου ὅπου ἕως τέταρτον τῆς ὥρας ἔμεινε.

Ἀίφνης ἀναστενάξασα εἶπεν:

— Ἔλα, μητερούλα μου, φίλησέ με... σὲ συγχωρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γ. Σαφάντη.

⁂

Ὁ κ. Τιμόθεος εἶνε κωφὸς καὶ προχθὲς ἰδὼν φίλον του τινὰ μόλις πρὸ ὀλίγου ἐλθόντα ἐκ τοῦ ταξειδίου τὸν ἐρωτᾷ:

— Πόσον καιρὸν ἔλειπες;

— Δέκα τρεῖς μῆνες.

— Μπᾶ! δεκατέσσαρες μῆνες;...

Καὶ ὁ μικρὸς Τοτὸς ὁ ὁποῖος γνωρίζει, ὅτι ὁ κύριος Τιμόθεος εἶνε κωφός, λέγει:

— Μπᾶ! αὐτός, καλέ, ἀκούει καὶ μὲ τὸ παρακάνω!

Ἐστάλη ὑπὸ Ῥηγεσβάγαλονίκου.

⁂

Ὁ μικρὸς Τοτὸς κλαίει, ἀλλ' ἀίφνης σταματᾷ.

— Γιατί ἔπαυσες; ἀπεφάσισες νὰ μὴ σοῦ γίνῃ τὸ κέφι σου; ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφή του.

— Ὄχι, θὰ ξεκουρασθῶ λίγο καὶ θὰ ξαναρχίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ὁ νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἄρχεται ἀπὸ σήμερον· ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν ἂς ἀναγνώσουν μὲ πολλὴν προσοχὴν τοὺς ὅρους εἰς τὴν τρίτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου καὶ ἂς ἀρχίσουν νὰ μοὶ στέλλουν τὰς λύσεις των γραμμένας εἰς ὅλως διόλου χωριστὸ χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο νὰ μὴν εἶνε γραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων· ὅσοι εἶνε ἐπιλήσμονες καὶ δὲν συμμορφοῦνται μὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ ἀδίκως κοπιάζουν νὰ μοὶ στέλλουν λύσεις, ἐκτὸς ἂν τὸ κάμνουν ἐπίτηδες διὰ νὰ μοὶ προξενοῦν τὴν λύπην τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὁσάκις ἀναγκάζομαι νὰ μὴ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰ λύσεις αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε γραμμέναι σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Πρέπει καὶ ἓν ἄλλο νὰ σᾶς εἴπω ἐδῶ, τὸ ὁποῖον ὅλοι θὰ εὕρετε δικαιότατον: Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν λύσεων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνουν μέρος δύο, ἢ καὶ περισσότεροι ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ λέγῃ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον τὰς λύσεις τὰς ὁποίας μόνος του εὑρίσκει. Δὲν ἀπαγορεύω νὰ μοὶ στέλλουν λύσεις ὅλοι οἱ ἀδελφοί, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ θεωρῶ ὡς διαγωνιζόμενον μόνον τὸν μεγαλείτερον ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν καὶ αὐτοῦ τὰς λύσεις θὰ μετρῶ, τῶν δὲ ἄλλων μικροτέρων ἀδελφῶν θὰ δημοσιεύσω ἁπλῶς τὰ ὀνόματα μεταξὺ τῶν λυτῶν. Ὥστε ὅσοι μεγαλείτεροι ἀδελφοὶ θέλουν νὰ παραχωρήσουν τὴν τιμὴν τοῦ διαγωνιζομένου εἰς μικρότερον ἀδελφόν των πρέπει νὰ μὴ στέλλουν αὐτοὶ λύσεις. Εἰς οἱονδήποτε ἄλλον διαγωνισμόν, ἐκτὸς τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων, ἐννοεῖται ὅτι πάντες οἱ ἀδελφοὶ δύνανται νὰ διαγωνίζωνται συγχρόνως, διότι ἕκαστος δύναται νὰ κάμῃ ἰδικήν του σύνθεσιν ὅλως διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἂς ἴδωμεν, *Γαρύφαλλον τῆς Κίκας*, ἂν θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου.

Τώρα καί, *Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς*, εἴμεθα φίλαι ἀγαπημέναι. Πρῶτα ἀπ' ὅλα τὰ μαθήματα!

Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἀνησύχησαν καὶ ἐλυπήθησαν διὰ τὴν αἰφνιδίαν μετατροπὴν τοῦ Ὑβόνος, *Ἀετικὴ Νύξ*· εὐτυχῶς ὅμως, ὡς θὰ ἀναγνώσετε εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἦτο μία ἐπίβουλος σκευωρία τοῦ Γκωθώμη καὶ τοῦ Φίλιππα.

Τὰ ἐπιστραφέντα βιβλιάρια ἐλήφθησαν φίλε, *Μιμῆκε Μέξη*. Σὲ ὠφέλησε πολὺ τὸ ταξείδι;

Ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου θὰ ἐννοήσω ἂν πράγματι μὲ ἀγαπᾷς ὅσον λέγεις, *Τρίτε Σωματοφύλαξ*.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν δημοσιεύονται κατὰ τετραμηνίαν, φιλτάτη *Μαρία Κ. Καραθεοδωρῆ*.

Τὸ ψευδώνυμόν σου μ' ἀρέσει, *Πλούταρχε Χαιρωνεῖ*, ὅσον καὶ τὰ ἑλληνικώτατα αἰσθήματά σου.

Μόνον πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα στελλόμενα ὑπὸ συνδρομητῶν δημοσιεύονται εἰς τὸ περιοδικόν μου, φίλε *Π. Ἱπποκράτους*, καὶ αὐτὰ ἂν μ' ἀρέσουν καὶ δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ ἄλλοτε.

Τὸ ἐκ Σμύρνης γραμματάκι σου, *Φουτ-Δῆ*, πολὺ μὲ εὐχαρίστησε, διότι ἔμαθα ὅτι ἐκάματε ὡραιότατον ταξείδι. Ποῦ εἶνε ὅμως τὰ γράμματα καὶ ἡ ζωγραφιὲς τοῦ *Στρατηγοῦ*; Τίποτε δὲν ἔλαβα.

Τί λέγεις, *Πυραμίδ*! εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω καὶ νὰ μὴν ἀγαπῶ ἕνα τόσο χαριτωμένο παιδάκι; Εἶνε δυνατόν;

Αἱ λύσεις σου δὲν ἀπερρίφθησαν, *Μαυρομμάτα*, διότι ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν φιλαλήθειάν σου.

Ἂν θέλῃς νὰ σοῦ ἀπαντῶ, φίλε *Καράλαμπε Τσερούλη*, πρέπει νὰ γράφῃς τὰς ἐπιστολάς σου εἰς χωριστὸ χαρτὶ ἀπὸ τὰς λύσεις καὶ τότε δὲν θὰ σοῦ δίδεται ἀφορμὴ παραπόνων.

Ὄχι, *Φιλόπατρι Ἴων*, δὲν θέλω νὰ μοῦ γράφῃς εἰς ξένην γλῶσσαν τὰς ἐπιστολάς σου. Ὅταν ἕλληνες γράφουν ἢ ὁμιλοῦν πρὸς ἕλληνας πρέπει νὰ γράφουν καὶ νὰ ὁμιλοῦν ἑλληνιστί. Τὰς ξένας γλῶσσας τὰς μανθάνομεν διὰ νὰ συνεννοούμεθα μὲ τοὺς ξένους καὶ διὰ νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰ συγγράμματά των πρὸς πλουτισμὸν τῶν γνώσεών μας καὶ ὄχι διὰ νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς ὀκτὼ φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐνεστῶτος ἔτους.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἀρχόμενον ἀπὸ σήμερον δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ θέλοντες ἐκτῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρὺ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου καὶ πρὸς τὴν πρώτην παράγραφον τῆς σημερινῆς ἀλληλογραφίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Ἰουνίου)

184. Λεξίγριφος.

Ἐάν, φίλε, μ' ἕνα γράμμα ἀκρωτήρεον συνδέσῃς,
Εἰς τὰ νύχια μου, 'ς τὸ λέγω, θὰ καταστραφῇς ἂν πέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

185. Στοιχειόγριφος.

Διώχνει χῖ καὶ βάζει θῖ,
Καὶ ἀφίνει τὸ σπαθί,
Καὶ μὲ προθυμίαν πιάνει
Τὰ βιβλία, τὸ μελάνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμενίου.

186. Μωσαϊκόν.

Ἡ Τῆνος καὶ ἡ Εὔβοια, ἡ Χίος καὶ ἡ Δῆλος,
Ἡ Ἄνδρος ἡ κατάφυτος μαζί των καὶ ἡ Μῆλος
Προσφέρουν καὶ ἀποτελοῦν μεγάλον ποταμὸν
Ἀπέχοντα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων.

187. Κυβόλεξον.

Ἡ πρώτη μου κατάστασιν σημαίνει τῆς ψυχῆς.
Ἡ ἄλλη χώραν νότιον ἐμφαίνει τῆς Ἀσίας.
Ἡ τρίτη 'ς τὰ ἐνδύματα γραμμὴν σοῦ φανερώνει,
Ἂν ἡ ψαλὶς ἐχάραξε καὶ ἤνωσ' ἡ βελόνη.
Λέξιν τινὰ ἑβραϊκὴν ἡ ἄλλη μου γνωστήν,
Ἣς δίδω μὲ τὸ γένοιτο τὴν ἔννοιαν πιστήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

188. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον εἶνε μέγας τις πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας.
Τὸ δεύτερόν μου παλαιὸς τῆς Κρήτης ποιητής.
Πρὸς δόξαν δὲ τοῦ τρίτου μου τίς θ' ἀρνηθῇ θυσίας;
Τὸ ἔσχατον εὑρίσκεται τὰ πρῶτ' ἂν εὕρῃ τις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος τοῦ Κιξίνου.

189—191. Κεκρυμμένα ὀνόματα τετραπόδων.

Α'.) Ἡ ματαιότης καὶ ἡ ὑπερηφάνεια μᾶς προξενοῦσι δαπάνας πολὺ μεγαλειτέρας ἢ ἡ πεῖνα, ἡ δίψα, καὶ τὸ κρύον.

Β'.) Τὸ νὰ εἶνε τις ἐγκρατὴς δὲν εἶνε μεγάλη ἀρετή, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ εἶνε τις τοιοῦτος εἶνε μέγα ἐλάττωμα.

Γ'.) Εἰς αἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

192—193. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ὁ πῶλος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος.

Β'.) Ὁ ὄνος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄρκτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωτικῆς Κούκλας.

194—198. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχημάτισον πέντε λέξεις ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ τρία φωνήεντα, πάντοτε τὰ αὐτά. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Αἱ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

1) Τετράποδον. 2) Φυσικὸν φαινόμενον. 3) Μυθολογούμενον Βασιλέα. 4) Κρημνώδες μέρος. 5) Ὑπερφυσικὸν φαινόμενον.

α'.) ΠΑΣΣ. β'.) ΑΖΧ. γ'.) ΣΜΘ. δ'., ΡΑΧΡ. ε'.) ΜΝΦΣΤ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρωτέου Λόφου.

199—204. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας;

Νέος, ὄρις, Πάρις, εἶδος, ἱερός, ἀνοσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθλίου Παιδός.

205. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 2 8 4 9	=Ὀπωρικόν.
2 3 3 4 8	=Χρήσιμον εἰς τὰ γραφεῖα.
3 2 7 5 4 9	=Νόμισμα.
4 7 5 4 8	=Μὴ ἀκοῦς εἰς τὰ δικαστήρια.
5 6 7 2 8 6 2	=Δένδρον.
6 7 3 2	=Ἀπαραίτητον εἰς τὰ πλοῖα.
7 2 8 4 9	=Εἶδος ἐνδύματος.
8 2 3 4 8	=Νῆσος.
9 6 5 7 4 8	=Ἄψυχον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φίλου τῶν Ἀνθέων.

206. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἐπικοῦ ποιητοῦ.

1. Πτηνόν. 2. Ἔντομον. 3. Τετράποδον. 4. Θηρίον. 5. Ἑρπετόν. 6. Ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαραντίλλας.

227. Γρίφος.

Ὦ φίλη! πῶς ἦτο μῦς; ἦτο σῦς! τὰ σπῶ, λῃστὴς Ἑλλάδος!

Ἐστάλη ὑπὸ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαρτίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

105. Ἀτοξία (Α, Τ, Ξ, Δ). — 106. Φεῖδι, ξεῖδι. — 107 Σταφυλή, φυλή. — 108. Ἔξυπνος, ὕπνος. — 109 Λύρα, λαῦρα. — 110. Τὰ δύο πνεύματα, ἡ φιλὴ καὶ ἡ δασεῖα — 111. Κλέπται εἶνε τὰ δίκτυα τῶν ἁλιέων, πόλις ἡ θάλασσα καὶ κάτοικοι οἱ ἰχθύες. — 112. Ἡ σκιά. — 113. Τοποθετοῦμεν τὰ πέντε πυρεῖα οὕτω XIX καὶ κατόπιν ἀφαιροῦμεν τὸ ἐν τῷ μέσῳ πυρεῖον καὶ οὕτω ἔχομεν 20 γεγραμμένον διὰ λατινικῶν ἀριθμῶν. — 114. Ὅταν εἶνε *μόσχος*. — 115.-116. Α'.) *Βάτος, βάρος, λάρος, γάρος, φόρος, πόρος, πάνος.* — Β'. *Οἶκος*, οἶνος, ὄνος, ὅρος, πόρος, Πάρος, Πάρις, χάρις, Χάρης, *χάρης*. — 117 - 121. α'. Κλέαρχος β'.) Κυθερών· γ'.) Ῥέθυμνος· δ'.) Κάρυστος· ε'.) Σωκράτης — 122. Θεώρει τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς ἰδικήν σου εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν της ὡς ἰδικήν σου δυστυχίαν. — 123. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. — 124. ΕΧΙΔΝΑ (1. Ἐκάβη. 2 Χεῖλος. 3. Ἰχνεύμων, 4. Διθύραμβος. 5. Νέκταρ. 6. Ἄστρον). — (125. ΚΕΦΑΛΗ (1. Ῥάκος. 2. Ἡμέρα. 3. Ῥομφαία. 4. Πάτδγος. 5. Θαλῆς. 6. Εἴδησις). — 126. Χρυσᾶ εἶνε τὰ λογάκια τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς τὰ παιδάκια καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀγαπῶ. — 127 Ἀληθῆ φίλον νόμιζε ἐκεῖνον ὅστις εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὁμιλεῖ διὰ τὰ προτερήματά σου καὶ μόνον εἰς ἐσὲ διὰ τὰ ἐλαττώματά σου. — 128. Ὅ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποίησον.

ΕΝ ΛΑΕΙΑ.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 129]

Ἡ Τριαινα ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν της εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν οὐριος, τὴν δὲ νύκτα ὁ οὐρανὸς ἀπήστραπτεν ἐκ τῶν φεγγοβολούντων ἀστέρων τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου.

Ὁ Ὑδὼν εἰργάζετο ἐκ νέου μετὰ ζήλου καὶ φιλομαθείας. Εἶχεν ἤδη ἀρκετὰς γνώσεις ἀστρονομίας καὶ τὴν νύκτα, ὅτε ἐφύλαττε τὴν τετραωρίαν. ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας μέχρι τῆς δωδεκάτης ἢ ἀπὸ τῆς δωδεκάτης μέχρι τῆς τετάρτης παρετήρει μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ μεγάλης τέρψεως τοὺς διαφόρους ἀστερισμούς. Οἱ πετῶντες ἰχθύς, οἵτινες εἶνε ἄφθονοι εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην, διεσκέδαζον αὐτὸν καὶ τοὺς ναύτας μὲ τὰ παράδοξα πηδήματά των.

Ὁ ναύαρχος ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ τὸν Φίλιππαν καὶ τὸν Γκωθώμην εἰς Βρέστην ὅπως δικασθῶσι. Μέχρις ὅτου δὲ διέλθῃ ἀτμόπλοιον ἐπιστρέφον εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ δύο ὑπόδικοι ἔμενον φυλακισμένοι, ὁ πρῶτος σιδηροδέσμιος, ὁ δεύτερος ἐντὸς τοῦ θαλάμου του. Ἡ τοιαύτη αὐστηρότης κατὰ τοῦ Φίλιππα ἦτο ἀναγκαία, διότι ὁ ἀτίθασσος Κορσικανὸς ἦτο ὡς μανιώδης. Οἱ ναῦται συνῆπτον πάλην μετ' αὐτοῦ καθ' ἑκάστην ὅπως τὸν ἀναβιβάσωσιν εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἀνεπνεύσῃ δύο ὥρας καθαρὸν ἀέρα κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ναυάρχου.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης προσεπάθησεν ἐπανειλημμένως νὰ μαλάξῃ τὴν σκληρὰν καρδίαν τοῦ Φίλιππα διὰ λόγων συγκινητικῶν, ἠγωνίσθη νὰ κατανύξῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον μὲ τὰς ἱερὰς νουθεσίας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, συνεβούλευσεν εἰς αὐτὸν νὰ μετανοήσῃ εἰλικρινῶς, ἠθέλησε νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην ψυχὴν τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἐλπίδος. Ὁ Γκωθώμης ἀκούων τοὺς λόγους ἐκείνους ἠσθάνετο μεγάλην ἀνακούφισιν, συνεκινεῖτο μέχρι δακρύων, ἀλλ' ὁ Φίλιππας ἔμενεν ἀπαθὴς ὡς πέτρα, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ λέξιν καὶ ὕβριζε μὲ θρασύτητα τὸν ἱερέα τοῦ ὑψίστου.

— Προσέχετε ἀγρύπνως αὐτὸν τὸν ἄθλιον, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης· ἂν ἀφεθῇ μόνος ἢ ἐλεύθερος δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ τί ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ.

Ἡ διαταγὴ τοῦ κ. Λεστούρη ἐξετελέσθη παρευθύς, καὶ εἰς σκοπὸς ἐφύλαττε διαρκῶς εἰς τὴν θύ-

ραν τῆς εἱρκτῆς· ἀλλ' ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ ἐπίβλεψις δὲν ὠφέλησε. Πρωΐαν τινὰ ὁ Φίλιππας εὑρέθη ψυχορραγῶν· φρικωδέστατον δὲ θέαμα παρεῖχεν ἡ κεφαλή του, τὴν ὁποίαν εἶχε συντρίψῃ ἐφορμήσας ἐπὶ τῆς ὀξείας γωνίας σιδηρᾶς δοκοῦ.

Δύο ναῦται μετεκόμισαν τὸν αὐτόχειρα εἰς τὸ θεραπευτήριον. Ὁ ἀρχιμανδρίτης προσέδραμε κατατεθλιμμένος ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἔδωκεν εἰς ἑαυτὸν τοιοῦτον σκληρὸν καὶ φοβερὸν θάνατον.

Θλιβερωτάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησε τὸ τραγικὸν τοῦτο γεγονὸς εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα. Οἱ ναῦται συνωμίλουν χαμηλοφώνως συναθροιζόμενοι κατηφεῖς περὶ τὸν παραμορφωμένον νεκρόν, τὸν ὁποῖον εἶχον τοποθετήσῃ ὑπὸ μικρὰν σκηνὴν προχείρως κατασκευασθεῖσαν. Εἰς σκοπὸς ἐρύλαττε πλησίον, εἰς δὲ φανὸς ἔμενεν ἀνημμένος καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ ἡ ἀκόλουθος ἐφάνησαν ἀπεριγράπτως πένθιμοι εἰς τὸν Ὑδόνα. Ναὶ μὲν εἶχον γίνῃ ἕως τότε θάνατοί τινες ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ πάντοτε εἰς λιμένας, καὶ οἱ νεκροὶ ἐθάπτοντο εἰς τὴν ξηράν. Τότε πρῶτον συνέβαινε θάνατος κατὰ τὸν πλοῦν, καὶ ὁποῖος θάνατος! φρικτὸς καὶ ἀπαίσιος θάνατος ἀπηλπισμένου, θάνατος ἄγριος καὶ φρικώδης. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὴν ζωήν του εἶχε ταραχθῇ τόσον ὁ Ὑδών. Ἐνίοτε ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν του ἡ σκέψις αὕτη, ἥτις ἀπεδείκνυε τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του «Ἂν δὲν μὲ συνήντα ὁ Φίλιππας, ἴσως δὲν θὰ ἔφθανεν ὅπου ἔφθασε.»

Μακρὰ καὶ ἀτελεύτητος ἐφάνη εἰς πάντας ἡ νὺξ ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ Κορσικανὸς μὲ συντετριμμένον τὸ κρανίον ἔκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀναμένων νὰ ταφῇ οὐχὶ ὑπὸ τὸ χῶμα, ἀλλὰ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ὅλοι οἱ ἀποθνήσκοντες ἐπὶ τῶν πλοίων ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους. Τέλος ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ποὸς μεγάλην ἀνακούφισιν πάντων, διότι πάντες εἶχον βάρος τι εἰς τὴν καρδίαν των. Μετὰ τὴν γενικὴν πλύσιν τοῦ καταστρώματος, καὶ τὸ ἄριστον, ὁ ἀρχιμανδρίτης ἀνέγνωσε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, ἐν μέσῳ ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ πληρώματος.

Ἔπειτα ἔγιναν αἱ πρωϊνοιμασίαι διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Φίλιππα. Μετετοπίσθη ἐν τηλεβόλον καὶ θυρίς τις (μπουκαπόρτα) ἀπέμεινεν ἐλευθέρα· εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ὀπὴν ἐτέθη μεγάλη καινουργὴς σανίς, τῆς ὁποίας τὸ μὲν ἓν ἄκρον προὐχώρει ἐκτὸς τοῦ πλοίου, τὸ δ' ἄλλο συνεκρατεῖτο ἐντὸς διὰ σχοινίου.

Τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ εἶχε τεθῇ ἐντὸς θήκης περιτετυλιγμένης διὰ καραβοπάνου· ἅμα δὲ τῇ διαταγῇ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ναῦται ἔλαβον τὴν θήκην ἐκ τῶν πανίνων ἱμάντων της καὶ ἔδεσαν αὐτὴν ἐπὶ τῆς σανίδος· ἡ γαλανὴ θάλασσα ἐταράσσετο κάτω ἀνεπαισθήτως ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ ἀνέμου. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ ἐφώτιζε διὰ τῶν ἀκτίνων του τὸν ὄγκον ἐκεῖνον τὸν ἔχοντα ἀνθρώπινον σχῆμα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὑπετίθετο ὅτι ἦσαν οἱ πόδες. Ὁ ἱερεὺς ἀπήγγειλε τελευταίαν εὐχήν· Ἡ στιγμὴ ἦτο ἱερὰ καὶ ἐπίσημος. Πάντες δ' ἔκλινον τὴν κεφαλὴν μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως. Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ ἀξιωματικοῦ ὁ κελευστὴς ἐσύριξε διὰ τῆς συρίκτρας· τότε δ' οἱ ναῦται ἀπέλυσαν τὸ σχοινίον τὸ κρατοῦν τὴν σανίδα, ἥτις ταλαντευθεῖσα ὀλίγον ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἥσυχος, καὶ ὁ κρότος τῆς πτώσεως τοῦ σώματος ἐκείνου ἀντήχησε καθ' ὅλον τὸ πλοῖον. Μία σφαῖρα στερεῶς προσδεδεμένη εἰς τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ ἔσυρεν αὐτὸν ὁρμητικῶς πρὸς τὰ κάτω, ὁ δὲ Φίλιππας ἀφ' οὗ διῆλθε διὰ διαφόρων ζωνῶν τοῦ ὕδατος, κατ' ἀρχὰς μετρίων τὴν θερμοκρασίαν, ἔπειτα ψυχρῶν, κατεψυγμένων ἀκολούθως ἔφθασεν εἰς τὰ ἀμέτρητα βάθη τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ.

Ἡ Τρίαινα ἐξηκολούθει τὸν πλοῦν της· τὸ τηλεβόλον ἐτέθη πάλιν εἰς τὴν θέσιν του, ὅπως καὶ τὰ ἱστία ὑπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε τοποθετηθῇ ὁ Φίλιππας. Ἡ εἱρκτὴ ἐπλύθη καὶ ἐκαθαρίσθη. Οὐδὲν ἴχνος ἔμεινε τοῦ τραγικοῦ ἐκείνου συμβάντος. Μετά τινας δὲ ἡμέρας οὐδὲ λόγος πλέον ἐγίνετο περὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Τριαίνης. Μόνον μία γραῖα, ἐκεῖ εἰς τὴν Κορσικήν, ἡ δυστυχὴς μήτηρ τοῦ αὐτόχειρος ὅταν μάθῃ τὴν φοβερὰν εἴδησιν, δὲν θὰ λησμονήσῃ τόσον εὐκόλως, ἀλλὰ θὰ κλαίῃ ἀπαρηγορήτως μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς της!..

Ὁ καλὸς καιρὸς διήρκεσεν ἡμέρας τινας ἀκόμη· ἔπειτα ὅμως ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ μετὰ σφοδρότητος.

Ἤδη ὅμως ἤρχισαν νὰ φαίνωνται μεγάλα πτηνά, τῶν ὁποίων τινὰ ἐκάθηντο καὶ ἐπὶ τῶν ἱστῶν τῆς Τριαίνης. Τὰ πτηνὰ ταῦτα ἀνήγγελον ὅτι ἡ ξηρὰ δὲν ἦτο πλέον πολὺ μακράν, πράγματι δὲ μετ' ὀλίγον ἐφάνη τὸ ἀκρωτήριον Χόρν. Ἐκεῖ ἡ θάλασσα ἦτο ἐξηγριωμένη ὡς πάντοτε, διότι τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶνε ὀνομαστὸν διὰ τὰς μεγάλας τρικυμίας του. Τὸ πλοῖον ἐρριπτάζετο ἔνθεν κἀκεῖθεν ὡς καρυδόφλουδα ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἅτινα ὑψοῦντο κολοσσιαῖα ὡς ὄρη.

Καὶ τὸ ψῦχος δὲ προσέτι εἶχε καταστῇ δριμύ. Ἡ ἀγριότης τῆς θαλάσσης, ὁ σκυθρωπὸς οὐρανός, τοῦ ὁποίου τὰ νέφη οὐδεμία ἡλιακὴ ἀκτὶς διεπέρα, τὰ πελώρια ἐκεῖνα ἄφωνα πτηνὰ τὰ παρακολουθοῦντα τὸ πλοῖον, πάντα ταῦτα εἶχον τι τὸ πένθιμον καὶ μελαγχολικόν. Πρὸ πάντων δὲ οἱ νεαροὶ δόκιμοι, οἵτινες πρώτην φορὰν εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος εὕρισκον ἀτελευτήτους τὰς ὥρας τὰς ὁποίας διήρχοντο εἰς τὰς μελαγχολικὰς ἐκείνας χώρας, καὶ περιέμενον ἀνυπομόνως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἔβλεπον τὸν ζωογόνον ἥλιον καὶ γαλανὴν καὶ μειδιῶσαν τὴν θάλασσαν.

Πρωΐαν τινὰ ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατείλῃ ψυχρὰ καὶ μελαγχολική· τὰ ἱστία ἦσαν διάβροχα ἐκ τῆς βροχῆς τῆς νυκτός, τὸ δὲ ψῦχος ἦτο δριμύτατον. Αἴφνης ἐκ τοῦ θωρακίου τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ (ἀπὸ τὴν κόφα τοῦ τουρκέτου) ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ὀπτῆρος (τοῦ ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ σκοποῦ) «Πλοῖον τριάρμενον, δεξιά!»

Πράγματι διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης ἐφαίνετο ἤδη καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ πλοῖόν τι ἀρκετὰ μακρὰν εὑρισκόμενον καὶ πλέον ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως. Ἐφ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζεν οἱ ἐπὶ τῆς Τριαίνης δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τί συνέβαινεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἔπλεεν ὡς νὰ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀκυβέρνητον καὶ παραδεδομένον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων.

— Καλέσατε τὸν κυβερνήτην! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς τετραωρίας.

Πάντες παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως καὶ μετὰ τινος ἀνησυχίας. Ὁ κυβερνήτης καὶ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ κατάστρωμα.

— Πλαγιάσατε (¹) περισσότερον! ἀνέκραξεν ὁ κυβερνήτης, αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι θὰ πέσουν ἐπάνω μας· ποῦ διάβολον ἔχουν τὸν νοῦν τους!

Τὸ κέλευμα τοῦ κυβερνήτου ἐξετελέσθη μετὰ μεγάλης ταχύτητος, καὶ ἦτο καιρός, διότι τὸ τριέστιον διῆλθε πλησιέστατα τῆς Τριαίνης, καὶ σχεδὸν ἤγγισε τὴν πρύμνην της. Ὁ κυβερνήτης ἔλαβε μὲ ὀργὴν τὸ τηλέφωνον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ φωνάξῃ δριμείας λέξεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες ἐκυβέρνων μετὰ τόσης ἀπροσεξίας τὸ πλοῖον τῶν· ἀλλ' ἡ φρᾶσις ἀπέμεινεν ἡμιτελὴς εἰς τὸ στόμα του. Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ δύο πλοῖα διήρχοντο τόσον πλησίον ἀλλήλων, οἱ ἐπὶ τῆς Τριαίνης ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσι τὴν κατάστασιν τοῦ ἄλλου πλοίου. Οὐδὲν ἀνθρώπινον ὂν ἐφαίνετο ἐπ' αὐτοῦ, μόνον μεγάλα τινα λευκὰ πτηνὰ ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν κεραιῶν· τῶν ὁποίων πολλαὶ ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ἐπὶ τῶν αἰωρουθεσίων, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἀνέπαφα. Τὸ πηδάλιον εἶχε θραυσθῇ ὅπως καὶ ὁ ἱστὸς τοῦ ἐπιδρόμου (μετζάνα) καὶ πᾶσαι αἱ κεραῖαι τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ· ὁ μέγας ἱστὸς διετηρεῖτο σῷος, ἐκτύπων δ' αὐτὸν ὁρμητικῶς τὰ ῥάκη τῶν ἐσχισμένων ἱστίων.

Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἂν ἐπὶ τῆς πρύμνης ἦτο γεγραμμένον ὄνομά τι. Ἡ Τρίαινα πλέουσα μὲ ταχύτητα δέκα μιλλίων ἀπεμακρύνθη ταχέως, μετ' ὀλίγον δὲ τὸ ἄγνωστον καὶ μυστηριῶδες ἐκεῖνο πλοῖον διεκρίνετο ὡς μαῦρον σημεῖον εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Πόθεν ἤρχετο; τί εἶχε συμβῇ ἐπ' αὐτοῦ; διατί ἦτο ἔρημον καὶ ἐγκαταλελειμμένον ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ; Ἐφάνη καὶ ἐξηφανίσθη ὡς φαντασιῶδες καὶ μαγευμένον πλοῖον. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται περὶ αὐτοῦ ὡμίλουν ἐπὶ τῆς Τριαίνης. Ἡ πιθανωτέρα ἐξ ὅλων τῶν ὑποθέσεων ἦτο ὅτι τὸ τριέστιον ἐκεῖνο εἶχε παρασυρθῇ ὑπὸ τῶν ῥευμάτων ἐν μέσῳ τῶν πάγων τοῦ νοτίου πόλου καὶ ὅτι τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπέθανεν ὅλον ἐκ τῆς πείνης, ἐκ τοῦ ψύχους, ἐκ τῶν στερήσεων καὶ τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ὅτι βραδύτερον μετατοπισθέντες οἱ πάγοι ὤθησαν τὸ πλοῖον εἰς ἄλλο ῥεῦμα μέχρι τῆς ἐλευθέρας θαλάσσης. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν ἁπλαῖ ὑποθέσεις...

Ἡ Τρίαινα προσωρμίσθη εἰς Μοντεβίδεο ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μόνον, δηλαδὴ τόσον ὅσον ἤρκει διὰ νὰ προμηθευθῇ ἄνθρακας καὶ τροφάς, εἰς Ῥίον ὅμως ἔμεινεν ὁλόκληρον ἑβδομάδα. Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι εἰς Ῥίον εἶχεν ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τοῦ Ὑδόνος μετὰ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ Ὑδὼν ἰδὼν τὸν λιμένα ἐκεῖνον κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν. Ἐνεθυμήθη ὅλον τὸ παρελθόν, καὶ ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν του θερμὴν καὶ διακαῆ εὐγνωσύνην πρὸς τὸν προστάτην του, πρὸς τὸν εὐγενῆ καὶ ἱπποτικὸν Λεστούρην.

Ὁ Πλοίαρχος ἐν Ῥίῳ ἔκαμνε παράδοξά τινα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐξέπληξαν τὸν ναύαρχον. Ὁ κύων ὁσάκις δὲν ἐξήρχετο εἰς τὴν ξηρὰν μετὰ τοῦ ναυάρχου ἢ τοῦ κ. Λεστούρη ἐκάθητο εἰς τὸ ἐπίστεγον, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν κλίμακα τοῦ θωρηκτοῦ· ἔμενεν ἐκεῖ ὥρας ὁλοκλήρους, σοβαρὸς ὡς νὰ ἐξετέλει καθῆκόν τι· ἡ προσοχή του ἐδιπλασιάζετο ἂν οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸ πλοῖον ἔφερον μαζί των καὶ παιδία· τότε τὸ βλέμμα του δὲν ἀπεσπᾶτο ἀπ' αὐτῶν, ἀλλὰ παρετήρει ἑκάστην κίνησίν των μετὰ κωμικῆς τινος ἀνησυχίας.

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ἠρώτησεν ὁ ναύαρχος τὸν Ἰωσίκην.

Ὁ Ἰωσίκης ὡς γνωρίζων ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ Πλοιάρχου, καὶ ἐννοῶν πᾶσας τὰς σκέψεις του ἐξήγησεν εἰς τὸν ναύαρχον τὰ συμβαίνοντα.

Ὁ Πλοίαρχος εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν λιμένα τοῦ Ῥίου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε σώσῃ τὸ κοράσιον τοῦ ἄγγλου προξένου, ἐφρόνει λοιπὸν ὅτι τὸ μέρος δὲν ἦτο ἀσφαλὲς διὰ τὰ μικρὰ παιδία καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε ἕτοιμος διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον!

Μετὰ τὸ Ῥίον ἡ Τρίαινα προσωρμίσθη εἰς Τενερίφην, ἐκεῖθεν δὲ διηυθύνθη εἰς Βρέστην. Μετὰ τὰς ὡραίας καὶ ἡλιοφεγγεῖς ἡμέρας ἐπῆλθε πάλιν κακοκαιρία. Ἡ θάλασσα ἦτο ἐκτάκτως ἀγρία καὶ ἀπειλητική. Ἦτο Νοέμβριος μόλις καὶ ὅμως ἐπιπτεν ἤδη χιών, ὁ ἄνεμος ἔπνεε παγερώτατος· ἡ δὲ Τρίαινα ἦτο ἠναγκασμένη νὰ παλαίῃ νύκτα καὶ ἡμέραν πρὸς τὰ βρυχώμενα κύματα.

(¹) Πλαγιάζω τὸ πλοῖον, τὸ κοινῶς *βασταῦ τὰ ὄρτσα*.

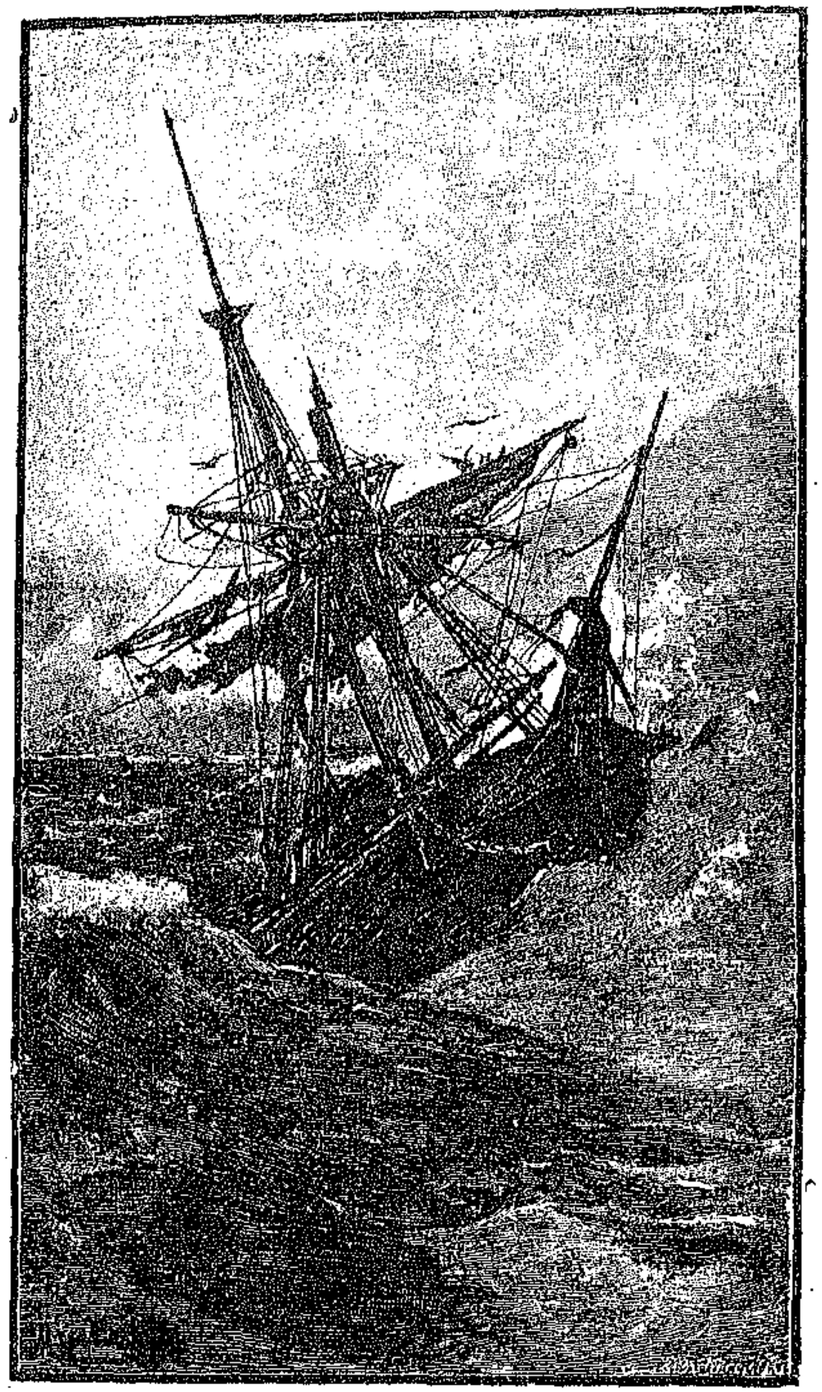

«Το τριστιον δπλαθε παδσιεσυατα της «Τριαινης» (Σελ.147)

Τέλος ἤρχισαν νὰ διαγράφωνται εἰς τὸν ὁρίζοντα αἱ ἀκταὶ τῆς Γαλλίας καὶ ὅλον τὸ πλήρωμα ἀνέπεμψε φωνὴν χαρᾶς, χαιρετίσαν ἐνθουσιωδῶς τὸ προσφιλὲς τῆς πατρίδος ἔδαφος.

Τώρα δὲν ἀνησύχουν πλέον περὶ τῆς κακοκαιρίας, ἡ θέα τῆς πατρίδος τοὺς ἐπαρηγόρει, τοὺς ἔκαμνε νὰ λησμονῶσι καὶ κινδύνους καὶ κακουχίας. Πάντες ἦσαν εὔθυμοι καὶ ζωηροί.

Ἡ Τριαινα ἠγκυροβόλησεν, εὐθὺς δὲ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἤρχισεν ἡ ἐκφόρτωσις τῆς πυρίτιδος μεθ' ὃ ὁ ναύαρχος παρέλαβε τὴν σημαίαν του καὶ ἡ φρεγὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναυσταθμον ὅπως ἀφοπλισθῇ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀφοπλισμοῦ οἱ τριακόσιοι πενήντα ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα τῆς Τριαίνης ἔμελλον νὰ διευθυνθῶσιν ἕκαστος πρὸς ἀλλοίαν διεύθυνσιν· τινὲς μὲν ἀπολυθέντες θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ χωρία των, ἄλλοι θὰ μείνωσιν εἰς τὴν μοῖραν τῆς Βρέστης ἀναμένοντες ἄλλον πλοῦν. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ κελευσταὶ θὰ λάβωσιν ἄδειαν ὅπως ὑπάγουν εἰς τὰς οἰκογενείας των.

Ἀλλ' ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑβὼν δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ περιμείνωσι δέκα πέντε ἡμέρας ὅπως ἴδωσι τὰ προσφιλῆ των ὄντα. Τὴν ἐπαύριον τῆς προσορμίσεως φαλαινίς τις φέρουσα τὸν κ. Λεστούρην, τὸν Ὑβόνα καὶ τὸν Πλοίαρχον προσήγγιζεν εἰς τὴν προκυμαίαν. Καὶ οἱ τρεῖς ὥρμησαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βρέστης, μὴ διδοντες προσοχὴν ἂν ἐν τῇ σπουδῇ των συνεκρούοντο πρὸς τοὺς διαβάτας, τρέχοντες δὲ ὡς νὰ τὰ εἶχαν χαμένα διευθύνθησαν εἰς ἓν ἐκ τῶν καλλιτέρων ξενοδοχείων τῆς πόλεως, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Λεστούρη μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωσίκη.

Ἐν γκαρσὸν τοῦ ξενοδοχείου ἐκάθητο πρὸ τῆς θύρας χασμώμενον καὶ νυστάζον.

— Ἡ κυρία Λεστούρη; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἰωάννης.

Ἀλλὰ πρὶν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἀνοίξῃ τοὺς βεβαρυμένους ὀφθαλμούς του καὶ ἀπαντήσῃ, ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ δίοπος εἰσῆλθον εἰς τὸν διάδρομον, μετ' αὐτῶν δὲ εἰσώρμησε καὶ ὁ Πλοίαρχος, καταρρίψας ἐν τῇ ὁρμῇ του τὸν νυσταλέον ὑπηρέτην.

Τὸ γκαρσὸν ἔστρεψε καὶ εἶδε περίφοβον τὸν ἀδιάκριτον ἐκεῖνον κύνα ὅστις διέκοψε τόσον ἀποτόμως καὶ ταχέως τὸν γλυκὺν ὕπνον του, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐκστομίσῃ ὕβριν τινὰ κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὅταν εἶδεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ πελώριον σῶμα τοῦ Πλοιάρχου ἐθεώρησε φρονιμώτερον καὶ ἀσφαλέστερον νὰ σιωπήσῃ.

Ὁ κ. Λεστούρης, ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Πλοίαρχος ἀνέβησαν ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα. Μία θύρα ἠνοίχθη, καὶ τότε αἰφνιδίως εὑρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐπὶ εἰκοσιεπτὰ ὁλοκλήρους μῆνας ἐχώριζον ἑκατοντάδες μιλίων, ὠκεανοὶ καὶ θάλασσαι!

Ὁ Ὑβὼν ὥρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός του, ὁ κ. Λεστούρης ἐνηγκαλίζετο καὶ ἐφίλει κατὰ σειρὰν τὴν σύζυγόν του, τὰ τέκνα του, τὴν μητέρα του. Μετὰ τὰς πρώτας ἀναφωνήσεις τῆς χαρᾶς ἐπῆλθε σιωπὴ διότι ὅλοι ἦσαν βαθέως συγκεκινημένοι. Ἔπειτα ἤρχισαν αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ἀπαντήσεις, αἱ περιγραφαί. Τὰ πρόσωπα ἀπήστραπτον ἐκ τῆς χαρᾶς, οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβόλουν. Καὶ ἐξηκολούθουν αἱ γλυκεῖαι ἐκμυστηρεύσεις καὶ ἡ φωνὴ ἡ προσφιλὴς κατεκήλει τὰ ὦτα τῶν ἀκουόντων ὡς ἡ γλυκυτέρα μουσικὴ τοῦ κόσμου.

Πόσον ὡραῖαι εἶνε αἱ στιγμαὶ αὗται τῆς συναντήσεως μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν! Ποῖον ἡδύ, ἱερὸν αἴσθημα πλημμυρεῖ τὰς καρδίας, καὶ μὲ ποίαν ἀπερίγραπτον συγκίνησιν προσκολλῶνται καὶ συσφίγγονται τὰ χείλη!

Ὁ Πλοίαρχος, ὁ διακριτικὸς Πλοίαρχος, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ ὀχληρὸς τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν, ἐστάθη ὀλίγον παράμερα καὶ παρετήρει μὲ συγκίνησιν καὶ αὐτός, σείων τὴν οὐράν του, τὴν θελκτικὴν οἰκογενειακὴν σκηνήν. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐλησμόνησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν ζωηραὶ φωναί.

— Πλοίαρχε! Πλοίαρχε!

Ὁ Πλοίαρχος ἐπλησίασεν, ἔδωκε καὶ ἔλαβε ἐναγκαλισμούς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ προσοχή του ἐστράφη πρὸς τὰ δύο τέκνα τοῦ κ. Λεστούρη. Ἐτελείωσε! ἡ ἀδυναμία τοῦ Πλοιάρχου ἦσαν τὰ μικρὰ παιδία!...

Μετὰ δύο ὥρας ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑβὼν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Τριαιναν ὅπου εἶχον ὑπηρεσίαν. Αἱ δύο ὧραι παρῆλθον μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως ὅλοι ἔγιναν μελαγχολικοί.

— Τώρα εἴμεθα τόσον πλησίον! θὰ βλεπώμεθα συχνά, καὶ μετὰ δύο ἑβδομάδας θὰ εἴμεθα πάντοτε μαζί, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης παρηγορῶν τοὺς οἰκείους του.

— Ἔμπρός, Πλοίαρχε! ἀνέκραξεν ὁ Ὑβών.

Ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν του καὶ προσέτριψεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Μαριάννης ὡς νὰ ἐζήτει παρ' αὐτῆς καὶ ἄλλην θωπείαν.

— Φαίνεται πῶς ὁ καϊμένος ὁ Πλοίαρχος ἐχόρτασε πλέον τὴν θάλασσαν! εἶπεν αὕτη εἰς τὸν υἱόν της.

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΦΟΥΝΤΟΥΚΟ, ΩΣ ΠΟΤΕ;

«Φουντοῦκο, ὡς πότε δὰ θὰ τρῶς
»καὶ θὰ κοιμᾶσαι μόνο;
»Ἤλθε καὶ γιὰ σκολειὸ καιρός,
»κ' εἶσαι σκυλὶ δυὸ χρόνω»
Κ' αὐτός, νὰ δείξῃ τὴ χαρά του,
δόσ' του καὶ παίζει τὴν οὐρά του.

»Σ' τὰ γόνατά μου κάτσ' ἐδῶ,
»καὶ 'ς τὸ βιβλίο κύττα.
»Πῆ ἤτα δέλτα ὦ; Πηδῶ.
»Λέγε καὶ σύ· πῆ ἤτα...»
Κι' αὐτὸς ἀπάντησ', ἂν δὲ σφάλλω,
μ' ἕνα χασμούρημα μεγάλο.

«Τώρα 'ς τὸ πιάνο μιὰ στιγμή,
»νὰ μὴ σὲ λὲν χωριάτη.
»Ἔλα, τραγούδα ντὸ ρέ, μὶ
»μὲ τὴ φωνὶ γιομάτη.»
Κι' αὐτὸς πετιέτ' εὐθὺς ἀπάνω,
κι' οὔρλιασμ' ἀρχίζει μὲ τὸ πιάνο.

»Τὸ ξύλο πιάσε τώρ' αὐτό,
»καὶ σὰ στρατιώτης στάσου.
»Μὰ γιὰ τὸ ἔθνος ἀπαιτῶ
»νὰ κάνῃς τὰ καλά σου.»
Κι' αὐτὸς στηλιάρι σὰν ξανοίγει,
τὸν βλέπεις κι' ὅπου φύγῃ φύγῃ.

Ἐκ τῶν τοῦ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΑΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΕΤΑ τὰς ἐπαναλήψεις ἦλθαν αἱ ἐξετάσεις καὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις αἱ διακοπαί. Οἱ γονεῖς τοῦ Φιλίππου ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν εἰς ἓν νησὶ τοῦ Αἰγαίου δι' ἀλλαγὴν ἀέρος· τοῦτο ἔκαμαν πρὸ πάντων διὰ τὸν Φίλιππον καὶ διὰ τὰς ἀδελφάς του, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὴν πολλὴν μελέτην εἶχον ἀδυνατίσῃ.

Πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Φιλίππου κατοικεῖ εἰς μεσόγειον πόλιν τῆς Πελοποννήσου, καὶ ὅτι ὁ Φίλιππος πρώτην φορὰν τότε ἔβλεπε θάλασσαν.

Μόνον ὅσοι μέχρις ἡλικίας τινὸς ἔζησαν εἰς μεσόγειον τόπον καὶ ἐξαφνα εἶδον τὸ παράδοξον, τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ θαυμάσιον αὐτὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον λέγεται θάλασσα, μόνον αὐτοὶ δύνανται νὰ ἐννοήσουν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ Φιλίππου.

Ἐνόμιζεν ὅτι εὑρίσκετο εἰς ἄλλον κόσμον, εἰς νέον κόσμον πολὺ ὡραιότερον ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἤξευρεν ἕως τότε.

Τὸ χωρίον τοῦ νησίου εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκησεν ἡ οἰκογένεια τοῦ Φιλίππου ἦτο χωρίον ἀλιέων· Τὰ ψαροκάϊκα ἀρμένιζαν κάθε ἡμέραν εἰς τὸ πέλαγος καὶ μὲ τὰ κάτασπρα πανιά των ὡμοίαζαν ὡσὰν γλάροι. Ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ἡ οἰκογένεια ἦτο ἐπὶ ὑψώματος καὶ ἡ τριγύρω θέα ἦτο θαυμασία καὶ ὁ ὁρίζων ἀπέραντος. Τὸ βλέμμα ἐξετείνετο μακρυά, μακρυὰ καὶ παντοῦ ἔβλεπε θάλασσαν καὶ μόνον εἰς μίαν διεύθυνσιν διεκρίνετο μία ἄλλη νῆσος, τῆς ὁποίας ὁ φάρος ἔφεγγεν ὅλην τὴν νύκτα· Πόσον καθαρὸς ἦτο ὁ ἀὴρ καὶ μὲ πόσην εὐχαρίστησιν τὸν ἀνέπνεον οἱ πνεύμονες!

Τὸ νησὶ ἦτο κατάφυτον ὡς παράδεισος· παντοῦ δένδρα καὶ πρασινάδα καὶ ἄνθη, καὶ μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς πλαστὸς κῆπος. Καὶ αἱ ἀκταί του ἦσαν ζωγραφικώταται· ἀλλοῦ ἦσαν ὑψηλαί, ἀπότομοι, βραχώδεις, μὲ βαθείας ῥωγμὰς μὲ ὀλίγα κρίταμα ἐπὶ τῶν κορυφῶν, ἀλλοῦ ἦσαν λεῖαι, ἀμμώδεις, καὶ ἡ θάλασσα ἤρχετο σιγὰ σιγὰ καὶ ἔγλειφε καὶ ἐφίλα γλυκὰ γλυκὰ τὴν ἀκρογιαλιάν.

Ἡ εὐτυχία τοῦ Φιλίππου ἦτο ἀπερίγραπτος· ἡ μετὰ τὸν κόπον ἀνάπαυσις εἶνε πάντοτε εὐάρεστος, διὰ τοὺς πραγματικῶς δὲ ἐργασθέντας αἱ διακοπαὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις εἶνε πολὺ εὐχάριστοι· ἀλλὰ διὰ τὸν Φίλιππον ἡ τοιαύτη εὐχαρίστησις εἶχε προσέτι καὶ τὸ θέλγητρον τοῦ ἀγνώστου, τοῦ νέου, τοῦ πρωτοφανοῦς· πλὴν τῶν ἐκδρομῶν τὰς ὁποίας ἔκαμνεν εἰς τὰς ὡραιοτάτας ἐξοχὰς τῆς νήσου, ἔκαμνε συχνότατα περιπάτους εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, συνέλεγε κρίταμα ἢ πεταλίδας, ἔπιανε καβούρους ἢ παγούρια, ἢ ἐψάρευε μὲ τὴν πετονιάν, ἐν ᾧ τὸ δροσερόν, τὸ ζωογόνον ἀεράκι ἔσειε τὰ μαλιά του καὶ ὁ ἥλιος, μεγαλοπρεπῶς δύων, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐβυθίζετο εἰς τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου, ἀφ' οὗ ἐζωγράφιζε μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα ὡς ὁ καλλίτερος ζωγράφος τοῦ κόσμου τὰ ἐλαφρὰ σύννεφα τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Φίλιππος εἶχε πλήρη, ἀπόλυτον ἐλευθερίαν. Ἓν μόνον πρᾶγμα τῷ ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς ὁ πατήρ του· νὰ μὴ ἐμβαίνῃ εἰς τὰς λέμβους. Εἰς τὸ λιμανάκι τῆς νήσου ἦσαν τὰ ψαροκάϊκα, καὶ ὅταν ὁ Φίλιππος τὰ ἔβλεπε νὰ ταλαντεύωνται μὲ χάριν ἡ καρδία του ἐκτύπα. Πόσον εὐτυχὴς θὰ ἦτο ἂν ἦτο μέσα εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, ἂν ἀρμένιζεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ὁ ἀέρας ἐφούσκωνε τὸ πανί, καὶ τὸ καϊκάκι ἔγερνε ὀλίγο, καὶ ἡ πλώρη ἔσχιζε τὴν θάλασσαν μὲ ἀφρὸν καὶ ἐπήγαινεν ἐμπρός, ὅλον ἐμπρός! . . .

Κυριακὴν τινα ὅτε ἐκ τῆς νήσου διῆλθε τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον ἔπιανεν ἐκεῖ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Φιλίππου ἐπέβησαν αὐτοῦ καὶ ἔπλευσαν εἰς τὴν Σύρον διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν ἕνα συγγενῆ των· τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐκτάκτως ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἐκ Σύρου ἓν ἀτμόπλοιον, ὥστε οἱ γονεῖς τοῦ Φιλίππου ἠδύναντο νὰ ἐπιστρέψωσι μὲ αὐτό· ἡ εὐκαιρία, βλέπετε, ἦτο καλὴ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν χάσουν.

Ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀνεχώρησε τὸ ἀτμόπλοιον, ὁ Φίλιππος καὶ δύο ἄλλα παιδία οἰκογενείας τινὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπαιζε συχνά, ἐπῆγαν εἰς τὸ λιμανάκι καὶ ἐμβῆκαν εἰς μίαν βάρκαν.

Εἶχαν ἑτοιμάσῃ πετονιὰ καὶ ἐσκόπευον νὰ πιάσουν πολλά, πολλὰ ψάρια. Ἐπῆραν μαζί των ψωμὶ καὶ φαγητὸν καὶ δολώματα μέσα εἰς ἕνα τενεκέ. Ἀλλὰ τὰ ψάρια δὲν ἐτσιμποῦσαν.

— Κοντὰ ς' τὸ νοῦ κ' ἡ γνῶσι! εἶπεν ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο μικρῶν Ἀθηναίων, τόσο ἔξω εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ δὲν ἔρχονται τὰ ψάρια.

Ἤνοιξαν λοιπὸν τὸ πανὶ διὰ νὰ ὑπάγουν ὀλίγον ἀνοικτά. Ὁ Φίλιππος ἐκάθησε εἰς τὸ τιμόνι, ὁ εἷς ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἐψάρευε καὶ ὁ ἄλλος ἐκράτει τὸν τενεκὲ μὲ τὰ δολώματα. Ἡ βάρκα ἔτρεχε ὡσὰν ξεφτέρι. Ἦτον ὡραῖα, πραγματικῶς ὡραῖα! Καὶ οἱ μικροὶ ταξειδιῶται ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν των δὲν ἐνόησαν ὅτι ἀπεμακρύνοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν ξηράν, ὅτι ἐπῆγαν εἰς τὸ πέλαγος.

Ἓν πελώριον ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον διευθυνόμενον εἰς Σύρον διήρχετο ἐκεῖθεν· Τὸ ἀτμόπλοιον ἐπροχώρει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ του καὶ θὰ ἔκοπτεν εἰς τὴν μέσην τὴν βάρκαν. Ἐσύριξε ἐπανειλημμένως, ἀλλ' οἱ ναυτικοί μας δὲν εἶχον τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ στρέψουν τὸν λέμβον των.

Ἐπλησίαζεν ὁλονὲν περισσότερον ὁ μαῦρος κολοσσός, οἱ ναῦται αὐτοῦ ἐφώναζον, ἐκείνουν χεῖρας καὶ πόδας ἀλλὰ τοῦ κάκου, ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη τὸ ἀτμόπλοιον νὰ μεταβάλῃ διεύθυνσιν καὶ οἱ τρεῖς καπετάνιοι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ἐσώθησαν ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον.

Ἀλλ' ὁ κίνδυνος δὲν εἶχε παρέλθῃ εἰσέτι ἐντελῶς. Τὸ πελώριον ἀτμόπλοιον διελθὸν πλησίον ἐσήκωσε μεγάλα κύματα, τὰ ὁποῖα ἔρριπτον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν βάρκαν ὡς καρυδόφλουδαν.

Τὰ παιδία περίτρομα ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς βάρκας φοβούμενα μήπως πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπὶ τέλους ἡ θάλασσα ἡσύχασε, καὶ οἱ τρεῖς ναυτικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ξηράν. Ἀλλὰ τότε ἔγειναν καὶ οἱ τρεῖς ὠχροὶ ὡς νεκροὶ καὶ παρετήρησαν ἀλλήλους μὲ τρόμον. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς τρικυμίας τὰ κύματα εἶχον παρασύρῃ τὸ πηδάλιον καὶ τὰ κωπία· καὶ τὸ σκάφος ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς θαλάσσης. Καὶ ἦσαν εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, καὶ ἦσαν τρία ἄπειρα παιδία! . .

Εὐτυχῶς ἡ θάλασσα ἦτο ἥσυχος, ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ ὤθει τὸ ἀκάτιον ὁλονὲν ἀνοικτότερα.

Τὰ παιδία διῆλθον ἀγωνιώδεις ὥρας περιμένοντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ γίνουν βορὰ τῶν κυμάτων. Ἤρχισε νὰ σκοτιδιάζῃ καὶ ἐπὶ τέλους ἐνύκτωσε. Ἡ σελήνη ἀνέτειλε, τὸ φῶς της ἠργύρωνε τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ βάρκα ἔπλεε κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ῥεύματος.

Τότε ἦλθον τὰ παιδία εἰς τὸν ἑαυτόν των, καὶ ἔχυσαν πικρὰ δάκρυα συλλογιζόμενα τοὺς γονεῖς των τοὺς ὁποίους δὲν ἤλπιζον νὰ ἐπανίδωσι πλέον.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν δύο Ἀθηναίων θὰ εὑρίσκοντο ἤδη εἰς ἀγωνιώδη ἀνησυχίαν διὰ τὰ ἐξαφανισθέντα τέκνα των. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φιλίππου θὰ ἔκλαιον καὶ θὰ περιέτρεχον τὴν νῆσον ἐρωτῶσαι διὰ τὸν ἀδελφόν των. Καὶ αὔριον δευτέραν οἱ γονεῖς του ἔμελλον νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐκ Σύρου καὶ θὰ ἐμάνθανον τὴν φοβερὰν εἴδησιν· εἰς τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ ὁ Φίλιππος θὰ ἔκειτο εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ἀνάμεσα εἰς τὰ φύκια, καὶ τὰ ψάρια θὰ κατέτρωγον τὸ κρέας του.

Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φιλίππου, εἶχαν τρομάξῃ πράγματι καθὼς εἶδον ὅτι ὁ ἀδελφός των ἔγεινεν ἄφαντος. Καθὼς ἐγνώσθη ἡ ἀπουσία καὶ τῶν δύο ἄλλων παιδίων ἐννόησαν ὅτι ἦσαν μαζί, ἐπειδὴ δὲ παρετηρήθη καὶ ἡ ἔλλειψις μιᾶς βάρκας ἐνόησαν ὅτι οἱ τρεῖς φυγάδες ἦσαν ἐπὶ τῆς λέμβου ἐκείνης.

Πολλὰ ἁλιευτικὰ πλοιάρια ἐξέπλευσαν ἐκ τοῦ λιμένος πρὸς ἀναζήτησιν τῶν τριῶν παιδίων, ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ φέρουσα αὐτοὺς λέμβος ἦτο μακρὰν καὶ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.

Ἀλλ' οἱ τρεῖς ναυαγοὶ ἐν ᾧ ἐφέροντο ὑπὸ τῶν κυμάτων διέκριναν εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης ἱστιοφόρον πλοῖον ἐρχόμενον πρὸς τὴν διεύθυνσίν των. Τὰ παιδία ἔρρηξαν φωνάς, φωνὰς ἀπελπισίας, ἀλλ' ὁ κρότος τῆς θαλάσσης δὲν ἄφησε τὴν ἐπίκλησίν των νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ πλοίου. Τὸ πλοῖον ἐπροχώρησε, ἀπεμακρύνθη, οὔτε τοὺς εἶδε, διότι ἡ βάρκα ἦτο εἰς τὴν σκιάν.

Τότε ὁ Φίλιππος συνέλαβεν ἐν εὐφυὲς σχέδιον· κατεβίβασε τὸ ἱστίον, ἔλυσε τὰ σχοινία καὶ ἔβαλε φωτιὰ εἰς αὐτό· ἡ λάμψις ἐκείνη εἰς τὸ μέσον τοῦ σκοτεινοῦ πελάγους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος. Πραγματικῶς εἶδόν τὴν βάρκα ἀπὸ τὸ ἱστιοφόρον καὶ ὡς σημεῖον ὅτι τὴν εἶδον ἔρριψαν ἕνα πύραυλον. Συγχρόνως δὲ μία βάρκα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ῥωμαλέοι κωπηλάται διηύθυνον πρὸς τὸ μέρος ὅπου προῆλθεν ἡ λάμψις καὶ ὀπόθεν τώρα ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν παιδίων.

Οἱ ναῦται τοῦ ἱστιοφόρου παρέλαβον τοὺς τρεῖς μικροὺς ναυαγοὺς καὶ ἐρρυμούλκησαν καὶ τὴν βάρκαν των. Μετά τινας ὥρας ἐχάραξε, καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ ἱστιοφόρου, καπετὰν Κωνσταντῆς Ψαριανός, ἀπεβίβασε τὰ παιδία εἰς τὸ πλησιέστερον νησί. Ἐκεῖθεν ἐτηλεγράφησε πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν παιδίων νὰ στείλουν νὰ τὰ παραλάβουν· Οἱ γονεῖς τοῦ Φιλίππου ἔλαβον τὸ τηλεγράφημα τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔφθασαν ἐκ Σύρου. Φαντάζεσθε τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὸν τρόμον των. Ἐν σπουδῇ ἐστάλη εἰς τὸ νησίον ἓν τῶν στερεοτέρων καὶ ταχυτέρων ἁλιευτικῶν πλοιαρίων, τὸ ὁποῖον μετὰ ἓξ ὥρας ἐπανέφερε τοὺς τρεῖς ναυαγούς.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ἡ ὁποία τοῖς ἔγεινε δὲν ἦτο πολὺ ἐνθουσιώδης. Οἱ γονεῖς εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων των, αὐτὰ ὅμως τὰ ἐτιμώρησαν αὐστηρότητα διὰ νὰ τὸ ξαναπάθουν ἂν τοὺς ἀρέσῃ. «Σὰν σ' ἀρέσῃ, μπάρμπα Λάμπρο, ξαναπέρασ' ἀπ' τὴν Ἄνδρο» λέγει καὶ ὁ λόγος . . .

Σοφία Δημου

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΠΑΣΤΕΡ

Ποῖος εἶνε ὁ σύγχρονός μας ἀνήρ, ὅστις ἐφάνη ἐν γένει ὠφελιμώτερος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ;

Εἶνε εἷς Γάλλος καὶ ὀνομάζεται Λουδοβῖκος Παστέρ.

Τὸ ὄνομά του εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, θὰ ἠκούσατε δὲ πολλὰς φορὰς ὅταν συμβῇ εἰς κανένα τὸ ἀτύχημα νὰ τὸν δαγκάσῃ σκύλος ἢ ἄλλο ζῷον λυσσασμένον, ὅτι τὸν «στέλλουν εἰς τὸν Παστέρ».

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν μόνον τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ὡς παπαγάλοι. Πρέπει νὰ εἰξεύρωμεν καὶ τί ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔπραξε, τί τὸν ἔκαμε γνωστὸν καὶ ἔνδοξον, διατὶ ἀπέκτησε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν συγχρόνων του.

Τὸ ὄνομα τοῦ Παστὲρ εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ' ὀλίγοι γνωρίζουν ἀκριβῶς τὰς ἀνακαλύψεις, τὰς ἐπιστημονικάς του ἐργασίας, καὶ ἡ δόξα του θ' αὐξάνῃ καὶ θὰ γίνεται στερεωτέρα ἐφ' ὅσον αἱ εὐεργεσίαι του πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἐξηγοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται.

Τώρα μερικὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης ἔστησαν ἀνδριάντα εἰς ἄλλον μεγάλον εὐεργέτην τῶν ἀνθρώπων, τὸν Γέννερ, ὁ ὁποῖος ἐφεῦρε τὸ ἐμβολίασμα, τὸ προφυλάσσον ἀπὸ τὴν εὐλογίαν. Ἀργότερα ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης θὰ στήσουν ἀνδριάντας εἰς τὸν Παστέρ.

Ὁ Παστὲρ ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Δόλην, κειμένην ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν τὸ ὀνομαζόμενον Γιούραν. Ὁ πατήρ του ἦτο ἁπλοῦς ἐπιλοχίας ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἠνδραγάθησεν εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἐπαρασημοφορήθη ἐπάνω εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἀπεστρατεύθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Δόλην διὰ νὰ κάμῃ τὸν βυρσοδέψην, δηλαδὴ τὸν ταμπάκην. Καὶ ὅμως ὁ υἱὸς τοῦ ἁπλοῦ ταμπάκη ἔγεινε μέγας καὶ πολύς, ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐπισκέπτονται εἰς τὴν οἰκίαν του βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες, ὑπερήφανοι διότι ἠμποροῦν νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι, τὸν ὑποδέχονται ὅπου πηγαίνει μὲ τιμὰς ἡγεμονικάς, καὶ ὅστις ἔχει τὸ στῆθος κατάφορτον ἀπὸ μεγαλοσταύρους. Ἡ μεγαλοφυΐα συνήθως δὲν πηγαίνει νὰ κατοικήσῃ εἰς παλάτια καὶ μέγαρα, ἀλλ' εἰς ταπεινὰς καὶ ἀφανεῖς καλύβας, διὰ τοῦτο δὲ πρέπει νὰ συνειθίσωμεν νὰ σεβώμεθα ὄχι τὸν κακῶς χρησιμοποιούμενον πλοῦτον καὶ τὰ ἀναξίως φερόμενα μεγάλα ὀνόματα, ἀλλὰ τὴν ἀληθινὴν καὶ πραγματικὴν ἀξίαν, ὅπου καὶ ἂν συναντῶμεν αὐτήν.

Τὰ πρῶτα μαθήματα ὁ Παστὲρ δὲν ἐδιδάχθη εἰς τὴν Δόλην, ἀλλ' εἰς τὴν μικρὰν γειτονικὴν πόλιν Ἀρβοᾶ, ὅπου ὁ πατήρ του εἶχεν ἀγοράσῃ ἓν μικρὸν σπιτάκι μὲ κῆπον.

Εἴκοσιν ἐτῶν διηγωνίσθη διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀνώτερον διδασκαλεῖον τῶν Παρισίων.

Ἀπὸ ἑκατὸν ὑποψηφίους ἐγίνοντο κατ' ἔτος δεκτοὶ εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν μόνον δώδεκα. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ ἑκατὸν αὐτοὶ ὑποψήφιοι ἦσαν οἱ καλλίτεροι μαθηταὶ ὅλων τῶν γυμνασίων τῆς Γαλλίας. Ὁ Παστὲρ ἔγεινε δεκτός, ἀλλὰ προτελευταῖος.

Ἡ φιλοτιμία του δὲν τὸ ἠνέχθη.

— Θέλω νὰ ἔμβω εἰς τὴν σχολὴν μὲ καλὸν ἀριθμόν, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του.

Καὶ ἐπειδὴ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κἄτι τι μέσα των, *θέλω* καὶ *ἠμπορῶ* εἶνε συνώνυμα, τὸ ἑπόμενον ἔτος διηγωνίσθη ἐκ νέου καὶ ἐπέτυχε τέταρτος. Εἰσῆλθεν οὕτως εἰς τὴν σχολὴν τὸ 1843, εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἑνὸς ἐτῶν. Μετὰ τέσσαρα ἔτη δ' ἔλαβε δίπλωμα διδάκτορος τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.

Ἀπὸ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας περισσότερον ἐνδιέφερεν αὐτὸν ἡ φυσικὴ καὶ ἡ χημεία. Μίαν ἡμέραν παρετήρησεν ὅτι κἄποιαι οὐσίαι, τὰς ὁποίας ἔρριπτεν εἰς τὸ νερόν, ἐχάνοντο, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ κανεὶς τί ἔγειναν, ποῦ ἐπῆγαν . . . Φαντασθῆτε τὴν μαγείρισσάν σας ν' ἀλατίζῃ τὴν σοῦπαν, νὰ τὴν δοκιμάζῃ καὶ νὰ τὴν εὑρίσκῃ ἀνάλατην.

Ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ ποία ἦτον ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψεν ὅτι μεταξὺ τῶν μορίων τοῦ κονιορτοῦ, τὰ ὁποῖα πλανῶνται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὑπάρχουν κἄτι μικρὰ-μικρὰ ζωῦφια, ἀλλὰ τόσον μικρά, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ διακρίνῃ κανεὶς χωρὶς ἰσχυρότατον μικροσκόπιον, χρειάζονται δὲ δέκα ἑκατομμύρια — δέκα ἑκατομμύρια! φαντασθῆτε! — διὰ νὰ σκεπάσουν μόνον τὸ ὀνύχιον τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ χεριοῦ σας. Ἀπ' αὐτὸ σᾶς ἀφήνω νὰ ἐννοήσετε πόσον μικρὰ εἶνε.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΠΑΣΤΕΡ

Γάλλος σοφὸς γεννηθεὶς ἐν Δόλῃ τῷ 1822.

Ἐτελειοποίησε τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν διατήρησιν τοῦ οἴνου, τοῦ ὄξους, τοῦ ζύθου, τοῦ γάλακτος, τοῦ βουτύρου, κτλ.

Εὗρε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας τῶν μεταξοσκωλήκων καὶ ἔσωσε τὴν μεταξουργίαν.

Ἐφεῦρε τὸν ἐμβολιασμὸν κατὰ τοῦ ἄνθρακος τῶν προβάτων καὶ τῶν βοῶν.

Ἐφεῦρε τὸν ἐμβολιασμὸν τῆς λύσσης.

Ἀνεκάλυψε τὴν ὕπαρξιν τῶν μικροβίων, καὶ ἐξήγειρε στρατὸν μαθητῶν καὶ μιμητῶν, ἀπὸ τὰς ἐργασίας τῶν ὁποίων ἔκαμε καταπληκτικὰς προόδους ἡ ἰατρική, ἡ χειρουργικὴ καὶ ἡ ὑγιεινή.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ ὄντα — τὰ ὁποῖα, μολονότι τόσον μικροσκοπικά, ζοῦν καὶ κινοῦνται — ἔπιπτον εἰς τὰ ὑγρά, τὰ ὁποῖα ἡτοίμαζεν ὁ Παστὲρ καὶ ἔτρωγον ἓν μέρος ἀπὸ τὰς στερεὰς οὐσίας τὰς διαλυομένας ἐντὸς αὐτῶν.

Τὰ ζωῦφια αὐτὰ εἶνε τὰ ὀνομαζόμενα *μικρόβια*, περὶ τῶν ὁποίων συχνὰ βέβαια ἀκούετε νὰ γίνεται λόγος.

Ἀφοῦ ὁ Παστὲρ τὰ ἀνεκάλυψε, δὲν τὰ ἀφῆκεν εἰς ἡσυχίαν. Ἤρχισε νὰ τὰ μελετᾷ μὲ ἐπιμονὴν καὶ ἀνεκάλυψε πλῆθος πραγμάτων, τὰ ὁποῖα κανεὶς ἕως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχε παρατηρήσῃ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὗρεν ὅτι τὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται διεσπαρμένα ἀφθόνως παντοῦ, εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ ὕδωρ, εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα παράγουν τὴν λεγομένην *ζύμωσιν*.

Ζύμωσις καλεῖται ἡ μεταβολή, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπόκειται ἐν ὑγρὸν ἢ πᾶσα ἄλλη ζωϊ-

κὴ ἡ φυτικὴ οὐσία, μεταβαλλομένη δι' αὐτῆς εἰς ἄλλην οὐσίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον διαφορετικήν. Ἂν παραδείγματος χάριν πάρετε σταφύλια, τὰ λυώσετε καὶ ρίψετε τὸ γλεῦκος (μοῦστον) τὸ ὁποῖον θὰ κάμετε εἰς ἓν πιθάρι, θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ γλεῦκος ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ μόνον του, θ' ἀρχίσῃ δηλαδὴ νὰ ὑφίσταται τὴν ζύμωσιν, καὶ θὰ μεταβληθῇ εἰς κρασί. Ἐπίσης ἐὰν βράσετε μέσα εἰς τὸ νερὸν κριθάρι, μὲ ἀνάλογον ποσότητα ἀνθέων λυκίσκου, καὶ ἀφήσετε τὸ μίγμα αὐτὸ εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἡ ζύμωσις θὰ τὸ μεταβάλῃ εἰς ζῦθον, εἰς μπίραν δηλ.

Λοιπὸν μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀνακαλύψεις τοῦ Παστὲρ εἶνε ὅτι παρετήρησεν ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτή, ἡ ζύμωσις, δὲν γίνεται μόνη της, ἀλλ' εἶνε ἔργον τῶν μικροβίων, τὰ ὁποῖα πολλαπλασιαζόμενα ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ κατὰ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομύρια ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἶνε ἱκανὰ νὰ μεταβάλουν ὅλον τὸ σακχαρον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ γλεῦκος, εἰς οἰνόπνευμα. Ὁ Παστὲρ ἀπέδειξεν ὅτι χωρὶς τὰ μικρόβια τὸ γάλα δὲν θὰ ἔπηζε, ὁ μοῦστος δὲν θὰ μετεβάλλετο εἰς κρασί, τὸ προζύμι δὲν θὰ ἐφούσκωνε, κτλ.

Μετικὰ ἀπὸ τὰ μικρόβια αὐτὰ ἄρα εἶνε ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζύμωσιν τῶν οὐσιῶν, μὲ τὰς ὁποίας τρεφόμεθα καὶ κάθε ἓν ἔχει τὴν εἰδικότητά του. Ἄλλο εἶνε κατάλληλον διὰ τὴν ζύμωσιν τοῦ οἴνου, ἄλλο διὰ τὴν ζύμωσιν τοῦ ζύθου, κτλ.

Ἀλλ' ἂν ὑπάρχουν ἀγαθὰ καὶ εὐεργετικὰ μικρόβια, ὑπάρχουν καὶ μικρόβια κακοποιά, ἀπαράλλακτα ὅπως ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀγαθοὶ καὶ κακοί. Τὰ μικρόβια αὐτὰ κάμνουν τὸ βούτυρον νὰ ταγγίζῃ καὶ μεταβάλλουν τὸ κρασὶ εἰς ξύδι. Ἐκτὸς ἂν ἔχῃ κανεὶς ἀνάγκην νὰ κάμῃ ξύδι καὶ τότε τὰ μικρόβια εἶνε δι' αὐτὸν ἀγαθὰ βέβαια . . .

Ὁ Παστὲρ κατόπιν πολλῶν πειραμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφιέρωσεν ἔτη πολλὰ τοῦ βίου του —διότι μία ἀνακάλυψις δὲν γίνεται ὅσον γρήγορα τὴν ἀναγινώσκει κάνεις, οὔτε εἶνε τόσον εὔκολος ὅσον φαίνεται ἀφοῦ γίνῃ γνωστὴ— ἀνεκάλυψεν ὅτι θερμαίνων κάνεις μερικὰς οὐσίας καταστρέφει τὰ μικρόβια τὰ ὁποῖα περιέχουν. Ἐὰν λυώσῃ κανεὶς τὸ βούτυρόν του καὶ τὸ ἀφήσῃ νὰ βράσῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ταγγόν· ἡ θερμότης ἐφόνευσε τὰ μικρόβια τὰ ὁποῖα περιεῖχεν.

Ἔβαλεν εἰς κλίβανον (φοῦρνον) μὲ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν ἀγγεῖα γάλακτος καὶ βουτύρου, τὰ ὁποῖα ἐφρόντισε προτήτερα νὰ πλύνῃ καὶ νὰ τρίψῃ προσεκτικά, παρετήρησε δὲ ὅτι γάλα καὶ βούτυρον διετηροῦντο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πολὺν περισσότερον καιρόν, διότι ἡ θερμότης τοῦ κλιβάνου ἐφόνευσε τὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα θὰ παρῆγον τὴν ζύμωσιν. Εἶνε μάλιστα βέβαιον ὅτι τὸ γάλα καὶ τὸ βούτυρον θὰ διετηροῦντο πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, ἂν νέα μικρόβια δὲν ἔπιπτον ἐντὸς αὐτῶν ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ὅταν διὰ λαμπρῶν πειραμάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον πολλὰ καὶ πολύπλοκα, ὥστε δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα, ὁ Παστὲρ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀνακάλυψίς του ἦτο ἀληθής, ἐδημοσίευσε τί ἔπρεπε νὰ κάμνῃ κανεὶς διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν οἶνον καὶ τὸν ζῦθον νὰ χαλοῦν. Ἠδύνατο νὰ *πωλήσῃ* τὸ μυστικόν του καὶ νὰ κερδίσῃ ἑκατομμύρια, ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ τὸ *δώσῃ* δωρεὰν καὶ νὰ ζήσῃ ὅπως ἔζη.

Οἱ ζυθοποιοὶ τῆς Δανίας, μολονότι ὁ Παστὲρ δὲν εἶνε συμπολίτης των, ἔστησαν εἰς τὴν δημοσίαν αἴθουσαν τοῦ συλλόγου των τὴν προτομὴν τοῦ Παστέρ, διὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐδίδαξε νὰ σώζουν τὸν ζῦθόν των ἀπὸ τὴν καταστροφήν, δηλαδὴ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ ζημίας ἑκατομμυρίων, τὰς ὁποίας ὑφίσταντο ἕως τότε.

Ὁ Παστὲρ ἦτο εὐχαριστημένος, ἀλλ' ἅμα ὡς ἔκαμε τὴν πρώτην ἀνακάλυψίν του δὲν ἐσταμάτησεν· ἐπεδόθη εἰς νέας ἐρεύνας, διότι εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν κουράζονται καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς σύνθημα τοῦ βίου των τὴν ἐργασίαν, τὴν ἀδιάκοπον ἐργασίαν.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΑ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ

Εἰς τὸ ἀληθὲς κυνήγιον τὰ λαγωνικὰ καταδιώκοντα τὸν λαγὸν ἀκολουθοῦσι τὰ ἴχνη τὰ ὁποῖα οὗτος ἀφίνει τρέχων ἐπὶ τοῦ χώματος ἢ ἐπὶ τῆς χλόης. Εἰς δὲ τὸ λαμπρότατον τοῦτο παιγνίδιον τὰ ἴχνη παρίστανται διὰ τεμαχίων χάρτου τὰ ὁποῖα διασκορπίζουσι οἱ *λαγοὶ* ὄπισθέν των ἐν ᾧ τρέχουσι κυνηγούμενοι ὑπὸ τῶν *λαγωνικῶν*.

Ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ λαγοὶ εἶνε δύο οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐκλέγωνται μεταξὺ τῶν ἐλαφροποδῶν παίδων. Τὰ λαγωνικὰ ἔστωσαν ὁσαδήποτε.

Οἱ «ΛΑΓΟΙ» ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΠΡΟ ΤΩΝ «ΛΑΓΩΝΙΚΩΝ»

Ὁρίζεται πρῶτον τόπος εἰς τὸν ὁποῖον θὰ συναθροισθῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ παίξωσι τὸ παιγνίδιον καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκκινήσωσι. Ὁ τόπος δὲ οὗτος εἶνε εἴτε δένδρον μέγα παρὰ τὴν ὁδόν, εἴτε ἄλλο τι εὐδιάκριτον μέρος, ἢ μᾶλλον ἐξοχικόν τι καφενεῖον ἢ ἐστιατόριον, ἢ οἷα δήποτε ἄλλη στέγη φιλόξενος. Συμφωνοῦσι περὶ τοῦ μήκους τοῦ κυνηγίου, ὅπερ ὁρίζεται ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῶν δυνάμεων τῶν παιζόντων. Τρία ἢ τέσσαρα χιλιόμετρα ἐὰν οἱ παῖδες εἶνε μικροί· δέκα δὲ μέχρι δώδεκα ἐὰν εἶνε συνηθισμένοι εἰς τὸν δρόμον. Διότι τὸ παιγνίδιον τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἁπλοῦς ἀγὼν δρόμου γινόμενος ποικιλώτερος διὰ τῆς προσθήκης τῶν χαρτίνων ἰχνῶν.

Προπαρασκευάζονται στεναὶ καὶ μικραὶ λωρίδες χαρτίων καὶ τίθενται ἐντὸς σακκιδίων τὰ ὁποῖα οἱ λαγοὶ φέρουσι μαζί των.

Δίδεται ἔπειτα τὸ σημεῖον καὶ ἰδοὺ οἱ λαγοὶ ἐξεκίνησαν πρῶτοι. Ἅμα δὲ πλησιάσωσι νὰ γίνωσιν ἀφανεῖς ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, ἀρχίζουσι νὰ διασκορπίζωσιν ὀπισθέν των τὰ χάρτινα ἴχνη. Μετὰ πέντε ἢ ἓξ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν λαγῶν θὰ ἐκκινήσωσι καὶ τὰ λαγωνικά. Τὰ λαγωνικὰ ἐὰν πάντα ἔχωσι τὰς αὐτὰς δυνάμεις ἀπολύονται ταυτοχρόνως, ἀλλ' ἐὰν ὅμως εἶνε διαφόρων δυνάμεων τότε γίνονται δύο ἢ τρεῖς σειραί, καὶ ἀπολύονται ἐκ διαλειμμάτων, πρῶτον τὰ ἀσθενέστερα καὶ ἔπειτα τὰ δυνατώτερα.

Τώρα πρόκειται ἕκαστον τῶν λαγωνικῶν νὰ ἀναζητήσῃ, νὰ ἀνεύρῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ χαρτινα ἴχνη τῶν λαγῶν καὶ νὰ φθάσῃ πρὸ τῶν ἄλλων λαγωνικῶν εἰς τὸ τέρμα, τοῦτ' ἔστιν ἐκεῖ ὅθεν ἐξεκίνησαν καὶ ὅπου ἐλθόντες οἱ λαγοὶ ἀπέθεσαν τὰ κενὰ σακκίδιά των. (Τοῦτο δέ, ἐννοεῖται, ἂν οἱ λαγοὶ δὲν συνελήφθησαν καθ' ὁδόν, ὅπερ ἂν συμβῇ τιμᾷ μεγάλως τὰ λαγωνικὰ καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνο ἐκ τῶν λαγωνικῶν τὸ ὁποῖον πρῶτον κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ τὸν λαγόν, ἀλλ' ὅπερ σπανιώτατα συμβαίνει).

Ἔργον τῶν λαγῶν εἶνε νὰ ὁδηγῶσι διὰ τῶν σκορπιζομένων χαρτίων τοὺς ὄπισθέν των ἐρχομένους συμπαίκτορας αὐτῶν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖται μεγάλη εἰλικρίνεια, διότι ἐὰν ἐπὶ πολὺ διάστημα δὲν σκορπίζωσι χαρτία, τότε οἱ ἄλλοι οὐδέποτε θὰ τους εὕρωσι καὶ τὸ παιγνίδιον καταστρέφεται. Ἴχνη ἀπατηλὰ συγχωροῦνται χάριν ποικιλίας τοῦ παιγνιδίου, ἀλλὰ τὰ ἀπατηλὰ ταῦτα ἴχνη δὲν πρέπει νὰ παρατείνωνται ἐπὶ πολύ, ὥστε νὰ ἀποπλανηθῶσι πάρα πολύ, ὅσοι ἀπατηθέντες ἠκολούθησαν αὐτά, μόνον νὰ βραδύνωσιν ὀλίγα δευτερόλεπτα καὶ νὰ ἔχωσι καιρὸν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἀληθινὰ ἴχνη.

Τὰ κωλύματα ἅτινα θὰ ἀπαντηθῶσι καθ' ὁδόν, φέρ' εἰπεῖν φράκται, τάφροι, πυκνὸν δά-

σος ἢ πυκνοὶ θάμνοι πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν παιζόντων. Ἐὰν μὲν εἶνε παιδία ἀδύνατα καὶ πρωτόπειρα, τὰ ἐμπόδια πρέπει νὰ εἶνε ὀλίγα τινὰ καὶ μικρά· ἐὰν ὅμως οἱ παίζοντες εἶνε ῥωμαλέοι καὶ ἔμπειροι τότε ὅσον τὰ κωλύματα εἶνε περισσότερα τόσον τὸ παιγνίδιον γίνεται ποικιλώτερον. Πρὸς τοῦτο δὲ καταλληλότατοι εἶνε οἱ διδάσκαλοι οἵτινες εἰξεύρουσι τὰς δυνάμεις τῶν μαθητῶν καὶ ἀναλόγως αὐτῶν προσδιορίζουσι τόπους τοῦ κυνηγίου ἔχοντας περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα κωλύματα.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ παιγνιδιον τῶν λαγῶν δὲν πρέπει νὰ παίζεται συχνάκις· δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀρκεῖ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ παιγνίδιον γίνεται ἀφορμὴ μικρᾶς σχολικῆς ἑορτῆς καὶ προετοιμασίας λιτοῦ συμποσίου μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ.

Χάριν περισσοτέρας ζωηρότητος δίδεται κυνηγετικὴ σάλπιγξ εἰς τὸν ἄριστον λαγὸν καὶ εἰς τὸ ἄριστον λαγωνικόν, ὥστε νὰ συνεννοῶνται μεταξύ των, νὰ συναθροίζωσι τοὺς μένοντας ὀπίσω, νὰ ἐξάπτωσι τὸ θάρρος τῶν παιζόντων.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ παίξωσι νὰ ἀσκηθῶσι πρὸ δεκαπέντε τοὐλάχιστον ἡμερῶν εἰς τὸ νὰ ὑποφέρωσι τὸν κάματον τοῦ δρόμου· διότι οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας καὶ ἡ πνευστίασις τὸ κοινῶς λεγόμενον *φούσκωμα* θά τους ἀναγκάσωσι νὰ διακόψωσι τὸ παιγνίδιον ἢ καὶ νὰ βλαφθῶσι. Ὡσαύτως πρέπει νὰ φέρωσι μαζί των ἓν ὑποκάμισον καὶ ἓν χειρόμακτρον ὥστε μετὰ τὸ τέλος τοῦ παιγνιδίου νὰ σπογγίσωσι καλῶς τὸ κάθυδρον σῶμά των καὶ νὰ ἀλλάξωσι. Ἡ προφύλαξις αὕτη πρέπει νὰ γίνεται μετὰ τὸ τέλος πάντων τῶν κοπιαστικῶν παιγνιδίων καὶ τῶν ἀσκήσεων. Διὰ τοῦτου προλαμβάνονται νόσοι θανάσιμοι. Καὶ τὰ ῥεύματα καὶ τὰ ψυχρὰ ποτὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν ἐπὶ ἓν τέταρτον ἢ καὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὑποκαμίσου. Διὰ τοῦτο εἶνε φρόνιμον ὡς ἀρχὴ καὶ τέλος τοῦ παιγνιδίου νὰ ὁρίζεται ἐξοχική τις οἰκία ἢ καφενεῖον ἢ ἑστιατόριον.

Οἱ «ΛΑΓΟΙ» ΚΑΙ ΤΑ «ΛΑΓΩΝΙΚΑ» ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ
ΠΑΡΑΚΑΘΗΝΤΑΙ ΕΙΣ ΛΙΤΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ *κυνηγίου τοῦ λαγοῦ*, ὡς παιγνιδίου σχολειακοῦ, εἶνε καὶ τὸ ὅτι δὲν ἀπαιτεῖ δαπάνας καὶ δύναται νὰ παιχθῇ ἐντὸς δάσους, ἐντὸς κήπου, εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως καὶ ἐν πεδιάδι. Γίνεται πολυπλοκώτερον ἐὰν δίδεται ἡ ἄδεια εἰς τοὺς λαγοὺς νὰ κρύπτωνται ἐκ διαλειμμάτων διὰ νὰ ἀποπλανῶσι τὰ λαγωνικά.

Τοιοῦτον ἐν συντόμῳ τὸ θεῖον τοῦτο παιγνίδιον, λέγομεν δὲ θεῖον διότι γυμνάζει ἐξαίρετα καὶ ἐνδυναμώνει τοὺς πνεύμονας καὶ ὅλον τὸ μυϊκὸν σύστημα, κατ' ἀκολουθίαν καθιστᾷ δυνατούς, ῥωμαλέους καὶ ὑγιεστάτους τοὺς παίζοντας αὐτό.

ΠΛΙΚΤΗΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

ΕΙΡΗΝΗ Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ
(Ῥόδον τῶν Κερμεδέκ)
Ἠμαυρώθη εἰς τὸν ἑκατὸν πρῶτον διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μεταξὺ φίλων.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπέθανεν εἰς ἓν χωρίον τῆς Ῥωσσίας ἄνθρωπός τις ὁ ὁποῖος κατῴκει εἰς μεγάλην οἰκίαν καὶ ὡς μόνον σύντροφον εἶχε μίαν ὑπερμεγέθη ἄρκτον.

Ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι. Εἶχον τὰς αὐτὰς ὀρέξεις, τὰς αὐτὰς συνηθείας καὶ πρὸ πάντων τὴν συνήθειαν νὰ μεθῶσι.

Τόσον καιρὸν ἐζοῦσαν ἀγαπημένοι καὶ κανὲν δυστύχημα δὲν εἶχε ταράξῃ ποτὲ τὴν ἥσυχον ζωήν των, ὅταν ἕνα βράδυ πρό τινων ἡμερῶν, ἀφοῦ ἔπιον οἱ δύο των ὡς ἀδελφοὶ μίαν ὀκᾶν ῥακῆς, ἤρχησαν νὰ ἐρίζωσι· μετ' ὀλίγον συνεπλάκησαν καὶ ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ πάτωμα φοβεροὺς ἐκβάλλοντες ὠρυγμούς.

Μετὰ πολλὰς προσπαθείας ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ πνίξῃ τὴν ἄρκτον, ἀλλὰ κατὰ τὴν πάλην ἔλαβε καὶ αὐτὸς φοβερὰ τραύματα ἕνεκα τῶν ὁποίων ἀπέθανε τὴν ἐπαύριον.

Ὁ ἰδιότροπος αὐτὸς παράφρων εἶχε περιουσίαν δύο ἑκατομμύρια ῥούβλια (περίπου ἑπτὰ ἑκατομμύρια δραχμάς), ἀλλὰ δὲν ἀφῆκε κληρονόμους· ἂν ἀπέθνησκε πρὸ τῆς ἄρκτου ἴσως ἄφινε εἰς αὐτὴν ὅλην του τὴν *περιουσίαν*...

Τὰ ἄγνωστα μέρη τῆς γῆς.

Πολὺς γίνεται λόγος ἀπό τινος περὶ ταξειδίων, περὶ ἀνακαλύψεως καὶ ἐξερευνήσεως ἀγνώστων τόπων. Εἷς γεωγράφος ἠθέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ ποῖα μέρη τῆς γῆς δὲν ἐπάτησεν ἀκόμη ποῦς Εὐρωπαίου, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα:

Ἡ Ἀφρικὴ εἶνε πολὺ ὀλίγον γνωστή, ἂν καὶ οἱ ἐξερευνηταὶ πρὸς αὐτὴν ἰδίως ἔχουσιν ἐστραμμένην τὴν προσοχήν των, πάντα δὲ τὰ μεγάλα κράτη ἀπὸ πολλοῦ προσπαθοῦσι νὰ μεταδώσωσι τὸ ἐμπόριον καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν *μαύρην ἤπειρον* καθὼς ἀποκαλοῦσι τὴν Ἀφρικήν. Κατὰ τοὺς ἀκριβεστάτους ὑπολογισμοὺς πλέον τοῦ ἑνὸς πέμπτου τῆς ἠπείρου ταύτης εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστον εἰς τοὺς λευκούς. Σχεδὸν ἴσον μέρος τῆς Ἀσίας μένει ἐπίσης ἀνεξερεύνητον ἐν Κίνᾳ καὶ Σιβηρίᾳ. Τῆς Αὐστραλίας ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν μέρος ἤτοι τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῆς ὅλης ἐπιφανείας της εἶνε εἰσέτι ἄγνωστον. Καὶ εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν ὁμοίως εἶνε ἀπέραντοι ἐκτάσεις χω-

ρῶν εἰς τὰς ὁποίας οὐδεὶς ποτὲ εἰσέδυσεν. Ἂν εἰς ταῦτα προσθέσωμεν καὶ τὰς παγωμένας χώρας τῶν δύο πόλων, παρατηροῦμεν ὅτι ἀρκετὸν μέρος τῆς γῆς εἶνε εἰσέτι ἄγνωστον εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

Μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας.

Παιδίον δεκατριετὲς ἔπασχεν ἀπὸ ρευματισμούς. Οἱ γονεῖς του ἀντὶ νὰ προστρέξουν εἰς ἐπιστήμονα ἰατρόν, ἐπροτίμησαν νὰ συμβουλευθοῦν ἐμπειρικόν τινα ἰατρόν, πολὺ φημισμένον εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν. Κατὰ διαταγὴν λοιπὸν τοῦ κομπογιανίτου αὐτοῦ ἤπλωσαν εἰς ἓν μάλλινον σκέπασμα πυκνὸν στρῶμα φύλλων κισσοῦ, ἀφοῦ πρῶτον τὰ ἐθέρμαναν ἰσχυρότατα εἰς τὸν κλίβανον, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτον κατάπλασμα ἔγωσαν τὸν ἀσθενῆ, τὸν ἔρραψαν σφικτὰ μέσα καὶ τὸν ἄφισαν πολλὰς ὥρας. Ὅταν ἐνόμισαν τὴν στιγμὴν κατάλληλον νὰ τὸν ἐκβάλουν ἀπὸ τὸ κατάπλασμα, ἦτο νεκρὸς ὁ δυστυχής.

Πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων.

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν θαλασσίων λουτρῶν καὶ τῶν... δυστυχημάτων.

Οἱ λουόμενοι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικοὶ καὶ πρὸ πάντων οἱ γνωρίζοντες νὰ κολυμβῶσι. Πόσοι πνίγονται κατ' ἔτος διότι ὑπερτιμῶσι τὰς δυνάμεις των!

Ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ κολυμβῶσιν εἰς μέρη τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζουσι καλῶς καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐν περιπτώσει ἀπευκταίου τινὸς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοῖς ἔλθῃ βοήθεια, ἤ, ἐν περιπτώσει κοπώσεως, νὰ εὕρωσι μικρὰν ἀνάπαυσιν.

Πολὺ πρέπει νὰ προσέχωσι καὶ εἰς τοῦτο: νὰ μὴ ἐμβαίνωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὅταν εἶνε ἱδρωμένοι, μήτε ἂν δὲν ἐπέρασαν τρεῖς ὧραι τοὐλάχιστον μετὰ τὸ φαγητόν. Πολλοὶ ἔπαθαν ἀπὸ συγκοπὴν τῆς καρδίας καὶ ἀπέθαναν μέσα εἰς τὸ λουτρὸν διότι δὲν ἐτήρησαν τὸν ὅρον τοῦτον τῆς ὑγιεινῆς.

Προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ.

Αἱ περιστεραὶ εἶνε σχεδὸν οἱ καλλίτεροι προγνῶσται τοῦ καιροῦ. Ὅταν κάθηνται ἐπάνω εἰς τὴν στέγην παρουσιάζουσαι τὸν πρόλοβον, τὴν γοῦσάν των δηλαδὴ πρὸς ἀνατολὰς ἐστὲ βέβαιοι ὅτι θὰ βρέξῃ τὴν ἐπαύριον, ἂν δὲν ἔβρεξεν ἤδη τὴν νύκτα. Ἂν πετῶσι μακρὰν τῆς φωλεᾶς των εἰς τοὺς ἀγροὺς πρὸς ζήτησιν τροφῆς, εἶνε σημεῖον καλοκαιρίας. Ὅταν αἱ ὄρνιθες κυλίονται εἰς τὸ χῶμα μὲ ἀνωρθωμένα τὰ πτίλά των ἐπίκειται καταιγίς. Ἂν αἱ ἀγελάδες γλείφουσι τὴν ὑγρασίαν τῶν τοίχων τοῦ σταύλου, θὰ βρέξῃ τὴν ἐπαύριον. Ὅταν ἡ ἀηδὼν ψάλλει πολὺ καθαρὰ ὅλην τὴν νύκτα, προμηνύεται λαμπρὸς καιρός. Τὸ ἐναντίον θὰ συμβῇ ὅταν οἱ βάτραχοι διακόπτουσι τὴν συναυλίαν των. Ἂν τὴν αὐγὴν ἡ λεπὶς τοῦ δρεπάνου δὲν καλύπτεται ἀπὸ ὑγρασίαν, καλὸν σημεῖον· ἂν τοὐναντίον συμβαίνῃ καὶ φαίνεται ὡς νὰ εἶνε χρωματισμένη ἐλαφρῶς μὲ χρῶμα κυανοῦν καὶ τριανταφυλλί, προμηνύεται βροχὴ μετ' ὀλίγην ὥραν.

Σοφὰ λόγια.

— Μανθάνετε νὰ κυβερνᾶτε τὸν ἑαυτόν σας καὶ ἐστὲ πράοι καὶ ὑπομονητικοί

— Μὴ ἀποκρίνεσθε ποτὲ μετ' ὀργῆς εἰς τὸν ὁμιλήσαντα ἀγενῶς· ἡ ἀρχὴ τῆς ἔριδος εἶνε ἡ ἀπάντησις.

— Προσπαθεῖτε νὰ ὁμιλῆτε πάντοτε μετὰ γλυκύτητος καὶ περισκέψεως.

— Ἀποφεύγετε τὴν μνησικακίαν καὶ τὸ θλιβερὸν ὕφος.

— Συνειθίσατε νὰ νικᾶτε τὴν θέλησίν σας καὶ νὰ ὑπακούετε εἰς τὴν θέλησιν τῶν μεγαλειτέρων.

— Μὴ ὑποπτεύεσθε διὰ κακήν τινα πρᾶξιν τοὺς οἰκείους σας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνῷ ἡ τροφὸς τῆς Δρακούλας εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου ἔγεινε σεισμός.

Ἡ πενταετὴς Ἄννα ἐρωτᾷ τὴν ἐπίσης μικρούλαν Ἑλένην:

— Γιατὶ κάνει σεισμός;

— Γιὰ νὰ κουνάῃ τὰ μωρὰ ὅταν λείπῃ ἡ παραμάνα τους, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλένη.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσάνθης Π. Θεοχάρη.

*

Εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Ξενοδοχείου κάποιος εἶπε εἰς τὸν ὑπηρέτην ὅτι τὸ μαχαίρι ποῦ τοῦ ἔφερε κόβει σὰν ξυράφι.

Πλησίον του ἐκάθητο εἰς νεοφερμένος Ἀγγλόπαις ὅστις ἔχει μανίαν νὰ μάθῃ τὴν νεοελληνικὴν καὶ ὅστις ἀκούσας τὴν φράσιν ταύτην τὸν ἐρωτᾷ τί σημαίνουν αἱ λέξεις σὰν ξυράφι.

— Σημαίνουν «πολὺ καλά, ἐντελῶς καλά», ἀπαντᾷ ὁ γείτων.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὸ πρόγευμα ὁ ἴδιος γείτων ἐρωτᾷ τὸν Ἀγγλόπαιδα πῶς διεσκέδασε εἰς τὸ Φάληρον τὴν παρελθοῦσαν νύκτα:

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ Ἀγγλόπαις διεσκέδασα σὰν ξυράφι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγιμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

*

Εἰς τὰς ἐξετάσεις:

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Διαίρεσε μὲ τὸν νοῦν σου τὸ 150 διὰ τοῦ 5.

ΜΑΘΗΤΗΣ (*Σοβαρῶς*) Καὶ τί πηλίκον νὰ εὕρω;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίραντος Ἀστέρος.

*

Εἰς τὸν Ἀντωνάκην ἅμα ἀνήγγειλαν ὅτι ἀπέθανεν ἡ θεία του ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα.

— Τόσον πολὺ τὴν ἀγαποῦσες λοιπόν; τῷ λέγει εἷς φίλος τοῦ πατρός του.

— Ὄχι, ἀλλὰ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ μοῦ ἐχάριζε ἕνα ὡρολόγι ἅμα θὰ ἐγίνετο καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ Πόρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Εἰς τὸν *Ἔλληνα Ρομπινσῶνα* δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσω, ἀφοῦ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου μοῦ ἔγραψε καὶ τὴν ἐπιστολήν του καὶ τὰς λύσεις του, ἀλλ' εἶμαι τόσον ἐπιεικὴς ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ! ἔπειτα καὶ αὐτὸς εἶνε πρώτη φορὰ ποῦ μοῦ γράφει... ὥστε τοῦ ἀπαντῶ διὰ νὰ ἴδῃ ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

Ὀνόμαζέ με ἁπλῶς ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, *Ἀγράμπελη*, καὶ γράφε μου εἰς ἑνικὸν ἀριθμὸν ὅπως ἐγώ, καὶ μὲ τὸ ἴδιον ἀφελὲς ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον γράφεις εἰς τὴν μάμμην σου τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν εἶδες καὶ ὅμως τὴν ἀγαπᾷς πολὺ πολύ. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀγάπη μας θὰ γίνῃ μεγαλειτέρα ἅμα γνωρισθῶμεν περισσότερον.

Εἰς τὸν ἀδελφόν σου, *Κυναίγειρε*, εἰπὲ νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον *Λεωντόκαρδος Λεωνίδας* καὶ νὰ μοῦ στέλλῃ ὅσας λύσεις εἰμπορεῖ νὰ εὑρίσκῃ.

Δὲν εἶσαι ἐγγεγραμμένη καὶ εἰς τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ καὶ διὰ αὐτὸ δὲν λαμβάνεις τὰ φύλλα της, *Ἀηδών*· ἂν γραφῇς θὰ ἰδῇς πῶς θὰ τὰ λαμβάνῃς καὶ πόσον θὰ σοῦ ἀρέσουν.

Καθένας μὲ τὸ γοῦστο του, *Μαγευτικὲ Βόσπορε*· τὸ ἴδιον πρᾶγμα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀρέσῃ εἰς ὅλους τους ἀνθρώπους ἐξ ἴσου. Ὅσοι δὲν εὑρίσκουν τῆς ἀρεσκείας των κἄτι τι κάμνουν μεταβολὴν καὶ ζητοῦν νὰ εὕρουν τὸ καλλίτερον.

Διατί, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ γράφῃς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου ὅλα, καὶ τὰς λύσεις καὶ τὰς πρὸς δημοσίευσιν πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ τὸ παιδικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐπιστολήν σου; Δὲν ἐδιάβασες τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου; Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς καὶ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ ὁ ἀδελφός σου.

Ὄχι, *Θεὰ Ἄρτεμις*, δὲν σ' ἐλησμόνησα, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω μίαν τόσον ἀγαπητὴν φίλην ἡ ὁποία κοντὰ σὲ τόσα ἄλλα χαρίσματα ἔχει καὶ τὸ χάρισμα νὰ γράφῃ μὲ γλαφυρότατον ὕφος τὰς ἐπιστολάς της.

Πολὺ γλυκὰ τραγουδεῖ αὐτὸ τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*! «Ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ», μοῦ γράφει, «δὲν μὲ γνωρίζεις ἰδίου, ἐγὼ ὅμως σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ θαυμάζω πρὸ δύο χρόνων. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ πρῶτον διότι εἶσαι ὡραία, ἀξιαγάπητος, ὠφέλιμος καὶ καλὴ φίλη, καὶ δεύτερον διότι εἶσαι δῶρον τοῦ πολυαγαπημένου μου ἀναδόχου. Δὲν εἰμποροῦσε νὰ μοῦ κάμῃ ὡραιότερον δῶρον ἀπὸ σένα, τριανταφυλλένια μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Ὅταν ἔβλεπα εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου πόσον ἀγαπᾷς τοὺς μικρούς σου φίλους, ἠσθανόμην πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ σοῦ γράψω καὶ ἐγώ· τὴν ἐπιθυμίαν μου αὐτὴν μόλις τώρα τὴν πραγματοποιῶ. Μὲ θέλεις, ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, καὶ ἐμὲ μεταξὺ τῶν ἀγαπητῶν σου φίλων; Εἶμαι 10 ἐτῶν καὶ ὁ διδάσκαλός μου φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα. — Καὶ ἐγὼ, μικρέ μου φίλε, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα καὶ καμαρώνω ποὺ ἔχω τέτοιους καλοὺς φίλους. Φίλησέ μου πολλὲς φορὲς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἀμφιτρίτη, τὸ γραμματάκι σου μὲ εὐχαρίστησε πολύ, ἂς ἦτο καὶ μικρόν. Θὰ τὸ ἐπεθύμουν μεγαλείτερον, ἀλλ' ὅταν φωνάζουν τὰ μαθήματα, ἐγὼ σιωπῶ. Τὴν φωτογραφίαν σου ἔστειλα ἀμέσως πρὸς ξυλογράφησιν.

Καὶ μὲ εὐχαριστοῦν τὰ γράμματά σου, *Χρυσαλλίς*, καὶ συχνότερα ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς.

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Εὔδοξε*, μ' ἀρέσει καὶ κράτησέ το εὐχαριστήθηκα πολὺ διότι σοῦ ἐπροξένησε τόσην χαρὰν ἡ ἀπάντησίς μου.

Ἐλήφθησαν ὅλα, *Γρὰμ-Κὰμ-Κάμ*.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, *Μι γαὴλ Κανέτσε*, εἶνε δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημα, ἀλλὰ γραμματόσημα ἀμεταχείριστα.

Καὶ πῶς διασκεδάζεις εἰς τὴν ἐξοχήν, *Λέθριε Ἄνεμε*; εἶνε καὶ ἐκεῖ ζέστη;

Εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν δημοσιευομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων δὲν κάμνω προσωπικὰς προτιμήσεις, *φίλε Κ. Γιαννηχόλα*· ἐκλέγω τὰς ἀξίας δημοσιεύσεως, ἀδιαφοροῦσα ὑπὸ τίνος ἐστάλησαν, καὶ πετῶ τὰς ἄλλας.

Καλὰ τῆς λέγεις τῆς *Καρδερίνας*, *Μαρμαίραντ' Ἀστήρ*, καὶ θὰ σ' ἔχω ἄξιον ἀν τῆς δώσῃς νὰ ἐννοήσῃ πόσον κακὸν εἶνε ἡ ἀκηρία.

Ὁ νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, *Βασιλικὲ Ἀετέ*, ἤρχισεν ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον.

Ἐμπρός λοιπόν, φιλτάτη *Ἄννα Σεφέρη*, ὀλίγον θάρρος ἀκόμη! καὶ ἐγὼ δὲν βαρύνομαι νὰ διαβάζω τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου.

Ὄχι μόνον δὲν σ' ἐλησμόνησα, *Λαϊδευμένη*, ἀλλὰ καὶ συχνὰ ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου: «Πῶς δὲν μοῦ γράφει, τί νὰ γίνεται ἡ *Λαϊδευμένη*;» καὶ τώρα ποῦ μοῦ λέγεις ὅτι θ' ἀρχίσῃς πάλιν νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ εἶμαι ὅλη χαρά. Ἂν θέλῃς ὅμως ν' ἀκούσῃς τὴν γνώμην μου μὴ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ὅσον ἐλυπήθηκα, *Γαλληναία Θάλασσα*, διότι ἔχασες συγχρόνως θεῖον καὶ μάμμην ἄλλο τόσον ἐχάρηκα διότι ἐτελείωσες τὰς σπουδάς σου μετὰ ἐπιτυχίας καὶ τώρα εὑρίσκεσαι πλησίον τῶν ἀγαπητῶν γονέων σου ἡ στοργὴ τῶν ὁποίων θὰ καταπραύνῃ τὴν θλῖψιν σου.

Τὰ ζητηθέντα πέντε φύλλα σοὶ ἐστάλησαν, *Ὄχθη τοῦ Στρυμόνος*. Τὸ ἀντίτιμον φρ. 1,50 στεῖλε το εἰς γαλλικὰ γραμματόσημα.

Καλὴν ἐπιτυχίαν, *Κορυδαλέ*! Πές μου καὶ σὺ ἂν ἔπιασε ἡ εὐχή μου.

Δύνασαι νὰ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὸν νέον διαγωνισμόν, *Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς*· ἀλλὰ μὴ λησμονῆς ὅτι πρέπει νὰ γράφῃς καὶ τὸ ἀληθές σου ὄνομα.

Προτιμότερον εἶνε νὰ κρατήσῃς τὸ πρῶτόν σου ψευδώνυμον, *Ἀθῶα Περιστερά*. Τὴν φωτογραφίαν σου τὴν περιμένω.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ δεχθῶ μεταξὺ τῶν φίλων μου τὸν νέον περὶ οὗ μοὶ γράφεις, *ἀγαπητὲ Μπουρνιᾶ*, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε τόσον καλὸς καὶ ἐπιμελής. Τὰ ὀφειλόμενα ἐννοεῖται ὅτι πρέπει νὰ σταλοῦν καὶ τὰ περιμένω.

Ἐννόησα ἐγώ, *Κάλχαν*, ὅτι αἱ ἐξετάσεις σου ἦσαν τὸ ἐμπόδιον νὰ μοῦ γράφῃς. Τώρα ὅμως ποῦ ἐτελείωσαν, ἔς Τὰ συγχαρητήριά μου, *Ἀφρικανὲ Λέων*.

Καὶ ἐγὼ λυποῦμαι, *Πωλεμιστὰ τῶν Θερμοπυλῶν*, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀλλέως εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων.

Κανὲν ἐμπόδιον δὲν ὑπάρχει νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, *Ἀστὴρ τῆς Βιθυνίας*· ὥστε ἄρχισε τὸ γρηγορώτερον.

Ὄχι, *Ἐλπιδοφόρε*, δὲν ἀνήκει εἰς ἄλλον τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ καὶ δύνασαι νὰ τὸ κρατήσῃς.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰουλίου]

228. Συλλαβόγριφος.

Τρία γράμματ' ἂν ζητήσῃς καὶ εἰς τὴν σειρὰν τὰ θέσῃς
Τῆς συζύγου βασιλέως τόνομα θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψιοῦν-Σῆ.

229. Λεξίγριφος.

Μὲ τὸ πρῶτον καίεσαι, μὲ τὸ δεύτερον αὐξάνεις
Μὲ τὸ ὅλον ἀσθενεῖς, κινδυνεύεις ν' ἀποθάνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γράμ-Κὰμ-Κάμ.

230. Λεξίγριφος.

Ἓν ἐπίρρημα ἂν θέσῃς κ' ἐπιφώνημα κατόπιν
Παλαιὰν θὰ εὕρῃς πόλιν, ὄχι ὅμως 'ς τὴν Εὐρώπην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεστοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

231. Στοιχειόγριφος.

Βάζω πῖ καὶ διόχνω ρῶ
Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ·
Ἡ δεκάρα, τὸ φλουρὶ
Μαῦρον φόρεμα φορεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

232. Στοιχειόγριφος.

Ἐξ ἐμοῦ κατάγοντ' ὅλοι εἰς τὴν γῆν οἱ ὅμοιοί μου·
Θεὰ γίνομαι ἀρχαίων ἂν κοπῇ ἡ κεφαλή μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργάνης Ἀθηνᾶς.

233. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσος,
Ἀλλ' ἂν ἴσως
Δύο γράμματα ἀλλάξῃς
Τότε, φίλε, μὴ τρομάξῃς,
Νῆσος ἄλλη
Θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύμκατος τοῦ Εὐξείνου

234. Μωσαϊκόν.

Ὁ ἄρτος, τὰ νωπὰ αὐγά, κ' ἡ ῥόκα μᾶς δανείζουν
Ἀλλ' ὅμως καὶ τὰ κρόμμυα καθὼς καὶ τὸ σπανάκι
Τὰ γράμματα ποῦ ἄρτυμα ποικίλον σχηματίζουν
Ποῦ τρώγει καὶ τὸ πλούσιο καὶ τὸ πτωχὸ παιδάκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξοχικῆς Γαλήνης.

235. Αἴνιγμα.

Διάγω βίον ἄφροντιν, καὶ σὰν τὸν Διογένην
Τὸν πίθον μου μετ' ἐμαυτοῦ φέρω εἰς θέσιν ξένην.
Σ' τὸν δρόμον μου περιπατῶν τὰ βέλη μου ἐκτείνω
Καὶ ὡς σημεῖον 'πίσω μου χρυσῆν γραμμὴν ἀφίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Ἱπποκράτους.

236. Αἴνιγμα ὁμωῶδες.

Σιδερένιο ἄλογο μὲ μπαμπακερὴ οὐρά.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου

237. Ῥόμβος.

Τὰ δυὸ μόν ἄκρα θὰ εὑρῇς μέσα 'ς τὴν εἴσοδόν σου.
Εὑρίσκεται τὸ δεύτερον εἰς τὸ ὑπόγειόν σου.
Μήπως ζητῇς τὸ τρίτον μου ; Σ' τὸν στίχον θὰ τὸ εὕρῃς.
Θὰ γίνῃς δὲ τὸ κεντρικὸν νὰ οἰκονομᾷς ἂν ξεύρῃς,
Καὶ θ' ἀποκτήσῃς χρήματα ὅσα τὸ πέμπτον μου δηλοῖ.
Τὸ ἕκτον εἶνε σύνηθες 'ς τοὺς ῥόμβους, σύνηθες πολύ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

238. Ἀστήρ

Νὰ συμπληρωθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται καθέτως μὲν καὶ ὁριζοντίως τὰ ὀνόματα δύο πόλεων τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ τὰ ὀνόματα δύο νήσων τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γ. Καράντη.

239—241. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ἡ *Ῥώμη* δι' ἐξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *λύρα*.
Β'.) Τὸ *Ἄργος* δι' ἐξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *πόλις*.
Γ'.) Ὁ *Πάρις* δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *φίλος*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων.

242—243. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀνθέων.

Α'.) Ὑγεία χωρὶς χρήματα εἶνε ἀσθένεια χωρὶς πόνους.
Β'.) Οἱ ἄνθρωποι κρίνονται ἐκ τῶν πράξεών των.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Σαπφοῦς.

244. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς :

Α Σ Ι Ε Δ Ν Λ Ν
Ι Λ Ε Π Ο Ο Ε Ο
Δ Λ Σ Ε Ι Κ Φ Μ
Η Π Ι Ν Ρ Ι Ω Ι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

245. Πρόβλημα.

Ὁ ἀριθμὸς 182 $^1/_2$ εἶνε ἄθροισμα δύο ἀριθμῶν τῶν ὁποίων ὁ μικρότερος ἀφαιρούμενος ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον δίδει ὑπόλοιπον τὸν ἀριθμὸν 80 $^1/_4$.

Τίνες οἱ δύο οὗται ἀριθμοί ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρυδαλοῦ καὶ τοῦ φίλου του Πλαύλου.

246—250. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἑνὸς ψηφίου ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Νέριον, Ῥόδος, ῥάμφος, ἅρμα, φάρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλαύλου.

251. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαιοτάτου ποιητοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα τὸ αὐτὸ πλὴν ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον.

1. Μία τῶν ἠπείρων. 2. Πρωτεύουσα μεγάλου κράτους τῆς Εὐρώπης. 3. Μουσικὸν ὄργανον. 4. Πρῶτος ἀρχιερεὺς Ἑβραίων. 5. Διάσημος ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους. 6. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 7. Ἁλιευτικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ν. Κομνηνοῦ.

252. Γρῖφος.

βον τ Α.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθῶας Πιριστερᾶς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 16 Ἀπριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

128. Διόνυσος (Δύο, νῆσος). — 130. Ἀπορία (Ἀπό, φαιά). — 131. Κάδος, κάλος. — 132. Ὄρος, ὄνος. — 133. Ἔθος, Θεός. — 134. Κέδρος, κέρδος. — 136. Τὸ ξυλοκέρατον. —

136. ΜΑΧΗ. — 137. ΠΛΕΙΑΣ. — 138.

		Ε
ΑΡΗΣ	ΛΙΝΟΣ	ΜΥΣ
ΧΙΡΑ	ΕΝΟΣ	ΜΙΣΟΣ
ΗΣΑΥ	ΙΟΣ	ΕΥΣΕΒΗΣ
	ΛΣ	ΣΟΒΑΣ
	Σ	ΣΗΣ
		Σ

— 139. Β
Ο
Ι
ΑΙΤΩΑΙΑ
Τ
Ι
Α

— 140. Ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος περιφρονεῖται. — 141-142. Α'.) *Πάρις*, Πάρος, Πόρος, πόλος, πόνος, *πόντος*. Β'.) *Λήρα*, χώρα, ὥρα, αὔρα, λαῦρα, *σαῦρα*. — 143-145. Α'.) Ἄλκη.— Β'.) Κύων.—Γ'. Σῦς. — 146-155. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος μ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε : ἄλμη, Λαμία, *αἷμα*, *μάνδρα*, *ἅρμα*, *συρμός*, *μάγος*, *μίτρα*, μῖσος καὶ μίτος, νομεύς. — 156. Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. — 157. ΑΣΠΑ (1. ΑρκΑδιΑ. 2. ΣέσωΣτριΣ. 3. ΥνδΙκοΙ. 4. ΑγνΑντΑ).—158. Ἡ ἀφέλεια, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ πραότης εἰσὶν αἱ ἀρεταὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.—159. Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 145]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Η ΑΤΜΟΒΑΡΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. —ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.

Οἱ φίλοι τοὺς ὁποίους εἴχομεν ἀφήσῃ ἐν Βρέστῃ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1880 ἀπεχωρίσθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν, ἀλλ' ἔμενον ἡνωμένοι διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας.

Ὁ ἀντιναύαρχος Λαζονσὲρ διορισθεὶς διευθυντὴς τοῦ ναυστάθμου τῆς Τουλῶνος ἐξέλεξε τὸν κ. Λεστούρην ὡς ὑπασπιστήν του καὶ τὸν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ μικρὰ Ἄννα, ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Λεστούρη, δὲν ἀντεῖχεν εἰς τὸ κλίμα τῆς Τουλῶνος καὶ ἡ κυρία Λεστούρη ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ὡραίαν καὶ ὑγιεινοτάτην ἔπαυλιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ πατήρ της εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν.

Ἡ Ἄννα ἦτο χαριέστατον καὶ ἐξυπνότατον κοράσιον, ἦτο ὅμως πολὺ ἀδύνατον καὶ ἡ κατάστασις του ἐνέπνεεν ἀνησυχίαν καὶ λύπην εἰς τοὺς γονεῖς του.

Ὁ κ. Λεστούρης, λαμβάνων ἄδειαν, τὴν ὁποίαν προθύμως τῷ ἔδιδεν ὁ ναύαρχος Λαζονσέρ, ἐπεσκέπτετο ἐνίοτε τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν νέαν κατοικίαν της.

Καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ὑβόνος ἤρχετο κἄποτε εἰς τὴν ὡραίαν ἔπαυλιν, ὅπου εὕρισκε θερμὴν καὶ ἐγκάρδιον ὑποδοχήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Λεστούρης διωρίσθη κυβερνήτης τῆς ἀτμοβάρίδος « Ἀλέξανδρος », παρέλαβε δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τὸν Ὑβόνα, ὅστις τῇ θερμῇ συστάσει τῆς ὑπηρεσίας εἶχε προβιβασθῇ ἀπὸ διόπου εἰς ὑποκελευστήν. Ὡς βλέπετε, ὁ Ἰωσίκης δὲν ἔχανε καιρόν, ἐπήγαινε μὲ βῆμα γοργὸν ἐμπρός.

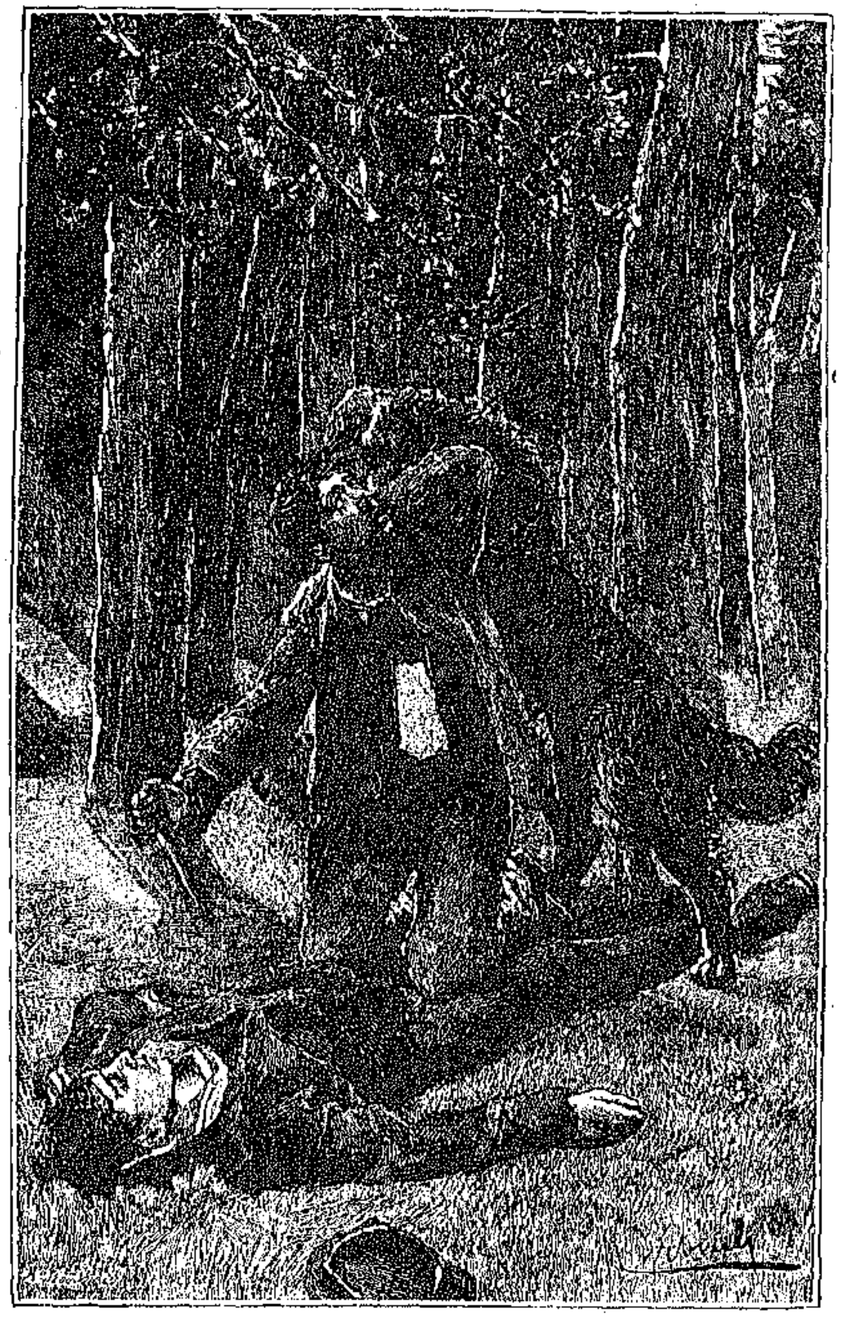

«Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΗΡΠΑΣΕ ΤΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΝΩΤΩΝ» (Σελ. 162)

Ἡ Μαριάννα μὴ θέλουσα ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν υἱόν της ἐνοικίασε μικρὸν οἰκίσκον ἐπὶ τῆς

νήσου Ὑέρης πλησίον τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ ναυλοχῇ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ ν' ἀσκῆται τὸ πλήρωμά του εἰς γυμνάσια πυροβολικοῦ. Τρεῖς ἡμέρας τὴν ἑβδομάδα διήρχετο ὁ Ὑβὼν μετὰ τῆς μητρός του.

Μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωσίκη κατῴκει καὶ ὁ Πλοίαρχος. Ὁ εὐφυέστατος κύων καθὼς ἔβλεπε ναύτας ἔχοντας ἐπὶ τοῦ σκούφου των τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος, ὠρθοῦτο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἐχαιρέτα μὲ χαριεστάτην ὑπόκλισιν· ἂν ὅμως ἄλλοι ναῦται διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ δὲν ἔστρεφε οὔτε νὰ τοὺς ἴδῃ, ἀλλ' ἐδείκνυε πρὸς αὐτοὺς τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν.

Ἑκάστην Παρασκευήν, δηλαδὴ ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ὑβὼν ἐλάμβανεν ἄδειαν, ἡ Μαριάννα ἐπερίμενεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Πλοιάρχου εἰς τὴν ἀποβάθραν· ἀφ' οὗ δὲ ἤρχετο διηυθύνοντο καὶ οἱ τρεῖς φαιδροὶ εἰς τὸν οἰκίσκον· ὁ υἱὸς ἔδιδε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν μητέρα, ἡ δὲ μήτηρ ἐστηρίζετο εἰς αὐτὸν μὲ ὑπερηφάνειαν, διότι εἶνε μεγάλη εὐτυχία εἰς πᾶσαν μητέρα νὰ στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ της.

Αἱ τρεῖς ἡμέραι τῆς ἀδείας εἶχον τελειώσῃ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἡτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πλοῖον.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ Ὑβών, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ συνοδεύσῃς, εἶνε κάπως ἀργὰ καὶ πρέπει νὰ τρέξω.

Ὁ Πλοίαρχος ὅμως ἐδείκνυε παντοιοτρόπως ὅτι ἤθελε καὶ καλὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Ἰωσίκην.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ὑβών, ἀφ' οὗ θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου, ἔλα· ἀλλ' ἄμα φθάσωμε 'ς τὸ ἀμπέλι ποῦ εἶνε κοντὰ 'ς τὸ λιμάνι θὰ γυρίσῃς πίσω καὶ θὰ ἔλθῃς πάλι 'ς τὴν μητέρα. Τὸ ἤκουσες;

Ὁ κύων, ὅστις εἶχε προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους καὶ εὐφυεστάτους ὀφθαλμούς του, ἔκαμε νεῦμα ὅτι τὸ ἤκουσε καὶ τὸ ἐνόησε.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ ὡρισμένον μέρος, εἶπεν ὁ Ὑβὼν ἐν εἴδει προστάγματος:

— Μεταβολή!... μάρς!

Καὶ ὁ Πλοίαρχος μὲ πειθαρχίαν στρατιωτικὴν ἐστράφη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν οἰκίσκον, ἀλλ' ἀργὰ ἀργά, χωρὶς πολλὴν ὄρεξιν... Ἔξαφνα ὅμως ἐστάθη καὶ ὤρθωσε τὰ ὦτά του... Ἤκουσε κρότον ὅπλου, καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλον δεύτερον καὶ ἔπειτα θόρυβον. Τί νὰ συμβαίνῃ ἄρά γε; ἐφαίνετο λέγων καθ' ἑαυτὸν ὁ Πλοίαρχος. Αἴφνης ἤκουσεν ἓν σύριγμα. Τὸ σύριγμα ἐκεῖνο τὸ ἐγνώριζεν ὁ Πλοίαρχος.

Μὲ ἓν πελώριον πήδημα ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸν Ὑβόνα. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ὀσφραίνεται τὸ χῶμα διὰ νὰ εὕρῃ τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ὁ κύριός του· ἀφ' οὗ δ' ἰχνηλάτησεν ἐπί τινα δευτερόλεπτα ὥρμησεν ἐμπρός, ὡς ἀστραπή. Μετὰ ἑκατὸ μέτρα ἐσταμάτησε καὶ πάλιν, ἰχνηλάτησεν ἐκ νέου καὶ ἀφήσας τὴν ὁδὸν ὥρμησεν εἰς μικρὸν δάσος πευκῶν, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο κατὰ μῆκος αὐτῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε μίαν κραυγήν, κραυγὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἀγωνιώδη. «Ἐδῶ, Πλοίαρχε!»

Ὁ κύων ἐχύθη ἐμπρὸς ὡς λέων.

Δύο ἄνθρωποι ἦσαν κατὰ γῆς, παλαίοντες. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ὑβών, ἦτο ὑποκάτω, προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὴν χεῖρα ἀγνώστου τινὸς κακούργου, ὅστις ἤθελε νὰ βυθίσῃ εἰς τὸ στῆθός του μάχαιραν· τὸ δολοφόνον ὄργανον ἔστιλβεν ἀπαισίως εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐφώρμησεν ὁ κύων, ὁ ἄγνωστος ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν πόνου· ὁ Ὑβὼν ἠσθάνθη ὅτι ἡ σφίγγουσα αὐτὸν χεὶρ ἐχαλαρώθη ὀλίγον, δὲν ἐνόησεν ὅμως ἀμέσως τί συνέβαινε, διότι τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἔκ τινος τραύματος τῆς κεφαλῆς του ἠμπόδιζεν αὐτὸν νὰ ἴδῃ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνῆλθε, καὶ εἶδεν ὅτι ὁ Πλοίαρχος κατεξέσχιζε τὸν δολοφόνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἁρπάσῃ ἐκ τῶν νώτων. Ἦτο φοβερὸς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κύων, αἱ τρίχες του ἦσαν ὠρθωμέναι, οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραπτον, καὶ οἱ ὀδόντες του εἰργάζοντο. Τὸν κύριόν μου ἤθελες νὰ φονεύσῃς, ἀχρεῖε, αἴ; ἐφαίνετο ὡς νὰ λέγῃ τὸ γενναῖον καὶ ἀφωσιωμένον ζῷον, νά, πάρε μιά, πάρε κι' ἄλλη μιά! Ὁ ἄγνωστος ἐπαράδερνε ἐκβάλλων σπαρακτικὰς κραυγάς, ἀλλ' αἴφνης ἐσιώπησε. Μὴν εἶχεν ἀποθάνῃ;

Ὁ Ὑβὼν κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν Πλοίαρχον τὸ θῦμά του.

— Μεῖνε αὐτοῦ, τῷ εἶπε, καί, ἀκοῦς; κράτει καλὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, μὴ τὸν ἀφίνῃς νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ μὴ τὸν δαγκάνῃς πλέον.

Ἐξηντλημένος δέ, μετὰ δυσκολίας δυνάμενος νὰ βαδίζῃ, διηυθύνθη ὅσῳ ταχύτερον ἠδύνατο εἰς ἓν πανδοχεῖον εὑρισκόμενον ὄχι πολὺ μακράν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύχναζον ναῦται.

Ἐκεῖ διηγήθη δι' ὀλίγων τί συνέβη καὶ ἐζήτησε βοήθειαν. Ἐν ᾧ δὲ ὡμίλει ἔβρεξε τὸ μανδήλιόν του καὶ περιετύλιξεν αὐτὸ εἰς τὴν κεφαλήν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο δριμεῖς πόνους. Πολλοὶ τῶν ἐν τῷ πανδοχείῳ ναυτικῶν τὸν ἠκολούθησαν μέχρι τοῦ μικροῦ δάσους τῶν πευκῶν, ὅπου ὁ ἄγνωστος ἔκειτο εἰσέτι ἐκτάδην, ἀναίσθητος.

Ὁ Πλοίαρχος ἐστήριζε τὸν ἕνα πόδα του ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δολοφόνου, ἀλλὰ μὴ πιέζων πολὺ δυνατά. Ὁ κύων ἰδὼν ὅτι ἐπανῆλθεν ὁ κύριός του, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς. Ἐξ ἄνθρωποι ἐσήκωσαν τὸ ἀναίσθητον σῶμα, οὐχὶ δ' ἄνευ δυσκολίας τὸ μετεκόμισαν εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ πανδοχείου· ἐκεῖ ἐξέδυσαν αὐτὸ καὶ ἔπλυναν τὰ τραύματα.

— Δὲν εἶνε 'ντόπιος, εἶπεν ὁ πανδοχεύς ἐξετάσας προσεκτικῶς ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγνώστου, ἀπ' ἄλλου μᾶς ἦρθε τὸ πεσκέσι.

Καὶ ὁ Ὑβὼν ἐξήτασε τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἡ μορφὴ ἐκείνη τῷ ἐνεθύμιζεν ἀορίστως κάτι· ἀλλὰ τί; βεβαίως τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν εἶχεν ἰδῇ μίαν φορά· ἀλλὰ ποῦ, καὶ πότε; Δὲν τὸ ἤξευρεν.

Πλὴν δὲ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διότι ἄλλα πράγματα εἶχε νὰ κάμῃ.

— Παιδιά, εἶπε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνας ἀπὸ σᾶς ἂς πάγῃ εἰς τὴν ἀποβάθραν, ὅπου εἶνε ἡ ἄκατος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἂς εἰπῇ τί συνέβη καὶ ἂν ἰδῇ κανένα ἀξιωματικὸν ἂς τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ περιπατήσω, μοῦ ἔρχεται λιποθυμία.

Δύο ἁλιεῖς ἐξετέλεσαν προθύμως τὴν παράκλησιν τοῦ Ὑβόνος καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸν λιμένα, ἐπέστρεψαν δὲ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ἰατροῦ καὶ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ. Οἱ ἁλιεῖς εἶχον φθάσῃ ἐγκαίρως, τὴν στιγμὴν δηλονότι καθ' ἣν ἡ ἄκατος ἔμελλε νὰ ἐκκινήσῃ. Ὁ κυβερνήτης ἐφαίνετο λίαν δυσηρεστημένος, διότι, ἀορίστους πληροφορίας λαβὼν παρὸ τῶν ἁλιέων, ἐνόμιζεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ῥήξεως μεταξὺ ναυτῶν.

— Πῶς; σὺ εἶσαι, Ἰωσίκη; σὺ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; εἶπε μὲ ἔκπληξιν ὁ κ. Λεστούρης. Τί συμβαίνει; ἐμπρός, εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ γρήγορα!

— Κυβερνῆτα, ἀπεκρίθη ὁ Ὑβών, ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν μητέρα μου εἰς τὰς ὀκτὼ παρὰ μερικὰ λεπτὰ καὶ ἔτρεχα μὴ τύχῃ καὶ δὲν προφθάσω τὴν ἀτμάκατον· ἔξαφνα ἀκούω νὰ σφυρίζῃ κοντὰ εἰς τὸ αὐτί μου μία σφαῖρα· μετ' ὀλίγον ἔρχεται μία ἄλλη καὶ μ' εὑρίσκει εἰς τὸ μέτωπον. Τὴν ἴδια στιγμὴν βλέπω ἕνα ἄνθρωπον νὰ τρέχῃ τὸν ἐκυνήγησα, καὶ τὸν ἐπρόφθασα τὴν στιγμὴν ποῦ ἔμβαινε εἰς τὸ δάσος· τὸν πιάνω ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν πετῶ χάμω. Μὴ μὲ σκοτώνῃς, μοῦ λέγει, παραδίδομαι. Σὰν κουτὸς ποῦ εἶμαι τὸν ἀπόλυσα καὶ τὸν ἐκρατοῦσα μόνον μὲ τὸ ἕνα χέρι. Αὐτὸς ὅμως ἔβγαλε ἕνα μαχαῖρι διὰ νὰ μὲ κτυπήσῃ· ἐγὼ τὸ εἶδα κ' ἐπροσπάθησα νὰ τοῦ τὸ πάρω στραγγουλῶντας τὸ χέρι του· μὰ αὐτὸς ποῦ νὰ τ' ἀπολύσῃ! εἶχε δυνατὸ χέρι, κ' ἔπειτα ἐμένα μὲ ἀδυνάτιζε καὶ τὸ αἷμα ποῦ ὁλοένα ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

— Ἄσχημα τὴν ἔχομε, εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου, τὰ ψωμιά σου ἐτελείωσαν, Ὑβών, καθὼς φαίνεται.

Ἀλλ' ἔξαφνα τὸ μαχαῖρι ἐκυλίσθηκε χάμου· χάμου ἐκυλίσθηκε σὲ λίγο καὶ ὁ ἐχθρός μου· ὁ Πλοίαρχος τὸν εἶχε ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸν σβέρκο καὶ τὸν ἐκομμάτιαζε. Εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἐγὼ 'σηκώθηκα ἐπάνω καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσα νὰ ἡμερώσω τὸν Πλοίαρχον καὶ νὰ τὸν πείσω νὰ μὴ τὸν ξεσχίσῃ ὅλως διόλου. Ἔπειτα ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ζητήσω βοήθειαν. Ἔξω ἀπ' αὐτὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἠξεύρω, κύριε κυβερνῆτα.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἠρώτησεν ὁ κυβερνήτης. Τὸν γνωρίζεις ἢ ὄχι; μὴν ἔχεις καμμιὰ παλαιὰ ἱστορία μὲ κανένα καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ; Αὐτὸς πρέπει νὰ σὲ μισῇ φοβερὰ διὰ νὰ θέλῃ νὰ σὲ σκοτώσῃ. Κ' ἔπειτα μὲ αὐτὴν τὴν ἀστροφεγγιὰ ἀπόψε, ποῦ φέγγει σὰν ἡμέρα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκαμε λάθος καὶ νὰ σ' ἐξέλαβε δι' ἄλλον· ἐσένα καὶ καλὰ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Ὑβών, μὰ πάλι σπάζω τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν εὑρίσκω νὰ ἔχῃ κανεὶς πάθος μαζί μου. Δὲν ξεύρω νὰ ἔχω κανένα ἐχθρόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἰατρὸς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ δολοφόνος συνῆλθεν, ἀλλ' ὅτι ὑφίστατο δριμυτάτους πόνους.

Ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ Ὑβὼν διηυθύνθησαν πρὸς τὸν τραυματίαν, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ κλίνης τινός, θρηνωδῶς στενάζων· τὸ πρόσωπόν του εἶχε ἐστραμμένον πρὸς τὸ προσκεφάλαιον, διότι μόνον πρηνὴς ἠδύνατο νὰ ἐξαπλωθῇ· ἡ ῥάχις του, τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁ λαιμὸς ἦσαν κατεσπαραγμένα καὶ ἀπετέλουν μίαν μεγάλην πληγήν· ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς κηρίου ὁ Ὑβὼν ἐξήτασε προσεκτικῶς τὸν τραυματίαν, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνέκραξε.

— Καλὰ μοῦ ἐφάνη ἐμὲ ὅτι κάπου εἶδα τὸ πρόσωπον αὐτό! Εἶνε ὁ Φούρναρης! ὁ ἄλλοτε τραπεζοκόμος τοῦ κυβερνήτου Χερταὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν!

Ὁ ἄθλιος Φούρναρης ἔσεισεν ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρά του κατὰ τοῦ Ὑβόνος μὲ ἔκφρασιν ἀσπόνδου μίσους. Ὁ Ὑβὼν διηγήθη τότε τί εἶχε συμβῇ. Ὁ Φούρναρης, εἶπε, εἶχε κάμῃ διαφόρους κλοπὰς ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἠθέλησε νὰ τὰς ῥίψῃ ἐπάνω μου· ἀλλ' ἐδικάσθη ἀπὸ τὸ ναυτοδικεῖον καὶ κατεδικάσθη εἰς δεκαετῆ δεσμά. Ὅταν ἤκουσε τὴν καταδίκην του, τὸ ἐνθυμοῦμαι ὡς νὰ εἶνε τώρα, μ' ἐκύτταξε μὲ μῖσος καὶ εἶπε ὅτι θὰ λογαριασθοῦμεν μίαν ἡμέραν.

Τώρα ὅλα ἐσαφηνίσθησαν, ὅλα ἐξηγήθησαν, ἐν τούτοις ἓν πρᾶγμα ἔμενεν εἰσέτι σκοτεινόν. Πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἔπρεπε νὰ εἶνε εἰς τὴν Νέαν Καληδονίαν, ἦτο ἐκεῖ; Μήπως τῷ εἶχε δοθῇ χάρις;

— Ἡ ἀνάκρισις θὰ ἀποκαλύψῃ τί συνέβη, εἶπεν ὁ κυβερνήτης, ἂς ἐπιστρέψωμεν τώρα εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Ὑβὼν ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μείνῃ ἔξω, ὁ δὲ ἰατρὸς τῷ ἐπέτρεψε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς μητρός του, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἑνὸς ναύτου· ὁ Πλοίαρχος ἐβάδιζε πρὸ αὐτοῦ.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπεμακρύνετο ὁ Ὑβών, ὁ ἰατρὸς εἶπεν εἰς τὸν κυβερνήτην.

— Πολὺ φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσεν ὁ νέος αὐτός·

ὀλίγον μόνον ἂν ἤθελε παρεκκλίνῃ ἡ σφαῖρα θὰ ἔπιπτε νεκρὸς χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα, ἐν ᾧ αὐτὸ τὸ τραῦμα εἰς ὀκτὼ ἡμέρας θὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς.

— Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ σκύλος του τὸν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

— Εἴδατε πῶς τὸν κατήντησε τὸν ἄθλιον αὐτόν; Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσον ἄγριον σκύλον, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὁ Πλοίαρχος ἄγριος; ἀπήντησεν ὁ μετὰ τοῦ κυβερνήτου ἐλθὼν ἀξιωματικός, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πλέον ἥμερον ζῷον. Ἀλλὰ τί ἠθέλατε νὰ κάμῃ; ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν κύριόν του καὶ τὸν ὑπερασπίσθη ὅπως ἠδύνατο.

Τὴν ἐπαύριον ἦλθεν ὁ ἀνακριτής, ὅστις ἀνέκρινε τὸν Ὑβόνα. Ὁ Φούρναρης δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ὁμιλήσῃ, δι' ὃ μετεκομίσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον πρὶν καταθέσῃ τι.

Μετά τινας ἡμέρας, διὰ τοῦ τηλεγράφου, ἐλύθη καὶ ἡ τελευταία ἀπορία, δηλαδὴ πῶς ὁ Φούρναρης εὑρίσκετο ἐκεῖ ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐντὸς τῆς εἱρκτῆς.

Ὁ Φούρναρης εἶχεν ἀποδράσῃ μετά τινος ἄλλου καταδίκου. Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Κράτους ἀπέπλεεν ἐκ Καληδονίας ἐπιστρέφον εἰς Γαλλίαν, ὁ ἄλλοτε τραπεζοκόμος κατώρθωσε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ κύτος (ἀμπάρι) ὅπως καὶ ὁ σύντροφός του, διὰ τῆς συνενοχῆς δύο ναυτῶν. Οὔτε ὁ κυβερνήτης, οὔτε ὁ ὕπαρχος, οὔτε ἄλλος ἀξιωματικὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἐνόησε τίποτε, δι' ὃ οἱ δύο φυγάδες ἀπεβιβάσθησαν ἀνενόχλητοι εἰς Βρέστην· ἀλλ' ὁ σύντροφος τοῦ Φούρναρη, διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν τέχνην του, φαίνεται, ἐπεχείρησεν ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν ταύτην θρασεῖαν κλοπὴν καὶ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ὑποβληθεὶς εἰς ἀνάκρισιν ὡμολόγησε τὰ πάντα. Ἡ ἀστυνομία κατεζήτει δραστηρίως τὸν Φούρναρην, εἰς τὰ περίξ τῆς Βρέστης.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν, μαθὼν τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δυσηρεστήθη πολὺ καὶ ἐπετίμησε τὸν κυβερνήτην καὶ τὸν ὕπαρχον τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκείνου διὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀπροσεξίαν των.

Ἐν ᾧ ἡ ἀνάκρισις ἀπεκάλυπτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, ὁ Φούρναρης εὑρίσκετο εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν· ἠδυνήθη μόνον νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἐπεβεβαίωσε ὅσα γνωρίζομεν ἤδη. Ἐν περιλήψει εἶπεν ὅτι, ἰδὼν ὅτι ἀνεκαλύφθη ἔφυγε νύκτα τινὰ ἐκ Βρέστης, καὶ διῆλθεν ὅλην τὴν Γαλλίαν, πεζὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Φθάσας εἰς Μασσαλίαν, τὴν γενέθλιόν του πόλιν, ἤλπιζε νὰ ἐπιβιβασθῇ ὡς ναύτης ἐπὶ ἐμπορικοῦ τινος πλοίου. Ἀλλ' οὐδεὶς τὸν ἐδέχετο καὶ τότε περιῆλθεν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν περιφερόμενος ρακένδυτος καὶ ἄστεγος καὶ πεινῶν. Ἐπὶ τέλους τὸν ἐδέχθη ὁ πλοίαρχος μικροῦ ἀτμοπλοίου ἐκτελοῦντος ταξείδια μεταξὺ Μασσαλίας καὶ τῆς νήσου Ὑέρης· ἀλλ' ἐκεῖ ἦλθεν εἰς λόγους μὲ αὐτὸν καὶ οὗτος τὸν ἐγκατέλιπεν ἐπὶ τῆς νήσου χωρὶς λεπτὸν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Κατὰ τύχην τότε συνήντησε τὸν Πλοίαρχον, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε πολὺ καλά, καὶ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, μαθὼν δὲ ὅτι ὁ Ἰωσίκης ἦτο εὐτυχής, ὅτι ὅλοι τὸν ἐξετίμων καὶ τὸν ἠγάπων, ἔγινεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ φθόνον καὶ μῖσος καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὸν εἶχε παραμονεύσῃ πολλὰς ἡμέρας, ἀλλ' ἀνωφελῶς· τὴν νύκτα δ' ἐκείνην ἐπὶ τέλους εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν του.

Ὀλίγας ὥρας πρὶν ἐκπνεύσῃ ὁ Φούρναρης παρεκάλεσε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ νὰ μηνύσουν εἰς τὸν Ἰωσίκην νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὁ ψυχομαχῶν ἰδὼν παρὰ τὴν κλίνην του τὸν Ὑβόνα, ἀνέλαβε πρὸς στιγμὴν δυνάμεις καὶ ἔθλιψε τὰς χεῖράς του· ὁ Ἰωσίκης εἰς ἄκρον συγκεκινημένος ἐνηγκαλίσθη τὸν θνήσκοντα καὶ τὸν ἐφίλησε.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Φούρναρης, εἶμαι εὐχαριστημένος τώρα· τώρα θ' ἀποθάνω ἥσυχος, Ἰωσίκη, εἶπε μετά τινας στιγμὰς ὁ ἀγωνιῶν, εἶπὲ εἰς τὸν σκύλο σου πῶς ἔκαμες καλά· σὰν ἐμένα ἄνθρωποι πρέπει νὰ λείπουν καὶ σὰν ἐσένα νὰ ζοῦν!..

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Φούρναρη ἡ φήμη τοῦ Πλοιάρχου ηὔξησεν ἀκόμη περισσότερον. Ὡς εἴδομεν ἤδη ὁ Πλοίαρχος εἶχε καταντήσῃ παροιμιώδης, ναῦται δὲ καὶ ἀξιωματικοὶ διηγοῦντο μὲ ἔκπληξιν καὶ θαυμασμὸν τὰ κατορθώματά του τὰ ὁποῖα διεδίδοντο ἀπὸ πλοῖον εἰς πλοῖον· ὅταν δέ τις εἰς ἀπομεμακρυσμένον λιμένα ἤρχιζε νὰ διηγῆται περὶ αὐτοῦ, μόνον τὸ ὄνομα Πλοίαρχος ἂν ἐπρόφερεν οἱ ἄλλοι ἐσιώπων καὶ ἠκροῶντο μὲ προσοχήν!..

Μετὰ ἓν ἔτος ὁ Ἀλέξανδρος ἐπέστρεψεν εἰς Βρέστην καὶ ἀφωπλίσθη, τὸ δὲ πλήρωμά του διεσκορπίσθη εἰς ἄλλα πολεμικὰ σκάφη.

Αἱ παρατήρησεις τὰς ὁποίας οἱ δύο κυβερνῆται τῆς ἀτμοβάριδος εἶχον γράψῃ εἰς τὸ βιβλίον ποιότητος τοῦ Ἰωσίκη ἦσαν εὐνοϊκώταται καὶ ἐξαιρετικαί. «Ἀντίληψις ζωηρά, γνώσεις ἀσυγκρίτως περισσότεραι ἀπὸ τὰς τῶν ἄλλων κελευστῶν, διαγωγὴ ἄψογος.» Ὑπέβαλον δὲ πρότασιν νὰ προβιβασθῇ εἰς κελευστήν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὔκολον. Ὁ ναύαρχος Λαζονσὲρ ἔγραψεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ὡμίλησε καὶ ὁ ἴδιος τὸν διευθυντὴν τοῦ προσωπικοῦ, ἀλλ' οἱ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῷ ἀπήντησαν λίαν φιλοφρόνως ὅτι ὁ προστατευόμενός του ἦτο μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους ὑποκελευστὴς καὶ ὅτι πλὴν τούτου ἦτο καὶ πολὺ νέος ἀκόμη.

Ὁ κ. Λεστούρης εὑρίσκετο ἐπ' ἀδείᾳ πλησίον τῆς οἰκογενείας του· μετὰ τόσον ἀποχωρισμὸν ἦτο εὐτυχὴς ζῶν πλησίον τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του· εἶχεν ἀποκτήσῃ καὶ δεύτερον τέκνον ἄρσενικόν, ὑγιὲς καὶ ῥωμαλέον τοῦτο ὅσον ἀσθενικὴ ἦτο ἡ Ἄννα.

Νύκτα τινα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Λεστούρη ἔμελλε νὰ κατακλιθῇ, ἠκούσθη δυνατὸς κωδωνισμός. Ὁ διανομεὺς τοῦ τηλεγραφείου ἐκόμισεν ἓν τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνηγγέλλετο εἰς τὸν κ. Λεστούρην ὅτι διωρίσθη κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρος.

Ὁ διορισμὸς οὗτος ἦτο οἱονεὶ προβιβασμός, ἦτο τιμὴ μεγάλη εἰς τὸν κ. Λεστούρην· ἐνεποίησεν ὅμως λύπην καὶ ὄχι χαρὰν εἰς αὐτόν· διότι ὁ κ. Λεστούρης ἤλπιζεν ὅτι θὰ μείνῃ μακρὸν χρόνον μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἐν μέσῳ τῶν προσφιλῶν του ὄντων.

Ἀλλ' ἀληθῶς ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ λύπη τῆς συζύγου τοῦ κ. Ἰωάννου.

— Ὦ, δὲν ἐβαρύνθης, Ἰωάννη μου, αὐτὸν τὸν αἰώνιον ἀποχωρισμόν; Ἐγὼ ἀπέκαμα πλέον. Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἐπαναλάβω πάλιν τὴν βασανισμένην ἐκείνην ζωήν. Νὰ περιμένω δύο ἔτη· ἔπειτα νὰ σὲ ἰδῶ ὀλίγον κ' ἔπειτα νὰ φύγῃς πάλιν! Ὦ, εἶνε σκληρὸν αὐτό, πολὺ σκληρόν!

— Γυναῖκα, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης, μὲ σιγανὴν καὶ γλυκεῖαν φωνήν· πρέπει! ὅταν ὁμιλῇ ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος ὅλα τὰ ἄλλα πρέπει νὰ σιωποῦν. Εἶνε δυνατὸν σὺ νὰ θέλῃς νὰ μὴ πράξω τὸ καθῆκόν μου, σὺ ἥτις τόσον μὲ ἀγαπᾷς, σὺ ἡ ἀνατραφεῖσα μὲ τὰς ἰδέας τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος; Καλὰ λοιπόν, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις, εἶπε μετὰ πικρίας, θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου, καὶ θὰ φυτεύωμεν λάχανα τοῦ λοιποῦ, παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν νὰ μᾶς τὰ κάμῃ μεγάλα καὶ φουντωμένα!

Τὸ ὡρολόγιον εἶχε σημάνῃ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀλλ' ἡ σύζυγος τοῦ κ. Λεστούρη δὲν εἶχε κατακλιθῇ ἀκόμη· κρατοῦσα τὴν πυρέσσουσαν κεφαλήν της μεταξὺ τῶν χειρῶν της ἐσυλλογίζετο.

— Πόσον καλὸς εἶνε ὁ Ἰωάννης! ἔλεγε. Ἂν τύχῃ παύσῃ νὰ μ' ἀγαπᾷ! ὦ, αὐτὸ θὰ εἶνε χειρότερον ἀπὸ ἑκατὸ ἀποχωρισμούς!...

Πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἀκόμη βυθισμένη εἰς διαλογισμούς!...

— Ὄχι, εἶπε, τοιαύτην θυσίαν δὲν θὰ τὴν δεχθῶ· θὰ ὑποφέρω· ἀλλ' ὁ σύζυγός μου θὰ κάμῃ τὸ καθῆκόν του· θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ μοῦ δώσῃ θάρρος. Ὦ, ναί! πρῶτα τὸ καθῆκον καὶ ἔπειτα ὅλα τἄλλα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Ἡ ΤΟ ἑσπέρας τὰ παιδία εἶχον τελειώσῃ τὴν μελέτην καὶ ἔκλεισαν τὰ βιβλία των, ἡ μήτηρ ἀφῆκεν ἐπ' ὀλίγον τὸ πλέξιμόν της διὰ ν' ἀναπαυθοῦν τὰ ἐπιμελῆ δάκτυλά της, τὰ δὲ παιδία τὴν περιεκύκλωσαν καὶ τὴν παρεκάλεσαν νὰ τοῖς διηγηθῇ μίαν ἱστορίαν.

— Μητέρα, πές μου κάτι διὰ τὴν θειὰ τὴν Μαρία ἢ διὰ τὸν ἑαυτό σου ὅταν ἤσουν ἀκόμη μικρὸ κορίτσι.

— Μητέρα, κάτι διὰ τὸ θειὸ Μανώλη πές μας, εἶπεν ὁ μικρὸς Παντελῆς· ναί, ναί, πές μας τίποτε νόστιμο διὰ τὸν θειὸ τὸν Μανώλη.

— Διὰ τὸν θεῖον σας ἠμπορῶ πολλὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, ἀλλὰ νὰ ἐχωμεν καὶ καλὸν ἐρώτημα, ἔγραψες τὴν ἔκθεσίν σου, ἔχεις τελειώσῃ ὅλας σου τὰς ἐργασίας;

—Ὦ, βέβαια, εἶπεν ὁ Παντελῆς· ἐρώτησε τὴν Σμαράγδα ποῦ μὲ ἄκουσε ὅλα τὰ μαθήματά μου καὶ τὰ ξεύρω νεράκι.

— Καλὰ λοιπόν, καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος ἦλθε διὰ μαθήματα θὰ σᾶς διηγηθῶ τί ἔπαθεν ὁ θεῖος Μανώλης ὅταν ἦτο εἰς τὸ σχολαρχεῖον ὅπως σὺ τώρα, κῦρ Παντελάκη.

Τὰ παιδία προσήλωσαν ὅλην τὴν προσοχήν των εἰς τὴν διήγησιν τῆς μητρός των.

« Οἱ δύο ἀδελφοί μας ἦσαν ὅλως διόλου διαφορετικὰ παιδία· ἐν ᾧ ὁ Σταῦρος ἦτο ἐπιμελέστατος καὶ ὁ ἄριστος μαθητὴς τοῦ σχολείου, ὁ Μανώλης τοὐναντίον δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὰ γράμματα, ἦτο ἱκανὸς νὰ μὴ ἀνοίξῃ βιβλίον, ἂν δὲν τὸν ἀναγκάζαμεν ἡμεῖς, καὶ πολλάκις, ὅταν τὸν ἐπιάναμεν καὶ τὸν ἐκαθίζαμεν εἰς τὸ τραπέζι του, ἐγλυστροῦσε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας ὡσὰν χέλι. Καλλίτερα ἀπὸ ὅλους ὅμως τὰ εἶχε μαζί του ἡ ἀδελφή μου Μαρία, ἡ θεία σας ἡ ὁποία τὸν ἔπιανε μὲ τὸ καλὸ καὶ τὸν ἔκανε νὰ μελετᾷ, καὶ ἐδιάβαζε μαζί του τὰ μαθήματά του καὶ ἔγραφε μαζί του τὰ

γραψίματά του, διὰ νὰ τὸν παρακινῇ νὰ μελετᾷ καὶ νὰ μανθάνῃ.

«Ἕνα βράδυ, ἦλθαν ἀργὰ τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σπίτι καὶ ἐφαίνοντο κατευχαριστημένα.

«— Ἦλθεν ἕνα ἱπποδρόμιον, ἐφώναξεν ὁ Μανώλης καθὼς ἐμβῆκεν, εἶνε ἐκεῖ ποῦ ἦτο καὶ ἕνα ἄλλο μιὰ φορὰ κοντὰ 'ς τοὺς Στύλους. Εἴδαμε καὶ δυὸ ἄλογα ποῦ ἔτρεχαν παρέκει ἐλεύθερα καὶ μᾶς ἄφησαν νὰ πᾶμε κοντὰ κοντά. Τὸ ἕνα τὸ λέγουν Ἀστραπή, καὶ ἂν κάνῃ ὅσα γράφουν εἰς τὰ προγράμματα ποῦ ἔχουν κολλημένα 'ς τοὺς τοίχους, εἶνε πολύ, πολὺ ἔξυπνο ἄλογον. Ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ μᾶς ἔδιδε ὁ πατέρας τὴν ἄδειαν νὰ πᾶμε! αὔριο μετὰ τὸ μεσημέρι θὰ εἶνε ἡ πρώτη παράστασις καὶ θὰ πᾶνε ὅλα τὰ παιδιά.

«Πόσον ἐχάρη ὁ Μανώλης ὅταν τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ τραπέζι ὁ πατέρας ἔβγαλε τὸ χρηματοφυλάκιόν του καὶ ἔδωκε καὶ εἰς τοὺς τέσσαρές μας, τὰ δύο ἀγόρια καὶ τὰ δύο κορίτσια, ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο πενηνταράκι, διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὁ καθεὶς ὅ,τι θέλῃ.

«— Ἔρχεσαι εἰς τὸ ἱπποδρόμιον; ἠρώτησεν ἀμέσως ὁ Μανώλης τὸν Σταῦρον σιγά, σιγά. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω· σήμερα εἶνε ἡ πρώτη παράστασις καὶ θὰ εἶνε ὡραία.

«— Ὄχι, εἶπεν ὁ Σταῦρος, εἰς τὰς τρεῖς δὲν ἠμπορῶ· ἔχω νὰ μελετήσω.

«— Νὰ μελετήσῃς! ὤχ! ἀδελφὲ καὶ σύ! μελετᾷς ἀργότερα ὅπως θὰ κάμω κ' ἐγώ, τώρα δὲν ἔχω διόλου ὄρεξι διὰ μελέτη, καὶ ἀμέσως ἐπῆρε τὸ καπέλλον του καὶ ἔφυγε. Ἡ Μαρία ἔτρεξε κατόπιν του νὰ τὸν συμβουλεύσῃ νὰ μελετήσῃ πρῶτα, διότι αὔριον ἐξημέρωνε Δευτέρα καὶ ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν εἶχε κάμῃ ἀκόμη τίποτε, ἀλλ' ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον λυπημένη διότι ὁ προκομμένος ὁ Μανώλης δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια.

«Ὁ Μανώλης ἔτρεξε ἀμέσως εἰς τοὺς Στύλους· ἐπῆρε ἓν εἰσιτήριον, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν ἐμπρὸς ἐμπρὸς διὰ νὰ βλέπῃ καλά, καὶ ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν πότε νὰ μαζευθῇ τὸ πλῆθος διὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Σιγὰ σιγὰ ἐγέμισε τὸ θέατρον καὶ ἤρχισε τὸ θέαμα. Εἷς φίλος τοῦ πατρός μας, ποῦ ἐπῆγε μὲ τὸν υἱόν του εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, μᾶς διηγεῖτο ἀργότερα πόσον ἐπρόσεχεν ὁ Μανώλης εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τότε πρώτην φορὰν ἔβλεπε εἰς τὴν ζωήν του. Τὸ ἐνδιαφέρον του ὅμως ἔφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον ὅτε παρουσιάσθη ἡ Ἀστραπὴ τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, καὶ τὴν ὁποίαν εἶχε ταγίσῃ μὲ τὸ χέρι του. Φυσικὰ ἡ Ἀστραπὴ τοῦ ἤρεσε περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλογα καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐχειροκρότει μὲ ὅλην τὴν καρδίαν του· μὲ ἐνθουσιασμὸν τὴν ἐχειροκρότησε πρὸ πάντων ὅταν εὗρε τὸ μανδήλιον τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψῃ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱπποδρομίου, ἢ ἐκτύπησε μὲ τὸ πόδι της τόσας φορὰς ὅσων ἐτῶν ἦτο, ἢ προσεποιήθη τὴν νεκράν.

«— Τώρα, Ἀστραπή, κάμε εἰς τὸ σεβαστὸν κοινὸν μίαν ὑπόκλισιν! εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱπποδρομίου. Ἡ Ἀστραπὴ ὑπήκουσε παρευθύς, ἐγύρισε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐχαιρέτα μὲ τὴν κεφαλήν της.

«— Τοὺς γνωρίζεις ὅλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ; εἶπεν ὁ κύριός της εἰς τὴν Ἀστραπήν, γνωρίζεις τοὺς κυρίους, τὰς κυρίας, καὶ τὰ παιδιά; δεῖξέ μου λοιπὸν ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος φίλος σου.

«Τὸ ἄλογον ἐπλησίασεν εἰς τὸν κύριόν του καὶ ἀκούμβησε τὴν κεφαλήν του εἰς τὸν ὦμον αὐτοῦ.

«— Τώρα δεῖξε μας καὶ τὸ πλειὸ τεμπέλικο παιδί, ἀπ' ὅλα ὅσα εἶνε ἐδῶ!

«Ἡ Ἀστραπὴ ἔκαμε ἕνα γῦρον, ἔξαφνα ἐστάθη, ἐκύτταξε τὸν Μανώλη μας, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν. Ὁ Μανώλης ἦτο ὡς νὰ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἀναμμένα κάρβουνα. Ἀλλ' ἡ Ἀστραπή, ἐπλησίασεν εἰς τὸ κάθισμά του, τὸν ἔδειξε μὲ τὸ δεξιὸν ἐμπρόσθιον πόδι της καὶ ἐχρεμέτισεν ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: Αὐτὸς εἶνε!

«Ὅλοι ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον ἐγέλων, τὰ παιδία ἐχειροκρότουν θορυβωδῶς.

«— Ποιὸς εἶνε; ποιὸς εἶνε; ἐρωτοῦσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

«— Ὁ Μανώλης! ἀπαντοῦσαν ἀπὸ στόμα εἰς στόμα.

«Ὁ δυστυχὴς Μανώλης ἔγεινε κόκκινος σὰν παπαροῦνα ὅτε εἶδε τόσα ζευγάρια μάτια προσηλωμένα ἐπάνω του· ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ μανδήλι του, ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ ἐβγῆκε ἔξω. Δὲν ἤθελε πλέον τίποτε νὰ ἰδῇ, τίποτε νὰ ἀκούσῃ· νὰ

φύγῃ μόνον ἤθελε, νὰ φύγῃ μακρὰ ἀπὸ τὰ τόσα μάτια ποῦ τὸν ἐκύτταζαν, μακρὰ ἀπὸ τὰ τόσα δάκτυλα ποῦ τὸν ἔδειχναν.

«Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα ἦτο ὅτι ἡ συνείδησίς του τοῦ ἔλεγεν ὅτι τὸ ἄλογον εἶχεν εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὡς τόσο, νὰ ποῦ ἐμάντευεν ἡ Ἀστραπή, καὶ εἴξευρεν, ὅτι αὐτὸς δὲν ἀγαποῦσε τὰ γράμματα, καὶ ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχε πιάσῃ ἀκόμη βιβλίον!...

«Εἶχεν ἔλθῃ ἡ ὥρα ὅπου ἡμεῖς τὰ παιδιὰ ἐτρώγαμεν τὸ δειλινόν· ὁ Μανώλης, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πάντοτε πρῶτος, καὶ ἐδιάλεγε τὴς πλειὸ μεγάλες φέτες τοῦ ψωμιοῦ, δὲν εἶχε φανῇ, καὶ τότε ἐπρωτοσυλλογίσθηκα ὅτι δὲν τὸν ξαναεῖδα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἀνεχώρησε τόσον χαρούμενος διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον.

«Γρήγορα ἀνέβηκα εἰς τὸ πάτωμα ὅπου ἦτο τὸ δωμάτιον τοῦ Σταύρου καὶ τοῦ Μανώλη. Ἡ θύρα ἦτο μισανοιγμένη καὶ ἤκουσα τὸν Μανώλη νὰ κλαίῃ καὶ ν' ἀναφυλλᾷ ἐνῷ ἡ Μαρία μὲ γλυκειὰ φωνὴ τὸν ἐσυμβούλευε, τὸν ἐπαρηγορεῖ. Δὲν μὲ εἶχαν ἐννοήσῃ καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἔμεινα ἐκεῖ καὶ ἄκουα...

«— Πές μου τὰ ὅλα, πές μου τὰ ὅλα, παιδί μου, εἶπεν ἀπὸ μέσα μὲ παρακλητικὴν φωνὴν ἡ Μαρία.

«Καὶ τότε ὁ Μανώλης πνιγόμενος ἀπὸ τὰ δάκρυα διηγήθη τί συνέβη εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, καὶ εἰς τὸ τέλος εἶπεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του δὲν τολμᾷ πλέον νὰ ἔβγῃ εἰς τοὺς δρόμους νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποι!

«— Καϊμένε Μανώλη, τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις; αὐτοὶ τὸ ξέχασαν κι' ὅλα· δεῖξε τους σὺ πῶς εἶσαι ἐπιμελής, γίνε ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς σου καὶ τότε πλειὰ δὲν θὰ μποροῦν νὰ πιστεύσουν τί τοὺς εἶπε ἕνα ἄλογο, ἕνα ζῷο ἐκεῖ πέρα! Πρέπει ὅμως νὰ ἀρχίσουμε μὲ τὴν καρδιά μας τὴν δουλειά, διὰ νὰ μένῃ εὐχαριστημένος ὁ διδάσκαλος.

«Καὶ ἐνῷ ὡμιλοῦσε καὶ τὸν ἐπαρηγοροῦσε καὶ τὸν ἐσυμβούλευεν ἡ Μαρία ἐζητοῦσε τὰ βιβλία τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ μας, τὰ ἤνοιξε καὶ ἤρχισε νὰ μελετᾷ μαζί του.

«— Πιστεύεις πῶς εἰμπορῶ νὰ μάθω; ἠρώτησεν ὁ Μανώλης μὲ ἀμφιβολίαν.

«— Τί λόγος εἶν' αὐτός; κ' ἐρωτᾷς, παιδί μου, σὺ ποῦ εἶσαι τόσο ἔξυπνο!

«— Καὶ δὲ θὰ τὸ πῇς κανενός, οὔτε τῆς Σοφίας, οὔτε τοῦ Σταύρου, οὔτε τοῦ πατέρα, γιατὶ ἀπὸ τώρα θέλω νὰ εἶμαι ἐπιμελής.

«— Δὲν θὰ εἰπῶ λέξι εἰς κανένα! εἶπεν ἡ Μαρία.

«— Σιγὰ σιγὰ κατέβηκα τὴ σκάλα καὶ ἔβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ μὴ καταλάβουν ὅτι ἤκουσα τί εἶπε ὁ Μανώλης εἰς τὴ Μαρία.

«Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ πατέρας εἶδε τὰ γραψίματά μας, ὅπως συνείθιζε κάθε βράδυ, καὶ ἐπήνεσε τὸν Μανώλη, ποῦ τὰ εἶχε γράψῃ ὅλα τόσον ὡραῖα. Αὐτὸς καθὼς ἤκουσε τοὺς ἐπαίνους τοῦ πατέρα ἔτρεξεν εἰς τὴν Μαρία καὶ ἄκουσα ποῦ τῆς ἔλεγε σιγά, σιγά:

«— Τώρα δὲν μὲ νοιάζει καθόλου τί ἰδέα ἔχει γιὰ μένα ἡ Ἀστραπή· ὁ πατέρας ξεύρει νὰ κρίνῃ καλλίτερα ἀπὸ τ' ἄλογο ἂν εἶμαι τεμπέλης ἢ ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι Μαρία;

«Μ' ἔπιανε συγκίνησις ὅταν ἔβλεπα πόσον ἐκοπίαζε ἡ καϊμένη ἡ Μαρία μας διὰ νὰ κάμῃ τὸν Μανώλη νὰ μάθῃ ὅσα ἔπρεπε νὰ ἠξεύρῃ, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς ἐλλείψεις του, νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος μαθητὴς τῆς τάξεώς του. Ποτέ της δὲν ἐξεστόμισε τὸ μυστικὸ τοῦ Μανώλη, οὐδὲ εἰς ἐμένα δὲν τὸ εἶπε· καὶ τί θαρρεῖτε ὅτι τὸ ἔκαμε τὸ πενηνταράκι ποῦ μᾶς εἶχε δώσῃ ὁ πατέρας, διὰ ν' ἀγοράσωμε ὅ,τι θέλομεν; Τὸ ἔμαθα τυχαίως. Τὸ κακοαναθρεμμένον παιδὶ τοῦ γείτονος ποῦ ἦτο εἰς τὸ θέατρον, ἐφώναζε εἰς τὸν δρόμον τὸν Μανώλη μας: «τεμπέλη! τεμπέλη!» ἡ Μαρία λοιπὸν τοῦ ἔδωκε τὸ πενηνταράκι της ἀφ' οὗ τῆς ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ φωνάζῃ πλέον ἔτσι τὸν ἀδελφόν μας.

«Ἀλλὰ καὶ οἱ κόποι τῆς Μαρίας δὲν ἐπῆγαν εἰς τὰ χαμένα· ὁ Μανώλης ἔγεινε ἐπιμελής, ἔγεινε καλός, καὶ ἔδειξε πολλὲς φορὲς τὴν ἀγάπη του εἰς τὴν καλή του ἀδελφή!»

— Καλλιόπη μου! εἶπεν ἡ μήτηρ τελειώσασα τὴν διήγησίν της, θέλεις καὶ σὺ νὰ εἶσαι τόσο καλὴ ἀδελφοῦλα 'ς τ' ἀδέλφια σου ὅσο ἦτο ἡ θεία σου Μαρία εἰς τὸ Μανώλη μας;

Ἡ Καλλιόπη, ὡραῖον δωδεκαετὲς κοράσιον, ἐπλησίασεν εἰς τὴν μητέρα της, καὶ ἀφ' οὗ ἐφίλησεν κύτην, ἐψιθύρισε:

— Ναί, μητέρα!

Σοφία Δίκιον

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΠΑΣΤΕΡ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 152]

ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ ἐπιδημία ἔπεσεν εἰς τοὺς μεταξοσκώληκας ὅλης τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης τὸ 1865. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐπρότεινεν εἰς τὸν Παστὲρ νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου, διὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ φάρμακον τῆς ἀσθενείας. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀπῄτησε πολὺν χρόνον. Ὁ μέγας σοφὸς διῆλθε πέντε ὁλόκληρα ἔτη μέσα εἰς ἓν βομβυκοτροφεῖον, δηλαδὴ εἰς ἓν κατάστημα ὅπου ἐτρέφοντο μεταξοσκώληκες. Ἐμελέτησεν, εἰργάσθη, ἐκοπίασε καὶ ἰδοὺ τί ἀπέδειξεν. Αἰτία τῆς ἀσθενείας ἦσαν κάτι μικρὰ ζωύφια, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὴν τροφὴν εἰσήρχοντο εἰς τὸ σῶμα τῶν βομβύκων (μεταξοσκωλήκων) καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦσα γεμάτα τὰ ἀποχωρήματά των. Ἕνας δὲ καὶ μόνος ἀσθενὴς βόμβυξ ἠμποροῦσε νὰ δηλητηριάσῃ ἓν ὁλόκληρον δωμάτιον.

Ἀφοῦ εὑρέθη ἡ αἰτία, ἡ θεραπεία τῆς νόσου ἦτο πλέον εὔκολος. Οἱ βομβυκοτρόφοι ἔπρεπε νὰ διατηροῦν ἄκραν καθαριότητα καὶ νὰ καταστρέφουν ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς σκώληκας καὶ τὸν σπόρον των, προσέτι δὲ νὰ τρέφουν τοὺς βόμβυκας ὄχι ὅλους μαζί, ἀλλὰ εἰς χωριστὰ δωμάτια, ὥστε ἂν προσβληθοῦν οἱ σκώληκες τοῦ ἑνὸς δωματίου, νὰ σωθοῦν τοὐλάχιστον οἱ ἄλλοι.

Ἔκτοτε ἡ ἀσθένεια τῶν βομβύκων ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ τώρα σπανίως παρουσιάζεται ἐπιδημία εἰς τοὺς βόμβυκας, διότι ἡ κυβέρνησις φροντίζει νὰ φέρῃ σπόρον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ὁ ὁποῖος ἑτοιμάζεται κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Παστὲρ καὶ δὲν ἔχει φόβον ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν ἐπιδημίαν. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τοῦ Παστέρ, μολονότι τόσον ἁπλῆ, εἶνε ὅμως σπουδαιοτάτη. Χάρις εἰς αὐτὴν *ἑκατομμύρια δραχμῶν* σώζονται κατ' ἔτος καὶ οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀποζοῦν ἀπὸ τὴν μεταξοσκωληκοτροφίαν, δὲν κινδυνεύουν πλέον νὰ χάσουν εἰς μίαν ἡμέραν τὸν μόνον πόρον τῆς ζωῆς των.

Ἀλλὰ οἱ κόποι, τοὺς ὁποίους ὁ Παστὲρ κατέβαλε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἦσαν τόσον μεγάλοι, ὥστε ἠσθένησεν ἐπικινδύνως. Ἔπαθεν ἀπὸ παράλυσιν καὶ ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας εὑρίσκετο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐπὶ τέλους ἐσώθη· ἀλλὰ τὸ ἀριστερὸν πόδι καὶ τὸ ἀριστερὸν χέρι ἔμειναν παράλυτα. Ἀδύνατος ἀκόμη καὶ μὴ ἠμπορῶν νὰ κινηθῇ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, ὅπου ἐξαπλωμένος ἐπάνω εἰς μίαν πολτρόναν ἔφερεν εἰς πέρας τὰ πειράματά του, μὲ τὰ ὁποῖα ἐβεβαίωσεν ὁριστικῶς τὴν ἀνακάλυψίν του. Εἶνε νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τοιοῦτον ἄνδρα; Νὰ εἶνε διαρκῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ θυσιάζῃ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ αὐτὴν τὴν ὑγείαν του, καὶ τὴν ζωήν του ἀκόμη!

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψίν του αὐτὴν ὁ Παστὲρ δὲν ἐσταμάτησεν. Ἐξηκολούθησεν. Ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀσθενειῶν τῶν χρησιμωτέρων εἰς τὸν ἄνθρωπον ζῴων, τῶν ζῴων τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται κατοικίδια, διότι συνοικοῦν μαζί μας: δηλαδὴ τῶν ὀρνίθων, τῶν χοίρων, τῶν προβάτων, τῶν βῳδίων.

Τὸ σύστημά του ἦτο πάντοτε τὸ ἴδιον. Προσεπάθει νὰ εὕρῃ ἂν ἡ ἀσθένεια προήρχετο ἀπὸ μικρόβιον καὶ νὰ καταστρέψῃ αὐτό. Αἱ ἀσθένειαι, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἀπὸ μικρόβια, ὁμοιάζουν μὲ τὰ ἀγκάθια καὶ τῆς *τσουκνίδες*. Ἅμα κατορθώσῃς νὰ καταστρέψῃς ὅλους τοὺς σπόρους, δὲν ξαναβγαίνουν.

Ἡ σπουδαιοτέρα ἀνακάλυψις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὰς ἀσθενείας τῶν ζῴων, εἶνε ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μικροβίου τοῦ ἄνθρακος, τῆς θανατηφόρου αὐτῆς ἀσθενείας, ἡ ὁποία φονεύει τὰ ζῷα, ὄχι σπανίως δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἕως ὅτου ὁ Παστὲρ κάμῃ τὴν ἀνακάλυψίν του, ὅταν ἓν βῷδι ἢ ἓν πρόβατον ἀπέθνησκεν ἀπὸ ἄνθρακα, ἐνομίζετο ὅτι ἀρκοῦσε κανεὶς νὰ θάψῃ τὸ πτῶμά του εἰς ἕνα λάκκον καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ πλέον. Πλάνη! Τὸ μικρόβιον τοῦ ἄνθρακος ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ χρόνια μέσα

εἰς τὴν γῆν. Μίαν ἡμέραν τὰ σκουλήκια φθάνουν ἕως τὸ πτῶμα, καταπίνουν κἄμποσα μικρόβια καὶ τὰ φέρουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Ἔρχεται τώρα ἕνα κοπάδι νὰ βοσκήσῃ· ἓν βῷδι, ἓν ἀρνί ἔχουν λιγάκι σκασμένα τὰ χείλη ἢ τὴν γλῶσσαν, τὸ μικρόβιον ἐμβαίνει ἀπὸ αὐτὴν τὴν μικρὰν σχισμάδα εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸ ζῷον εἶνε χαμένον.

Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη κάθε ζῷον, τὸ ὁποῖον ἀπέθνησκεν ἀπὸ ἄνθρακα, νὰ καίεται.

Καλά... Μὰ προτοῦ ὁ Παστὲρ κάμῃ τὴν ἀνακάλυψίν του τόσα ζῷα εἶχαν ἀποθάνῃ ἀπὸ ἄνθρακα, εἶχαν ταφῇ, τὰ μικρόβια δὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀποκάτω ἀπὸ τὴν γῆν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καοῦν.

Τότε ὁ Παστὲρ ἔδειξεν ὅλην του τὴν μεγαλοφυΐαν. Εἶπεν εἰς τοὺς κτηνοτρόφους:

— Θὰ ἐμβολιάσω τὰ ποίμνιά σας κατὰ τοῦ ἄνθρακος, ὅπως ἐμβολιάζομεν τὰ παιδιά σας, διὰ νὰ μὴ βγάζουν τὴν εὐλογιάν.

Καὶ ἔκαμεν ὅπως εἶπεν. Ἐπῆρε μικρόβια τοῦ ἄνθρακος ἀπὸ τὸ σῶμα ζῴου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποθάνῃ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, τὰ ἐξέθηκεν εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὸ φῶς καὶ ἐξησθένισε τὴν δύναμίν των. Τὰ ἐξαδυνατισμένα δὲ αὐτὰ μικρόβια ὄχι μόνον δὲν ἠμποροῦσαν πλέον νὰ φονεύσουν τὸ ζῷον, ἀλλ' ἐὰν μὲ ἓν χάραγμα τὰ εἰσῆγε κανεὶς εἰς τὸ αἷμα τοῦ ζῴου, τὸ ζῷον αὐτὸ ἐμβολιάζετο.

Ἡ ἀγροτικὴ ἑταιρία μιᾶς πόλεως, τῆς Μελύν, ἐπρόσφερε εἰς τὸν Παστὲρ δέκα βῷδια καὶ πεντήκοντα πρόβατα διὰ νὰ κάμῃ τὰ πειράματά του. Ὁ Παστὲρ ἐμβολίασε τριάκοντα ἐξ αὐτῶν μὲ ἐμβόλιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἑτοιμάσῃ. Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐνωφθάλμισεν (αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπιστημονικὸς ὅρος τοῦ ἐμβολιάσματος) εἰς τὰ ἐμβολιασμένα καὶ τὰ ἀνεμβολίαστα ζῷα αἷμα παρμένον ἀπὸ ζῷα πάσχοντα ἐξ ἄνθρακος.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε θαυμάσιον, ὄχι διὰ τὰ καϋμένα τὰ ζῷα, ἀλλὰ διότι ἀπεδείκνυε τὴν δύναμιν τοῦ ἐμβολίου. Ὅλα τὰ ἀνεμβολίαστα ἀπέθαναν, ἀπὸ τὰ τριάκοντα δ' ἐμβολιασμένα δὲν ἠσθένησε κἂν οὔτε ἕν.

Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ πείραμα ἐντὸς ὀλίγου ἔγεινε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Μετ' ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Λονδῖνον ἔτυχε νὰ συνέλθῃ διεθνὲς ἰατρικὸν συνέδριον, ἡ ἀνακάλυψις δὲ τοῦ Παστὲρ ἀνηγγέλθη εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ ἐπισήμως. Τρεῖς χιλιάδες ἰατροί, ἀνήκοντες εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη τοῦ κόσμου, ὅταν ἤκουσαν τὴν ἔκθεσιν, ἐσηκώθησαν ὅλοι ὄρθιοι καὶ ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐχειροκρότουν τὸν μεγαλοφυᾶ Γάλλον. Εἷς μόνος εὑρέθη ν' ἀντείπῃ: ὁ

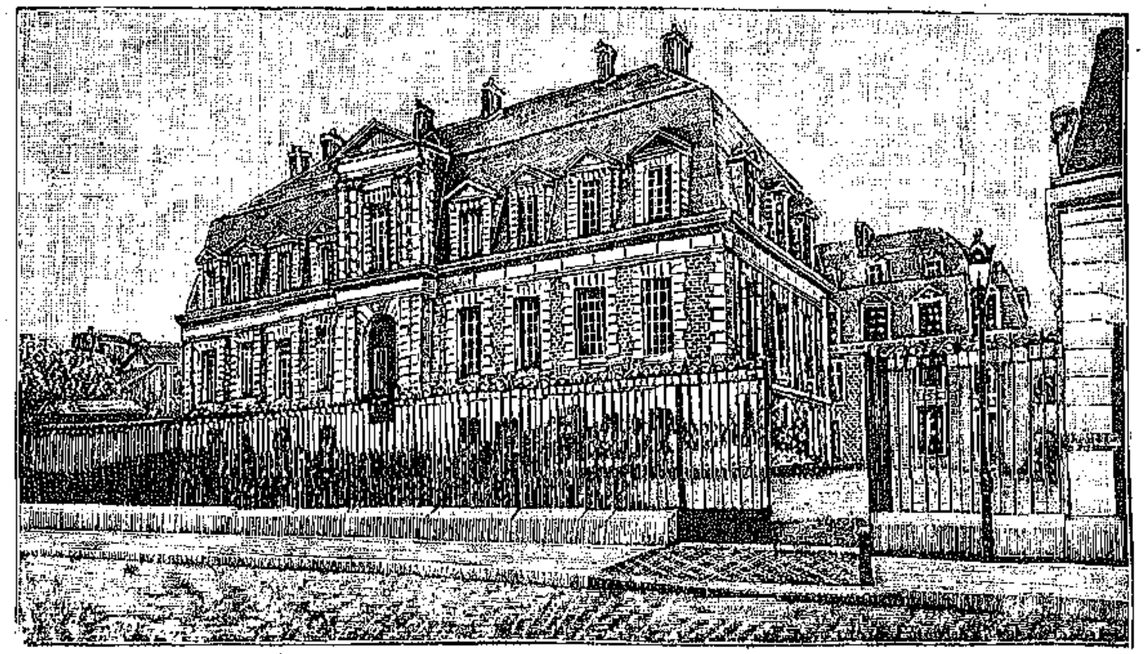

Το ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΟΥ ΠΑΣΤΕΡ

Γερμανὸς ἰατρὸς Κῶχ, ὁ ὁποῖος τώρα καὶ αὐτὸς ἐργάζεται εἰς τὰ μικρόβια καὶ ἀπέκτησεν εἰς τὴν ἐπιστήμην ὄνομα μεγάλον — ὄχι ὅμως τόσον μεγάλον ὅσον ὁ Παστέρ. — Δὲν πιστεύω εἰς τὸν ἐμβολιασμόν, εἶπεν ὁ Κῶχ. *Τόσον ὡραῖον πρᾶγμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε ἀληθινόν.*

Ὅταν ὁ Παστὲρ ἔμαθεν αὐτὴν τὴν φράσιν τοῦ Γερμανοῦ ἰατροῦ, ἐπρότεινεν εἰς τοὺς ἰατροὺς τοῦ Βερολίνου νὰ στείλουν ἕνα μαθητήν των, διὰ νὰ κάμῃ ἐνώπιόν του τὰ πειράματα τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Οἱ Γερμανοὶ ἐδέχθησαν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθές. Ὁ Κῶχ τὸ ὡμολόγησε καὶ αὐτός, ἀλλ' ἐκήρυξεν ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Παστὲρ δὲν ἔχει καμμίαν πρακτικὴν χρησιμότητα.

Ἀλλ' ἐπλανᾶτο καὶ πάλιν. Ὁ Παστὲρ καὶ οἱ μαθηταί του κατασκευάζουν κατ' ἔτος χιλιάδας φιαλῶν ἐμβολίου τοῦ ἄνθρακος, τὸ ὁποῖον στέλλουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Μόνον δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ θνησιμότης τῶν βοδιῶν καὶ τῶν προβάτων, ἡ προερχομένη ἀπὸ τὸν ἄνθρακα, ἠλιγόστευσε τόσον, ὥστε ὑπολογίζεται ὅτι ἀπ' αὐτὸ κερδίζει *δέκα πέντε ἕως εἴκοσι ἑκατομμύρια* κάθε χρόνον — μόνη ἡ Γαλλία! Φαντασθῆτε τί κερδίζει ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος μαζί, κατορθώνων νὰ προφυλάττῃ μὲ τὸν ἐμβολιασμὸν τὰ ζῷά του ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ἀσθένειαν.

Σοφὸς Ἄγγλος, ὁ Οὔξλεϋ, εἶπε μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν ἕδραν τοῦ Πανεπιστημίου ὅπου διδάσκει: «Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἐνίκησαν τοὺς Γάλλους, τοὺς ἐζήτησαν ὡς πολεμικὴν ἀποζημίωσιν πέντε χιλιεκατομμύρια. Ἀλλ' αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ Παστὲρ εἶνε ἱκαναὶ νὰ καλύψουν ὅλον αὐτὸ τὸ ποσόν».

Δηλαδὴ ὡς νὰ ἔλεγεν ὁ Οὔξλεϋ:

— Βέβαια οἱ Γάλλοι ἠσθάνθησαν τὰ πέντε χιλιεκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσαν εἰς τοὺς Γερμανοὺς καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἠξεύρω πόσα ἁμάξια μετέφεραν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἀλλ' ὅταν ἔχουν ἄνδρας ὡς τὸν Παστέρ, δὲν πρέπει νὰ τοὺς μέλῃ. Τότε νὰ φοβοῦνται ὅταν ἔχουν ἄφθονα χρήματα εἰς τὰ ταμεῖά των — ἀλλὰ τοὺς λείψουν οἱ μεγάλοι ἄνδρες των.

Λυτὸ δ' ἐφαρμόζεται εἰς κάθε ἔθνος — ἀπὸ τὴν μεγαλὴν Γαλλίαν ἕως εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα. Τὸν πλοῦτόν της ἀποτελοῦν πρῶτον οἱ ἔξοχοι ἄνδρες της καὶ ἔπειτα τὰ χρήματα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν.

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶνε μέρος μόνον τῶν εὐεργεσιῶν, τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης χρεωστεῖ εἰς τὸν Παστέρ.

Ἄρα ἤρχισε τὰς μελέτας του ἐπὶ τῶν μικροβίων, ὁ Παστὲρ παρετήρησεν ὅτι τὸ κρασί, ὁ ζῦθος, τὸ ξύδι, τόσαι ἄλλαι οὐσίαι χαλοῦν, διότι *ἀρρωστοῦν* καὶ ἀρρωστοῦν ἀπὸ αὐτὴν ἢ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀρρώστιαν, διότι αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ μικρόβιον ἐμβῆκεν εἰς τὴν *φιάλην*, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκονται. Ἓν λεπτότατον μόριον ἀρκεῖ δι' αὐτὸ — ἂν τὸ λεπτότατον αὐτὸ μόριον εἶνε μικρόβιον.

Ὁ Παστὲρ λοιπὸν ἐσκέφθη ἀμέσως: ὅταν ἓν μικρόβιον ἔμβῃ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ ζῴου θ' ἀρρωστήσουν ἀμέσως.

Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ὑπόθεσίς του εἶνε ἀληθὴς διὰ τὰ ζῷα, ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν.

Πρὸ εἴκοσι καὶ πλέον ἐτῶν, μέγας Ἄγγλος χειρουργός, ὁ Λίστερ, ἀνεκάλυψεν ἓν εἶδος ἐπιδέσεως τῶν πληγῶν, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὰ μικρόβια τοῦ ἀέρος νὰ πέσουν ἐπάνω εἰς τὸ τραῦμα καὶ ἂν πέσουν δὲ ψοφοῦν, ἐνῷ ἄλλοτε ἐπέφεραν τὴν σῆψιν καὶ ὁ τραυματίας ἀπέθνησκεν.

Σήμερον ἠμποροῦν νὰ κόψουν ἑνὸς τὸ πόδι — καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε πάντοτε πολὺ δυσάρεστον — χωρὶς νὰ πάθῃ οὔτε πυρετόν. Ἡ θνησιμότης δὲ μετὰ τὰς ἐγχειρήσεις εἶνε τώρα *ἑκατὸν φορὰς μικροτέρα* ἀπὸ προτήτερα

Ἀλλ' ὁ Λίστερ ἐντίμως ἀνεγνώρισεν ὅτι ἂν ὁ Παστὲρ δὲν εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὴν ὕπαρξιν τῶν μικροβίων, ἀδύνατον θὰ ἦτο καὶ εἰς αὐτὸν νὰ ἐπινοήσῃ τὴν θαυματουργὸν ἐπίδεσιν τῶν τραυμάτων.

Οἱ ἰατροὶ ὅλου τοῦ κόσμου ἄλλως τε ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ Παστὲρ καὶ κάθε τόσον ἀνακαλύπτεται τὸ μικρόβιον καὶ μιᾶς ἀσθενείας. Καὶ ὅταν τὸ μικρόβιον ἀνακαλυφθῇ, ἠμποροῦμεν, ἂν ὄχι νὰ τὸ καταστρέψωμεν, τοὐλάχιστον νὰ τὸ ἀποφύγωμεν. Τὰ περισσότερα δὲ μικρόβια ἀποφεύγει τις μὲ τὴν καθαριότητα.

Δυστυχῶς δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶνε κανεὶς αὐτὸς μόνος καθαρός, πρέπει νὰ εἶνε καθαροὶ καὶ οἱ γείτονές του καὶ οἱ γείτονες τῶν γειτόνων του δηλ. ὅλη ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο εἶνε δύσκολον ἢ ἀδύνατον, διὰ τοῦτο ἔχομεν ἀκόμη τόσας ἀσθενείας, τὸν τύφον, τὴν χολέραν π. χ. κτλ., τῶν ὁποίων γνωρίζομεν τὸ μικρόβιον, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν, διότι μᾶς ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψιν ἀπὸ τὸν γείτονά μας, ἢ ἀπὸ τὸν δρόμον!

Τὸ ἐμβολίασμα τῆς λύσσης εἶνε ἡ γνωστοτέρα ἀνακάλυψις τοῦ Παστέρ, τὸ ὁποῖον εἶνε φυσικόν, ὅταν συλλογισθῇ κανεὶς τί φρικτὴ ἀσθένεια εἶνε ἡ λύσσα καὶ τί ὀδυνηρὸν θάνατον λαμβάνουν ὅσοι τύχῃ νὰ πάθουν ἐξ αὐτῆς!

Ἀλλὰ κυρίως εὐγνωμοσύνην τοῦ ὀφείλομεν διὰ τὰς ἄλλας του ἀνακαλύψεις. Μὲ τὸν ἐμβολιασμὸν τῆς λύσσης σώζονται κατ' ἔτος ἑκατὸν ἢ διακόσιοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐνῷ χάριν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν μικροβίων σώζονται χιλιάδες καὶ χιλιάδες ὑπάρξεων. Ἐὰν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ μαζεύσῃ ὅλους τοὺς ἀρρώστους, τοὺς ὁποίους οἱ ἰατροὶ δὲν κατώρθωναν νὰ θεραπεύσουν προτοῦ ὁ Παστὲρ κάμῃ τὰς ἀνακαλύψεις του, καὶ τοὺς ἀρρώστους οἱ ὁποῖοι ἐσώθησαν χάρις εἰς αὐτάς, θὰ ἔκαμνεν ἕνα μεγάλον στρατόν· ἐὰν δὲ ἠμποροῦσε νὰ μαζεύσῃ καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἀρρώστησαν καθόλου, χάρις εἰς τὰς προόδους τῆς ὑγιεινῆς, θὰ ἔκαμνε στρατὸν πολὺ μεγαλείτερον.

Ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν θεραπείαν τῆς λύσσης — ἰδίως εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κῶχ ἀμφέβαλλε διὰ τὸν ἐμβολιασμὸν τοῦ ἄνθρακος καὶ ἠναγκάσθη ἔπειτα νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ γίνῃ καὶ διὰ τὴν λύσσαν πρὶν παρέλθῃ πολὺς καιρός.

Ἐκ *τριῶν χιλιάδων* λυσσοδήκτων οἱ ὁποῖοι ἕως τώρα ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ τὸν Παστέρ, ἀπέθανον μόνον *τριάκοντα*, δηλαδὴ εἰς εἰς τοὺς 100 μόνον. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τριάκοντα πρέπει ν' ἀφαιρέσωμεν πολλούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τραύματα πολὺ βαθέα, τοὺς ὁποίους εἶχαν δαγκάσῃ λυσσασμένοι λύκοι, ἦσαν μέθυσοι ἢ ἦλθαν ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἀφοῦ τοὺς ἐδάγκασε τὸ λυσσασμένον ζῷον, εἰς τὸν Παστέρ. Ἂν ἀφαιρέσωμεν ὅλους αὐτούς, πολὺ ὀλίγοι λυσσόδηκτοι, ἀπὸ τοὺς ὑποβληθέντας εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ Παστέρ, ἀπέθαναν. Ἰδίως ἀπὸ ὅσους ἐστάλησαν εἰς Παρισίους ἐξ Ἑλλάδος — καὶ θὰ ἐστάλησαν ἕως τώρα 50 καὶ πλέον — ὅλοι εὐτυχῶς ἐσώθησαν. Δι' ἡμᾶς τοὐλάχιστον τοὺς Ἕλληνας λοιπόν, καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ τοῦ Παστὲρ εἶνε ἀδιαφιλονείκητος ἀλήθεια.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ τόσον λαμπρὰ εὑρέθησαν, ὥστε οἱ θαυμασταὶ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἔστειλαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου χρήματα καὶ ἐκτίσθη τὸ μέγα *Ἰνστιτοῦτον Παστέρ*, τὸ ὁποῖον βλέπετε ἀπὸ τὴν εἰκόνα τί ὡραῖον κτίριον εἶνε. Εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ μέγαρον ὄχι μόνον θεραπεύονται οἱ λυσσόδηκτοι, ἀλλὰ καὶ μελετῶνται ἀπὸ τὸν Παστὲρ καὶ τοὺς μαθητάς του ὅλαι αἱ ἀσθένειαι, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἀπὸ μικρόβια.

Ἕως τώρα ἐσυνάχθησαν *δύο ἑκατομμύρια ἑξακόσιαι χιλιάδες φράγκα* καὶ τὸ κτίριον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ὁ Παστὲρ δὲν ἐδέχθη ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρήματα οὔτε λεπτὸν διὰ τὸν ἑαυτόν του. Ἀπεναντίας ἐχάρισεν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτόν του ὅ,τι κερδίζει ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ ἐμβολίου τοῦ ἄνθρακος.

Τὸ *Ἰνστιτοῦτον τοῦ Παστὲρ* ἐκτίσθη εἰς ἓν μοναχικὸν μέρος τῶν Παρισίων, ὅπου πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀκόμη ἐφύτρωναν ρεπάνια καὶ ἄλλα χορταρικά. Εἶνε μεγάλον εὐρύχωρον οἰκοδόμημα, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε κτισμένα μικρὰ σπιτάκια καὶ σταῦλοι.

Εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ κτιρίου ἓν χάλκινον σύμπλεγμα παριστάνει παιδὶ δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷ ἐναντίον ἑνὸς λυσσασμένου σκύλου, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ δένει τὸ στόμα μὲ τὸ σχοινὶ τοῦ μαστιγίου του. Τὸ ζῷον προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ, ἀλλὰ βλέπει κανεὶς ὅτι τοῦ εἶνε πλέον ἀδύνατον.

Τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ παριστᾷ ἡρωϊκὴν πρᾶξιν, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἔγεινεν. Ὁ ἥρως εἶνε ἓν τσοπανόπουλον ἀπὸ τὰ Ἰώαννα, ὀνομάζεται δὲ Ζουπίλλ. Ὁ μικρὸς αὐτὸς ποιμὴν διὰ νὰ σώσῃ πολλὰ παιδάκια ἀπὸ ἕνα λυσσασμένον σκύλον, ὁ ὁποῖος ὥρμησεν ἐναντίον των, ἐστάθη ἐμπρός του καὶ κατεδαγκώθη ἀπ' αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατεδάμασε τὸ ζῷον καὶ τὸ ἔσυρεν εἰς διάστημα ἑκατὸν πενήντα βημάτων διὰ νὰ τὸ πνίξῃ εἰς ἓν τέλμα, ὅπου εὑρίσκετο ἐκεῖ κοντά. Εὐτυχῶς τὸ γενναῖον αὐτὸ παιδὶ εἶνε εἷς ἀπὸ τοὺς πρώτους λυσσο-

δήκτους, τούς ὁποίους ἐμβολίασε καὶ ἔσωσεν ὁ Παστέρ.

Τὸ Ἰνστιτοῦτον ἐγκαινίσθη τὴν 14 Νοεμβρίου 1888, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισήμων προσώπων καὶ σοφῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μεταβῆ εἰς Παρισίους ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐκάθητο εἰς τὴν τιμητικὴν θέσιν, εἶχε δὲ δεξιᾷ του τὸν Παστέρ, ὅστις ἔκλαιεν ὡς μικρὸν παιδὶ ἀπὸ τὴν χαράν του, ὅταν ἤκουε ν' ἀριθμοῦν ἐμπρός του πόσον αἱ ἰδικαί του καὶ τῶν μαθητῶν του αἱ ἀνακαλύψεις εὐηργέτησαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἑορτὴν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα.

Ἡ ἡμέρα τῆς 14 Νοεμβρίου 1888 θὰ μείνῃ ἔνδοξος εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας, διότι εἶνε ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπισήμως ἀνεκηρύχθη ὁ θρίαμβος τῆς νέας ἰατρικῆς ἐπιστήμης.

Ἡ νέα ἰατρικὴ ἰατρεύει τὰς ἀσθενείας, τὰς ὁποίας ἡ παλαιὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἰατρεύσῃ. Ἀλλὰ κάμνει καὶ κάτι ἄλλο μυριάκις καλλίτερον: ἐμποδίζει τὰς ἀσθενείας νὰ γεννῶνται.

Ἀφοῦ προσθέσω ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις, μιμουμένη τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων κυβερνήσεων, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Παστὲρ τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος — θὰ τελειώσω μὲ ἓν ἀνέκδοτον.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ Παστὲρ ἐπῆγε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν ἥσυχον καὶ ἀνθισμένην ἰταλικὴν πόλιν Βορδιγέραν. Ὁ δήμαρχος, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, ὅλος ὁ λαὸς τῆς μικρᾶς πόλεως, τὸν ὑπεδέχθησαν «μετὰ βαΐων καὶ κλάδων,».

Ὁ Παστέρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε τέτοιαν ὑποδοχήν, ἦτο πολὺ συγκινημένος, ἐγύρισε δὲ πρὸς τὸν δήμαρχον καὶ τοῦ εἶπεν:

—Μὲ ὑπεδέχθητε σᾶμπως νὰ ἦμουν κανεὶς ἡγεμών!

— Μὰ δὲν εἶσθε *ἡγεμὼν τῆς ἐπιστήμης*; ἀπήντησε μὲ ἑτοιμότητα ὁ δήμαρχος.

Ἡγεμὼν τῆς ἐπιστήμης!

Τί ὡραῖος, τί ἀληθινὸς λόγος!

ΔΗΜ. ΚΑΚΑΛΑΜΑΝΟΣ

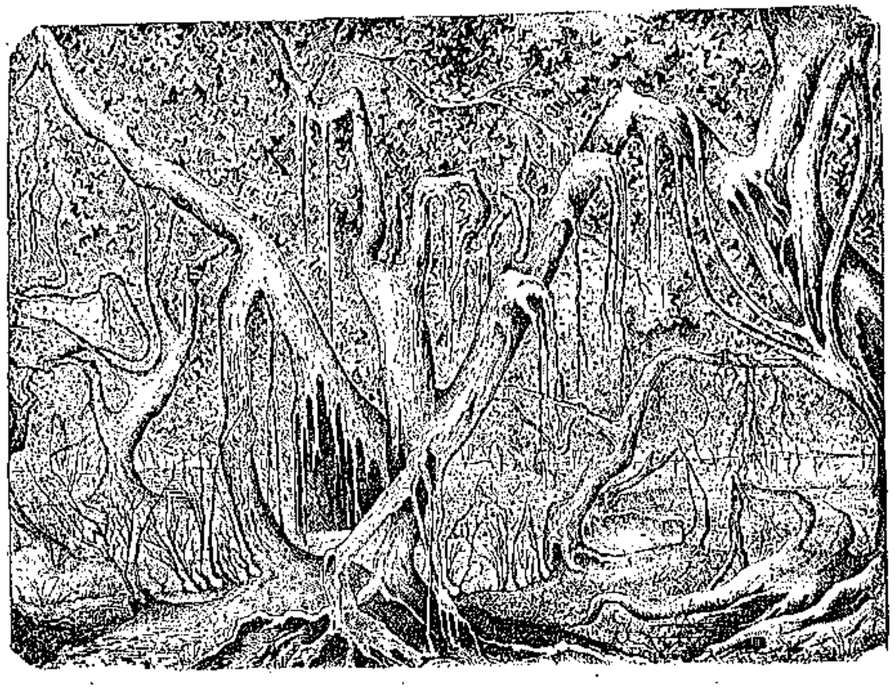

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Περιττὸν νομίζω νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί παριστᾷ ἡ εἰκὼν αὕτη, διότι εἶνε φανερὸν ὅτι παριστᾷ δάσος τῆς Ἀφρικῆς. Θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνον νὰ παρατηρήσετε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα καὶ νὰ μοῦ εἰπῆτε, ἂν διακρίνετε μέσα εἰς αὐτὴν τίποτε ζῷα νὰ σχηματίζωνται. Ἐγὼ διακρίνω ἓξ τοιαῦτα· θὰ σᾶς εἴπω τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ἑνὸς ἐκ τῶν προσεχῶν φυλλαδίων, ἀλλ' ἕως τότε εἶμαι βεβαία ὅτι οἱ περισσότεροι θὰ τὰ διακρίνετε μόνοι σας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ζ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΗΣ
(Πρωϊκὴ Πάργα)
Προβεβλημένος εἰς τὸν εἰκοστὸν πρῶτον διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΑΙΝΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ

Ἁρμόσατε ψαλτήριον
Αἱ γενεαὶ τοῦ κόσμου,
Τὸν Πλάστην μου καὶ Κύριον
Εὐλόγει, τὰ ἐντός μου.

Αὐτός, Θεὸς τῆς χάριτος,
Ἀνθρώπων εὐφροσύνη,
Ἀθέατος καὶ ἄρρητος
Τὸ σύμπαν διευθύνει.

Θυσίαν ἑτοιμάσατε
Λιβάνου ἡδυόσμου,
Καὶ τὸν Θεὸν δοξάσατε,
Τὸν ποιητὴν τοῦ κόσμου.

Μ' εὐώδη ἄνθη θάλλοντα
Αὐτὸς τὴν γῆν στολίζει
Καὶ μ' ἄστρα λάμψιν βάλλοντα
Τὸν οὐρανὸν φωτίζει.

Δικαιοσύνης ἥλιε
Ὁ λάμπων ἀπ' αἰῶνος,
Ποικίλαι γλῶσσαι χίλιαι
Σὲ ἀνυμνοῦν συγχρόνως.

Τὴν παντοδυναμίαν σου
Πᾶν στόμα ἐκθειάζει
Τὴν ἄμετρον σοφίαν σου
Ὁ νοῦς ἐγκωμιάζει.

Πηγή, ἀφθόνως φέρουσα
Κρουνοὺς ζωῆς καὶ δρόσου,
Ἡ κτίσις ψάλλει χαίρουσα
Τὸ μέγα ἔλεός σου.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μία συμβουλὴ τοῦ Σωκράτους.

Ὁ μέγας φιλόσοφος Σωκράτης, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν πέμπτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ (470—400) καὶ τοῦ ὁποίου τὴν δόξαν οὐδόλως ἠλάττωσεν ὁ χρόνος, συνήντησε μίαν ἡμέραν καθ' ὁδὸν σπάταλόν τινα συμπολίτην του, ὅστις ἤρχισε νὰ παραπονῆται, ὅτι ὠλιγόστευσεν ἡ περιουσία του τόσον πολὺ ὥστε δὲν τῷ ἤρκει νὰ συντηρῆται.

— Δανείσου λοιπὸν χρήματα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου, μετριάζων τὰς δαπάνας σας, ἀπήντησεν ὁ Σωκράτης.

Πολύτιμος καρπός.

Ἀπό τινος τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης ἀπασχολεῖ ἡ σπουδὴ τοῦ καρποῦ δένδρου τινὸς φυομένου εἰς τὰς ὑτικὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει πολυτίμους ἰδιότητας· τὸ κάρυον τοῦ Κόλα—αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πολυτίμου τούτου καρποῦ—καταπαύει τὴν πεῖναν, κόπτει τὴν δίψαν καὶ ἀποδιώκει τὴν κούρασιν.

Δύο γάλλοι ἀξιωματικοὶ κατώρθωσαν νὰ ἀναβοῦν εἰς ὄρος ὕψους 2302 μέτρων, ὁδοιποροῦντες ἀδιακόπως δώδεκα ὥρας χωρὶς νὰ φάγουν καὶ χωρὶς νὰ πίουν τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὀλίγους κόκκους κόνεως τοῦ καρύου τοῦ Κόλα. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἔκαμαν ὁδοιπορίαν δέκα ἓξ ὡρῶν, ἀντὶ πάσης τροφῆς καταπίνοντες ὀλίγην κόνιν τοῦ καρποῦ τούτου καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοιπορίας των οὐδὲ τὴν παραμικρὰν κούρασιν ἠσθάνθησαν.

Δροσιὰ μὲ μίαν σταγόνα νεροῦ.

Ξεύρετε ποῖον μέρος τοῦ ὠτὸς ὀνομάζεται *τράγος*; Ἡ μικρὰ ἐκείνη ἐξοχὴ ἡ ὁποία εἶνε ἀντικρὺ εἰς τὴν κόγχην καὶ ἡ ὁποία χωρίζει τὸ οὖς ἀπὸ τὸ πρόσωπον. Καὶ τώρα ποῦ ξεύρετε τὸν τράγον τοῦ ὠτός, ἀκούσατε πῶς εἰμπορεῖτε νὰ δροσισθῆτε μὲ μίαν σταγόνα νεροῦ, ὅταν ὁ καύσων εἶνε ἀνυπόφορος. Βρέχετε δι' αὐτῆς τὸν τράγον τοῦ ὠτός, καὶ θὰ αἰσθανθῆτε εὐχάριστον συναίσθημα δρόσου, ἂν μάλιστα ἀερισθῆτε ὀλίγον διὰ τοῦ ριπιδίου. Τοῦτο συμβαίνει διότι τὸ εἰς τὸ πλῆρες ἀγγείων μέρος ἐκεῖνο τοῦ ὠτὸς κυκλοφορεῖν αἷμα εἶνε εὐαίσθητον εἰς τὴν ψῦξιν ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ ὕδατος.

Καλὸν μάθημα εἰς φλύαρον.

Εἷς φλύαρος ἐκούραζε διὰ τῆς πολυλογίας καὶ μωρολογίας του κάποιον νοήμονα ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐλάμβανε καμμίαν ἀπάντησιν.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ, κύριε, καὶ σᾶς ἐμποδίζω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σας; ἐρωτᾷ ἐπὶ τέλους ὁ ὀχληρός.

— Καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖτε, ἀπαντᾷ τὸ θῦμά του· εἰμπορεῖτε νὰ ἐξακολουθήσετε, διότι διόλου δὲν προσέχω εἰς τοὺς λόγους σας.

Ἀνναμιτικὴ μαντεία.

Εἰς τὸ Ἀννάμ, αὐτοκρατορίαν τῆς ἀνατολικομεσημβρινῆς Ἀσίας, ἅμα τὰ παιδία συμπληρώσωσι τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν γονέων των εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ *ἀντοϊ-τοῦ*, ἤτοι τῶν παιγνιδίων. Παρουσιάζουν δηλαδὴ εἰς τὸ παιδίον ἕνα δίσκον γεμάτον ἀπὸ διάφορα πράγματα: βιβλία, ζαχαρωτά, κούκλας, νομίσματα κλπ. Τὸ νήπιον παίρνει ὅ,τι τοῦ ἀρέσει περισσότερον καὶ οἱ γονεῖς προβλέπουν τὸ μέλλον τοῦ τέκνου των ἀναλόγως τοῦ ἀντικειμένου τό ὁποῖον ἐκλέγει: Ἐπῆρε τὸ βιβλίον; σημεῖον ὅτι θὰ γίνῃ σοφός· ἐπῆρε τὰ ζαχαρωτά; σημεῖον ὁλοφάνερον ὅτι θὰ γίνῃ λαίμαργος· ἐπῆρε τὰ νομίσματα; ἔ, τότε πλέον ποῖος εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ γίνῃ φυλάργυρος! Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἕκαστος εἰς ὃ ἐκλήθη.

Ὁ ῥάπτης τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑρρίκου Δ' (1589—1610) ἐτύπωσε μικρὸν βιβλίον περιέχον τὰς σκέψεις του περὶ τῆς πολιτικῆς τὴν ὁποίαν, κατ' αὐτόν, ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ Κυβέρνησις ἂν ἤθελε τὸ καλὸν τῆς Πατρίδος. Καὶ τόσην μεγάλην ἰδέαν εἶχε περὶ τοῦ βιβλίου του ὥστε ἔλαβε καὶ τὸ θάρρος νὰ τὸ ὑποβάλῃ εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ Ἑρρῖκος Δ' τὸ ἐπῆρε γελῶν καί, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν ὀλίγας σελίδας παρόντος καὶ τοῦ ῥάπτου, εἶπε πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του:

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν πρωθυπουργόν μου νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ πάρῃ μέτρο διὰ μίαν φορεσιά· διὰ τὴν πολιτικὴν ἂς μὴ τὸν μέλῃ πλέον, εἶπέ του,... ἐφρόντισε ὁ ῥάπτης μου.

Ἀνωφελὴς προφύλαξις.

Μία γραῖα πολὺ φυλάργυρος παρεπονεῖται ἀκαταπαύστως ὅτι ἡ μικρά της ὑπηρέτρια τῆς ἔκλεπτε τὴν ζάχαριν, καὶ ἐπενόησε τὸ ἑξῆς μέσον διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς κλοπῆς.

Κάθε βράδυ ἔπιανε μίαν μυῖαν καὶ τὴν ἔκλειε μέσα εἰς τὴν ζαχαροθήκην. Τὸ πρωΐ ἅμα ἐξυπνοῦσε ἔτρεχε εἰς τὴν ζαχαροθήκην της καὶ ἂν ἦτο ἀκόμη μέσα ἡ μυῖα ἔλεγε: «Καλά, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μ' ἔκλεψε.»

Ἀλλά, ἕνα πρωΐ, φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξίν της ἅμα ἐξεσκέπασε τὴν ζαχαροθήκην καὶ εἶδε νὰ πετᾷ ἀπὸ μέσα ὄχι μία, ὄχι δύο, ἀλλὰ τρεῖς, τέσσαρες, δέκα μυῖαι διὰ μιᾶς. Ἡ πονηρὰ ὑπηρέτρια εἶχε μυρισθῆ τὸ στρατήγημά της καὶ τῆς ἔπαιξε αὐτὸ τὸ ἀστεῖον παιγνίδι.

Τέχνασμα χωρικοῦ.

Εἰς τὸ Ἀμαρούσιον ὑπάρχει ναὸς τῆς Παναγίας καὶ κατ' ἔτος τελεῖται ἑορτὴ εἰς τὴν ὁποίαν συρρέουσι πολλοὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων καὶ περισσότεροι ἐξ Ἀθηνῶν.

Πρό τινων ἐτῶν εἰς χωρικός, ἐπωφελούμενος τῆς συρροῆς τόσου πλήθους, ἐσκέφθη νὰ κερδίσῃ ὀλίγα χρήματα χωρὶς πολὺν κόπον. Ἐστάθη λοιπὸν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σταύλου του καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ὀρρρρίστε, κύριοι καὶ κυρίες, εἰς τὸ ἀξιοπερίεργο θέαμα! Θὰ ἰδῆτε κάτι ποῦ δὲν τὸ εἴδατε ποτέ σας ὡς τώρα: Ἕνα ἄλογο ποῦ ἔχει τὴν οὐρά του 'ς τὴ θέσι τοῦ κεφαλιοῦ. Ὀρρρρίστε! μία δεκάρα ὁ ἄνθρωπος! μόνον μία δεκάρα!

Ὅλοι εἶνε περίεργοι νὰ ἰδοῦν καὶ ἐμβαίνουν σωρηδὸν εἰς τὸν σταῦλον· ἀλλὰ τί βλέπουν; ... Ἕνα ἵππον τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ εἶνε δεμένη εἰς τὴν φάτνην!

Τὰ γλυκύτερα πορτοκάλλια.

Ὁ λόγος ἦτο περὶ πορτοκαλλίων. Ὁ Μαρίκα ἐπαινοῦσε τὰ πορτοκάλλια τοῦ Πόρου. Ἡ Ἀνδρέας ἔλεγε ὅτι τρελλαίνεται διὰ τὰ πορτοκάλλια τῶν Καλαμῶν· εἶνε τόσον γλυκά! καὶ ἔχουν τόσον λεπτὴν γεῦσιν!...

— Ἐγώ, λέγει ἡ Ἕλλη, τὸ ὡραιότερο πορτοκάλλι ποῦ ἔφαγα εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ξεύρω ἀπὸ ποῦ ἦτο, ἀλλ' ἦτο ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔδωσε ἡ μητέρα μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἐδιάβασα καλὰ ὅλα μου τὰ μαθήματα, καὶ τὸ ἐμοίρασα μαζὶ μὲ τὸν Κωστάκη μας.

— Καὶ σύ, Κίμων, ποῖα πορτοκάλλια εὑρίσκεις γλυκύτερα;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Κίμων, δὲν εἶδα γλυκύτερο πορτοκάλλι ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἐχάρισα εἰς τὸ παιδάκι τοῦ γειτονά μας ὅταν ἦτον ἄρρωστο τὸ καϋμένο. Ἐκεῖνο μοῦ ἐπροξένησε τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν ἀπὸ ὅλα τὰ παρτοκάλλια ὅσα ἔφαγα ἕως τώρα.

Σοφὰ λόγια.

— Ὁ ῥύθμος οὐδεμίαν καταβάλλει προσπάθειαν νὰ εἶνε χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος, ἐνῷ πράγματι θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε τοιοῦτος ἂν ἐκοπίαζε.

— Ὁ ἀεργὸς δὲν ἀναπαύεται· κουράζει καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτόν του.

— Ἡ καλὴ φήμη ἀξίζει περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπέστερον μνημεῖον.

— Πῶς εἰμπορεῖ τις νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλην φήμην; Ἂν ὁμιλῇ φρονίμως καὶ πράττῃ μεγάλας πράξεις.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ σχολείῳ:

Ὁ διδάσκαλος συλλαμβάνει τὸν μαθητὴν ἀτακτοῦντα καὶ πλησιάζει θυμωμένος νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἁρπάζων δὲ αὐτὸν ἀπὸ τὸ αὐτίον τοῦ λέγει:

— Γιὰ 'πέ μου τώρα, σοῦ ἀξίζει ἢ δὲν σοῦ ἀξίζει νὰ σοῦ τὸ ξεριζώσω αὐτὸ τὸ αὐτί; Σὺ τί θὰ ἔκαμνες ἂν ἦσο 'ς τὴ θέσι μου;

— Θὰ ἔδιδα τόπο 'ς τὴν ὀργή, δάσκαλέ μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλβίρτου Πάρκερ.

*

Ἡ μικρὰ Φανὴ ἀναγινώσκει ἐφημερίδα.

Αἴφνης διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν λέγει εἰς τὸν πατέρα της;

— Μπαμπᾶ, κάποιο τυπογραφικὸ λάθος εἶν' ἐδῶ· ἄκουσε τί λέγει:

«Ἡ ἑβδομηκοντούτης κυρία Α... θυγάτηρ τοῦ ὑποστρατήγου κ. Β... ἑορτάζει αὔριον τὴν ἑορτὴν τῶν γεννεθλίων της...»

—Καλὰ εἶνε, ἀπαντᾷ ὁ πατήρ, δὲν ὑπάρχει κανὲν λάθος.

— Μὰ πῶς εἶνε θυγατὲρ νὰ εἶνε θυγάτηρ του ἀφοῦ εἶνε 70 ἐτῶν! αὐτὴ εἶνε πιὸ γρηὰ καὶ ἀπὸ τὴς γιαγιές.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

*

Ὁ κύριος προσκαλεῖ τὸν Κουφιοκεφαλάκην:

— Μά, καϊμένε Κουφιοκεφαλάκη, πάντα κουτὸς θὰ εἶσαι; Σοῦ εἶπα νὰ μοῦ φέρῃς τὰ καινούργια ὑποδήματα καὶ σύ μοῦ ἔφερες ἕνα καινούργιο κ' ἕνα παληό.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐξέρχεται καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει πάλιν.

—Περίεργο πρᾶγμα, ἀφεντικό! κάποιος θὰ τἄλλαξε τὰ παπούτσια σου· καὶ τὸ ἄλλο ζευγάρι τὸ ἴδιο εἶνε, ἕνα καινούργιο καὶ ἕνα παληό!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρλισσοῦς.

Ἡ δεσποινὶς Πολυξένη μεταβαίνουσα μετ' ἄλλων συγγενῶν της διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Πάτρας ἔτυχε νὰ ἔχῃ συνταξειδιώτην τὸν Κουφιοκεφαλάκην τοῦ ὁποίου καὶ τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες καὶ τὰ ἐνδύματα, ἂν καὶ καινουργῆ ἦσα ῥυπαρά.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἤρχισε συνδιάλεξιν μὲ τὴν Πολυξένην, ἥτις διὰ τῶν συχνῶν χασμημάτων της ἐδείκνευε πόσον ὀλίγον τὴν ἐνδιέφερεν ἡ διήγησις του.

— Πῶς ἀνοίγετε τόσον πολὺ τὸ στόμα σας, δεσποινίς. ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι μὴ μὲ καταβροχθίσετε, λέγει ὁ Κουφιοκεφαλάκης θέλων νὰ δείξῃ καὶ πνεῦμα.

—Ὦ! μὴ φοβεῖσθε καθόλου, κύριε, λέγει ἑτοίμως ἡ Πολυξένη, ὡς πρὸς αὐτὸ ὁμοιάζω τοὺς Ὀθωμανοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸ Κοράνιον νὰ τρώγουν χοιρινὸν κρέας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ῥοδιανοῦ.

*

Τὴ παραμονὴν τῆς πρωτομαγιᾶς τρία ἀδελφάκια ὑπῆγαν εἰς τὸν κῆπον καὶ κατεσκεύασαν ἕνα ὡραῖον μεγάλον στέφανον διὰ νὰ τὸν κρεμάσουν εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας των. Ὁ στέφανος ἦτο ἕτοιμος, ἀλλ' ἓν ἐκ τῶν τριῶν παιδίων ἐξηκολούθει κόπτον ἄνθη καὶ κλάδους.

— Τί θὰ τὰ κάμῃς αὐτά; ἐρωτᾷ ὁ μεγαλείτερος.

— Θὰ τὰ κρύψω νὰ τὰ κάμω ἕνα στεφάνι τοῦ χρόνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρωνίου.

*

Ὁ Ἀλέκος ἐνδύεται.

—Μαρία, ποῦ εἶνε ἡ ἄλλη μου κάλτσα;

—Ξεύρω κ' ἐγὼ ποῦ εἶνε; Διατί δὲν τὴν ἔβαλες κοντὰ 'ς τὴν ἄλλη, κῦρ Ἀλέκο;

— Νὰ τὴν ἔβαζα κοντὰ 'ς τὴν ἄλλη; Ἀνόητη! τότε θὰ ἦσαν καὶ ἡ δυὸ χαμένες!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Ἰουλίου]

255. Λεξέγριφος.

Ἄυλον εἶνε τὸ πρῶτον, ζῷον τι τὸ δεύτερόν μου,
Μικρὰν νῆσον τῆς Ἑλλάδος παριστᾷ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λητοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

254. Στοιχειόγριφος.

Ἂν γραμματισμένος εἶσαι
Γράψε μ' καὶ δέλτα σβύσε.
Μία νῆσος θὰ χαθῇ
Ἄλλη νῆσος θὰ βρεθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

256. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ὄλυμπος, ἡ Παρνασός, τὸ ὠπλισμένον κλοῖον,
Ὁ τοῦ Μαινάλου κυνηγὸς
Καὶ ὁ γενναῖος στρατηγὸς
Γεννῶσιν ἀγριώτατον καὶ τρομερὸν θηρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέννου τῶν Ὀρέων.

256. Ἀναγραμματισμός.

Γιὰ τὸ ἔθνος μου εἰργάσθην
Καὶ ὡς ἥρως ἐδοξάσθην.
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς
Θὰ μὲ φθάσῃς ἐὰν ζήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

257. Συλλαβικὸν τριγωνον.

Ποιήτρια εἶμ' ἑλληνὶς ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων
Καὶ σώζονται ὀλίγιστα ἐκ τῶν ἐμῶν ἀσμάτων.
Κ' ἐγὼ ἀρχαῖος κ' ἔγραψα Παροτραγῳδίας.
Ἐγὼ δὲ εἶμαι μέρεον μεγίστης συνηθείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Κλεινοῦ

258. Ἀστὴρ

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέτως πόλις τῆς Γερμανίας, ὁριζοντίως πόλις τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ κράτος τῆς Εὐρώπης καὶ ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνίου.

259. Πρόβλημα.

Τρεῖς φιλάνθρωποι προσῆλθον εἰς βοήθειαν ἑνὸς δυστυχοῦς ἔχοντος ἀνάγκην 144 δραχμῶν. Ὁ πρῶτος ἔδωσεν ὅσα εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὁ δεύτερος τριπλάσια τοῦ πρώτου καὶ ὁ τρίτος ὅσα ἔδωσαν ὁμοῦ καὶ αἱ δύο πρῶτοι. Πόσα ἔδωσεν ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ῥοδινοῦ.

260. Ἐρώτησις

Ἡλίος ἄνθρωπος ἀποκεφαλιζόμενος γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλχαντος.

261—263. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσατε τρεῖς λέξεις τῇ προσλήψει ἑνὸς καὶ μόνου φωνήεντος, ἐπαναλαμβανομένου τρεῖς φορὰς εἰς ἑκάστην λέξιν.

Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ. Αἱ δὲ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

1) Ζῷον. 2) Μέρος τῆς γῆς. 3) Χώραν τῆς Ἀμερικῆς.

α'.) ΠΑΣΣ. β'.) ΑΣΘΣ. 3) ΔΝΚΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φεῦ-Σῆ.

264—267. Κεκρυμμένα ὀνόματα κρατῶν.

Α'.) Τῶν ἀρχαίων θεῶν τροφὴ ἦτο ἀμβροσία, ποτὸν δὲ νέκταρ.

Β'.) Τὰς φωλεὰς τῶν πτηνῶν εὑρίσκει ἡ γαλῆ ἀναρριχωμένη ἐπὶ τῶν δένδρων.

Γ'.) Ἢ τὰ ἐλαστικά, ἢ τὰ λεῖα ἐνδύματα πρέπει νὰ προτιμῶμεν τῶν τραχέων καὶ ἀνωμάλων.

Δ'.) Οἱ ἀρχαῖοι πρὸς Ἴακχον ἔθυον.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Π. Ἱπποκράτους.

268—270. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ὁ *Μῆδος* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ὄνος*.
Β'.) Ἡ *θύρα* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *δῶμα*.
Γ'.) Ὁ *ἦχος* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *μέλος*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Πάκχου.

271. Φύδην—μέγδην.

Ἡ νεῖπα οτὺς πάρῳνθους πρὸς τὰς χαντὲς ονειδοτέρους κνηθαστῖσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀχθης τοῦ Νεφμόνος.

272. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 6 9 10 11 12	= Ἀρετή.
2 5 4 7 6 9	= Ζῷον.
3 4 1 6 9	= Ἓν τῶν μυστηρίων.
4 8 3 10 8 6 9	= Μέταλλον.
5 4 3 12 11 6 9	= Ἀγγεῖον.
6 1 7 4 5 6 9	= Μέρος τοῦ σώματος.
7 5 6 1 6 9	= Φυτόν.
8 4 1 7 6 9	= Χαρακτηριστικὸν τῶν πτηνῶν.
9 1 10 8 11 12	= Πόλις τῆς Τουρκίας.
10 2 5 6 9	= Διαφανὴς οὐσία.
11 12 9 9 4	= Πτηνόν.
12 3 6 10 11	= Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἀνοίξεως.

273. Ἀπροσδόκητον.

Γράψετέ μας κινέζικα τὸ « Πάτερ ἡμῶν ».

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ καὶ τοῦ φίλου του Παύλου.

274. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος.

1. Ὀστοῦν. 2. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3. Φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάρωνος.

275. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1. Γεωργικὸν ἐργαλεῖον. 2. Ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον. 3. Πτηνόν. 4. Ἥρως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου. 5. Ἑρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλίου τῶν Λειμώνων.

276. Φωνηεντόλιπον.

Πτ—μ—μτης—δτ—φγς—λγν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

277. Γρίφος.

Οἱ $\frac{\text{α, ν, κ,}}{\text{μέλι}}$ ΛΑΣ $\frac{\text{χολ}}{\text{χολ}}$ ἢ ἄς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Ἀπριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

180. Λαχεῖον (Λ, χιών). — 181. Φοῖνιξ (Φ, νύξ). — 182. Μελάνη, πλάνη. — 183. Πόνος, μόνος. — 184. Γάμος, μάγος. — 185. Λύκος. —

186. Α ΣΙ Α
ΣΙ ΔΗ ΡΑ
Α ΡΑ ΓΕ
— 187. Τὸ κηρίον. — 188-178. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ῥάκη, δοκός, Κῦρος, νάρκη, κλέος, κάρφος. —

174. Καὶ ἂν περάσω θάλασσαν
Κι' ἂν ποταμοὺς διαβῶ,
Τὴν φίλην μου « Διάπλασιν »
Ποτὲ δὲν λησμονῶ.

— 175-180. 1) Πλάτων. 2) Ξενοφῶν. 3) Ἡρόδοτος. 4) 4) Θουκυδίδης. 5) Πλούταρχος. — 181. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσιν. — 182. Πουλοπιάστης καὶ ψαρᾶς ἔρημο τὸ σπίτι του. — 183. ΧΗΝ, ΨΑΡ (1. ΧέοΨ. 2. ΗμέρΑ. 3. ΝέστωΡ.).

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 161]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ. — ΚΕΛΕΥΣΤΗΣ.- ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΛΑΡΑΣ

Ὁ Ἀστὴρ ἀπέπλευσε περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου τοῦ 1883. Τὸ πλοῖον τοῦτο, πρὸ μικροῦ κατασκευασθέν, ἦτο κομψότατον καὶ ταχύτατον, ὁ δὲ κ. Λεστούρης, μεθ' ὅλην τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀποχωριζόμενος τὴν οἰκογένειαν του, ἦτο ὑπερήφανος διότι διωρίσθη κυβερνήτης τοιούτου σκάφους. Ὑπαρχον ἐξέλεξε τὸν ὑποπλοίαρχον Δουρόκην, λαμπρὸν ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε καὶ ἐξε τίμα πρὸ πολλοῦ.

Καὶ ὁ Ὑβὼν προσελήφθη ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος, ὄχι ὅμως ἄνευ δυσκολίας, διότι ὅτε ἔληξεν ἡ ἄδειά του οὐδεμία θέσις ἔμενε δι αὐτόν. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωσίκη ἤλπισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ υἱός της θὰ μείνῃ πλησίον της, ἡ ἐλπίς της ὅμως δὲν ἐξεπληρώθη, διότι ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος ἔμεινε κενὴ ἡ θέσις ἑνὸς κελευστοῦ καὶ ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἀνετέθη εἰς τὸν Ὑβόνα.

Ὁ Ἀστὴρ κατ' ἀρχὰς ἔπλευσεν εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας, εἰς Πειραιᾶ δ' ἔμεινε ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα, καὶ εἰς ἄλλους λιμένας τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου.

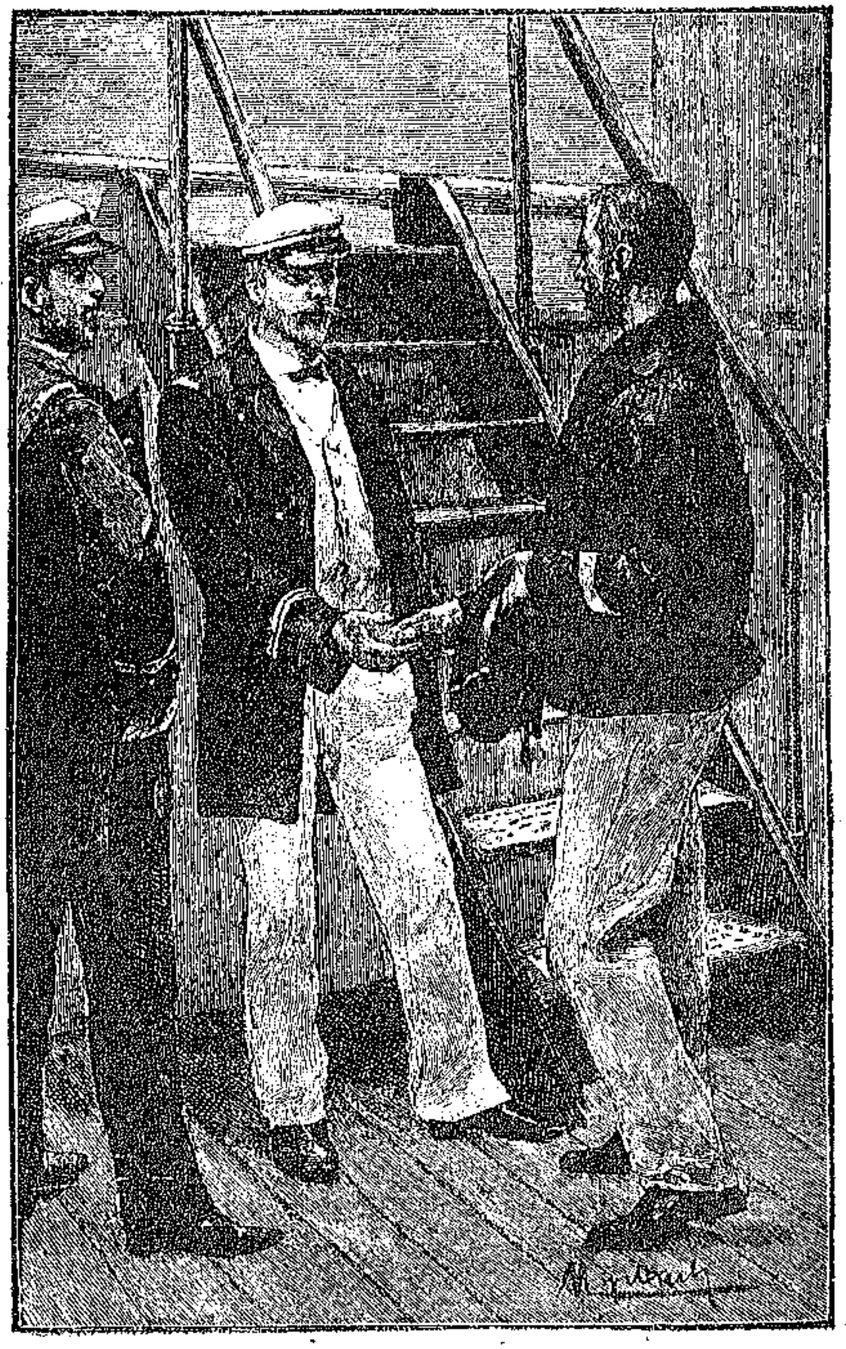

«Οἱ ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΕΣΦΙΓΞΑΝ ΜΕ ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΑΛΛΗΛΩΝ» (Σελ.179)

Οἱ ναῦται τοῦ πολεμικοῦ τούτου σκάφους ἦσαν κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν κυβερνήτην καὶ τὸν ὕπαρχον. Μίαν ἐπιθυμίαν εἶχον πάντες εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας των, νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν πόλεμον μὲ τοιούτους ἀρχηγούς· ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ἐδόξαζον τὰ ὅπλα τῆς πατρίδος των.

Ἡμέραν τινα ὁ κύριος Λεστούρης προσεκάλεσε τὸν Ὑβόνα εἰς τὸ δωμάτιον του καὶ μει-

διῶν ἔπεινε πρὸς αὐτὸν ἐν κυανοῦν χαρτίον.

— Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, ἀνάγνωσέ το, εἶπε.

«Ὁ Ἰωσίκης προεβιβάσθη εἰς κελευστὴν· τὸ διάταγμα τοῦ προβιβασμοῦ ἐδημοσιεύθη»

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἔστειλε πρὸς τὸν κ. Λεστούρην εἷς ἐκ τῶν φίλων του, θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτόν, διότι ἐγνώριζε πόσον ἐνδιεφέρετο ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του.

Πράγματι δὲ ἡ χαρὰ τοῦ κ. Λεστούρη ἦτο μεγάλη.

Ἀλλὰ ἀκόμη μεγαλειτέρα ἦτο ἡ ἀγαλλίασις τοῦ Ὑβόνος. Ἐφαντάζετο ἑαυτὸν ἤδη ἀξιωματικὸν καὶ ἡ καρδία του ἐπληροῦτο ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις μὲ τὰς συμβουλάς του, μὲ τὸ πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέρον, μὲ τὴν προστασίαν του τὸν εἶχεν ἀναβιβάσῃ εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο.

Ἀξιωματοὶ καὶ ὁμοιοβάθμοί του ηὐχαριστήθησαν διὰ τὸν προβιβασμὸν τοῦτον καὶ συνεχάρησαν ἐγκαρδίως τὸν Ὑβόνα, διότι ὁ Ἰωσίκης μὲ τὴν μετριοφροσύνην του, τὴν καλήν του καρδίαν καὶ τὰ ἄλλα προσόντα αὐτοῦ εἶχεν ἑλκύσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὅλων.

Εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου σημαιοφόρων, Ῥοβέρτος Λάρας ὀνομαζόμενος, ἠσθάνθη ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, ὡς θέλομεν δὲ ἴδῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον δεσμὸς στενώτερος συνέδεσε τοὺς δύο νέους.

Ὁ Ῥοβέρτος Λάρας, εἰκοσιπενταετὴς περίπου τὴν ἡλικίαν, καὶ σημαιοφόρος ἀπὸ τριετίας ἤδη, εἶχε κολοσσιαίαν περιουσίαν, διότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, βαθύπλουτος μεγαλέμπορος, πρό τινων ἐτῶν ἀποθανών, ἀφῆκεν αὐτὸν γενικὸν κληρονόμον. Ἡ μήτηρ του, ἔχουσα μεγάλην ἀδυναμίαν πρὸς αὐτόν, τὸν ἀνέθρεψεν ὄχι καλῶς, ἐκπληροῦσα καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐπιθυμίας του.

Ὁ Ῥοβέρτος Λάρας ἀπὸ ἰδιοτροπίαν ἠθέλησε νὰ γίνῃ ναυτικὸς καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ ναυτικῇ σχολῇ.

Ἕνεκα τῆς ἀνατροφῆς του, καὶ τῶν ἀλαζονικῶν τρόπων τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐξ αἰτίας τοῦ πλούτου του, πολλοὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου δὲν τὸν ἠγάπων· ἀλλὰ ὁ κ. Λεστούρης, ὅστις ἤξευρε νὰ κρίνῃ κατὰ βάθος τοὺς ἀνθρώπους, ἔλεγεν ὅτι ὁ Λάρας εἶχε λαμπρὸν φυσικόν, καὶ ὅτι ἂν ἐλάμβανεν ἄλλην ἀνατροφὴν καὶ δὲν κατέστρεφε τὸν χαρακτῆρά του ὁ πολύς του πλοῦτος, θὰ ἦτο ἐξαίρετος νέος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύνατό τις πολλὰ νὰ περιμένῃ· ὁ ὕπαρχος ὅμως δὲν συνεμερίζετο τὴν ἰδέαν τοῦ κυβερνήτου καὶ ἀπήντα ὅτι δὲν ἦτο προκοπὴ ἀπ' αὐτὸν τὸν φαντασμένον.

Ὁ Πλοίαρχος, ὅστις ἦτο ἱκανὸς ἐπίσης νὰ κρίνῃ ἀνθρώπους, συνεμερίζετο τὴν ἰδέαν τοῦ κ. Λεστούρη καὶ ἐφέρετο πολὺ εὐγενῶς πρὸς τὸν Λάραν, καὶ οὗτος δὲ ἠγάπησε τὸν κύνα καὶ ἡμέραν τινὰ ἠθέλησε νὰ τὸν ἀγαράσῃ.

— Σᾶς βλέπω ὅ,τι ζητήσετε, εἶπεν εἰς τὸν Ὑβόνα· θέλω νὰ μοῦ τὸν πωλήσετε!

Ὁ Ὑβὼν ἀπήντησεν εὐγενῶς ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον ἐνδέχεται νὰ πωλήσῃ τὸν Πλοίαρχον· εἶπε δὲ εἰς τὸν Λάραν ὅτι ἠδύνατο νὰ διασκεδάζῃ μετ' αὐτοῦ ὡς νὰ ἦτο ἰδικός του.

— Τί ἀνόητος, εἶπεν ὁ Λάρας ἐν πρωΐ, ἐν ᾧ προσεγευματίζε μετὰ τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν. Θὰ τοῦ ἔδιδα ἕως δέκα χιλιάδας φράγκα.

— Βεβαίως δὲν θὰ ἐφαντάζετο ὅτι ἠμπορούσατε νὰ φθάσετε ἕως τόσον ποσόν, ἀπήντησεν εἷς ἄλλος· δέκα χιλιάδες φράγκα εἶνε αὐτά! ὁλόκληρος περιουσία δι' ἕνα υἱὸν ψαρᾶ.

— Θέλετε νὰ ὑπάγω νὰ τῷ προτείνω τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐκ μέρους σας; εἶπεν ὁ ἰατρός· ὁ Λάρας ἐδέχθη, ἀφ' οὗ δ' ἐξῆλθεν ὁ ἰατρός.

— Στοιχηματίζω ὅτι ὁ Ἰωσίκης δὲν θὰ δεχθῇ, εἶπεν ὁ Δουρόκης.

— Μάλιστα, στοιχηματίζομεν, τριάντα εἰκοσάφραγκα, δέχεσθε;

— Ὤχ, ἀδελφέ, εἶσθε ἀνυπόφορος μὲ αὐτὰ τὰ εἰκοσάφραγκά σας. Δὲν ἠξεύρετε πῶς μὲ πιάνουν τὰ νεῦρά μου νὰ σᾶς ἀκούω νὰ ὁμιλῆτε ὅλο διὰ χρήματα!

— Ὤ, αὐτὸ τὸ ἠξεύρω, εἶπεν ὁ Λάρας. Λοιπόν; εἶπεν εἰς τὸν ἰατρόν, ὅστις εἶχεν ἐπιστρέψῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Ὁ βλάξ δὲν δέχεται· μοὶ εἶπε ξηρά, ξηρά: «ὁ Πλοίαρχος δὲν εἶνε διὰ πούλημα· δὲν θὰ τὸν πωλήσω, ποτέ, εἰς κανένα!»

— Τότε ἔχασα, Δουρόκη. Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἐστοιχηματίσατε· θὰ ἐκερδίζατε.

Ἔκτοτε ὁ Ῥοβέρτος ἔβλεπε τὸν Ὑβόνα μετά τινος περιεργίας.

Ἡμέραν τινὰ εὗρε πρὸ τῶν ποδῶν του χαρτίον διπλωμένον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπιστολὴ ἄνευ φακέλου. Ὁ Λάρας ἔκυψε καὶ τὸ ἔλαβε, πρὶν δὲ σκεφθῇ καλῶς ὅτι εἶνε ἀνάρμοστον τὸ ἀναγινώσκειν ξένην ἐπιστολήν, ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ αὐτήν. Ὁ χαρακτὴρ τῆς γραφῆς ἦτο γυναικεῖος, τὸ ὕφος ἁπλοῦν, ἀλλὰ μαρτυροῦν ὅτι ἡ γράφουσα εἶχε μάθῃ ἀρκετὰ γράμματα.

«Ἀγαπημένο μου παιδί» οὕτω ἤρχιζεν ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέγνωσεν ὁ Λάρας.

Κατ' ἀρχὰς ἠσθάνθη ἓν εἶδος περιφρονήσεως διὰ τὰ γραφόμενα ἐκεῖνα, ἀλλ' ἔπειτα συνεκινήθη βαθύτατα.

Ἡ κυρία Ἰωσίκη — αὐτῆς τὴν ὑπογραφὴν ἔφερεν ἡ ἐπιστολὴ — ἔγραφεν εἰς τὸν υἱόν της περὶ τῶν οἰκογενειακῶν των πραγμάτων, καὶ διὰ τοῦτο κατ'

ἀρχὰς ὁ κακοσυνειθισμένος ἑκατομμυριοῦχος εὗρε πρόστυχον καὶ εὐτελὲς τὸ θέμα τῆς ἐπιστολῆς· ἀλλ' ὅτε εἶδε ποίας συμβουλὰς ἔδιδεν ἡ γυνὴ ἐκείνη εἰς τὸν υἱόν της, πῶς τῷ ὡμίλει περὶ καθήκοντος, περὶ τιμῆς, περὶ καρτερίας, ὅτε εἶδε ποῖα ὑψηλὰ διδάγματα ἠθικῆς ἐνέκλειεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, τότε μετέβαλεν ἰδέαν, αὐτὸς δ' ὁ βαθύπλουτος ἐζήλευσε τὸν υἱὸν τοῦ ἁλιέως, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν μὲ παράπονον.

— Ἂν ἡ μητέρα μου ἤξευρε νὰ γράφῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ ἤμουν πολὺ καλλίτερος ἀφ' ὅ,τι εἶμαι.

Ἐνόησεν ὁ Λάρας τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ἀναγνώσας ἐπιστολὴν μὴ ἀνήκουσαν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἐν τούτοις ἠθέλησε νὰ ἐπανορθώσῃ αὐτὸ ἐν μέρει, ἐπιστρέφων τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἰωσίκην.

Ὁ Ὑβὼν εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην ἐργασίαν ἐν τῷ ὁπλοστασίῳ, ὁ δὲ Λάρας πλησιάσας εἰς αὐτὸν τῷ εἶπε:

— Εὕρηκα μίαν ἐπιστολὴν σας, ἡ ὁποία σᾶς παρέπεσε, καθὼς φαίνεται.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε φιλοφρόνως ὁ Ὑβών. Εἶνε πραγματικῶς ἐπιστολὴ τῆς μητρός μου, καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ διότι μοὶ τὴν φέρετε· θὰ ἐλυπούμην κατάκαρδα ἂν τὴν ἔχανα.

— Ἠξεύρετε ὅμως, Ἰωσίκη, ὅτι ἔκαμα ἓν σφάλμα ἀσυγχώρητον; Ἀπὸ ἀνόητον περιέργειαν καὶ χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σας· ἠμποροῦσα νὰ μὴν σᾶς τὸ εἰπῶ, ἀλλ' αἰσθάνομαι τόσην ἐντροπὴν δι' αὐτὸ ὥστε σᾶς τὸ λέγω διὰ νὰ τιμωρήσω τὸν ἑαυτόν μου.

— Πραγματικῶς δὲν ἐκάματε καλά, εἶπεν ὁ Ὑβὼν κατακόκκινος, ἀλλ' ἀφ' οὗ λυπεῖσθε, ἂς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε.

Ἀφ' οὗ δ' ἀνεχώρησεν ὁ Λάρας, ὁ Ὑβὼν ἐξηκολούθησε νὰ στιλβόνῃ τὸ ὅπλον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, ἀλλὰ μὲ πολὺ περισσοτέραν δύναμιν παρ' ὅσην ἐχρειάζετο· ἦτο καταθυμωμένος διότι ξένοι ὀφθαλμοὶ ἀνέγνωσαν τὰ οἰκογενειακά των μυστικά, τὰ ὁποῖα τῷ ἔγραφεν ἡ μήτηρ του. Ὡς τόσον, πολὺ ἀδιάκριτος ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ ἔκαμε καὶ τὸν μεγάλον, καὶ ἔλαβε, λέγει, ἀριστοκρατικὴν ἀνατροφήν!...

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Ὑβὼν ἠσθάνθη πόνον εἰς τοὺς δακτύλους του, διότι ὁ σωλὴν ἐκ τῆς δυνατῆς τριβῆς ἔκαιε. Ὁ Ὑβὼν συνῆλθε τότε καὶ ἐμειδίασε:

— Φίλε μου Ὑβών, εἶπε, ἀποτεινόμενος εἰς ἑαυτόν, πρέπει νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι; ἡ δυσαρέσκειά σου κυρίως προέρχεται, διότι ὁ Λάρας ἔμαθε λεπτομερείας τινὰς τοῦ οἰκογενειακοῦ σου βίου· ἠξεύρει ὅτι εἶσαι πτωχός, ἠξεύρει πόσον σὲ εὐεργέτησε ἡ οἰκογένεια τοῦ Λεστούρη. Αἴ, κ' ἔπειτα; Προσεβλήθη τάχα ἡ φιλοτιμία σου διότι τὰ ἔμαθε; Μήπως ἤρχισες νὰ τὸ παίρνῃς ἐπάνω σου, κύριε Ὑβών; Αὐτὸ μόνον σοῦ λείπει, νὰ γίνῃς καὶ φαντασμένος! Τότε πλειὰ θὰ τὸ προκόψῃς!

Μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν ὁ Ὑβὼν ἀναβὰς εἰς τὸ κατάστρωμα εἶδε τὸν Λάραν ἱστάμενον μελαγχολικόν, βλέποντα μὲ βλέμμα θλιβερὸν τὴν θάλασσαν καὶ καπνίζοντα σιωπηλῶς. Ὁ Ὑβὼν ἐστάθη καὶ παρετήρει μὲ συμπάθειαν τὸν νέον ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ὅλα τὰ πλούτη του, ἐφαίνετο τόσον δυστυχής. Αἴφνης ὁ Λάρας ἐστράφη καὶ οἱ ὀφθαλμοί του συνηντήθησαν μὲ τοὺς ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰωσίκη.

Ἐκ τῆς αἰφνιδίας κινήσεως τοῦ Λάρα ἔπεσεν ἡ καπνοσύριγξ του, ὁ δ' Ὑβὼν κύψας ἔλαβεν αὐτὴν ἐν σπουδῇ καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν σημαιοφόρον, μειδιῶν φιλοφρόνως.

— Κύριε Λάρα, τῷ εἶπε, σᾶς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον σᾶς ἀπήντησα πρὸ ὀλίγου· λυποῦμαι πολὺ ἂν τυχὸν σᾶς δυσηρέστησα.

Ὁ Λάρας εἶχεν εὕρῃ πρὸ μικροῦ κἄπως ἀπότομον τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ὑβόνος καὶ εἶχε δυσαρεστηθῇ, ἀλλ' ὁ τρόπος του ἐκεῖνος τὸν ἐνεθουσίασε.

— Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ Ἰωσίκη. Δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω τί αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν στιγμήν. Μοῦ δίδετε νὰ σφίξω τὸ χέρι σας;

— Μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου· ἀπήντησεν ὁ Ὑβών.

Οἱ δύο νέοι ἔσφιγξαν μὲ δύναμιν τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Λάρας ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ Ὑβόνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο ἐνδιαφέρον αὐξανόμενον ὁσημέραι.

Ἐν Πειραιεῖ ὁ Λάρας ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ παραλάβῃ μαζί του τὸν Ὑβόνα ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὰς Ἀθήνας καὶ τὰ πέριξ τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Λάρας εἶχεν ἤδη ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας, πρῶτον μὲν μετὰ τῆς μητρός του ὅτε περιηγήθη καὶ ἄλλας χώρας, ἔπειτα δὲ μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του, ὅστις ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τοῦ περιέγραψε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Παρθενῶνος. Ὁ παιδαγωγός του περιήγαγεν αὐτὸν καὶ εἰς τὰ μουσεῖα καὶ ἔδειξεν αὐτῷ περίφημα τινα ἔργα. Εἰς τὰ ἀληθῶς πεπολιτισμένα ἔθνη νέος ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ὅστις δὲν ἀνέγνωσε τοὺς θαυμασίους ἕλληνας ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς της, ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τῶν γλυπτικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων τῆς Ἑλλάδος, δὲν θεωρεῖται ἄνθρωπος μεμορφωμένος.

Ὁ Λάρας λοιπὸν ὄχι δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ διὰ τὸν Ὑβόνα ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν. Ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἔνδοξον γῆν, τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας, ἤθελε νὰ ἴδῃ

πῶς ἔμελλε νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἐντυπώσεις του, τὸν θαυμασμόν του ὁ Ἰωσίκης πρῶτον τότε βλέπων τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἡ ἱστορία περιβάλλει μὲ τόσην αἴγλην.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐπέστρεψαν, ἀφ' οὗ πλὴν τῶν Ἀθηνῶν ἐπεσκέφθησαν καὶ τὸν Μαραθῶνα καὶ τὴν Ἐλευσῖνα. Ὁ Ὑβὼν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ διὰ λόγων τὰς ἐντυπώσεις του· ἦτο κατὰ γράμμα ἐνθουσιασμένος.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ Λάρας ἔδειξεν ὅτι κατὰ βάθος εἶχεν εὐγενῆ καρδίαν. Γνωρίζων ἤδη ὅτι ὁ Ὑβὼν ἦτο φιλότιμος εἰς τὸ ἔπακρον καὶ ὅτι δὲν ἐδέχετο νὰ ἐξοδεύῃ ἄλλος δι' αὐτόν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου βλέπων ὅτι αἱ δαπάναι θὰ ἦσαν ὑπερβολικαὶ διὰ τὸ πενιχρὸν βαλάντιον τοῦ κελευστοῦ, συνεννοήθη μὲ τοὺς ξενοδόχους καὶ τοὺς ἀμαξηλάτας, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐπλήρωσε μὲ τὸ παραπάνω, νὰ παρουσιάσωσιν ἀσυγκρίτως μικρότερον λογαριασμόν· ὁ Ὑβὼν ἀδαὴς περὶ τὰ τοιαῦτα δὲν ἐνόησε τί συνέβη καὶ καλῇ τῇ πίστει ἐνόμιζεν ὅτι ἐπλήρωσε τὸ ἀναλογοῦν μέρος τῶν ἐξόδων.

— Λοιπὸν διεσκεδάσατε καλά; ἠρώτησεν ὁ κ. Λεστούρης, συναντήσας αὐτοὺς ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον. Εἶμαι εὐχαριστημένος, καὶ εὐτυχής, βλέπων ὅτι ἠρχίσατε νὰ ἐκτιμᾶσθε ὁ Ἰωσίκης καὶ σεῖς.

Ἡ ἰδέα ὅτι αὐτόν, τὸν Λάραν, ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκτιμᾷ εἷς κελευστής, ὁ υἱὸς ἑνὸς ψαρᾶ, θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ καγχάσῃ πρό τινων ἡμερῶν. Ἀλλὰ τώρα ἐνόει διατὶ ὁ κυβερνήτης ἠγάπα τόσον τὸν Ὑβόνα.

— Νὰ ἰδοῦμεν ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ φαντασιοπληξία τοῦ Λάρα, ἔλεγε μετὰ δυσπιστίας ὁ Δουρόκης, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ θεωρῇ τὸν σημαιοφόρον ὡς ἐπιπόλαιον καὶ ἄστατον. Ὁ Ἰωσίκης ἀξίζει ἑκατὸν χιλιάδας φορὰς περισσότερον ἀπ' αὐτόν, μὲ ὅλα τὰ ἑκατομμύριά του.

Ἀλλ' ἡ φιλία τοῦ Λάρα πρὸς τὸν Ὑβόνα δὲν ἦτο φαντασιοπληξία, οἱ δύο νέοι συνεδέοντο καθ' ἡμέραν περισσότερον καὶ ἦσαν πάντοτε μαζί· ὁσάκις ἡ ὑπηρεσία τὸ ἐπέτρεπε.

— Ὅταν γίνω ἀξιωματικὸς θὰ εἴμεθα ἀχώριστοι, ἔλεγε συχνὰ ὁ Ὑβών, τώρα μᾶς χωρίζει πολλάκις ἡ ὑπηρεσία.

— Ἀχ! ἀπήντησεν ἡμέραν τινὰ ὁ Λάρας, ἔδιδα εὐχαρίστως διακόσιες χιλιάδες φράγκα διὰ νὰ γίνετε ἀμέσως αὔριον σημαιοφόρος.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἕως πότε θὰ ἔχετε τὰς χιλιάδας φράγκα εἰς τὸ στόμα σας; εἶπε μὲ τόνον μομφῆς ὁ Ὑβών, διὰ τὸ κάθε τι «δίδω τόσα!» εἶνε κακὴ συνήθεια αὐτὴ νὰ νομίζετε ὅτι ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον γίνονται μὲ τὰ χρήματα.

Ἀλλ' ἡ φιλία τῶν δύο νέων ἐκινδύνευσε δύο τρεῖς φορὰς νὰ διαρραγῇ.

Ὁ Ἀστὴρ εὑρίσκετο ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶχε δὲ ἀγκυροβολήσῃ ἐν τῷ Βοσπόρῳ, ὄχι μακρὰν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δολμᾶ Βαλτσέ.

Ὁ Λάρας ἡμέραν τινὰ περιεφέρετο εἰς τὸ τσαρσίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ἀπέραντον, θολωτήν, καὶ λαβυρινθώδη ἐκείνην ἀγορὰν ὅπου πωλοῦνται πράγματα πάσης χώρας, παντὸς εἴδους, καὶ πάσης ἀξίας. Ὁ Λάρας ἦτο ἐκ φύσεως μεγαλόδωρος, ὁ δὲ πλοῦτός του τῷ ἐπέτρεπε νὰ κάμνῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὅ,τι ἤθελε. Πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχον λάβῃ δῶρα παρ' αὐτοῦ πλὴν τοῦ Δουρόκη. Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἰς τοὺς ἄλλους προσέφερε πράγματα οὐχὶ μικρᾶς ἀξίας, φαντάζεσθε τί ἔμελλε νὰ προσφέρῃ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὡς μόνον φίλον. Ἴσα ἴσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦσαν καὶ τὰ γενέθλια τοῦ Ὑβόνος. Ὁ Λάρας λοιπὸν ἠγόρασεν ἐν ὡραιότατον ὡρολόγιον καὶ βαρύτιμον χρυσῆν ἅλυσιν, τὰ ἀκριβώτερα ἐξ ὅσων εὗρε, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ πλοῖον προσέφερεν αὐτὰ εἰς τὸν Ἰωσίκην.

Ὁ Ὑβὼν βλέπων ὅτι ἡ ἀξία τῶν ἑκάστοτε εἰς αὐτὸν προσφερομένων δώρων ἐγίνετο ὁλονὲν μεγαλειτέρα, ἀπεποιήθη νὰ δεχθῇ τὸ ὡρολόγιον καὶ τὴν ἅλυσιν, ἀπεποιήθη δὲ ἐντόνως, θέλων νὰ δείξῃ εἰς τὸν Λάραν ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέχετο νὰ τὰ λάβῃ.

Ὁ Ῥοβέρτος δυσηρεστήθη μεγάλως, μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ κρατήσῃ τὴν δυσαρέσκειάν του ἀπήντησεν ἀποτόμως, οὕτω δὲ οἱ δύο φίλοι ἀπὸ λόγον εἰς λόγον κατέληξαν εἰς πικρὰς φράσεις.

Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα δὲν ἀντήλλαξαν λέξιν, ὠμίλουν δὲ πρὸς ἀλλήλους μόνον ὅτε ἀπῄτει τοῦτο ἡ ὑπηρεσία τοῦ πλοίου, Καὶ οἱ δύο ἔπταιον, διότι καὶ οἱ δύο εἶχον παραφερθῇ, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἐνόμιζον ὅτι εἶχον δίκαιον.

Ὁ Λάρας διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον τὴν πλῆξίν του, ἡ ὁποία τὸν ἐβασάνιζε τώρα ὅπως ἄλλοτε πρὶν γνωρίσῃ τὸν Ὑβόνα, ἐπεχείρησεν ἐκδρομὴν εἰς τὰ Γλυκέα ὕδατα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἐκεῖ ἔπληξε ἀκόμη περισσότερον καὶ ἐπέστρεψε σκυθρωπός, κατηφής, ὡς νὰ ἤρχετο ἀπὸ κηδείαν.

— Διεσκεδάσατε, Λάρα; τὸν ἠρώτησεν ὁ κυβερνήτης.

— Κάθε ἄλλο, ἔπληξα φοβερά· ὅταν κανεὶς δὲν ἔχῃ συντροφιὰ ὅπως τὴν θέλει καὶ μέσα εἰς τὸν παράδεισο ἀκόμη νὰ εὑρίσκεται, θὰ πλήττῃ.

Ἰδὼν δὲ τὸν Ὑβόνα, ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Λάρα, προσέθηκε:

— Ἂν αὐτὸς ὁ κουτεντὲς ὁ Ἰωσίκης ἤρχετο μαζί μου, θὰ ἦτο ἀλλοιῶς τὸ πρᾶγμα.

Ὁ κουτεντὲς ὁ Ἰωσίκης ἐξεκαρδίσθη γελῶν. Παρευθὺς δὲ τὸ νέφος τὸ καλύπτον τὴν φιλίαν τῶν

δύο νέων διεσκορπίσθη, καὶ ἀμφότεροι ἔτειναν πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα.

Ὁ κ. Λεστούρης ἐπεδοκίμασε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν διαγωγὴν τοῦ κελευστοῦ, ὁ δὲ δόκιμος ὑπεσχέθη ν' ἀφήσῃ πλέον τὴν μανίαν τῶν δώρων.

— Νὰ μοῦ προσφέρετε τὰς πρώτας ἐπωμίδας μου, ὅταν θὰ γίνω ἀξιωματικός, τῷ εἶπεν ὁ Ὑβών, αὐτὸ τὸ δῶρον θὰ τὸ δεχθῶ ἐξ ὅλης καρδίας, ἄλλο τι ὅμως δὲν δέχομαι· πᾶσα ἄλλη προσφορὰ θὰ μᾶς κάμῃ ἀπὸ δύο χωριά, καὶ εἶνε κρῖμα!

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Λάρας, δὲν ὑπάρχει φόβος· ἡμεῖς εἴμεθα καμωμένοι νὰ εἴμεθα ἀγαπημένοι.

Καὶ ἔμειναν πιστοί, ἀφωσιωμένοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἠγαπημένοι· τὰ δὲ δραματικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θέλομεν διηγηθῇ μετ' ὀλίγον, κατέστησαν ἱερώτερον τὸν σύνδεσμον τῶν ψυχῶν των· μόνον ὁ θάνατος ἐχώρισεν αὐτούς, ἀλλ' ἡ φιλία των παρέμεινε καὶ πέραν τοῦ τάφου...

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΑΡΝΑΚΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ πατέρας τῆς Μαρίκας ἔχει πολλὰ κοπάδια. Μετὰ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου γυρνοῦν ἀπὸ τὴν βοσκὴν ἐμπρὸς πηγαίνει ἕνας κριὸς μὲ μεγάλα καὶ στρημμένα κέρατα, καὶ ἕνα μεγάλο κουδοῦνι 'ς τὸν λαιμόν του.

Ἡ Μαρίκα τ' ἀγαπᾷ τὰ πρόβατα, καὶ ὅταν ἔρχωνται πηγαίνει εἰς τὸ μανδρὶ καὶ τὰ χαϊδεύει. Ἀπ' ὅλα ὅμως περισσότερον ἀγαπᾷ μίαν προβατίναν, μίαν ὡραίαν καὶ ξεχωριστὴν προβατίναν ποὺ τὴν ἔστειλεν ἕνας φίλος τοῦ πατέρα της ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

Τί ὡραία προβατίνα μὲ προβιὰν ἄσπρην σὰν μετάξι!

Ἡ προβατίνα ἐγέννησε κ' ἔκαμε ἕνα ἀρνάκι, ἀσπρουλάκι καὶ αὐτό, τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο μὲ τὴν μητέρα του.

Τότε νὰ ἐβλέπατε τὴν χαρὰν τῆς Μαρίκας!

Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἡ ὡραία προβατίνα ἀρρώστησε καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε.

Τὸ καϊμένο τὸ ἀρνάκι ἀπέμεινε ὀρφανόν.

Ἐβέλαζε λυπητερὰ κ' ἐφώναζε τὴν μανοῦλά του. Δὲν ἤθελε νὰ πιῇ γάλα ἀπὸ ἄλλην προβατίναν.

Τότε ἡ Μαρίκα ἔτρεξε εἰς τὴν μητέρα της καὶ εἶπε:

— Μαμὰ τὸ ἀρνάκι δὲν θέλει νὰ πιῇ γάλα καὶ θὰ πεθάνῃ τὸ καϊμένο.

— Τί νὰ κάμωμεν λοιπόν; εἶπεν ἡ μητέρα.

— Νὰ τοῦ δώσωμε γάλα μὲ τὸ μπιμπερόν, εἶπεν ἡ Μαρίκα.

— Καλὴ ἰδέα, εἶπεν ἡ μητέρα, δοκίμασε· ἀλλὰ πάρε μαζί σου καὶ τὴν Ἑλένη.

Ἡ Ἑλένη ἦτο συγγενής, τὴν ὁποίαν εἶχαν εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα εἰς τὸ νοικοκυριό.

Ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Ἑλένη ἐγέμισαν τὴν φιάλην μὲ νωπὸν γάλα, ἔβαλαν τὸ στόμα τοῦ σωλῆνος εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀρνιοῦ καὶ αὐτὸ ἄρχισε νὰ πίνῃ, σὰν νὰ ἤτανε μωρὸ κ' ἐβύζανε.

— Σ' ἀρέσει, ἀρνάκι μου; σ' ἀρέσει; τοῦ ἔλεγεν ἡ Μαρίκα· κύττα πόσο σ' ἀγαπῶ· σοῦ δίνω καὶ πίνεις ἀπὸ τὸ ἴδιο μπιμπερὸν ποῦ ἔπινα ἐγὼ ὅταν ἤμουν μωρό· λοιπὸν πές μου, σ' ἀρέσει;

Τὸ ἀρνάκι ὅμως δὲν εἶχε καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, καί, νὰ σᾶς εἰπῶ δὲν ἦτο ἀνάγκη, διότι ἔπινε μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἕως ὅτου ἄδειασε ἡ φιάλη, ποῦ θὰ 'πῇ ὅτι τοῦ ἤρεσε.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Μαρίκα ἐτάγιζε τακτικὰ τὸ ἀρνάκι της καὶ τὸ ἐπεριποιεῖτο.

Ὁ πατέρας, βλέποντας τὴν ἀγάπην ποῦ τοῦ εἶχε, τῆς τὸ ἐχάρισε.

Ἡ Μαρίκα ἀπὸ τότε εἶνε τὸ πλέον εὐτυχισμένο κορίτσι. Τόχει συντροφιὰ μαζί της· καὶ τί συντροφιά! τὸ ἀρνάκι δὲν μοιάζει τὲς κούκλες ποῦ δὲν ἀνοίγουν τὸ στόμα τους νὰ εἰποῦν μιὰ λέξι καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ κουνηθοῦν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Τὸ ἀρνάκι πηγαίνει μαζί της 'ς τὴν ἐξοχή, πηδᾷ, κουνᾷ τὴν οὐρίτσα του καὶ τ' αὐτιά του, καὶ εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τό βλέπῃ κανείς.

Καὶ τώρα τὸ ἀρνάκι δὲν εἶνε πλέον ὀρφανὸ καὶ ἔρημο· εὑρῆκε μιὰ καλὴ μητεροῦλα ποῦ τ' ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά της.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΤΩ

Κούκλα μου ἀγαπημένη,
Λέγε μου, νὰ σὲ χαρῶ,
Πῶς ἐπέρασες, καϋμένη,
Μοναχὴ τόσον καιρό;

Ἔκλαιες, καλὸ κουκλάκι,
Πλαγιασμένη 'ς τὸ κουτί,
Ὅπως κλαίει τὸ παιδάκι,
Ποῦ τὴν μάνα του ζητεῖ;

Νά με, ἦλθα καὶ σὲ πιάνω,
Σὲ βαστῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά.
Σ τὰ χειλάκια σου ἐπάνω
Δίνω χίλια δυό φιλιά.

Πεταχτὴ ἀπ' τὸ σχολεῖον
Τώρα ἔφθασα, Τοτῶ.
Δές, ἀκόμη τὸ βιβλίον,
Εἰς τὸ χέρι μου κρατῶ.

Ἔλα, καὶ θὰ πᾶμε ὅλοι
Μὲ ἀγάπη καὶ χαρὰ
Σ τὴν αὐλὴ 'ς τὸ περιβόλι,
Σ τὰ χορτάρια τὰ χλωρά.

Δὲν θὰ κλάψῃς τώρα πλέον,
Κ' ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ,
Τοῦ σχολείου μας τὸ νέον
Τραγουδάκι θὰ σοῦ 'πῶ.

Σ τὴν σκιὰν θὰ σὲ καθίσω,
Σ τ' ἀεράκι ποῦ ψυσᾷ,
Καὶ μὲ ἄνθη θὰ στολίσω
Τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσά.

Αλ. Κατακουζηνος

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ ΕΙΝΕ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Ὁ Ἰωάννης Σταθᾶς ἦτο πτωχός, ἀλλ' ἐκληρονόμησεν ἀπὸ ἕνα θεῖόντου δεκαπέντε χιλιάδας δραχμάς.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν του εὑρίσκετο ἓν μεγάλο κτῆμα τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐπωλεῖτο ἀλλὰ δὲν εὕρισκεν ἀγοραστήν, διότι ἦτο πολὺ νοσηρὸν ἕνεκα τῶν περικυκλούντων αὐτὸ τελμάτων καὶ λιμναζόντων ὑδάτων. Σπάνιαι ἦσαν αἱ κατοικίαι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο· γεωργοί τινες κατοικοῦντες ἐκεῖ πλησίον ἦσαν κατακίτρινοι ἀπὸ τὸν πυρετόν, ὅσοι δὲ ἠδύναντο ἔφευγαν ἐκεῖθεν καὶ ἐζήτουν ἀλλοῦ κατοικίαν.

Ὁ Ἰωάννης Σταθᾶς ἠγόρασεν εὐθυνὰ τὸ κτῆμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἤθελε ν' ἀγοράσῃ· πολλοὶ τὸν ἐλεεινολόγουν διὰ τὴν ἀνοησίαν του.

— Τοὐλάχιστον μὴν πᾶς νὰ κατοικήσῃς ἐκεῖ, θ' ἀποθάνῃς ἀπὸ τὸν πυρετό.

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά, ἀπεκρίνετο.

Ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κτῆμα καὶ ἠγόρασε πολλὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐφύτευσεν ὁλοτρόγυρα εἰς τὴν κατοικίαν του.

Μετὰ τινα ἔτη τὰ δένδρα εἶχον μεγαλώσῃ, ὁ δὲ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ ἀπὸ πυρετόν. Τὸ κτῆμά του μὲ τὰ καταπράσινά του δένδρα ἦτο ὡραιότατον· μίαν δὲ ἡμέραν ὁ Μπαρμπαλιᾶς, εἷς ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον περιπαίξῃ διὰ τὴν ἀγοράντου, τῷ εἶπε.

— Ξέρεις, Σταθᾷ, πῶς ἔχεις τύχη, κατόπι ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμες;

— Μπαρμπαλιᾶ, ἀπεκρίθη ὁ Σταθᾶς, δὲν ἔκαμα καμμιὰ ἀνοησίαν. Ὅταν ἠγόρασα αὐτὸ τὸ κτῆμα μὲ τὰ χωράφια του καὶ μ' ἐπεριπαίζατε ὅλοι σας (καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους σύ) ἤξευρα τί ἔκαμνα. Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο κακὸν εἰς τὴν ὑγείαν διότι οἱ βάλτοι ἔβγαζαν καὶ ἐσκόρπιζαν παντοῦ ἕνα πρᾶγμα ποῦ τὸν λέγουν ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἀλλ' ἤξευρα ἓν μέσον μὲ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῦσα νὰ ἐξαφανίσω τὸ βλαβερὸν αὐτὸ ἀέριον. Εἶχα ἀναγνώσῃ εἰς ἓν βιβλίον ὅτι καὶ τὰ φυτὰ ἀναπνέουν.

Ὁ Μπαρμπαλιᾶς παρετήρει τὸν Σταθᾶν μὲ ἔκπληξιν.

— Ἀναπνέουν σὲ λέγω· καὶ ἴσα ἴσα ἀπορροφοῦν τὸν ἄνθρακα ποῦ εἶνε μέσα εἰς τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ καὶ ἀφίνουν ἐλεύθερον τὸ ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ὠφέλιμον διὰ τὴν ἀναπνοήν. Εἰς αὐτὸ μ' ἐχρησίμευσαν τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐφύτευσα· αἱ χιλιάδες τῶν μικρῶν φύλλων των συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ καθαρίσουν τὸν ἀέρα. Τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα εἶνε οἱ καλλίτερός μας φίλος, Μπαρμπαλιᾶ, ἐφύλαξαν τὸ σπίτι μου ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἔκαμαν τὸν τόπον μας ὑγιεινόν, καὶ τώρα ποῦ ἐμεγάλωσαν τὸ κλῖμα ὁλοτρόγυρα ἔγινε λαμπρότατον. Καὶ εἶμαι διὰ δύο λόγους εὐχαριστημένος, Μπαρμπαλιᾶ, ἔκαμα καλὴν ἐπιχείρησιν καὶ κερδίζω χρήματα, καὶ ὠφέλησα καὶ πολὺ τοὺς πτωχούς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν πέριξ.

ΤΙ ΕΠΑΘΑΝ ΤΡΙΑ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΑ

Ἦσαν δέκα· χαριτωμένα, στρογγυλόσωμα, μὲ οὐρίτσαν στριμμένην, μὲ τρίχωμα ὡσὰν βοῦρτσαν, μὲ μεγάλον ρύγχος, μακρυὰ αὐτιὰ καὶ εὐκίνητα πόδια, ἐν ἑνὶ λόγῳ ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὴν οὐρὰν ἦσαν γουρουνόπουλα πρώτης ποιότητος.

Ἐκυλίοντο ἐπάνω εἰς τὸ ἄχυρον, ἐγρύλλιζον, καὶ ἔζων εὐτυχισμένα. Ἀλλὰ τὰ τρία ἐξ αὐτῶν δὲν ὡμοίαζον τὰ ἄλλα ἑπτά· αὐτὰ ἦσαν πεισματάρικα, καὶ ἤθελαν νὰ κάμνουν τοῦ κεφαλιοῦ των· τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν ἦτο μαῦρον, τὸ ἄλλο ἄσπρον καὶ τὸ ἄλλο παρδαλόν· δὲν ἦσαν εὐχαριστημένα αὐτὰ οὔτε μὲ τὴν ζωὴν ποῦ ἐπερνοῦσαν, οὔτε μὲ τὴν τύχην των.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἀφέντης των ὁ κῦρ Ἰαλιαδοῦρος ἔβαλε πάλιν εἰς τὴν σκάφη τὸ φαγητόν, ἀλλ' αὐτὰ ἐστραβομουτσούνισαν καὶ εἶπαν:

— Μᾶς ὑπεχρέωσες μὲ τὸ φαγητό σου, κῦρ Ἰαλιαδοῦρο! Τέτοιο φαγητὸ δὲν μᾶς ἀρέσει, θέλομε ἄλλο τίποτε ὀρεκτικό, εὐγενικό.

Καὶ ἔφυγαν μὲ ἀκαταδεξίαν ἀπὸ τὴν σκάφην.

Ὁ Ἰαλιαδοῦρος τὰ ἐκύτταξε καλὰ καλά, ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε.

— Ἄ! ἔτσι τὸ εἴπαμε; καλά! δὲν σας ἀρέσει τὸ φαγητό, διότι εἴσθε χορτάτα· τὸ καλλίτερο ἰατρικὸ διὰ τὴν παραξενιὰ ποῦ ἔχετε εἶνε ἡ πεῖνα· πηγαίνετε τώρα νὰ κυλισθῆτε 'πάνω 'ς τ' ἄχυρα καὶ βλέπομε.

Τὰ ἄλλα ἑπτὰ ἔφαγαν μὲ μεγάλην ὄρεξιν, δὲν ἀφῆκαν τίποτε εἰς τὴν σκάφην, καὶ ὁ Ἰαλιαδοῦρος τὰ ἔβλεπε κ' ἐχαίρετο. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἔκλεισε καὶ τὰ δέκα εἰς τὸ μανδρὶ ἐσκούντησε τὸν μάνδαλον καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν του.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε κάθε ἐργασίαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εἰς τὸν στάβλον ἐπῆγε νὰ πάρῃ λιγάκι τὸν μεσημεριανόν του, καὶ μὲ τὸ δίκαιόν του, διότι ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀπὸ τὴν αὐγὴν εἰς τὸ πόδι,

Ἐν τοσούτῳ ἡ κοιλία τῶν τριῶν ἀκαταδέκτων ἤρχισε νὰ παίζῃ ταμπουρᾶ. Ἄχ! καὶ νὰ εἶχαν τώρα τὸ φαγητὸν ποῦ ἐπεριφρόνησαν πρωτήτερα! μὲ ποίαν ὄρεξιν θὰ τὸ κατεβρόχθιζαν!

Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ ἡ πεῖνά των ἐγίνετο ὁλονὲν μεγαλειτέρα. Διὰ νὰ δώσῃ ὁ νοῦς των, καὶ νὰ λησμονήσουν τὴν πεῖνάν των, συνῆψαν συνομιλίαν.

— Δὲν ἐννοῶ, λέγει καταθυμωμένον τὸ μαῦρον γουρουνόπουλον, διατὶ δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ πᾶμε εἰς τὴν αὐλὴν νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγον, ὅπως ἁρμόζει εἰς γουρουνόπουλα καθὼς πρέπει.

Τὰ ἄλλα τότε ἀπήντησαν συγχρόνως:

— Καὶ ἂν δὲν μᾶς ἀφήσουν νὰ ἔβγωμεν, ἡμεῖς θὰ εὕρωμεν τρόπον νὰ τὸ κόψωμε λάσπη.

Καὶ σκαλίζοντας ἀπ' ἐδῶ, σκαλίζοντας ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἄσπρον γουρουνόπουλον διέκρινε μίαν μικρὰν τρύπαν κάτω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μανδριοῦ. Τὸ κεφάλι χωρεῖ, ἡ κοιλία ὅμως σφίγγεται, ἀλλὰ τὸ ἄσπρον γουρουνόπουλον βάζει τὰ δυνατά του καὶ περνᾷ.

Ἔπειτα περνᾷ τὸ μαῦρον, ἔπειτα τὸ παρδαλὸν καὶ ἔπειτα μὲ τὴν σειρὰν ὅλα τὰ ἄλλα· ὡσὰν ἀνεμοστρόβιλος ὁρμοῦν γρυλλίζοντα εἰς τὴν οἰκίαν.

— Παιδιά, λέγει τὸ ἄσπρον, ἐκεῖ ἐπάνω βλέπω ἕνα καδδί, κάτι ἔκτακτο πρᾶγμα ἔχει μέσα, γιατὶ ἀπὸ τὴν εὐωδία κοντεύει νὰ μοῦρθῃ λιποθυμία.

Καὶ ἑτοιμάζονται ν' ἀναβοῦν εἰς τὸ ξύλινον κάθισμα ποῦ εἶνε τὸ καδδί, καὶ νὰ ἰδοῦν τί εἶνε αὐτὸ ποῦ σκορπίζει τόσον ὀρεκτικὴν εὐωδίαν.

Ἀλλ' ἔξαφνα ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ πλυσταριοῦ μὲ κρότον, καὶ τὰ γουρουνόπουλα τρέπονται ὅλα εἰς ἄτακτον φυγήν. Μόνον τὸ ἄσπρον, δὲν ἐννοεῖ νὰ φύγῃ εὔκολα ἀπὸ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο φαγητὸν καὶ πηγαίνει ὀπίσω ὀπίσω, ἀλλ' ἡ κυρὰ Ταλιαδούραινα— διότι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀνοίξασα τὴν θύραν—δὲν παίρνει ἀπὸ χωρατά, καὶ μὲ τὸ σκουπομάνικο κάμνει καὶ τὸ ἄσπρον ν' ἀκολουθήσῃ τ' ἀδέλφια του, αὐτὴ δὲ ἐπιστρέφει εἰς τὸ πλύσιμόν της ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὴν εἶχον ταράξῃ μὲ τὸν θόρυβόν των τὰ γουρουνόπουλα.

Καὶ τὰ μὲν ἑπτά, κατόπιν ἀπὸ τὸν τρόμον τὸν ὁποῖον ἐπῆραν, ἐπῆγαν καὶ ἐξαπλώθησαν εἰς τὸ ἄχυρόν των, καὶ γλυκὺς ὕπνος ἔκλεισε μετ' ὀλίγον τὰ βλέφαρά των· ἀλλὰ τὰ τρία, τὰ ὁποῖα ἐσκανδάλιζεν ἡ εὐωδία τοῦ καδδίου, δὲν ἔκλεισαν μάτι, ἀλλ' ἐψιθύριζαν μυστηριώδη λόγια, ὡς νὰ ἐσχεδίαζαν καμμίαν συνωμοσίαν.

Καὶ πραγματικῶς, μετ' ὀλίγον οἱ τρεῖς καλοί μας σηκόνονται καὶ σιγὰ σιγά, μὲ ἄκραν προφύλαξιν, πηγαίνουν μέχρι τοῦ καδδίου, ἐκεῖ δέ, ἀφ' οὗ ἀνέπνευσαν τὴν ὀρεκτικὴν εὐωδίαν, ὥρμησαν καὶ τὰ τρία ἐντὸς αὐτοῦ διὰ νὰ φάγουν πολύ, πολύ, νὰ χορτάσουν! Πρῶτον ἦτο τὸ ἄσπρον, ἔπειτα τὸ μαῦρον καὶ κατόπιν ἤρχετο τὸ παρδαλόν. Τοῦτο δὲν εἶχε ἀκόμη προφθάσῃ νὰ πέσῃ μὲ τὰ μοῦτρα μέσα εἰς τὸ καδδὶ καὶ ἡτοιμάζετο νὰ πηδήσῃ, ἀλλ'

« ΑΛΛ' ΕΞΑΦΝΑ ΑΝΟΙΓΕΤΑΙ Η ΘΥΡΑ ΤΟΥ ΠΛΥΣΤΑΡΙΟΥ... »

ἔξαφνα ἠκούσθησαν σπαρακτικαὶ κραυγαί, ὀξεῖα καὶ δυνατὰ γρυλλίσματα πόνου.

Ἡ Ταλιαδούραινα ὥρμησε, μὲ σηκωμένην ποδιά, καὶ ἀνασκουμπωμένα χέρια, κατατρομαγμένη, καὶ τί βλέπει;

Μέσα εἰς τὴν σαπουνάδα τοῦ καδδιοῦ,—τὴν ὁποίαν εἶχαν νομίσῃ τὰ γουρουνόπουλα ὡς τὸ ὀρεκτικώτατον φαγητὸν τοῦ κόσμου—βλέπει ἕνα ἄσπρον κ' ἕνα μαῦρον πρᾶγμα νὰ παραδέρνουν καὶ νὰ ξεφωνοῦν σπαρακτικά. Ἡ Ταλιαδούραινα τὰ πιάνει ἀπὸ τ' αὐτιὰ καὶ τὰ βγάζει ἔξω.

Ἀλλὰ τὰ ταλαίπωρα εἰς ποίαν κατάστασιν ἦσαν! εἶχαν ζεματισθῆ, καὶ τὸ σῶμά των ἦτο ὅλο μία πληγή· ἐγρύλλιζαν, ἐγρύλλιζαν ἀπὸ τὸν πόνον καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τινάξουν τὰ πέταλα· ἔμειναν εἰς τὸ κρεββάτι δύο ἑβδομάδας· εἰς ὅλην των δὲ τὴν ζωὴν δὲ ἐλησμόνησαν τὸ πάθημά των.

Ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ παρδαλοῦ ἦτο ἀκόμη τραγικωτέρα.

Εἴπομεν ὅτι αὐτὸ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ζεματισθῆ· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του εἰς τ' ἄρρωστα ἀδέλφια του καὶ νὰ διορθωθῆ ἀπὸ τὸ δυστύχημά των; αὐτὸ τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι, δὲν ἐνόει ν' ἀφήσῃ τὴν λαιμαργίαν, καὶ τὴν κλοπήν.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ὁ Ταλιαδοῦρος ἐμβῆκε εἰς τὸ κελλάρι. ἔτριβε τὰ ὀμμάτιά του ἀπὸ ἔκπληξιν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε ὄνειρον· καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶχε δίκαιον ὁ ἄνθρωπος, διότι ὅ,τι εἶδε αὐτὸς δὲν τὸ βλέπουν πολὺ συχνὰ οἱ ἄνθρωποι.

Μέσα εἰς τὸ κελλάρι ἦτο ἕνα στρογγυλὸ κολοκύθι, τὸ ὁποῖον ἕως ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔμενεν ἥσυχον εἰς τὴν θέσιν του ὅπως ὅλα τὰ κολοκύθια· ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ κολοκύθι ἔκαμε οὐρὰν στρημμένην καὶ πόδια· δὲν εἶχε πλέον τὸ κίτρινον φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσε ἕως τότε, τὸ εἶχε ἀλλάξῃ καὶ ἐφοροῦσε παρδαλὸν φόρεμα ὡσὰν γουρουνόπουλον·

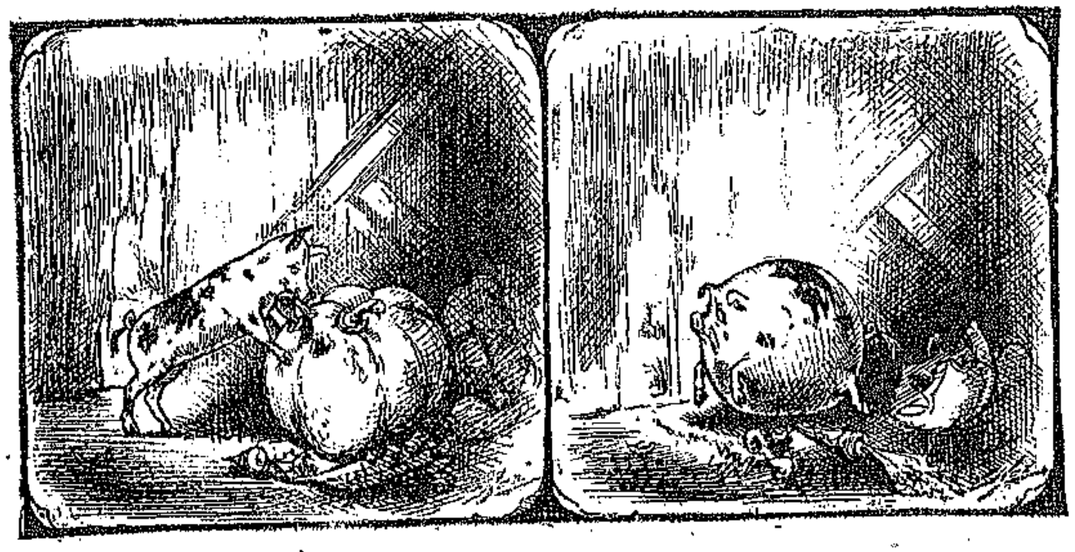

ΕΩΣ ΕΚΕΙΝΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΟ ΚΟΛΟΚΥΘΙ ΕΜΕΝΕ ΗΣΥΧΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΟΥ

ΑΛΛ' ΕΚΕΙΝΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΟ ΚΟΛΟΚΥΘΙ ΕΚΑΜΕ ΟΥΡΑΝ ΣΤΡΗΜΜΕΝΗΝ ΚΑΙ ΠΟΔΙΑ

ἠμποροῦσε καὶ ἐφώναζε — ἐξεφώνιζε μάλιστα φοβερὰ —διότι τὸ παράξενον καὶ πρωτοφανὲς αὐτὸ κολοκύθι εἶχε φοβερὸν κοιλόπονον.

Καὶ τί ἔκαμεν ὁ Ταλιαδοῦρος τὸ παράξενον ἐκεῖνο ὄν;

Ἔπῆρε ἀμέσως τὴν κοπτεράν μάχαιράν του καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι—διότι εἶχε καὶ κεφάλι ἐκεῖνο τὸ κολοκύθι— καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν αὐτὸς καὶ ἡ κυρὰ Ταλιαδούραινα ἔφαγαν ἓν ὡραιότατον ψητὸν γουρουνόπουλον, τὸ ὁποῖον ἦτο κνικάτον μέσα εἰς τὸ ταψὶ καὶ ἐτραγάνιζε σὰν παξιμάδι.

Ὁ Παρδαλὸς ἔφαγε τὸ κολοκύθι, ἀλλὰ τὸ ζεῦγος τῶν Ταλιαδούρων ἔφαγαν τὸν Παρδαλόν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μίμη, σὺ ἔφαγες τὸ γλυκό ;
—"Οχι μαμά· γιατί ρωτᾶς ;
— Γιατί τοῦ εἶχα βάλη φαρμάκι γιὰ τὰ ποντίκια.
— Καὶ τώρα ὅποιος τὸ φάγει τί θὰ πάθη ;
— Θὰ πεθάνη !
Καὶ ὁ Μιμῆς γενόμενος κατακίτρινος :
— Γλη...γλή...γορα, μαμά, τὸ γιατρό, γιατί πεθαίνω!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κάλλιστου.

⁂

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του: «Μπαμπᾶ, τὴν ἡμέραν βλέπουν τὸν ἥλιον μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἢ τὴν νύκτα; »

Ἐστάλη ἀπὸ Θεμιστοκλέους Λ. Χριστοφίδου.

⁂

Ὁ μικρὸς Γιαννάκης βλέπων πρώτην φορὰν ἐλέφαντα :
— Μπαμπᾶ, διατί ἔχει προβοσκίδα ὁ ἐλέφας ;
— Διὰ νὰ τρώγη, παιδί μου.
— Μὰ τότε πῶς δὲν ἔχεις καὶ σύ ;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Χιουσκεποῦς Λίνου.

⁂

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς :
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ· Πόσους δακτύλους ἔχει ὁ ποῦς ;
ΜΑΘΗΤΗΣ· Πέντε.
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ· Τί λές ; δὲν ξεύρεις ὅτι ὁ ποῦς ἔχει δώδεκα δακτύλους ;
ΜΑΘΗΤΗΣ· Θὰ ἔχετε λάθος, κύριε καθηγητά, γιατί ἐγὼ ἑκατὸ χιλιάδες φορὲς ἔχω μετρήση τὰ δάκτυλα τοῦ ποδιοῦ μου καὶ ὅλο πέντε τὰ βγάζω.

Ἐστάλη ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου

⁂

Εἰς τὸν Κουφιοκεφαλάκην ἔδωσεν ὁ κύριός του τρεῖς ἐπιστολὰς νὰ τὰς δώσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.
Ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ τὰς ρίψῃ εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον παρετήρησεν ὅτι ἡ μία ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιγραφήν· ἐν τούτοις τὴν ἔρριψε καὶ αὐτήν.
Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Κουφιοκεφαλάκη ὁ κύριός του ἐνθυμηθεὶς τὸ λάθος τὸν ἐρωτᾷ :
—"Εφερες πίσω τὸ ἕνα γράμμα ποῦ δὲν εἶχε ἐπιγραφή, Κουφιοκεφαλάκη ;
—"Οχι ἀφεντικό, τὸ ἔρριξα καὶ αὐτό, ἐπειδὴ ἐνόμισα ὅτι ἐπίτηδες δὲν ἐβάλατε ἐπιγραφὴ διὰ νὰ μὴ μάθουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον σὲ ποιὸν τὸ στέλνετε.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μαριμένας Ἀφρογιαλάς.

⁂

Ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ τὰς προόδους τοῦ υἱοῦ του εἰς τὴν Γεωμετρίαν, τὸν ἐρωτᾷ :
—Ποία εἶνε ἡ συντομωτέρα ὁδὸς μεταξὺ δύο σημείων ;
— Ἡ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ! ἀπαντᾷ ὁ Γεωγάκης θριαμβευτικῶς.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἀλκίβιου Πάφερ.

— Τί θόρυβος εἶνε αὐτός, παιδάκια ; δὲν ἠμπορεῖτε νὰ παίζετε ὀλίγον ἡσυχώτερα ;
— Γιαγιά, ἀπὸ μᾶς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς πολλὰς ἀπαιτήσεις, καὶ μὴ μᾶς μαλλώνῃς ἔτσι.
— Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ ἀτακτεῖτε ;
— Νά, ἂν δὲν εἴμεθα ἐμεῖς, δὲν θὰ ἤσουν γιαγιά.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

⁂

— Τοτό, ἀνακράζει τέλος ἡ μήτηρ μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς φωνῆς της, θὰ ἔλθῃς τέλος πάντων ; εἶνε δέκα φορὲς ποῦ σὲ φωνάζω !
Καὶ ὁ ἀδιόρθωτος Τοτός :
—Ἀ ! μὰ τὸ παρακάματε, μαμά, μὲ τὰς ὑπερβολάς σας· δὲν εἶνε δέκα, παρὰ μόνον πέντε.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ξυπφοῦς.

⁂

Ὁ μικρὸς Κλέαρχος, εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι ἐζήτει ἀπὸ τὴν μητέρα του δύο γλυκύσματα καὶ ὅτι αὐτὴ τοῦ ἔδιδε μόνον ἕν. Ἀίφνης ὅμως ἐξύπνησεν. "Επειτα κλείσας πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς του ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ εἶπεν: «"Ας εἶνε, μαμά, δῶσέ μου τὸ ἕνα μόνον.»

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιουσκεπῶν Ὑρέων.

⁂

Εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς ἱστορίας :
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ· Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ;
ΜΑΘΗΤΗΣ· Ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν.
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ· Εἰπέ μου τί ξεύρεις περὶ τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους ;
ΜΑΘΗΤΗΣ· Ἀ ! ξέχασα, κύριε καθηγητά, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πολυμηχάνου Ὀδυσσέως.

⁂

— Μαρία, ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερον, τὴν κούκλα ἢ τὸ γατάκι ;
Ἡ Μαρία δὲν ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τέλος πάντων εἶπε σιγὰ σιγά
— Τὸ γατάκι, ἀλλὰ μὴν τὸ 'πῆς τῆς κούκλας.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐνδόξου Μιλτιάδου.

⁂

Γίνεται λόγος μεταξὺ δύο τερατολόγων περὶ τῆς μιμήσεως τῶν κραυγῶν διαφόρων ζώων.
Ὁ πρῶτος διηγεῖται ὅτι εἰς συμμαθητής του μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ σκύλου τόσον καλὰ ὅπου σὲ πιάνει φόβος νὰ τὸν ἀκούς.
— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, λέγει ὁ δεύτερος. Εἰς τὴν γειτονιά μας εἶνε ἕνα παιδὶ ὅπου κάνει τὸν κόκορα...
— "Ε ! καὶ εἶνε σπουδαῖο αὐτό ; διακόπτει ὁ πρῶτος.
— Μὰ ἄκου πρῶτα, νὰ ἰδῇς. Κάμνει, φίλε μου, τὸν κόκορα τόσον καλά, ὅπου ἀμέσως ἀνατέλει ὁ ἥλιος!

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ὑλισσοῦς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Πολὺ μὲ κολακεύει αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, ὅτι ὅταν σᾶς ἔρχεται τὸ φύλλον μου πρῶτα πρῶτα τὸ διαβάζει ἡ μαμά σου ἡ ὁποία τὸ περιμένει μὲ ὅσην ἀνυπομονησίαν καὶ σύ. Τὴν εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἐκτίμησιν.
Τὸ ἄλλο ποιηματάκι σου, *Δούλη Ἑλλάς*, ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ ἐν σελίδι 63 τοῦ δου τόμου τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιευθέν, ὡς νὰ εἶνε περίληψις ἐκείνου. Τὰ φύλλα ἐκ τοῦ Γραφείου μου στέλλονται ἀνελειπῶς καὶ ἂν ἐνίοτε δὲν τὰ λαμβάνῃς οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι πταίει τὸ ταχυδρομεῖον.
"Ω ναί, ἡ ἐπιστολή σου αὐτὴ ἦτο καθὼς τὴν ἐπεθύμουν, *Ἀμφιτρίτη*, καὶ εἶμαι πολύ, πολὺ εὐχαριστημένη τώρα. Ἐλυπήθην μόνον ὅταν ἐτελείωσε, ἀλλὰ τὴν ἐδιάβασα πολλὲς φορές, καὶ ἐπαρηγορήθην μὲ τὴν ὑπόσχεσίν σου ὅτι, πρὶν ἀρχίσουν τὰ μαθήματα, θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς ἐκτενῶς.
Τὸ νέον σου ψευδώνυμον εἶνε δεκτόν, *Χρυσόρραπις Ἀργειφόντα*, καὶ ἡ ἀδελφή σου *Εὐφροσύνη* δεκτὴ εἰς τοὺς διαγωνισμούς, καὶ τὸ πενταετὲς ἀδελφάκι σου πολὺ ἀγαπητόν. Ἡ ὡραία ἐπιστολή σου μετὰ τόσον μακρὰν σιγὴν μὲ ἐνέπλησε χαρᾶς.
Εἶνε μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ *καθησιὸ* κουράζει περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἀφίνουν καὶ χάνεται εἰς μάτην ὅλος ὁ χρόνος τῶν διακοπῶν των. Ἀλλὰ εἶνε καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι γνωρίζοντες ὅτι ἡ ὀκνηρία καταστρέφει τὸν ἄνθρωπον ὅπως ἡ σκωρία τὸν σίδηρον, προσπαθοῦν νὰ μὴ τὴν ἀφίνουν νὰ τοὺς πλησιάσῃ, καὶ ἐρχόμενοι ἀκόμη καὶ εἰς τὰς διακοπάς. Τοιοῦτοι εἶνε, δὲν ἀμφιβάλλω, οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν φίλων μου, τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ *Μπιρμπίρα*, καθὼς κρίνω ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον μοῦ γράφει ὅτι ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐξετάσεων της. Εὖγε, *Μπιρμπίρα*!
Δὲν εἶνε λόγος νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, *Κάλχας*, ἐπειδὴ τὸ γνωρίζουν οἱ φίλοι σου. "Αν δὲν τὸ γνωρίζουν οἱ φίλοι σου ποῖοι θέλεις νὰ τὸ γνωρίζουν ;
Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας δέχομαι τὸν *Ἀστέρα τῶν Μάγων* εἰς τοὺς διαγωνισμούς, *Ἀκάνθινος Ῥοδῆ*. Δὲν μοῦ ἔγραψες ποῖα βιβλία προτιμᾷς διὰ τὸ βραβεῖον· οὔτε τὴν φωτογραφίαν σου μοῦ ἔστειλες ἀκόμη νὰ τὴν δημοσιεύσω. Χίλια φιλιά, νὰ τὰ μοιρασθῆτε.
Λαμπρὰ ἡ ἰδέα σου, *"Αγνωστέ μοι φίλε*, νὰ μ' ἐρωτήσῃς ἂν ξεύρω κανὲν φάρμακον τῆς βραδυγλωσσίας. Ξεύρω ἓν καὶ εἶνε, νομίζω, τὸ μόνον: Πήγαινε εἰς τὸν Ἄρεταῖον, ἢ εἰς ἄλλον διαπρεπῆ χειρουργόν.
"Ελαβα τὴν φωτογραφίαν σου, *Ἀθώα Περιστερά*, καὶ τὴν ἔστειλα πρὸς ξυλογράφησιν.
Ἀνέκφραστον χαρὰν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου, *"Ενδοξε Μιλτιάδη*. "Αν μοῦ ἔγραφε καὶ ἡ *Πηνελόπη*, ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦτο πλήρης.
Ἐλπίζω νὰ ἡσύχασες, *Ἀττικὴ Νύξ*, ἅμα εἶδες ὅτι τὸ μυστηριῶδες πλοῖον ἦτο ἔρημον καὶ δὲν εἶχε ἐπιβούλους σκοποὺς κατὰ τοῦ Ἰωσίκη.
Ἀφοῦ συνεφωνήσατε σὺ καὶ ἡ ἀδελφή σου, *Φίλε τῶν Ἀνθέων*, νὰ λαμβάνετε ἀλληλοδιαδόχως μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ λυπῆσαι διότι δὲν ἐπιτρέπω νὰ λαμβάνουν μέρος συγχρόνως δύο ἀδελφοί. Εἰς κάθε ἄλλον διαγωνισμόν μου καὶ δέκα ἀδελφοὶ ἂν εἶνε εἰμποροῦν νὰ λάθουν μέρος ὅλοι συγχρόνως, ἀλλὰ εἰς τῶν λύσεων τοὺς διαγωνισμοὺς ὄχι. Τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτὴν πάντες εὗρον δικαιοτάτην.
Καὶ μένα μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μικρὲ Κάστωρ*. Καὶ εἶμαι κατευχαρισημένη ἀπὸ τὸ πρῶτό σου γραμματάκι, διότι ἐννόησα ὅτι εἶσαι φιλότιμο καὶ ἐπιμελὲς παιδάκι.
Πολὺ ὀρθῶς ἐσκέφθης, φίλε *Παναγιώτη Μαλαμᾶ Μαυραγάνη*. Μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιμονὴν εἰμπορεῖς νὰ ἀξιωθῆς καὶ μεγαλειτέρας τιμῆς εἰς τοὺς διαγωνισμούς, ἐνῷ μὲ τὴν ἀποθαρρυνσιν τίποτε δὲν κερδίζει τις. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς σύνθημα εἰς ὅλον σου τὸν βίον, ὄχι μόνον εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου. Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις φέρουν τὴν νίκην.
Διὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, φίλε *Τριποκυλίδη*, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τίποτε ἄξιον ἀπαντήσεως· ἄλλως τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅταν μοῦ γράφῃς μόνον ὅτι ἔλαβες τὸ δέκατον φυλλάδιον καὶ μὲ εὐχαριστεῖς πολὺ καὶ ὅτι θὰ μοῦ στείλῃς τὰ ὀφειλόμενα, Τοὐλάχιστον νὰ ἔστελλες τὰ ὀφειλόμενα θὰ εἶχα νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅτι τὰ ἔλαβα. Ἐν τούτοις βλέπεις, πάλιν εὑρῆκα κάτι νὰ σοῦ ἀπαντήσω.
"Αν θελήσῃς, *Λέων Ἀρμένιε*, εὑρίσκεις κανὲν καλλίτερον ψευδώνυμον.
"Εχει καλῶς, *Βασιλὶς τῶν Ἀνθέων* ἔχει καλῶς, *Βασιλεὺς τῶν Λειμώνων*. Τὰ βασίλεια σας εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα.
«Ἐκ μὲν τῶν Ἀγγλικῶν περιοδικῶν ἀρκούντως μὲ εὐχαριστοῦν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχω, ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ὅμως ποῖον ἠδυνάμην νὰ εὕρω καλλίτερον, ὠφελιμώτερον καὶ διδακτικώτερον σοῦ, φιλτάτη «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ;» μοὶ γράφει ὁ *Φιλέλλην* ὁ ὁποῖος ἔχει πατέρα ἄγγλον καὶ μητέρα ἑλληνίδα. Σὲ εὐχαριστῷ, νέε μου φίλε, διὰ τὴν τόσην ἀγάπην σου.
Ὁ *"Ελλην Ναύτης* μόλις ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ εἰς Πετρούπολιν ταξειδίου του μοῦ ἔγραψεν ὡραίαν ἐπιστολήν, μεστὴν πατριωτικοῦ αἰσθήματος. «Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φανταστῇς, μοὶ λέγει μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, πόσον μικραὶ μοὶ ἐφάνησαν αἱ Ἀθῆναι ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγαλούπολιν τῆς Ρωσσίας· τί διαφορά ! πῶς φαίνεται ἐμπρός της ἡ μικρά μας Ἑλλάς. Ἐν τούτοις τὴν προτιμῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά. Εἶνε ἀνέκφραστος ἡ χαρά μου· τὴν ὁποίαν ἠσθανθμὴν ὅταν ἔβλεπα Ἑλληνικὴν σημαίαν εἴτε εἰς τὴν πρεσβείαν μας ἢ ἀλλοῦ, καὶ ὅταν ἤκουα ἑλληνικὴν φωνήν. Τί περικλείει ἡ λέξις Ἑλλὰς ὅταν· εἶνε κανεὶς εἰς τὸ ἐξωτερικόν ! · —"Ω ! μὴ λησθῆσαι, καλέ μου φίλε· μὲ τέτοια ἑλληνόπουλα, ποῦ ἀγαποῦν τόσον πολὺ τὴν Πατρίδα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μείνῃ διὰ πάντα μικρὰ ἡ Ἑλλάς μας. "Οταν μεγαλώσετε σεῖς θὰ μεγαλώσετε καὶ τὴν Ἑλλάδα μας. Εἰς σᾶς ἔχει τὰς ἐλπίδας της, εἰς σᾶς στηρίζει τὸ μέλλον της!
Ὡραῖον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, *Νικηφόρος Ἐλπίς*, καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐξακολούθει νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις.
Ἡ ἐκτίμησίς σου πολὺ μὲ κολακεύει, φίλε *Ἰωάννη Κουτσούρη*, καὶ μὲ πείθει ὅτι ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκω.
Δὲν σὲ λησμονῶ, *Βάκχε*, ἀλλὰ φαίνεται δὲν μοῦ εἶχες γράψῃ τι ἄξιον ἀπαντήσεως.
Καὶ ἀλήθεια θὰ γίνῃ μεγαλειτέρα ἡ ἀγάπη μας, *Κόρε*, τώρα ποῦ ἤρχισες νὰ μοῦ γράφῃς. Ἀπὸ τὰ γράμματά σου θὰ ἐννοῶ πόσων προοδεύει καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ ὁλονὲν περισσότερον.
Τὸ μικρουλάκι γραμματάκι σου, μὲ τὰ μεγάλα μεγάλα γράμματά του καὶ τὰ γλυκὰ γλυκὰ λογάκια του, μοῦ λέγει ὅτι εἶσαι χαριτωμένο παιδάκι, φίλε μου *Μιχαλάκη Ε. Σακελλαριάδη*, καὶ σὲ ἀγαπῶ πολύ.
Δοκίμασε, *Πλούταρχε Λαιρωτεῦ*, δοκίμασε· καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχῃς εἰς αὐτὸν τὸν διαγωνισμόν, ἴσως ἐπιτύχῃς εἰς ἄλλον. Αὐτὸ ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται.
Ἡ πληροφορία σου ὅτι «ὅλοι εἰς τὸ σπίτι σας διαβάζουν τὸ περιοδικόν μου μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν» μὲ ἐχαροποίησε πολύ, *Χελιδών*. Τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν ποῦ μοῦ κάμνουν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Αὐγούστου]

278. Λεξιγρίφος.

Ἐπιφώνημα τὸ πρῶτον, γράμμα τι τὸ δεύτερόν μου,
Νῆσος δὲ τῆς Μεσογείου γίνεται τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοῦ τῶν Χιοπουλιῶν Ἰρίωνι

279 Στοιχειόγριφος.

Εἶνε πρᾶγμα φανερό,
Γράψε λὰ καὶ σβύσε ρῶ
Ὄνομα παλλῶν ἀνθρώπων
Θὰ ἰδῇς ἀλόγων τόπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

280. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ εἶμαι μία λέξις σημασίας ἔχω δύο.
Κατὰ πρῶτον, μήτηρ εἶμαι κ' ἔχω υἱὸν ἕνα θηρίο·
Κ' ἔχω ἄλλη μία κόρη ἥτις εἶν' ἐξακουστή,
Ἥτις καὶ θηρίον εἶνε ὡς καὶ ἄνθρωπος μαζί.
Δεύτερον δὲ πάλιν, ὅφις εἶμαι λίαν βλαπτικὸς
Κ' ἰοβόλος, πλὴν σπανίως ἀπαντῶμαι, εὐτυχῶς.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Π. Ι. Μαμμακίδου.

281. Αἴνιγμα.

Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐὰν τρέχῃς ἢ στέκεσαι δὲν τὸ βλέπῃς, θὰ τὸ ἰδῇς ὅμως ἂν σταθῇς ἢ εὑρεθῇς ἐν φυγῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάκχου.

282. Συλλαβικὸν τριγωνον.

Ἄνθος εἰπὲ τὸ πρῶτόν μου ἢ κόσμον γυναικεῖον.
Τὸ δεύτερον τὸ εὔχεσαι ἐν ὥρᾳ τρικυμίας.
Τὸ τρίτον μου τεκτονικὸν μικρόν τι ἐργαλεῖον.
Ἄρθρον τὸ τελευταῖον μου καὶ πτώσεως πλαγίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

283. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθῇ ἀριθμὸς ὅστις ἀπαγγελλόμενος ἀντιστρόφως, τῇ προσθήκῃ μιᾶς μονάδος, νὰ γίνεται διπλάσιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἠθωνίας.

284 Πρόβλημα.

Δύο παιδιὰ παίζουν βώλους. Ὁ εἷς λέγει πρὸς τὸν ἄλλον «Ἅμα σοῦ κερδίσω 6 βώλους θὰ ἔχω διπλασίους ἀπὸ ὅσους ἔχεις τώρα. — Ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, ἐγὼ θὰ σοῦ κερδίσω 6 καὶ θὰ ἔχω τότε ὅσους ἔχεις σὺ τώρα.»
Πόσους βώλους ἔχει τὸ ἓν παιδίον καὶ πόσους τὸ ἄλλο;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγιρίνης Ἀνθρωπιαλιᾶς.

285—287. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ὁ *λύκος* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ἵππος*.
Β'.) Ὁ *ἵππος* δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ὄνος*.
Γ'.) Ὁ *Γάλλος* δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Σύριος*.

Ἐσταλησαν ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

288—292. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας;

Ναός, μάχη, τόκος, νάμα, ἀγών.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος τοῦ Ἐλληνου

293. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισον ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων.

Α Γ Θ Ι Ν Ν Ο Σ Τ Υ Ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάκχου τῶν Γλάρων.

294. Ἀπροσδόκητον.

Διατί τὸν νεκρὸν τὸν πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσαρράπιδος Ἀργειφόντου.

295. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1. Δένδρον 2. Ἑρπετόν. 3. Ζῷον. 4. Ἀκρωτήριον. 5. Πτηνόν. 6. Μέταλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

296. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ τῶν ἀρχαίων, τὰ δὲ δεύτερα τὸ αὐτὸ πλὴν ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον.

1. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Μέρος τοῦ λόγου. 3. Ἀρχαῖος ἥρως. 4. Ἀρχαία ποιήτρια.

Ἐστάλη ὑπὸ Θερ. Χριστοφίδου.

297. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων ἓξ νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους σχηματίζεται τὸ ὄνομα πρωτευούσης εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάρωνος.

298. Ἐλλειποσύμφωνον.

Ἡ—ιαωία—εἶε—αῆο—ὅω—ῶ—ἀώω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἀναίξεως.

299. Φωνηεντόλιπον.

*τ'ς—***ς'*—'κ'στ'ς—'ρ'στ'ς—φ'λ'ξ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχῶς τοῦ Σμυρνάνος.

300. Γρῖφος.

ἦτο
ἦτο ἦτο
Ὠ Ι ἦτο Μ Μ ἦτο + τροφὸς τοῦ ΟΟ ἔτις.
ἦτο ἦτο
ἦτο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

184. Θηρίον (Θ, Ρίον). — *185. Μαχητὴς μαθητής.* — 186. Νεῖλος.

— 187. Χ Α Ρ Α
Α Ν Α Μ
Ρ Α Φ Η
Α Μ Η Ν

— 188. Ω —ΡΙ —ΓΕ—ΝΗΣ
ΡΙ— Α—ΝΟΣ
ΓΕ—ΝΟΣ
ΝΗΣ

189—191. Α'.) Γαλῆ. Β'.) Ὑς. Γ'.) Ὄνος. — 192-193. Α'.) *Πῶλος*, βῶλος, βέλος, ἕλος, ὅλος, *ὄνος*. Β'.) *Ὄνος*, Αἶνος, Ἄρνος, *ἄρτος*, *ἄρκτος*. — 194-198. Α'.) Ἀσπάλαξ. Β'.) Χάλαζα. Γ'.) Ἀθάμας. Δ'.) Χαράδρα. Ε'.) Φάντασμα. — 199-204. Προσθέτοντος τὸ γράμμα ξ σχηματίζομεν τὰς λέξεις: ξένος, ξίφος, πρᾶξις, δεξιός, ὄρεξις, ἀνάξιος. — 205. ΧΑΜΟΚΕΡΑΣΟΝ, ἄμμος, μάρκον, ὅρκος, κεραία, ἕρμα, ῥάσον, Σάμος, νεκρός. — 206. ΟΜΗΡΟΣ (1. Ὄρνις. 2. Μυῖα. 3. Ἡμίονος. 4. Ῥιγόκερως. 5. Ὄχεντρα 6. Σαργός). — 207. Ὁ Φίλιππος ἦτο μισητὸς εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ